STEPHEN KING

O MÂNĂ DE OASE

Da, Bartleby, rămâi acolo în spatele ecranului, mi-am spus eu; nu te voi mai hărțui; eşti inofensiv şi nu scoți o vorbă, precum oricare dintre scaunele astea; pe scurt, nu mă simt niciodată mai singur ca atunci când eşti de față.

STEPHEN KING

O MÂNĂ DE OASE

Da, Bartleby, rămâi acolo în spatele ecranului, mi-am spus eu; nu te voi mai hărțui; eşti inofensiv şi nu scoți o vorbă, precum oricare dintre scaunele astea; pe scurt, nu mă simt niciodată mai singur ca atunci când eşti de față.

"Bartleby" Herman Melville

Am visat azi-noapte că am fost din nou la Manderley... Stând acolo, tăcută şi nemişcată, puteam jura că nu e o simplă carapace casa, ci că trăia şi respira aşa cum mai trăise înainte.

Rebecca Daphne du Maurier

Marte e raiul.

Ray Bradbury

CAPITOLUL ÎNTÂI

Într-o zi foarte călduroasă din luna august a anului 1994, soția mea mi-a spus că merge până la farmacia Derry Rite Aide să-şi cumpere o rezervă pentru inhalatorul ei nazal pe care-l folosea ca să-şi trateze sinuzita - în zilele noastre, am impresia că poți cumpăra fără rețetă genul ăsta de lucruri. Terminasem de scris norma pe acea zi şi m-am oferit să i le cumpăr eu. Ea a spus mulțumesc, dar voia oricum să cumpere şi nişte peşte de la supermarketul de vizavi; două dintr-o lovitură, cum se zice. Mi-a suflat un sărut din palmă şi a ieşit din casă. Următoarea dată când am văzut-o, era la televizor. Aşa-i identifici pe morți aici în Derry - nu mergi pe nici un coridor subteran cu faianță verde pe pereți şi tuburi lungi cu neon pe tavan şi nici un cadavru dezbrăcat nu e scos dintr-un sertar frigorific pe rotile; intri doar într-un birou pe care scrie PRIVAT, te uiți la un ecran de televizor şi spui simplu mda sau mnu.

Rite Aid şi Shopwell se află la mai puțin de-un kilometru depărtare de casa noastră, într-un mic complex comercial care cuprinde şi un magazin video, un anticariat numit Spread It Around[1] (acolo se vând foarte bine romanele mele mai vechi în ediție de masă), un Radio Shack şi un Fast Foto. Se află pe Up-Mile Hill, la intersecția lui Witcham cu Jackson.

A parcat în fața magazinului Blockbuster Video, a intrat în farmacie şi a încheiat afacerea cu domnul Joe Wyzer, farmacistul de atunci; între timp, s-a mutat la Rite Aid-ul din Bangor. La ieşire, a luat una dintre ciocolatele alea mici cu bezea înăuntru, aceasta în formă de şoricel. Am găsit-o mai târziu în poşeta ei. Am desfăcut-o şi am mâncat-o eu însumi, şezând la masa din bucătărie, cu lucrurile din gentuța ei roşie împrăştiate înaintea mea, şi-a fost ca la împărtăşanie. Când nu-mi mai rămăsese decât gustul de ciocolată pe limbă şi în gât, am izbucnit în lacrimi. Am rămas acolo, înconjurat de şervețelele ei Kleenex, de fardurile, de cheile şi de pachetul ei neterminat de rondele din pâine prăjită Certs, şi am plâns acoperindu-mi ochii cu mâinile, aşa cum plâng copiii.

Inhalatorul nazal se afla într-o pungă cu sigla Rite Aid. Costase douăzeci de dolari şi optsprezece cenți. În pungă mai era însă ceva - un obiect care costase douăzeci şi doi de dolari şi jumătate. M-am uitat multă vreme la acest obiect, văzându-l, dar neînțelegând ce era. Eram mirat, poate chiar uimit, dar gândul că Johanna Arlen Noonan ar fi putut duce o viață paralelă, una de care eu să nu ştiu nimic, nu mi-a trecut nici o clipă prin minte. Nu în acel moment.

Jo a plecat de la casa de marcat, a păşit afară în soarele puternic, dogoritor, şi-a schimbat în drum ochelarii de vedere cu cei de soare, făcuți la comandă, şi, chiar când ieşea de sub paravanul din fața farmaciei (dau puțin frâu liber imaginației aici, poate trec pe tărâmul romancierului puțin, dar nu foarte mult; doar cu câțiva centimetri, şi-asta v-o spun cu mâna pe inimă), s-a auzit țipătul ascuțit al unor cauciucuri derapând pe pavaj, acel sunet care înseamnă fie că va avea loc un accident, fie că se va întâmpla ceva foarte aproape de aşa ceva.

De data asta, a avut loc genul acela de accident care are loc la intersecțiile în formă de X o dată pe săptămână, parcă. O Toyota din 1989 ieşea din parcarea centrului comercial şi vira la stânga pe Jackson Street. La volan se afla doamna Esther Easterling din Barrett's Orchards. Era însoțită de prietena ei, doamna Irene Deorsey, tot din Barrett's Orchards, care fusese

la magazinul de casete video şi nu găsise nimic bun de închiriat. E prea multă violenţă, a spus Irene. Amândouă femeile erau văduve fără ocupaţie.

Cu greu ar fi putut Esther să nu observe camionul portocaliu de ridicare a reziduurilor menajere al Lucrărilor Publice coborând dealul; chiar dacă a negat-o în faţa poliţiştilor, a presei şi a mea, când am vorbit cu ea la vreo două luni după aceea, cred că e foarte posibil să fi uitat pur şi simplu să se asigure. După cum spunea mama mea (o altă văduvă fără ocupaţie): "Cele mai frecvente două afecţiuni ale bătrâneţii sunt artrita şi uitarea. Bătrânii nu pot fi socotiţi răspunzători pentru nici una dintre ele."

La volanul camionului Lucrărilor Publice se afla William Fraker, din Old Cape. Domnul Fraker avea treizeci şi opt de ani în ziua morţii soţiei mele, conducea la bustul gol şi se gândea la cât de mult îşi dorea un duş şi o bere reci, nu neapărat în această ordine. El şi cu alţi trei oameni peticiseră cu asfalt extensia de lângă aeroport a bulevardului Harris, o treabă călduroasă pe o vreme călduroasă, iar Bill Fraker a spus mda, poate că mergea puţin cam repede - cu şaizeci şi cinci de kilometri la oră, poate - într-o zonă unde limita maximă de viteză era cincizeci. De-abia aştepta să ajungă înapoi la garaj, să semneze de predare pentru camion şi să urce la volanul maşinii sale F-150, care avea aer condiţionat. În plus de asta, frânele camionului, deşi suficient de bune să treacă de inspecţia tehnică, erau departe de a fi într-o stare perfectă. Fraker le-a acţionat de îndată ce-a văzut Toyota tăindu-i calea (a apăsat şi claxonul), dar era prea târziu. A auzit scrâşnet de cauciucuri - ale maşinii sale şi, apoi, cele ale maşinii lui Esther, când aceasta a observat într-un târziu pericolul - şi i-a văzut doar pentru un moment chipul.

— Cumva, aceea a fost partea cea mai rea, mi-a spus el, când şedeam pe veranda casei sale, bând bere - era luna octombrie atunci şi, deşi soarele ne încălzea feţele, amândoi purtam svetere. Ştiţi cât de sus stai într-un camion d-ăla?

Am aprobat din cap.

— Ei bine, ca să mă vadă, se uita în sus - îşi *lungea* gâtul, cum se spune - şi soarele îi lumina puternic faţa. Am observat cât era de bătrână. Îmi amintesc că mi-am spus: "Fir-aş al naibii, dacă nu mă pot opri, o să se spargă ca sticla." Da' bătrânii, cei mai mulţi dintre ei, sunt rezistenţi. Poţi rămâne surprins de cât sunt de rezistenţi. Adică, uitaţi-vă la cum stau lucrurile acum: amândouă hoaştele alea-s în viaţă, iar soţia matale e moartă...

Atunci s-a oprit, obrajii umplându-i-se de-o roşeaţă puternică, făcându-l să arate ca un băiat de care au râs fetele în curtea şcolii pentru că are şliţul desfăcut. Era o privelişte comică, dar, dacă aş fi zâmbit, n-aş fi făcut decât să-l stânjenesc şi mai tare.

— Îmi pare rău, domnule Noonan. M-a luat gura pe dinainte.

— Nu face nimic, i-am spus eu. Am trecut, oricum, peste partea cea mai grea.

Era o minciună, o minciună care, însă, ne-a readus pe linia de plutire.

— În orice caz, a spus el, ne-am lovit. S-a auzit un bang puternic şi-un zgomot de tablă îndoită când s-a curbat uşa şoferului. A fost şi-un zornăit de cioburi. Am fost aruncat în volan destul de tare să nu mai pot trage aer în piept pentru o săptămână sau mai mult fără să mă doară şi-am avut o vânătaie mare chiar aici. (A desenat cu degetul un arc de cerc pe piept, chiar sub clavicule.) M-am lovit cu capul de parbriz destul de tare să-i crap sticla, da' n-am rămas decât cu un cucui mic şi vineţiu... n-am sângerat, n-am avut nici măcar dureri de cap. Nevasta mea zice că am craniul gros din naştere. Am văzut-o pe femeia care conducea Toyota, doamna Easterling, căzută peste consola dintre scaunele din faţă. Apoi, în sfârşit ne-am oprit în mijlocul străzii, iar eu am coborât să văd în ce stare erau ele. Vă zic, m-aşteptam să le găsesc pe amândouă moarte.

Nu murise nici una, nici una nu-şi pierduse măcar cunoştinţa, deşi doamna Easterling avea trei coaste rupte şi şoldul dislocat. Doamna Deorsey, care s-a aflat în partea

opusă zonei de impact, s-a ales cu o rană uşoară când s-a lovit cu capul de geamul portierei. Asta a fost tot; a fost "tratată şi externată de la Home Hospital", după cum se exprimă mereu cei de la *Derry News* în asemenea situații. Soția mea, răposata Johanna Arlen din Malden, Massachusetts, a observat totul din fața farmaciei, unde stătea cu poşeta agățată de umăr şi cu punga cu medicamente într-o mână. Asemenea lui Bill Fraker, probabil că şi-a spus că pasagerii Toyotei fie muriseră, fie erau grav răniți. Accidentul produsese un bubuit cavernos, impunător, care se rostogolise prin aerul încins al după-amiezei, asemenea unei bile de popice pe gresie. Sunetul de sticlă spartă venise ca o dantelărie răsfirată. Cele două autovehicule erau puternic lovite, îmbinate într-unul singur în mijlocul străzii Jackson, camionul portocaliu murdar dominând maşina străină de-un albastru-pal, aidoma unui părinte neiertător stând aplecat asupra copilului fricos.

Johanna a pornit în pas alert să traverseze parcarea, către stradă. În jurul ei, alți oameni făceau acelaşi lucru. Unul dintre ei, domnişoara Jill Dunbarry, când avusese loc accidentul, se uita cu interes în vitrina magazinului Radio Shack. A spus că parcă îşi aminteşte că a trecut în fugă pe lângă Johanna - că a văzut pe cineva în pantaloni galbeni e aproape convinsă —, dar că nu poate spune sigur. În acel moment, doamna Easterling țipa că e rănită, că amândouă erau rănite, nu vrea să le ajute cineva pe ea şi pe prietena ei, Irene?

La jumătatea drumului prin parcare, lângă un grup de distribuitoare de ziare, soția mea a căzut la pământ. Poşeta i-a rămas agățată de umăr, dar punga cu medicamente i-a căzut din mână şi inhalatorul nazal a ieşit pe jumătate afară. Celălalt obiect a rămas înăuntru.

N-a observat nimeni că zace acolo lângă distribuitoarele de ziare; toți aveau atenția îndreptată spre maşinile accidentate, spre femeile care țipau, spre balta care se forma din apă şi lichid antigel scurs din radiatorul spart al camionului Lucrărilor Publice. ("E benzină!" a strigat vânzătorul de la Fast

Foto cui voia să-l asculte. "E benzină, aveți grijă să nu explodeze, oameni buni!") Cred că unul sau doi dintre cei care le-au scos pe femei din maşină au sărit chiar peste ea, spunându-şi probabil că a leşinat. N-ar fi fost ieşit din comun să presupui un asemenea lucru într-o o zi când temperatura depăşea treizeci şi cinci de grade.

La locui accidentului s-au adunat, în mare, vreo două duzini de oameni de la complexul comercial; vreo alte patru duzini au venit în fugă din Parcul Strawford, unde se desfăşura un meci de base-ball. Îmi închipui că s-au spus toate lucrurile pe care te-ai aştepta să le auzi într-o asemenea situație, iar multe dintre ele nu doar o singură dată. Se înghesuie în jurul maşinilor. Cineva întinde mâna prin gaura ce s-a căscat în locul geamului din partea şoferului, să mângâie mâna bătrână şi tremurândă a lui Esther. Oamenii îi fac imediat loc lui Joe Wyzer; în astfel de momente, oricine e îmbrăcat în halat alb devine automat personaj principal. În depărtare, bolboroseala unei sirene de ambulanță se ridică în aer ca funinginea la un foc de tabără.

În tot acest timp, în parcare zăcea nebăgată în seamă soția mea, cu poşeta încă agățată de umăr (înăuntru, încă înfăşurat în staniol, se afla şoricelul ei de ciocolată umplut cu bezea) şi cu punga albă cu medicamente lângă mâna întinsă. Joe Wyzer a fost cel care, grăbindu-se înapoi spre farmacie ca să ia o compresă pentru rana de la cap a lui Irene Deorsey, a observat-o. A recunoscut-o chiar dacă zăcea cu fața în jos. A recunoscut-o după părul ei roşcat, după bluza albă şi după pantalonii galbeni. A recunoscut-o pentru că o servise cu nici cincisprezece minute în urmă.

— Doamnă Noonan? a întrebat, uitând complet de compresa pentru Irene Deorsey, care era amețită, dar altfel nu părea rănită prea grav. Doamnă Noonan, sunteți bine?

Ştia deja (sau aşa presupun eu; poate greşesc) că nu era.

A întors-o cu fața în sus. A trebuit să se folosească de ambele mâini pentru a face asta şi, chiar şi aşa, a trebuit să depună mult efort, îngenunchind şi împingând şi ridicând, toate sub soarele ce trimitea spre pământ valuri de căldură,

care ricoşau apoi în asfaltul parcării. Morții iau în greutate, aşa mi se pare; atât corporal, în ceea ce-i priveşte pe ei, cât şi psihic, în ceea ce ne priveşte pe noi, aceştia iau în greutate.

Pe fața ei erau urme roşietice. Când am identificat-o la morgă, le-am văzut limpede chiar şi pe monitorul video. Am dat să-l întreb pe asistentul medicului legist ce erau, dar imediat mi-am dat seama. Pavajul încins al unei zile de sfârşit de iulie; elementar, dragul meu Watson. Soția mea a murit suferind arsuri solare.

Wyzer s-a ridicat, a observat că sosise ambulanța şi a fugit către ea. Şi-a croit forțat drum prin mulțime şi l-a înşfăcat pe unul dintre asistenți, chiar atunci când acesta cobora de la volan.

— Acolo e o femeie, a spus Wyzer, arătând cu degetul spre parcare.

— Avem două femei chiar aici, omule, plus un bărbat, a spus asistentul.

A încercat să se elibereze, dar Wyzer nu i-a dat drumul.

— Lasă-i pe ei deocamdată, a spus el. Sunt în general bine. Femeia de acolo nu e.

Femeia de acolo era moartă şi sunt destul de sigur că Joe Wyzer ştia asta... Însă el ştia care-i sunt prioritățile. Trebuie s-o recunoaşteți. Şi a fost suficient de convingător să-i facă pe amândoi paramedicii să plece de lângă cele două maşini ciocnite, în pofida strigătelor de durere ale lui Esther Easterling şi a vociferărilor de protest ale corului grecesc.

Când au ajuns la soția mea, unul dintre paramedici a confirmat imediat ceea ce Joe Wyzer bănuise deja.

— Fir-aş să fiu, a spus celălalt. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Inima, cel mai probabil, a spus primul. S-a emoționat şi practic i-a explodat în piept.

Însă n-a fost din cauza inimii. Autopsia a scos la iveală un anevrism cerebral cu care e posibil să fi trăit, fără să ştie, chiar şi de cinci ani. Grăbind pasul prin parcare către locul accidentului, vasul acela slab de sânge din cortexul cerebral a explodat ca un cauciuc de maşină, înecându-i în sânge centrii vitali şi omorând-o. Probabil că n-a murit pe loc, mi-a spus

asistentul medicului legist, însă totuşi moartea a cuprins-o destul de repede... şi n-a apucat să sufere. O supernova mare şi neagră, şi şi-a pierdut toate simțurile şi funcțiile intelectuale chiar înainte să lovească pavajul.

— Vă pot ajuta cumva, domnule Noonan? m-a întrebat asistentul, întorcându-mă încet de la chipul nemişcat şi de la ochii închişi de pe monitorul video. Aveți întrebări? Dacă pot, vă răspund la ele.

— Numai una, am zis eu.

I-am spus ce cumpărase ea de la farmacie chiar înainte să moară. Apoi i-am pus întrebarea.

Zilele de până la înmormântare şi înmormântarea însăşi îmi sunt începțoşate în memorie - cea mai limpede amintire pe care o am este că am mâncat şoricelul din ciocolată al lui Jo şi că am plâns... am plâns, cred, în mare parte fiindcă ştiam cât de repede îi va pieri gustul. Am mai avut o criză de plânset la câteva zile după ce am înmormântat-o şi-o să vă povestesc despre ea în scurtă vreme.

M-a bucurat sosirea familiei lui Jo şi în special m-a bucurat venirea fratelui ei mai mare, Frank. Frank Arlen - cincizeci de ani, roşu în obraji, cu burtică şi cu un cap acoperit de-un păr negru luxuriant - a fost cel care a organizat ceremonia... cel care a trebuit să se *târguiască* cu directorul de ceremonie.

— Nu-mi vine să cred c-ai făcut asta, i-am spus mai târziu, pe când şedeam într-un separeu la Jack's Pub, bând bere.

— Încerca să te fraierească, Mikey, mi-a spus el. Urăsc tipii de felul ăsta.

A dus mâna la buzunarul din spate al pantalonilor, a scos o batistă şi şi-a şters absent obrajii. El n-a cedat durerii - nici unul din familia Arlen n-a cedat, cel puțin nu atunci când am fost cu ei —, dar Frank a lăcrimat încontinuu în acea zi; arăta ca un om suferind de conjunctivită acută.

Au fost şase la părinți, Jo fiind cea mai mică şi singura fată. A fost protejata fratelui ei cel mai mare. Cred că, dacă aş fi fost într-un fel vinovat de moartea ei, cei cinci frați m-ar fi sfâşiat în bucăți cu mâinile goale. Altfel stând lucrurile, însă, au

format în jurul meu un scut protector, şi asta a fost reconfortant. Presupun că m-aş fi descurcat cumva şi fără ajutorul lor, dar nu ştiu cum. Amintiți-vă că avem doar treizeci şi şase de ani. Nu te aştepți să-ți îngropi soția la treizeci şi şase de ani, când ea însăşi e cu doi ani mai tânără ca tine. Moartea a fost ultimul lucru la care să ne stea gândul.

— Dacă e prins cineva furându-ți casetofonul din maşină, se cheamă că fură şi-l bagă pe tip la puşcărie, a spus Frank.

Familia Arlen era originară din Massachusetts şi încă simțeam accentul de Malden în vocea lui Frank: *prins* era *piins, maşină* era *masină, se cheamă* era *se chemă.*

— Dacă acelaşi tip încearcă să-i vândă unui soț îndurerat un sicriu de trei mii de dolari la prețul de patru mii cinci sute, ei o numesc afacere şi-l roagă să țină un discurs la dejunul Clubului Rotary. Nemernic nesătul, i-am servit eu dejunul, nu?

— Da. I l-ai servit.

— Eşti bine, Mikey?

— Sunt bine.

— Sincer?

— De unde dracu' să ştiu? l-am întrebat destul de tare ca oamenii din separeul de vizavi să-şi întoarcă privirile spre noi. După care: Era însărcinată.

I-a împietrit chipul.

— *Cum?*

M-am luptat să nu ridic vocea.

— Însărcinată. În săptămâna şase sau şapte, potrivit... ştii tu, autopsiei. Ştiai asta? Ți-a spus?

— Nu! Christoase, nu!

Însă chipul lui avea o expresie ciudată, de parcă îi spusese totuşi *ceva.*

— Sigur, ştiam că încercați... mi-a spus că ai probleme cu producerea spermei şi că va dura o vreme, dar că doctorul e de părere că... mai devreme sau mai târziu veți...

S-a pierdut, uitându-se în jos la mâinile sale.

— Îşi pot da seama de asta, hă? Au verificat?

— Îşi pot da seama. Cât despre verificat, nu ştiu dac-o fac de obicei sau nu. I-am rugat eu.

— De ce?

— N-a cumpărat doar soluție inhalantă pentru sinusuri înainte să moară. A cumpărat şi unul din seturile alea cu test de sarcină.

— Nu bănuiai nimic? N-aveai nici o idee?

Am negat din cap.

Şi-a întins mâinile peste masă şi m-a strâns de umăr.

— Voia să se asigure, atâta tot. Ştii asta, nu-i aşa?

O rezervă pentru inhalatorul meu nazal şi nişte peşte, mi-a spus ea. S-a comportat ca întotdeauna. O femeie plecând la cumpărături. De opt ani încercam să facem un copil, însă atunci ea s-a comportat ca întotdea-una.

— Sigur, am spus, lovindu-i amical mâna. Sigur, uriaşule. Ştiu.

Familia Arlen - în frunte cu Frank - s-a ocupat de ceremonia funebră. În calitate de scriitor al familiei, mie mi-a revenit sarcina să scriu necrologul: Fratele meu a venit din Virginia cu mama şi cu mătuşa mea şi i s-a permis să aibă grijă la priveghi de registrul cu mesaje. Mama - cu creierii aproape complet distruşi la vârsta de şaizeci şi şase de ani, deşi doctorii refuzau să-i spună bolii Alzheimer - locuia în Memphis cu sora ei, mai tânără doar cu doi ani şi doar puțin mai răsărită. Ele au fost responsabile la recepția funerară cu tăiatul tortului şi al plăcintelor.

Tot restul a fost pus la punct de familia Arlen, de la orele de priveghi şi până la etapele ceremoniei funerare. Frank şi Victor, al doilea frate mai mic dintre ei, au rostit scurte omagii. Tatăl lui Jo a ținut o rugăciune pentru sufletul fiicei sale. Şi la sfârşit, Pete Breedlove, băiatul care ne tundea peluza vara şi ne grebla curtea toamna, ne-a adus pe toți la lacrimi cântând "Blessed Assurance, Jesus Is Mine", cel care Frank a spus că a fost imnul bisericesc preferat al lui Jo când era mică. Cum de l-a găsit Frank pe Pete şi cum de l-a convins să cânte la înmormântare e ceva ce n-am aflat niciodată.

Am trecut cumva de tot: de priveghiul din după-amiaza şi seara zilei de marți, de serviciul funerar din dimineața zilei de miercuri, apoi de scurta slujbă comemorativă de la Cimitirul Fairlawn. Îmi amintesc cel mai bine cât de cald a fost în acele zile, cât de pierdut mă simțeam că nu-i pot vorbi lui Jo şi că-mi doream să-mi fi cumpărat o pereche nouă de pantofi. Dacă ar fi fost de față, Jo m-ar fi cicălit până la Dumnezeu din cauza perechii pe care am purtat-o.

Mai târziu, am discutat cu fratele meu, Sid, i-am spus că *trebuie* să facem ceva cu mama şi cu mătuşa Francine, înainte să dispară amândouă complet în Zona Crepusculară. Erau prea tinere pentru a fi trimise la căminul de bătrâni; care era propunerea lui Sid?

A propus ceva, dar blestemat să fiu dacă ştiu ce. Am fost de acord cu el, asta-mi amintesc, dar nu ştiu despre ce era vorba. Mai târziu în aceeaşi zi, Siddy, mama şi mătuşa s-au urcat înapoi în maşina închiriată de Siddy pentru a pleca la Boston, unde urmau să stea peste noapte şi de unde, a doua zi, urmau să ia trenul. Nu-l deranjează pe fratele meu să facă pe bona cu mama şi cu mătuşa, dar nu-i place să zboare cu avionul, chiar dacă-i plătesc eu biletele. Spune că în cer nu sunt rampe de urgență, în caz că moare motorul.

Aproape întreaga familie Arlen a plecat a doua zi. Era iarăşi o zi caniculară, soarele strălucea pe un cer albicios şi se culca pe toate lucrurile ca alama topită. S-au oprit în fața casei noastre - cea care, de atunci, era numai casa mea —, în spatele lor aşteptând la bordura trotuarului, parcate în şir, trei taxiuri; nişte zdrahoni neîndemânatici îmbrățişându-se printre poşete şi gentuțe şi luându-şi rămas bun, vorbind cu accentul acela încârligat de Massachusetts.

Frank a mai rămas o zi. Am cules din spatele casei un braț de flori - nu din acelea de seră, cu miros pâslos pe care l-am asociat mereu cu moartea şi cu muzica de orgă, ci flori adevărate, din acelea care erau preferatele lui Jo - şi le-am pus în două cutii de cafea pe care le-am găsit în cămară. Am mers la cimitirul Fairawn şi le-am aşezat pe mormântul proaspăt. După care am rămas acolo o vreme sub soarele dogoritor.

— A fost mereu cel mai frumos lucru din viața mea, a spus într-un sfârşit Frank, cu o voce ciudată, înfundată. Când eram mici, aveam cu toții grijă de Jo. Noi, băieții. Nimeni nu se lega de Jo, îți zic. Dacă încerca cineva, le arătam noi.

— Mi-a povestit multe întâmplări din copilărie.

— Ți-au plăcut?

— Da, foarte mult.

— Îmi va fi foarte dor de ea.

— Şi mie, am spus eu. Frank... ascultă... ştiu că ai fost fratele ei preferat. Nu te-a sunat niciodată, poate doar să-ți spună că nu i-a venit ciclul într-o lună sau că are grețuri dimineața? Îmi poți spune. N-o să mă supăr.

— Dar nu m-a sunat. Jur pe Dumnezeu. *Avea* grețuri dimineața?

— Din câte mi-am dat eu seama, nu.

Tocmai asta era. Nu observasem *nimic.* Sigur, eu scriam tot timpul, iar când scriu, intru parcă într-o transă. Însă ea ştia unde mă aflam atunci. M-ar fi putut găsi şi m-ar fi putut scutura până ce mă trezeam. De ce n-o făcuse? De ce să ascundă nişte veşti atât de bune? Nu voia să-mi spună până ce nu era sigură... dar, cumva, ăsta nu era stilul ei.

— Era băiat sau fată? m-a întrebat el.

— Fată.

Aproape de la începutul căsniciei noastre aleseserăm numele copiilor şi-i aşteptaserăm să vină. Dacă era băiat, l-ar fi chemat Andrew. Pe fiica noastră ar fi chemat-o Kia. Kia Jane Noonan.

Pe Frank, divorțat de şase ani şi locuind singur, îl cazasem la mine. Pe drumul de întoarcere acasă, mi-a spus:

— Îmi fac griji pentru tine, Mikey. Nu prea ai pe cine să te bizui în astfel de situații, iar cei pe care-i ai locuiesc foarte departe.

— Mă descurc eu, am spus.

A dat dezaprobator din cap.

— Aşa spunem noi orice-ar fi, nu?

— Noi?

— Băieții. "Mă descurc eu." Şi dacă nu ne descurcăm, încercăm să facem tot posibilul ca nimeni să nu afle. - S-a uitat la mine cu ochii încă înlăcrimați, ținând batista într-o mână mare, arsă de soare. - Dacă nu te descurci, Mikey, şi dacă nu vrei să-l suni pe fratele tău - am văzut cum te-ai uitat la el - dă-mi voie mie să-ți fiu frate. În amintirea lui Jo, dacă nu spre binele tău.

— Bine, am spus, respectând şi apreciind oferta, ştiind în acelaşi timp că nu voi face niciodată aşa ceva. Eu nu sun pe nimeni să cer ajutor. Şi asta nu datorită felului în care am fost crescut, cel puțin aşa cred, ci datorită felului în care am fost făcut. Johanna mi-a spus cândva că, dacă m-aş îneca în lacul Dark Score, unde avem o casă de vară, mai bine aş muri în linişte la cincisprezece metri de plaja publică decât să țip după ajutor. Nu e o chestiune de dragoste sau afecțiune. Pe acestea le pot oferi şi le pot primi. Simt durerea ca toată lumea. Simt nevoia să ating şi să fiu atins. Dar dacă mă întreabă cineva: "Eşti bine?", nu-i pot răspunde nu. Nu pot spune ajutor.

După vreo două ore, Frank a plecat spre sudul statului. Când a deschis portiera, m-am simțit mişcat să observ că asculta la casetofonul din maşină una dintre cărțile mele. M-a îmbrățişat, şi apoi m-a surprins cu un sărut pe gură, puternic şi apăsat.

— Dacă simți nevoia să discutăm, sună-mă, mi-a spus. Şi dacă simți nevoia companiei cuiva, vino pur şi simplu.

Am aprobat din cap.

— Şi ai grijă.

Asta m-a făcut să tresar. Amestecul de căldură şi durere îmi lăsase impresia în ultimele câteva zile că trăiesc într-un vis, însă aceste cuvinte mi-au captat atenția.

— Să am grijă la ce?

— Nu ştiu, mi-a spus. Nu ştiu, Mikey.

Apoi s-a urcat în maşină - el era atât de mare, iar maşina atât de mică, încât părea că o trage pe el ca pe-o haină - şi s-a îndepărtat. Pe atunci, soarele începuse deja să asfințească. Ştiți cum arată soarele la sfârşitul unei zile caniculare de august, complet portocaliu şi cumva *stropşit,* de parcă l-ar

apăsa o mână invizibilă şi de parcă, în orice clipă, ar putea pocni ca un țânțar prea plin, mânjind întregul orizont? Aşa arăta. Spre est, unde era deja întuneric, tunetul bubuia. Însă, în noaptea aceea, n-a căzut ploaie, a căzut doar un întuneric la fel de gros şi de paralizant ca şi o pătură. Chiar şi aşa, m-am aşezat încetişor în fața procesorului de text şi am scris cam o jumătate de oră. Din câte-mi amintesc, a mers destul de bine. Şi ştiți ceva? Chiar şi atunci când nu merge, te ajută să-ți omori timpul.

Cea de-a doua criză de plâns am avut-o la trei sau patru zile de la înmormântare. Persista sentimentul acela că trăiesc un vis - umblam, vorbeam, răspundeam la telefon, lucram la cartea care, la momentul morții lui Jo, era încheiată în proporție de aproximativ optzeci la sută - însă mereu mă însoțea sentimentul acela bine definit de deconectare, sentimentul că totul se întâmpla undeva la depărtare de adevărata mea ființă, că totul avea loc undeva la celălalt capăt al firului telefonic.

M-a sunat Denise Breedlove, mama lui Pete, şi m-a întrebat dacă nu vreau să vină însoțită de vreo două prietene de-ale ei, cândva, săptămâna viitoare, să facă o curățenie temeinică în clădirea construită în stil Edward în care locuiam acum singur şi în care mă învârteam ca ultimul bob de mazăre într-o conservă gigantică. Ar face totul, mi-a spus ea, pentru o sută de dolari împărțiți în mod egal între ele trei, mai mult pentru că nu-mi făcea bine să continuu în felul acesta. După moartea cuiva, trebuie să se facă o curățenie exemplară, mi-a spus ea, chiar dacă moartea n-a survenit tocmai în acea casă.

I-am spus că e o idee bună, dar că-i voi da ei şi celor care vor veni cu ea câte o sută de dolari de căciulă pentru o treabă de şase ore. La capătul celor şase ore, voiam ca totul să fie gata. Iar dacă nu era, i-am spus, aşa avea să rămână.

— Domnule Noonan, e mult prea mult, a spus ea.

— Poate că da şi poate că nu, dar cu atâta vreau să vă plătesc, am spus. O veți face?

A spus că o va face, sigur că da.

Previzibil poate, în seara dinaintea zilei venirii lor, m-am surprins colindând prin casă, făcând inspecția de dinainte de marea curățenie. Cred că nu voiam ca femeile (dintre care două îmi erau absolut necunoscute) să găsească ceva care să le stânjenească pe ele sau pe mine: o pereche de chiloți din mătase ai lui Johanna îndesați în spatele pernițelor de pe sofa, poate ("Cel mai des ne încingem pe sofa, Michael", mi-a spus ea odată, "ai observat lucrul ăsta?") sau cutii de bere sub leagănul de pe verandă, poate chiar şi apa de la toaletă netrasă. De fapt, nu vă pot spune cu siguranță ce căutam; sentimentul acela că mă mişc într-un vis încă deținea ferm controlul minții mele.

Cele mai limpezi gânduri pe care le-am avut în acele zile au fost fie cele legate de finalul romanului la care lucram (ucigaşul psihopat o ademenise pe eroină pe acoperişul unei clădiri înalte şi voia s-o arunce în gol), fie cele legate de testul de graviditate Narco pe care şi-l cumpărase Jo în ziua morții. O rezervă pentru inhalatorul nazal, îmi spusese ea. Nişte peşte pentru cină, îmi spusese ea. Iar privirea nu-i trădase nimic ce-ar fi trebuit să mă pună pe gânduri.

Când aproape terminasem inspecția, m-am uitat sub patul nostru şi am văzut pe partea lui Jo o carte deschisă. Nu murise de mult timp, însă puține sunt locurile dintr-o casă la fel de prăfuite ca şi Regatul de Subpat, iar stratul de-un gri-pal pe care l-am văzut aşternut pe carte când am scos-o de acolo m-a făcut să mă gândesc la chipul şi la mâinile Johannei în sicriu - Jo în Regatul de Subpământ. Se aşterne praful într-un sicriu? Cu siguranță nu, dar...

Am alungat gândul. A părut că dispare, dar toată ziua m-a sâcâit, ca ursul alb al lui Tolstoi.

Şi eu, şi Johanna am terminat filologia la Universitatea Maine şi, asemeni multor altora, cred, ne-am îndrăgostit de Shakespeare şi de cinismul de Tilbury Town al lui Edwin Arlington Robinson. Totuşi, scriitorul care ne-a făcut să ne apropiem mai mult unul de celălalt n-a fost un poet pe gustul universitarilor sau un eseist, ci W. Somerset Maugham,

romancierul şi dramaturgul acela bătrân, călător prin lume, cu față de reptilă (ascuns parcă mereu de fumul de țigară în fotografii) şi cu inimă de romantic. Aşa că nu m-a surprins prea tare să descopăr că romanul de sub pat era *The Moon and Sixpence.* Eu însumi l-am citit în ultimii ani ai adolescenței nu o singură dată, ci de două ori, identificându-mă pasional cu personajul lui Charles Strickland. (Desigur, în Mările Sudului eu voiam să scriu, nu să pictez.)

Folosise ca semn de carte o carte de joc dintr-un pachet demult pierdut şi, deschizând romanul, mi-am amintit ceva ce-mi spusese ea când tocmai începeam să ne cunoaştem. Asta se petrecuse la cursul de Literatură Britanică a Secolului Douăzeci, probabil în 1980. Johanna Arlen era o studentă înflăcărată din anul al doilea. Eu eram în anul terminal şi-mi alesesem cursul acesta pur şi simplu pentru că aveam nişte timp de pierdut în acel ultim semestru. "Peste o sută de ani", îmi spusese ea, "ruşinea criticilor de la mijlocul secolului douăzeci va fi că l-au îmbrățişat pe Lawrence şi că l-au ignorat pe Maugham." Această afirmație fusese întâmpinată cu un râset natural de superioritate (cu toții ştiau că *Femei îndrăgostite* era cea mai bună carte scrisă vreodată), însă eu n-am râs. Eu m-am îndrăgostit.

Cartea de joc separa pagina 102 de 103 - Dirk Stroeve tocmai descoperise că-l părăsise soția pentru Strickland, versiunea lui Maugham a lui Paul Gauguin. Naratorul încearcă să-i ridice moralul lui Stroeve. *Scumpul meu prieten, nu fi nefericit. Se va întoarce la tine...*

— Pentru tine e uşor s-o spui, am murmurat în camera ce-mi aparținea de-acum doar mie.

Am întors pagina şi am citit următoarele: *Calmul jignitor al lui Strickland îi răpi lui Stroeve controlul. Îl cuprinse o furie oarbă şi, fără să ştie ce face, se avântă asupra lui Strickland. Strickland fu luat prin surprindere şi îşi pierdu echilibrul, însă era foarte puternic, chiar şi după boala prin care trecuse, şi, într-o clipă, fără să ştie exact cum, Stroeve se trezi pe podea.*

— Bufon mic ce eşti, spuse Strickland.

Şi atunci mi-a trecut prin gând că Jo nu va mai întoarce niciodată pagina să-l audă pe Strickland spunându-i pateticului de Stroeve că e un bufon mic. Într-o clipă de epifanie scânteietoare pe care n-am uitat-o niciodată - cum aş fi putut s-o uit? a fost una dintre cele mai urâte clipe din viața mea - am înțeles că aceasta nu era o greşeală uşor de rectificat sau un vis din care mă voi putea trezi. Johanna murise.

Puterea mi-a fost furată de durere. Dacă n-ar fi fost acolo patul, aş fi căzut la podea. Lăcrimăm cu ochii, doar atât putem face, dar, în acea seară, m-am simțit ca şi când fiecare por al corpului meu lăcrima, fiecare crăpătură şi fisură. Am şezut acolo pe partea ei de pat, ținând în mână exemplarul prăfuit al romanului *The Moon and Sixpence,* şi-am jelit-o. Cred că am făcut-o în egală măsură din cauza uimirii şi a durerii; în pofida cadavrului pe care-l văzusem şi-l identificasem pe un monitor cu rezoluție mare, în pofida ceremoniei de înmormântare şi a cântecului "Blessed Assurance" pe care Pete Breedlove l-a cântat pe o voce profundă, dulce, de tenor, în pofida slujbei funerare din cimitir, cenuşă din cenuşă şi țărână din țărână, n-am crezut cu adevărat că murise. Această ediție de masă scoasă de cei de la Penguin a avut asupra mea efectul pe care nu l-a avut vederea sicriului acela mare şi cenuşiu: a insistat să-mi spună că Jo murise într-adevăr.

Bufon mic ce eşti, spuse Strickland.

M-am întins pe spate în patul nostru, mi-am încrucişat brațele peste față şi-am plâns până ce am adormit, aşa cum fac copiii atunci când sunt nefericiți. Am avut un vis îngrozitor. În el, mă trezeam, vedeam romanul *The Moon and Sixpence* stând încă lângă mine pe cuvertură şi mă hotăram să-l pun la loc sub pat, acolo unde-l găsisem. Ştiți cât sunt de confuze visele - au logica ceasurilor scurse pe crengile copacilor, semănând cu nişte cârpe puse la uscat, ale lui Dali.

Am aşezat, în vis, cartea de joc între paginile 102 şi 103 - aflate pentru totdeauna la distanță de o întoarcere de deget de *Bufon mic ce eşti, spuse Strickland* - şi m-am răsucit pe

partea mea de pat, lăsându-mi capul să atârne dincolo de marginea lui, având intenția să aşez cartea exact acolo unde o găsisem.

Printre ghemotoacele de praf zăcea Jo. Un fuior de pânză de păianjen atârna de tăblia patului şi-i mângâia, ca o pană, obrazul. Părul ei roşcat nu avea strălucire, însă fața ei albă contrasta cu ochii întunecați şi alerți şi răuvoitori. Iar când mi-a vorbit, am ştiut că moartea îi furase mințile.

— Dă-mi aia-napoi, a şuierat ea ca un şarpe. E cartea mea de omorât timpul.

Mi-a smuls-o din mână înainte să i-o pot da eu. Degetele ni s-au atins pentru o clipă, iar ale ei erau la fel de reci ca şi nişte rămurele după un îngheț. A deschis cartea unde-şi pusese semn, lăsând cartea de joc să cadă încet jos, şi şi-a aşezat romanul lui Somerset Maugham peste față: un lințoliu din cuvinte. Când şi-a încrucişat mâinile pe piept şi-a rămas nemişcată, mi-am dat seama că purta rochia albastră cu care o înmormântasem. Ieşise din mormânt să se ascundă sub patul nostru.

M-am trezit cu un țipăt înfundat şi cu o smucitură dureroasă care aproape că m-a făcut să cad din pat. Nu dormisem mult - lacrimile încă-mi udau obrajii şi-mi simțeam pleoapele alungite ciudat, aşa cum ți le simți după un acces de plâns. Visul fusese atât de viu, încât a trebuit să mă rostogolesc pe partea mea a patului, să-mi aplec capul şi să mă uit sub el, convins că Jo va fi acolo cu romanul aşezat pe față, convins că-şi va întinde degetele reci să mă atingă.

Nu era nimic acolo, desigur - visele nu-s decât vise. Chiar şi aşa, am petrecut restul nopții pe canapeaua din biroul meu. Am făcut alegerea potrivită, cred, fiindcă n-am mai avut vise în noaptea aceea. Doar neantul unui somn odihnitor.

CAPITOLUL DOI

N-am avut niciodată o criză de creație în timpul celor zece ani ai căsniciei mele şi n-am avut-o nici imediat după moartea Johannei. Eram, de fapt, atât de străin de această stare, încât

criza s-a instalat aproape complet înainte ca eu să-mi dau seama că se petrece ceva ieşit din comun. Cred că a fost posibil aşa ceva pentru că, în forul meu interior, eram convins că astfel de stări nu-i afectează decât pe scriitorii "literari", de genul celor care sunt luați în discuție, demontați şi uneori blamați în revista *New York Review of Books.*

Cariera mea de scriitor a ocupat în timp cam aceeaşi lungime ca şi căsnicia. Am terminat prima variantă a primului meu roman, *Ființă dublă,* nu la multă vreme după ce eu şi cu Jo ne-am logodit oficial (i-am pus pe degetul inelar al mâinii stângi un inel cu opal în valoare de o sută zece dolari, cumpărat de la Day's Jewellers, puțin cam prea scump pentru ce-mi permiteam la vremea aceea... Însă Johanna a părut extrem de mulțumită de el) şi am terminat ultimul meu roman, *Cădere liberă,* la aproximativ o lună după ce ea a fost declarată moartă. Acesta era cel despre ucigaşul psihopat îndrăgostit de înălțime. A fost publicat în toamna lui 1995. De atunci, am mai publicat câteva romane - un paradox pe care-l pot explica —, dar nu cred că va mai apărea un roman semnat Michael Noonan pe nici o listă în viitorul previzibil. Acum ştiu ce este criza de creație, sigur că da. Ştiu mai bine decât mi-am dorit vreodată să ştiu.

Când i-am arătat cu o oarecare reținere lui Jo prima variantă a *Ființei duale,* a citit-o într-o singură seară, stând ghemuită în scaunul ei preferat, îmbrăcată doar în chiloței şi într-un tricou imprimat pe față cu ursul negru de Maine, bând pahar după pahar de ceai cu gheață. Eu am mers în garaj (luaserăm cu chirie o casă în Bangor împreună cu un alt cuplu, chiar dacă nu aveam o situație financiară foarte stabilă... şi nu, Jo şi cu mine nu eram pe atunci tocmai căsătoriți, chiar dacă, din câte-mi amintesc, nu şi-a dat jos niciodată de pe deget inelul acela cu opal) şi mi-am făcut de lucru aiurea, simțindu-mă ca un personaj dintr-o caricatură publicată de revista *New Yorker* - unul dintre tipii aceia cu un aer aproape comic, stând în sala de aşteptare a maternității.

Din câte-mi amintesc, am construit anapoda, din bucăți gata pregătite, o colivie din-aceea-atât-de-simplu-de-construit-că-şi-un-copil-o-poate-face şi aproape că mi-am retezat indexul de la mâna stângă. Cam la fiecare douăzeci de minute, intram în casă şi mă uitam pe furiş la Jo. Chiar şi dacă m-a observat, n-a schițat nici un gest. Am interpretat asta ca un semn de bun-augur.

Şedeam pe scările din spatele casei, uitându-mă la stele şi fumând, când a ieşit ea din casă, s-a aşezat lângă mine şi şi-a aşezat mâna pe spatele meu.

— Ei bine? am spus.

— E bun, a spus ea. De ce nu vii acum în casă să mă rezolvi?

Înainte să pot spune vreo vorbă, chiloțeii pe care-i purtase mi-au căzut în poală cu o şoaptă suavă de nailon.

După aceea, întinşi în pat şi mâncând portocale (un viciu pe care mai târziu l-am pierdut), am întrebat-o:

— E destul de bun să fie publicat?

— Păi, a spus ea, nu ştiu nimic despre minunata lume editorială, dar citesc de plăcere de-o viață întreagă - *George cel curios* a fost prima mea lectură, dacă vrei să ştii...

— Nu vreau.

S-a aplecat spre mine şi mi-a vârât în gură o bucată de portocală, atingându-mi mâna cu sânul ei cald şi provocator.

— ... iar romanul ăsta l-am citit cu mare plăcere. Prezicerea mea este că nu va apuca să treacă de stadiul pregătitor cariera ta de reporter pentru ziarul *Derry News.* De fapt, cred că voi fi soția unui romancier.

Cuvintele ei m-au bucurat la culme; ba chiar mi-au făcut pielea de găină. Nu, nu ştia nimic despre minunata lume editorială, dar dacă ea avea încredere, şi eu aveam... iar încrederea s-a dovedit a fi ingredientul principal. Prin intermediul fostului meu profesor de scriere creativă (care mi-a citit romanul şi l-a blagoslovit cu laude reținute, fiind de părere că trăsăturile lui comerciale erau un fel de erezie, cred)

am angajat un agent literar, care a vândut *Ființa dualã* editurii Random House, prima editură căreia i l-a trimis.

Jo a avut dreptate şi în privința carierei mele de reporter. Am mai petrecut patru luni relatând despre expoziții florale, curse de maşini şi dineuri în aer liber pentru o plată săptămânală de o sută de dolari înainte să primesc primul cec de la Random House - 27.000 de dolari, după ce-şi dedusese agentul comisionul.

N-am stat în branşa jurnaliştilor nici măcar atât cât să primesc prima mărire de salariu, însă ei tot mi-au organizat o petrecere de adio. La Jack's Pub a fost ținută, acum că mă gândesc mai bine. Deasupra meselor din camera din spate atârnaseră o pancartă care spunea MULT NOROC, MIKE - CONTINUĂ SĂ SCRII! Mai târziu, când ne-am întors acasă, Johanna a spus că, de-ar fi invidia acid sulfuric, n-ar mai fi rămas nimic din mine decât catarama de la curea şi trei dinți.

Mai târziu, stând în pat cu luminile stinse - după ce mâncaserăm ultima portocală şi împărțiserăm ultima țigară - am spus:

— N-o s-o confunde nimeni cu *Look Homeward, Angel*[2], nu-i aşa?

Cartea mea, la ea mă refeream. Ea a ştiut, aşa cum a ştiut şi că mă deprimase destul de tare răspunsul pe care-l primisem de la fostul meu profesor de scriere creativă, referitor la *Ființă.*

— Sper că n-ai de gând să mă sufoci cu nazurile tale de artist frustrat, nu? m-a întrebat, ridicându-se într-un cot. Dacă da, aş vrea să-mi spui asta acum, ca să am timp să cumpăr mâine la prima oră una din trusele alea cu divorțul pe înțelesul tuturor.

M-am simțit amuzat, dar şi puțin rănit.

— Ai văzut primul material publicitar al celor de la Random House? (Ştiam că-l văzuse.) Aproape că-mi zic un V. C. Andrews cu prepuț, pentru numele lui Dumnezeu.

— Ei bine, a spus ea, prinzând nepăsătoare în mână obiectul adus în discuție, tu chiar *ai* un prepuț. Cât despre

cum îți zic ei... Mike, când eram în clasa întâi, Patty Banning mă striga mâncă-muci. Dar eu nu eram aşa ceva.

— Percepția e totul.

— Prostii.

Încă mă ținea de penis şi, spunând asta, m-a strâns puternic, provocându-mi durere şi, în acelaşi timp, o senzație absolut minunată. Şoricelului ăla nebun din pantaloni nu prea îi păsa ce primea pe atunci, atâta vreme cât primea mult din fiecare.

— *Fericirea* e totul. Când scrii te simți fericit, Mike?

— Sigur.

Asta ştia ea, în orice caz.

— Ai probleme de conştiință când scrii?

— Când scriu, nu mi-aş dori să fac nimic altceva decât asta, am spus şi m-am răsturnat peste ea.

— Măi să fie, a spus pe vocea aceea subțire şi înțepată care întotdeauna mă dădea de ceasul morții. E un penis între noi.

Şi, făcând dragoste, mi-am dat seama de unul sau două lucruri minunate: că fusese sinceră când spusese că-i place cartea mea (la naiba, mi-aş fi dat seama că-i place şi numai din felul în care citise cartea, şezând în scaunul ei, cu o şuviță de păr căzută peste o sprânceană şi cu picioarele încolăcite sub ea) şi că nu trebuia să mă simt ruşinat de ceea ce scrisesem ... nu în ochii ei, cel puțin. Şi încă un lucru minunat: percepția ei, dublată de a mea, ca să dea naştere adevăratei vederi binoculare pe care nimic altceva decât căsnicia ți-o oferă, era singura percepție care conta.

Slavă cerului că era un fan de-al lui Maugham.

Am fost un V. C. Andrews cu prepuț vreme de zece ani... paisprezece, dacă puneți în calcul şi anii post-Johanna. Primii cinci ani am fost sub contract cu Random House după care, agentul meu a primit o ofertă irezistibilă de la Putnam, şi am schimbat editura.

Mi-ați citit numele pe o mulțime de liste cu *best-seller*-uri... asta, adică, în cazul în care ziarul dumneavoastră de duminică tipăreşte o listă ce merge până la locul cincisprezece

şi nu se opreşte doar la primele zece. N-am fost niciodată un Clancy, un Ludlum sau un Grisham, dar am vândut un număr bunicel de ediții cartonate (V. C. Andrews n-a făcut niciodată asta, mi-a spus cândva agentul meu, Harold Oblowski; doamna a fost în general un fenomen al edițiilor de masă) şi am ajuns o dată chiar şi pe locul cinci în lista celor de la *Times*... asta s-a întâmplat cu a doua mea carte, *Bărbatul în cămaşă roşie.* Ironic, una dintre cărțile care m-au împiedicat să urc pe listă a fost *Steel Machine,* de Thad Beaumont{3} (scrisă sub pseudonimul George Stark). Familia Beaumont avea pe atunci o casă de vacanțtă în Castle Rock, la nici măcar optzeci de kilometri sud de lacul Dark Score. Thad e mort acum. S-a sinucis. Nu ştiu dacă a avut sau nu ceva de-a face cu o criză de creație.

M-am situat chiar la extremitatea cercului magic al *megabestseller*-urilor, dar asta nu m-a deranjat niciodată. Atunci când am împlinit treizeci şi unu de ani, dețineam două case: vechiul edificiu adorabil în stil Edward din Derry şi, în vestul Maine-ului, un cămin din buşteni pe malul lacului, destul de mare să-i poți spune cabană: Sara Laughs, numită astfel de către localnici de aproape un secol. Şi dețineam amândouă casele în totalitate, la o vârstă când cele mai multe cupluri se consideră fericite numai să fi primit aprobarea de ipotecă pentru o casă mică. Eram sănătoşi, ne eram credincioşi şi încă aveam un simț al umorului bine dezvoltat. Nu eram Thomas Wolfe{4} (nici măcar Tom Wolfe{5} sau Tobias Wolff{6}), însă eram plătit să fac ce-mi plăcea şi nu există pe pământ o afacere mai bună ca asta; seamănă cu o licență pentru furt.

Eu aveam toate calitățile pe care le avea literatura de ficțiune prin anii patruzeci: era ignorată de critici, era orientată pe genuri (în cazul meu, genul practicat era Frumoasă Femeie Tânără Singură Întâlneşte un Străin Fascinant), dar bine remunerată şi beneficiind de genul acela de recunoaştere superficială de care beneficiază şi bordelurile amendate de către stat, din Nevada, sentimentul comun fiind acela că trebuie să existe o supapă şi pentru instinctele

primare şi că trebuie să facă cineva şi Lucrul Ăsta. Eu am făcut Lucrul Ăsta cu entuziasm (şi, uneori, cu înțelegerea entuziastă a lui Jo, dacă ajungeam la nişte încurcături de intrigă mai dificil de rezolvat) şi, cândva în preajma alegerii lui George Bush în funcția de preşedinte, contabilul nostru ne-a spus că suntem milionari.

Nu eram suficient de bogați să ne cumpărăm un avion cu reacție (Grisham) sau o echipă de fotbal profesionist (Clancy), dar, după standardele vieții din Derry, Maine, ne tăvăleam de-a dreptul în bani. Am făcut dragoste de mii de ori, am văzut mii de filme, am citit mii de cărți (cel mai adesea, la capătul zilei, Jo le punea pe ale ei sub partea ei de pat). Şi poate cea mai mare dintre binecuvântări a fost aceea că n-am ştiut niciodată cât de repede se scurgea timpul.

M-am întrebat nu o singură dată dacă nu cumva întreruperea ritualului a dus la criza de creație. În timpul zilei, alungam acest gând spunându-mi că nu-i decât o bazaconie superstițioasă, noaptea însă îmi era mai greu să fac asta. Noaptea, gândurile au un fel neplăcut de a scăpa din lesă şi de a fugi bezmetice. Iar dacă-ți petreci mare parte din viață închipuindu-ți tot soiul de poveşti, sunt sigur că lesele acelea sunt cu mult mai largi şi că dulăii sunt cu mult mai puțin dispuşi să le poarte. Shaw sau Oscar Wilde a fost cel care a spus la un moment dat că scriitorul e un om care şi-a învățat mintea să nu asculte la comandă?

Şi ar fi chiar atât de deplasat să crezi că ruperea ritualului se poate să fi jucat un rol în brusc-apăruta şi neaşteptata (neaşteptată de mine, cel puțin) tăcere? Când îți câştigi pâinea zilnică pe tărâmul închipuirii, linia de demarcație dintre ce e real şi ceea ce pare a fi e mult mai subțire. Pictorii refuză uneori să picteze fără să poarte pe cap o anume pălărie, iar jucătorii de base-ball care lovesc bine nu vor să-şi mai schimbe şosetele.

Ritualul a pornit o dată cu a doua carte, singura care-mi amintesc să-mi fi dat cu adevărat emoții: cred că ingurgitasem o cantitate bunicică din chestiile alea cu norocul

începătorului, ideea că succesul primei cărți poate fi doar o nimereală. Mi-amintesc că profesorul ce ținea cursul de literatură americană la facultate a spus odată că dintre toți scriitori moderni americani, numai Harper Lee găsise o cale imbatabilă de-a evita eşecul celei de-a doua cărți.

Când am ajuns la sfârşitul cărții *Bărbatul în cămaşă roşie,* m-am oprit la câteva cuvinte înainte de final. Clădirea edwardiană de pe strada Benton din Derry se afla încă la doi ani distanță în viitor, însă o cumpăraserăm pe Sara Laughs, casa de la Dark Score (nu era nici pe departe atât de mobilată cum a devenit mai târziu, iar studioul lui Jo încă nu era construit, dar era frumoasă), şi noi doi ne aflam acolo.

M-am ridicat de la maşina de scris - în zilele acelea încă mai lucram la bătrânul meu IBM Selectric - şi-am mers în bucătărie. Era jumătatea lunii septembrie, plecaseră aproape toți vilegiaturiştii, iar țipătul cufundarilor de pe lac era inefabil de plăcut. Soarele cobora spre asfințit şi lacul însuşi devenise un platou de foc nemişcat şi rece. Aceasta e una dintre cele mai vii amintiri pe care le păstrez; e atât de limpede, încât uneori am impresia că pot păşi de-a dreptul în ea s-o trăiesc din nou. Ce lucruri - dacă sunt astfel de lucruri - aş face altfel? Uneori îmi pun întrebarea asta.

Mai devreme în seara aceea pusesem la rece în frigider o sticlă de Taittinger şi două pahare cu picior lung. Le-am scos acum, le-am aşezat pe tava de tinichea pe care o foloseam de obicei la adusul garafelor cu ceai rece sau suc Kool-Aid din bucătărie pe estacadă, şi-am dus-o în sufragerie.

Johanna era cufundată în şezlongul ei vechi şi şubred, citind o carte (nu era Maugham în seara aceea, ci William Denbrough[7], unul dintre scriitorii contemporani preferați de ea).

— Ooo, a spus ea, ridicând ochii şi însemnând locul din carte. Şampanie. Care-i ocazia?

De parcă, înțelegeți, n-ar fi ştiut.

— Am terminat, am spus. *Mon livre est tout fini.*

— Păi, a spus ea, zâmbind şi luând unul dintre pahare când m-am aplecat cu tava spre ea, atunci *asta-i* de bine, nu?

Acum îmi dau seama că esența ritualului - partea lui vie şi puternică, asemenea singurului cuvânt cu adevărat magic dintr-o bolboroseală - a fost această frază. Aproape întotdeauna am băut şampanie şi aproape întotdeauna a venit după aceea cu mine în birou pentru a face celălalt lucru, dar nu de fiecare dată.

Cândva, cam cu cinci ani înainte să moară ea, când am terminat o carte, Jo era plecată în vacanță în Irlanda cu o prietenă. Am băut atunci singur şampania şi-am scris ultima propoziție tot singur (pe atunci foloseam un Macintosh capabil să facă un trilion de lucruri diferite şi pe care eu îl foloseam doar la unul), dar n-am avut nici o clipă de nesomn. Am sunat-o însă la hanul unde trăsese împreună cu prietena ei Bryn; i-am spus că am terminat şi-am ascultat-o spunând acele cuvinte pentru care o sunasem de fapt - cuvinte care au pătruns într-un fir telefonic din Irlanda, au parcurs drumul către un transmițător cu microunde, s-au ridicat ca o rugăciune spre cine ştie ce satelit şi-apoi au ajuns în sfârşit în urechea mea: "Păi, atunci *asta-i* de bine, nu?"

Obiceiul acesta a început, cum vă spuneam, după a doua carte. După ce ne-am băut fiecare paharul de şampanie, după ce ne-am mai turnat unul şi l-am băut şi pe acesta, am condus-o în birou, unde ultima coală de hârtie mai ieşea din maşina mea de scris Selectric de-un verde-pădure. Pe lac, un ultim cufundar a țipat în întuneric, sunetul acela care mie întotdeauna mi s-a părut că seamănă cu ceva ruginit mişcându-se în bătaia vântului.

— Parcă spuneai că ai terminat, a zis ea.

— Am terminat totul, mai puțin ultima propoziție, i-am spus. Cartea, aşa cum e acum, îți este dedicată şi vreau să scrii tu ultima bucățică din ea.

N-a râs şi nu s-a opus şi nu m-a potopit cu vorbe, s-a uitat doar la mine să vadă dacă într-adevăr vorbeam serios. Am încuviințat din cap, iar ea s-a aşezat în scaunul meu. Înotase mai devreme şi avea părul prins la spate cu o chestie albă din elastic. Era ud şi cu o idee mai roşcat ca de obicei. L-am atins. Era ca şi când aş fi atins mătase udă.

— Alineat? m-a întrebat la fel de serioasă ca o dactilografă pregătită să scrie după dictarea şefului cel mare.

— Nu, am spus, se continuă.

Apoi am rostit fraza pe care o ţineam în gând încă de când mă ridicasem să torn şampanie:

— "Îi petrecu lanţul pe după gât, după care merseră amândoi pe alee către locul unde era parcată maşina."

A scris cuvintele acestea, apoi s-a uitat în sus peste umăr la mine, aşteptând.

— Asta-i tot, am spus. Poţi scrie *Sfârşit*, cred.

Jo a lovit tasta ÎNTOARCERE de două ori, a centrat carul şi-a scris *Sfârşit* sub ultimul rând de proză, literele cu corp Courier (preferatele mele) ale IBM-ului înşirându-se în paşii lor ascultători de dans.

— Ce-i lanţul pe care i l-a pus la gât? m-a întrebat.

— Va trebui să citeşti cartea ca să afli.

Şezând în scaunul de la biroul meu, iar eu stând în picioare lângă ea, avea poziţia perfectă să-şi îngroape faţa acolo unde şi-a îngropat-o. Când a vorbit, buzele ei s-au mişcat, lipite de cea mai sensibilă parte a corpului meu. Nu ne despărţea decât un şort de bumbac.

— Şşştim noi cum sssă te faşem să vo'beşşşti, a spus ea.

— Sunt sigur că ştiţi, am spus.

Am încercat o ultimă dată să practic ritualul în ziua în care am terminat *Cădere liberă.* Mi s-a părut sec, o formă din care substanţa magică dispăruse, dar la asta mă aşteptasem. N-am făcut-o din superstiţie, ci din respect şi dragoste. Un fel de comemorare, dacă vreţi. Sau, dacă vreţi, ca un fel de adevărat serviciu funerar pentru Johanna, un serviciu având în sfârşit loc la o lună după ce ea se afla în pământ.

Era în ultima decadă a lunii septembrie şi încă era cald - cea mai călduroasă vară târzie pe care mi-o amintesc. Cât am lucrat forţat şi trist la acea ultimă parte din carte, m-am tot gândit la cât de mult mi-e dor de ea... Însă asta nu m-a încetinit deloc din muncă. Şi vă mai spun un lucru: chiar dacă era atât de cald în Derry, atât de cald că uneori am lucrat îmbrăcat în nimic altceva decât într-o pereche de boxeri, nici o

clipă nu mi-a trecut prin gând să plec la casa noastră de pe malul lacului. Parcă-mi fusese complet ştearsă din minte Sara Laughs. Poate că era aşa fiindcă, pe când am terminat *Cădere,* adevărul acela începea în cele din urmă să mi se arate. De data aceasta, ea nu mai era plecată doar până în Irlanda.

Biroul meu din casa de la lac e mic, dar are privelişte. Biroul din Derry e lung, plin cu cărți şi fără nici o fereastră. În seara de care vă povestesc, ventilatoarele din tavan - sunt trei de toate - erau pornite şi amestecau aerul păstos. Am intrat înăuntru îmbrăcat într-un şort şi un tricou şi încălțat cu o pereche de sandale din gumă, aducând cu mine o tavă de tinichea cu emblema Coca-Cola, pe care se aflau sticla de şampanie şi cele două pahare răcite. În capătul opus al acelei încăperi-vagon, sub o streaşină atât de coborâtă că trebuia aproape să mă aplec complet de spate când mă ridicam, astfel încât să nu mă lovesc la cap (de-a lungul anilor a trebuit să mă apăr şi de acuzele lui Jo că am ales absolut cel mai prost loc din cameră unde să-mi instalez masa de lucru), ecranul Macintosh-ului strălucea plin de cuvinte.

Mi-am spus că probabil nu fac decât să provoc o altă furtună de durere - poate cea mai cruntă furtună - dar, totuşi, am continuat ritualul... iar emoțiile ne surprind întotdeauna cu reacțiile lor, nu-i aşa? În noaptea aceea n-am avut parte de plânsete şi de jelanii; cred că scăpase organismul meu de ele. În locul lor a apărut un sentiment profund şi nesuferit de pierdere - scaunul gol unde-i plăcea ei să şadă şi să citească, masa goală pe care-şi aşeza ea mereu paharul prea aproape de margine.

Am turnat într-un pahar şampanie, am aşteptat să scadă spuma, apoi l-am ridicat.

— Am terminat, Jo, am spus, stând acolo sub ventilatoarele care lopătau. *Asta-i* de bine, deci, nu?

N-am primit nici un răspuns. În lumina celor care s-au petrecut mai târziu, cred că merită să repet asta: n-am primit nici un răspuns. N-am simțit, aşa cum am simțit mai târziu, că nu sunt singur în camera ce părea goală.

Am băut şampania, am aşezat paharul la loc pe tava cu Coca-Cola, apoi l-am umplut pe celălalt. L-am luat cu mine la birou, m-am aşezat acolo unde s-ar fi aşezat Johanna dacă n-ar fi luat-o Dumnezeul preferat şi iubit de toți. Nu plângeam şi nici nu jeleam, dar ochii-mi erau tiviți cu lacrimi. Cuvintele de pe monitor erau următoarele:

astăzi nu fusese atât de rău, credea ea. Traversă iarba spre maşină şi râse când văzu pătratul alb de hârtie sub ştergătorul de parbriz. Cum Delancey, care refuza să se lase descurajat sau să accepte un refuz, o invitase la o altă petrecere din acelea ce se țineau joia seara şi la care se degustau vinuri. Luă hârtia, dădu s-o rupă în bucăți, apoi se răzgândi şi o îndesă în schimb în buzunarul de la şold al jeanşilor.

— Fără alineat, am spus, se continuă.

După care am introdus de la tastatură fraza pe care-o țineam în gând încă de când mă ridicasem să iau şampania.

Avea înainte o întreagă lume; petrecerea cu degustare de vinuri a lui Cam Delancey era un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul.

M-am oprit, uitându-mă la micuțul cursor pâlpâitor. Lacrimile încă-mi mai tiveau colțurile ochilor, dar repet că n-am simțit nici un fir de aer rece pe la glezne, nici o atingere de degete spectrale la baza gâtului. Am apăsat de două ori ÎNTOARCERE. Am apăsat CENTRARE. Am tastat Sfârşit sub ultimul rând de proză şi-apoi am toastat cu monitorul cu ceea ce-ar fi trebuit să fie paharul de şampanie al lui Jo.

— Pentru tine, iubire, am spus. Îmi doresc să fi fost aici cu mine. Mi-e al naibii de dor de tine.

Mi-a tremurat uşor vocea la ultimul cuvânt, dar nu mi s-a frânt. Am băut Taittinger-ul, am salvat ultima variantă a documentului, am transferat totul pe dischete, apoi am făcut o copie de rezervă. Şi, exceptând bilețelele, listele pentru

cumpărături şi cecurile, atunci a fost ultima dată când am scris ceva în ultimii patru ani.

CAPITOLUL TREI

Directorul editurii n-a ştiut, editorul meu, Debra Weinstock, n-a ştiut, agentul meu, Harold Oblowski, n-a ştiut, Frank Arlen n-a ştiut nici el, deşi am fost tentat mai mult decât o dată să-i spun. *Dă-mi voie mie să-ți fiu frate, în amintirea lui Jo, dacă nu spre binele tău,* mi-a spus el în ziua în care s-a întors la afacerea lui tipografică şi la viața lui aproape solitară din orăşelul Sanford, din sudul statului Maine. Nu m-am aşteptat să dau vreodată curs invitației şi nici n-am făcut-o - nu în felul acela primitiv de strigăt-după-ajutor la care probabil că s-a gândit el —, dar i-am telefonat cam o dată la două săptămâni. Discuții de bărbați, ştiți voi: *Cum te descurci, Nu prea rău, e frig ca la Polul Nord aici, Mda, şi aici, Vrei să mergem la Boston dacă pot face rost de bilete la meciul celor de la Bruins, Poate anul viitor, sunt cam ocupat acum, Mda, ştiu cum e, ne vedem, Mikey, Bine, Frank, pune-ți căciuliță pe căpiță.* Discuții de bărbați.

Sunt destul de sigur că o dată sau de două ori m-a întrebat dacă lucrez la o carte nouă şi cred că i-am răspuns...

Oh, futu-i - e o minciună, ştiu! O minciună atât de gogonată, că acum mi-o servesc chiar şi mie. M-a întrebat, sigur că da, şi eu i-am răspuns mereu mda, lucrez la o carte nouă, merge bine, foarte bine. Am fost tentat nu o singură dată să-i spun: *Nu reuşesc să scriu nici măcar două paragrafe fără să-mi ies din minți şi să mă crispez complet - inima îşi dublează ritmul, apoi şi-l triplează, îmi pierd răsuflarea şi încep să gâfâi, am impresia c-o să-mi iasă ochii din orbite şi-o să-mi atârne pe obraji. Mă simt ca un claustrofob într-un submarin în submersie. Aşa merg lucrurile, mulțumesc de întrebare,* dar nu i-am spus asta niciodată. Eu nu cer niciodată ajutor. Nu *pot* cere ajutor. Cred că v-am mai spus asta.

Din punctul meu subiectiv de vedere, romancierii de succes - chiar şi romancierii care au un succes modest - practică cea mai bună dintre artele creative. E adevărat că oamenii cumpără mai multe CD-uri decât cărți, că merg la mai multe filme şi că se uită *mult mai mult* la televizor. Dar bătaia e ceva mai lungă pentru un romancier, poate din cauză că cititorii sunt puțin mai deştepți decât iubitorii artelor non-scriptice şi astfel au o memorie întrucâtva mai lungă. David Soul din *Starsky şi Hutch,* Dumnezeu ştie pe unde e, la fel şi bizarul rapper alb Vanilia Ice, dar de James, în anul 1994, încă se mai vorbea, de Herman Wouk{8}, de James Michener{9} şi de Norman Mailer{10}; ca să nu mai pomenim şi de cei din vremurile când dinozaurii încă trăiau.

Arthur Hailey scria o carte nouă (aşa se zvonea, în orice caz, şi s-a dovedit a fi adevărat), Thomas Harris îşi putea lua o pauză de şapte ani între romanele din seria Lecter şi să continue să producă *best-seller*-uri şi, chiar dacă nu se mai auzise nimic despre el vreme de patruzeci de ani, J. D. Salinger era în continuare un subiect încins la orele de engleză şi în grupările literare necrispate de la cafenele. Cititorii manifestă o loialitate ce nu poate fi egalată de nici un iubitor al celorlalte arte creatoare, lucru care explică de ce pot atât de mulți scriitori care şi-au epuizat imaginația să stea în continuare pe creasta valului, propulsați în lista celor mai bine vândute cărți doar datorită cuvintelor magice AUTORUL ROMANULUI, tipărite pe copertele cărților lor ulterioare.

Ce-şi doreşte ca răsplată editura, în special de la un autor care se crede că poate vinde aproximativ 500.000 de exemplare din fiecare roman în ediție cartonată şi încă un milion în ediția de masă, e cât se poate de simplu: câte o carte pe an. Acesta, au hotărât barosanii din New York, este standardul optim. Trei sute optzeci de pagini legate cu ață sau lipite cu clei, o dată la douăsprezece luni, un început, un conținut şi un sfârşit, opțional, dar foarte bine primit, un personaj principal călător dintr-o carte în cealaltă, cum sunt Kinsey Millhone sau, Kay Scarpetta{11}. Cititorii adoră personajele călătoare; le dau sentimentul întoarcerii acasă.

Scrie mai puțin de-o carte pe an şi dai peste cap investiția pe care a făcut-o editura în tine, îi creezi probleme contabilului tău personal când vine vorba de a-ți menține solvabilitatea cărților de credit şi-l pui pe agentul tău literar în situația de a nu-şi putea plăti psihoterapeutul la timp. De asemenea, când îți ia prea mult timp scrisul unei noi cărți ai de îndurat mereu sâcâiala unui fan *anume.* Nu poți evita acest lucru. Aşa cum, dacă publici prea mult, unii cititori vor spune: "Ptiu, am consumat prea mult din tipul ăsta, totul începe să aibă gust de fasole."

Vă spun toate acestea ca să înțelegeți cum de-am putut să-mi folosesc calculatorul vreme de patru ani pe post de cea mai scumpă tablă de scrabble din lume şi să nu observe nimeni. Criză de creație? Ce criză de creație? N-avem nici o împuțită dă criză dă creație. Cum să creadă cineva aşa ceva când apărea în fiecare toamnă, cu precizie de ceasornic, câte un nou roman de suspans semnat Michael Noonan, ideal pentru lectura voastră de plăcere de la sfârşitul verii, oameni buni, şi apropo: nu uitați că se apropie sărbătorile şi că toate rudele voastre s-ar bucura probabil de noul roman Noonan, care poate fi cumpărat de la librăria Borders cu o reducere de treizeci la sută, ura, ce mai afacere.

Secretul e simplu şi nu sunt eu singurul romancier popular din America ce-l cunoaşte - dacă zvonurile sunt adevărate, Danielle Steel (ca să dau un singur nume) se foloseşte de Formula Noonan de zeci de ani. Vedeți voi, chiar dacă am publicat câte o carte pe an începând cu *Ființă dual*ă în 1984, am scris câte *două* cărți în patru dintre acei zece ani, publicând una şi punând-o la naftalină pe cealaltă.

Nu-mi amintesc să fi discutat cu Jo despre asta şi, având în vedere că nu m-a întrebat niciodată, am presupus mereu că înțelege ce făceam: puneam nuci la păstrare. Totuşi, nu la criza de creație mă gândeam atunci. La dracu', pur şi simplu mă distram puțin.

În luna februarie a lui 1995, după ce dădusem de pământ şi sfărâmasem cel puțin două idei bune (această funcție creatoare - treaba cu *Evrika!* - nu s-a blocat niciodată, ceea ce

dă naştere unei noi versiuni originale a iadului), nu mai puteam nega ceea ce era deja evident: intrasem în cea mai cumplită belea în care poate intra un scriitor, eliminând din calcul Alzheimer-ul şi atacul cerebral fulger. Totuşi, aveam patru cutii din carton pentru manuscrise în seiful mare pe care-l țineam cu chirie la Fidelity Union. Erau marcate *Promisiune, Amenințare, Darcy* şi *Cădere.*

În jurul Zilei Sf. Valentin, m-a sunat agentul literar, simțindu-se uşor cam neliniştit: îi înmânam ultima mea capodoperă de obicei în ianuarie şi uite că era deja trecut de mijlocul lui februarie. Vor trebui să accelereze procesul de producție ca să scoată pe piață noul Mike Noonan la timp pentru orgasmul anual de cumpărături pentru Crăciun. Era totul în regulă?

Aceasta a fost ocazia pe care am avut-o să spun că lucrurile erau la mări şi țări depărtare de a fi în regulă, dar domnul Harold Oblowski de pe Park Avenue nr. 225 nu era genul de om căruia să-i spui astfel de lucruri. Era un agent literar bun, plăcut şi disprețuit în egală măsură în cercurile editoriale (uneori de către aceiaşi oameni în acelaşi timp), însă nu reacționa bine la veştile proaste venite din tărâmul întunecat şi unsuros unde se producea de fapt marfa. Ar fi intrat în panică şi-ar fi urcat în primul avion spre Derry, pregătit să-mi facă respirație creatoare gură la gură, hotărât să nu plece până ce nu mă va fi scos din rătăcirile mele. Nu, îmi plăcea de Harold acolo unde era el, în biroul de la etajul treizeci şi opt cu o privelişte copleşitoare a New York-ului de est.

I-am spus ce coincidență, Harold, ai sunat chiar în ziua în care l-am terminat pe ăsta nou, năzdrăvănie, ce zici de asta, ți-l trimit cu FedEx-ul, îl vei avea mâine. Harold m-a asigurat cu solemnitate că nu era vorba de o coincidență, că atunci când venea vorba de scriitorii pe care-i reprezenta, dădea dovadă de calități telepatice. Apoi m-a felicitat şi a închis. Două ore mai târziu, am primit buchetul de flori pe care mi-l trimisese - la fel de bogat şi de mătăsos ca şi eşarfele acelea à la Jimmy Hollywood pe care le purta.

După ce am pus florile în sufragerie, unde rareori am intrat după moartea lui Jo, m-am dus la Fidelity Union. Eu am răsucit cheia mea, directorul băncii a răsucit-o pe a lui şi în scurtă vreme mă aflam în drum spre FedEx cu manuscrisul *Căderii libere* la subsioară. Am luat cartea cel mai recent scrisă, fiindcă era mai aproape de uşa seifului, nu din alt motiv. A fost publicat în noiembrie, exact la timp pentru goana de Crăciun. L-am dedicat amintirii răposatei, iubitei mele soții, Johanna. A urcat pe locul unsprezece în topul celor mai bine vândute cărți al revistei *Times* şi toți au fost fericiți. Chiar şi eu. Fiindcă lucrurile aveau să revină la normal, nu-i aşa? Nimeni nu suferea de-o criză *terminală* de creație, nu (ei bine, probabil cu excepția lui Harper Lee)? Nu trebuia decât să mă relaxez, aşa cum i-a spus fata din corul bisericii arhidiaconului. Şi slavă cerului că fusesem o veveriță cuminte şi pusesem la păstrare nişte nuci.

Încă eram optimist anul următor când m-am dus cu maşina la biroul celor de la Federal Express cu manuscrisul *Comportamentului amenințător* sub braț. Pe acesta l-am scris în toamna lui 1991 şi-a fost unul dintre preferatele lui Jo. Optimismul mi s-a cam ofilit până în martie 1997, când am mers să expediez *Admiratorul lui Darcy* printr-o furtună de zăpadă apoasă, chiar dacă, atunci când mă întrebau oamenii cum merge treaba ("Ai mai scris vreo carte bună în ultima vreme?" este felul existențialist în care cei mai mulți par să formuleze întrebarea), eu le răspundeam bine, perfect, mda, am scris o grămadă de cărți bune în ultima vreme, ies din mine ca balega din curul vacii.

După ce Harold a citit *Darcy* şi l-a proclamat cel mai bun dintre romanele mele, un *best-seller,* pe deasupra şi *serios,* am avansat cu reținere ideea de a-mi lua un an liber. Mi-a răspuns imediat cu întrebarea pe care o detest mai mult ca pe oricare alta: eram sănătos la cap? Sigur, i-am spus, sănătos tun, mă gândesc doar să o las puțin mai moale.

A urmat una dintre acele tăceri specifice lui Harold Oblowski, menite să-ți comunice că te comporți ca un nemernic fără seamăn, dar că, fiindcă Harold te place atât de

tare, este dispus să găsească cea mai blândă cale de a-ți spune asta. E un truc minunat, dar eu l-am ginit ca atare cu vreo şase ani în urmă. De fapt, Jo l-a ginit. "Pretinde doar că te înțelege", mi-a spus ea. "De fapt, seamănă cu unul dintre polițiştii ăia din vechile filme *noir,* îşi ține clanța ca să te lase pe tine să pălăvrăgeşti şi să ajungi să recunoşti totul singur."

De data aceasta n-am spus nimic - am trecut doar receptorul de la urechea dreaptă la cea stângă şi m-am lăsat uşor pe spate în scaunul de la birou. Făcând asta, ochii mi-au căzut pe fotografia înrămată de deasupra calculatorului: Sara Laughs, casa noastră de la lacul Dark Score. Nu mai fusesem acolo de ani întregi şi, preț de o clipă, m-am întrebat de ce.

Apoi, vocea lui Harold - atentă, consolatoare, vocea unui om sănătos mintal încercând să scoată un lunatic din ceea ce el speră a fi doar o iluzie trecătoare - mi-a vorbit iarăşi în ureche.

— S-ar putea să nu fie o idee bună, Mike, nu în momentul acesta al carierei tale.

— Acesta nu e un moment aparte, am spus. Am culminat în 1991; de atunci, vânzările cărților mele n-au crescut, nici n-au scăzut simțitor. *Stagnez,* Harold.

— Da, a spus el, iar scriitorii care ating stadiul acesta static nu au de fapt decât două posibilități când vine vorba de vânzări: pot continua în ritmul pe care-l au sau pot coborî.

Aşa că eu cobor, am vrut să-i spun... dar n-am făcut-o. Nu voiam ca Harold să ştie cât de serioasă era de fapt treaba sau cât de instabil era terenul pe care călcam. Nu voiam să ştie că am acum palpitații - da, în sensul propriu al cuvântului - aproape de fiecare dată când deschid programul Word Şase pe calculator şi mă uit la ecranul alb şi la cursorul care pâlpâie.

— Mda, am spus. Bine. Am primit mesajul.

— Eşti sigur că te simți bine?

— Ți-a lăsat cumva cartea impresia că greşesc, Harold?

— La dracu', nu; e-o poveste dată naibii. E ce-ai scris tu mai bun, ți-am zis. O lectură minunată, da' are şi chestii a dracu' de *serioase.* Dacă ar scrie Saul Bellow romane romantice şi de suspans, aşa ceva ar scrie. Dar... sper că nu ai probleme cu

următoarea, nu? Ştiu că încă ți-e dor de Jo, la dracu', tuturor ne e...

— Nu, am spus. Absolut nici o problemă.

A urmat o altă pauză din aceea lungă. Într-un sfârşit, Harold a spus:

— Grisham şi-ar permite să-şi ia un an liber. Clancy şi-ar permite. Thomas Harris, pauzele lungi sunt o parte din misterul lui. Dar unde te afli tu, viața e chiar mai grea ca în vârful piramidei, Mike. Pentru fiecare loc din lista aceea există câte cinci scriitori, iar tu ştii care sunt aceştia - la dracu', sunt vecinii tăi câte trei luni pe an. Unii urcă, aşa cum a urcat Patricia Cornwell cu ultimele ei două cărți, alții coboară, iar alții stau pe loc, aşa cum faci tu. Dacă şi-ar lua Clancy o pauză de cinci ani şi apoi l-ar readuce la viață pe Jack Ryan, ar fi o revenire în forță, fără îndoială. Însă dacă *tu* ai lua o pauză de cinci ani, e posibil chiar să nici nu mai revii. Sfatul meu este să...

— Bat fierul cât e cald.

— Mi-ai luat cuvintele din gură.

Am mai discutat puțin, după care ne-am luat rămas bun. M-am lăsat mai mult pe spate cu scaunul de la birou - nu până la punctul de echilibru, dar pe acolo - şi m-am uitat la fotografia refugiului nostru din vestul Maine-ului. Sara Laughs, într-un fel ca titlul baladei ăleia a bătrânului şi căruntului grup Hall and Oates.

Jo a iubit locul ăla mai mult ca mine, e adevărat, dar numai cu puțin mai mult, aşa încât de ce nu m-am dus să locuiesc acolo? Bill Dean, îngrijitorul, demonta obloanele împotriva furtunilor în fiecare primăvară şi le monta la loc în fiecare toamnă, când aerisea şi țevile, iar primăvara se asigura că funcționează pompa, verifica generatorul şi avea grijă ca toate camerele să fie curățate exemplar, ancora pluta pentru înot la vreo patruzeci şi cinci de metri de micuța noastră fâşie de plajă după fiecare Zi a Eroilor.

Bill a pus să se curețe hornul la începutul verii lui '96, deşi nu se mai făcuse foc în şemineu de vreo doi ani sau chiar mai mult. Îl plăteam trimestrial, după cum era obiceiul printre

îngrijitori în partea aceea de lume; Bill Dean, un yankeu bătrân dintr-o stirpe lungă, îşi încasa cecurile şi nu întreba niciodată de ce nu mai foloseam cabana. Nu fusesem acolo decât de două sau de trei ori de la moartea lui Jo, şi niciodată nu stătusem peste noapte. Bine că nu mă întrebase Bill de ce, fiindcă nu ştiu ce răspuns i-aş fi dat. Nici măcar nu mă gândisem la Sara Laughs până la conversația cu Harold.

Gândindu-mă la Harold, mi-am luat ochii de la fotografie şi m-am uitat înapoi la telefon. Mi-am închipuit că-i spun: *Merg în jos, deci, şi ce dacă? Se sfârşeşte lumea? Te rog. Doar nu am de susținut o soție şi o familie: soția mi-a murit în parcarea unei farmacii, dacă vrei să ştii (şi chiar dacă nu vrei), iar copilul pe care ni l-am dorit atât de tare şi pe care am încercat de atâtea ori să-l facem a murit o dată cu ea. Nu tânjesc nici după faimă - asta dacă se poate spune despre scriitorii care umplu ultimele locuri ale listei de best-seller-uri că sunt faimoşi - şi nu adorm cu gândul la vânzări demne de clubul cărții. Aşa că de ce? De ce mă deranjează măcar gândul?*

La această ultimă întrebare *aveam* însă un răspuns. Fiindcă părea că renunț. Fiindcă, fără soția *şi* munca mea, eram o persoană inutilă, care trăieşte singură într-o casă mare achitată în întregime, nefăcând altceva decât să rezolve rebusul din ziar în timpul mesei de prânz.

Am continuat cu ceea ce-mi ținea loc de viață. Am uitat de Sara Laughs (sau o parte din mine care nu voia să se întoarcă acolo a îngropat gândul) şi-am mai petrecut o vară înăbuşitoare, mizerabilă, în Derry. Am instalat un program pentru cuvinte încrucişate pe PowerBook-ul meu şi am început să-mi construiesc singur rebusurile. Am ocupat un post interimar în consiliul director al postului local de radio, YMCA, şi am prezidat juriul Concursului de Artă din Vară de la Waterville. Am jucat într-o serie de reclame televizate pentru adăpostul celor fără locuință din oraş, care făcea paşi împleticiți spre faliment, apoi am ocupat un post în consiliul director al *acestei* organizații. (La una dintre întâlnirile

publice ale acestuia din urmă, o femeie m-a numit prieten al degeneraților, la care i-am răspuns: "Mulțumesc! Aveam nevoie să aud asta. S-a iscat apoi un ropot puternic de aplauze pe care încă nu-l pot pricepe.)

Am încercat să iau nişte ore de consiliere în privința cultivării relațiilor interumane şi am renunțat după cinci şedințe, ajungând la concluzia că problemele consilierului erau cu mult mai mari ca ale mele. Am sponsorizat un copil asiatic şi am jucat popice într-o echipă.

Am încercat din când în când să scriu şi de fiecare dată m-am blocat. Cândva, încercând să rup o propoziție sau două (orice propoziție sau două, cu condiția să iasă din mintea mea proaspăt coapte), a trebuit să apuc coşul pentru hârtii şi să vomit în el. Am vomitat până ce am crezut că mă va omorî... şi a trebuit să mă îndepărtez târâş, la propriu, de lângă birou şi calculator, târându-mă în mâini şi în genunchi de-a lungul covorului pufos. Atunci când am ajuns în cealaltă parte a încăperii, îmi era mai bine. M-am putut uita până şi în spate peste umăr la monitorul calculatorului. Să mă apropii de el nu puteam. Mai târziu în aceeaşi zi, am mers până lângă el cu ochii strânşi şi l-am închis.

M-am gândit din ce în ce mai des în acele zile de sfârşit de vară la Dennison Carville, profesorul de scriere creativă care mă ajutase să-l contactez pe Harold şi care blagoslovise *Ființa secundă* cu nişte laude atât de reținute. Carville a spus cândva ceva ce n-am putut uita niciodată, atribuindu-i cuvintele lui Thomas Hardy, romancierul şi poetul victorian. Poate că *într-adevăr* a spus-o Hardy, dar eu n-am găsit-o niciunde consemnată ca aparținându-i, nici în *Citatele celebre* ale lui Barlett, nici în biografia dedicată lui Hardy pe care am citit-o între publicarea *Căderii libere* şi a *Comportamentului amenințător*. Am o bănuială că e posibil s-o fi inventat Carville însuşi şi c-o atribuise apoi lui Hardy ca să-i ofere greutate. E-o şmecherie pe care eu însumi am folosit-o uneori, deşi mi-e ruşine s-o spun acum.

În orice caz, m-am gândit la citatul acesta din ce în ce mai des atunci când mă luptam cu panica ce-mi stăpânea corpul

şi cu paralizia minții, cu sentimentul acela de *încuiere.* Părea că rezumă disperarea şi impresia din ce în ce mai puternică pe care o aveam, că nu voi mai putea scrie niciodată (ce tragedie, V. C. Andrews cu prepuț, răpus de o criză de creație). Acest citat mi-a indus ideea că orice efort aş face să-mi îmbunătățesc situația s-ar putea dovedi lipsit de sens chiar dacă ar avea sorți de izbândă.

Potrivit bătrânului şi pesimistului Dennison Carville, romancierul aspirant trebuie să înțeleagă încă din start că țelurile ficțiunii vor depăşi totdeauna puterile lui de înțelegere, că totul nu e decât un exercițiu de futilitate. "În comparație cu cea mai inanimată ființă umană ce umblă pe fața pământului şi-şi aruncă umbra asupra lui", se presupune că a spus Hardy, "cel mai meşteşugit trasat personaj dintr-un roman nu e altceva decât o mână de oase." Am înțeles aceste cuvinte fiindcă aşa m-am simțit şi eu în acele interminabile zile de-o realitate disimulată: ca o mână de oase.

Am visat azi-noapte că am fost iar la Manderley.

Dacă există în literatura engleză de ficțiune o primă frază mai frumoasă şi care să-ți bântuie mai mult mintea ca aceasta, eu n-am citit-o niciodată. Era o frază la care aveam motiv să mă gândesc mult în toamna lui 1997 şi în iarna lui 1998. N-am visat Manderleyul, desigur, ci Sara Laughs, cea pe care Jo o numea uneori "ascunzătoarea". O denumire destul de potrivită, bănuiesc, pentru un loc atât de adânc plasat în pădurile din nordul Maine-ului, încât nici măcar nu face parte dintr-un oraş, ci dintr-o zonă neîncorporată, marcată pe hărțile statului cu numele de TR-90.

Ultimul dintre aceste vise a fost un coşmar, dar până la acesta au fost toate de-o simplitate parcă suprarealistă. Erau vise din care mă trezeam dorindu-mi să aprind veioza de lângă pat, ca să mă conving de realitatea din jur înainte să adorm la loc. Ştiți ce consistență are aerul înaintea unei furtuni cu tunete, cum totul rămâne nemişcat şi cum pare că ies culorile în evidență cu strălucirea lucrurilor văzute într-o intensă stare febrilă? Visele pe care le-am avut în acea vară cu Sara

Laughs aşa erau; fiecare îmi lăsase o senzație foarte asemănătoare cu cea de greață. *Am visat din nou Manderleyul,* îmi spuneam uneori, iar alteori rămâneam întins în pat cu lumina aprinsă, ascultând vântul de afară, uitându-mă în colțurile umbrite ale dormitorului şi spunându-mi că Rebecca de Winter nu se înecase într-un golf, ci în lacul Dark Score. Că se scufundase, gâlgâind şi dând din brațe, cu ochii ei negri şi ciudați plini de apă, în vreme ce cufundarii țipau nepăsători în amurg. Uneori mă ridicam şi beam un pahar cu apă. Uneori stingeam simplu lumina după ce mă convingeam iarăşi de locul unde mă aflam, mă întorceam pe partea mea de pat şi adormeam la loc.

Rareori m-am gândit la Sara Laughs în timpul zilei şi doar cu mult mai târziu mi-am dat seama că este ceva complet deplasat să existe o dihotomie atât de mare între viața conştientă şi cea onirică a unei persoane.

Cred că telefonul lui Harold Oblowski din octombrie 1997 a declanşat visele. Motivul născocit de Harold pentru a mă suna a fost acela de-a mă felicita pentru viitoarea lansare a *Admiratorului lui Darcy,* care era o carte a dracu' de interesantă şi care conține şi câteva *porcării extrem de inteligente.* Am bănuit că mai are cel puțin încă un lucru trecut pe agenda de lucru - de obicei, Harold are - şi am avut dreptate. Luase prânzul cu Debra Weinstock, editorul meu, cu o zi în urmă, şi ajunseseră să discute despre toamna lui 1998.

— Par aglomerate, a spus el, vorbind despre listele din toamnă, vorbind în special despre jumătatea rezervată *ficțiunii* în listele din toamnă. Şi sunt câteva reveniri surpriză. Dean Koontz...

— Am crezut că el publică de obicei în ianuarie, am spus.

— Aşa face, dar Debra a auzit că romanul ăsta s-ar putea să fie decalat. Vrea să-i mai adauge o secțiune sau ceva. Mai e şi Harold Robbins cu *The Predators...*

— Mare scofală.

— Robbins şi-a păstrat fanii, Mike, şi i-a păstrat. După cum ai spus-o chiar tu mai mult decât o singură dată, scriitorii de ficțiune sunt cu bătaie lungă.

— Îhî.

Am mutat receptorul la cealaltă ureche şi m-am lăsat pe spate în scaun. Făcând asta, am văzut cu coada ochiului fotografia înrămată, cu Sara Laughs, de deasupra biroului. În noaptea aceea aveam s-o vizitez pe-ndelete şi îndeaproape în vise, chiar dacă nu ştiam asta pe atunci; tot ce ştiam atunci era că-mi doream din toată inima ca Harold Oblowski să se grăbească şi să treacă la subiect.

— Simt că eşti nerăbdător, Michael băiete, a spus Harold. Te-am luat cumva de la birou? Scriai?

— Tocmai am terminat pentru astăzi, am spus. Mă cam roade stomacul, dacă tot veni vorba.

— Termin repede, mi-a promis, dar ascultă-mă atent, e important ce-ți spun. S-ar putea să apară chiar şi cinci alți scriitori la care nu ne-am aşteptat să publice în toamna viitoare: Ken Follett... se spune că e cel mai bun roman al său de la *Eye of the Needle* încoace... Belvy Plain... John Jakes...

— Nici unul dintre tipii ăştia nu joacă tenis pe terenul meu, am spus, deşi ştiam că nu la asta se referea de fapt Harold; Harold se referea la faptul că nu sunt decât şaisprezece locuri pe lista revistei *Times.*

— Ce spui de Jean Auel, care publică în sfârşit următoarea carte din saga ei despre sexul-printre oamenii-cavernelor?

M-am ridicat în picioare.

— Jean Auel? Eşti sigur?

— Păi... nu sută la sută, dar sunt şanse bune. Ultimul, dar nu şi cel mai neînsemnat e un nou roman de Mary Higgins Clark. Eu ştiu pe ce teren de tenis joacă ea şi la fel de bine ştii şi tu.

Să fi primit genul acesta de veşti în urmă cu şase sau şapte ani, când simțeam că am de protejat o reputație, aş fi făcut spume la gură; Mary Higgins Clark *într-adevăr* juca pe acelaşi teren cu mine, împărțeam acelaşi public şi, până acum, programul nostru editorial fusese în aşa fel aranjat încât să nu ne călcăm pe bătături unul pe celălalt... ceea ce era în folosul meu mai mult decât în al ei, de asta să fiți siguri. Într-o confruntare corp la corp, m-ar fi făcut praf şi pulbere. După

cum a observat răposatul Jim Croce atât de inteligent, nu te tragi de şireturi cu Superman, nu scuipi în bătaia vântului, nu-i scoți masca bătrânului Călăreț Singuratic şi nu te pui cu Mary Higgins Clark. Nu dacă eşti Michael Noonan, adică.

— Cum de e posibil aşa ceva? am întrebat.

Nu cred că am vorbit pe-un ton prea îngrijorat, însă Harold mi-a răspuns în maniera fricoasă şi bâlbâită a unuia care bănuieşte că va fi concediat sau chiar decapitat pentru că aduce veşti rele.

— Nu ştiu. Cred că s-a întâmplat să aibă încă o idee pentru un roman anul ăsta. Mi s-a spus că aşa ceva se poate întâmpla.

În calitatea mea de individ care-a avut şi el parte de câte două duşte o dată ştiam că e posibil, aşa că l-am întrebat pur şi simplu pe Harold ce voia să fac. Mi s-a părut cea mai rapidă şi mai uşoară cale de a-l face să încheie convorbirea. Răspunsul nu m-a surprins; ce voiau *amândoi,* el şi Debra - ca să nu mai pomenească de toți ceilalți de la Putnam —, era o carte pe care s-o publice la sfârşitul verii anului 1998, devansând-o astfel pe doamna Clark şi pe toți ceilalți din competiție cu vreo două luni. Apoi, în luna noiembrie, directorii de vânzări de la Putnam îi mai puteau oferi cărții o a doua lansare sănătoasă, având în vedere sărbătorile de Crăciun care urmau.

— Aşa *spun* ei, am replicat eu.

Asemeni celor mai mulți romancieri (şi, în această privință, nu prea există diferențe între cei de succes şi cei fără succes, demonstrând astfel că s-ar putea să aibă un oarecare temei această idee, la fel ca şi paranoia în derivă ce o însoțeşte de obicei), n-am avut niciodată încredere în promisiunile editorilor.

— Cred că poți avea încredere în ei de data asta, Mike; *Admiratorul lui Darcy* a fost ultima ta carte prevăzută în contractul cu cealaltă editură, dacă îți aminteşti.

Harold părea aproape extaziat la gândul viitoarelor negocieri cu Debra Weinstock şi Phyllis Grann de la Putnam.

— Chestia bună e că ei încă te plac. Te vor plăcea chiar mai mult, cred, dacă vor vedea înainte de Ziua Recunoştinței nişte pagini pe care să apară scris numele tău.

— Vor să le dau următoarea carte în noiembrie? Luna *viitoare?*

Am dat vocii mele ceea ce credeam că e tonul perfect de incredulitate, de parcă n-aş fi ținut *Promisiunea lui Helen* într-un seif de bancă de aproape unsprezece ani. Aceasta fusese prima nucă pe care o pusesem la păstrare; acum era singura nucă ce-mi mai rămăsese.

— Nu, nu, ai timp până prin cincisprezece ianuarie, cel puțin, mi-a răspuns el, încercând să pară mărinimos.

M-am surprins întrebându-mă unde prânziseră el şi cu Debra. Într-un loc select, mi-aş fi pus viața chezăşie că aşa fusese. La Four Seasons, poate. Johanna i-a spus mereu localului ăla Frankie Valli and the Four Seasons[12].

— Asta înseamnă că şi ei vor trebui să accelereze procesul de producție, să-l accelereze *drastic,* dar sunt dispuşi să facă asta. Adevărata întrebare e dacă *tu* eşti sau nu dispus să accelerezi procesul de producție.

— Cred că aş putea, dar îi va costa, am spus. Spune-le să se gândească la asta ca la situația când mergi la curățătorie cu hainele şi ceri să ți le termine în aceeaşi zi.

— Oh, ce mare pacoste pe capul lor!

Harold a vorbit de parcă că tocmai îşi făcea alergarea prin Parcul Național Yellowstone şi a ajuns în dreptul gheizerului Old Faithful când acesta țâşnea şi toată lumea şi-a declanşat aparatele de fotografiat Instamatic.

— Cât crezi că sunt dispuşi să...

— O suprataxă plătită o dată cu avansul e probabil cea mai bună metodă, a spus el. Vor face nazuri, desigur, vor pretinde că mişcarea e şi în interesul tău. Chiar că e *în primul rând* în interesul tău. Dar bazându-ne pe argumentul muncii suplimentare... pe munca susținută pe care o ai de depus...

— Agonia mentală a creației... crampele naşterii premature...

— Corect... corect... Cred că o suprataxă de zece la sută e bine.

A vorbit cumpătat, ca un om ce încearcă să fie cât de corect posibil. În ceea ce mă privea, mă întrebam câte femei ar putea să nască la comandă cu o lună şi ceva înainte de termen dacă li s-ar spune că vor primi două sau trei sute de dolari în plus pentru asta. Probabil că e mai bine ca unele întrebări să rămână fără răspuns.

Dar în cazul meu ce mai conta? Blestemăția aia era deja scrisă, nu?

— Ei bine, vezi dacă poți încheia afacerea, am spus.

— Da, dar nu cred că vrem să punem în discuție numai o singură carte, nu? Cred că...

— Harold, ce vreau acum e să mănânc ceva de prânz.

— Pari puțin încordat, Michael. E totul...

— Totul e bine. Discută cu ei doar despre o carte, la care să adaugi îndulcitorul că, în ceea ce mă priveşte, voi accelera producția. Bine?

— Bine, a spus după una dintre pauzele sale cele mai grăitoare. Dar sper că asta nu înseamnă că nu vei onora un contract pentru trei sau patru cărți mai târziu. Bate fierul cât e cald, ți-aminteşti? Ăsta-i motoul campionilor.

— Motoul campionilor e "traversează podurile doar când ajungi la ele", am spus, şi-n noaptea aceea am visat că am fost din nou la Sara Laughs.

***

În acest vis - în toate visele pe care le-am avut în toamna şi iarna aceea - păşeam în susul străzii către cabană. Stradela e o deviație lungă de trei kilometri prin pădure, care iese şi dă înapoi în Route 68. La fiecare dintre capete are un număr de identificare (Stradela Patruzeci şi doi, dacă are vreo importanță), însă în caz că trebuie să chemi pompierii, nu are un nume. Nici noi, eu şi cu Jo, nu i-am atribuit unul, nici măcar între noi. Este îngustă, mai degrabă un făgaş dublu pe marginile căruia creşte timoftică şi iarba-vrăjitoarei. Când

mergi la volan o auzi frecându-se de dedesubtul maşinii sau camionetei tale, şoptind ca nişte voci şterse.

În vis, nu merg cu maşina, totuşi. Niciodată nu merg cu maşina. În vise merg pe jos.

Copacii se înghesuie aproape de-o parte şi de alta a străzii. Cerul din ce în ce mai întunecat de deasupra capului meu nu e altceva decât o fâşie. Curând voi putea vedea strălucirea discretă a primelor stele. Apusul s-a încheiat. Greierii cântă. Cufundarii țipă pe lac. Vietăți mici - veverițe cu fălci, probabil, sau poate pur şi simplu veverițe - foşnesc prin pădure.

Ajung apoi la un drum de acces prăfuit, ce merge în jos pe povârnişul dealului din partea mea dreaptă. E drumul nostru de acces, e marcat cu o pancartă din lemn pe care scrie SARA LAUGHS. Rămân în capul drumului, nu merg mai departe. Jos e cabana. E făcută numai din buşteni şi are câteva aripi nou adăugate; în spatele ei se află estacada. Are paisprezece camere în total, ridicol de multe. Ar trebui să aibă un aspect urât şi penibil, dar cumva nu are. Sara are aerul unei văduve dârze, aspectul unei doamne ce se îndreaptă implacabilă către al o sutălea an de viață, mişcându-se încă destul de vioi, în pofida şoldurilor cuprinse de artrită şi a genunchilor săi firavi.

Partea din mijloc e cea mai veche, datând de prin anul 1900. Au mai fost adăugate nişte părți în anii treizeci, patruzeci şi şaizeci. Cândva a funcționat drept cabană de vânătoare; pentru o scurtă vreme, pe la începutul anilor şaptezeci, a servit drept cămin unui grup de hippy transcendentalişti. A fost de-a lungul vremii dată în concesie sau închiriată; proprietarii ei de la sfârşitul anilor patruzeci şi până în 1984 au fost soții Hingerman, Darren şi Marie... apoi Marie singură, după moartea lui Darren în 1971. Singura modificare vizibilă adusă de când eram noi proprietari este micuța antenă parabolică montată pe creasta din mijloc a acoperişului. A fost ideea Johannei şi nici măcar n-a avut ocazia să se bucure de ea.

În spatele casei, lacul scânteiază în lumina de după apus. Drumul de acces, observ eu, e acoperit cu ace de brad şi cu crengi de copac rupte. Tufişurile ce cresc pe marginile lui s-au

dezvoltat sălbatic, întinzându-şi crenguțele unul spre celălalt aidoma unor amorezi. Dacă ai trece pe acolo cu maşina, rămurelele i-ar zgâria, țipând neplăcut, caroseria. Jos, observ eu, pe buştenii pereților casei principale cresc muşchi şi, prin scândurile podețului de pe marginea drumului au pătruns trei fire de floarea-soarelui cu nişte fețe asemănătoare cu trei reflectoare. Sentimentul general pe care ți-l inculcă nu e tocmai acela de neglijență, ci *de părăsire.*

Se simte suflul unei brize şi răceala pe care-o dă pielii mele mă face să realizez că am transpirat. Simt miros de pin - un iz acru şi, în acelaşi timp, impecabil - şi mirosul difuz, dar cumva extraordinar de puternic, al lacului. Dark Score e unul dintre cele mai curate şi mai adânci lacuri din Maine. Până spre sfârşitul anilor treizeci a fost mai mare, ne-a spus Marie Hingerman; asta până ce Western Maine Electric, lucrând mână-n mână cu morile şi fabricile de hârtie din jurul Rumford-ului, au primit aprobare din partea statului să îndiguiască râul Gessa. Marie ne-a mai arătat şi câteva fotografii încântătoare cu nişte doamne îmbrăcate în rochii albe şi domni cu jiletci stând în nişte canoe - instantaneele astea erau din timpul primului război mondial, ne-a spus ea, şi a arătat spre una dintre femeile acelea tinere, înghețată pentru totdeauna într-un cadru din Epoca Jazului, ținând o vâslă de canoe ridicată în aer. "Aia-i maică-mea", a spus ea, "iar bărbatul pe care-l amenință cu vâsla e tata."

Cufundari țipând, vocile lor sunând a pierdere. Acum o pot vedea pe Venus pe cerul întunecat. Stea frumoasă, stea luminoasă, aş vrea să pot, aş vrea să am... În visele acestea întotdeauna vreau să o am pe Johanna.

După ce-mi pun dorința, încerc să pornesc pe drumul de acces. Sigur că pornesc. Doar e casa mea, nu? Unde altundeva să merg dacă nu acasă, acum că se întunecă şi acum că foşnetul tainic din pădure pare atât mai apropiat, cât şi, cumva, mai plin de sens? Unde altundeva să *pot* merge? E întuneric şi-mi va fi frică să intru singur în casa întunecată (să presupunem că Sara nu e împăcată cu gândul c-a fost lăsată singură atâta timp? Să presupunem că e furioasă?),

dar nu am încotro. Dacă e întrerupt curentul, voi aprinde una dintre lămpile alea pentru vremuri grele pe care le ținem în dulăpiorul din bucătărie.

Numai că nu pot merge. Picioarele nu vor să se mişte. Ca şi când ar şti corpul ceva ce creierul meu nu ştie despre casa de acolo. Briza se întețeşte din nou, făcându-mi pielea de găină, şi mă întreb ce-am putut face să transpir în halul ăsta. Am fugit? Şi dacă da, spre ce am fugit? Sau de ce?

Şi părul mi-e ud de transpirație; îmi stă lipit de frunte într-un ghemotoc neplăcut şi greu. Ridic mâna să-l îndepărtez şi observ că pe dosul palmei, chiar sub încheieturile degetelor, se află o tăietură superficială, destul de nouă. Uneori, tăietura asta e pe mâna dreaptă, alteori e pe stânga. Îmi spun: *Dacă-i vorba de-un vis, detaliile sunt excelente.* Întotdeauna îmi spun asta: *Dacă-i vorba de-un vis, detaliile sunt excelente.* Ăsta-i adevărul curat. Sunt detalii specifice unui romancier... dar, în vise, poate că fiecare e romancier. De unde să ştiu eu?

Acum, Sara Laughs e doar o îngrămădire de umbre întunecate acolo jos, iar eu îmi dau seama că tot vreau să ajung acolo. Sunt o persoană care şi-a antrenat mintea să nu răspundă la comandă şi-mi imaginez prea multe lucruri care mă pot aştepta înăuntru. Un raton turbat stând ghem într-un colț al bucătăriei. Lilieci în baie - dacă-i deranjez, vor înțesa aerul din jurul feței mele plecate la pământ, chițăind şi lovindu-mi obrajii cu aripile lor prăfuite. Până şi una dintre faimoasele Creaturi de Dincolo de Univers ale lui William Denbrough stă ascunsă acum sub verandă, aşteptând cu ochii ei strălucitori şi tiviți cu puroi ca eu să mă apropii.

— Ei bine, aici nu pot rămâne, spun cu voce tare, dar picioarele nu vor să se mişte şi se pare că *voi* rămâne aici, unde drumul de acces se întâlneşte cu stradela, se pare că voi rămâne aici, fie că-mi place, fie că nu.

Acum, foşnetul din pădurea din spatele meu nu mai sună a animale mici (cele mai multe dintre ele trebuie să fi intrat deja în cuiburi sau în vizuini), ci a paşi venind spre mine. Încerc să mă întorc să văd, dar nici măcar atât nu pot face...

... şi aici mă trezeam de obicei. Primul lucru pe care-l făceam întotdeauna era să mă întorc pe spate, convingându-mă că am revenit la realitate prin demonstrarea faptului că încă îmi mai răspundea corpul la comenzi. Uneori - de cele mai multe ori, de fapt - mă trezeam spunându-mi: *Manderley, am visat din nou Manderleyul.* Era ceva înfricoşător în acest gând (e ceva înfricoşător şi în privinţa visului meu repetitiv, cred, a faptului că subconştientul încearcă obsesiv să scoată la lumină cine ştie ce obiect care nu se lasă dezgropat), dar aş minţi dacă aş spune şi că o parte din mine se bucura de calmul nemişcat şi văratic în care era întotdeauna învăluit visul, iar acea parte se bucura întotdeauna de durerea şi de sentimentul rău-prevestitor pe care le încercam după trezire. Era ceva exotic de ciudat în acest vis, ceva ce lipsea din viaţa mea conştientă, acum că drumul care ducea afară din tărâmul imaginaţiei mele era atât de temeinic blocat.

Singura dată când îmi amintesc că am fost cu adevărat înspăimântat (şi trebuie să vă spun că nu am sută la sută încredere în nici una dintre aceste amintiri, fiindcă de foarte multă vreme ele au părut că nici nu există) a fost când m-am trezit într-o noapte vorbind destul de limpede în întunericul dormitorului: "E ceva în spatele meu, nu-i da voie să mă prindă, e ceva în pădure, te rog nu-i da voie să mă prindă." Nu m-au înspăimântat cuvintele în sine, cât tonul pe care au fost ele rostite. Era vocea unei persoane aflate chiar la graniţa panicii şi nici măcar nu părea a fi propria mea voce.

Cu două zile înaintea Crăciunului lui 1997, am mai făcut un drum la Fidelity Union, unde directorul băncii m-a mai însoţit o dată spre seiful meu, prin catacombele îmbăiate în lumină fluorescentă. Pe când coboram scările împreună, el m-a asigurat (pentru a douăsprezecea oară, cel puţin) că soţia lui era un *mare* fan al operei mele, că-mi citise toate cărţile, că nu se mai sătura. Pentru a douăsprezecea oară (cel puţin) i-am răspuns că nu-mi mai rămâne altceva de făcut acum decât să-l prind pe *el* în mrejele mele. A răspuns cu obişnuitul său

chicot. Mi-am spus că acest des repetat schimb de replici este un fel de "împărtăşanie a bancherului".

Domnul Quinlan şi-a introdus cheia în Slotul A şi a răsucit-o. Apoi, la fel de discret ca un codoş ce şi-a condus clientul la patul prostituatei, a plecat. Am introdus şi eu cheia mea în Slotul B, am răsucit-o şi-am deschis sertarul. Părea foarte mare acum. Singura cutie pentru manuscrise rămasă părea că se ghemuise speriată în colțul cel mai îndepărtat, precum un cățeluş abandonat ai cărui părinți au fost ridicați de hingheri şi apoi gazați. *Promisiune* stătea scris pe capac, cu litere mari şi negre. De-abia dacă-mi aminteam despre ce era vorba în blestemata asta de poveste.

L-am apucat pe călătorul ăsta prin timp din anii optzeci şi-am trântit uşa seifului. Nu mai rămăsese acum nimic acolo decât praful. *Dă-mi aia-napoi,* şuierase Jo ca un şarpe în visul meu - era prima dată când mă gândeam la asta în câțiva ani buni. *Dă-mi aia-napoi, e cartea mea de omorât timpul.*

— Am terminat, domnule Quinlan, am strigat.

Vocea mi-a răsunat în urechi dură şi tremurată, însă domnul Quinlan a părut că nu sesizează nimic... sau poate că era discret. Nu puteam fi eu singurul client, la urma urmei, care găsea că vizitele la această versiune financiară a cimitirului memorial de la Forest Lawn îl sau o consumă emoțional.

— Chiar o să citesc una dintre cărțile dumneavoastră, a spus el, aruncând scurt şi involuntar o privire la cutia din mâna mea (probabil că aş fi putut aduce o servietă în care s-o pun, dar niciodată nu-mi luam cu mine una în acele expediții). De fapt, cred că voi trece asta pe lista lucrurilor de făcut pentru anul viitor.

— Aşa să faceți, am spus: Chiar aşa să faceți, domnule Quinlan.

— Mark, a spus el. Vă rog.

Şi asta a mai spus-o înainte.

Am compus două scrisori, pe care le-am introdus apoi în cutia cu manuscrisul înainte să-l trimit cu Federal Express-ul. Pe amândouă le-am scris la calculatorul pe care corpul

meu mă lăsa să-l folosesc, atâta vreme cât alegeam funcția Note Pad. Doar deschizând Word Şase se declanşau furtunile. N-am încercat niciodată să scriu un roman folosind funcția Note Pad, conştient fiind că, dacă aş face asta, aş pierde probabil şi această funcție... ca să nu mai mai vorbesc de posibilitatea de a juca scrabble şi de a face rebusuri pe aparatul ăla. Am încercat de vreo două ori să scriu de mână, dar am avut parte de-un insucces spectaculos. Problema nu era ceea ce am numit eu cândva "timiditatea față de ecran", mi-am dovedit singur asta.

Unul dintre mesaje era pentru Harold, celălalt pentru Debra Weinstock, iar amândouă spuneau cam acelaşi lucru: aici e romanul cel nou, *Promisiunea lui Helen,* sper să-ți placă la fel de mult ca şi mie, dacă pare puțin necizelat e pentru că a trebuit să lucrez mult peste program ca să-l pot termina atât de repede, Crăciun fericit, Hanukkah fericit, Erin Go Bragh, ne dați ori nu ne dați, sper să-ți dea cineva un nenorocit de ponei.

Am stat aproape o oră la poştă, la o coadă formată din nişte oameni fără stare, cu priviri mânioase (Crăciunul e o perioadă atât de lipsită de griji şi de orice presiune - asta-mi place la el), ținând sub brațul stâng *Promisiunea lui Helen* şi în mâna dreaptă un exemplar din *The Charm School* al lui Nelson DeMille. Am citit aproape cincizeci de pagini înainte să-mi încredințez ultimul roman nepublicat unei funcționare ce părea că se grăbeşte. Când i-am urat Crăciun fericit, a tresărit şi n-a spus nimic.

CAPITOLUL PATRU

Când am intrat pe uşă, telefonul suna. Era Frank Arlen, dorind să ştie dacă mi-ar plăcea să-mi petrec la el Crăciunul. Să-l petrec cu *ei,* de fapt; veneau toți frații lui şi familiile lor.

Am fost gata să-i spun nu - ultimul lucru de care aveam nevoie era un Crăciun nebunesc în stil irlandez, unde toată lumea bea whisky şi deplânge moartea lui Jo, în vreme ce poate două duzini de copii cu muci la nas se târăsc pe podea - şi m-am auzit spunând că vin.

Frank a părut la fel de surprins ca şi mine, dar sincer încântat.

— Fantastic! a strigat el. Când poți ajunge?

Eram în holul de la intrare, apa îmi picura de pe galoşi pe gresie şi de unde mă aflam mă puteam uita prin arcadă în sufragerie. Nu aveam brad de Crăciun; nu mă mai deranjasem să împodobesc vreunul după moartea lui Jo. Încăperea părea atât moartă, cât şi prea mare pentru mine... o adevărată pistă pentru patinatori cu rotile.

— Am fost plecat să fac nişte cumpărături, am spus. Ce zici dacă arunc nişte chiloți într-o geantă, mă urc la loc în maşină şi vin spre sud cât încă mai e cald motorul?

— Nemaipomenit, a spus Frank fără să ezite o clipă. Putem ține o seară a burlacilor înainte să înceapă să sosească Fiii şi Fiicele Malden-ului de est. Îți torn în pahar imediat ce pun jos receptorul.

— Atunci, cred c-ar fi bine s-o pornesc la drum, am spus.

Aceea a fost de departe cea mai bună sărbătoare de când murise Johanna. Singura sărbătoare bună, cred. Vreme de patru zile am fost membru de onoare al familiei Arlen. Am băut prea mult, am toastat în amintirea Johannei de prea multe ori... şi am ştiut, cumva, că ea ar fi bucuroasă să ştie că fac toate astea. Doi bebeluşi au salivat pe mine, un câine s-a urcat în patul meu în toiul nopții şi cumnata lui Nicky Arlen s-a dat uşor la mine în seara de după Crăciun, când m-a surprins singur în bucătărie, pregătindu-mi un sandviş cu carne de curcan. Am sărutat-o pentru că era limpede că asta voia, şi o mână aventuroasă (sau poate că "neascultătoare" e cuvântul potrivit) m-a apucat pentru o clipă de undeva de unde numai eu m-am mai apucat în ultimii trei ani şi jumătate. A fost un şoc pentru mine, dar nu unul absolut neplăcut.

N-am mers mai departe - într-o casă plină de Arleni şi cu Susy Donahue încă nedivorțată oficial (asemenea mie, şi ea a fost membru de onoare al familiei Arlen de Crăciunul acela), cu greu aş fi putut merge —, dar mi-am spus că sosise timpul

să plec... asta doar dacă nu voiam să gonesc cu mare viteză pe-o stradă îngustă care cel mai probabil se sfârşea într-un perete din cărămidă. Am plecat pe douăzeci şi şapte, foarte fericit că venisem, şi l-am îmbrăţişat puternic pe Frank când stăteam lângă maşina mea. Pentru patru zile nu m-am gândit deloc că nu mai rămăsese nimic altceva în seiful de la Fidelity Union decât praful şi pentru patru zile am dormit neîntors până la ora opt dimineaţa, trezindu-mă uneori cu dureri de stomac şi cu migrene de mahmureală, dar niciodată în toiul nopţii, repetându-mi în gând: *Am visat din nou Manderleyul.* M-am întors la Derry simţindu-mă împrospătat şi înnoit.

Zorii primei zile a lui 1998 au fost limpezi, şi răcoroşi, şi nemişcaţi şi frumoşi. M-am ridicat din pat, am făcut un duş, apoi am rămas la fereastra dormitorului bând cafea. Mi-am dat brusc seama - cu toată puterea şi simplitatea faptului că sus înseamnă deasupra capului şi jos înseamnă sub picioare - că acum aş putea scrie. Era un an nou, ceva se schimbase şi, dacă voiam, acum puteam scrie. Piatra se rostogolise.

Am intrat în camera de lucru, m-am aşezat la calculator şi l-am deschis. Inima îmi bătea normal, nu aveam transpiraţie pe frunte sau pe ceafă şi palmele-mi erau calde. Am deschis meniul principal, cel pe care-l primeşti dacă apeşi pe mărul Macintosh, şi acolo era vechiul meu amic Word Şase. Am dat clic pe el. A apărut logo-ul cu stiloul şi pergamentul şi atunci, dintr-o dată, n-am mai putut respira. Mi se părea că-mi cuprinseseră pieptul nişte chingi de fier.

M-am împins de la birou, trăgând cu degetele disperat de gulerul puloverului pe care-l purtam. Roţile scaunului s-au agăţat într-un covoraş - una dintre cumpărăturile de ocazie ale lui Jo în ultimul ei an de viaţă - şi m-am răsturnat pe spate. Am lovit podeaua cu capul şi singurul lucru pe care l-am văzut a fost o trombă de scântei aprinse împrăştiindu-du-se în faţa ochilor mei.

Cred că am fost norocos că nu am leşinat, dar cred că adevăratul meu noroc din dimineaţa noului an 1998 e că am căzut aşa cum am căzut. Dacă m-aş fi împins doar de la birou

şi aş fi continuat să văd logo-ul acela - şi hiduosul ecran alb care urma după el —, cred că aş fi murit sugrumat.

Când m-am ridicat în picioare anevoie, eram măcar în stare să respir. Mi se părea că respir printr-un pai şi la fiecare inhalare auzeam un sunet ciudat, ascuțit, însă respiram. M-am împleticit până în baie şi am vomitat în chiuvetă atât de puternic, încât am stropit oglinda cu vomă. Mi s-a înceţoşat vederea şi mi s-au muiat genunchii. De data asta m-am lovit la frunte, izbind-o de marginea chiuvetei, şi, deşi nu sângeram de la ceafă (spre prânz aveam acolo un cucui foarte serios, totuşi), fruntea, îmi sângera puțin. Această din urmă lovitură mi-a lăsat mai târziu o urmă purpurie, despre care, desigur, am mințit apoi, spunându-le celor care m-au întrebat că m-am izbit de uşa de la baie în crucea nopții, prostul de mine, asta ar trebui să te-nveţe minte să nu te mai trezeşti la ora două noaptea fără să aprinzi o veioză.

Când mi-am recăpătat complet cunoştința (dacă există aşa ceva), eram încovrigat pe pardoseală. M-am ridicat, am dezinfectat tăietura de la frunte şi am şezut pe marginea căzii cu capul în pământ până ce-am fost sigur că mă pot ridica. Am şezut acolo cincisprezece minute, cred, şi, în acest interval, am ajuns la concluzia că, în lipsa unui miracol, cariera mea s-a încheiat. Harold va țipa în agonie şi Debra va geme a neîncredere, dar ce puteau ei face? Să trimită la mine Poliția Editorială? Să mă amenințe cu Gestapoul Clubului Cartea Lunii? Chiar de-ar fi putut, la ce-ar fi ajutat? Nu poți scoate sevă din cărămidă sau sânge din piatră seacă. În lipsa unei recuperări miraculoase, viața mea de scriitor se încheiase.

Şi dacă-i aşa? m-am întrebat. *Ce-ți rămâne de făcut în viitorii patruzeci de ani, Mike? În patruzeci de ani poți juca o grămadă de scrabble, poți merge într-o grămadă de Croaziere Rebusistice, poți bea o grămadă de whisky. Dar îți ajunge asta? Cu ce altceva mai vrei să-ți umpli anii care ți-au rămas de trăit?*

Nu voiam să mă gândesc la asta, nu atunci. Următorii patruzeci de ani îşi puteau avea singuri de grijă; eu eram fericit şi numai să trec de ziua Anului Nou din 1998.

Când am simțit că mă pot controla, am intrat înapoi în birou, mi-am târşâit picioarele spre calculator cu ochii ferm ținuți în podea, am dibuit după butonul potrivit şi am închis maşinăria. Poți strica programul închizând astfel calculatorul, dar, dată fiind situația, nu mi s-a părut că asta are vreo importanță.

În noaptea aceea am visat din nou că merg la vremea crepusculului pe Stradela Patruzeci şi unu, cea care duce la Sara Laughs; mi-am pus din nou o dorință uitându-mă la steaua de seară, în vreme ce cufundarii țipau pe lac, şi am simțit din nou o prezență în pădurea din spate, ceva apropiindu-se chiar mai mult. Se părea că vacanța mea de Crăciun se încheiase.

Iarna aceea a fost o iarnă grea, friguroasă, cu multă zăpadă, iar în februarie, o epidemie de gripă i-a răpus pe mulți dintre bătrânii din Derry. I-a doborât aşa cum doboară un vânt puternic copacii bătrâni după o furtună cu gheață. Pe mine m-a ocolit. În iarna aceea n-am suferit nici măcar de-o răceală uşoară.

În martie, am luat avionul spre Providence şi am participat la Campionatul de Rebus Will Weng din Noua Anglie. M-am clasat pe locul patru şi am câştigat cincizeci de dolari. Am înrămat cecul şi l-am atârnat pe perete în sufragerie. Cândva, aproape toate Certificatele mele de Triumf înrămate (asta e exprimarea lui Jo; toate expresiile bune îi aparțin lui Jo, aşa mi se pare) erau agățate pe pereții biroului, dar, în luna martie a anului 1998, nu prea mai intram acolo. Când voiam să joc scrabble împotriva calculatorului sau să rezolv un rebus gigant, foloseam PowerBook-ul şi şedeam la masa din bucătărie.

Mi-amintesc că am stat acolo într-o zi, am deschis meniul principal al PowerBook-ului, am mers în jos către programul de rebusuri... apoi am coborât cursorul mai jos, până ce l-a evidențiat pe vechiul meu amic, Word Şase.

Nu m-a năpădit atunci frustrarea sau o furie impotentă, fără scop (încercasem de multe ori amândouă aceste

sentimente de când terminasem *Cădere liberă),* ci tristețe şi o tânjire simplă. Să mă uit la icoana programului Word Şase a fost dintr-o dată ca şi când m-aş uita la fotografiile cu Jo pe care le țineam în permanență în portmoneu. Când le studiam pe acestea, îmi spuneam uneori că mi-aş vinde sufletul nemuritor ca s-o am iarăşi lângă mine... şi, în acea zi de martie, mi-am spus că aş fi în stare să-mi vând sufletul numai să mai pot scrie iarăşi o poveste.

Ce mai aştepți, atunci: încearcă, mi-a şoptit o voce. *Poate că s-au schimbat lucrurile.*

Doar că nimic nu se schimbase şi ştiam asta. Aşa că, în loc să deschid Word Şase, am dus icoana spre coşul de gunoi din colțul drept de jos al ecranului şi l-am aruncat. Salutare, vechi amic.

Debra Weinstock m-a sunat de multe ori în iarna aceea, cel mai adesea cu veşti bune. La începutul lui martie m-a anunțat că *Promisiunea lui Helen* a fost aleasă de clubul de carte Literary Guild ca a doua recomandare pentru luna august, cealaltă carte fiind un *thriller* juridic scris de Steve Martini, un alt veteran al segmentului opt-cincisprezece al listei de *best-seller*-uri a revistei *Times.* Iar editorul meu pentru Marea Britanie, a spus Debra, o adora pe *Helen,* era sigur că va fi "cartea mea de răsunet". (Vânzările mele în Marea Britanie au fost întotdeauna slabe.)

— *Promisiunea* e într-un fel o nouă direcție pentru tine, a spus Debra. Nu crezi?

— Am avut şi eu impresia asta, m-am confesat şi m-am întrebat cum ar reacționa Debbie dacă i-aş spune că romanul noii mele direcții a fost scris cu aproape doisprezece ani în urmă.

— Are... nu ştiu... un fel de *maturitate.*

— Mulțumesc.

— Mike? Cred că se întrerupe legătura. Nu te-aud prea bine.

Sigur că nu mă auzea. Mă muşcam de mână ca să nu izbucnesc în râs. Acum, cu grijă, am scos-o din gură şi am

examinat urmele lăsate de dinți.

— E mai bine?

— Da, cu mult. Aşadar, despre ce-i cea nouă? Dă-mi un indiciu.

— Ştii răspunsul la asta, puştoaico.

Debra a râs.

— "Va trebui să citeşti cartea ca să afli, Josephine", a spus ea. Corect?

— Da, doamnă.

— Păi, ține-o tot aşa. Amicii tăi de la Putnam sunt înnebuniți de felul cum te autodepăşeşti.

Am spus rămas bun, am închis telefonul şi apoi am râs bezmetic pentru aproape zece minute. Am râs până ce mi-au dat lacrimile. Aşa-s eu, însă. Întotdeauna mă autodepăşesc.

În acest răstimp am fost de acord să fac şi un interviu telefonic cu un redactor de la *Newsweek,* care voia să scrie un articol despre Noul Val Gotic American (orice ar însemna asta, dincolo de o exprimare care ajută la vinderea altor câteva exemplare de revistă) şi să primesc vizita unui intervievator de la *Publishers Weekly* care voia să publice textul chiar înainte de apariția *Promisiunii lui Helen.* Am fost de acord cu acestea fiindcă amândouă păreau inofensive, genul de interviuri pe care le poți oferi prin telefon în vreme ce îți citeşti corespondența. Iar Debra a fost încântată de gestul meu, fiindcă de obicei refuz genul acesta de publicitate. Urăsc partea asta a meseriei, întotdeauna am urât-o, mai cu seamă iadul discuțiilor televizate în direct, unde nimeni nu ți-a citit blestemata de carte şi prima întrebare este întotdeauna: "De unde Dumnezeu găseşti ideile astea trăsnite?" Să-ți faci reclamă e ca şi când ai merge să cinezi la un local chinezesc în care se serveşte sushi şi unde tu eşti de fapt sushi-ul. A fost, deci, minunat să trec de etapa asta şi să am şi sentimentul că i-am dat Debrei nişte veşti bune pe care să le poată ea da mai departe şefilor ei. "Da", va putea ea spune, "încă-i dă

mâncărimi publicitatea, dar l-am convins să facă vreo două chestii."

De-a lungul acestor evenimente, au continuat şi visele mele cu Sara Laughs - nu în fiecare noapte, dar în fiecare a doua sau a treia, fără ca eu să mă gândesc la ele vreodată în timpul zilei. Mi-am rezolvat rebusurile, mi-am cumpărat o chitară acustică şi am început să învăț să cânt la ea (n-aveam, totuşi, niciodată să fiu invitat să cânt în turneu cu Patty Loveless sau cu Alan Jackson), am scanat în fiecare zi din priviri pagina mare cu necrologuri din *Derry News* în căutarea unor nume cunoscute. Cu alte cuvinte, am moțăit aproape tot timpul în picioare.

Ce a pus capăt la toate a fost un telefon de la Harold Oblowski la nu mai mult de trei zile după ce-mi spusese Debra despre clubul de carte. Afară era furtună - un fenomen de ninsoare-transformându-se-în-zloată, care s-a dovedit a fi ultima şi cea mai mare răbufnire a iernii. Pe la jumătatea serii, curentul electric avea să se întrerupă în tot Derry-ul, dar, când m-a sunat Harold la cinci după-amiaza, situația doar începuse să se înrăutățească.

— Tocmai am purtat o discuție foarte interesantă cu editorul tău, mi-a spus el. O discuție foarte revelatoare, foarte *energizantă.* Tocmai am închis telefonul, de fapt.

— Oh?

— Chiar aşa, oh. La Putnam circulă zvonul, Michael, că ultima ta carte e posibil să aibă o influență pozitivă asupra puterii tale de vânzare. E un sentiment foarte puternic.

— Da, am spus, mă autodepăşesc.

— Hă?

— Vorbesc aiurea, Harold. Continuă.

— Păi... Helen Nearing e un personaj principal grandios, iar Skate e cel mai bun personaj negativ pe care l-ai creat vreodată.

N-am spus nimic.

— Debra a avansat posibilitatea de a face din *Promisiunea lui Helen* un punct de pornire pentru un contract de trei cărți. Un contract de trei cărți foarte *avantajos.* Şi asta fără ca eu

să mişc un deget. Trei înseamnă cu o carte în plus față de cât s-a arătat dispusă orice editură să rişte până acum. Am adus în discuție nouă milioane de dolari, trei pe fiecare carte, cu alte cuvinte, aşteptând ca ea să-şi râdă de mine... un agent însă trebuie să pornească de *undeva* şi eu aleg întotdeauna cel mai înalt loc pe care-l găsesc. Cred că trebuie să am în arborele genealogic nişte ofițeri de armată romană.

Vânzători etiopieni de covoare, mai degrabă, mi-am spus în gând, dar n-am rostit-o cu voce tare. M-am simțit aşa cum te simți când a cam exagerat dentistul cu novocaina şi ți-a afectat buzele şi limba, nu doar dintele cu probleme şi gingia din jurul lui. Dacă încercam să vorbesc, probabil că n-aş fi făcut decât să pleoscăi şi să împrăştii salivă. Harold vorbea aproape fără oprire. Un contract de trei cărți pentru noul şi maturul Harold Noonan. Biletele norocoase, iubire.

De data asta nu mi-a mai venit să râd. De data asta mi-a venit să țip. Harold a continuat să vorbească, fericit şi neştiutor. Harold nu ştia că murise copacul făcător de cărți. Harold nu ştia că noul Mike Noonan suferea de o insuficiență respiratorie cataclismică şi de accese violente de vomă de fiecare dată când încerca să scrie.

— Vrei să auzi ce mi-a răspuns, Michael?

— Loveşte-mă.

— A spus: "Păi, nouă e clar că-i mult, da-i un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul. Avem impresia că această nouă carte e un mare pas înainte pentru el." Asta-i extraordinar. *Extraordinar.* Ei, n-am cedat cu nimic, am vrut să discut cu tine mai întâi, desigur, dar cred că avem de-a face cel puțin cu şapte virgulă cinci. De fapt...

— Nu.

A tăcut pentru o clipă. Destul ca eu să-mi dau seama că strâng atât de tare telefonul, încât mă doare mâna. A trebuit să mă concentrez puternic ca să-mi relaxez priza.

— Mike, dacă vrei să mă asculți...

— Nu am nevoie să te ascult. Nu vreau să discut despre un nou contract.

— Scuză-mă că nu sunt de acord, dar niciodată nu va exista un moment mai propice ca acum. Gândeşte-te puțin, pentru numele lui Dumnezeu. Vorbim despre bani buni aici. Dacă aştepți până după publicarea *Promisiunii lui Helen,* nu-ți pot garanta că aceeaşi ofertă...

— Ştiu că nu poți, am spus, nu vreau garanții, nu vreau oferte, *nu vreau să discut despre contract.*

— Nu trebuie să strigi, Mike, te aud.

Strigasem? Da, cred că strigasem.

— Nu eşti mulțumit de Putnam? Cred că s-ar simți foarte supărată Debra să audă asta. Mai cred şi că Phillis Grann ar face aproape orice să-ți lămurească orice problemă ai avea.

Te culci cu Debra, Harold? mi-am spus şi, pe dată, mi s-a părut cea mai logică idee din lume: Harold Oblowski ăla mic şi îndesat, de vreo cincizeci de ani, chelind, îşi făcea de cap cu editoarea aia blondă, aristocrată, educată la colegiul Smith. *Te culci cu ea, discuți cu ea despre viitorul meu atunci când stați întinşi în patul dintr-o cameră de la Hotelul Plaza? Încercați voi doi cumva să vă dați seama câte ouă de aur puteți scoate de la găsca asta bătrână şi obosită înainte să-i suciți gâtul şi s-o faceți pateu? Asta puneți voi la cale?*

— Harold, nu pot discuta despre asta acum şi *nu* voi discuta despre asta acum.

— Care-i problema? De ce eşti atât de supărat? Am crezut că vei fi mulțumit. La dracu', am crezut că nu-ți vei vedea capul de fericire.

— Nu-i nici o problemă. Pur şi simplu-i un moment nepotrivit pentru mine să discut despre un contract pe termen lung. Va trebui să mă scuzi, Harold. Trebuie să scot ceva din cuptor.

— Am putea cel puțin să stau de vorbă despre următoarea...

— *Nu,* am spus şi am închis.

Cred că a fost pentru prima dată în viața mea de adult când am închis receptorul în nasul altcuiva decât al unui vânzător prin telefon.

Nu trebuia să scot nimic din cuptor, desigur, şi eram prea nervos să mă gândesc măcar să pun ceva la cuptor. M-am dus în schimb în sufragerie, mi-am turnat o duşcă de whisky şi am stat în faţa televizorului. Am stat acolo aproape pentru o oră, uitându-mă la tot ce se poate şi nevăzând nimic. Afară, furtuna continua să se întețească. În ziua următoare aveau să fie pomi căzuți prin tot Derry-ul şi împrejurimile urmau să semene cu o sculptură gigantică în gheață.

La nouă şi un sfert, curentul s-a întrerupt, a revenit cam pentru treizeci de secunde, după care s-a întrerupt şi aşa a rămas. Am interpretat asta ca pe o sugestie de-a nu mă mai gândi la contractul inutil al lui Harold şi la cât ar fi jubilat Jo gândindu-se la cele nouă milioane de dolari. M-am ridicat, am scos din priză televizorul ca să nu înceapă să trâmbițeze la ora două noaptea (nu trebuia să-mi fac griji; curentul a rămas întrerupt în Derry pentru aproape două zile) şi am urcat la etaj. Mi-am aruncat hainele la picioarele patului, m-am târât înăuntru fără să mă mai deranjez să mă spăl pe dinți şi am adormit în mai puțin de cinci minute. Nu ştiu la cât timp după aceea a venit coşmarul.

Acesta a fost ultimul vis din ceea ce numesc acum "seria Manderley", visul culminant. A fost agravat, cred, chiar mai tare, de întunericul neplăcut cu care am dat ochii când m-am trezit.

A început ca toate celelalte. Umblam în susul străzii, ascultând greierii şi cufundarii, uitându-mă aproape mereu la fâşia de cer întunecat de deasupra mea. Ajung la drumul de acces şi observ că aici *s-a schimbat* ceva; cineva a lipit un abțibild mic pe pancarta cu SARA LAUGHS. Mă aplec mai aproape şi observ că e abțibildul unui post de radio, WBLM, scrie pe el. 109.2, TRÂMBIȚA ROCK AND ROLL-ULUI DIN PORTLAND.

Îmi mut ochii de la abțibild la cer, şi o văd pe Venus. Îmi pun o dorință, cum fac de fiecare dată, îmi doresc s-o am iarăşi pe Johanna alături, simțind în acelaşi timp mirosul sumbru şi vag înfricoşător al lacului în nări.

Ceva se târâie prin pădure, făcând frunzele moarte să foşnească şi rupând o crenguță. Pare a fi ceva mare.

Ar fi mai bine să mergi la cabană, îmi spune vocea din mintea mea. *A pus cineva un contract pe tine, Michael. Un contract pentru trei cărți, şi acesta-i cel mai rău contract posibil.*

Nu mă pot mişca, niciodată nu mă pot mişca, nu pot decât să stau aici. Sufăr de o criză de umblet.

Dar astea nu-s decât vorbe. *Pot* umbla. De data asta *pot* umbla. Sunt încântat. Am făcut un progres uluitor. Atunci, în vis, îmi spun: *Asta schimbă totul! Asta schimbă totul!*

Pornesc pe drumul de acces în jos, pătrund din ce în ce mai adânc în mirosul impecabil, dar acru de pin, păşesc peste câteva dintre crengile căzute la pământ, pe altele le lovesc cu piciorul, înlăturându-le din drumul meu. Îmi ridic mâna să-mi iau părul ud de pe frunte şi observ zgârietura aceea mică, ce-mi străbate dosul palmei. Mă opresc în loc să mă uit curios la ea.

N-ai timp de asta, îmi spune vocea din vis. *Du-te la cabană. Ai de scris o carte.*

Nu pot scrie, răspund eu. *Am încheiat cu treaba asta. Am intrat acum într-o altă etapă a vieții mele.*

Nu, spune vocea. Simt ceva implacabil în ea care mă sperie. *Ai suferit o criză de* umblet, *nu una de* creație, *şi, după cum poți vedea, te-ai vindecat. Grăbeşte-te acum să ajungi la cabană.*

Mă tem, îi spun eu vocii.

Te temi de ce?

Păi... dacă-i acolo doamna Danvers?

Vocea nu-mi răspunde. Ştie că nu mă tem de menajera Rebeccăi de Winter, aceasta nu-i decât un personaj dintr-o carte, nimic altceva decât o mână de oase. Aşa că încep iarăşi să păşesc. Nu am de ales, se pare, dar cu fiecare pas, teroarea mea se intensifică şi, când mă aflu pe jumătatea drumului către îngrămădirea de umbre întunecate a casei de buşteni, teama îmi pătrunde în oase aidoma unei febre. Ceva nu e bine aici, ceva e complet deplasat.

O s-o iau la sănătoasa, îmi spun. *O să fug înapoi pe unde am venit, o să fug ca şi omuleţul din turtă dulce, o să fug tot drumul înapoi până-n Derry, dacă va trebui, şi n-o să mai vin niciodată aici.*

Numai că, în spatele meu, aud sunetele unei respiraţii luctuoase şi ale unor paşi grei. Arătarea din pădure e acum arătarea de pe drumul de acces. E chiar în spatele meu. Dacă mă întorc, la vederea ei îmi voi pierde minţile cât ai clipi. E ceva cu ochi roşii, ceva gheboşat şi înfometat.

Casa e singura mea speranţă de refugiu.

Continuu să merg. Tufişurile dese se agaţă de mine ca nişte mâini. În lumina lunii la răsărit (niciodată n-a mai răsărit luna în acest vis, însă nici eu n-am stat atât de mult înăuntrul lui înainte), frunzele foşnitoare seamănă cu nişte feţe sardonice. Intuiesc ochi mijiţi şi guri rânjite. Jos, în faţa mea, se văd geamurile negre ale casei, iar eu ştiu atunci că nu se vor aprinde becurile când voi apăsa comutatorul, că furtuna a întrerupt curentul, că voi tot apăsa comutatorul, sus-jos, sus-jos, până ce mă va prinde ceva de încheietura mâinii şi mă va trage ca o iubită în întunericul dens.

Am parcurs acum trei sferturi din drumul de acces. Văd deja scările făcute din traverse de cale ferată ce duc spre lac şi văd pluta de pe apă, un pătrat întunecat pe-o dâră luminată de lună. Bill Dean a pus-o acolo. Mai văd şi o formă alungită stând acolo unde drumul de acces se sfârşeşte în faţa verandei. N-a mai fost un asemenea obiect înainte în vis. Ce poate fi?

Încă doi sau trei paşi şi ştiu. E un sicriu, sicriul pentru care s-a târguit Frank Arlen... fiindcă, a spus el, agentul de pompe funebre voia să mă tragă pe sfoară. E sicriul lui Jo şi stă într-o rână, cu partea superioară a capacului dată în lături, destul ca eu să-mi dau seama că e gol.

Îmi vine să ţip. Îmi vine să mă-ntorc pe călcâie şi s-o iau la fugă înapoi pe drumul de acces - văd eu cum mă descurc cu vietatea din spatele meu. Dar înainte să pot face asta, uşa din spate a Sarei Laughs se deschide şi dinăuntru ţâşneşte în întunericul mereu mai des o siluetă îngrozitoare. E umană,

această siluetă, şi totuşi nu e. E o arătare alb-mototolită, cu braţele lălâi ridicate în aer. Acolo unde-ar trebui să fie faţa nu e nimic şi, totuşi, arătarea ţipă pe-o voce glotală, asemănătoare cu a cufundarilor. Trebuie să fie Johanna. A reuşit să iasă din sicriu, nu însă şi din linţoliul ei plin de falduri. E înfăşurată din cap până-n picioare în el.

Cât de hidos de *rapidă* e creatura asta! Nu pluteşte, aşa cum toată lumea se aşteaptă să facă fantomele, ci *goneşte* de-a lungul verandei către drumul de acces. A aşteptat aici la cabană în toate visele pe care le-am avut şi în care am stat locului împietrit, iar acum, că am reuşit într-un sfârşit să vin spre cabană, e hotărâtă să mă înhaţe. Voi ţipa când mă va învălui în braţele ei mătăsoase şi voi ţipa când voi simţi mirosul cărnii ei putrede, roasă de insecte, şi când voi vedea prin ţesătura rară a materialului ochii ei negri şi holbaţi. Voi ţipa şi atunci minţile mă vor părăsi pentru totdeauna. Voi ţipa... dar nu e nimeni aici care să mă audă. Am venit din nou la Manderley, dar de data asta nu voi mai pleca înapoi.

Arătarea aia albă, urlătoare şi-a întins braţele spre mine, iar eu m-am trezit pe podeaua dormitorului, strigând cu o voce tremurată şi îngrozită şi lovindu-mă fără încetare cu capul de ceva. Cât mi-a luat oare până să-mi dau seama într-un sfârşit că nu mai visez, că nu mai sunt la Sara Laughs? Cât mi-a luat oare până să-mi dau seama că am căzut din pat şi că m-am târât pe jos prin cameră în somn, că stau în patru labe într-un colţ, izbindu-mă cu capul de îmbinarea celor doi pereţi, făcând asta fără oprire, ca un lunatic dintr-un azil de nebuni?

Nu ştiu, n-aveam cum, având în vedere că nu era curent, iar ceasul de lângă pat nu funcţiona. Ştiu că la început, nu m-am putut mişca din colţ, fiindcă mă simţeam mai în siguranţă decât m-aş fi simţit în mijlocul încăperii vaste, şi mai ştiu că am fost pentru multă vreme în puterea visului chiar şi după ce m-am trezit (asta, îmi închipui, mai mult pentru că n-am putut aprinde o lumină şi să-i spulber astfel forţele). M-am temut că, dacă m-aş fi târât afară din colţul meu, arătarea

aceea albă va țâşni din baie, urlând urletul ei mort, dornică să termine ceea ce-a început. Ştiu că tremuram din tot corpul şi că eram ud şi-mi era frig de la brâu în jos, fiindcă-mi cedase vezica.

Am rămas acolo în colț, gâfâind, ud, uitându-mă țintă în întuneric, întrebându-mă dacă era posibil să ai un coşmar atât de puternic vizual încât să-ți pierzi mințile. Mi-am spus atunci (şi îmi spun şi acum) că era cât pe ce să aflu răspunsul în noaptea aceea de martie.

Într-un sfârşit, am găsit puterea să părăsesc colțul. Ajuns în mijlocul încăperii, mi-am dat jos pantalonii uzi de la pijama şi, făcând asta, mi-am pierdut imediat simțul de orientare. Au urmat apoi cinci minute mizerabile şi incredibile în care m-am târât fără țintă, când într-o parte, când într-alta, prin dormitorul meu familiar, lovindu-mă de tot soiul de lucruri şi suspinând de frică de fiecare dată când atingeam ceva cu mâna cu care dibuiam prin întuneric. Orice atingeam, mi se părea la început că e arătarea aceea albă, îngrozitoare. Nimic nu mi se părea cunoscut. Având în vedere că cifrele luminescente verzi ale ceasului de pe noptieră erau stinse şi că-mi pierdusem temporar simțul de orientare la fel de bine mă puteam târî şi printr-o moschee din Addis Abeba.

Într-un târziu, m-am aruncat cu umărul înainte, pe pat. M-am ridicat în picioare, am smuls fața de pernă şi m-am şters la pelvis şi pe pulpele picioarelor cu ea. M-am târât apoi la loc în pat, am tras la o parte păturile şi-am zăcut acolo tremurând, ascultând ciocănitul constant al măzărichii în geamuri.

N-am mai avut parte de somn în noaptea aceea, iar visul n-a dispărut aşa cum fac visele după ce te trezeşti. Am stat întins pe partea mea de pat, tremurând din ce în ce mai puțin, gândindu-mă la sicriul ei zăcând acolo pe drumul de acces, spunându-mi că imaginea avea un soi de logică nebunească: Jo a iubit-o pe Sara şi, dacă ar vrea să bântuie vreo casă, aceasta ar fi. Dar de ce să-şi dorească să-mi facă mie vreun rău? De ce să vrea Jo a mea să mă rănească? Nu mi-a venit în minte nici un motiv.

Cumva, timpul a trecut şi a sosit şi clipa când mi-am dat seama că întunericul a căpătat o tentă de gri-închis; am întrevăzut atunci siluetele mobilelor, care semănau cu nişte santinele stând în ceață. Mi-a fost un pic mai bine. Aşa mai mergea. Voi aprinde focul în soba din bucătărie, am hotărât eu, şi-mi voi face o cafea puternică. Voi începe să las întâmplarea asta în urmă.

Mi-am coborât picioarele din pat şi am ridicat mâna să-mi şterg părul îmbibat cu sudoare de pe frunte. Am înghețat cu mâna ridicată în fața ochilor. Trebuie să mă fi zgâriat atunci când mă târam, dezorientat, prin întuneric, încercând să ajung înapoi la pat. Pe dosul palmei, chiar sub încheieturile degetelor, se vedea o tăietură superficială acoperită de-o crustă subțire de sânge închegat.

CAPITOLUL CINCI

Odată, când aveam şaisprezece ani, un avion a trecut cu viteză supersonică pe deasupra capului meu. Când s-a întâmplat asta, eu tocmai mă plimbam prin pădure, gândindu-mă, poate, la o poveste pe care voiam s-o scriu sau la cât ar fi de minunat dacă aş prinde-o în toane bune pe Doreen Fournier într-o vineri şi m-ar lăsa să-i dau jos chiloții în maşina oprită la capătul lui Cushman Road.

În orice caz, băteam cu gândul coclauri imense, iar când s-a auzit bubuitura aia, am fost luat complet prin surprindere. M-am culcat pe covorul de frunze acoperindu-mi capul cu mâinile şi cu inima bătându-mi înnebunită, convins că-mi vedeam moartea cu ochii (virgin fiind încă). În patruzeci de ani de viață, acesta a fost singurul eveniment care să egaleze în teroare ultimul dintre visele "seriei Manderley".

Am stat întins pe pământ, aşteptând căderea ciocanului, şi, când au trecut cam treizeci de secunde şi *n-a* căzut nici un ciocan, am început să realizez că nu fusese decât un pilot maniac de la Stația Naval-Aviatică din Brunswick, prea zelos să mai aştepte până deasupra Atlanticului ca să comute pe

motorul cu reacție. Dar, blestemăția dracului, cine ar fi crezut că se aude atât de *puternic?*

M-am ridicat încet în picioare şi, rămânând pe loc, inima bătându-mi în sfârşit mai încet, mi-am dat seama că nu sunt eu singura ființă speriată până-n măduva oaselor de bubuitul acela iscat din senin. Pentru prima dată de când mă ştiam, pădurice a din spatele casei noastre din Prout's Neck era cufundată într-o tăcere perfectă. Am rămas acolo, într-o jerbă prăfoasă de lumină, cu frunze sfărâmate agățate pe tricou şi pe jeanşi, ținându-mi răsuflarea, cu urechile ciulite. Nu mai auzisem niciodată o astfel de tăcere. Până şi într-o zi răcoroasă de ianuarie, pădurea ar fi fost plină de zarvă.

Într-un târziu, a cântat un cintezoi. Au urmat două sau trei secunde de tăcere, după care i-a răspuns o gaiță. Au mai trecut două sau trei secunde, apoi şi-a spus şi o cioară părerea neînsemnată. O ciocănitoare a început să ciocănească în căutare de larve. O veveriță s-a foit prin frunzişul din stânga mea. La un minut după ce mă ridicasem în picioare, pădurea era din nou însuflețită de zgomote mici; îşi revenise din nou la cursul vieții, iar eu mi-am continuat propriul meu curs al vieții. N-am uitat, totuşi, niciodată, acel bubuit neaşteptat, şi nici tăcerea mormântală care i-a urmat.

M-am gândit des la acea zi de iunie, atunci când mă trezeam din coşmar, şi asta nu era ceva chiar atât de ieşit din comun. Lucrurile se schimbaseră, cumva, sau se *puteau* schimba... dar înainte de asta vine tăcerea, atunci când ne convingem că suntem încă teferi şi că pericolul - dacă *într-adevăr* a fost vreun pericol - a trecut.

Derry a stat, oricum, izolat de restul lumii, mare parte din săptămâna care a urmat. Înghețul şi vânturile puternice au produs o mulțime de daune în timpul furtunii şi scăderea cu zece grade a temperaturii de după aceea a îngreunat operațiunile de deszăpezire. Pe lângă asta, a mai fost şi atmosfera generală, care, după o furtună de martie, e întotdeauna posomorâtă şi pesimistă; pățim aşa în fiecare an pe-aici (şi mai avem parte de vreo două sau trei prin aprilie ca să ne săturăm, dacă nu suntem norocoşi), însă întotdeauna

suntem parcă luați prin surprindere. De fiecare dată când suntem loviți în felul ăsta, o percepem ca pe-un atac la persoană.

Într-una din zilele de la sfârşitul săptămânii, vremea a început în sfârşit să se îmbuneze. Am profitat de situație într-o dimineață şi am ieşit în oraş la o ceaşcă de cafea şi la o prăjitură. Am ales micuțul restaurant cu trei clădiri mai jos de farmacia Rite Aid, unde şi-a făcut Johanna ultimele cumpărături. Sorbeam şi mestecam şi rezolvam rebusul din ziar, când m-a întrebat cineva:

— Pot sta la masă cu dumneavoastră, domnule Noonan? E cam plin localul astăzi.

Am ridicat privirea şi am văzut un bătrân pe care-l cunoşteam, dar nu ştiam de unde.

— Ralph Roberts[13], a spus el. Sunt voluntar la Crucea Roşie. Eu şi soția mea, Lois.

— O, bine, sigur, am spus.

Donez sânge la Crucea Roşie cam o dată la şase săptămâni. Ralph Roberts era unul dintre bătrâneii aceia care te servesc după aceea cu suc şi cu prăjiturele, spunându-ți să nu te ridici în picioare şi să nu faci mişcări bruşte dacă te simți amețit.

— Vă rog, stați jos.

Aşezându-se în separeu, s-a uitat la ziarul meu care era împăturit la pagina cu rebusul şi stătea într-un loc unde bătea lumina soarelui.

— Nu vi se pare că rebusul din *Derry News* seamănă într-un fel cu un meci de base-ball din care a fost eliminat aruncătorul? m-a întrebat.

Am râs şi am încuviințat din cap.

— Îl rezolv din acelaşi motiv pentru care unii urcă pe muntele Everest, domnule Roberts... fiindcă există. Doar că atunci când vine vorba de rebusul din *News,* nimeni nu cade.

— Spuneți-mi Ralph. Vă rog.

— Bine. Iar eu sunt Mike.

— Bun.

A surâs larg, scoțând la iveală nişte dinți cariați şi puțin cam galbeni, dar toți naturali.

— Îmi place să trec la o adresare directă, fără complezențe. E ca atunci când îți poți da jos cravata. Am avut parte de-un vânticel cam zbuciumat, nu-i aşa?

— Da, am spus, dar acum s-a mai încălzit puțin.

Mercurul termometrului făcuse unul dintre salturile sale sprintene de martie, urcând de la minus zece grade în noaptea precedentă, la trei grade în acea dimineață. Un lucru mai bun decât saltul în temperatură era soarele care ne încălzea iarăşi fețele. Căldura aceasta mă determinase să ies din casă în acea zi.

— Cred că vine primăvara. Îşi rătăceşte calea în unii ani, dar întotdeauna pare să-şi găsească drumul de întoarcere acasă. - A sorbit din cafea, apoi a aşezat ceaşca jos. - Nu te-am mai văzut pe la Crucea Roşie în ultima vreme.

— Aştept să mi se refacă sângele, am spus, însă era o minciună: aş fi avut de unde dona o halbă cu două săptămâni în urmă. Bilețelul de aducere aminte era lipit pe uşa frigiderului. Pur şi simplu îmi ieşise din gând. - Săptămâna viitoare sigur vin.

— Am pomenit de asta doar fiindcă ai grupa A şi asta ne prinde bine oricând.

— Ține-mi loc pe-o canapea.

— Fii sigur de asta. E totul în regulă? Întreb doar pentru că pari obosit. Dacă-i vorba de insomnie, ştiu cum e, crede-mă.

Chiar are aspectul unui insomniac, mi-am spus: are ochii prea larg deschişi, parcă. Însă era, de asemenea, un bărbat ce bătea spre optzeci de ani şi nu cred că poate cineva ajunge atât de departe fără să dea câtuşi de puțin semne de oboseală. După câțiva ani, viața îți ofileşte doar puțin obrajii şi-ți înceţoşează privirea. După mai mulți ani de viață începi să semeni cu Jake La Motta după o rundă de box foarte dură.

Am dat să spun ce spun mereu când mă întreabă cineva dacă sunt bine, apoi m-am întrebat de ce simt întotdeauna nevoia să apelez la prostia asta obositoare de Bărbat din Marlboro, pe cine încerc să păcălesc? Ce credeam că se va

întâmpla dacă-i voi spune tipului care-mi dă prăjiturele cu ciocolată la Crucea Roşie după ce mi-a scos asistenta acul din brațul pe care nu-l mai simt sută la sută ca înainte? Va avea loc un cutremur? Va veni potopul cu foc şi cu apă? Prostii.

— Nu, am spus, de-o vreme încoace nu mă simt foarte bine, Ralph.

— Gripă? Face ravagii prin oraş.

— Mnu. De fapt, de data asta, m-a ocolit gripa. Şi dorm fără probleme.

Era adevărat - visul cu Sara Laughs nu mă revizitase nici în varianta lui normală, nici în cea cu cifră octanică ridicată.

— Cred că mă simt doar trist.

— Ei bine, ar trebui să-ți iei o vacanță, a spus el, apoi a sorbit din cafea. Când şi-a ridicat iarăşi ochii spre mine, a încruntat din sprâncene şi şi-a aşezat ceaşca înapoi în farfurioară. - Ce-i? E vreo problemă?

Nu, am vrut să-i spun. *Doar că eşti prima pasăre care sparge tăcerea, Ralph, atâta tot.*

— Nu, nu-i nici o problemă, am spus şi apoi, fiindcă voiam parcă să văd ce gust au cuvintele pe propria mea limbă, le-am repetat: O vacanță.

— Îhîm, a spus el, zâmbind. E ceva obişnuit pentru multă lume.

E ceva obişnuit pentru multă lume. Avea dreptate în privința asta; mergeau în vacanțe chiar şi cei care nu-şi permiteau neapărat acest huzur. Făceau asta când se simțeau obosiți. Când se simțeau copleşiți de mizeriile vieții lor cotidiene. Când vârtejul lumii îi învârtea prea tare, cu sau fără voia lor. Eu, unul, clar îmi permiteam o vacanță şi-mi permiteam cu siguranță să-mi întrerup munca - *care* muncă, ha-ha? - şi totuşi a trebuit să-l aud pe bărbatul cu prăjiturelele de la Crucea Roşie spunând ceea ce, pentru un tip cu educație universitară ca mine, ar fi trebuit să fie evident: că n-am mai fost într-o vacanță de când Jo şi cu mine am fost în Bermuda, în iarna dinaintea morții ei. Moara mea

nu mai producea nimic, însă eu am păstrat în continuare impresia contrară.

Nu mi-am dat seama cât de mult îi datorez lui Ralph Roberts până ce nu i-am văzut necrologul în *News* (a fost lovit de-o maşină). Sfatul pe care mi l-a dat a fost mai bun ca orice pahar cu suc de portocale pe care l-am primit vreodată după ce-am donat sânge, vă spun sincer.

Când am plecat din restaurant, nu m-am dus acasă, ci am vagabondat prin jumătate de oraş, ținând în acest timp, la subsuoară, ziarul în care se găsea rebusul rezolvat doar parțial. M-am plimbat până ce mi s-a făcut frig, în pofida temperaturii în creştere. Nu m-am gândit la nimic şi, totuşi, m-am gândit la toate lucrurile. A fost un soi special de gândire, soiul acela de care aveam mereu parte când mă apropiam de scrierea unei cărți şi, deşi nu mai gândisem în felul ăsta de ani de zile, i-am căzut pradă cu uşurință şi fără sforțări, de parcă niciodată n-aş fi avut nimic.

E ca şi când şi-ar fi parcat nişte tipi camionul în fața casei tale şi s-au apucat să descarce tot soiul de lucruri în beci. Mai bine de aşa nu pot explica sentimentul. Nu vezi ce fel de lucruri sunt, fiindcă sunt toate înfăşurate în cearşafuri, dar nu e nevoie să le vezi. E vorba de mobilă, de tot ce ai nevoie ca să-ți transformi casa în cămin, s-o faci să te simți bine în ea, exact aşa cum ți-o doreşti.

Când au urcat tipii înapoi în camion şi au plecat, cobori în beci şi te plimbi fără busolă (aşa cum m-am plimbat eu prin Derry în acea dimineață târzie, urcând la deal şi coborând la vale cu galoşii mei cei vechi), atingând când o curbură acoperită, când un colț. Asta de-aici e-o sofa? Ăla de acolo-i un şifonier? Nu contează. Toate sunt aici, transportatorii n-au uitat nimic să aducă şi, chiar dacă trebuie să le duci tu însuți sus (luxându-ți, cel mai probabil, sărmanul şi bătrânul spate făcând asta), nu te deranjează. Important e că livrarea s-a făcut în bună regulă.

De data aceasta am crezut - am sperat - că a adus camionul cu cele de trebuință pentru următorii patruzeci de

ani: pentru anii pe care-i voi avea poate de petrecut în Zona Fără Scris. Veniseră la uşa pivniței şi ciocăniseră politicos şi, când nu primiseră nici un răspuns nici după câteva luni, puseseră în sfârşit mâna pe-o rangă mare. *HEI, AMICE, SPERĂM CĂ NU TE-A DERANJAT PREA TARE GĂLĂGIA, SCUZE PENTRU UŞĂ!*

Nu-mi păsa de uşă; pe mine mă interesa mobila. Se spărsese sau lipsea vreo piesă? Nu credeam. Credeam că nu mai trebuie decât s-o duc sus, să dau jos prelatele şi să o aşez unde îi era locul.

La drumul de întoarcere acasă, am trecut pe lângă The Shade, micu-țul şi fermecătorul cinematograf din Derry unde rulau filme vechi, cinematograf care a prosperat în pofida (sau poate datorită) revoluției video. În luna aceasta, rulau filme clasice SF din anii cincizeci, însă luna aprilie îi era dedicată lui Humphrey Bogart, actorul preferat al lui Jo. Am rămas sub marchiză preț de mai multe clipe, studiind unul dintre posterele de la capitolul Programul Viitor. Apoi m-am dus acasă, am ales la întâmplare din cartea de telefon o agenție de voiaj şi i-am spus celui care mi-a răspuns că vreau să merg la Key Largo. La Key *West* vreți să spuneți, a zis individul. Nu, i-am zis eu, vreau să spun Key Largo, ca în filmul ăla cu Bogie şi Bacall. Pentru trei săptămâni. Apoi am reformulat ultima afirmație. Eram bogat, eram singur şi ieşisem la pensie. Ce era porcăria asta cu "trei săptămâni"? Să fie mai bine şase, i-am spus. Găsiți-mi o căsuță sau ceva. Va fi cam scump, mi-a spus el. Eu i-am spus că nu-mi pasă. La întoarcere în Derry, va fi deja primăvară. Între timp, aveam de despachetat nişte mobilă.

Key Largo m-a fermecat în prima lună şi m-a plictisit de moarte în ultimele două săptămâni. N-am plecat, totuşi, fiindcă plictiseala face bine. Oamenii care rezistă bine la plictiseală pot rezolva o mulțime de gânduri. Am mâncat vreun milion de crevete, am băut cam vreo mie de cocteiluri margarita şi am citit nici mai mult, nici mai puțin de douăzeci şi trei de romane scrise de John D. MacDonald. M-am prăjit pe

piele, m-am decojit şi într-un sfârşit m-am bronzat. Am cumpărat o şapcă cu un cozoroc mare pe care fuseseră brodate în fir verde-sclipitor cuvintele CAP DE PAPAGAL. Am bătut cu pasul aceeaşi fâşie de plajă până ce-i cunoşteam pe toţi oamenii după numele mic. Şi am despachetat mobilă. Multe dintre piesele din care era compusă nu însemnau nimic pentru mine, însă nu mă îndoiam deloc că toate aveau locul lor în casă.

M-am gândit la Jo şi la viaţa noastră împreună. Mi-am amintit cum am întrebat-o dacă nu vor confunda oamenii *Fiinţa dual*ă cu *Look Homeward, Angel. "Sper că n-ai de gând să mă sufoci cu tot soiul de nazuri de artist frustrat, nu, Noonan?"* mi-a răspuns ea... şi, cât am stat la Key Largo, cuvintele astea mi-au tot venit în minte, aşa cum le rostise Jo: nazuri, nazuri de artist frustrat, tot soiul de nazuri blestemate de artist frustrat cu minte de şcolar.

Mi-am amintit de Jo, îmbrăcată în şorţul ei lung, roşu-pădure, venind la mine cu o pălărie plină de ciuperci negre, râzând triumfătoare: *"Nimeni din TR nu va mânca mai bine ca Noonanii astă-seară!"* strigase ea. Mi-am amintit de ea vopsindu-şi cu ojă unghiile degetelor de la picioare, stând aplecată între picioarele depărtate aşa cum pot sta numai femeile îndeplinind ritualul acesta. Mi-am amintit cum a aruncat cu o carte în mine când am râs de noua ei frizură. Mi-am amintit cum încercase ea să înveţe să cânte ceva la banjo şi de cum arăta fără sutien într-un sveter subţire. Mi-am amintit cum plângea şi cum râdea şi cum arăta ea când era furioasă. Mi-am amintit cum mi-a spus că-s nazuri, tot soiul de nazuri de artist frustrat.

Şi mi-am amintit de vise, în special de visul culminant. Putem face asta cu uşurinţă, fiindcă n-a dispărut din amintire aşa cum dispar visele obişnuite. Ultimul vis cu Sara Laughs şi primul meu vis erotic (în care penetram o fată ce zăcea dezbrăcată într-un hamac şi mânca o prună) sunt cele două vise pe care nu le-am uitat niciodată, păstrându-le vie amintirea, an după an; celelalte sunt fie nişte fragmente începţoşate, fie nişte amintiri definitiv pierdute.

Multe detalii îmi erau clare din visele cu Sara - cufundarii, greierii, steaua de seară şi dorința pe care mi-o pun, ca să amintesc doar câteva —, dar eram convins că cele mai multe dintre ele nu erau decât aparent reale. Doar nişte recuzite de decor, dacă vreți. Aşadar, pe acestea le puteam trece cu vederea. Mai rămâneau, atunci, trei elemente majore, trei piese mari de mobilier care trebuiau despachetate.

Stând pe plajă, privind cum apune soarele între degetele mele nisipoase de la picioare, nu credeam că trebuie să fii psiholog să-ți dai seama cum se relaționau aceste trei lucruri.

În visele cu Sara, elementele importante erau pădurea din spatele meu, casa din fața mea şi însuşi Michael Noonan, stând împietrit între ele. Se întunecă şi pădurea adăposteşte un pericol. Mă înspăimântă gândul de a intra în casa din față, poate pentru că a stat goală atât de mult timp, însă niciodată nu mă îndoiesc că asta trebuie să fac; înspăimântător sau nu, e singurul adăpost pe care-l am. Doar că nu pot face nimic. Nu mă pot mişca. Sufăr de o criză de umblet.

În coşmar reuşesc în sfârşit să merg către adăpost, numai că adăpostul se dovedeşte a fi înşelător. Se dovedeşte a fi mult mai periculos decât mi-am închipuit eu în cele mai... ei bine, da, în cele mai sălbatice vise ale mele. Soția mea moartă ieşind valvârtej dinăuntru, strigând, încă înfăşurată în lințoliul ei, voind să mă atace. Chiar şi cu cinci săptămâni mai târziu şi la aproape cinci mii de kilometri depărtare de Derry, amintirea arătării aleia albe, grăbite, cu brațe lălâi, mă făcea să tremur şi să mă uit în spate peste umăr.

Era ea însă Johanna? N-aveam de unde şti cu siguranță, nu-i aşa? Arătarea era înfăşurată din cap până-n picioare în pânză. Sicriul semăna cu cel în care fusese ea înmormântată, adevărat, dar asta e posibil să fie numai o capcană.

Criză de *umblet,* criză de *creație.*

Nu pot scrie, i-am spus vocii din vis. Vocea spune că pot. Vocea spune că m-am vindecat de criza de creație, iar eu îi dau crezare pentru că m-am vindecat şi de criza de *umblet,* în sfârşit merg în josul drumului de acces, merg spre adăpost. Mă tem, totuşi. Chiar şi înainte ca arătarea albă şi amorfă să-

şi facă apariția, eu mă tem. Eu spun că mă tem de doamna Davers, dar asta e doar pentru că mintea mea care visează confundă Sara Laughs cu Manderley. Mă tem de...

— Mă tem de scris, m-am auzit spunând cu voce tare. Mă tem şi numai să încerc.

Acestea s-au întâmplat în noaptea dinainte să iau avionul înapoi spre Maine, şi părăsisem deja starea de limpezime a minții, îndreptându-mă spre beție. Spre finele vacanței mele, beam des seara.

— Nu criza mă sperie, ci încercarea de-a o *vindeca.* Am încurcat-o de-a binelea, copiii mei. Am încurcat-o de zile mari.

Încurcat sau nu, aveam impresia că atinsesem sâmburele problemei. Mă temeam să tratez criza, mă temeam poate să reiau frâiele vieții mele şi să continui fără Jo. Totuşi, o parte adânc îngropată în mintea mea credea că trebuie să fac acest lucru; asta însemnau sunetele amenințătoare din spatele meu. Iar credința cântăreşte greu. Prea greu, poate, mai ales dacă ai o imaginație bogată. Când o persoană imaginativă are probleme mentale, linia dintre a părea şi a fi tinde să dispară.

Ființe fojgăind prin pădure, da, domnule. Țineam una chiar în mână, chiar în timp ce mă gândeam la lucrurile astea. Am ridicat paharul, ținându-l profilat pe cerul vestic, astfel încât soarele la apus părea că arde în el. Beam mult şi poate că asta nu era o problemă în Key Largo - la naiba, era chiar recomandat ca oamenii să bea mult în vacanțe, aproape că era o lege asta —, însă eu beam prea mult chiar şi înainte să plec în vacanță. Beam exact atât cât trebuie să-ți pierzi cât ai clipi controlul. Exact atât cât să devină o problemă.

Ființe fojgăind în pădure şi posibilul loc sigur, păzit de-un baubau ce nu era soția mea, ci poate doar amintirea soției mele. Avea logică, fiindcă Sara Laughs a fost dintotdeauna locul pe care Jo l-a preferat mai mult ca pe oricare alt loc din lume. Gândul acesta m-a dus la altul, un gând care m-a făcut să-mi arunc picioarele jos din şezlongul în care stăteam tolănit şi să mă îndrept înviorat de spate. Sara Laughs era în acelaşi timp şi locul unde începuse ritualul... şampania,

ultimul rând şi, mai important ca orice, binecuvântarea: *Păi, atunci* asta-i *de bine, nu?*

Chiar voiam ca lucrurile să intre iarăşi în normal? Voiam asta cu adevărat? Cu o lună sau cu un an în urmă, poate că n-aş fi fost sigur, acum însă eram. Răspunsul era da. Voiam să merg mai departe - să uit de soția mea moartă, să-mi recondiționez inima, să merg mai departe. Dar, pentru a face asta, trebuie să mă întorc înapoi.

Înapoi la casa din buşteni. Înapoi la Sara Laughs.

— Mda, am spus, şi mi s-a făcut pielea de găină pe tot corpul. Mda, asta e.

De ce nu mă întorc, atunci?

Întrebarea m-a făcut să mă simt la fel de prost cum mă făcuse să mă simt observația lui Ralph Roberts că am nevoie de-o vacanță. Dacă simțeam nevoia să mă întorc la Sara Laughs, acum că mi se încheiase vacanța, chiar aşa: de ce să nu mă-ntorc? Poate că va fi puțin înfricoşător în prima sau în primele două nopți, va fi mahmureala din urma ultimului meu vis, însă faptul că mă voi afla acolo poate că va face visul să dispară mai repede.

Şi (acestui ultim gând i-am permis să ocupe doar un colț dosnic al minții mele conştiente) *poate* că se va întâmpla ceva şi cu scrisul meu. Nu-mi puneam multe speranțe... dar nici nu era ceva imposibil. *În lipsa unui miracol,* nu aşa-mi spusesem în prima zi de după Revelion, şezând pe marginea căzii, ținând o cârpă udă pe tăietura de la frunte? *În lipsa unui miracol.* Uneori, orbii cad la pământ, se lovesc la cap şi-şi recapătă vederea. Uneori, poate că ologii *chiar* pot să-şi arunce cârjele când ajung în capul scărilor de la biserică.

Mai aveam opt sau nouă luni la dispoziție înainte ca Harold şi Debra să înceapă să mă sâcâie cu adevărat în privința următorului roman. M-am hotărât să-mi petrec acest timp la Sara Laughs. Avea să-mi ia puțin să pun totul în ordine în Derry, iar lui Bill Dean avea să-i ia ceva mai mult să pregătească locuința de la lac pentru venirea unui locatar constant, însă mă puteam muta acolo până de Patru Iulie, fără probleme. M-am hotărât că acesta e un bun reper

temporal: nu doar ziua de naştere a ţării noastre, ci mai mult sau mai puţin şi sfârşitul sezonului de insecte în Maine-ul de vest.

Până în ziua în care mi-am împachetat echipamentul de vacanţă (romanele lui John D. MacDonald le-am lăsat viitorului ocupant al căsuţei), am ras ţepii lungi de-o săptămână de pe-o faţă atât de bronzată, că nu-mi mai părea a fi faţa mea, şi-am luat avionul înapoi spre Maine, ajunsesem la o rezoluţie: mă voi întoarce în locul pe care subconştientul meu l-a recunoscut drept adăpost împotriva întunericului mereu mai profund; mă voi întoarce chiar dacă mintea mi-a mai sugerat şi că nu e complet lipsit de riscuri să fac asta. Nu mă voi întoarce cu gândul că Sara este Lourdes{14}, ... dar îmi voi permite să sper asta şi, când voi vedea steaua de seară arătându-şi sclipirea deasupra lacului pentru prima dată, îmi voi permite să-mi pun o dorinţă.

Un lucru nu se potrivea, însă, în deconstrucţia mea atentă a viselor cu Sara şi, fiindcă nu-l puteam explica, am încercat să-l ignor. N-am avut parte de prea mult noroc, totuşi; în parte cred că încă eram scriitor, iar scriitorul e acea persoană care şi-a învăţat mintea să nu răspundă la comandă.

Era vorba de tăietura de pe dosul palmei mele. Tăietura apăruse în toate visele, puteam jura că aşa era... şi-apoi apăruse de-adevăratelea. Porcării de genul ăsta nu găseşti în cărţile doctorului Freud; chestiile astea sunt rezervate exclusiv liniei fierbinţi a Prietenilor cu Puteri Extrasenzoriale.

A fost o coincidenţă, atâta tot, mi-am spus, atunci când avionul în care mă aflam începea coborârea. Şedeam în locul A-2 (partea nostimă când stai chiar în faţă e că, dacă se prăbuşeşte avionul, tu eşti primul la locul evenimentului) şi, apropiindu-ne de pista de aterizare de la Aeroportul Internaţional Bangor, mă uitam la pădurile de pini. Zăpada din acel an dispăruse; stătusem în vacanţă până după moartea ei. *Doar o coincidenţă. De câte ori te-ai tăiat la mână în viaţă? Adică, mâinile sunt cele mai expuse părţi ale corpului, nu, se vântură peste tot? Parcă cer să fie zgâriate.*

Explicația asta ar fi trebuit să mă convingă şi, totuşi, parcă nu m-a convins. Ar fi trebuit, dar... ei bine...

Tipii din beci erau de vină. Ei nu voiau să înghită gogoaşa. Tipii din beci nu voiau să înghită nici un pic din gogoaşă.

Atunci când Boeingul 737 a atins solul, s-a simțit o zdruncinătură puternică şi eu am lăsat tot acest fir de gândire în urmă.

Într-o după-amiază, la scurtă vreme după ce-am revenit acasă, am scotocit prin dulapuri până ce am găsit cutia de pantofi în care erau vechile fotografii ale lui Jo. Le-am sortat, apoi le-am cules doar pe cele făcute la lacul Dark Score. Erau uimitor de multe, însă, fiindcă Johanna se dădea în vânt să le facă, ea nu apărea decât în foarte puține. Am găsit una, totuşi, pe care-mi aminteam că am făcut-o în 1990 sau '91.

Uneori, chiar şi un fotograf netalentat poate face o poză reuşită - chestia aia cu şapte sute de maimuțe care bat la şapte sute de maşini de scris vreme de şapte sute de ani —, iar asta era într-adevăr reuşită. În ea, Jo stătea pe plută, soarele apunând roşu-auriu în spatele ei. Tocmai ieşise din apă, care încă mai picura de pe ea, şi purta un costum de baie din două piese, cenuşiu cu şnururi roşii. O surprinsesem râzând şi dându-şi la o parte părul ud de pe frunte şi tâmple. Prin cupele sutienului se vedeau proeminențele sfârcurilor ei. Arăta ca o actriță de pe-un poster la una dintre peliculele alea dulci-amărui, de rangul doi, cu monştri care apar la Petrecerea de pe Plajă sau cu ucigaşul în serie care terorizează campusul şcolar.

Am fost izbit pe neaşteptate de-o puternică şi neaşteptată dorință carnală pentru ea. Voiam s-o duc în dormitor chiar aşa cum era în fotografia aceea, cu şuvițe de păr lipite de obraji şi cu acel costum de baie ud, mulat pe corp. Voiam să-i sug sfârcurile prin sutien, să simt gustul materialului şi să le simt fermitatea prin el. Voiam să sug apa din bumbacul acela ca pe lapte, voiam să-i scot nerăbdător partea de jos a costumului şi s-o regulez până ce vom exploda amândoi de plăcere.

Cu mâinile care-mi tremurau puțin am pus deoparte fotografia, alături de alte câteva care-mi plăceau (deşi nu-mi plăcea nici o alta la fel de mult). Avem o erecție enormă, una dintre acelea care la atingere dă impresia de pietre acoperite cu piele. Dacă ai parte de-una din asta, nu mai eşti bun de nimic până-ți trece.

Cea mai rapidă cale de a rezolva o astfel de problemă atunci când nu e nici o femeie prin preajmă, dornică să ți-o rezolve ea, este de a te masturba, dar atunci nici nu mi-a trecut gândul ăsta prin minte. În schimb, m-am plimbat fără stare prin camerele de la etaj, încleştând şi descleştându-mi pumnii, cu o umflătură în pantaloni care te făcea să-ți spui că-mi îndesasem acolo un ornament de acoperiş.

Poate că e o etapă normală furia în procesul dureros prin care treci după moartea cuiva - am citit undeva că aşa e —, însă eu n-am fost niciodată furios pe Johanna până în ziua în care am găsit fotografia aia. Atunci: oau! Atunci, plimbându-mă prin casă cu o erecție ce nu voia nicicum să treacă, am *fost furios* pe ea. Proasta naibii, de ce-a trebuit să fugă într-una dintre cele mai calde zile ale anului? Proasta şi necugetata de ea, să mă lase singur aşa, incapabil nici măcar să scriu.

M-am aşezat pe scări şi m-am întrebat ce trebuie să fac. Trebuia să beau o duşcă, m-am hotărât, şi dup-aia poate încă una, ca s-o scarpine pe spate pe ailaltă. M-am ridicat chiar în picioare înainte să-mi spun că asta nu era deloc o idee foarte bună.

Am mers în birou în schimb, am deschis calculatorul şi am rezolvat un rebus. În noaptea aia, când m-am dus la culcare, am vrut să mă uit iarăşi la fotografia cu Jo în costum de baie. Mi-am spus că asta-i o idee aproape la fel de proastă ca aceea cu nişte gâturi de tărie când te simți furios şi deprimat. *Dar o să am visul ăla iarăşi,* mi-am spus, stingând lumina. *Cu siguranță o să am visul ăla.*

Nu l-am avut, totuşi. Visele mele cu Sara Laughs păreau să se fi terminat.

După o săptămână de meditație, ideea de a petrece în sfârşit vara la lac mi s-a părut mai bună ca niciodată. Aşa că, într-o sâmbătă după-amiaza, la începutul lunii mai, când mi-am făcut socoteala că orice îngrijitor din Maine care se respectă stă acasă să vadă meciul celor de la Red Sox, l-am sunat pe Bill Dean şi i-am spus că voi locui la casa de lângă lac de prin Patru Iulie... şi că, dacă vor merge lucrurile după cum speram eu, voi sta acolo şi în acea toamnă şi iarnă.

— Păi, asta-i bine, a spus el. Astea-s veşti cu adevărat bune. Foarte mulți de pe-acilea îți duc doru', Mike. Îs destui ăi de vreau să-ți spună condoleanțe pentru moartea soției, să ştii asta.

Mi s-a părut mie sau chiar am auzit în vocea lui o undă vagă de reproş? Sigur că Jo şi cu mine ne-am lăsat amprenta printre oamenii din zona aceea; am făcut donații substanțiale micuței biblioteci care deservea zona cuprinsă între Motton, Kashwakamak şi Castle View, iar Jo prezidase cu succes campania de strângere a fondurilor pentru achiziționarea şi punerea în funcțiune a unei maşini bibliotecă-ambulantă. Pe lângă asta, ea a făcut parte şi din cercul femeilor care țes (cuverturile din lână erau specialitatea ei) şi a fost o membră bine văzută în Cooperativa Manufacturieră din Districtul Castle. A făcut vizite celor bolnavi... a ajutat la colectarea anuală a sângelui donat de pompierii voluntari... a ținut un stand în timpul Sărbătorii Verii din Castle Rock... iar cu chestiile astea n-a făcut decât să se încălzească. Şi n-a făcut-o nici în stilul ostentativ de Doamnă Generoasă, ci discret şi simplu, cu capul plecat (deseori pentru a ascunde un zâmbet destul de tăios, trebuie să adaug - Jo a mea avea un simț al umorului demn de Bierce[15]). Christoase, mi-am spus, poate că Bill avea dreptul să vorbească cu reproş.

— Îi duc oamenii dorul, am spus.

— Îhâm, chiar aşa.

— Şi eu îi duc încă dorul. Cred că de-asta n-am venit la lac. Acolo am petrecut cele mai frumoase vremuri împreună.

— Aşa cre' şi io. Da' o să fie a dracu' de bine să te vedem pe-acilea. Mă pun pe treabă. Casa-i bine, te-ai putea muta chiar

şi dup-amiaza asta, dac-ai avea de gând asta —, da' cât rămâne-o casă goală cât o rămas Sara, capătă un aer închis.

— Ştiu.

— O s-o rog pe Brenda Meserve s-o curețe prin toate ungherele. E-aceeaşi femeiuşcă la care-am apelat mereu, să ştii.

— Nu-i Brenda puțin cam bătrână pentru a face curățenia generală de primăvară?

Doamna din discuție avea în jur de şaizeci şi cinci de ani, era grăsuță, amabilă şi vulgară într-un fel comic. Îi plăceau în mod deosebit glumele cu vânzătorul ambulant care-şi petrece nopțile ca şi un iepure, sărind dintr-o gaură-ntr-alta. Nu era pic de doamna Danvers în ea.

— Femeile de seama Brendei Meserve nu-s niciodată prea bătrâne să se-ocupe de pregătitu' sărbătorii, a spus Bill. O să ia cu ea v'o două sau trei fete s-o ajute la aspirat şi să ridice mobilele alea mai grele. O să te taxeze probabil cu trei sute de dolari. Ți se pare bine?

— Un chilipir.

— Tre' să verific puțu', la fel şi generatoru', deşi-s sigur că amândouă-s în bună regulă. Am văzut un cuib de bărzăuni lângă studiou' lu' Jo şi vreau să-l afum înainte să se uşte lemnu'-n pădure. Oh, şi acoperişu' casei celei vechi - ştii tu, aia din mijloc —, o să trebuiască să-i schimb țigla. Ar fi trebui să-ți zic de-asta anu' trecut, da' fiin'că n-ai folosit casa, am lăsat-o-n pace. Eşti de-acord şi cu treaba asta?

— Da, până la zece mii. Dacă-ți trebuie mai mult, spune-mi.

— Dac-o să trebuiască să depăşim zece, o să râd şi-o să pup un porc.

— Încearcă să termini totul înainte să ajung acolo, bine?

— Sigur. Îți trăbă tihnă, ştiu... da' să ştii că n-o s-o ai de la-nceput. Am fo' şocați toți cân' am auzit c-o murit aşa tânără; cu toții am fost. Şocați şi trişti. O fo'-o scumpă.

Rostit de-o limbă de yankeu, cuvântul acesta a sunat *Şcupă.*

— Mulțumesc, Bill.

Am simțit cum îmi înțeapă lacrimile ochii. Mâhnirea e ca un oaspete beat care se întoarce mereu pentru un păhărel de rămas bun.

— Mulțumesc pentru că ai spus asta.

— O să ai şi tu parte de-o droaie de plăcinte cu morcovi, prietenu' meu.

A râs, dar puțin reținut, de parcă-i era teamă că face o impietate.

— Nu mă deranjează să mănânc o droaie de plăcinte cu morcovi, am spus, iar dacă exagerează cineva cu asta, ei bine, nu mai are Kenny Auster ogarul ăla irlandez?

— Ba da, vietatea aia ar mânca plăcintă pân'-ar plesni! a strigat Bill cu o bucurie sinceră. A chicotit până ce l-a apucat tusea. Am aşteptat, zâmbind puțin în sinea mea. "Afină îi spune câinelui ăla, blestemat să fiu de ştiu de ce. Nu-i aşa că-i o adevărată bâzdâganie?

Am presupus că se referea la câine, nu la stăpânul acestuia. Kenny Auster, nu mai înalt de un metru cincizeci şi doi şi subțirel, era exact opusul unei bâzdâganii, adjectivul acesta specific Maine-ului, care defineşte o persoană stângace, stingheră şi împiedicată.

Mi-am dat brusc seama că mi-e dor de oamenii aceştia - de Bill şi de Brenda şi de Buddy Jellison şi de Kenny Auster şi de toți ceilalți care locuiau tot timpul la lac. Îmi era dor şi de Afină, ogarul irlandez care se plimba peste tot cu capul ridicat, doar cât să lase impresia că nu are decât jumătate de creier înăuntrul lui, şi cu balele curgându-i în fuioare printre fălci.

— O să tre' să merg acolo şi ca să curăț ce-o lăsat iarna-n urmă, a spus Bill. Părea ruşinat. - Nu-i rău anu' ăsta - ultima mare furtună n-o aruncat decât zăpadă pe-aici, slavă Domnului —, da' mai îs câteva chestioare de care n-am apucat să m-ocup încă. Ar fi trebuit să le fi făcut demult deja. Faptu' că nu foloseşti casa nu-i o scuză. Io am încasat cecurile pe care mi le-ai trimis.

Era amuzant într-un fel să-l ascult pe boşorogul ăsta grizonat cum se biciuieşte singur; Jo s-ar fi tăvălit pe jos de râs, sunt sigur de asta.

— Dacă totul e bine până pe Patru Iulie, Bill, voi fi mulțumit.

— O să fii mulțumit cum îi scoica de râu într-un banc de nămol, atunci. Asta-i o promisiune.

Bill vorbea ca şi când el însuşi era o scoică într-un banc de nămol, iar asta m-a făcut bucuros.

— Vii să scrii o carte lângă apă? Ca-n vremurile vechi? Nu că n-or fo' bune ultimele două, nevastă-mea n-o putut-o lăsa jos p-ultima, da'...

— Nu ştiu, am spus, ceea ce era adevărat. Apoi, m-a fulgerat o idee: Bill, vrei să-mi faci o favoare înainte să cureți drumul de acces şi s-o dezlănțui pe Brenda Meserve?

— Mă bucur s-o pot face, a zis el, aşa că i-am spus ce voiam.

Patru zile mai târziu, am primit un colet cu următoarea adresă de expediere laconică: DEAN/ POST NORM/TR-90 (DARK SCORE). L-am desfăcut şi-am scuturat dinăuntru douăzeci de fotografii făcute cu unul dintre aparatele alea micuțe pe care le foloseşti o dată şi-apoi le arunci.

Bill umpluse filmul cu diverse imagini ale casei, cele mai multe respirând aerul acela de neatenție pe care-l capătă o casă dacă nu e locuită destul de mult timp... chiar şi o casă îngrijită (ca să folosesc exprimarea lui Bill) capătă aerul acela neglijent după o vreme.

De-abia dacă m-am uitat la ele. Primele patru erau cele care-mi trebuiau mie, şi le-am aliniat pe masa din bucătărie, acolo unde lumina puternică a soarelui cădea direct asupra lor. Bill le făcuse pe acestea din capul drumului de acces, îndreptând aparatul de unică folosință în jos, către Sara Laughs cea lăbărțată. Se observau muşchii ce crescuseră nu numai pe buştenii casei principale, ci şi pe buştenii aripilor nordică şi sudică. Se vedeau covorul de crengi căzute şi valurile de ace de brad de pe drumul de acces.

Trebuie să fi fost tentat Bill să cureți toate astea înainte să facă pozele, dar nu le curățase. Îi spusesem exact ce-mi

trebuia - "cu negi cu tot" a fost expresia pe care am folosit-o - şi Bill îmi respectase dorința.

Tufişurile de pe marginile drumului se îndesiseră mult de când Jo şi cu mine petrecuserăm ultima perioadă semnificativă de timp la lac; nu se sălbăticiseră tocmai, dar da, unele dintre crengile mai lungi chiar păreau să se întindă una către cealaltă deasupra asfaltului, aidoma unor amanți dornici să se reîntâlnească.

Totuşi, lucrul la care ochii mei continuau să se tot întoarcă era veranda de la poalele drumului de acces. Celelalte asemănări dintre fotografii şi visele mele cu Sara Laughs puteau fi doar nişte coincidențe (sau opera imaginației surprinzător de des probată de realitate a unui scriitor), însă nu puteam explica existența firelor de floarea-soarelui crescute prin scândurile verandei, mai mult decât putusem explica tăietura de pe dosul palmei.

Am întors una dintre fotografii pe cealaltă parte. Pe spatele ei, Bill scrisese subțire ca firul de păianjen: *Doamnele aste-au venit mult prea devreme... şi-au intrat ilegal!*

Am întors-o înapoi la partea cu imaginea. Erau, într-adevăr, trei fire de floarea-soarelui crescute prin scândurile verandei. Nu două, nu patru, ci trei fire de floarea-soarelui, cu fețe mari, semănând cu nişte reflectoare.

Exact ca acelea din visul meu.

CAPITOLUL ŞASE

Pe 3 iulie 1998, am aruncat două valize şi Power-Book-ul în portbagajul Chevrolet-ului, am dat să ies cu spatele din parcare, apoi m-am oprit şi-am intrat înapoi în casă. Mi se părea goală şi cumva dată uitării, asemenea unei iubite credincioase părăsită fără nici o explicație. Mobila nu era acoperită şi curentul încă era cuplat (luasem în calcul eventualitatea ca Marele Experiment de la Lac să se dovedească repede a fi un eşec total), însă, totuşi, locuința de pe strada Benton, nr. 14, părea părăsită. Camerele, prea încărcate cu mobilă să producă vreun ecou, îmi lăsau în

continuare acest sentiment şi peste tot mi se părea că lumina e mult prea prăfoasă.

În camera mea de lucru, monitorul calculatorului era acoperit cu o husă. Am îngenuncheat în faţa lui şi am deschis unul dintre sertarele biroului. Înăuntru se aflau patru topuri de hârtie. Am luat unul, am pornit spre ieşirea din cameră cu el la subsuoară, apoi m-am răzgândit şi m-am întors. Pusesem fotografia aceea provocatoare cu Jo în costum de baie în sertarul mare din mijloc al biroului. Am luat-o acum, am rupt un capăt al ambalajului de la topul de hârtie şi am vârât pe jumătate fotografia între pagini, asemenea unui semn de carte. Dacă, prin absurd, mă apucam *într-adevăr* să scriu din nou şi dacă mergea bine treaba, aveam s-o întâlnesc pe Johanna pe undeva pe la pagina două sute cincizeci.

Am ieşit din casă, am încuiat uşa din spate, am urcat în maşină şi am plecat. De atunci, nu m-am mai întors niciodată înapoi.

Am fost tentat de câteva ori să merg la lac şi să văd cum merge treaba - care se dovedise a fi un pic mai amplă decât se aşteptase la început Bill Dean. M-a reţinut sentimentul nu foarte bine articulat de conştientul meu, dar totuşi foarte puternic, că nu aşa trebuie să decurgă lucrurile, că următoarea mea vizită la Sara trebuie să fie cea în care să-mi despachetez bagajele şi să rămân pentru o perioadă mai lungă de timp.

Bill l-a angajat pe Kenny Auster să pună ţiglă pe acoperiş şi l-a angajat pe vărul lui Kenny, Timmy Larribee, s-o "curețe pe bătrâna doamnă de muşchi", o operaţiune de curăţire vecină cu frecatul oalelor murdare, necesară uneori caselor din buşteni. Bill a mai chemat şi un instalator să verifice instalaţia de apă şi a primit consimţământul meu să înlocuiască vreo câteva ţevi vechi şi pompa pentru fântână.

Bill a făcut la telefon gargară cu privire la toate aceste cheltuieli; nu l-am oprit. Când a cincea sau a şasea generaţie de yankei începe să vorbească despre cheltuirea banilor, mai înţelept e să păstrezi distanţa şi să aştepţi ca ei să epuizeze

subiectul. Unui yankeu i se pare pur şi simplu de neconceput să scoți imediat verzişorii, e cumva ca şi când te-ai deda unui gest de tandrețe în public. În ceea ce mă priveşte, nu mă deranja deloc să dau banii. Duc o viață simplă în general, nu datorită cine ştie cărui cod moral, ci fiindcă mintea mea, foarte vioaie în majoritatea celorlalte cazuri, nu funcționează foarte bine când vine vorba de bani. Ce consider eu huzur sunt trei zile la Boston, un meci al echipei Red Sox, o excursie la magazinul Tower Records and Video, plus o vizită la librăria Wordsworth din Cambridge. O astfel de viață nu ştirbeşte nu ştiu cât din dobândă, ce să mai vorbesc de suma depusă; aveam un contabil bun care locuia în Waterville şi, în ziua în care am încuiat uşa casei din Derry şi am plecat spre vest către TR-90, dețineam cu puțin peste suma de cinci milioane de dolari. Nu e cine ştie ce în comparație cu Bill Gates, dar pentru zona asta e o cifră destul de mare şi-mi permiteam să zâmbesc când venea vorba de costul ridicat al renovării unei case.

A fost un sfârşit de primăvară şi un început de vară ciudate pentru mine. N-am făcut, în mare, decât să-mi închei îndatoririle mele orăşeneşti, să-i răspund la telefon lui Bill Dean când m-a sunat să-mi spună ce probleme s-au mai ivit şi să încerc să nu mă gândesc. Am făcut interviul acela pentru *Publishers Weekly,* iar când m-a întrebat intervievatorul dacă am întâmpinat dificultăți să-mi reiau munca "după pierderea persoanei mele iubite", am răspuns nu, fără să tresar absolut deloc. De ce nu? Era adevărat. Problemele n-au început decât după ce am terminat *Cădere liberă;* până atunci, am mers înainte ca tătarii.

La mijlocul lui iunie, am luat prânzul împreună cu Frank Arlen la Starlite Cafe. Cafeneaua aceasta se află în Lewiston, care se află la jumătatea drumului dintre oraşul lui şi al meu. În timpul desertului (faimoasa tartă cu căpşune de la Starlite), Frank m-a întrebat dacă mă văd cu cineva. M-am uitat mirat la el.

— La ce te holbezi? m-a întrebat, cu chipul luminându-i-se de una dintre cele nouă mii de emoții fără nume - aceasta era

ceva între amuzament şi iritare. Cu siguranță nu mi s-ar părea că o înşeli pe Jo. În august se împlinesc patru ani de când a murit.

— Nu, am spus. Nu mă văd cu nimeni.

S-a uitat la mine tăcut. Eu i-am întors privirea preț de câteva secunde, apoi am început să amestec aiurea cu lingura frişca de pe tarta din fața mea. Aluatul încă era cald, cum fusese scos de la cuptor, şi frişca se topea pe el. M-a făcut să mă gândesc la cântecelul ăla prostesc despre cel care şi-a uitat prăjitura în ploaie.

— *Te-ai* văzut cu cineva, Mike?

— Nu cred că asta te priveşte pe tine.

— O, pentru numele lui Dumnezeu. În vacanță? Ai făcut...

M-am convins să ridic ochii de la frişca topită.

— Nu, am spus. Nu am făcut nimic.

A rămas tăcut preț de o clipă sau două. Am crezut că se pregăteşte să treacă la alt subiect. Nu m-ar fi deranjat asta. În schimb, m-a întrebat fără ocolişuri dacă am pus-o cu cineva de la moartea Johannei încoace. S-ar fi mulțumit să-i spun o minciună, chiar dacă n-ar fi putut-o crede în întregime - bărbații mereu mint când vine vorba despre sex. Eu i-am spus însă adevărul... şi-am simțit un fel de plăcere perversă.

— Nu.

— Nici măcar o dată?

— Nici măcar o dată.

— N-ai încercat nici la un salon de masaj? Ştii, să ți se facă măcar un...

— Nu.

A tăcut, continuând să lovească cu lingurița în buza bolului cu desertul. Nu luase nici măcar o muşcătură. Se uita la mine de parcă eram un specimen nou şi scârbos de insectă. Nu-mi prea convenea, dar credeam că-i înțeleg reacția.

A fost cât pe ce de vreo două ori să intru în ceea ce astăzi se numeşte "o relație", nici una dintre ele în Key Largo, unde văzusem, cu aproximație, două mii de femei frumoase umblând pe plajă îmbrăcate doar într-un şnur şi o promisiune. O dată a fost vorba de o chelneriță roşcată, Kelli,

de la un restaurant situat la ieşirea din oraş, unde-mi luam deseori prânzul. După o vreme, am ajuns să ne vorbim, să glumim şi apoi am început să ne privim ochi în ochi, precis ştiți despre ce vorbesc, genul acela de priviri care se susțin un pic mai mult ca de obicei. Am început să mă uit la picioarele ei şi la felul în care-i stătea uniforma pe şolduri când se întorcea, iar ea a observat că mă uit la ea.

Şi a mai fost o femeie la Nu You, sala de antrenament unde mergeam să fac exerciţii fizice. O femeie înaltă căreia-i plăceau bustierele roz şi pantalonii negri de biciclist. Destul de apetisantă. Iarăşi, mi-a plăcut ce-şi aducea să citească pentru călătoriile alea aerobice nesfârşite şi fără destinaţie pe care le făcea pedalând la una din acele biciclete fixe - nu era vorba de reviste *Mademoiselle* sau *Cosmo,* ci de romane de autori ca John Irving şi Ellen Gilchrist. Îmi plac oamenii care citesc cărţi adevărate, şi nu doar pentru că eu însumi scriam aşa ceva. Cititorii de cărţi sunt la fel de înclinaţi ca oricine altcineva să înceapă o discuţie întrebându-te de vremea de afară, în general, însă, ei chiar pot merge mai departe la alt subiect.

Numele blondei în bluză roz şi pantaloni scurţi negri era Adria Bundy. Pe când pedalam umăr la umăr din ce în ce mai departe spre nicăieri, am început să discutăm despre cărţi şi am ajuns la un moment dat s-o asist câte o dată sau de două ori pe săptămână în sala de forţă. E ceva ciudat de intim să asişti pe cineva când ridică greutăţi. În parte, datorită poziţiei aplecate a persoanei asistate, cred (mai ales când cel asistat e o femeie), însă nu în totalitate sau măcar în cea mai mare parte. În general, factorul de dependenţă face diferenţa. Deşi rareori se ajunge acolo, cel care ridică greutăţi îşi încredinţează viaţa în mâinile asistentului. Şi, cândva în iarna lui 1996, privirile acelea au început pe când ea stătea întinsă pe bancă, iar eu stăteam aplecat deasupra ei, uitându-mă în jos la chipul ei răsucit. Privirile acelea care se susţin un pic mai mult ca de obicei.

Kelli avea în jur de treizeci de ani, Adria era poate puţin mai tânără. Kelli era divorţată, Adria nici nu se căsătorise. În ambele cazuri aveam undă verde şi cred că amândouă ar fi fost fericite să se culce cu mine fără nici o obligaţie. Un fel de test auto al compatibilităţii sexuale. Totuşi, în cazul lui Kelli eu am ales să-mi iau prânzul la un alt restaurant, iar când cei de la YMCA mi-au făcut o ofertă de abonament promoţional gratuit, am acceptat şi nu m-am mai dus niciodată la Nu You. Mi-amintesc că am trecut pe lângă Adria Bundy într-o zi, pe stradă, cam la şase luni după ce am făcut schimbul şi, chiar

dacă i-am spus bună, am făcut în aşa fel încât să nu-i văd privirea încurcată, uşor rănită.

Într-un sens pur fizic, le-am dorit pe amândouă (de fapt, parcă-mi amintesc de un vis în care le-am *avut* pe amândouă, în acelaşi pat şi în acelaşi timp), şi totuşi nu mi-o doream pe nici una. În parte, de vină a fost incapacitatea mea de a scrie - viața mea era destul de bulversată şi aşa, mulțumesc, fără să mai adaug şi eu complicații inutile. În parte, de vină a fost efortul pe care-l cere încercarea de a te convinge că femeia care-ți răspunde la ocheade e interesată de tine şi nu de contul tău bancar suficient de extravagant.

În mare parte, cred, de vină a fost faptul că încă o simțeam puternic pe Jo în minte şi în suflet. Nu era loc pentru altcineva, chiar şi după patru ani. Sufeream de-o durere densă precum colesterolul, iar dacă asta vi se pare comic sau ciudat, fiți recunoscători că nu suferiți de aşa ceva.

— Cu prietenii cum stai? m-a întrebat Frank, începând în sfârşit să-şi mănânce tartina cu căpşune. Ai prieteni cu care să te întâlneşti, nu-i aşa?

— Da, am spus. O mulțime de prieteni.

Ceea ce era o minciună, însă *aveam* o mulțime de rebusuri de rezolvat, o mulțime de cărți de citit şi o mulțime de filme de văzut la aparatul video, noaptea; puteam efectiv să recit din gând avertismentul FBI-ului cu privire la copiile ilegale ale casetelor video. Când venea vorba de oameni în carne şi oase, singurii pe care-i sunam când mă simțeam pregătit să plec din Derry erau doctorul şi dentistul meu, iar mare parte din corespondența pe care am trimis-o în acel iunie a constat în cereri de redirecționare la o nouă adresă a revistelor *Harper's* şi *National Geographic.*

— Frank, am spus, parcă ai fi o mamă evreică.

— Uneori când sunt cu tine *mă simt* ca o mamă evreică, a spus el. O mamă care crede în puterile vindecătoare ale cartofilor copți în detrimentul mielului pascal. Arăți mai bine decât ai arătat de multă vreme, te-ai îngrăşat în sfârşit puțin, cred...

— Prea mult.

— Prostii, când ai venit de Crăciun semănai cu Ichabod Crane. Te-ai mai şi bronzat puțin pe față şi pe brațe.

— Am mers mult pe jos.

— Aşa că arăți mai bine... cu excepția ochilor. Ai uneori o privire în ochi... şi-mi fac griji pentru tine de fiecare dată când o văd. Cred că Jo s-ar bucura să ştie că-şi face *cineva* griji pentru tine.

— Despre ce privire vorbeşti? am întrebat.

— De obişnuita ta privire la lungă distanță. Vrei să-ți spun adevărul? Arăți ca o persoană dependentă de ceva de care nu mai poate scăpa.

Am plecat din Derry la trei şi jumătate, m-am oprit în Rumford să iau cina, apoi am condus încet printre dealurile din vestul Maine-ului, în vreme ce soarele cobora spre apus. Îmi plănuisem orarul de plecare şi cel de sosire cu grijă, chiar dacă nu în mod conştient, şi, pe când ieşeam din Motton şi intram în ținutul neîncorporat numit TR-90, am devenit conştient de greutatea cu care-mi bătea inima. Pe față şi pe brațe îmi apăruse transpirație, în pofida sistemului de aer condiționat din maşină. Nimic din ce auzeam la radio nu mi se părea normal, muzica mi se părea că-i doar un țipăt, şi l-am închis.

Eram speriat şi aveam motive întemeiate să fiu. Chiar şi lăsând deoparte ciudata polenizare încrucişată dintre vise şi lucrurile aparținând lumii reale (ceea ce-am reuşit să fac destul de uşor, considerând tăietura de pe dosul palmei şi firele de floarea-soarelui crescute prin scândurile verandei fie doar nişte coincidențe, fie numai nişte scânteieri de clarviziune), aveam motive să fiu speriat. Fiindcă acelea nu fuseseră nişte vise obişnuite, iar hotărârea mea de a mă întoarce la lac după atâta vreme nu fusese o hotărâre ca oricare alta. Nu mă simțeam ca un om *fin-de-millénaire* modern, pornit într-o călătorie spirituală să-şi înfrunte temerile (eu sunt bine, voi sunteți bine, hai să trăim cu toții un vertij emoțional, în vreme ce William Ackerman cântă în fundal), mă simțeam mai degrabă ca un profet nebun din

Vechiul Testament pornind în deşert să trăiască mâncând lăcuste şi bând apă alcalină, fiindcă i s-a arătat Dumnezeu într-un vis.

Dădusem de belea, viața mea era un dezastru moderat-mergând-spre-sever, iar faptul că nu puteam scrie era doar o parte a problemei. Nu violam copii şi nici nu fugeam prin Times Square predicând teorii conspiraționiste printr-o portavoce, dar dădusem totuşi de belea. Îmi pierdusem rostul în lume şi nu-l mai puteam regăsi. Asta nu mă surprindea; la urma urmei, viața nu e-o carte. Ce făceam în acea seară călduroasă de iulie era să pornesc cu bună ştiință o terapie de şoc, şi măcar atâta credit să-mi acordați: eram conştient de asta.

Ajungi la Dark Score astfel: 1-95 de la Derry la Newport; Route 2 de la Newport la Bethel (cu o oprire în Rumford, care putea ca antreul iadului înainte ca afacerile cu hârtie să sucombe în timpul celui de-al doilea mandat al lui Reagan); Route 5 de la Bethel la Waterford. De acolo o iei pe Route 68, vechiul Drum de Țară, de-a lungul Castle View, prin Motton (în care centru înseamnă un hambar unde se vând aparate video, bere şi arme la mâna a doua), apoi treci de semnul care spune TR-90 şi de cel care spune GAME WARDEN E CEL MAI TARE LA NEVOIE, SUNAȚI LA l-800-555-GAME SAU LA *72 PE TELEFONUL CELULAR. Acestor cuvinte, cineva a adăugat cu vopsea la tub SĂ-I FUT PE EAGLES.

La opt kilometri de la acest semn, ajungi pe dreapta la o stradelă îngustă, marcată doar cu o tablă pătrată din tinichea pe care stă scris un număr 42 şters. Deasupra acestuia, asemenea unui umlaut, sunt două găuri de dimensiunea unor cartuşe de calibru 22. Am intrat pe această stradelă cam atunci când mă aşteptam s-o fac: era 7.16 P.M., EDT, potrivit ceasului de la bordul Chevrolet-ului.

Iar sentimentul era acela al întoarcerii acasă.

***

Am mai făcut încă vreo trei sute de metri după spusele indicatorului de kilometraj, ascultând iarna care împodobea stradela cum se freca de dedesubtul maşinii, ascultând câte o creangă cum zgâria capota sau cum se lovea de partea din dreapta a maşinii, asemenea unui pumn.

Într-un sfârşit, am parcat şi am oprit motorul. Am coborât, am mers spre spatele maşinii, m-am aşezat pe burtă şi am început să smulg iarba care atingea țeava încinsă de eşapament a Chevy-ului. Fusese o vară uscată şi era de preferat să-mi iau măsuri de precauție. Ajunsesem exact la ora aceasta pentru a-mi putea reconstitui visele, sperând să le pot înțelege mai bine sau să-mi formez o idee despre ce am de făcut în continuare. Lucrul pentru care nu venisem era să dau foc pădurii.

O dată treaba asta îndeplinită, m-am ridicat în picioare şi m-am uitat în jur. Greierii cântau, aşa cum făceau şi-n visele mele, iar copacii stăteau înghesuiți unul într-altul de ambele părți ale stradelei, aşa cum erau mereu în visele mele. Deasupra, cerul era o fâşie albastră, estompată.

Am luat-o la pas, mergând pe făgaşul din dreapta. Jo şi cu mine avuseserăm un singur vecin în capătul acesta al drumului, pe bătrânul Lars Washburn, însă acum, drumul de acces al lui Lars era năpădit de tufe de ienupăr şi blocat cu un lanț lung şi ruginit. Bătut în cuie de un copac din stânga lanțului era un însemn: ACCESUL INTERZIS. Bătut în cuie de un copac din dreapta era: AGENȚIA IMOBILIARĂ SECOLUL VIITOR şi un număr de telefon local. Cuvintele erau şterse şi greu de citit în întunericul din ce în ce mai adânc.

Am continuat să merg, conştient încă o dată de bătăile grele ale inimii şi de felul în care-mi bâzâiau țânțarii pe la urechi şi pe lângă brațe. Sezonul lor de vârf trecuse, însă transpiram mult şi ăsta-i un miros care le place. Probabil că le aminteşte de sânge.

Cât eram de speriat când m-am apropiat de Sara Laughs? Nu-mi amintesc. Presupun că frica, asemeni durerii, e unul dintre acele lucruri care-ți scapă din memorie o dată ce-ai scăpat de el. Ce-mi *amintesc* totuşi e sentimentul pe care l-am

avut înainte, când am mai fost aici, mai cu seamă când umblam pe drumul acesta singur. Era sentimentul că realitatea e subțire. Cred că ea chiar *este* subțire, ştiți, subțire ca gheața de pe lac după dezgheț, iar noi ne umplem viețile cu zgomote şi cu lumină şi cu mişcări, ca să ne ascundem de această subțirime. În locuri precum Stradela Patruzeci şi Unu, însă, descoperi că tot fumul şi toate oglinzile au fost luate. N-a rămas decât zgomotul greierilor şi priveliştea frunzelor verzi întunecându-se către negru; crengi ce alcătuiesc forme ca nişte fețe; bubuitul inimii tale în piept, zvâcnetul sângelui în spatele ochilor şi aspectul cerului, pe măsură ce sângele albastru al zilei i se scurge din obraji.

După plecarea luminii zilei, îi ia locul un fel de certitudine: că în spatele pielii se ascunde un secret, un mister în acelaşi timp întunecat şi sclipitor. Simți misterul ăsta o dată cu fiecare respirație, îl vezi în fiecare umbră, te aştepți să dai nasul cu el la fiecare întoarcere de pas. E prezent; îi tai calea într-un fel de curbă vlăguită, asemeni unui patinator întorcându-se să plece spre casă.

M-am oprit pentru o clipă la vreo jumătate de kilometru de locul unde-mi lăsasem maşina şi la încă jumătate de kilometru de drumul de acces. Aici drumul coteşte brusc şi în dreapta se află un câmp deschis care merge abrupt în pantă, către lac. Pajiştea Tidwell îi spun localnicii, sau uneori, Vechea Tabără. Aici şi-au construit Sara Tidwell şi tribul ei bizar cabanele, asta cel puțin după spusele Mariei Hingerman (şi, odată, când l-am întrebat pe Bill Dean, a confirmat că acesta e locul... deşi n-a părut interesat să continue discuția, ceea ce mi s-a părut atunci puțin cam ciudat).

Am rămas acolo pentru o clipă, uitându-mă în jos la capătul nordic al Dark Score-ului. Apa era sticloasă şi liniştită, încă de culoarea acadelei în ultimele străluciri ale apusului, fără să se vadă pe ea cel mai mic val sau cea mai mică ambarcațiune. Iubitorii de bărci se aflau probabil deja la debarcader sau la barul Warrington's Sunset, mâncând crochete de homar şi bând halbe mari cu tot felul de tării amestecate.

Mai târziu, câțiva dintre ei, amețiți de *speed* şi de martini, o vor lua la fugă în susul şi în josul lacului la lumina lunii. M-am întrebat dacă voi fi pe-acolo să-i ud. Mi-am spus că existau şanse bune ca pe atunci să fiu deja pe drumul de întoarcere spre Derry, fie înspăimântat de ceea ce am găsit, fie deziluzionat fiindcă n-am găsit absolut nimic.

— Bufon mic ce eşti, spuse Strickland.

N-am ştiut că voi vorbi până ce nu mi-au ieşit cuvintele din gură şi habar n-am avut de ce au fost tocmai acele cuvinte. Mi-am amintit atunci de visul în care Jo stătea sub pat şi am tremurat. Mi-a țiuit un țânțar în ureche. L-am plesnit şi am mers mai departe.

Într-un sfârşit, sosirea mea la începutul drumului de acces a fost aproape prea perfect cronometrată, senzația că reintru în vis a fost aproape prea completă. Chiar şi baloanele legate de pancarta cu SARA LAUGHS (unul alb şi altul albastru, amândouă inscripționate cu grijă în cerneală neagră cu BUN VENIT ÎNAPOI, MIKE!), plutind pe fundalul de-un negru atotcuprinzător al copacilor, păreau să intensifice sentimentul de *déjà vu* pe care mi-l insuflasem aproape conştient, fiindcă două vise nu pot fi niciodată perfect identice, nu? Lucrurile fabricate de mâini şi de minți umane nu pot fi niciodată perfect identice, chiar şi atunci când se încearcă asta cu toată puterea, fiindcă noi nu suntem aceiaşi de la o zi la alta sau chiar de la un moment la altul.

Am păşit spre pancartă, simțind cum mă învăluie misterul acestui loc aflat la crepuscul. Mi-am închis mâna pe scândură, simțind prezența ei dură, şi apoi mi-am trecut buricul degetului mare peste litere, nepăsându-mi de aşchii şi citind prin piele, aşa cum citeşte un orb alfabetul Braille: *S* şi *A* şi *R* Şi *A; L* şi *A* şi *U* şi *G* şi *H* şi *S.*

Drumul de acces fusese curățat de acele şi de crengile căzute la suflarea vântului, însă Dark Score-ul licărea în nuanțe trandafirii, exact aşa cum licărea şi-n visele mele, iar silueta masivă şi lăbărțată a casei era neschimbată. Bill, prevăzător, lăsase aprinsă lumina de deasupra verandei şi firele de floarea-soarelui care crescuseră printre scânduri

fuseseră demult tăiate, restul însă era identic cu ceea ce visasem.

M-am uitat în sus la fâşia de cer de deasupra stradelei. Nimic... am aşteptat... şi nimic... am mai aşteptat... şi-apoi a apărut, a apărut chiar acolo unde-mi antrenasem privirea să stea ațintită. Într-o clipă nu era decât cerul şters (cu nuanțe indigo începând să se ivească pe la margini, asemeni unei infuzii de cerneală) şi în cealaltă, Venus strălucea pe el, vie şi neclintită. Am auzit oameni spunând că urmăresc ivirea stelelor şi presupun că unii chiar o fac, însă cred că atunci a fost singura dată în viața mea când am văzut una apărând din senin. Mi-am pus şi o dorință, însă de data asta totul se petrecea în realitate şi nu mi-am dorit-o pe Jo.

— Ajută-mă, am spus, uitându-mă la stea.

Aş fi spus mai multe, dar nu ştiam ce să spun. Nu ştiam de ce fel de ajutor am nevoie.

Ajunge, a spus nelinişitită o voce în mintea mea. *Ajunge, acum. Întoarce-te şi urcă în maşină.*

Numai că nu acesta era planul meu. Planul era să o apuc pe drumul de acces, exact aşa cum am făcut în ultimul vis, în coşmar. Planul era să-mi demonstrez că nu există nici un monstru înfăşurat în lințoliu care să mă pândească din umbrele cabanei din fața mea. Planul era întemeiat în cea mai mare parte pe vorba aceea înțeleaptă a Noii Generații care spune că "frica" este un acronim pentru Firea Rece Învinge în Confruntarea cu Ascunsul. Dar, stând acolo şi uitându-mă la sclipirea (foarte slaba în întunericul din ce în ce mai dens) becului de pe verandă, mi-a trecut prin minte că mai e o vorbă înțeleaptă, una nu chiar atât de senină, care sugera că "frica" e de fapt un acronim pentru Fii Realist În Confruntarea cu Ascunsul. Stând singur acolo în pădure, în timp ce lumina părăsea cerul, aceasta mi s-a părut de departe cea mai înțeleaptă interpretare a termenului.

M-am uitat în jos şi am fost puțin amuzat să văd că luasem unul dintre baloane - l-am dezlegat fără să-mi dau seama cât întorsesem gândurile pe toate fețele. Plutea nepăsător la

capătul sforii pe care o țineam eu în mână, cuvintele imprimate pe el fiind acum imposibil de citit în întunericul profund.

Poate că nu-i, totuşi, decât o chestie de perspectivă; poate că nu mă voi putea mişca din loc. Poate că m-a cuprins din nou vrăjitoarea aia bătrână de criză de umblet şi nu voi face decât să rămân locului asemenea unei statui, până ce va trece cineva pe aici şi mă va lua pe sus.

Trăiam acum însă o realitate şi realitatea nu concepea existența unei crize de umblet. Mi-am deschis palma. Când s-a desprins sfoara pe care o țineam, am păşit sub balonul ce se înălța spre cer şi-am pornit de-a lungul drumului de acces. Pas după pas, cam aşa cum am făcut încă din 1959, când am învățat şmecheria asta. Am pătruns din ce în ce mai adânc în mirosul impecabil, dar acru de pin, şi la un moment dat, m-am surprins făcând un pas mai mare, trecând peste o creangă căzută la pământ ce existase în vis, dar în realitate nu exista.

Inima încă-mi bubuia puternic, iar transpirația încă-mi curgea în valuri pe corp, ungându-mi pielea şi atrăgând țânțarii. Am ridicat o mână să-mi dau la o parte părul de pe frunte, apoi m-am oprit, ținând-o cu degetele răşchirate în fața ochilor. Am adus-o şi pe cealaltă lângă ea. Nici una nu era însemnată; nu se vedea nici măcar urma cicatricei de la tăietura pe care-o căpătasem târându-mă prin dormitor în timpul furtunii aceleia cu gheață.

— Sunt bine, am spus. Sunt bine.

Bufon mic ce eşti, spuse Strickland, mi-a răspuns o voce. Nu era vocea mea, nici a lui Jo; era vocea extraterestră care mă însoțise în coşmar, cea care mă făcuse să mă mişc chiar şi atunci când voiam să mă opresc. Era vocea unui străin.

Am pornit iarăşi la drum. Ajunsesem acum dincolo de jumătatea drumului de acces. Ajunsesem la punctul unde, în vis, i-am spus vocii că mă temeam de doamna Danvers.

— Mă tem de doamna D, am spus, voind să aud cum sună cuvintele rostite în întunericul dens. Ce mă fac dacă-i acolo menajera aceea bătrână şi rea?

Un cufundar a țipat pe lac, însă vocea nu mi-a răspuns. Presupun că nu avea de ce s-o facă. Doamna Danvers nu *exista,* nu era decât o mână de oase dintr-o carte veche, iar vocea ştia asta.

Am început iarăşi să umblu. Am trecut pe lângă pinul cel mare în care-a intrat cândva Jo cu jeep-ul nostru, încercând să meargă cu spatele pe drumul de acces. Ce-a mai înjurat! Ca un marinar! Eu am reuşit să-mi păstrez seriozitatea doar până ce-a ajuns la "Fute-o buhă", după care mi-am pierdut controlul, sprijinindu-mă de jeep, apăsându-mi tâmplele cu podul palmelor, râzând în hohote până ce mi-au curs lacrimile pe obraji, Jo trimițându-mi din priviri scântei de un albastru-încins în tot acest timp.

Am văzut pe trunchiul copacului urma rămasă după accident la vreun metru de la pământ, albul porțiunii decojite părând că pluteşte în mijlocul scoarței negre, în obscuritate. Exact în momentul acesta degenerase neliniştea din celelalte vise în ceva cu mult mai rău. Chiar înainte ca arătarea înfăşurată în giulgiu să iasă în goană din casă, simțisem că era ceva complet nelalocul lui acolo, că era ceva complet denaturat; simțisem că, într-un fel, casa însăşi înnebunise. În acest moment, trecând pe lângă bătrânul pin rănit, voisem eu s-o iau la fugă, precum omul din turtă dulce.

Acum, n-am simțit asta. Eram speriat, da, dar nu terorizat. Pentru început, în spatele meu nu era nimic, nu auzeam nici o respirație luctuoasă. Cel mai periculos lucru ce putea apărea din pădurea asta era un elan nervos. Sau, credeam eu, dacă eram cu adevărat nenorocos, un urs supărat la culme.

În vis, se vedea luna plină aproape pe trei sferturi, însă, în acea noapte, nu era nici urmă de lună pe cerul de deasupra mea.

Şi nici nu avea să fie; uitându-mă în treacăt peste pagina cu buletinul meteo din *Derry News,* observasem că era lună nouă.

Până şi cel mai puternic *déjà vu* e fragil şi, gândindu-mă la acel cer fără lună, *déjà vu*-ul meu s-a spulberat. Sentimentul că-mi retrăiesc coşmarul m-a părăsit atât de brusc, că m-am

întrebat până şi de ce făcusem toate astea, ce sperasem să-mi demonstrez sau să înfăptuiesc. Acum trebuia să merg pe jos, prin întuneric, tot drumul înapoi, să-mi recuperez maşina.

Nici o problemă, dar aveam s-o fac cu una dintre lanternele din casă. Cu siguranță mai trebuia să fie una în...

O serie de explozii disparate s-au declanşat de partea cealaltă a lacului, ultima fiind suficient de puternică să producă ecou. M-am oprit, inspirând o dată rapid. Cu câteva clipe înainte, acele bubuituri neaşteptate m-ar fi făcut probabil s-o iau înapoi la fugă, cuprins de panică, însă acum n-am avut parte decât de clipa aceea scurtă de tresărire. Erau focuri de artificii, desigur, ultimul dintre ele - cel mai puternic - fiind probabil un M-80. Mâine era Patru Iulie şi, de cealaltă parte a lacului, copiii începuseră să sărbătorească mai devreme.

Am mers mai departe. Tufişurile se tot întindeau spre mine ca nişte mâini, însă fuseseră tunse şi nu mai arătau atât de amenințătoare. Nu mai trebuia să-mi fac probleme nici că va fi tăiat curentul; eram acum destul de aproape de veranda din spate să văd fluturii de noapte zburând în jurul becului lăsat aprins pentru mine de către Bill Dean. Chiar dacă *ar fi fost* tăiat curentul (în partea vestică a statului, multe dintre liniile de înaltă tensiune sunt încă deasupra solului şi curentul se întrerupe des), s-ar fi pornit automat generatorul.

Totuşi, am fost uimit de cât de multe lucruri din vis se aflau şi aici, chiar dacă mă părăsise sentimentul puternic de repetiție - sau de *retrăire.* Jardinierele lui Jo erau acolo unde fuseseră dintotdeauna, flancând poteca ce duce la micuța plajă din fața Sarei; cred că le găsise Brenda Meserve dosite în pivniță şi o pusese pe una dintre ajutoarele ei să le scoată iarăşi la lumină. Nu creştea încă nimic în ele, dar mă aşteptam să se întâmple asta curând. Şi, chiar în absența lunii din visul meu, am putut vedea pătratul negru de pe apă, plutind la vreo patruzeci şi cinci de metri de mal. Pluta pentru înot.

Nici urmă însă de forma aceea dreptunghiulară zâcând într-o rână în fața verandei; nici urmă de sicriu. Totuşi, inima

îmi bătea puternic iarăşi şi cred că dacă ar mai fi explodat atunci nişte artificii pe partea de lac aparținând comunității Kashwakamak, aş fi țipat.

Bufon mic ce eşti, spuse Strickland.

Dă-mi cartea înapoi, e cartea mea de omorât timpul.

Şi dacă moartea ne fură mințile? Ce se-ntâmplă dacă-i supraviețuieşti, dar ne fură mințile? Ce se-ntâmplă atunci?

Ajunsesem la punctul în care, în coşmar, uşa se dădea de perete şi silueta aceea albă se năpustea afară cu brațele ei albe şi înfăşurate în pânză, ridicate în aer. Am mai făcut un pas şi m-am oprit, auzind sunetul aspru al respirației mele atunci când trăgeam aer în plămâni şi apoi îl împingeam afară peste suprafața uscată a limbii. Sentimentul de *déjà vu* nu s-a întors, dar, preț de o clipă, am crezut că silueta tot va apărea - aici, în lumea adevărată, în timpul adevărat. Am rămas locului, aşteptând-o, cu mâinile transpirate, încleştate. Am mai inspirat o gură de aer uscat şi, de data aceasta, nu i-am mai dat drumul afară.

Clipocitul tăcut al apei lovindu-se de mal.

O adiere de vânt care mi-a mângâiat fața şi a zornăit tufişurile.

Un cufundar a strigat pe lac; fluturii s-au lovit de becul de pe verandă.

N-a ieşit valvârtej de pe uşă nici un monstru înfăşurat în giulgiu şi, prin geamurile mari din stânga şi dreapta uşii, n-am văzut nimic mişcându-se, nimic alb sau de altă culoare. Deasupra clanței se afla un bilețel, probabil de la Bill, şi asta era tot. Am lăsat în grabă aerul să iasă din plămâni şi-am parcurs cât îmi mai rămăsese din distanța până la Sara Laughs.

Biletul era într-adevăr de la Bill Dean. Îmi transmitea că Brenda făcuse nişte cumpărături pentru mine; chitanța de la supermarket era pe masa din bucătărie şi voi găsi cămara bine aprovizionată cu tot soiul de conserve. Nu cumpărase multe alimente perisabile, însă aveam lapte, unt, bere brună

englezească şi hamburgeri, ingredientul de bază al bucătăriei unui bărbat care locuieşte singur.

Ne vedem lunea viitoare, îmi scrisese Bill. *De-ar fi după mine, ți-aş spune personal bun-venit, dar buna mea nevastă zice că-i rândul nostru să mergem în vizită, aşa că plecăm în Virginia (cald!!) să petrecem ziua de 4 cu sora ei. Dacă ai nevoie de ceva sau dacă dai de belele...*

Notase numărul de telefon al cumnatei sale din Virginia şi numărul lui Butch Wiggins din oraş, oraş pe care toți îl numesc "TR", cum ar fi: "Eu şi cu mama ne-am săturat de Bether şi ne-am mutat cu rulota în TR." Mai erau câteva numere trecute acolo - al instalatorului, al electricianului, al Brendei Meserve, chiar şi al tipului de la depanări televizoare din Harrison, cel care repoziționase antena parabolică pentru o recepție maximă. Bill nu lăsase nimic pe dinafară. Am întors biletul pe cealaltă parte, aşteptându-mă la un P.S.: *Ascultă, Mike, de porneşte războiul nuclear înainte ca eu şi Yvette să ne-ntoarcem din Virginia...*

Ceva s-a mişcat în spatele meu.

M-am răsucit pe călcâie, scăpând biletul din mână. A aterizat pe scândurile cu care era poditä veranda, asemenea unei versiuni mai mari şi mai albe a unuia dintre fluturii de noapte care se loveau în becul de deasupra. În clipa aceea am fost sigur că voi da ochii cu arătarea aia înfăşurată în lințoliu, un moroi nebun ascuns în trupul aflat în descompunere al soției mele: *Dă-mi cartea de omorât timpul, dă-mi-o, cum de-ndrăzneşti să vii aici şi să-mi deranjezi odihna, cum de-ndrăzneşti să vii din nou la Manderley, iar, acum că eşti aici, cum crezi că vei mai putea pleca înapoi? În ceața misterului, cu tine, bufon mic ce eşti. În ceața misterului, cu tine.*

Nu era nimic acolo. Nu fusese decât adierea vântului, făcând iarăşi tufişurile să-şi scuture uşor frunzele... doar că nu atingerea vântului o simțisem eu pe pielea mea transpirată, nu şi de data asta.

— Păi, numai asta trebuie să fie, nu-i nimic altceva acolo, am spus.

Sunetul propriei tale voci poate să fie înfricoşător şi liniştitor când eşti singur. De data asta a fost cea din urmă variantă. M-am aplecat, am luat biletul de la Bill şi l-am îndesat în buzunarul de la spate al pantalonilor. Apoi am scos inelul cu chei. Am rămas acolo, sub becul din verandă, în umbrele mari şi unduitoare ale fluturilor orbiți de lumină, căutând printre chei, până când am găsit-o pe cea de care aveam nevoie. Avea un aspect ciudat, de obiect nefolosit multă vreme, şi, frecând cu degetul mare marginea ei zimțată, m-am întrebat din nou de ce n-am venit la cabană - cu excepția a două vizite grăbite în timpul zilei - în lunile şi anii scurşi de la moartea lui Jo încoace. Cu siguranță că dacă ea ar fi trăit, ar fi insistat...

Însă atunci mi-am dat seama de un lucru bizar nu era numai o chestiune de *de la moartea lui Jo încoace.* Era uşor să-mi spun că aşa era; nici măcar o dată în timpul celor şase săptămâni pe care le-am petrecut la Key Largo nu m-am gândit la asta altfel decât aşa... acum însă, tocmai stând aici, în umbrele fluturilor dănțuitori (era ca şi când aş fi stat sub un ciudat glob de discotecă organic), şi ascultând cufundării de pe lac, mi-am amintit că, deşi Johanna murise în luna august a anului 1994, murise în Derry. Fusese îngrozitor de cald în oraş... aşadar, de ce stătuserăm acolo? De ce nu ne aflam pe estacada umbrită de lângă lac, bând ceai cu gheață îmbrăcați în costumele de baie, urmărind bărcile tăind în sus şi-n jos lacul şi făcând comentarii cu privire la performanțele schiorilor de apă. Ce căutase ea, totuşi, în blestemata aia de parcare de la Rite Aid, când, în luna august a oricărui alt an, eram la kilometri buni de Derry?

Şi asta nu era tot. Locuiam de obicei la Sara până la sfârşitul lui septembrie - era o perioadă liniştită şi frumoasă, la fel de călduroasă ca şi vara. În '93, însă, am plecat când nu se scursese decât o săptămână din luna august. Ştiam asta, fiindcă-mi aminteam că Johanna venise cu mine la New York mai târziu în luna aceea, pentru o chestiune editorială şi pentru obişnuitele porcării publicitare. Fusese cald ca-n cuptor în Manhattan, apa țâşnea din hidranții din East Village

şi asfaltul din centru făcea bulbuci. În prima seară a acelei excursii am văzut *Fantoma de la operă.* Spre sfârşit, Jo s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit: "O, futu-i! Iar îi curg mucii Fantomei!" Tot restul filmului m-am luptat să nu izbucnesc în hohote dezlănțuite de râs. Jo ştia să fie de-o astfel de răutate.

De ce venise cu mine în acel august? Lui Jo nu-i plăcea New York-ul nici în aprilie, nici în octombrie, atunci când e cât de cât frumos. Nu ştiam. Nu-mi puteam aminti. Nu eram sigur decât de faptul că nu se mai întorsese la Sara Laughs niciodată după acel scurt august din 1993... şi, în scurtă vreme, nici de asta n-am mai fost sigur.

Am introdus cheia în broască şi am răsucit-o. Aveam de gând să intru, să aprind becurile din bucătărie, să înşfac o lanternă şi să mă întorc după maşină. Dacă nu făceam asta, putea veni cu viteză prea mare cine ştie ce beţiv care locuia într-un bordei la capătul dinspre sud al stradelei, îmi putea lovi Chevy-ul şi mă putea da în judecată cerând un miliard de dolari despăgubire.

Casa fusese aerisită şi nu se simțea nici cel mai slab miros de închis; în locul aerului stătut, învechit, se simțea o aromă vagă şi plăcută de pin. Am pipăit după comutatorul dinăuntru şi atunci, undeva în întunecimea casei, a început să plângă un copil. N-am intrat tocmai în panică, dar întreaga logică mi-a părăsit mintea. Era un plânset, un plânset de copil, dar nu aveam nici cea mai vagă idee de unde se putea auzi.

Apoi a început să se estompeze. Nu să se liniştească, ci să se *estompeze,* de parcă ar fi ridicat cineva acel copil şi-l ducea acum departe pe-un coridor lung... nu c-ar fi existat un asemenea coridor în Sara Laughs. Până şi cel care străbătea mijlocul casei, făcând legătura între secțiunea centrală şi cele două aripi, nu e cu adevărat lung.

Estompându-se... estompat... aproape dispărut.

Am rămas în întuneric străbătut de fiori, ținând mâna pe comutator. O parte din mine voia să se sperie, voia s-o ia pur şi simplu la sănătoasa de acolo atât de repede cât o țineau picioarele mele mici, voia să fugă precum omulețul din turtă

dulce. O altă parte, totuşi - partea raţională —, începuse deja să-şi reafirme întâietatea.

Am apăsat comutatorul, partea care voia să fugă spunând las-o baltă, n-o să funcţioneze, e visul, prostule, e visul tău care se trezeşte la realitate. Însă *a funcţionat*. Becul din foaier s-a aprins repede, împrăştiind umbre, scoţând la iveală în stânga micuţa colecţie de vase din lut a lui Jo şi în dreapta biblioteca, lucruri pe care nu le mai văzusem de patru sau chiar mai mulţi ani, lucruri însă rămase tot acolo şi tot aceleaşi. Pe unul dintre rafturile din mijloc ale bibliotecii am văzut trei romane timpurii de-ale lui Elmore Leonard - *Swang, The Big Bounce* şi *Mr. Majestick* - pe care eu le pusesem deoparte pentru vremuri ploioase; trebuie să te pregăteşti în caz de ploaie când eşti plecat în natură. Fără o carte bună, până şi două zile de ploaie în mijlocul pădurii pot fi îndeajuns să te facă să te urci pe pereţi.

S-a auzit o ultimă şoaptă de plânset, apoi tăcere. În spaţiul ei, am auzit un ticăit venind dinspre bucătărie. Ceasul de deasupra sobei, una dintre rarele căderi ale lui Jo în braţele prostului gust, e Pisica Felix cu ochi mari care se mişcă de la stânga la dreapta în vreme ce coada-pendul se leagănă neîncetat. Cred că a apărut în toate filmele ieftine de groază produse vreodată.

— Cine-i acolo? am strigat.

Am făcut un pas către bucătărie, doar un teritoriu difuz în spatele foaierului, apoi m-am oprit. Cufundată în întuneric, casa era o peşteră. Plânsetul ar fi putut veni de oriunde. Inclusiv din propria mea imaginaţie.

— E cineva aici?

Nici un răspuns... Însă nu credeam că sunetul venise din mintea mea. Să fi fost aşa, criza de creaţie era ultima mea grijă.

Pe un raft al bibliotecii, la stânga romanelor lui Elmore Leonard, se afla o lanternă cu burduf lung, de genul celor care înghit opt baterii D şi care te orbesc pentru scurtă vreme dacă-ţi introduce cineva fasciculul direct în ochi. Am apucat-o, şi doar atunci când era s-o scap din mână mi-am dat seama

cât de tare transpiram şi cât de speriat eram. Am prins-o din zbor înainte să cadă pe jos, inima bubuindu-mi în piept, aşteptându-mă ca plânsetul acela să înceapă iarăşi, aşteptându-mă ca arătarea aia înfăşurată în linţoliu să plutească spre mine din sufrageria întunecată, cu braţele ei amorfe ridicate în aer; o mârţoagă bătrână de politician întoarsă din mormânt şi pregătită să mai facă o încercare de viaţă. Votaţi pentru biletul sigur de Înviere din Morţi, fraţi şi surori, şi veţi fi salvaţi.

Am prins bine de lanternă şi am aprins-o. A trimis un fascicul puternic şi drept în sufragerie, ţintuind capul de elan de deasupra şemineului zidit din pietre de câmpie; lumina făcea ochii de sticlă ai animalului împăiat să pară două becuri sclipind sub apă. Am văzut scaunele bătrâne din bambus bătrâna canapea, masa de cinat zgâriată, pe care trebuia s-o stabilizezi introducând sub unul dintre picioare o carte de joc împăturită sau două covoraşe pentru paharele de bere; nu am văzut nici o fantomă; am ajuns, totuşi, la concluzia că am de-a face cu o reprezentaţie de carnaval dată de-a dreptul peste cap. Folosind cuvintele nemuritorului Cole Porter{16}, hai să anulăm întreaga tărăşenie. Dac-o luam spre est de-ndată ce ajungeam la maşină, puteam fi în Derry pe la miezul nopţii. Puteam dormi în patul meu.

Am stins lumina din foaier şi am rămas doar la lumina lanternei. Am ascultat ticăitul ceasului ăluia prostesc în formă de pisică, pe care trebuie să-l fi pornit Bill, şi zumzetul constant al frigiderului. În timp ce le ascultam, am realizat că nu mă aşteptasem să mai aud vreunul din sunete. Cât despre plânset...

Chiar *fusese* un plânset? Fusese cu adevărat?

Da. Un plânset sau *ceva.* Ce anume, asta părea acum incert. Ce părea a fi sigur era că venirea aici fusese o idee periculoasă, o hotărâre prostească pentru o persoană care şi-a învăţat mintea să nu răspundă la comandă. Stând în foaier, înfăşurat doar de lumina de la lanternă şi de cea de la becul din verandă, care intra prin geamuri, mi-am dat seama că linia dintre ceea ce ştiam eu că e real şi ceea ce ştiam că

aparţine doar imaginaţiei mele a dispărut în foarte mare măsură.

Am ieşit din casă, am verificat dacă e încuiată uşa şi am pornit înapoi pe drumul de acces, trecând lumina lanternei din stânga în dreapta drumului, asemenea unui pendul - asemenea cozii bătrânului Felix, Pisoiul Nebun din bucătărie. Mi-a trecut prin gând, luând-o în sus pe stradelă, că va trebui să inventez o poveste pentru Bill Dean. N-ar ajunge să spun: "Ei bine, Bill, am ajuns acolo şi am auzit un copil scuipându-şi plămânii de plâns în casa mea încuiată şi m-a speriat atât de tare, că m-am transformat în omuleţul de turtă dulce şi-am fugit înapoi la Derry. O să-ţi trimit lanterna pe care-am luat-o; pune-o înapoi pe raft, lângă romanele alea în ediţie de buzunar, bine?" Nu era de-ajuns, fiindcă povestea va prinde picioare şi oamenii vor spune: "Nu ne surprinde. A scris probabil prea multe cărţi. O ocupaţie de-asta tre' că-ţi înmoaie creierii. Se sperie acum şi de propria lui umbră. Riscurile meseriei."

Chiar dacă n-aş mai fi venit niciodată aici, nu voiam să le las oamenilor din TR impresia asta despre mine, să le cultiv atitudinea aia aproape disprețuitoare, care spune "vezi ce păţeşti dacă gândeşti prea mult?". E-o părere pe care multă lume o are despre cei care trăiesc de pe urma imaginaţiei lor.

Îi voi spune lui Bill că m-am îmbolnăvit. Într-un fel, asta era adevărat. Sau nu... mai bine să-i spun că *altcineva* s-a îmbolnăvit... un prieten... cineva din Derry cu care mă vedeam... o iubită, poate. "Bill, vezi tu, s-a îmbolnăvit un prieten de-al meu, *iubita mea,* aşa că..."

Brusc, m-am oprit, lumina sclipind pe partea din faţă a maşinii mele. Parcursesem drumul prin întuneric fără să bag de seamă multe dintre sunetele din pădure şi spunându-mi că şi cel mai puternic dintre ele e doar o căprioară care-şi face culcuş să doarmă. Nu mă întorsesem să văd dacă mă urmărea arătarea aceea înfăşurată în linţoliu (sau poate un copil fantomatic plângând). Mă cufundasem în încercarea de a inventa o poveste şi de a-i da credibilitate, făcând lucrul ăsta în gând şi nu pe hârtie de data aceasta, bătând însă chiar şi

aşa cărări bine ştiute. Mă cufundasem atât de adânc, încât uitasem să mai fiu speriat. Bătăile inimii se întorseseră la un ritm normal, transpirația mi se usca pe piele, iar țânțarii încetaseră să-mi mai țiuie în urechi. Şi, stând acolo, mi-a venit o idee. Era de parcă mintea mea ar fi aşteptat răbdătoare să mă calmez suficient de mult să-mi poată aminti de un lucru esențial. Țevile. Bill primise undă verde de la mine să înlocuiască o mare parte din vechea instalație, iar instalatorul făcuse întocmai. Probabil că făcuse asta foarte recent.

— Aer în țevi, am spus, plimbând raza lanternei cu opt baterii peste grilajul Chevrolet-ului. Asta am auzit.

Am aşteptat să văd dacă partea mai adâncă a minții mele va spune că-i o minciună prostească, o explicație forțată. N-a făcut-o... fiindcă, bănuiesc, şi-a dat seama că acesta poate fi adevărul. Țevile în care a rămas aer pot scoate sunete asemănătoare cu nişte conversații, cu lătratul unor câini sau cu plânsetul unui copil. Poate că le golise instalatorul şi sunetul însemnase altceva... dar poate că nu le golise. Întrebarea era dacă voi urca sau nu în maşina dacă voi merge sau nu cu spatele trei sute de metri până la autostradă şi dacă mă voi întoarce apoi la Derry, totul datorită unui sunet pe care l-am auzit pentru zece secunde (poate numai pentru cinci) şi cât eram într-o stare psihică de surescitare şi stres.

Am hotărât că răspunsul e nu. Poate că nu era nevoie decât de un alt lucru bizar să fac cale întoarsă - bolborosind în neştire probabil, asemenea unui personaj din *Poveşti din criptă* —, însă sunetul pe care l-am auzit în foaier nu ajungea. Nu atunci când putea însemna atât de mult încercarea de-a locui în Sara Laughs.

Aud voci în minte şi le-am auzit de când îmi pot aminti. Nu ştiu dacă asta-i o parte din echipamentul necesar să fii scriitor sau nu; n-am întrebat niciodată un alt scriitor. N-am simțit niciodată nevoia s-o fac, fiindcă ştiu că toate vocile pe care le aud sunt laturi ale ființei mele. Totuşi, deseori îmi par a fi laturi cât se poate de reale ale altor persoane, şi nici una nu-mi pare mai reală - sau mai familiară - ca vocea lui Jo. Vocea

aceasta a vorbit acum, părând interesată, amuzată într-un fel ironic, dar blând... şi aprobatoare.

Ai de gând să lupți, Mike?

— Mda, am spus, stând acolo în întuneric şi luminând cu lanterna bucăți din ornamentul cromat al maşinii. Aşa cred, iubire.

Păi, atunci - asta-i *de bine, nu?*

Da. Era. Am urcat în maşină, am pornit-o şi am condus încet în josul stradelei. Şi când am ajuns la drumul de acces, am apucat-o pe el.

N-am mai auzit nici un plânset când am intrat pentru a doua oară în casă. M-am plimbat încet pe la parter, ținând lanterna în mână până ce am aprins toate becurile pe care le-am găsit; dacă mai erau oameni care să vâslească pe lac, probabil că bătrâna Sara li se părea a fi o ciudată farfurie zburătoare spielbergiană, plutind deasupra lor.

Cred că locuințele îşi duc viața de-a lungul unei curgeri temporale diferite de cea pe care plutesc proprietarii lor, o curgere mult mai lentă. Într-o casă, în special într-una veche, trecutul e mai aproape. În viața mea, Johanna era moartă de aproape patru ani, pentru Sara însă, ea era mult mai aproape. Nu mi-am dat seama decât după ce am intrat înăuntru, după ce am aprins toate luminile şi după ce am pus la loc lanterna de unde o luasem, cât de tare mă temusem să mă întorc aici. Mă temusem că urmele vieții întrerupte a Johannei îmi vor reînvia durerea. O carte cu colțul îndoit aşezată cu fața în jos pe masa de la capătul sofalei, acolo unde îi plăcea lui Jo să se aşeze în cămaşă de noapte să citească şi să mănânce prune; cutia din carton de cereale Quaker Oats, singurul fel de mâncare pe care-l voia la micul dejun, aşezată pe-un raft în cămară; vechiul ei capot verde agățat pe spatele uşii de la baia din aripa stângă, cea căreia Bill Dean încă-i mai spunea "aripa cea nouă", deşi a fost construită cu mult înainte ca noi s-o vedem măcar pe Sara Laughs.

Brenda Meserve făcuse o treabă de calitate - o treabă umanitară - luând toate aceste semne şi semnale, însă nu le putuse lua chiar pe toate. Colecția completă a romanelor cu

Peter Wimsey a lui Sayers[17] în ediție de lux, cartonată, încă mai trona cu mândrie în mijlocul bibliotecii din sufragerie. Jo i-a spus întotdeauna Bunter capului de elan de deasupra şemineului şi, odată, dintr-un motiv pe care nu mi-l amintesc (era categoric un accesoriu complet necaracteristic lui Bunter), agățase un clopoțel în jurul gâtului lui păros. Acesta încă mai atârna acolo, pe-o panglică din catifea roşie. Poate că doamna Meserve a stat puțin pe gânduri uitându-se la clopoțel, întrebându-se dacă să-l ia sau nu jos, neştiind că atunci când eu şi cu Jo făceam dragoste pe canapeaua din sufragerie (şi da, eram deseori luați de val acolo), ne refeream la acel act cu fraza "să facem clopoțelul lui Bunter să sune". Brenda Meserve făcuse tot ce putuse, însă orice mariaj reuşit reprezintă un teritoriu secret, un necesar spațiu alb pe harta societății. Îți aparține prin ceea ce alții nu ştiu despre el.

M-am plimbat prin casă, atingând diverse lucruri, uitându-mă la diverse lucruri, văzându-le cu alți ochi. O vedeam pe Jo peste tot şi, la scurtă vreme, m-am cufundat într-unul dintre scaunele de bambus din fața televizorului. Pernițele au țiuit sub greutatea mea şi am auzit-o în gând pe Jo spunându-mi: "Cere-ți frumos *scuze,* Michael!"

Mi-am ascuns fața în palme şi am plâns. Cred că a fost ultima mea criză de durere, însă asta n-a făcut-o mai uşor de îndurat. Am plâns până ce-am crezut că se va rupe ceva în mine dacă nu mă opresc. Când m-a lăsat într-un sfârşit, fața-mi era udă leoarcă, am început să sughiț şi mi se părea că n-am mai fost atât de obosit niciodată în viață. Îmi simțeam tot corpul încordat - în parte de la mersul pe jos, cred, însă, în special de la tensiunea întoarcerii aici... şi a hotărârii de a rămâne aici. Să lupt. Plânsetul acela ciudat, fantomatic, pe care-l auzisem când păşisem pentru prima dată în casă, deşi mi se părea acum foarte îndepărtat în timp, nu mă ajutase deloc.

M-am spălat pe față la chiuveta din bucătărie, ştergându-mi lacrimile cu podul palmelor şi curățându-mi nasul înfundat. Apoi mi-am dus valizele în dormitorul pentru oaspeți

din aripa nordică. Nu aveam intenția să dorm în aripa sudică, în dormitorul principal în care dormisem ultima dată cu Jo.

Aceasta a fost o alegere pe care Brenda Meserve o prevăzuse. Pe birou se aflau un buchet de flori proaspete de câmp şi o ilustrată: BUN VENIT ÎNAPOI, DOMNULE NOONAN. Dacă nu aş fi fost epuizat emoțional, cred că vederea acelui mesaj, scris în stilul ascuțit şi ordonat al doamnei Meserve, m-ar fi aruncat în brațele altei crize de plâns. Mi-am afundat fața între flori şi am inspirat adânc. Miroseau bine, a lumină solară. M-am dezbrăcat apoi de haine, lăsându-le aruncate pe jos, şi-am dat la o parte cuvertura de pe pat. Cearşafuri proaspete, fețe de pernă proaspete; acelaşi Noonan bătrân strecurându-se între primele şi lăsându-şi capul să cadă pe cele din urmă.

Am stat acolo întins cu veioza aprinsă, uitându-mă în sus la umbrele de pe tavan, aproape nevenindu-mi să cred că mă aflu în locul acela şi că stau în patul acela. Nu fusese nici o arătare înfăşurată în lințoliu dorind să mă înhațe, desigur... aveam însă o bănuială că mă putea foarte bine găsi în vise.

Uneori - pentru mine, cel puțin - există un tampon între starea de veghe şi somn. Nu şi în seara aceea. Am adormit imediat fără să-mi dau seama măcar şi m-am trezit în dimineața zilei următoare cu soarele strălucind prin fereastră şi cu veioza de pe noptieră încă aprinsă. Nu am avut parte de vreun vis de care să-mi amintesc, doar de o senzație vagă că m-am trezit cândva pentru scurtă vreme în timpul nopții şi că am auzit un clopoțel sunând, foarte slab şi îndepărtat.

CAPITOLUL ŞAPTE

Fetița - de fapt, nu era altceva decât un copilaş - umbla pe mijlocul lui Route 68, îmbrăcată într-un costum de baie roşu, şlapi galbeni din plastic, şi cu cozorocul întors la spate, o bască de base-ball purtând sigla echipei Red Sox. Eu tocmai trecusem cu maşina de Magazinul Universal Lakeview şi de Garajul Bun la Toate al lui Dickie Brooks, iar acolo viteza maximă legală scade de la nouăzeci de kilometri pe oră la

şaizeci. Slavă cerului că mă supuneam acestei indicații în acea zi, altfel aş fi putut-o omorî.

Era prima zi pe care o petreceam acolo. Mă trezisem târziu şi-mi petrecusem mare parte din dimineață plimbându-mă prin pădurea de pe malul lacului, observând ce se schimbase şi ce rămăsese la fel. Nivelul apei părea mai scăzut şi erau mai puține bărci pe lac decât mă aşteptasem, mai ales că era vorba de cea mai mare sărbătoare a verii, dar altfel aş fi putut la fel de bine să nu fi fost plecat. Mi se părea că alung până şi aceleaşi insecte.

Pe la unsprezece, stomacul îmi dăduse de veste că sărisem peste micul dejun. Mi-am spus că pot face un drum până la Village Cafe. Restaurantul lui Warrington era de departe mai select, însă acolo s-ar fi holbat oamenii la mine. Village Cafe era o alegere mai bună - asta dacă nu dăduse cumva faliment. Buddy Jellison era un nemernic iute la mânie, însă fusese dintotdeauna cel mai bun bucătar de fast-food din vestul Maine-ului şi stomacul meu tocmai un Villageburger mare şi unsuros cerea.

Iar acum, uite-o pe fetița asta care mergea chiar pe linia albă, părând o majoretă ce conduce o paradă invizibilă.

La şaizeci de kilometri pe oră, am văzut-o din timp, însă şoseaua era intens circulată vara şi puțini se deranjau să reducă viteza pe porțiunea asta de drum. Poliția Districtului Castle nu avea, la urma urmei, decât vreo şase maşini de patrulă şi nu mulți dintre polițişti se oboseau să treacă prin TR dacă nu erau chemați în mod special.

Am parcat pe marginea şoselei, am tras frâna de mână şi-am coborât înainte ca praful să înceapă măcar să se aşeze la loc. Era o zi călduroasă şi extrem de umedă, cu un aer închis şi nemişcat, norii părând suficient de joşi să-i atingi cu mâna. Copilul - o blondină micuță cu nasul cârn şi cu genunchi juliți - stătea pe linia albă de demarcație, de parcă ar fi fost o sârmă pentru acrobații, şi se uita cum mă apropii, la fel de speriată ca şi un cățel care se gudură.

— Bună, a spus ea. Melg la pajă. Mami nu vrea să mă ducă şi-s nelvoasă foc.

A dat din picior să-mi arate că ştie la fel de bine ca oricine ce-nseamnă să fii nervos foc. Trei sau patru ani bănuiam eu că are. Vorbea bine atât cât vorbea şi era frumuşică foc, însă tot nu avea mai mult de trei sau patru ani.

— Ei bine, da, sigur, să mergi la plajă în ziua de Patru e-o alegere bună, am spus eu, dar...

— Patlu Iulie *şi* focuri de-altificii, s-a arătat ea de acord, făcând "şi"-ul să pară ceva exotic şi dulce asemenea unui cuvânt rostit în vietnameză.

— ... dar dacă umbli pe mijlocul şoselei rişti să ajungi mai degrabă în spitalul din Castle Rock.

Am decis că nu e bine să stau în mijlocul străzii şi să fac pe Misterogers{18} cu ea, când era o curbă la nici patru sute de metri în faţă şi putea veni oricând o maşină cu o sută la oră de după ea. Auzeam, de fapt, zgomotul unui motor, şi mai şi accelera.

Am luat copila în braţe şi am dus-o acolo unde maşina mea mergea la ralanti şi, deşi părea mulţumită s-o duc în braţe şi nu era deloc speriată, m-am simţit ca Chester Molestatorul chiar din clipa în care mi-am petrecut braţul pe sub fundul ei. Eram conştient că oricine ar fi stat în combinaţia de birou şi cameră de aşteptare a garajului lui Brooksie se putea uita pe fereastră şi să mă vadă. Aceasta e una dintre faptele ciudate ale generaţiei mele, a celor ajunşi la jumătatea vieţii: nu putem pune mâna pe un copil care nu ne aparţine fără să ne temem că alţii vor vedea ceva indecent în asta... sau fără să fie convinşi, adânc înlăuntrul sistemului de drenaj al psihicului lor, că probabil *este* ceva indecent în acea atingere. Am luat-o din drum, însă. Asta am făcut. N-aveau decât să vină Mamele Furioase ale Maine-ului de Vest şi să-mi facă ce e mai rău.

— Mă duci la p'ajă? m-a întrebat copila.

Speranţa îi sclipea în ochi, zâmbea. Mi-am spus că probabil va fi gravidă până la vârsta de doisprezece ani, văzând mai ales felul dezinvolt în care-şi purta şapca de base-ball cu cozorocul la spate.

— Ai costumaşu' la tine?

— Cred că mi-am lăsat costumaşu' acasă.

— Nu-i aşa că-i păcat? Unde-i mama ta, scumpete?

Ca un răspuns direct la întrebarea mea, maşina pe care o auzisem a ieşit atunci în goană de pe-un drum din apropierea curbei. Era un Jeep Scout împroşcat cu noroi pe ambele laturi. Motorul huruia ca un animal de pradă, nervos că i-a scăpat hrana urcându-se într-un copac. Prin geamul lateral era ieşit un cap de femeie. Mămica drăgălăşeniei ăsteia mici trebuie să fi fost prea speriată să şadă; conducea într-o poziție ghemuită, şi dacă *ar fi venit* o maşină de dincolo de curbă când a intrat ea pe Route 68, prietena mea în costum de baie roşu ar fi devenit precis orfană cât ai clipi.

Scout-ul a derapat, capul intrând pe dată înăuntrul cabinei, şi s-a auzit un scrâşnet când şoferița a schimbat vitezele, încercând să ajungă de la zero la o sută de kilometri pe oră în poate nouă secunde. Dacă ar fi putut teama învârti motorul, sunt sigur că manevra ar fi avut succes.

— Ea-i Mattie, a spus fetița în costum de baie. Pe ea-s supălată. Am fugit să fac Patlule la p'ajă. Dacă-i supălată pe mine, mă duce la buni a'bă.

Habar nu aveam despre ce vorbea, însă *într-adevăr* îmi trecuse prin gând că Miss Bosox{19} din 1998 voia să-şi petreacă Patrule la plajă; ca urmare, însă, avea să-şi petreacă cincile sau chiar mai mult închisă în casă. În acest timp, fluturam din mâna pe care n-o țineam sub fundul copilei şi-o fluturam destul de tare să-i fac părul perfect blond al fetiței să salte în aer.

— Hei! am strigat. Hei, doamnă! Am luat-o eu!

Scout-ul a trecut în viteză pe lângă noi, continuând să accelereze şi încă părând un animal furios Țeava de eşapament lăsa în urmă nori de fum. S-a mai auzit un ultim scrâşnet urât al sistemului de transmisie. Parcă era o versiune nesărată a concursului *Batem palma:* "Mattie, ai reuşit să schimbi în viteza a doua - vrei să renunți şi să câştigi maşina de spălat vase Maytag sau vrei să încerci să schimbi într-a treia?"

Am făcut singurul lucru la care m-am putut gândi, adică să păşesc afară de pe şosea, să mă feresc de jeepul care se-

ndepărta acum de mine (mirosul de ulei era gros şi înțepător) şi să țin copilul deasupra capului, sperând că ne va vedea Mattie în oglinda retrovizoare. Nu mă mai simțeam ca Chester Molestatorul; acum mă simțeam ca un licitator nemilos dintr-un desen animat de Disney, oferind ăl mai drăgălaş purceluş din turmă celui care oferă mai mult. A funcționat, însă. Stopurile mânjite cu noroi ale Scout-ului s-au aprins şi s-a auzit un huruit demonic când au fost apăsate greşit frânele. Asta s-a întâmplat chiar în fața garajului lui Brooksie. Dacă erau înăuntru câțiva bătrâni veniți pentru un pahar sănătos de bârfa de Patru Iulie, acum vor avea destule lucruri despre care să bârfească. Mi-am spus că le va face deosebită plăcere partea în care mama îmi va striga să-i dau copilul. Când te întorci la casa de vacanță după o absență lungă, întotdeauna dă bine să porneşti cu dreptul.

Stopurile din spate au licărit şi jeepul a început să accelereze în josul drumului cu o viteză sănătoasă de treizeci de kilometri la oră. Acum, sistemul de transmisie părea nu doar enervat, ci panicat - te rog, spunea, te rog, opreşte-te, mă omori. Spatele Scout-ului se legăna dintr-o parte în alta precum coada unui câine fericit. L-am privit hipnotizat venind spre mine - acum pe partea dreaptă a şoselei, acum trecând de linia de demarcare şi intrând pe partea stângă, acum corectându-şi direcția, aşa încât cauciucurile din partea stângă a maşinii ridicară praful de pe marginea şoselei.

— Mattie melge lepede, a spus noua mea prietenă pe o voce colocvială, gen nu-i-aşa-că-i-interesant. Avea un braț petrecut pe după gâtul meu; eram tovarăşi buni, pentru Dumnezeu.

Dar ceea ce-a spus copilul m-a trezit la realitate. Mattie melge lepede, sigur că da, prea lepede. Mattie, cel mai probabil, va spulbera spatele Chevrolet-ului meu. Iar dacă eu nu făceam decât să stau locului, Baby Snooks şi cu mine aveam şanse mari să ajungem pastă de dinți între cele două maşini.

M-am dat în spate până-n fața maşinii mele, ținându-mi ochii fixați asupra jeepului şi strigând:

— Încetineşte, Mattie! Încetineşte!

Scumpetei de fetiță îi plăcea asta.

— Întetineşte! strigă ea, începând să râdă. Intetineşte, Mattie lea te eşti, întetineşte!

Frâna a țipat de-o agonie proaspătă. Jeepul a mai făcut o ultimă mişcare smucită, nefericită, în spate, când Mattie a oprit fără să apese ambreiajul. Ultima legănare aduse bara de protecție din spate a Scout-ului atât de aproape de bara de protecție din spate a Chevy-ului meu, că ai fi putut astupa spațiul dintre ele cu o țigară. Mirosul de ulei din aer era puternic şi dens. Copila îşi flutura o mână înaintea fetei şi tuşea teatral.

Portiera şoferului s-a deschis cu viteză; Mattie Devore a țâşnit afară asemenea unui acrobat de circ împuşcat dintr-un tun, asta dacă vă puteți imagina un acrobat de circ îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurți vechi şi cadrilați şi o bluză lalâie din bumbac. Primul meu gând a fost că sora mai mare a fetiței fusese lăsată să aibă grijă de ea, că Mattie şi mami erau două persoane diferite. Ştiam că, deseori, copiii mici le spun părinților pe numele de botez, însă fata aceasta palidă în obraji şi blondă părea că nu are decât doisprezece, cel mult paisprezece ani. Am fost convins atunci că felul periculos de-a conduce Scout-ul se datorase nu spaimei pentru copilul ei (sau nu *doar* spaimei), ci unei totale lipse de experiență.

Mai era ceva, totuşi. O altă presupunere pe care am făcut-o. Maşina murdară de noroi, pantalonii scurți cadrilați şi lălâi, bluza care mai că nu striga Kmart[{20}], părul lung şi blond prins la spate cu unul dintre elasticele acelea roşii şi, mai mult ca orice, neatenția care permisese unui copil de trei ani să plece de capul lui... toate lucrurile astea-mi spuneau că e vorba de-o familie ce trăieşte prin rulote. Ştiu cum sună, însă aveam motive întemeiate să cred asta. Pe deasupra, sunt irlandez, pentru Dumnezeu. Strămoşii mei au stat în rulote încă de pe atunci când rulota însemna o căruță cu coviltir trasă de cai.

— *Pute-ulât!* a spus fetița, încă fluturându-şi mâna grăsulie prin fața nasului. *Putoale* de Scoutie!

Unde-i costumul de baie al lui Scoutie? mi-am spus şi atunci noua mea prietenă mi-a fost smulsă din brațe. Acum că era mai aproape, bănuiala mea că Mattie e sora frumoasei

de pe plaja însorită a suferit o lovitură. Mattie nu avea să ajungă la vârsta de mijloc decât în secolul viitor, însă nici nu avea doisprezece sau paisprezece ani. Bănuiala mea era acum douăzeci, poate mai puțin cu un an. Când mi-a smuls copilul, am observat verigheta de pe mâna stângă. Am observat şi cercurile întunecate din jurul ochilor, o piele cenuşie bătând spre vinețiu. Era tânără, însă ce aveam eu în fața ochilor era imaginea unei mame obosite şi terifiate.

M-am aşteptat s-o plesnească pe copilă, fiindcă aşa reacționează mamele care locuiesc în rulote când sunt obosite şi speriate. Când avea s-o facă, voiam s-o opresc, într-un fel sau altul - să atrag asupra mea mânia ei, dacă se ajungea la asta. Nu era nimic nobil în ideea asta, trebuie să adaug; tot ce-mi doream cu adevărat să fac era să amân bătaia la fund, scuturatul de umeri şi strigatul în față pentru cândva şi undeva unde nu voi fi eu de față. Era prima mea zi de şedere în oraş; nu voiam să-mi petrec nici măcar o clipă din ea uitându-mă la cum îşi abuzează copilul o mamă neatentă şi bună de nimic.

În loc s-o scuture şi să strige la ea: "Unde credeai că mergi, nemernică mică ce eşti?", Mattie a îmbrățişat mai întâi copila (care a îmbrățişat-o entuziastă la rândul ei, fără să dea absolut nici un semn de teamă) şi apoi i-a acoperit toată fața cu sărutări.

— De ce-ai făcut asta? a plâns ea. Ce-a fost în capul tău? Ştii că era să mor atunci când nu te-am mai găsit?

Mattie a izbucnit în lacrimi. Copilul în costum de baie s-a uitat la ea cu o expresie de surprindere atât de mare şi de completă, încât ar fi fost comică într-o altă situație. Apoi, propriul său chip s-a crâmpoțit. Eu stăteam în spate, uitându-mă cum plâng şi se îmbrățişează, şi m-am simțit ruşinat de preconcepțiile pe care le-am avut.

A trecut pe lângă noi o maşină şi a încetinit. Un cuplu în vârstă - bunica şi bunicul Ibric, mergând la magazin să-şi cumpere pachetul ăla de sărbători cu fructe asortate - se uită prelung în urmă. Le-am făcut un semn agitat cu ambele mâini, genul de semn care spune *"ce* aveți de văzut, mergeți

mai departe, băgați-vă un ardei iute-n cur şi valea". Au mărit viteza, însă n-am văzut ca plăcuța lor de înmatriculare să fie din afara statului, aşa cum sperasem să fie. Versiunea asta de bunică şi bunic era din partea locului, iar povestea avea să circule sprințară prin jur destul de curând: Mattie, mireasa adolescentă, şi micuțul ei vlăstar al bucuriei (vlăstar conceput, fără îndoială, pe bancheta din spate sau în remorca unei camionete, la câteva luni înainte de oficierea ceremoniei), secându-şi ochii pe marginea drumului. Alături de un străin. Nu, nu chiar un străin. Ci Mike Noonan, scriitorul ăla din nordul statului.

— Vloiam să melg la p'ajă şi să *în-în-înot!* s-a smiorcăit fetița şi, de data aceasta, "înot" a sunat exotic - cuvântul vietnamez pentru "extaz", poate.

— Am zis că te duc eu în după-amiaza asta. (Mattie încă-şi mai trăgea nasul, însă îşi revenea încet sub control.) Să nu mai faci asta altă dată, micuțo, te rog să n-o mai faci altă dată, mami s-a speriat foarte tare.

— Nu mai fac, a spus copilul. Sigul nu mai fac.

Încă plângând, a îmbrățişat-o tare pe fata cea mare, sprijinindu-şi capul pe-o parte a gâtului lui Mattie. Şapca de base-ball i-a căzut atunci de pe cap. Am ridicat-o, începând să mă simt din ce în ce mai puternic ca un străin. Am atins şapca albastră-cu-roşu de mâna lui Mattie până ce a prins-o între degete.

Am ajuns la concluzia că eram destul de mulțumit de cum ieşiseră lucrurile şi poate că aveam dreptul să fiu. Am prezentat întâmplarea ca şi când ar fi fost ceva amuzant şi n-a fost aşa, a fost însă amuzantă într-un fel pe care nu-l înțelegi decât mai târziu. Când s-a întâmplat, a fost îngrozitor. Dacă ar fi venit un camion din cealaltă direcție? Dacă ar fi venit de dincolo de curbă şi ar fi avut o viteză prea mare?

Un vehicul *chiar* a venit, o camionetă de genul celor pe care turiştii nu le folosesc niciodată. Şi alți doi localnici şi-au lungit gâturile, trecând pe lângă noi.

— Doamnă? am spus. Mattie? Cred c-ar fi mai bine să plec. Mă bucur că-i bine fetița.

Imediat ce-am rostit vorbele acestea, m-a încercat o pornire aproape irezistibilă de a râde. Mă puteam vedea servindu-i discursul ăsta lui Mattie (un nume care-şi afla locul mai mult decât oricare alt nume într-un film precum *Unforgiven* sau *True Gift),* cu degetele mari agățate în cureaua de la perechea mea de pantaloni de cow-boy şi cu pălăria mea de fetru dată pe spate, să lase vederii sprânceana ridicată într-un gest nobil. Am simțit o pornire nebunească să adaug: "Eşti frumuşică foc, doamnă, nu eşti cumva profesoara a' nouă?"

S-a întors către mine şi am observat că era *într-adevăr* frumuşică foc. Chiar şi cu cercurile de sub ochi şi cu părul blond care-i atârna în lațe pe umeri.

Şi mi-am spus că se descurcă bine pentru o fată care probabil că nu e încă destul de mare să poată cumpăra o băutură alcoolică într-un bar. N-o luase, cel puțin, pe copilă la scatoalce.

— Mulțumesc mult, a spus. Era chiar *în* drum? Spune că nu era, mă implora privirea ei. Spune-mi cel puțin că mergea pe margine.

— Păi...

— Am mels pe linie, a spus fetița, arătând cu degetul.

Vocea ei adoptă un ton uşor justificativ:

— Am avut glijă să nu calc pe lângă.

Obrajii lui Mattie, deja albi, se albiră şi mai tare. Nu-mi plăcea s-o văd în starea aceasta şi nu-mi plăcea nici gândul că va conduce astfel spre casă, mai ales având un copil alături.

— Unde locuiți, doamnă...?

— Devore, a spus. Sunt Mattie Devore.

A schimbat poziția copilului şi a întins o mână. Am strâns-o. Era o dimineață călduță şi, spre mijlocul după-amiezii, avea să fie foarte cald - o vreme numai bună de mers la plajă —, însă degetele pe care le-am atins erau reci ca gheața.

— Locuim chiar acolo.

A arătat cu degetul către intersecția din care ieşise Scout-ul şi am observat - surpriză, surpriză - o rulotă dublă parcată într-un crâng de pini la vreo şaizeci de metri în susul drumului de legătură. Wasp Hill Road se chema, mi-am

amintit. Era lung cam de opt sute de metri şi lega Route 68 de apă —de ceea ce era cunoscut sub numele de Middle Bay. Ah, da, doctore, acum încep să-mi amintesc totul. Fac încă o dată pe protectorul din Dark Score. Specialitatea mea e să salvez copiii.

Totuşi, m-am simțit uşurat să văd că locuia în apropiere - la mai puțin de patru sute de metri de locul unde maşinile noastre ascultătoare stăteau parcate spate la spate, aproape atingându-se - iar când m-am gândit mai bine, avea şi logică: un copil atât de mic cum era frumoasa de pe plaja însorită n-avea cum să fi mers mult pe jos... deşi se arătase cât se poate de hotărâtă s-o facă. Mi-am spus că paloarea mamei e o dovadă chiar şi mai peremptorie a hotărârii fiicei. Eram bucuros că sunt prea bătrân să fiu unul dintre viitorii ei iubiți; avea să-i facă în timpul liceului şi al facultății să se dea peste cap pentru ea. Să facă triplu salturi morale, cel mai probabil.

Ei bine, în timpul liceului, cel puțin. Fetele care locuiesc în lotul pentru rulote al oraşului nu merg la facultate, de regulă, decât dacă primesc o bursă în atletism sau în domeniul tehnologiei agricole. Şi nu o va face să se dea peste cap decât până când va veni în mare viteză băiatul potrivit (sau, mai probabil, cel nepotrivit) de după Marea Curbă a Vieții şi-o va doborî la pământ pe autostradă, în tot acest timp ea neştiind că eşti la fel de expus pericolului şi dacă nu calci pe lângă linia albă demarcatoare. Apoi, întregul ciclu se va repeta.

Christoase mare, Noonan, încetează, mi-am spus. *Nu are decât trei ani şi tu i-ai pus deja trei copii în cârcă, doi având impetigo şi unul fiind retardat.*

— Mulțumesc *mult* de tot, a repetat Mattie.

— Nu face nimic, am spus şi am ciupit-o de nas pe fetița cea mică. Deşi încă mai avea obrajii uzi de lacrimi, mi-a răspuns cu un surâs destul de voios. - E o fetiță foarte vorbăreață.

— Foarte vorbăreață şi foarte încăpățânată.

Acum, Mattie chiar o abțigui uşor pe fiica ei, însă copila nu se feri, nu dădu nici un semn că scuturatul sau lovitul ar fi fost la ordinea zilei. Din contră, zâmbetul ei se lărgi. Mama ei

îi zâmbi înapoi. Şi, da, - o dată ce treceai de aspectul ei îngălat, era o femeie extrem de frumoasă. Pune-o să poarte o rochie de tenis la Clubul Country din Castle Rock (unde era posibil să nu ajungă niciodată, poate doar în calitate de menajeră sau de chelneriță) şi va fi poate mai mult decât frumoasă. O Grace Kelly[21] în tinerețe, poate. Apoi şi-a întors din nou privirea spre mine, ochii ei fiind foarte mari şi serioşi.

— Nu sunt o mamă rea, domnule Noonan, a spus ea.

Am tresărit, auzindu-mi numele rostit de ea, însă a fost doar ceva de moment. Avea vârsta potrivită, la urma urmei, iar cărțile mele i-ar fi făcut probabil mai mult bine decât să-şi petreacă după-amiezile uitându-se la *General Hospital* şi la *One Life to Live*. Puțin mai mult, în orice caz.

— Ne-am certat cu privire la când să mergem la plajă. Eu voiam să agăț hainele, să prânzim şi să mergem după-amiaza. Kyra voia...

S-a întrerupt.

— Ce? Ce-am spus?

— O cheamă Kia? Am...

Înainte să mai pot spune ceva, s-a întâmplat cel mai extraordinar lucru: gura îmi era plină de apă. Atât de plină că m-am panicat pentru o clipă, aşa cum se întâmplă când înoți în ocean şi un val îți umple gura cu apă şi te forțează s-o înghiți. Doar că n-am simțit acum un gust sărat; era ceva rece şi proaspăt, cu un gust vag metalic, ca de sânge.

Mi-am întors capul într-o parte şi am scuipat. M-am aşteptat să-mi curgă din gură un şuvoi de apă - un şuvoi aşa cum iese câteodată din gura unei persoane căreia i-ai făcut respirație gură la gură când era pe punctul să se înece. A ieşit însă doar ceea ce iese de obicei când scuipi într-o zi caniculară: un gogoloi mic şi albicios. Iar senzația aceea a dispărut chiar înainte ca gogoloiul mic şi albicios să ajungă în praful de pe marginea drumului. Într-o clipă a dispărut, ca şi când n-ar fi existat niciodată.

— Omu' ăla a scuipat, a spus fetița pe şleau.

— Scuze, am spus eu.

Mai eram şi năucit. Pentru Dumnezeu, ce fusese *asta?*

— Cred că am avut o reacție întârziată.

Mattie părea îngrijorată, ca şi când aş fi avut optzeci şi nu patruzeci de ani. Mi-am spus că, pentru o fată de vârsta ei, patruzeci *înseamnă,* de fapt optzeci.

— Vreți să veniți acasă la noi? Vă pot da un pahar cu apă.

— Nu, mă simt bine acum.

— Bine. Domnule Noonan... nu vreau să spun decât că nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva înainte. Agățam cearşafuri la uscat... ea era înăuntru, se uita la un episod din *Mighty Mouse* la video... apoi, când am intrat să mai iau nişte cleme... - S-a uitat la fetiță, care nu mai zâmbea. Era greu s-o faci acum să te înțeleagă. Ochii ei erau mari şi gata să se umple de lacrimi. - Dispăruse. Am crezut pentru o clipă că mor de frică.

Gura copilului a început atunci să tremure şi ochii i s-au umplut la țanc. A început să lăcrimeze. Mattie a mângâiat-o pe păr, până ce căpşorul fetiței s-a lipit de bluza ei lălâie cumpărată de la Kmart.

— E-n regulă, Ki, a spus ea. S-a rezolvat cu bine totul de data asta, dar nu ai voie să ieşi pe şosea. E periculos. Tot soiul de animăluțe mici sunt lovite de maşini pe şosea, iar tu eşti un animăluț mic. Cel mai scump animăluț din lume.

A plâns şi mai tare. Era sunetul obosit al unui copil care avea nevoie de-un somn bun înainte să treacă la alte aventuri, înainte să meargă pe plajă sau oriunde altundeva.

— Kia lea, Kia lea, suspina ea cu buzele lipite de gâtul mamei sale.

— Nu, iubițel, Kia are doar trei ani, a spus Mattie şi dacă mai întrețineam vreun gând că ar fi o mamă rea, atunci s-au topit toate: Sau poate că se topiseră deja - la urma urmei, copilul era rotofei, îmbujorat, bine întreținut şi fără nici o vânătaie.

La un anumit nivel, lucrurile acestea au fost înregistrate. La un altul, încercam să mă împac cu lucrul ciudat ce tocmai avusese loc şi cu lucrul la fel de ciudat pe care mi se păruse că-l aud - fetița pe care o dusesem în brațe din mijlocul şoselei purta numele pe care plănuiam noi să-l dăm copilului nostru, dacă se dovedea că acesta e o fată.

— Kia, am spus; m-am minunat, de fapt.

Ca şi când atingerea mea ar fi putut-o sparge, am mângâiat-o cu fereală pe cap. Părul ei era cald de la soare şi catifelat.

— Nu, a spus Mattie. Mai bine de-aşa nu şi-l poate spune deocamdată. *Kyra,* nu Kia. E din greceşte. Înseamnă "ca o doamnă". (Şi-a schimbat poziția, puțin conştientă de ceea ce face.) L-am ales dintr-o carte cu nume pentru copii. Cât am fost gravidă, m-am cam transformat în Oprah. E mai bine decât să-ți pierzi mințile, zic eu.

— E-un nume frumos, am spus. Şi nu cred că eşti o mamă rea.

Atunci mi-a trecut prin minte o poveste pe care o spusese Frank Arlen în timpul uneia dintre mesele de Crăciun - era despre Petie, cel mai mic dintre frați, iar Frank îi făcuse pe toți cei de la masă să se prăpădească de râs. Chiar şi Petie, care susținuse că nu-şi aminteşte nimic despre acel incident, râsese până ce-i curseseră lacrimile pe obraji.

De un Paşte, a spus Frank, când Petie avea în jur de cinci ani, părinții i-au dus la o vânătoare de ouă. Aceştia ascunseseră mai bine de o sută de ouă fierte şi vopsite în culori prin jurul casei în seara de dinainte, după ce-i duseseră pe copii la bunici. Cu toții au avut parte de o dimineață de Paşte tradițională, asta până ce şi-a ridicat Johanna privirea în sus de la pământ, unde-şi număra ouăle găsite, şi a țipat. Acolo era Petie, care se plimba nepăsător pe bordura peretelui de la etajul al doilea din spatele casei, la o distanță de cel puțin doi metri de curtea pavată cu ciment.

Domnul Arlen îl salvase pe Petie în vreme ce restul familiei stătea jos, ținându-se unul pe altul de mână, paralizați de oroare şi fascinație. Doamna Arlen tot repetase Ave Maria ("atât de des, că semăna cu una dintre veveritele de pe discul ăla vechi cu «Doctorul vrăjitoare»", spusese Frank, râzând mai tare ca niciodată) până ce dispăruse soțul ei înapoi prin geamul de la dormitor cu Petie în brațe. Atunci căzuse leşinată la pământ, spărgându-şi nasul. Când i se ceruse o

explicație, Petie le spusese că voia să vadă dacă nu sunt ouă în burlan.

Presupun că fiecare familie are câte o astfel de poveste; felul în care au supraviețuit toți Petie şi toate Kyra din lume e un argument convingător - în gândirea părinților, cel puțin - al existenței lui Dumnezeu.

— Am fost atât de speriată, a spus Mattie, părând iarăşi că are paisprezece ani. Cincisprezece, cel mult.

— Dar s-a terminat, am spus. Iar Kyra nu va mai ieşi pe şosea altă dată. Nu-i aşa, Kyra?

Fetita şi-a scuturat capul pe umărul mamei ei fără să-l ridice. Aveam o bănuială că probabil va adormi înainte ca Mattie s-o ducă înapoi la rulotă.

— Nici nu ştiți cât de ciudate sunt toate astea pentru mine, a spus Mattie. Unul dintre scriitorii mei preferați vine de nicăieri şi-mi salvează copilul. Ştiam că aveți o casă în TR, casa aia mare din buşteni pe care toată lumea o numeşte Sara Laughs, dar lumea vorbeşte că n-ați mai venit pe-aici de când v-a murit soția.

— N-am venit pentru multă vreme, am spus. Dacă Sara ar fi soția şi nu casa mea, s-ar putea spune că acum acordăm mariajului nostru o a doua şansă.

A zâmbit discret, apoi şi-a recăpătat seriozitatea.

— Vreau să vă cer ceva. O favoare.

— Spune.

— Să nu vorbiți despre ce s-a întâmplat. Nu-i un moment bun pentru Ki şi pentru mine.

— De ce nu?

Şi-a muşcat buza şi-a părut că vrea să răspundă la întrebare - una pe care n-aş fi pus-o, de-aş mai fi avut o clipă de gândire —, după care a scuturat din cap.

— Pur şi simplu nu e. Şi v-aş fi foarte recunoscătoare dacă n-ați spune în oraş ce s-a întâmplat aici. Mai recunoscătoare decât v-ați putea închipui.

— Nici o problemă.

— Vorbiți serios?

— Sigur. Eu nu sunt de fapt altceva decât un locuitor de vară care n-a mai dat pe-aici de multă vreme... ceea ce înseamnă că nu prea am cu cine să vorbesc.

Era Bill Dean, desigur, dar îmi puteam ține gura în preajma lui. Nu că el n-ar şti despre ce e vorba. Dacă doamna asta mică era de părere că nu vor afla localnicii de încercarea fiicei ei de a ajunge la plajă pe jos, se mințea singură.

— Cred că am fost, însă, văzuți deja. Uită-te la garajul lui Brooksie. Uită-te cu coada ochiului, nu te holba.

A făcut asta şi a suspinat. Doi bătrâni stăteau pe macadamul unde odată ca niciodată fuseseră pompele pentru benzină. Unul dintre ei era foarte posibil să fie Brooksie însuşi; mi se părea că văd rămăşițele părului său roşcat, răzleț, care-l făcuse întotdeauna să semene cu o versiune locală a clovnului Bozo. Celălalt, destul de bătrân să-l facă pe Brooksie să pară un flăcău tras prin inel, se sprijinea p capătul aurit al unui baston într-o manieră deviclenie stranie.

— N-am ce să le fac, a spus ea, părând deprimată. *Nimeni* nu are ce să le facă. Cred că ar trebui să mă socotesc norocoasă că-i sărbătoare şi numai ei de sunt de față.

— Pe deasupra, am spus, probabil că nici n-au văzut prea mult.

Afirmație care ignora două lucruri: primul, că trecuseră pe lângă noi vreo şase maşini şi camionete cât stătuserăm aici, şi al doilea, că, indiferent de ce n-au văzut, Brooksie şi cu prietenul lui mai în vârstă, vor fi mai mult decât fericiți să umple golul cu înfloriturl.

Pe umărul lui Mattie, Kyra a scos un sforăit ca o doamnă. Mattie s-a uitat la ea şi i-a oferit un zâmbet plin de regret şi dragoste.

— Îmi pare rău că a trebuit să ne întâlnim în nişte circumstanțe care mă fac să par o nechibzuită, fiindcă într-adevăr sunt un mare fan. Mi-au spus la librăria din Castle Rock că vă pregătiți să scoateți o carte nouă vara asta.

Am aprobat din cap.

— Se cheamă *Promisiunea lui Helen.*

Ea a zâmbit.

— Bun titlu.

— Mulțumesc. Ai face bine să-ți duci prietena acasă înainte să-ți rupă brațul.

— Mda.

Unii oameni au un adevărat fler pentru a pune întrebări stânjenitoare, nelalocul lor, fără să vrea - seamănă într-un fel cu talentul de a te tot lovi de uşi. Şi eu fac parte din tribul ăsta şi, însoțind-o spre uşa pasagerului de la Scout, am găsit o întrebare bună. Şi, totuşi, era greu să mă învinuiesc prea vehement. Văzusem, la urma urmei, verigheta de pe degetul ei.

— Îi vei spune soțului tău?

Zâmbetul i-a rămas pe buze, însă a pălit cumva. Şi s-a micşorat. Dacă s-ar putea şterge o întrebare gata rostită aşa cum poți şterge o propoziție atunci când scrii o poveste, aş fi făcut-o.

— A murit în august anul trecut.

— Îmi pare rău, Mattie. Eu deschid gura, tu introduci pumnul.

— N-aveați de unde şti. O fată de vârsta mea nici măcar n-ar trebui să fie căsătorită, nu-i aşa? Iar dacă e, soțul ei se presupune că-i în armată sau ceva.

Pe locul de lângă şofer se afla un scăunel roz pentru copii - cumpărat probabil tot de la Kmart. Mattie a încercat s-o aşeze pe Kyra în el, însă se vedea clar că-i vine greu. Am făcut un pas spre ea s-o ajut şi, pentru o clipă doar, întinzându-mă pe lângă ea să prind de un picioruş grăsuț, dosul palmei mele s-a atins de sânul ei. Nu putea face un pas în spate, ar fi riscat s-o scape pe Kyra pe covoraşul de la picioare, însă mi-am dat seama că a simțit atingerea. E mort soțul meu, nu-i o amenințare, aşa că scriitorul cel mare şi tare crede că-i în regulă să pipăie şi el ceva într-o dimineață călduroasă de vară. Iar eu ce-i puteam spune? Domnul Mare şi Tare mi-a luat copilul din şosea, salvându-i probabil viata.

Nu, Mattie, poate că am patruzeci de ani şi merg spre o sută, însă nu încercam să pipăi şi eu ceva. Numai că nu-i puteam spune asta; n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. Am simțit că îmi ard puțin obrajii.

— Câți ani *ai,* de fapt? am întrebat, după ce reuşiserăm să punem copilul în scăunel şi eram la o distanță comodă unul de celălalt.

S-a uitat circumspectă la mine. Obosită sau nu, îşi recăpătase acum controlul.

— Destul de mulți să-mi dau seama în ce situație mă aflu.

Şi-a întins mâna spre mine.

— Mulțumesc din nou, domnule Noonan. Dumnezeu v-a trimis chiar la momentul potrivit.

— Nah, Dumnezeu mi-a spus doar că-mi trebuie un hamburger de la Village Cafe, am spus. Sau poate că s-a referit la celălalt local. Spune-mi, te rog, că Buddy încă mai ține maghernița aia veche.

A zâmbit. I-a adus iarăşi căldura pe chip şi pot să spun că m-am bucurat să văd asta.

— O va ține şi când copiii lui Ki vor fi suficient de mari să încerce să-şi cumpere bere pe buletine false. Asta dacă nu intră cineva şi-i cere o porție de crevete *tetrazzini.* Dacă se-ntâmplă asta, probabil că-l va răpune un atac de cord.

— Mda. Când primesc nişte exemplare din cartea cea nouă, o să-ți trimit unul.

Zâmbetul îi rămăsese pe buze, însă acum l-a umbrit puțin precauția.

— Nu trebuie să faceți asta, domnule Noonan.

— Nu, dar o s-o fac. Îmi trimite agentul cincizeci de bucăți. Pe măsură ce îmbătrânesc, îmi dau seama că-mi trimite din ce în ce mai multe.

Poate că a auzit în vocea mea mai mult decât voisem eu să exprim - asta se întâmplă uneori, cred.

— Bine. O să aştept coletul.

M-am mai uitat o dată la copil, care dormea în felul acela ciudat de nepăsător, cum dorm toți copiii - cu capul aplecat peste umăr, cu buzele ei mici şi frumoase țuguiate şi umflând un balon de salivă. Pielea lor îmi place la nebunie - atât de fină şi de perfectă, că pare a nu avea absolut nici un por. Şapca ei imprimată cu sigla echipei Sox îi stătea strâmb pe-o parte.

Mattie s-a uitat la mine cum mă întind şi i-o aşez în aşa fel încât umbra cozorocului să-i acopere ochii închişi.

— Kyra, am spus.

Mattie a dat aprobator din cap:

— Ca o doamnă.

— Kia e un nume african, am spus. Înseamnă "început de anotimp".

Am lăsat-o atunci în urmă, salutând-o uşor cu o fluturare de mână, îndreptându-mă spre uşa de la şofer a Chevy-ului. Simțeam ochii ei precauți urmărindu-mă şi am fost încercat de ciudata senzație că voi începe să plâng.

Senzația aceasta m-a stăpânit mult după ce amândouă au dispărut din câmpul meu vizual; mă stăpânea şi când am ajuns la Village Cafe. Am intrat în parcarea prăfuită din stânga pompelor de benzină nou-nouțe şi-am rămas acolo pentru o vreme, gândindu-mă la Jo şi la testul de graviditate care o costase douăzeci şi doi de dolari. Un secret mic pe care voise să-l păstreze până ce avea să fie absolut sigură că-i adevărat. Asta trebuie să fi fost; ce altceva putea fi?

— Kia, am spus. Început de anotimp.

Însă gândul acesta m-a făcut din nou să-mi vină să plâng, aşa că am coborât din maşină şi am trântit puternic portiera în urma mea, de parcă astfel puteam închide înăuntru tristețea.

CAPITOLUL OPT

Buddy Jellison era, desigur, neschimbat - acelaşi halat murdar de bucătar şi acelaşi şorț alb stropit, acelaşi păr gri, zburlit, sub boneta de hârtie pătată fie cu sânge de vită, fie cu suc de frăguțe. Chiar şi, după aspect, aceleaşi firimituri de plăcintă din fainã de ovăz în mustața lui zimțată. Avea cincizeci şi cinci de ani sau poate chiar şaptezeci, ceea ce, la unii bărbați bine construiți genetic, pare a fi tot granița îndepărtată a vârstei de mijloc. Era un tip imens şi împiedicat - avea probabil un metru nouăzeci şi trei şi cântărea poate o sută treizeci şi cinci de kilograme - şi avea exact grația,

agerimea în gândire şi *joie de vivre* pe care le avusese cu patru ani în urmă.

— Vrei un meniu sau ți-aminteşti ce servim? a grohăit el, de parcă fusesem ultima dată acolo numai ieri.

— Mai faceți Villageburger Deluxe?

— Se mai cacă calu-n grajd?

M-a scrutat cu ochii lui spălăciți. Nu-mi spusese condoleanțe, ceea ce-mi convenea.

— Foarte probabil. Iau unul cu de toate - un Viltageburger, nu un cal —, plus un frapé de ciocolată. Mă bucur să te văd din nou.

I-am oferit mâna. A părut surprins, însă mi-a atins-o cu a lui. Spre deosebire de halat, de şorț şi de bonetă, mâna lui era curată. Până şi unghiile îi erau curate.

— Mda, a spus, apoi s-a întors spre femeia ştearsă care mărunțea ceapa lângă grătar. Un Villageburger, Audrey, a spus. Aruncă pe el tot ce-avem în grădină.

De obicei sunt un tip care şade la tejghea, în ziua aceea însă am ales să stau în separeul din vecinătatea frigiderului pentru băuturi răcoritoare şi am aşteptat să-mi strige Buddy că-i gata mâncarea: Audrey găteşte, dar nu serveşte şi la mese. Voiam să meditez puțin, iar localul lui Buddy e-un loc unde poți face asta. Mai erau vreo doi localnici care mâncau sandvişuri şi beau sucuri carbogazoase direct din doză, şi cam atât; cei care aveau case de vacanțe prin zonă trebuiau să moară de foame ca să mănânce la Village Cafe, şi, chiar şi atunci, ar fi trebuit să-i tragi cu forța înăuntru, în vreme ce ei ar fi strigat şi-ar fi dat din picioare. Pe jos era întins un linoleum verde, ros, imprimat cu un peisaj unduitor de văi şi dealuri. Asemenea uniformei lui Buddy, nici acesta nu era mai curat (probabil că localnicilor estivali care-i călcau pragul nu li se opreau privirile asupra mâinilor lui). Lambriurile din lemn erau unsuroase şi întunecate la culoare. Deasupra lor, unde începea tencuiala, se vedeau câteva abțibilduri pentru maşini - pe astea le considera Buddy decorațiuni.

CLAXON STRICAT - ATENȚIE LA DEGET

MI-AU DISPĂRUT SOȚIA ŞI CÂINELE. OFER RECOMPENSĂ PENTRU CÂINE

NU AVEM UN BEȚIV NOTORIU ÎN ORAŞ, FACEM TOȚI CU RÂNDUL

Umorul e aproape întotdeauna o formă de furie machiată, cred, în oraşele mici însă machiajul tinde să fie străveziu. Trei ventilatoare montate în tavan amestecau apatice aerul încins, iar la stânga frigiderului pentru băuturi răcoritoare se vedeau atârnând două fâşii de hârtie lipicioasă pentru prins muşte, amândouă fiind generos decorate cu insecte, unele încă luptându-se cu deznădejde să se desprindă. Dacă te puteai uita la ele şi să mai ai încă poftă de mâncare, probabil că sufereai cu digestia.

M-am gândit la o asemănare de nume, ce era cu siguranță, *trebuia* să fie, o coincidență. M-am gândit la o fată frumoasă şi tânără care a devenit mamă la şaisprezece sau şaptesprezece ani şi văduvă la nouăsprezece sau douăzeci. M-am gândit la cum îi atinsesem sânul şi la cum îi judecă lumea pe bărbații la patruzeci de ani care descoperă când nici nu se aşteaptă fascinanta lume a femeilor tinere şi a accesoriilor lor. Mai mult decât orice, m-am gândit la lucrul acela ciudat care mi se întâmplase când îmi spusese Mattie numele copilei ei - senzația aceea că mi se umpluseră pe dată gura şi gâtul cu apă rece, cu apă sălcie, prăfoasă. *Graba* cu care se întâmplase.

Când a fost gata burgerul meu, a trebuit să mă strige Buddy de două ori. Când m-am dus să-l iau, mi-a spus:

— Te-ai întors să rămâi sau să lichidezi cu cabana?

— De ce? l-am întrebat. Ți-a fost dor de mine?

— Mnu, a spus, da' cel puțin tu eşti de la noi din stat. Ştiai că "Massachusetts" înseamnă "găoaza curului" în limba tribului Piscataqua?

— Eşti la fel de glumeț ca-ntotdeauna, am spus.

— Mda. O s-ajung la emisiunea aia cretină a lu' Letterman. O să-i explic de ce le-a dat Dumnezeu aripi pescăruşilor.

— De ce le-a dat, Buddy?

— Ca să le poată da-n cap cu ele nenorociților de francezi până-i duc la groapa de gunoi.

Am luat un ziar din stativ şi un pai pentru frapé-ul pe care-l comandasem. Am făcut apoi un ocol pe la telefonul public şi, aşezându-mi ziarul la subsuoară, am deschis cartea de telefon. Puteai foarte bine să pleci cu ea dacă voiai; nu era legată de aparat. Cine, totuşi, ar vrea să fure un registru cu numerele de telefon din Districtul Castle?

Erau peste douăzeci de familii Devore, ceea ce nu m-a surprins prea tare - e unul dintre numele alea, ca Pelkey sau Bowie sau Toothaker, peste care dai tot timpul dacă locuieşti prin zonă. Presupun că peste tot e la fel - unele familii se-nmulțesc mai cu spor şi călătoresc mai puțin, asta-i tot.

Era un Devore înregistrat la adresa "RD Wsp Hll Rd", însă nu era pe numele Mattie, Mathilda, Martha sau M. Era pe Lance. M-am uitat pe coperta cărții de telefon şi am văzut că era ediția din 1997, tipărită şi distribuită pe când soțul lui Mattie încă mai era pe tărâmul celor vii. Bine... dar mai era ceva cu numele ăsta. Devore, Devore, haideți să-i ridicăm acum în slăvi pe celebrii Devore; unde te afli tu, Devore? Însă nu mi-a venit nimic în minte, orice-ar fi fost.

Mi-am mâncat burger-ul, mi-am băut înghețata lichefiată şi am încercat să nu mă uit la ce se prinsese pe fâşiile lipicioase de hârtie.

Cât timp aşteptam să-mi dea restul Audrey cea palidă şi tăcută (încă mai puteai mânca o săptămână întreagă la Village Cafe pentru cincizeci de dolari... asta, adică, dacă te țineau arterele sangvine), am citit abțibildul lipit pe casa de marcaj. Era tot una dintre vorbele preferate ale lui Buddy Jellison:

CIBERSPAȚIUL M-A SPERIAT ATÂT DE TARE, CĂ M-AM DESCĂRCAT ÎN PANTALONI. Aceasta nu m-a făcut tocmai să mă tăvălesc pe jos de râs, însă m-a *făcut* să găsesc cheia unuia dintre misterele acelei zile: de ce mi se păruse nu doar familiar, ci evocator, numele de Devore.

Stăteam bine din punct de vedere financiar, eram bogat judecând după standardele multora. Exista, totuşi, cel puțin o singură persoană având legături cu TR-ul, bogată judecând după standardele tuturor şi putred de bogată după standardele celor mai mulți dintre locuitorii permanenți ai regiunii lacurilor. Asta, dacă mai mânca, respira şi dacă mai făcea încă umbră pământului.

— Audrey, mai trăieşte Max Devore?

Mi-a oferit un zâmbet timid.

— Oh, mda. Da' nu-l vedem pe-aicea prea des.

Asta m-a făcut să râd, aşa cum toate glumele de pe abțibildurile lui Buddy nu reuşiseră să mă facă. Audrey, care a fost întotdeauna gălbuie la ten şi care părea acum candidată la un transplant de ficat, a izbucnit şi ea într-un râset reținut. Buddy ne-a oferit o privire încruntată de bibliotecar de la celălalt capăt al tejghelei, unde citea un fluturaş despre cursa organizată de cei de la NASCAR[22] de Patru Iulie la Oxford Plains.

Am mers înapoi tot pe unde venisem. Nu face bine să mănânci un hamburger mare în toiul unei zile toride; îți dă somnolență şi senzația de minte câlțoasă. Nu-mi doream decât să ajung acasă (nu eram acolo nici de douăzeci şi patru de ore şi deja mă gândeam la Sara ca fiindu-mi casă), să mă arunc în patul din dormitorul din aripa de nord, sub ventilatorul pornit şi să dorm pentru cel puțin două ore.

Când am trecut pe lângă Wasp Hill Road, am încetinit. Rufele atârnau nemişcate pe fire şi se vedeau câteva jucării aruncate pe jos în curtea din față, însă Scout-ul dispăruse. Mattie şi Kyra îşi înhățaseră costumaşele, am bănuit, şi plecaseră spre plaja publică. Îmi plăcuseră amândouă, şi asta destul tare. Scurtul mariaj al lui Mattie probabil că o legase într-un fel de Max Devore... dar, uitându-mă la rulota dublă, ruginită, la parcarea prăfuită şi la curtea din față cu iarba rărită, amintindu-mi pantalonii scurți şi lălâi ai lui Mattie şi bluza ei largă de la Kmart, m-am văzut nevoit să-mi spun că, probabil, legătura nu era atât de strânsă.

Înainte să se retragă în Palm Springs la sfârşitul anilor optzeci, Maxwell William Devore fusese o forță deschizătoare de drumuri în revoluția computeristică. Revoluția aceasta e, în principal, revoluția oamenilor tineri, însă Devore se descurca bine pentru un cal bătrân - cunoştea terenul de joacă şi înțelegea regulile. A început atunci când memoria era stocată pe bandă magnetică, nu pe cipuri, şi când o râşniță de dimensiunea unui depozit, numită UNIVAC{23}, era considerată operă de artă. Vorbea fluent COBOL{24} şi o rupea în FORTRAN{25} ca un nativ. Atunci când domeniul s-a dezvoltat dincolo de puterea lui de a-i ține pasul, s-a dezvoltat până acolo unde a început să remodeleze lumea, şi a cumpărat talentul de care avea nevoie ca afacerea lui să continue să crească. Compania lui, Visions, crease programe de scanare care puteau transfera informații de pe hard-disk pe dischete aproape instantaneu; crease programe de generare grafică ce deveniseră unealta de bază a industriei respective; crease sistemul Pixel Easel, care le permitea utilizatorilor de laptop-uri să deseneze folosindu-se de mouse... să deseneze de fapt cu degetul, dacă aparatul lor era echipat cu ceea ce Jo numise "cursorul clitoidian". Nu Devore inventase aceste lucruri, însă el înțelesese că *pot* fi inventate şi angajase oamenii care s-o facă. Deținea zeci de patente şi era codeținător al altor câteva sute. Se presupunea că are o avere de aproximativ şase sute de milioane de dolari, în funcție de cum se vindeau într-o zi anume acțiunile în domeniul tehnologic.

În TR, avea reputația unui om arțăgos şi neplăcut. Asta nu era de mirare; se poate întâmpla oare ca un nazaritean să admită că sunt lucruri bune şi-n alt oraş decât în Nazaret? Şi, desigur, localnicii spuneau că e excentric. Ascultați-i pe bătrânii care-şi amintesc de tinerețile celor bogați şi de succes (şi toți bătrânii pretind că-şi amintesc) şi veți auzi că aceştia au ros tapetul de pe pereți, că şi-au regulat câinele şi că au mers la cinele organizate de biserică îmbrăcați doar într-o pereche de izmene pătată cu urină. Chiar dacă toate astea ar fi fost adevărate în cazul lui Devore şi chiar dacă, exagerând, ar fi fost un Scrooge McDuck, mă îndoiam că ar fi permis ca

două dintre rudele lui apropiate să trăiască într-o rulotă dublă.

Am intrat pe stradela de deasupra lacului, apoi m-am oprit în capul drumului meu de acces, uitându-mă la pancarta de acolo: cuvintele SARA LAUGHS erau pirogravate într-o scândură lăcuită, bătută în cuie pe tulpina celui mai apropiat copac. Vederea ei m-a făcut să-mi amintesc de ultimul vis din seria Manderley. În acel vis, cineva lipise pe pancartă abțibildul unui post de radio, aşa cum vezi mereu abțibilduri lipite pe taxatoarele automate de pe autostrăzile cu plată.

Am coborât din maşină, m-am dus la pancartă şi am studiat-o. Nici urmă de abțibild. Firele de floarea-soarelui fuseseră la locul lor, crescute printre scândurile verandei - aveam în valiză o fotografie care dovedea lucrul ăsta - însă nu se vedea nici urmă de abțibild pe pancarta cu numele casei. Lucru care ce dovedea, de fapt? Haide, Noonan, revino-ți în fire.

Am pornit înapoi spre casă - portiera era deschisă cei de la Beach Boys se auzeau cântând în difuzoare —, apoi m-am răzgândit şi m-am întors la pancartă. În vis, abțibildul fusese lipit chiar deasupra RA-ului de la SARA şi deasupra LAU-lui de la LAUGHS. Am atins cu degetele locul şi mi s-a părut, când le-am luat înapoi, că sunt lipicioase. Sigur că asta se poate să fi fost şi din cauza lacului şi a vremii călduroase. Sau poate din cauza imaginației mele.

Am mers cu maşina până în fața casei, am parcat, am tras frâna de mână (pe pantele din jurul Dark Score-ului şi din jurul celorlalte aproximativ douăsprezece lacuri din vestul Maine-ului, întotdeauna trăgeai frâna de mână) şi am ascultat restul melodiei "Don't Worry, Baby", care mi s-a părut dintotdeauna că e cea mai bună melodie a celor de la Beach Boys, bună nu în ciuda versurilor sale lacrimogene, ci tocmai datorită lor. Dacă ai şti cât de tare te iubesc, draga mea, cântă Brian Wilson, nici un rău nu te-ar ajunge. Oh, oameni buni, câte ar însemna să fie asta adevărat.

Am rămas acolo să ascult şi m-am uitat la dulăpiorul montat în partea din dreapta a verandei. Acolo ne țineam noi

gunoiul, ca să nu atragem ratonii din împrejurimi. Deseori, nici tomberoanele cu capac nu-i descurajează; dacă-s destul de flămânzi, ratonii reuşesc cumva să ridice capacele cu mânuțele lor deştepte.

Doar n-ai de gând să faci lucrul la care te gândeşti acum, mi-am spus. *Adică... vorbeşti serios?*

Se părea că da - sau că, cel puțin, aveam de gând să încerc. Când le-au făcut Beach Boys loc celor de la Rare Earth, am coborât din maşină, am deschis dulăpiorul şi am scos două tomberoane pentru gunoi. De două ori pe săptămână venea un tip pe nume Stan Proulx să ridice gunoiul (sau aşa se întâmpla în urmă cu patru ani, mi-am atras atenția) unul din rețeaua lui Bill Dean de muncitori cu jumătate de normă, gata oricând să mai scoată un ban cinstit neimpozabil, însă, datorită sărbătorii, nu credeam că trecuse Stan să ia lăturile acumulate în ultima vreme, şi nu greşeam. În fiecare tomberon se aflau câte două pungi din plastic pentru gunoi. Le-am scos de acolo (spunându-mi că-s un nebun chiar în timp ce făceam asta) şi le-am desfăcut şnururile galbene.

Chiar nu cred că eram atât de obsedat încât să-mi vărs pe verandă o grămadă de gunoi ud dacă s-ar fi ajuns acolo (sigur că nu voi şti niciodată cu siguranță asta şi poate că aşa e mai bine), însă nu s-a ajuns. Nimeni nu locuise în casă vreme de patru ani, v-amintiți, şi numai traiul oamenilor produce gunoi - tot soiul de lucruri de la zaț de cafea la şervețele sanitare folosite. În pungile acelea nu se afla decât murdărie uscată, măturată şi adusă afară pe făraş de echipa de curățătoare a Brendei Meserve.

Erau acum nouă săculeți de unică folosință pentru aspiratoare, conținând praf, mizerie şi muşte moarte cât pentru patruzeci şi opt de luni. Erau ghemotoace de prosoape din hârtie, unele mirosind aromat a lustru pentru mobilă şi altele purtând aroma mai înțepătoare, dar plăcută de detergent pentru geamuri Windex. Era un covoraş mucegăit şi o jachetă cu aspectul acela mâncat de molii. În mod sigur nu regretam jacheta; o greşeală pe care o făcusem în primii ani ai

maturității mele, care arăta a ceva din perioada când Beatles-ii cântau "I Am The Walrus". Bi-bi-bine lucrat!

Mai era o cutie plină cu cioburi de sticlă... o alta plină cu armături de nerecunoscut (şi probabil de nedatat) pentru instalația de țevi... o bucată ruptă şi murdară de covor... prosoape de bucătărie obosite, spălăcite şi franjurate... vechile mănuşi de bucătărie pe care le foloseam când prăjeam burgeri şi pui pe grătar...

Abțibildul se afla, boțit, la fundul celei de-a doua pungi. Ştiam că-l voi găsi - am simțit-o din clipa în care am atins porțiunea aceea uşor lipicioasă de pe pancartă —, însă simțisem nevoia să-l văd cu ochii mei. Aşa cum simțise nevoia şi bătrânul Toma Necredinciosul să-şi vadă mâinile pline de sânge, presupun.

Am aşezat obiectul găsit pe o scândură a verandei încălzită de soare şi l-am îndreptat cu mâna. Avea marginile rupte. Probabil că Bill se folosise de-o daltă ca să-l poată dezlipi. Nu voise ca domnul Noonan să vină înapoi la lac după patru ani şi să descopere că cine ştie ce puşti amețit de bere i-a lipit un abțibild al unui post de radio pe pancarta de la intrarea pe drumul de acces. Doamne fereşti, nu, aiasta nu s-ar cuveni, dragă. Jos cu el, aşadar, şi la coş, iar acum uite-l iarăşi, încă o bucată din coşmarul meu, dezgropată şi nici măcar foarte tare distrusa. Mi-am plimbat degetele peste el. WBLM, 109.2, TRÂMBIȚA ROCK AND ROLL-ULUI DIN PORTLAND.

Mi-am spus că nu trebuie să-mi fie teamă. Că nu înseamnă nimic, aşa cum nici celelalte lucruri nu însemnau nimic. Apoi am luat mătura din dulăpior, am adunat gunoiul la un loc şi l-am aruncat din nou în pungile de plastic. O dată cu acesta, am aruncat şi abțibildul.

Am intrat în casă, vrând să fac un duş şi să spăl praful şi mizeria de pe mine, când am văzut cu coada ochiului slipul meu de baie, zăcând încă într-una din valizele mele desfăcute şi m-am hotărât să merg mai bine să înot. Slipul era un articol vesel, imprimat cu balene care înoată, pe care-l cumpărasem în Key Largo. Mi-am spus că i-ar plăcea prietenei

mele cu şapcă Bosox. Mi-am verificat ceasul de la mână şi am observat că-mi terminasem Villageburger-ul cu patruzeci şi cinci de minute în urmă. Un timp bunicel, *Kemo Sabe*{26}, mai ales după ce mă dedasem unui joc energic de Caută Comoara din Punga cu Gunoi.

Mi-am îmbrăcat slipul şi am coborât scările din traverse de cale ferată, care duceau de la Sara la apă. Şlapii din picioarele mele plescăiau şi fâşâiau. Câțiva țânțari întârziați zumzăiau. Lacul scânteia în fața mea, nemişcat şi ademenitor sub cerul acela jos şi umed. De-a lungul marginilor sale dinspre sud şi nord, mărginind întreaga parte de est a lacului, se afla o cărare deschisă trecerii tuturor (în documente, aceasta e numită "proprietate publică"), căreia localnicii din TR îi spuneau pur şi simplu Strada.

Dacă o luai de la poalele scărilor mele la stânga pe stradă, puteai merge direct până la Debarcaderul Dark Score, trecând în drum pe lângă bodegile infecte ale lui Warrington şi Buddy Jellison... ca să nu mai pomenesc de alte patru duzini de căsuțe pentru vacanță, vârâte discret în crânguri povârnite de molizi şi pini. Dacă o luai la dreapta, puteai ajunge la Halo Bay, deşi ai fi avut nevoie de o zi întreagă s-o faci, atunci când Strada era năpădită de plante aşa cum era acum.

Am rămas o clipă acolo pe cărare, apoi am luat-o la fugă înainte şi am plonjat în apă. Chiar pe când străbăteam aerul cu cea mai mare uşurință, mi-am dat seama că, ultima dată când sărisem în felul ăsta în apă, o țineam de mână pe soția mea.

Atingerea cu apa a însemnat aproape o catastrofă. Apa era destul de rece să-mi aducă aminte că am patruzeci de ani, nu paisprezece, şi, preț de o clipă, inima mi-a stat în loc. Atunci când lacul Dark Score se închidea deasupra capului meu, am fost aproape complet convins că nu voi mai reveni viu la suprafață. Că voi fi găsit plutind cu fața în jos între pluta pentru înot şi fâşia mea micuță din Stradă, victimă a combinației dintre apa rece şi un Villageburger unsuros. Pe lespedea mea funerară vor sculpta: "Întotdeauna Ți-a Spus Mama să Aştepți Măcar o Oră."

Atunci când am atins cu picioarele pietrele şi buruienile grețoase de pe fundul lacului, inima a pornit din nou cu un zvâcnet şi m-am împins spre suprafață, asemeni unui tip care vrea să marcheze un ultim coş înainte ca meciul de baschet să se încheie. Când am dat din nou de aer, am respirat convulsiv. Mi-a intrat apă în gură şi am scuipat-o afară o dată cu tusea, cu o mână mângâindu-mi pieptul în încercarea de a-mi încuraja inima - haide, iubire continuă să baţi, ştiu c-o poți face.

M-am apropiat de mal până ce apa îmi ajungea numai până la brâu. Gura îmi era plină de gustul acela răcoros: apă de lac, uşor înțepătoare, cu gust mineral, cea pe care vrei s-o îndepărtezi atunci când îți speli hainele. Era exact gustul pe care-l simțisem pe marginea lui Route 68. Era gustul pe care-l simțisem când Mattie Devore mi-a spus numele fiicei sale.

Am făcut o legătură mentală, asta-i tot. Între asemănarea de nume, soția mea moartă şi lacul ăsta. Căruia...

— Căruia i-am mai simțit gustul o dată sau de două ori înainte, am spus cu voce tare. Ca pentru a sublinia acest lucru, am luat în căuşul palmei puțină apă - una dintre cele mai curate şi mai străvezii din stat, potrivit raportului analiştilor pe care eu şi cu toți ceilalți membrii ai aşa-numitei Asociații a Lacurilor Vestice îl primim în fiecare an - şi am dat-o pe gât în jos. N-am avut parte de nici o revelație, nu m-a lovit nici o străfulgerare bruscă şi ciudată. Nu era decât Dark Score, la început în gură şi apoi în stomacul meu.

Am înotat până la plută, am urcat treptele scării laterale şi m-am întins pe scândurile încinse, simțindu-mă brusc foarte fericit că venisem aici. În pofida tuturor lucrurilor. Mâine urma să pun bazele unui anume tipic de viață aici... voiam să încerc, în orice caz. Pentru moment îmi ajungea să stau cu capul sprijinit pe-un braț îndoit, pe punctul de a ațipi, convins că aventurile zilei se terminaseră.

După cum s-a dovedit, această ultimă afirmație n-a fost tocmai adevărată.

În timpul primei veri pe care am petrecut-o în TR, Jo şi cu mine am descoperit că se pot vedea focurile de artificii din Castle Rock de pe estacada ce dă în lac. Mi-am amintit acest lucru tocmai când crepusculul lăsa loc întunericului şi mi-am spus că anul acesta, în timpul focurilor de artificii, voi sta în sufragerie, uitându-mă la un film de pe casetă. Să-mi reamintesc de toate crepusculele de Patru Iulie pe care le petrecusem acolo, bând bere şi râzând când explodau artificiile cele mari, ar fi fost o idee rea. Mă simțeam şi fără asta destul de singur, singur într-un fel de care nu fusesem conştient în Derry. Apoi m-am întrebat de ce venisem aici, dacă nu să dau piept în sfârşit cu amintirile legate de Johanna - cu toate amintirile - şi să le ofer odihna cuvenită. În mod sigur, posibilitatea de a scrie din nou nu mi se păruse niciodată mai îndepărtată ca în acea noapte.

Nu aveam nici o bere - uitasem să cumpăr un pachet de şase sticle, fie de la magazinul universal, fie de la Village Cafe - însă aveam sucuri răcoritoare, grație Brendei Meserve. Mi-am luat o doză de Pepsi şi m-am aşezat să urmăresc focurile de artificii, sperând că nu mă va durea prea tare. Sperând, probabil, că nu voi plânge. Nu încercam să mă mint; mă mai aşteptau nişte lacrimi şi aici, desigur. Trebuia numai să trec prin ele.

Prima explozie de lumină a serii tocmai se detonase - o răbufnire împrăştiată de albastru, urmată la mare distanță de o bubuitură —, când a sunat telefonul. M-a făcut să tresar aşa cum explozia vlăguită din Castle Rock nu mă făcuse. Mi-am spus că probabil e Bill Dean, sunând interurban să vadă dacă m-am instalat fără probleme.

În vara dinainte să moară Jo, ne cumpăraserăm un telefon fără fir ca să ne putem plimba pe la parter în timp ce vorbeam în receptor, o chestie pe care amândurora ne plăcea s-o facem. Am intrat în sufragerie prin uşa glisantă din sticlă, am apăsat butonul de răspuns şi am spus: "Alo, Mike la telefon", mergând în acest timp înapoi la scaunul meu de pe estacadă şi aşezându-mă. De cealaltă parte a lacului, departe, explodând sub norii joşi ce atârnau deasupra Castle View-

ului, se vedeau steluțe verzi şi galbene, urmate de fulgerări tăcute care, în cele din urmă, aveau să-mi ajungă la urechi sub formă de pocnete.

Preț de o clipă, n-am auzit nimic în receptor, apoi vocea aspră - o voce bătrână, dar nu a lui Bill Dean - a unui bărbat a spus:

— Noonan? Domnul Noonan?

— Da?

O ploaie imensă de scântei aurii a umplut cerul dinspre vest, făcând norii joşi să sclipească pentru scurtă vreme filigranați. M-a dus cu gândul la spectacolele de decernare a premiilor pe care le vezi la televizor, unde apar o mulțime de femei frumoase îmbrăcate în rochii strălucitoare.

— Devore.

— Da? am spus din nou, precaut.

— Max Devore.

Nu-l vedem pe-aicea prea des, îmi spusese Audrey. Crezusem că asta nu-i decât o vorbă în doi peri, de yankeu, se părea însă că vorbise serios. Minunile nu mai încetau să apară.

Bun, ce urmează? Nu aveam absolut nici o idee despre cum să încep conversația. Mi-am spus să-l întreb de unde avea numărul meu de telefon, care era nelistat, dar la ce mi-ar fi ajutat? Când aveai o avere de jumătate de miliard de dolari - dacă acesta cu care vorbeam era cu adevărat *acel* Max Devore —, puteai face rost de orice număr nelistat aveai nevoie.

M-am mulțumit să-i spun din nou da; de data asta, fără ridicarea aceea de ton de la sfârşit.

A urmat o altă tăcere. Când aveam s-o sparg şi să încep să-i pun întrebări, el va avea frâiele conversației... asta dacă se va putea spune că în acel moment mai purtam o conversație. Un gambit bun, însă eu aveam avantajul lungii mele colaborări cu Harold Oblowski pe care să mă sprijin - Harold, maestrul pauzelor lehuze. Am rămas țeapăn, ținând la ureche receptorul acela mic şi isteț fără fir, şi-am privit spectacolul de lumini dinspre vest. Roşu izbucnind în albastru, verde în auriu; femei nevăzute se plimbau prin nori îmbrăcate în rochii

de seară sclipitoare, croite special pentru o ceremonie de decernare a unor premii.

— Am înțeles că v-ați întâlnit astăzi cu nora mea, a spus el într-un sfârşit.

Părea deranjat.

— Poate că aşa este, am spus, încercând să nu par mirat. Vă pot întreba de ce m-ați sunat, domnule Devore?

— Am înțeles că a avut loc un incident.

Lumini albe dansau pe cer - puteau la fel de bine să fie nave spațiale care explodează. Apoi, venind din urmă, se auzeau bubuiturile. *Am descoperit secretul călătoriei în timp,* mi-am spus. *E-un fenomen auditiv.*

Țineam receptorul în mână mult prea tare strâns şi m-am convins să relaxez priza. Maxwell Devore. O jumătate de miliard de dolari. Nu în Palm Springs, cum bănuisem eu, ci aproape - chiar aici în TR, dacă mă puteam încrede în zumzetul caracteristic de fundal de pe fir.

— Sunt îngrijorat pentru nepoata mea.

Vocea lui era mai aspră ca înainte. Era furios şi asta se simțea - bărbatul cu care vorbeam nu trebuise să-şi ascundă emoțiile de foarte mulți ani.

— Am înțeles că atenția nurorii mele a luat-o iarăşi razna. Deseori o ia razna.

Acum, o jumătate de duzină de explozii sub formă de stea au aprins noaptea, înflorind aidoma unor flori într-un vechi film Disney despre natură. Îmi imaginam mulțimile de oameni adunate pe Castle View, şezând cu picioarele încrucişate pe pături, mâncând înghețată la cornet şi bând bere şi făcând toți deodată *Ooooo.* Ăsta-i efectul oricărei opere de artă de succes, cred - toată lumea face deodată *Ooooo.*

Te temi de tipul ăsta, nu-i aşa? m-a întrebat Jo. *Bine, poate că ai motive. Un om care crede că are dreptul să se mânie când are chef şi pe cine are chef... ăsta-i un om care poate fi periculos.*

Apoi, vocea lui Mattie: *Nu sunt o mamă rea, domnule Noonan. Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva înainte.*

Sigur că asta spun toate mamele rele în astfel de ituatii, mi-am închipuit eu... însă o crezusem.

De asemenea, blestemăție, numărul meu de telefon era nelistat. Şedeam aici cu un suc în mână, uitându-mă la focurile de artificii, nederanjând pe nimeni, iar tipul ăsta mă...

— Domnule Devore, n-am nici o idee despre...

— Nu-mi spuneți asta, cu tot respectul cuvenit, nu-mi spuneți asta, domnule Noonan, ați fost văzut discutând cu ele.

Mi s-a părut că-mi vorbeşte aşa cum cred că trebuie să li se fi părut sărmanilor ăia fără noroc că le vorbeşte Jo McCarthy atunci când, aduşi în fața comitetului pe care-l prezida, i-a catalogat drept nişte comunişti infecți.

Ai grijă, Mike, mi-a spus Jo. *Ai grijă la ciocanul de-argint al lui Maxwell.*

— Într-adevăr m-am întâlnit şi am vorbit cu o femeie şi cu o fetiță mică în dimineața aceasta, am spus. Presupun că despre ele vorbiți.

— Nu, ați văzut un *prunc* ce de-abia a-nvățat să umble, plimbându-se pe şosea *singur,* a spus el. Şi apoi ați văzut o femeie venind în goană pe urmele lui. Nora mea, conducând chestia aia a ei. Copilul ar fi putut fi călcat de-o maşină. De ce-o protejați pe tânăra aceea, domnule Noonan? V-a promis ceva? În mod sigur nu-i faceți o favoare copilului, asta v-o pot spune sigur.

Mi-a promis că o să mă ducă la rulota ei şi apoi o să-mi ofere o plimbare prin jurul lumii, am vrut să-i spun. *A promis că-şi va ține gura deschisă mereu dacă eu mi-o voi ține închisă - asta vreți să auziți?*

Da, a spus Jo. Foarte probabil, asta vrea să audă. Foarte probabil, asta vrea să creadă. Nu-i da voie să te provoace să izbucneşti în sarcasmul tău bătăios, Mike - s-ar putea s-o regreți.

De ce mă deranjam măcar s-o apăr pe Mattie Devore, totuşi? Nu ştiam. Nu aveam nici cea mai mică idee cu privire la lucrurile în care mă implicam acum, dacă tot veni vorba. Ştiam doar că Mattie păruse obosită şi că fetița nu avusese nici o vâ-nătaie şi nu păruse speriată sau ursuză.

— *A fost o* maşină. Un jeep vechi.

— Aşa mai merge. - Satisfacție. Şi interes acut. Lăcomie, aproape.

— Ce s-a...

— Cred că am presupus că au venit împreună cu maşina, am spus.

Am simțit o anume plăcere frivolă descoperind că nu mă părăsise talentul de a inventa poveşti - m-am simțit ca un aruncător de base-ball care se blochează în prezența mulțimii de oameni, dar care poate arunca mingea fără nici o problemă în curtea din spatele casei sale.

— Mi se pare că fetița avea în mână câteva margarete.

Aveam toate datele necesare, de parcă nu stăteam pe estacadă, ci depuneam mărturie în sala de judecată. Harold ar fi fost mândru de mine. Ei bine, nu. Harold ar fi fost în primul rând oripilat pentru că port o asemenea conversație.

— Cred că am presupus că au ieşit la cules flori de câmp. Nu-mi amintesc chiar atât de bine incidentul. Sunt scriitor, domnule Devore, şi, când conduc, adesea alunec în propriul meu...

— Minți.

Furia ieşise acum direct la suprafață, roşiatică şi pulsând ca un furuncul. După cum suspectasem, nu era nevoie de prea mult efort pentru a-l escorta pe tipul ăsta dincolo de granița amabilității sociale.

— Domnul Devore. Devore cu calculatoarele, presupun?

— Presupui corect.

Lui Jo întotdeauna i se răcea tonul şi expresia feței, pe măsură ce temperamentul ei deloc de netrecut cu vederea i se încingea. Acum, m-am auzit copiind-o într-un fel de-a dreptul straniu.

— Domnule Devore, nu sunt obişnuit să mă sune seara bărbați pe care nu-i cunosc şi nici nu intenționez să lungesc vorba atunci când bărbatul care a făcut asta mă numeşte mincinos. O seară plăcută, domnule.

— Dacă totul era în regulă, de ce te-ai oprit?

— Am fost plecat din TR o vreme şi voiam să ştiu dacă mai e deschisă Village Cafe. Oh, apropo - nu ştiu de unde mi-aţi luat numărul de telefon, dar ştiu unde puteţi să vi-l băgaţi. Noapte bună.

Am întrerupt legătura cu degetul mare şi apoi n-am făcut decât să mă uit la telefon, de parcă nu văzusem în viaţa mea un asemenea aparat. Mâna în care-l ţineam tremura. Inima îmi bătea cu viteză; o simţeam în gât şi la încheieturi, nu doar în piept. M-am întrebat dacă i-aş fi putut spune lui Devore să-şi bage numărul meu de telefon în fund dacă n-aş fi avut şi eu câteva milioane puse la loc sigur într-o bancă.

Lupta Titanilor, dragă, a spus Jo pe vocea ei rece. *Şi numai din pricina unei adolescente care locuieşte într-o rulotă. Nici măcar n-avea nişte sâni despre care să poţi vorbi.*

Am râs zgomotos. Lupta Titanilor? Nici pe departe. Un anume magnat industrial de la cumpăna dintre veacuri spusese odată: "În zilele noastre unul care are un milion de dolari zice că-i bogat." Era foarte probabil că Devore avea aceeaşi părere şi despre mine şi, judecând la o scară mai largă, avea şi dreptate.

Acum, cerul dinspre vest era luminat de nişte culori nenaturale, pulsatile. Era runda finală.

— Despre ce-a fost, totuşi, vorba? am întrebat.

Nici un răspuns; numai un cufundar, care a strigat de cealaltă parte a lacului. Protestând împotriva zgomotului neobişnuit din cer, mai probabil ca orice.

M-am ridicat, am intrat în casă şi am aşezat receptorul la loc în furcă, dându-mi seama în acelaşi timp că mă aşteptam să sune din nou, că mă aşteptam ca Devore să înceapă să-mi scuipe poncifuri din filme: *Dacă-mi stai în cale o să* şi *Te previn, amice, să nu* şi *Dă-mi voie să-ţi ofer un sfat bun înainte să.*

Telefonul n-a sunat. Am turnat restul de suc pe gâtlej în jos, gâtlej ce de bună seamă se uscase şi m-am hotărât să merg să mă culc. Cel puţin, nu avusesem parte de plânsete şi jelanii acolo pe estacadă; Devore mă scosese dintr-ale mele. Într-un fel ciudat, îi eram recunoscător.

M-am dus în dormitorul din aripa de nord, m-am dezbrăcat şi apoi m-am întins pe pat. M-am gândit la fetița aceea mică, la Kyra, şi la mama ce ar fi putut fi sora ei mai mare. Devore era nervos pe Mattie, măcar atât pricepusem, iar dacă, în ochii tipului ăsta, eu eram o nonentitate financiară, ea ce era oare? Şi cum se putea ea apăra dacă Devore se hotăra s-o atace în vreun fel? Acesta a fost un gând cam neplăcut, ştiu, şi a fost şi gândul cu care am adormit.

M-am trezit trei ore mai târziu să elimin doza de suc pe care, nechibzuitul de mine, o băusem înainte să mă retrag în dormitor şi, stând în fața vasului de closet, pişându-mă cu un ochi deschis, am auzit din nou plânsetul. Un copil undeva în întuneric, rătăcit şi înspăimântat... sau poate doar *prefăcându-se* că e rătăcit şi înspăimântat.

— Nu, am spus. Stăteam în pielea goală în fața vasului de la bideu, cu spatele acoperit de piele de găină. Te rog să nu începi cu porcăriile astea, mă sperie.

Plânsetul s-a ofilit cum făcuse şi înainte, părând să se împuțineze ca purtat de cineva departe într-un tunel. M-am întors în pat, m-am întors pe partea mea şi am închis ochii.

— A fost un vis, am spus. Numai un alt vis din seria Manderley.

Ştiam că nu e adevărat, însă ştiam şi că voi adormi la loc, iar atunci acesta mi se părea cel mai important lucru. Alunecând în somn, mi-am spus pe o voce care-mi aparținea în totalitate: *E vie. Sara e vie.*

Şi am înțeles, de asemenea, un lucru: îmi aparținea. O revendicasem. La bine şi la rău, mă întorsesem acasă.

CAPITOLUL NOUĂ

La nouă în dimineața zilei următoare, am umplut o sticlă de plastic cu suc de grepfrut şi am pornit la o plimbare lungă pe Stradă. Era o zi luminoasă şi deja călduroasă. Era, de asemenea, tăcută - genul acela de tăcere de care ai parte doar după o sărbătoare de sâmbătă, cred, compusă din părți egale de puritate sufletească şi mahmureală. Am văzut doi sau trei

pescari opriți cu bărcile departe pe lac, însă nu funcționa nici măcar o barcă cu motor, nici măcar un cârd de copii nu striga şi nu se stropea cu apă. Am trecut pe lângă vreo şase case pe panta de deasupra mea şi, chiar dacă toate erau cel mai probabil locuite în această perioadă a anului, singurele semne de viață erau nişte costume de baie întinse pe sârma estacadei de la casa familiei Passendales şi un colac gonflabil, din plastic verde fosforescent, pe jumătate dezumflat, în formă de cal de mare, zăcând pe ciotul de estacadă al familiei Rimers.

Mai aparținea însă micuța căbănuță cenuşie a familiei Passendales tot familiei Passendales? Mai aparținea căsuța de vară circulară şi comică a familiei Batchelders, cu geamul ei panoramic dând spre lac şi spre munții de dincolo de el tot familiei Batchelders? Nu aveam de unde şti, desigur. În patru ani se pot schimba multe lucruri.

M-am plimbat şi n-am făcut nici un efort să mă gândesc - un truc vechi din vremea când încă scriam. Oboseşte-ți corpul, odihneşte-ți mintea, dă-le timp băieților din subsol să-şi facă meseria. Mi-am croit drum pe lângă campingurile unde, cândva, Jo şi cu mine ne băuserăm sucurile şi fripseserăm carne la grătar şi participasem la ocazionalele petreceri cu invitați, am absorbit tăcerea ca un burete, mi-am băut sucul, mi-am luat transpirația de pe frunte cu mâna şi am aşteptat să văd ce gânduri îmi vin în minte.

Primul a fost o constatare ciudată: aceea că pruncul plângând în noapte mi se părea cumva mai real ca telefonul lui Max Devore. Chiar fusesem sunat de-un bogătan, de-un magnat din domeniul tehnologic evident deranjat temperamental în prima seară pe care o petrecusem în întregime în TR? Chiar mă numise magnatul sus-pomenit mincinos la un anumit moment? (Fusesem mincinos, având în vedere povestea pe care i-o spusesem, însă nu asta conta.) Ştiam că se întâmplase, dar îmi era de fapt mai uşor să cred în Fantoma de la Lacul Dark Score, cunoscută în jurul focurilor de tabără sub numele de Misteriosul Copilaş care Plânge.

Următorul gând - acesta a venit chiar înainte să-mi termin sucul - a fost acela că trebuie s-o sun pe Mattie Devore şi să-i

spun ce mi se întâmplase. Am ajuns la concluzia că era un impuls natural, dar că probabil era o idee proastă. Eram prea bătrân să cred în asemenea schematisme cum ar fi Domnița în Pericol şi Tatăl Vitreg cel Rău... sau, în cazul de față, Socrul. Aveam ciorba mea în care să suflu vara asta şi nu voiam să-mi complic viața amestecându-mă într-o dispută urâtă dintre Domnul Computer şi Doamna Rulotă. Devore îmi şifonase blana - şi o făcuse destul de urât —, dar asta probabil că nu fusese ceva personal, doar o chestie pe care o face de obicei. Hei, unii rup găicile de la sutiene cu dinții. Chiar voiam să-i stau în cale în problema asta? Nu. Nu voiam. O salvasem pe micuța Miss Red Sox, mă alesesem cu o scurtă pipăire a sânului mic, dar plăcut de ferm al mamei ei, aflasem că numele Kyra însemna "ca o doamnă" în greceşte. Mai mult de-atât ar însemna lăcomie, pentru Dumnezeu.

M-am oprit în acel moment, atât mintea, cât şi picioarele mele s-au oprit, dându-mi seama că ajunsesem până lângă localul lui Warrington, o clădire mare, semănând cu un hambar, căreia localnicii îi spuneau uneori clubul country. Într-un fel, asta şi era - exista un teren de golf cu şase găuri, un grajd şi un traseu pentru curse, un restaurant, un bar şi camere în clădirea principală, unde puteau fi cazați până la trei duzini de oameni, plus alte opt sau nouă în căbănuțele-satelit. Exista până şi o pistă cu două benzi pentru popice, chiar dacă tu şi competitorul tău trebuia să faceți cu rândul la aşezatul popicelor. Localul lui Warrington fusese construit pe la începutul primului război mondial. Asta însemna că era mai tânăr decât Sara Laughs, dar nu cu mult.

O estacadă lungă ducea la clădirea mai mică, numită Barul Apusului de Soare. Acolo se adunau vara musafirii lui Warrington să bea ceva la sfârşitul zilei (şi unii, pentru un cocteil Bloody Mary, la începutul zilei). Iar când m-am uitat într-acolo, mi-am dat seama că nu mai sunt singur. Pe verandă se afla o femeie, stând la stânga uşii batante de la bar, uitându-se la mine.

M-a făcut să tresar destul de tare. Nu stăteam prea bine cu nervii în acel moment şi probabil că asta e o explicație... însă

cred că m-ar fi făcut să tresar oricum. În parte, de vină era nemişcarea ei. În parte, subțirimea ei extraordinară. În mare parte, de vină a fost chipul ei. Ați văzut vreodată desenul ăla al lui Edvard Munch, *Strigătul?* Ei bine, dacă vă puteți închipui odihnită fața aceea care țipă, cu gura închisă şi cu nişte ochi vigilenți, o să aveți o imagine destul de precisă a femeii care stătea la capătul estacadei, cu o mână cu degete lungi odih-nindu-se pe balustradă. Deşi, trebuie să vă spun, că prima dată nu mi-a zburat gândul la *Edvard Munch,* ci la *Doamna Danvers.*

Părea în vârstă de şaptezeci de ani şi purta pantaloni scurți, îmbrăcați peste un costum de baie negru, întreg. Combinația aceasta părea ciudat de formală, o variație a foarte popularei rochii pentru petrecerile cu cocteiluri. Pielea ei era albă ca laptele, cu excepția porțiunii de deasupra pieptului ei perfect plat şi de-a lungul umerilor osoşi. Acolo, era năpădită de pete mari şi maronii de bătrânețe.

Avea pometi ascuțiți, proeminenți, ca de tigvă şi sprâncenele îi erau unite într-una singură. Sub aceste streşini, ochii ei se pierdeau în două găvane umbroase. Părul alb şi rărit îi atârna flasc peste urechi, până la polița proeminentă a maxilarului.

Doamne, cât e de slabă, mi-am spus. *Nu-i altceva decât o mână de...*

M-a străbătut un fior la acest gând. A fost un fior puternic, de parcă ar fi răsucit cineva un cablu prin carnea mea. Nu voiam ca ea să observe acest lucru; ce început bun de zi de vară, să-i creezi unui tip o repulsie atât de puternică, încât să rămână în loc tremurând şi făcând grimase în fața ta —, aşa că am ridicat mâna şi am salutat-o cu o fluturare. Am încercat şi să zâmbesc. Salutare, doamnă care stai lângă uşile batante ale barului. Salutare, bătrână mână de oase ce eşti, m-ai speriat de era să fac pe mine, dar, în ultima vreme, nu-mi trebuie mult să mă sperii, aşa că te iert. Ce dracu' mai faci? M-am întrebat dacă i se pare şi ei la fel de mult ca mie că zâmbetul meu seamănă cu o grimasă.

Nu mi-a răspuns la salut.

Simțindu-mă destul de mult ca un prost - NU AVEM UN IDIOT NOTORIU ÎN ORAŞ, FACEM TOȚI CU RÂNDUL —, mi-am încheiat fluturarea cu un soi de salut cazon frânt şi am pornit înapoi pe unde venisem. Cinci paşi şi a trebuit să mă uit peste umăr; senzația că mă urmăreşte din priviri era atât de puternică, încât parcă simțeam cum mă apasă între umeri.

Estacada pe care stătuse ea era acum complet goală. Mi-am forțat ochii, convins la început că trebuie să se fi retras doar mai adânc în umbrele aruncate de micuța *spelunchaus,* însă dispăruse. De parcă fusese chiar o fantomă.

A intrat în bar, iubire, a spus Jo. *Ştii asta, nu? Adică... ştii* sigur *asta, corect?*

— Corect, corect, am murmurat, pornind spre nord de-a lungul Străzii, către casă. Sigur că ştiu. Unde altundeva să fi mers?

Doar că nu mi se părea că avusese timp s-o facă; nu mi se părea că putuse intra în bar, chiar şi desculță fiind, fără ca eu s-o aud. Nu într-o dimineață atât de tăcută.

Din nou Jo: *Poate că ştie să fie discretă.*

— Da, am murmurat. Am vorbit mult cu voce tare înainte să se termine vara aceea. Da, poate că ştie. Poate că ştie să fie discretă.

Sigur. Aşa cum ştia şi doamna Danvers.

M-am oprit din nou şi m-am uitat în urmă, însă poteca publică urmase malul lacului după o curbă mică şi n-am mai putut vedea nici proprietatea Warrington şi nici Barul Apusului de Soare. De fapt, mi-am spus, asta îmi convenea la fel de mult.

La drumul de întoarcere, am încercat să trec în revistă ciudățeniile care precedaseră şi apoi învăluiseră întoarcerea mea la Sara Laughs: visele repetitive; plantele de floarea-soarelui; abțibildul cu postul de radio; plânsetul din toiul nopții. Presupun că întâlnirea cu Mattie şi Kyra, plus telefonul care a urmat de la Domnul Pixel Easel, se puteau şi ele califica drept ciudățenii... dar nu în acelaşi fel în care se califica plânsetul unui copil pe care-l auzi noaptea.

Şi cum rămâne cu faptul că ne aflam în Derry, nu în Dark Score, când murise Johanna? Puteam include şi asta pe listă? Nu ştiam. Nici măcar nu-mi aminteam de ce se întâmplase aşa. În toamna şi iarna lui 1993 mă dădeam de ceasul morții cu scenariul pentru *Bărbatul în cămaşă roşie.* În februarie a lui '94 începusem să lucrez la *Cădere liberă,* iar asta mi-a captat mare parte din atenție. Pe deasupra, hotărârea de-a pleca la TR, la Sara...

— Asta era treaba lui Jo, am spus nimănui şi imediat ce am auzit cuvintele rostite, am înțeles cât adevăr purtau. Amândurora ne plăcea de bătrâna asta, dar fusese treaba lui Jo să spună: "Hei, irlandezule, hai să ne cărăm cururile până la TR pentru câteva zile". O spune mereu... doar că, în anul de dinainte să moară, n-o spusese niciodată. Iar mie nu mi-a trecut niciodată prin gând s-o spun în locul ei. Uitasem cumva complet de Sara Laughs, se pare, chiar şi atunci când venise vara. Era posibil să mă fi lăsat atât de tare absorbit de scris? Nu mi se părea plauzibil... dar ce altă explicație puteam găsi?

Ceva nu era deloc în regulă cu portretul ăsta, însă nu ştiam ce. Nici să mă pici cu ceară.

Asta m-a făcut să mă gândesc la Sara Tidwell şi la versurile unuia dintre cântecele ei. Nu înregistrase niciodată un disc, eu însă dețineam versiunea cântată de Blind Lemon Jefferson, a acestui cântec. O strofă spunea:

Nu-i decât o întâlnire sătească iubire
Nu-i decât o învârtită fără pace
Dă-mi voie să-ți sărut buzele dulci iubire
Dintre toți de tine-mi place.

Îmi plăcea cântecul ăsta şi mă întrebasem mereu cum trebuie să fi sunat ieşind din gura unei femei, şi nu din a trubadurului ăla bătrân cu voce îngroşată de băutură. Din gura Sarei Tidwell. Pun pariu că avea o voce dulce. Şi, al naibii să fiu, pun pariu că ştia să cânte.

Ajunsesem din nou la bătrâna mea casă. M-am uitat prin jur, n-am văzut pe nimeni prin apropiere (cu toate că auzeam

acum prima barcă pentru schi nautic gonind în josul lacului), m-am dezbrăcat la chiloți şi am înotat până la plută. Nu m-am urcat pe ea am rămas doar lângă, ținându-mă de scară cu o mână şi bătând leneş apa cu picioarele. Era destul de frumos, dar ce aveam să fac tot restul zilei?

M-am hotărât s-o folosesc curățându-mi biroul de lucru de la al doilea etaj. Când aveam să termin, poate că aveam să ies şi să inspectez studioul lui Jo. Asta, desigur, dacă nu-mi pierdeam până atunci curajul.

Am înotat înapoi spre mal, lopătând încet cu picioarele, cufundându-mi şi ridicându-mi capul deasupra apei care curgea pe lângă corpul meu asemenea mătăsii reci. Mă simțeam ca o vidră. Aproape ajunsesem la mal, când mi-am ridicat fața udă şi am văzut o femeie stând pe Stradă, uitându-se la mine. Era la fel de slabă ca aceea pe care o văzusem la domeniul Warrington... numai că aceasta era verde. Verde şi arătând cu mâna spre nord, de-a lungul cărării, asemenea unei driade dintr-o legendă veche.

Am tresărit, am înghițit apă, am tuşit şi am scuipat-o afară. M-am ridicat în picioare în apa ce-mi ajungea până la piept şi m-am şters la ochi. Apoi am râs (chiar dacă puțin cam strâmb). Femeia era verde fiindcă era un mesteacăn ce creştea puțin mai la nord de unde se sfârşeau scările mele din traverse de cale ferată în Stradă. Şi, chiar şi cu ochii curățați de apă, mi se părea că e ceva înfricoşător în felul în care frunzele din jurul trunchiului ivoriu-vârstat-cu-negru aproape că alcătuiau o față tensionată. Vântul nu sufla deloc şi, astfel, fața era perfect nemişcată (la fel de nemişcată cum fusese şi fața femeii în pantaloni scurți negri şi costum de baie), dar, într-o zi în care sufla briza, părea probabil că zâmbeşte sau se încruntă... sau poate că râde. În spatele lui creştea un pin decrepit. O creangă goală stătea întinsă spre nord. Pe aceasta o confundasem eu cu un braț costeliv, cu o mână osoasă arătând spre ceva.

Nu era pentru prima dată când mă speriam singur în felul acesta. Văd tot soiul de lucruri, ăsta-i adevărul. Scrie destule poveşti şi fiecare umbră de pe podea ți se pare a fi o amprentă

de picior, fiecare linie din praf, un mesaj secret. Ceea ce, desigur, nu mi-a uşurat deloc încercarea de a-mi da seama ce era cu adevărat ciudat la Sara Laughs şi ce era ciudat doar fiindcă *mintea* mea era ciudată.

M-am uitat furtiv în jur, am observat că încă aveam partea aceasta din lac numai pentru mine (deşi nu pentru multă vreme; bâzâitului de albină al primei bărci cu motor i se alăturase un al doilea şi un al treilea) şi mi-am dat jos chiloţii uzi. I-am stors, i-am aşezat peste pantalonii scurţi şi cămaşă şi am mers gol pe scări în sus cu hainele ţinute strâns la piept. M-am prefăcut că sunt Bunter, aducând micul dejun şi ziarul de dimineaţă Lordului Peter Wimsey. Pe când am ajuns înapoi în casă, rânjeam ca un prost.

Aerul de la al doilea etaj era sufocant, în pofida geamurilor deschise şi am văzut de ce imediat ce am ajuns în capul scărilor. Eu şi cu Jo împărţiserăm spaţiul de la etaj, ea ocupând partea stângă (doar o cameră mică, de fapt numai o cămăruţă, adică tot ce avea ea nevoie pe lângă studioul din aripa de nord a casei), eu, partea dreaptă. La celălalt capăt al coridorului se afla botul zăbrelit al monstruosului aparat de aer condiţionat pe care-l cumpăraserăm în anul în care achiziţionaserăm casa. Uitându-mă la el, mi-am dat seama că-mi lipsise murmurul lui caracteristic. Lipit de el se afla un mesaj care spunea: *Domnule Noonan: Stricat. Suflă aer cald când îl deschizi & face de parc-ar fi plin de cioburi. Dean spune că piesa de care are nevoie trebuie să vină la magazinul Western Auto din Castle Rock. O să cred asta numai când o s-o văd cu ochii mei. B. Meserve.*

Am surâs la această ultimă remarcă - până şi punctul o caracteriza pe doamna M. - şi apoi am încercat comutatorul. Aparatele mecanice răspund de obicei favorabil când simt prin apropiere o fiinţă umană echipată cu penis, obişnuia Jo să susţină, însă nu şi de data asta. Am ascultat vreme de aproape cinci secunde aparatul de aer condiţionat cum macină, apoi l-am închis. "Blestemăţia dracului s-a căcat în

pat", cum le place să spună celor din TR. Şi până avea să fie reparat, nici măcar rebusuri nu aveam să rezolv aici sus.

M-am uitat totuşi în camera de lucru, curios de ce voi simți, la fel de mult ca şi de ce voi găsi. Răspunsul n-a însemnat nimic. Era biroul la care terminasem *Bărbatul în cămaşă roşie,* demonstrându-mi astfel că prima dată nu fusese vorba doar de noroc chior; era fotografia lui Richard Nixon stând cu brațele ridicate, arătând cu ambele mâini V-ul de la victorie, legenda de dedesubt spunând: AȚI CUMPĂRA O MAŞINĂ LA MÂNA A DOUA DE LA OMUL ĂSTA?; era covorul de iută pe care-l țesuse Jo pentru mine cu o iarnă sau două înainte să descopere minunata lume a covoarelor persane şi renunțase complet la țesut.

Nu era tocmai camera de lucru a unei persoane străine, însă fiecare obiect (mai ales suprafața întinsă şi goală a biroului) spune că *este* spațiul de lucru al unui Mike Noonan dintr-o generație mai tânără. Viețile oamenilor, am citit undeva, sunt definite de două forțe primare: munca şi mariajul. În viața mea, mariajul se încheiase şi cariera ajunsese la ceea ce părea a fi o pauză permanentă. Având asta în gând, nu mi s-a părut ciudat că, acum, spațiul unde petrecusem atâtea zile, cufundat de obicei într-o stare de fericire totală, în vreme ce închipuiam tot soiul de vieți inexistente, nu mai însemna nimic. Era ca şi când m-aş fi uitat la camera de lucru a unui angajat ce fusese concediat... sau care murise subit.

Am dat să plec, apoi mi-a venit o idee. Dulapul cu sertare din colț era plin de hârtii - declarații bancare (expirate cele mai multe de opt sau zece ani), corespondență (în mare parte rămasă fără răspuns), câteva bucăți de poveşti —, dar nu am găsit ce căutam. M-am dus la dulap, în care temperatura trebuie să fi fost de cel puțin şaizeci de grade, şi, dintr-o cutie de carton pe care doamna M. o marcase MAŞINĂRII, l-am scos la lumină: un reportofon Sanyo Memo-Scriber pe care mi-l dăduse Debra Weinstock la încheierea colaborării noastre la prima carte tipărită de Putnam. Putea fi setat să se pornească

singur când începeai să vorbeşti; recădea în PAUZĂ când te opreai să gândeşti.

N-o întrebasem niciodată pe Debra dacă era o chestie care-i atrăsese pur şi simplu atenţia şi-şi spusese: "Măi, să fie, pariez că orice romancier popular care se respectă s-ar bucura să aibă o jucărioară d-asta" sau dacă era ceva puţin mai intenţionat, un fel de sugestie, poate? Verbalizează faxurile alea scurte pe care le primeşti din subconştient cât sunt încă proaspete, Noonan? N-am ştiut atunci şi nu ştiu nici acum. Însă o găsisem: o adevărată maşinărie profesionistă pentru dictare, şi avem cel puţin douăsprezece casete în maşină, cu înregistrări pe care le făcusem acasă să am ce asculta pe drum. Voiam să introduc una în Memo-Scriber în seara aceea, să dau volumul cât de tare mergea şi să trec aparatul pe funcţia de DICTARE. Apoi, dacă se repeta zgomotul pe care-l auzisem cel puţin de două ori, urma să-l am şi înregistrat pe bandă. I-l puteam pune lui Bill Dean să-l asculte şi să-l întreb ce credea *el* că este.

Dacă aud plânsetul copilului în noaptea asta şi aparatul nici nu porneşte?

— Păi, atunci, o să ştiu altceva, am vorbit în camera de lucru goală, inundată de lumină. Stăteam în cadrul uşii, cu Memo-Scriber-ul sub braţ, uitându-mă la biroul gol şi transpirând ca un porc. Sau, cel puţin, o să am o bănuială.

Ungherul lui Jo de pe partea cealaltă a holului făcea camera mea de lucru să pară înghesuită şi confortabilă prin comparaţie. Niciodată prea plin, acum nu era altceva decât un spaţiu păstrat ce luase forma unei încăperi. Covorul dispăruse, fotografiile ei dispăruseră, până şi biroul dispăruse. Părea că încăperea fusese supusă unei operaţiuni din acelea de curăţare generală, abandonată însă după ce fusese dusă la îndeplinire în proporţie de nouăzeci la sută. Jo fusese măturată din cameră - fusese *răzuită* - şi am trăit o clipă de mânie fără temei îndreptată împotriva Brendei Meserve. Mi-am amintit ce-mi spunea mereu mama când făceam ceva din proprie iniţiativă cu care ea nu era de acord: "Te-ai avântat prea tare de unu' singur, nu crezi?" Acelaşi lucru simţeam şi

eu în legătură cu strâmta cameră de lucru a lui Jo: anume că, golind-o complet în felul acesta, doamna Meserve se avântase prea tare de una singură.

Poate că nu doamna M. a făcut curățenie, a spus vocea de extraterestru. *Poate că a făcut-o însăşi Jo. Te-ai gândit măcar la asta, durule?*

— Asta-i o prostie, am spus. De ce s-o facă? Nu prea cred că şi-a prevăzut moartea. Având în vedere că tocmai îşi cumpărase...

Numai că n-am vrut s-o spun. Nu cu voce tare. Cumva, mi s-a părut a fi o idee proastă.

M-am întors să ies din cameră, şi o neaşteptată briză de aer rece, incredibilă în căldura de acolo, a trecut rapid peste fața mea. Nu peste întregul corp; doar peste față. A fost o senzație descumpănitoare, ca nişte mâini mângâindu-mă scurt, dar tandru, pe obraji şi frunte. În acelaşi timp, mi-a ajuns la urechi un suspin... doar că nu-i asta cea mai buna descriere. A fost un susur care mi-a trecut *pe lângă* urechi, asemenea unui mesaj şoptit în treacăt.

M-am întors, aşteptându-mă să văd perdelele de la geam mişcându-se... însă acestea atârnau perfect drepte.

— Jo? am spus şi, auzindu-i numele pronunțat, am început să tremur atât de violent, încât aproape că am scăpat Memo-Scriber-ul. Jo, tu ai fost?

Nimic. Nu mi-a mângâiat pielea nici o mână fantomatică, perdelele nu s-au mişcat deloc... ceea ce ar fi trebuit neapărat să facă dacă ar fi suflat cu adevărat un curent de aer. Totul era tăcut. Nu era decât un bărbat înalt cu fața transpirată şi cu un reportofon sub braț, stând la intrarea unei încăperi pustii... Însă atunci am început eu să cred cu adevărat că nu sunt singur în Sara Laughs.

Şi ce dacă? m-am întrebat. *Chiar dacă ar fi adevărat, ce dacă? Fantomele nu pot răni pe nimeni.*

Asta credeam atunci.

Când am vizitat studioul lui Jo (studioul ei cu *aer condiționat),* după masa de prânz, sentimentele mele pentru

Brenda Meserve se îmbunaseră simțitor - nu se avântase prea tare de una singură, la urma urmei. Cele câteva obiecte pe care mi le aminteam în mod special din micuțul birou al lui Jo - bucățica înrămată a primului covor persan pe care-l țesuse, covorul de iută verde, posterul înrămat întruchipând sigla Maine-ului cu florile de câmp - fuseseră depozitate aici, împreună cu aproape toate celelalte lucruri de care-mi aduceam aminte. Era de parcă doamna M. trimisese un mesaj: *Nu-ți pot uşura durerea şi nici scurta tristețea, şi nu pot preîntâmpina rănile pe care reîntoarcerea la cabană e posibil să le redeschidă, însă pot pune într-un singur loc toate lucrurile care ți-ar face rău, ca să nu dai peste ele fără să te aştepți sau nepregătit. Măcar atât pot face.*

Aici nu erau pereți goi; aici, pereții fremătau de spiritul şi creativitatea soției mele. Erau nişte articole tricotate (unele serioase, multe doar o joacă) baticuri pătrate, păpuşi din cârpe scoțând capul din ceea ce ea numise "facultatea mea pentru bebeluşi", o pictură abstractă a unui deşert, făcută din fâşii de mătase galbenă, neagră şi portocalie, fotografiile ei cu flori, şi chiar şi pe ultimul raft al bibliotecii ei, ceea ce părea a fi o sculptură în lucru a Sarei Laughs însăşi. Era făcută din scobitori şi bețe de la acadele.

Într-un colț se afla micuțul ei război de țesut şi un dulăpior din lemn de al cărui mâner atârna un bilețel ce spunea: CHESTIILE PENTRU TRICOTAT ALE LUI JO! PROPRIETATE PRIVATĂ! Într-un altul se afla banjoul la care învățase ea să cânte şi apoi renunțase, spunând că o dureau prea tare degetele. Într-un al treilea se aflau o vâslă de caiac şi o pereche de patine cu rotile cu vârful scâlciat şi cu pompoane mici şi purpurii la capătul şireturilor.

Lucrul care mi-a atras şi mi-a susținut privirea se afla pe pupitrul vechi din mijlocul camerei. În multele şi plăcutele sfârşituri de săptămână din verile, toamnele şi iernile petrecute aici, pupitrul acela era plin de suveici, sculuri de fire toarse, pernițe cu ace, schițe, poate şi o carte despre Revoluția Spaniolă sau fotografii înrămate, cu câini de rasă americani. Johanna te putea aduce la exasperare, cel puțin pe mine,

fiindcă nu-şi stabilea nici un sistem sau ordine precisă când lucra la ceva. Putea fi şi dezarmantă, chiar copleşitoare uneori. Era o împrăştiată inegalabilă şi biroul ei reflecta mereu acest lucru.

Nu însă şi acum. Puteam bănui că doamna M. luase de pe el tot ce era în plus şi că se căznise să pună în loc ceea ce era acum acolo, însă îmi era imposibil să şi cred. De ce ar fi făcut-o? Nu avea nici o logică.

Obiectul era acoperit cu o husă din plastic gri. M-am întins s-o ating şi am ezitat chiar când eram cu mâna la un centimetru sau doi de ea, fiindcă amintirea unui vis vechi

(dă-mi aia-napoi e cartea mea de omorât timpul)

mi-a alunecat prin minte cam aşa cum îmi alunecase acea ciudată undă de aer peste față. Apoi a dispărut şi am tras husa jos. Sub ea se afla vechea mea maşină de scris IBM Selectric, cea pe care nu o mai văzusem şi la care nu mă mai gândisem de ani de zile. M-am aplecat mai aproape, ştiind că tipul fontului va fi Courier - preferatul meu - chiar înainte să-l văd.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce căuta aici vechea mea maşină de scris?

Johanna picta (deşi nu foarte bine), făcea fotografii (unele într-adevăr destul de reuşite) şi uneori le vindea, tricota, croşeta, țesea şi vopsea haine, ştia să cânte opt sau zece acorduri simple la chitara. *Ştia* să scrie, desigur; majoritatea absolvenților de filologie ştiu, motiv pentru care şi ajung absolvenți de filologie. Făcuse dovada eclatantă a vreunei aptitudini pentru creativitate literară? Nu. După câteva experimente poetice în facultate, renunțase la această ramură a artelor. *Scrii tu pentru amândoi, Mike,* mi-a spus odată. *Asta-ți aparține numai ție; eu o să mă-nfrupt doar câte puțin din toate celelalte.* Dată fiind calitatea poeziilor ei în comparație cu calitatea mătăsurilor, fotografiilor şi a tricotajelor sale, mi s-a părut că a fost probabil o hotărâre înțeleaptă.

Uite însă aici vechiul meu IBM. De ce?

— Scrisori, am spus. A găsit-o în pivniță sau undeva şi a adus-o aici să-şi scrie scrisorile.

Numai că asta nu-i stătea în fire. Îmi arăta majoritatea scrisorilor ei, împingându-mă deseori de la spate să scriu eu însumi mici post-scriptum-uri şantajându-mă cu zicala aia veche despre copiii pantofarului care merg tot timpul desculți ("iar prietenii scriitorului n-ar fi auzit niciodată vreo vorbă de la el de n-ar fi fost Alexander Graham Bell", îi plăcea întotdeauna să adauge). N-am văzut o scrisoare personal scrisă la maşină de soția mea în tot timpul când am fost căsătoriți - dacă nu pentru altceva, pentru că i s-ar fi părut un gest prostesc de etichetă. *Ştia* să scrie la maşină, producând scrisori de afaceri fără nici o greşeală, încet, dar metodic, însă întotdeauna folosise calculatorul meu de birou sau propriul ei PowerBook în acest scop.

— Ce puneai la cale, iubito? am întrebat, apoi am început să cercetez sertarele biroului.

Brenda Meserve îşi încercase forțele şi cu ele, dar natura specifică a lui Jo o înfrânsese. Ordinea de la suprafață (suveici împărțite pe culori, de exemplu) a lăsat imediat loc vechiului şi dragului talmeş-balmeş al lui Jo. Am găsit în sertarele alea destul din ea cât să-mi rănească inima cu o sută de amintiri neaşteptate, dar nu am găsit în schimb nici o lucrare care să fi fost scrisă la bătrânul meu IBM, cu sau fără fontul Courier. Nici măcar o singură pagină.

Când mi-am încheiat vânătoarea, m-am lăsat pe spate în scaunul meu (în scaunul *ei)* şi m-am uitat la fotografia mică, înrămată, de pe birou, o fotografie pe care nu-mi aminteam s-o mai fi văzut vreodată. Era foarte probabil ca însăşi Jo s-o fi imprimat (originalul poate că fusese găsit în podul unui localnic) şi apoi s-o fi retuşat manual. Produsul final semăna cu un poster pentru căutarea răufăcătorilor în vestul sălbatic, dintr-o producție Ted Turner[27] color. Am luat-o în mâini şi mi-am plimbat, năucit, buricul degetului mare peste sticla ce-o acoperea. Sara Tidwell, cântăreața de blues de la începutul secolului trecut a cărei ultimă escală fusese, din câte se ştia, chiar aici, în TR-90. Când ea şi cu oamenii ei - unii dintre ei

prieteni, cei mai mulți, rude - plecaseră din TR, merseseră pentru scurtă vreme în Castle Rock... după care pur şi simplu dispăruseră, asemeni unui nor trecând de linia orizontului sau asemeni ceții într-o dimineață de vară.

Zâmbea uşor în fotografie, dar era un zâmbet greu de citit. Ținea ochii pe jumătate închişi. Sfoara chitarei ei - nu cureaua, ci sfoara - se vedea pe un umăr. În fundal, se întrevedea un bărbat negru purtând un melon înclinat într-un unghi imposibil (au şi muzicienii un lucru al lor: chiar ştiu cum să poarte o pălărie) şi stând lângă ceea ce părea a fi un contrabas mare cât toate zilele.

Jo îi desenase Sarei pielea într-o nuanță de *café au lait,* bazându-se probabil pe alte fotografii pe care le văzuse (circulă destule, cele mai multe arătând-o pe Sara cu capul dat pe spate şi cu părul atârnându-i aproape până la mijloc, în vreme ce scoate faimosul ei râset natural, ca un țipăt), deşi nici una nu putea fi color. Nu la începutul secolului. De asemenea, Sara Tidwell nu rămăsese posterității numai prin intermediul fotografiilor. Îmi aminteam că Dickie Brooks, proprietarul "Garajului Bun la Toate", îmi spusese cândva că tatăl lui susținea că, după ce câştigase un ursuleț de pluş la tras cu puşca la Bâlciul Districtului Castle, i-l dăduse Sarei Tidwell. Aceasta îl recompensase, spunea Dickie, cu un sărut. După spusele lui Dickie, bătrânul nu uitase niciodată acest lucru, zicea că fusese cel mai plăcut sărut din viața lui... deşi mă îndoiesc c-a spus-o vreodată cu soția prin preajmă.

În fotografia aceasta, ea numai zâmbea. Sara Tidwell, cunoscută ca Sara Laughs[28]. Nu înregistrase niciodată nimic, însă cântecele ei supraviețuiseră la fel de bine. Unul dintre ele, "Walk Me Baby", seamănă remarcabil de mult cu "Walk This Way" de la Aerosmith. Astăzi, femeia aceasta ar fi considerată afro-americancă. În 1984, când Johanna şi cu mine am cumpărat cabana şi, prin urmare, am devenit interesați de ea, i se spunea neagră. În vremea ei, trebuie să i se fi spus negresă sau tuciurie sau poate nativă. Şi, desigur, cioară. Trebuie să fi fost destui care să aleagă fără mustrare de conştiință acest ultim apelativ. Iar eu trebuia să cred că-l sărutase pe tatăl lui

Dickie Brooks - un alb - în fața a jumătate din Districtul Castle? Nu, nu credeam. Totuşi, cine putea fi sigur? Nimeni. Asta-i interesant despre trecut.

— Nu-i decât un dans sătesc, iubire, am cântat, aşezând fotografia înapoi pe birou. Nu-i decât un dans în cerc.

Am luat husa maşinii de scris, apoi m-am hotărât s-o las acolo unde era. Ridicându-mă în picioare, privirea mi-a fugit înapoi la Sara, cum stătea ea acolo cu ochii închişi şi cu frânghia ce-i servea drept curea pentru chitară, petrecută peste un umăr. Ceva la fața şi la zâmbetul ei mi se păruse întotdeauna familiar şi, dintr-o dată, mi-am dat seama ce. Semăna într-un fel ciudat cu Robert Johnson, ale cărui improvizații primitive se ascundeau aproape în spatele fiecărei melodii înregistrate vreodată de Led Zeppelin şi Yardbirds. Cel care, potrivit legendei, se întâlnise la răscrucea drumurilor cu Satan şi-şi vânduse sufletul pentru şapte ani de viață intensă, de băuturi tari şi de femeiuşti uşoare de pe stradă. Şi, desigur, pentru genul acela de nemurire păstrată în tavernele dotate cu tonomate. Ceea ce şi primise. Robert Johnson, cel care se presupune că fusese otrăvit din cauza unei femei.

Spre sfârşitul după-amiezii m-am dus la magazin şi am văzut o bucată apetisantă de plătică în vitrina frigorifică. Mi s-a părut potrivită pentru cină. Am cumpărat o sticlă de vin alb la ea şi, aşteptând să-mi vină rândul la casă, o voce tremurată de bătrân a vorbit în spatele meu:

— Văzut-am că ț-ai făcut un pretin nou ieri.

Accentul de yankeu era atât de pronunțat, încât părea a fi o glumă... numai că accentul e doar în parte responsabil de această părere; în general, am ajuns să cred, de vină e tonul acela tărăgănat - adevărații locuitori din Maine seamănă toți cu nişte vânzători la licitații.

M-am întors şi l-am văzut pe boşorogul ăla care stătuse cu o zi în urmă pe macadamul garajului, urmărind împreună cu Dickie Brooks cum făceam eu cunoştință cu Kyra, Mattie şi cu Scoutie. Avea şi acum bastonul cu cap aurit şi l-am recunoscut imediat. Cândva prin anii 1950, revista *Boston*

Post donase câte un astfel de baston fiecărui district din statele ce alcătuiesc Noua Anglie. Fuseseră date celor mai bătrâni localnici şi treceau de la un hârbuit la altul.

Iar partea haioasă e că *Post*-ul s-a întors de câțiva ani cu picioarele-n sus.

— De fapt, doi noi prieteni, am răspuns, încercând să-mi amintesc numele lui. N-am reuşit, însă îmi aminteam de el de când trăia Jo, când ocupa mereu un scaun în camera de aşteptare a lui Dickie, discutând despre vreme şi politică, despre politică şi vreme, în vreme ce ciocanele bubuiau şi compresorul de aer fâsâia. Era un obişnuit al locului. Şi dacă se întâmpla ceva pe şoseaua 68, pe ochiul lui Dumnezeu, el era întotdeauna acolo să ia la cunoştință.

— Am auzit că Mattie Devore poa' să fie o adevărată scumpete, a spus - *auzât, Devoah, şcumpete* —şi una dintre pleoapele lui solzoase s-a închis. Am văzut destule senine obscene din ochi la viața mea, însă nici una nu întrecea semnul făcut de bătrânul cu baston aurit la capăt. Am simțit o pornire să-l pocnesc încât să-i sară de la loc nasul ăla gălbejit, ca un cioc. Sunetul pe care l-ar face despărțindu-se de fața lui s-ar asemăna cu pocnetul unei crengi uscate rupte pe genunchi.

— Auzi multe, moşule? am întrebat.

— Oh, îhî! a spus. Buzele lui - întunecate la culoare ca două fâşii de ficat - s-au despărțit într-un rânjet. Gingiile lui erau năpădite de pete albe. Avea vreo doi dinți galbeni încă înfipți în cea de sus şi alți vreo doi în cea de jos. - Şi-o are şi p-aia mică, şireată-i, nu glumă! Îhî!

— Şireată ca pisica beată, am fost eu de acord.

A clipit la mine, uşor mirat să audă o vorbă aşa de veche din presupusa mea gură cu caş la colțuri, iar apoi rânjetul acela dezgustător s-a lărgit.

— Nu prea-i pasă dă ia, totuş, a spus. Copila o-ncercat să fugă d-acasă, să ştii.

Am devenit conştient - mai bine mai târziu decât niciodată - că ne ascultau vreo şase oameni.

— N-am avut impresia asta, am spus, ridicându-mi puțin vocea. Nu, n-am avut deloc impresia asta.

N-a făcut decât să rânjească... rânjetul ăla de om bătrân, care spune: *Oh, îhî, sigur; ştiu şi io ce-nseamnă asta.*

Am plecat din magazin îngrijorat pentru Mattie Devore. Prea multă lume îşi băga nasul în treburile ei, mi se părea.

Când am ajuns acasă, am dus sticla cu vin în bucătărie - să se răcească până instalam grătarul pe estacadă. Am întins mâna spre uşa frigiderului, apoi m-am oprit. Pe uşă fuseseră împrăştiate la întâmplare poate mai bine de patru duzini de magneți mici - legume, fructe, litere din plastic şi numere, până şi o selecție generoasă de stafide californiene - însă acum nu mai erau aşezate la întâmplare' Acum formau un cerc. Cineva fusese în casă. Intrase cineva şi...

Rearanjase magneții de pe frigider? Dacă aşa era, atunci hoțul avea neapărată nevoie de putină consiliere psihologică. Am atins unul dintre ei - uşurel, doar cu vârful degetului. Apoi, brusc furios pe mine, m-am întins şi i-am amestecat din nou, făcând-o cu destulă forță să dobor vreo doi pe podea. Nu i-am ridicat.

În noaptea aceea, înainte să merg la culcare, am aşezat Memo-Scriber-ul pe masa de sub Bunter, Marele Elan Împăiat, deschizându-l şi comutându-l pe funcția de DICTARE. Apoi am introdus în el una din vechile mele casete cu selecții personale, am adus cronometrul la zero şi m-am dus în pat, unde am dormit fără să visez şi fără alte întreruperi preț de opt ore.

Dimineața următoare, luni, a fost genul acela de zi pentru care vin turiştii în Maine - aerul era atât de pur şi de luminos, că dealurile de dincolo de lac păreau să fie aşezate sub o lupă nu foarte puternică. Muntele Washington, cel mai înalt din Noua Anglie, plutea în depărtare.

Am pus cafeaua pe foc, apoi m-am dus în sufragerie, fluierând. Toate închipuirile mele din ultimele câteva zile mi se păreau prosteşti în dimineața aceasta. Apoi fluieratul mi-a

murit pe buze. Cronometrul Memo-Scriber-ului, setat pe 000 când m-am dus în pat, ajunsese acum la 012.

Am derulat caseta înapoi, am ezitat cu degetul butonul PLAY, mi-am spus (pe vocea lui Jo) să nu fiu prost şi l-am apăsat.

— *Oh, Mike,* a şoptit o voce - a bocit, aproape - pe casetă şi m-am surprins că trebuie să-mi acopăr gura cu podul unei palme ca să-mi reţin ţipătul. Era acelaşi lucru pe care-l auzisem în biroul lui Jo atunci când simţisem curentul acela de aer trecându-mi peste faţă... doar că acum cuvintele erau rostite suficient de rar ca să le înţeleg. - *Oh, Mike,* a spus din nou. S-a auzit un clic şters. Aparatul se închisese pentru câtva timp. Şi apoi, încă o dată, vorbite în sufragerie în vreme ce eu dormeam în aripa de nord: *Oh, Mike.*

Apoi a dispărut.

CAPITOLUL ZECE

Pe la ora nouă, a venit o camionetă pe drumul de acces şi a parcat în spatele Chevrolet-ului meu. Camioneta era nouă - un Dodge Ram atât de curat şi cu ornamentele cromate atât de lucioase, încât părea că tocmai în acea dimineaţă îi fuseseră luate plăcuţele de înmatriculare provizorii, de zece zile - însă avea aceeaşi nuanţă de alb-gălbui ca şi ultima, iar semnul de pe uşa şoferului era cel pe care mi-l aminteam: WILLIAM "BILL" DEAN VERIFICATOR ÎNGRIJITOR DULGHERIE PRIMARĂ, plus numărul lui de telefon. Am ieşit pe veranda din spate în întâmpinarea lui, cu ceaşca de cafea în mână.

— Mike! a strigat Bill, coborând de la volan.

Bărbaţii yankei nu se îmbrăţişează - ăsta-i un truism pe care-l puteţi pune la loc de cinste alături de "tipii duri nu dansează" şi de "bărbaţii adevăraţi nu mănâncă omletă cu mirodenii" —, însă Bill mi-a strâns mâna aproape destul de tare încât să verse cafeaua dintr-o ceaşcă pe trei sferturi goală şi mi-a dat o palmă sănătoasă peste spate. Rânjetul lui a scos la iveală un set splendid de dinţi falşi - din aceia cărora li se

spunea Roebuckers, fiindcă-i comandai direct din catalog. Mi-a trecut fugar prin minte că i-ar fi prins bine o pereche şi interlocutorului meu ancestral de la Magazinul Universal Lakeview. Cu siguranță l-ar fi ajutat la mestecat pe boşorogul ăla gălăgios.

— Mike, eşti o încântare pentru doi ochi obosiți.

— Şi mie-mi pare bine să te văd, am spus, zâmbind. N-a fost un zâmbet fals; mă simțeam bine. Chestiile ce au puterea să te sperie de moarte într-o noapte cu tunete, în cele mai multe cazuri, par doar interesante în lumina puternică a unei dimineți de vară. - Arăți bine, prietene.

Era adevărat. Bill era cu patru ani mai bătrân şi puțin mai cărunt pe la tâmple, dar altfel rămăsese neschimbat. Şaizeci şi cinci? Şaptezeci? Nu conta. Nu avea aspectul palid al unui om bolnav şi pielea nu părea că i se scurge de pe față, mai ales din jurul ochilor şi de pe obraji, lucru pe care-l asociez cu avansarea decrepitudinii.

— Şi tu la fel, a spus, eliberându-mi mâna. Ne-a părut la toți rău de Jo, Mike. Cei din oraş o iubeau mult. A fost un şoc, fiind atât de tânără. Soția m-a rugat în mod special să-ți transmit condoleanțe. Jo i-a făcut un covor persan în anul când ea a avut pneumonie şi Yvette n-a uitat niciodată asta.

— Mulțumesc, am spus şi nu mi-am mai putut stăpâni vocea pentru o clipă sau două. Mi se părea că în TR soția mea aproape că încă mai trăia. - Şi mulțumeşte-i şi lui Yvette.

— Mda. Totu-i în regulă cu casa? Pe lângă aeru' condiționat, adică. Blestemăția dracului! Ăi de la Western Auto mi-au promis săptămâna trecută piesa aia şi-acu' zic că poate n-o vor avea decât pe la-ntâi august.

— E bine. Am adus PowerBook-ul cu mine. Dacă vreau să-l folosesc, masa din bucătărie-mi va servi bine de birou.

Şi *voiam* să-l folosesc - atât de multe rebusuri atât de puțin timp.

— Apa caldă curge bine?

— Totu-i în regulă, e însă o singură problemă.

M-am oprit. Cum îi poți spune îngrijitorului că ai ajuns să crezi că-ți e casa bântuită? Probabil că nu există o cale

potrivită; probabil că cel mai înțelept lucru pe care-l poți face e să te-arunci cu capul înainte. Aveam întrebări de pus, dar nu voiam să gâdil doar pe la margini subiectul şi să fac pe timidul. Pentru început, Bill va simți şi el. Poate că-şi cumpărase proteza dentară dintr-un catalog, însă nu era prost.

— Ce te frământă, Mike? Spune.

— Nu ştiu cum vei reacționa la asta, dar...

A zâmbit în felul unui om care înțelege pe dată despre ce e vorba şi a ridicat mâna.

— Poate că deja ştiu.

— Ştii?

Am simțit o uşurare incredibilă şi de-abia aşteptam să aflu ce experiențe suferise el în Sara, poate atunci când verifica becurile sau când se asigura că rezista acoperişul sub greutatea zăpezii.

— *Tu* ce ai auzit?

— În mare, ceea ce mi-au spus Royce Merrill şi Dickie Brooks, a spus. Pe lângă asta, nu ştiu prea mult. Eu şi cu Mami am fost plecați în Virginia, îți aminteşti. Ne-am întors doar aseară pe la opt. Totuşi, la magazin ăsta-i subiectul zilei.

Pentru o clipă am rămas atât de fixat pe Sara Laughs, încât habar n-am avut despre ce vorbea. Nu mă gândeam decât la faptul că oamenii bârfeau despre zgomotele ciudate din casa mea. Apoi, numele lui Royce Merrill m-a făcut să-mi revin şi toate celelalte lucruri au revenit o dată cu mine la adevărata lor dimensiune. Merrill era oposumul ăla bătrân cu bastonul cu cap aurit şi cu trasul obscen din ochi. Bătrânul Patru Dinți. Îngrijitorul meu nu vorbea despre zgomote fantomatice; vorbea despre Mattie Devore.

— Hai să-ți dau o ceaşcă de cafea, am spus. Vreau să-mi spui în ce-am intrat.

Pe când şedeam pe estacadă, eu ținând în mână o ceaşcă proaspătă de cafea şi Bill o cană de ceai ("Cafeaua mă arde la ambele capete în zilele astea", a spus el), l-am rugat pentru

început să-mi spună versiunea Royce Merrill-Dickie Brooks a întâlnirii mele cu Mattie şi Kyra.

S-a dovedit a fi mai bine decât mă aşteptam eu. Amândoi bătrânii mă văzuseră stând pe marginea drumului cu fetița în braţe şi-mi observaseră Chevy-ul parcat pe jumătate în şanț cu portiera şoferului lăsată deschisă, aparent însă nici unul dintre ei n-o văzuseră pe Kyra folosind linia albă de pe Route 68 pe rol de sârmă de acrobații. Ca pentru a compensa această lipsă, totuşi, Royce susținea că Mattie îmi dăduse o îmbrățişare prelungă, gen *eroul meu,* şi un sărut pe gură.

— A prins partea în care am prins-o de cur şi i-am dat câteva limbi? am întrebat.

Bill a surâs.

— Imaginația lui Royce nu mai e atât de bogată de când avea cincizeci de ani sau cam aşa ceva, iar asta se întâmpla în urmă cu patruzeci sau mai mult de ani.

— N-am atins-o deloc.

Ei bine... fusese momentul acela în care dosul palmei mele se atinsese de curbura sânului ei, însă acela nu fusese un gest intenționat, indiferent de ce-ar fi crezut tânăra doamnă.

— Căcat, mie nu tre' să-mi zici asta, a spus. *Dar...*

A pronunțat acel *dar* aşa cum îl pronunța mereu mama, lungindu-l şi lăsându-l să dispară de la sine, asemenea cozii unui zmeu de hârtie prost mânuit.

— Dar ce?

— Ai face bine să păstrezi distanța față de ea, a spus. E destul de simpatică - aproape că-i de-a noastră, să ştii —, dar e aducătoare de probleme. (A făcut o pauză.) Nu, nu-i corect față de ea ce-ți zic. Fata *are* probleme.

— Bătrânul vrea custodia copilului, nu?

Bill şi-a aşezat cana cu ceai pe balustrada estacadei şi s-a uitat la mine cu sprâncenele ridicate. Reflecții ale apei din lac îi luminau obrajii în valuri, dându-i un aspect exotic.

— De unde ştii?

— Din deducție, dar din genul acela educat. M-a sunat socrul ei sâmbătă seara în timpul focurilor de artificii. Şi, chiar dacă nu şi-a expus răspicat scopul vizitei sale, mă-

ndoiesc că Max Devore a bătut atâta drum înapoi spre TR-90, în vestul Maine-ului, să-i pună sechestru pe jeep şi pe rulotă nurorii sale. Care-i, deci, povestea, Bill?

Preț de mai multe clipe n-a făcut decât să se uite la mine. Aproape că semăna cu privirea unui om care ştie că ai contractat o boală periculoasă şi nu e sigur cât de mult trebuie să-ți spună despre ea. M-a făcut să mă simt puternic neliniştit să fiu privit în felul acela. M-a făcut, de asemenea, să simt că-l pun pe Bill Dean în dificultate. Devore avea rădăcini aici, la urma urmei. Iar eu, indiferent de cât de mult mă plăcea Bill, nu aveam. Jo şi cu mine eram din altă parte. Putea fi mai rău - putea fi Massachusetts sau New York —, însă Derry, deşi în Maine, era totuşi în altă parte.

— Bill? Mi-ar prinde bine să ştiu câteva coordonate de zbor, dacă ai vrea...

— Ai face bine să păstrezi distanța față de ea, a spus. Zâmbetul lui uşor dispăruse. - Bărbatu' ăla-i nebun.

Pentru o clipă, am crezut că Bill vrea să spună doar că Devore e nervos pe mine, dar apoi m-am mai uitat o dată la fața lui. Nu, am hotărât, nu voia să spună nervos; folosise cuvântul "nebun" în sensul lui cel mai propriu.

— Cât de nebun? am întrebat. Nebun ca Charles Manson? Nebun ca Hannibal Lecter? Ca cine?

— Să zicem ca Howard Hughes, a spus. Ai citit oarece despre el? Despre cât de departe era în stare să meargă să aibă ce-şi dorea? Nu conta că era vorba doar de-un hot dog special ce se vindea doar în L.A. sau de un proiectant de avioane pe care voia să-l fure celor de la Lockheel sau celor de la Mc-Donnell-Douglas, trebuia să aibă ce-şi dorea şi nu avea pace până ce nu le obținea. La fel e şi Devore. Întotdeauna a fost aşa - chiar şi în copilărie a fost încăpățânat, după cum spun poveştile pe care le poți auzi în oraş.

Taică-meu avea şi el una pe care o spunea de obicei. Spunea că micuțul Max Devore a spart şopronul cu unelte al lui Scant Larribee într-o iarnă fiindcă voia sania Flexible Flyer pe care i-o dăduse Scant fiului său Scooter, drept cadou de Crăciun În 1923 se-ntâmpla asta.

Devore şi-a tăiat ambele mâini în sticla spartă, spunea tata, dar a avut sania. L-au găsit aproape de miezul nopții, dându-se în jos pe Sugar Maple Hill ținându-şi mâinile ferite la piept când cădea. Îşi pătase cu sânge amândouă mănuşile şi salopeta de zăpadă. Mai îs câteva poveşti pe care le poți auzi despre Maxie Devore de când era copil - dacă-ntrebi prin jur, o s-auzi cincizeci de altele —, iar unele s-ar putea să fie chiar adevărate. Asta despre sanie *este* adevărată, însă. Pariez pe orice că e. Fiindcă taică-meu nu mințea. Era împotriva religiei lui.

— Baptist?

— Nu, domnule. Yankeu.

— 1923 a trecut demult, Bill. Oamenii se schimbă uneori.

— Îhî, dar cel mai des nu. Nu l-am văzut pe Devore de când s-a-ntors şi s-a cazat la Warrington, aşa că nu pot spune sigur, da' am auzit lucruri care mă fac să cred că de *s-a schimbat*, a făcut-o-n rău. N-a străbătut toată țara că voia o vacanță. Vrea *copilul*. Pentru el, fetița nu-i decât o altă versiune a saniei Flexible Flyer a lui Scooter Larribee. Iar sfatul pe care ți-l dau cu toată seriozitatea e să nu fii geamul dintre el şi ea.

Am sorbit din cafea şi m-am uitat către lac. Până să termin, Bill mi-a dat timp de gândire, împrăştiind cu bocancii săi de lucru o pată de rahat de pasăre pe scândurile estacadei. Rahat de cioară, m-am corectat; numai ciorile lasă urme atât de lungi şi de exuberante.

Un lucru părea absolut sigur; Mattie Devore plutea cam la cincisprezece kilometri în sus pe Pârâul Caca fără a avea vreo vâslă. Nu mai sunt persoana cinică de la douăzeci de ani - mai e cineva? —, însă nu eram destul de naiv sau destul de idealist să cred că legea o favoriza pe doamna Rulotă în detrimentul domnului Computer... nu dacă domnul Computer se hotăra să joace murdar. Copil fiind, furase sania pe care-o voise şi mersese singur la săniuş, la miezul nopții, mâinile care-i sângerau nefiind o problemă. Şi ca om mare? Ca bătrân ce primise în ultimii aproximativ patruzeci de ani toate săniile pe care şi le dorise?

— Care-i povestea lui Mattie, Bill? Spune-mi.

Nu i-a luat mult. Poveştile de la țară sunt, cel mai des, nişte poveşti simple. Ceea ce nu înseamnă că nu sunt şi deseori interesante.

Mattie Devore îşi începuse viața sub numele de Mattie Stanchfield, nu tocmai în TR, ci chiar dincolo de graniță, în Motton. Tatăl ei fusese tăietor de lemne, mama, cosmeticiană la domiciliu (ceea ce făcea din ei, într-un fel forțat, un mariaj perfect de țară). Avuseseră trei copii. Când David Stanchfield a uitat să ia curba în Lovell şi a căzut cu un camion de transportat buşteni, plin ochi, în Lacul Kewadin, văduva lui "şi-a cam pierdut vâna", după cum se spune. A murit la scurtă vreme după aceea. Nu fusese nici o poliță de asigurare, în afară de cea pe care Stanchfield fusese obligat s-o încheie pentru a putea lucra ca tăietor de lemne.

Apropo de Frații Grimm, hă? Eliminați jucăriile Fisher-Price din spatele casei, cele două căşti pentru uscat părul din salonul de cosmetică din beci bătrâna şi rablagita Toyota din parcare şi acolo ajungeți: *A fost odată ca niciodată o văduvă care avea trei copii.*

Mattie e în povestea asta prințesa - săracă, dar frumoasă (că *era* frumoasă puteam depune chiar eu mărturie). Acum intră prințul în scenă. În cazul de față, e un lungan roşcat şi bâlbâit pe nume Lance Devore. Copilul anilor de apus ai lui Max Devore. Când a întâlnit-o Lance pe Mattie, avea douăzeci şi unu de ani. Ea tocmai împlinise şaptesprezece. Întâlnirea a avut loc la domeniul Warrington, unde Mattie primise o slujbă de sezon ca ospătăriță.

Lance Devore locuia de partea cealaltă a lacului, pe Upper Bay, dar în fiecare seară de marți, pe domeniul Warrington se desfăşurau meciuri de softball cu echipe formate din voluntari, localnicii împotriva turiştilor, iar el de obicei se dădea peste cap să joace. Softball-ul e-un lucru minunat pentru toți Lance Devorii lumii; când stai pe poziție, ținând o bâtă în mână, nu mai contează că eşti lungan. Şi-n mod sigur nu mai contează că te bâlbâi.

— Le dădea dureri de cap cam mari celor de la domeniul Warrington, a spus Bill. Nu ştiau în ce echipă-şi avea locul: a Localnicilor sau a Veneticilor. Lui Lance nu-i păsa; îi convenea oricum. În unele săptămâni juca pentru unii, într-altele cu alții. Amândouă erau la fel de fericite să-l primească, fiindcă ştia să lovească mingea, de-o trimitea pân' la îngeri. Îl puneau deseori la prima bază fiindcă era înalt, acolo însă îi iroseau doar talentul. La a doua sau la penultima... oau! Sărea şi se învârtea în aer ca tipu' ăla, Noriega.

— Poate vrei să spui Nureyev[29], am zis.

A ridicat din umeri.

— Ideea e că era un spectacol. Iar oamenii-l plăceau. Se integra. De-obicei joacă tinerii, ştii, iar pentru ei contează ce poți face, nu cine eşti. Pe lângă asta, mulți dintre ei nici n-ar face diferența dintre Max Devore şi-o groapă în pământ.

— Doar dacă nu citesc *The Wall Street Journal* şi revistele de calculatoare, am spus. În astea, dai peste numele Devore cam la fel de des cum dai peste numele Dumnezeu în Biblie.

— Serios?

— Păi, cred că în revistele de calculatoare Dumnezeu e mai des scris Gates, dar cred că ştii ce vreau să zic.

— Cre' că da. Da' chiar ş-aşa, au trecut aproape şaizeci şi cinci de ani de când şi-a petrecut Max Devore ceva timp în TR. Ştii ce s-a-ntâmplat atunci când a plecat, nu?

— Nu, de ce să ştiu?

Pentru o clipă m-a privit mirat. Apoi a părut că-i cade peste ochi un fel de văl. A clipit şi acesta a dispărut.

— Îți zic altă dată - nu-i cine ştie ce secret —, da' tre' să ajung până la unşpe la casa Harrisman-ilor să le verific pompa de drenare. Nu vreau să deviez de la subiect. Ideea e că voiam să zic asta: Lance Devore a fost văzut ca un tip tânăr şi simpatic care ştia să arunce mingea de softball la o sută şapte metri în copaci, dac-o lovea cum trebuia. Nu era nimeni destul de bătrân să-l judece după taică-său - cel puțin la Warrington, marțea seara, nu era nimeni - şi nimeni nu-l socotea vinovat nici că familia lui are mălai. La dracu', îs o mulțime de oameni

bogați pe-aici vara. Ştii asta. Nici unu' aşa bogat ca Max Devore, da' bogăția nu-i decât o chestie de mai mult ca altul.

Nu era adevărat şi aveam destul de mulți bani s-o ştiu. Bogăția e ca scara Richter - o dată ce treci de-un anumit punct, salturile de la un nivel la următorul nu sunt duble sau triple, ci sunt nişte salturi uimitor şi dezastruos de multiple, la care nici măcar nu vrei să te gândeşti. Fitzgerald a pus degetul pe rană, deşi cred că n-a crezut în propria sa vorbă de duh: cei foarte bogați *sunt* altfel decât tu şi eu. M-am gândit să-i spun asta lui Bill şi am hotărât să-mi țin gura închisă. Avea o pompă de drenare de reparat.

Părinții lui Kyra s-au întâlnit datorită unui butoiaş de bere căzut într-o groapă cu noroi. Mattie aducea de la clădirea principală, ca de obicei, butoiaşul de marți seara într-un cărucior manual, spre terenul de softball. Reuşise să-l aducă mare parte din drumul de la aripa cu restaurantul, fără vreo problemă, însă plouase abundent la începutul săptămânii şi căruciorul s-a înțepenit într-un sfârşit într-o bucată de pământ moale. La minge era echipa lui Lance, iar Lance şedea la capătul băncii, aşteptându-şi rândul să lovească. A văzut-o pe fata în pantaloni scurți albi şi în tricou albastru cu emblema domeniului Warrington luptându-se cu căruciorul împotmolit şi s-a ridicat s-o ajute. Trei săptămâni mai târziu erau de nedespărțit şi Mattie era însărcinată; zece săptămâni mai târziu erau căsătoriți; treizeci şi şapte de luni mai târziu, Lance Devore era într-un sicriu, o terminase cu softball-ul şi cu berea rece în serile de vară, o terminase cu ceea ce el numea "păduritul", terminase a mai fi tată, terminase cu dragostea pentru frumoasa prințesă. Doar un alt sfârşit grăbit, fără "şi au trăit fericiți până la adânci bătrâneți".

Bill Dean nu a descris întâlnirea lor în detaliu; a spus doar: "S-au întâlnit la teren: ea aducea berea şi el a ajutat-o să-şi scoată căruțu' de mână din groapa unde-l băgase."

Mattie nu mi-a spus niciodată multe lucruri despre partea aceasta, aşa că nu ştiu multe. Numai că ştiu... şi, chiar dacă unele detalii s-ar putea să fie greşite, aş paria un dolar la o

sută că cele mai multe sunt corecte. Aceea a fost vara în care am ştiut lucruri pe care n-aveam de unde le şti.

E cald, pentru început - vara lui '94 e cea mai călduroasă vară a decadei şi iulie e luna cea mai călduroasă a verii. Preşedintele Clinton e pus într-o lumină proastă de Newt şi de către republicani. Oamenii spun că bătrânul Willie cel Viclean s-ar putea să nu mai candideze pentru un al doilea mandat. Despre Boris Elțân se zvoneşte fie că moare de inimă, fie că se află într-o clinică de dezalcoolizare. Rezultatele echipei Red Sox arată mai bine decât ar avea dreptul să arate. În timpul acesta, în Derry, Johanna Arlen Noonan începe poate să simtă uşoare grețuri dimineața. Dacă e aşa, nu vor beşte nimic despre asta cu soțul ei.

O văd pe Mattie în cămaşa albastră pe care, deasupra sânului stâng, îi este cusut cu ață albă numele. Pantalonii scurți creează un contrast plăcut cu picioarele bronzate. O mai văd purtând şi o şapcă oribilă cu un *W* roşu de la Warrington deasupra cozorocului lung. Părul ei frumos, blond şi lung, e scos prin gaura de la spate a şepcii şi-i cade pe gulerul cămăşii. O văd încercând să smucească afară din groapă căruciorul fără să agite butoiaşul cu bere. Îşi ține capul aplecat; umbra aruncată de cozorocul şepcii îi ascunde întreaga față, cu excepția gurii şi a bărbiei mici şi serioase.

— D-dă-mi v-vo-voie să te-a-ajut, spune Lance, iar ea îşi ridică privirea. Umbra aruncată de cozorocul şepcii e alungată, el îi vede ochii mari şi albaştri - cei pe care-i va da fiicei lor. O singură privire în acei ochi şi războiul s-a încheiat fără să se tragă vreun foc; el îi aparține ei la fel de complet cum i-a aparținut oricând orice bărbat tânăr oricărei femei tinere.

Restul, după cum se spune prin locurile astea, a fost doar vrăjeală.

Bătrânul avea trei copii, însă Lance era singurul de care părea să-i pese. ("Fiică-sa-i mai nebună decât un şoarece de căcăstoare", a spus Bill în treacăt. "E-ntr-o academie d-aia pentru veseli în statul Washington. Cre' c-am auzit c-are şi cancer.") Faptul că Lance nu manifesta nici un interes în

calculatoare şi în programe părea să-l mulţumească de fapt pe tatăl lui. Avea un alt fiu capabil să conducă afacerea. Într-un alt sens, totuşi, fratele vitreg mai mare al lui Lance nu era capabil deloc: din partea lui nu avea să vină nici un nepot.

— Poponar, a spus Bill. Am auzit că-s mulţi d-ăştia prin California.

Sunt câţiva şi prin TR, am gândit, dar mi-am spus că nu-i treaba mea să-i dau lecţii despre sex îngrijitorului meu.

Lance Devore frecventa cursurile Colegiului Reed din Oregon, specialitatea silvicultură - era genul de individ care se îndrăgosteşte de o pereche de pantaloni verzi din flanel, de suspensori roşii şi de priveliştea condorilor la apus de soare. Un tăietor de lemne din basmele Fraţilor Grimm, de fapt, o dată ce treceai de jargonul academic. În vara dintre primul şi ultimul său an de studiu, îl chemase taică-său la reşedinţa familiei din Palm Springs şi-i oferise o valiză diplomat burduşită cu hărţi, fotografii aeriene şi cu documente. Erau aşezate într-o ordine precară, din câte şi-a dat seama Lance, dar mă îndoiam că-i păsase de asta. Închipuiţi-vă un colecţionar de benzi desenate căruia i se dă un coş plin cu ediţii vechi şi rare din seria *Donald Duck.* Închipuiţi-vă un colecţionar de filme căruia i se dă ediţia neprelucrată a unui film niciodată lansat, cu Humphrey Bogart şi Marilyn Monroe. Apoi închipuiţi-vă acest pădurar tânăr şi avid dându-şi seama că tatăl lui deţine nu doar acei acri sau kilometri pătraţi de vaste păduri neîncorporate în vestul Maine-ului, ci *regate* întregi.

Cu toate că Max Devore plecase din TR în 1933, îşi menţinuse interesul viu pentru zona în care crescuse, abonându-se la ziarele de acolo şi cumpărându-şi reviste ca *Down East* şi *The Maine Times.* La sfârşitul anilor optzeci, începuse să cumpere fâşii lungi de pădure la est de graniţa Maine-New Hampshire. Dumnezeu ştie că fuseseră multe scoase la vânzare; companiile de celuloză care deţineau mare parte din păduri căzuseră în groapa recesiunii şi multe se convinseseră că proprietăţile şi operaţiunile pe care le aveau în Noua Anglie sunt cel mai bun loc de unde să înceapă

reducerea de activitate. Aşadar, pământul acesta, furat de la indieni şi defrişat cu sălbăticie în anii douăzeci şi cincizeci, a încăput pe mâinile lui Max Devore. E posibil să-l fi cumpărat doar pentru că era de vânzare, o afacere bună de care-şi permitea să profite. E posibil să-l fi cumpărat pentru a-şi demonstra că supraviețuise într-adevăr copilăriei, că, mai exact spus, triumfase asupra ei.

Sau e posibil să-l fi cumpărat ca jucărie pentru iubitul său fiu. În anii în care Devore făcea cele mai mari achiziții ale sale din domeniul funciar în vestul Maine-ului, Lance nu era decât un copil... destul de mare însă pentru ca un tată cu vederi destul de largi să îşi dea seama încotro se îndreaptă interesele sale.

Devore i-a cerut lui Lance să-şi petreacă vara lui 1994 cutreierând proprietăți ce erau, în mare parte, vechi deja de zece ani. Voia ca băiatul să-i pună documentele în ordine, însă voia şi altceva de la el - voia ca Lance să le facă să însemne ceva. Nu-l interesa tocmai o recomandare cu privire la modul de-a folosi pământurile, deşi cred că l-ar fi ascultat dacă ar fi vrut Lance să-i facă o asemenea recomandare; voia pur şi simplu să aibă idee ce cumpărase. Voia Lance să-şi petreacă o vară în vestul Maine-ului, încercând să descopere care e ideea *lui* despre afacere? Pentru un salariu de două sau trei mii de dolari pe lună?

Îmi închipui că răspunsul lui Lance a fost o versiune mai politicoasă decât întrebarea lui Buddy Jellison: "Se mai cacă calu-n grajd?"

Puştiul a sosit în iunie 1994 şi şi-a instalat ghereta într-un cort pe partea îndepărtată a lacului Dark Score. Trebuia să se întoarcă la Reed la sfârşitul lui august. În loc de asta, însă, s-a hotărât să-şi înghețe un an. Tatăl lui n-a fost fericit. Tatăl lui a mirosit ceea ce el numea "probleme cu o fată".

— Mda, da-i destul de greu să adulmeci aşa ceva taman din California, a zis Bill Dean, aplecându-se cu mâinile sale arse de soare încrucişate peste geamul uşii de la şofer. Avea pe cineva care adulmeca şi care era mult mai aproape de TR decât era el din Palm Springs.

— Despre ce vorbeşti? am întrebat.

— Despre *bârfă.* Oamenii o fac pe gratis şi cei mai mulți îs dispuşi s-o facă şi mai abitir dacă-s plătiți.

— Oameni ca Royce Merrill?

— Royce poate fi unu' din ei, a fost el de acord, da' nu-i şi singuru'. Viața pe-aci nu-i rea sau bună; dacă eşti localnic, e rea şi mai rea. Aşa că, atunci când un tip ca Max Devore trimite pe cineva pe-aci cu cincizeci sau o sută de dolari de dat...

— A fost cineva dintre localnici? Un avocat?

Nu un avocat; un agent imobiliar numit Richard Osgood ("un tip unsuros", a fost descrierea pe care i-a făcut-o Bill Dean) care-şi avea bârlogul şi biroul în Motton. În cele din urmă, Osgood *într-adevăr* angajase un avocat din Castle Rock. Îndatorire inițială a tipului unsuros, când se încheiase vara lu' '94 şi Lance Devore rămăsese în TR, fusese aceea de a afla ce dracu' se întâmpla şi de a-i pune capăt.

— Şi apoi? am întrebat.

Bill s-a uitat în treacăt la ceasul de la mână, s-a uitat în treacăt la cer, apoi şi-a fixat privirea asupra mea. A ridicat uşor şi comic din umeri, ca pentru a spune: "Suntem amândoi oameni de lume, într-un anumit fel liniştit şi aşezat - nu-i nevoie să-mi pui o-ntrebare atât de prostească."

— Apoi Lance Devore şi Mattie Stanchfield s-au căsătorit la Biserica Binecuvântării Baptiste, chiar acolo pe Şoseaua 68. Circulau poveşti printre oameni despre ce-a fost Osgood în stare să facă să împiedice oficierea căsătoriei - am auzit că a-ncercat chiar să-l mituiască pe reverendul Gooch să refuze a-i uni, da' cred că asta-i o prostie, s-ar fi dus pur şi simplu într-un alt loc. Pe lângă asta, nu văd ce sens are să-ți spun ce nu ştiu sigur.

Bill şi-a întins un braț şi a-nceput să țină numărătoarea pe degetele mâinii sale drepte.

— S-au căsătorit la mijlocul lui septembrie, 1995, ştiu sigur. (A ridicat degetul mare.) Oamenii se uitau destul de curioşi primprejur să vadă de nu-şi face apariția şi tata mirelui, da' n-a venit niciodată. (A ridicat degetul arătător. Adăugat celui mare, alcătuia un pistol.) Mattie a născut un copil în aprilie '95, puțin cam prematur... dar nu destul să se vadă. Puțin cam prematur... dar nu destul să conteze. L-am văzut eu însumi la magazin cu ochii mei cân' n-avea nici măcar o săptămână şi era atâta cât trebuia să fie de mare. (A ridicat degetul din mijloc.) Nu ştiu dacă bătrânul lui Lance Devore a refuzat să-l ajute financiar, dar *ştiu* că locuiau într-o rulotă mai jos de Garajul lui Dickie, iar asta mă face să-mi spun c-o duceau destul de greu.

— Devore le-a pus laţul la gât, am spus. Asta face un tip obişnuit ca toate dorinţele să i se îndeplinească... dar dacă-şi iubea băiatul atât de tare cum crezi tu, trebuie să fi venit.

— Poate da, poate nu. (S-a uitat iarăşi la ceas.) Dă-mi voie să termin repede şi să nu-ţi mai stau în soare... dar tre' să mai auzi încă o poveste scurtă, fiindcă arată cum stau de fapt lucrurile.

În iulie a anului trecut, cu mai puţin de-o lună înainte să moară, Lance Devore se prezintă la ghişeul oficiului poştal din Magazinul General Lakeview. Vrea să trimită un plic mare, da' mai întâi tre' să-i arate Carlei DeCinces ce-i înăuntru. Ea spune că era tot umflat la faţă, aşa cum sunt uneori taţii de copii mici.

Am aprobat din cap, amuzat la gândul lui Lance Devore cel costeliv şi bâlbâit, fiind tot umflat. Dar îl puteam vedea cu ochiul minţii şi imaginea era într-un fel tandră.

— În plic era o poză de studio pe care-o făcuseră în Rock. O arăta pe fetiţa lor... cum o cheamă? Kayla?

— Kyra.

— Aha, le pun tot felu' de nume-n zilele astea, nu crezi? O arăta pe Kyra şezând într-un scaun mare din piele, cu o pereche de ochelari falşi pe năsucul ăla cârn al ei, uitându-se la una dintre fotografiile aeriene ale pădurii de dincoace de lac în TR-100 sau TR-110 - o parte din ce cumpărase bătrânu', oricum. Carla spune că fetiţa avea o privire mirată ca şi când n-ar fi bănuit că există păduri atât de mari pe pământ. A spus că-i *groaznic* de şireată, aşa a zis.

— Şireată ca pisica beată, am murmurat.

— Iar plicul - recomandat, trimis prin prioripost - era adresat lui Maxwell Devore, în Palm Springs California.

— Ceea ce te-a făcut să deduci fie că bătrânul s-a-nmuiat destul să ceară o fotografie cu singura lui nepoată, fie că Lance Devore şi-a spus c-o fotografie *l-ar putea* înmuia.

Bill a aprobat din cap, părând la fel de mulţumit ca un părinte al cărui copil a reuşit să facă o adunare dificilă.

— Nu ştiu dac-a ajutat la ceva, a spus el. N-a avut destul timp să afle, oricare-ar fi fost răspunsul. Lance cumpărase

una dintre antenele alea parabolice mici, cum ai şi tu aici. În ziua în care-a montat-o a fost o furtună urâtă - grindină, vânt puternic, copaci căzuți pe malul lacului, o groază de fulgere. Asta se-ntâmpla spre seară. Lance şi-a montat antena după-amiaza, fără nici o problemă, doar că atunci când a-nceput furtuna şi-a amintit c-a lăsat cheia fixă pe acoperişul rulotei. S-a dus s-o ia, ca să nu se ude şi să ruginească...

— A fost lovit de fulger? Iisuse, Bill!

— Fulgeru-a lovit, sigur, da' dincolo de drum. De mergi dincolo de locu' unde drumul Wasp Hill se-ntâlneşte cu 68, o să vezi urma pe care-a lăsat-o copacul doborât de fulger. Lance cobora pe scară cu cheia lui fixă când s-a-ntâmplat. Dacă n-ai auzit un fulger spărgându-se chiar deasupra capului tău, ştii cât de tare te sperie sunetul - e ca şi când ar intra un şofer beat pe banda ta de mers şi s-ar îndrepta direct spre tine, şi-apoi ar reintra pe banda lui chiar la timp. Un fulger care cade aproape de tine-ți face părul măciucă - îți face şi blestemata de *puță* măciucă. Îți poate face plombele să prindă posturi de radio, îți face urechile să țiuie şi face aerul s-aibă miros de prăjit. Lance a căzut de pe scară. Dac-a avut timp să-şi spună ceva înainte s-ajungă la pământ, pariez c-a crezut că *este* electrocutat. Sărmanul băiat. Iubea TR-ul, da' nu i-a purtat deloc noroc.

— Şi-a frânt gâtul?

— Ăhă. Cu atâtea tunete, Mattie nici nu l-a auzit căzând sau țipând sau ceva. S-a uitat pe fereastră la un minut sau două după ce-a-nceput grindina şi el tot nu se-ntorsese. Şi-acolo era el, zăcând pe pământ şi uitându-se-n sus la nenorocita aia de grindină, cu ochii larg deschişi.

Bill s-a uitat o ultimă dată la ceas, apoi şi-a deschis portiera camionetei.

— Bătrânu n-a vrut să vină la nunta lor, da' a venit în schimb la-nmormântarea lu' fiu-său şi de-atunci n-a mai plecat de-aci. N-are absolut nimic cu femeia asta...

— Dar vrea copilul, am spus.

Nu era mai mult decât ştiam deja, dar am simțit totuşi un gol în coşul stomacului. *Nu vorbiți despre ce s-a întâmplat,*

mă rugase Mattie în dimineața zilei de Patru. *Nu-i un moment bun pentru Ki şi pentru mine.*

— Cât de departe a ajuns cu procesul?

— La al treilea tur şi se-ndreaptă către prima bază, aş zice. O să fie-o audiere la Curtea Supremă a Districtului Castle, poate la sfârşitul lunii ăsteia, poate luna viitoare. Judecătorul ar putea hotărî să-i predea fata acum sau ar putea amâna cazul până la toamnă. Cred că nu contează care, fiindcă singurul lucru care nu se va-ntâmpla niciodată pe fața pământului verde-al lui Dumnezeu e-o hotărâre în favoarea mamei. Într-un fel sau altul, fetița o să crească în California.

Spusă-n felul ăsta, am simțit cum mă străbate un fior foarte neplăcut.

Bill s-a urcat la volanul camionetei.

— Nu te băga, Mike, a spus. Păstrează distanța față de Mattie Devore şi fiica ei. Şi dacă eşti chemat la tribunal sub pretextu' că le-ai văzut pe amândouă sâmbătă, zâmbeşte mult şi spune cât mai puține lucruri posibil.

— Devore o acuză că nu poate creşte copilul.

— Ăhă.

— Bill, am *văzut* copilul şi arată bine.

A rânjit din nou, dar de data aceasta nu era nimic comic în el.

— Aşa-mi închipui şi io. Da' nu asta-i ideea. Nu te băga-n treburile lor, bătrâne. E de datoria mea să-ți zic asta; acu' că Jo nu mai e, cre' că-s singurul îngrijitor pe care-l mai ai.

A trântit în fugă uşa Ram-ului, a pornit motorul, a apucat schimbătorul de viteze, iar apoi şi-a lăsat mâna să cadă din nou, ca şi când i-ar mai fi venit ceva în minte.

— Dacă ai ocazia, ar trebui să cauți bufnițele.

— Ce bufnițe?

— Îs pe-aci pe undeva două bufnițe din plastic. S-ar putea să fie-n beci sau în studiou' lui Jo. Au venit cu poşta în toamna dinainte să se stingă ea.

— În toamna lui 1993?

— Ăhă.

— Poate greşeşti.

Nu folosiserăm Sara în toamna lui 1993.

— Numa' că nu greşesc. Eram aci, punând uşile de furtună, când a apărut Jo. Ne-am apucat să trăncănim şi-apoi a venit camionul de la UPS. Am târât cutia până-n hol şi-am băut o cafea - pe-atunci încă o mai beam - cât ea a scos bufnițele şi mi le-a arătat. Oribile, da' păreau adevărate! A plecat la nici zece minute dup-aia. A fost de parc-ar fi venit tocmai pentru a face treaba asta, deşi nu ştiu de ce-ar veni cineva tocmai din Derry să preia livrarea a două bufnițe din plastic.

— Când era asta în toamnă, Bill? Ți-aminteşti?

— A doua săptămână din noiembrie, a spus prompt. Mai târziu în dup-amiaza aia, eu şi cu nevastă-mea am mers la Lewiston, la sora lui 'Vette. Era ziua ei de naştere. La drumul de-ntoarcere am oprit la Castle Rock Agway, să-şi cumpere 'Vette curcanu' de Ziua Recunoştinței. (S-a uitat la mine mirat.) Chiar nu ştii de bufnițele alea?

— Nu.

— Asta-i o țară cam ciudat, nu crezi?

— Poate că mi-a spus şi am uitat, am zis eu. Bănuiesc că acum oricum nu mai contează.

Şi, totuşi, mi se părea că mai contează. Era un lucru minor, dar părea să conteze.

— La ce-i trebuiau lui Jo două bufnițe din plastic?

— Să le facă pe ciori să nu se mai cace pe podele, aşa cum fac pe estacada ta. Dacă văd ciorile bufnițele alea din plastic, fac cale-ntoarsă.

Am izbucnit în râs în pofida uluirii mele... sau poate datorită ei.

— Mda? Chiar funcționează asta?

— Ăhă, atâta vreme cât le schimbi din când în când locul, să nu intre la idei ciorile. Ciorile-s printre cele mai deştepte păsări, să ştii. Caută bufnițele alea, şi scapi de-o grămadă de mizerii.

— O să le caut, am spus.

Bufnițe din plastic să sperii ciorile - era exact genul de informații peste care dădea Jo (într-un fel, ea însăşi era ca o cioară, adunând bucăți scânteietoare de informații care îi

atrăgeau atenția) şi în spiritul cărora acționa fără să se mai deranjeze să-mi spună şi mie. Dintr-o dată, m-am simțit iarăşi singur fără ea - îmi era un dor de moarte de ea.

— Bine. Într-o zi, când am mai mult timp liber, o să ne plimbăm peste tot. Şi prin pădure, de vrei. Cre' că o să fii mulțumit.

— Sunt sigur că aşa voi fi. Unde stă Devore?

Sprâncenele stufoase s-au ridicat.

— La Warrington. El şi cu tine sunteți de-a dreptul vecini. Credeam că ştii asta.

Mi-am amintit femeia pe care o văzusem - costum de baie negru şi pantaloni scurți negri combinându-se cumva să-i ofere alura unei participante la o petrecere cu cocteiluri - şi am aprobat din cap.

— Am întâlnit-o pe soție-sa.

Bill a râs atât de sănătos la aceste cuvinte, că a avut nevoie de batistă. A scos-o din bord (o chestie cadrilată, albastră, de mărimea unui fanion fotbalistic) şi s-a şters la ochi.

— Ce-i aşa de distractiv? am întrebat.

— O femeie slabă? Cu păr alb? Cu fața asemănătoare cu masca de Halloween a unui copil?

A fost rândul meu să râd.

— Ea e.

— Nu-i nevastă-sa, îi cum-îi-spune, asistentul lui personal. O cheamă Rogette Whitmore. (A pronunțat ro-GET, cu un *G* dur.) Nevestele lu' Devore îs toate moarte. Ultima, de douăzeci de ani.

— Ce fel de nume-i Rogette? Franțuzesc?

— California, a spus şi-a ridicat din umeri ca şi când acest cuvânt singur explică totul. Oamenii-s speriați de ea în oraş.

— Chiar aşa?

— Ăhă.

A ezitat şi-apoi a adăugat unul dintre zâmbetele acelea pe care le scoatem la paradă atunci când vrem să ştie lumea că *ştim* că spunem ceva prostesc:

— Brenda Meserve spune că-i vrăjitoare.

— Şi zici că stau amândoi la Warrington de aproape un an?

— Ăhă. Whitmore vine şi pleacă, da' cel mai mult a stat pe-aci. În oraş se crede c-o să stea pân' ce se-ncheie cazul pentru câştigarea custodiei, apoi o să se-ntoarcă toți în California cu avionul privat al lui Devore. O să-l lase pe Osgood să vândă Warrington-ul şi...

— Să-l vândă? Cum adică, să-l *vândă?*

— Credeam că ştii, a spus Bill, băgând în viteza întâi. Când i-a spus bătrânul Hugh Emerson lui Devore că-nchid cabana după Ziua Recunoştinței, Devore i-a spus că n-o să se mute de acolo. A spus că se simte bine unde e şi că voia să rămână pe loc.

— A cumpărat localul.

Fusesem pe rând mirat, amuzat şi mâniat în ultimele douăzeci de minute, dar niciodată chiar amuțit. Acum eram.

— A cumpărat Cabana Warrington ca să nu se mute la hotelul Lookout Rock din Castle View sau să închirieze o casă.

— Ăhă, aşa a făcut. Nouă clădiri, inclusiv cabana principală şi Barul Apusului de Soare; doişpe acri de pădure, un teren de golf cu cinci găuri şi o sută cincizeci şi doi de metri de Stradă, porțiunea care trece pe lângă malul lacului. Plus o alee dublă pentru popice şi un teren pentru softball. La prețul de un sfert de milion. Prietenul lui Osgood a încheiat afacerea şi Devore a plătit cu cecuri la purtător. Mă-ntreb unde-a avut loc să scrie atâtea zerouri. Ne vedem, Mike.

Spunând asta, a ieşit cu spatele de pe drumul de acces, lăsându-mă pe mine pe verandă să mă uit după el cu gura deschisă.

Bufnițe din plastic.

Bill îmi spusese mai bine de două duzini de lucruri interesante între momentele când se uitase la ceas, însă lucrul care le întrecea pe toate era faptul (şi-l acceptasem ca fapt; Bill fusese prea sigur pe sine ca să nu-l accept) că Jo venise aici special ca să preia livrarea a două blestemate de bufnițe din plastic.

Îmi spusese ea despre asta?

E posibil să-mi fi spus. Nu-mi aminteam s-o fi făcut şi mi se părea că trebuia să-mi amintesc, însă Jo obişnuia să susțină că, atunci când intram în transă, nu ajuta la nimic să-mi spună ceva; îmi intra pe-o ureche şi-mi ieşea pe cealaltă. Uneori îmi lăsa mesaje scrise - cumpărături pe care trebuia să le fac, telefoane pe care trebuia să le dau - prinse cu ace de cămaşă, de parcă eram un elev de clasa întâi. Însă nu mi-aş fi amintit dacă mi-ar fi spus: Mă duc la Sara, iubire, UPS-ul livrează ceva ce vreau să preiau personal, vrei să-i ții companie unei doamne?" La naiba, cum să nu mă fi *dus?* Întotdeauna mi-a convenit o scuză să merg în TR. Poate că scriam şi mă forțam puțin cam tare... mesaje prinse cu acul de mâneca de la cămaşă... *Dacă ieşi după ce termini, avem nevoie de lapte şi suc de portocale...*

Am scrutat cât mai rămăsese din grădina cu verdețuri a lui Jo, cu soarele de iulie lovindu-mă peste gât şi m-am gândit la bufnițe, la blestematele alea de bufnițe din plastic. Să presupunem că Jo îmi *spusese* că vine la Sara Laughs? Să presupunem că o refuzasem fără să aud măcar oferta, fiindcă mă aflam în zona scriiturii? Chiar şi acceptând lucrurile astea, mai rămânea o întrebare: de ce simțise nevoia să vină aici în persoană, când ar fi putut la fel de bine să sune pe cineva şi să-i roage să preia marfa? Kenny Auster s-ar fi bucurat s-o facă, la fel şi doamna M. Iar Bill Dean, îngrijitorul nostru, chiar fusese aici. Aceasta a generat alte întrebări — una era de ce nu-i pusese pe cei de la UPS să livreze blestematele alea de lucruri în Derry - şi, într-un sfârşit, m-am hotărât că nu mai pot trăi fără să văd cu ochii mei o bufniță din plastic. Poate, mi-am spus, îndreptându-mă înapoi spre casă, îmi voi aşeza una pe capota Chevy-ului cât va sta în parcare. Să previn viitoarele canonade.

M-am oprit la intrare, fulgerat de-o idee neaşteptată, şi l-am sunat pe Ward Hankins, tipul din Waterville care se ocupă de plata taxelor mele şi de puținele mele afaceri nelegate de scris.

— Mike! a spus cu voioşie. Cum e lacul?

— Lacu-i rece şi aeru-i cald, exact cum ne place am spus. Ward, tu păstrezi toate chitanțele pe care ți le trimitem vreme

de cinci ani, nu? În caz că fiscul se hotărăşte să ne scarmene puțin?

— Cinci ani e perioada legală, a spus, dar eu le țin pentru şapte - în ochii băieților de la taxe, eşti un porumbel al naibii de gras.

Mai bine-un porumbel gras decât o bufniță din plastic, am gândit, dar n-am rostit-o cu voce tare. Am spus doar:

— Asta include şi calendarul de lucru, corect? Al meu şi al lui Jo, până să moară?

— Sigur. Având în vedere că nici unul dintre voi nu ținea jurnale, era cel mai bun fel de-a avea o acoperire pentru chitanțe şi pentru cheltuielile neprevăzute care...

— Ai putea găsi calendarul de lucru al lui Jo din 1993 şi să vezi ce-a făcut în a doua săptămână din noiembrie?

— Aş fi fericit s-o fac. Ce cauți în mod deosebit?

Pentru o clipă, m-am văzut stând la masa din bucătărie din Derry în prima mea noapte de văduv, ridicând la lumină o cutie pe care scria Test de Graviditate Norco. Mai precis, *ce* căutam tocmai acum, atât de târziu? Având în vedere c-o iubisem şi că se afla aproape de patru ani în mormânt, *ce* căutam? Pe lângă probleme, bineînțeles?

— Caut două bufnițe din plastic, am spus. Probabil că Ward a crezut că-i vorbesc lui, însă nu sunt sigur că asta făceam. Ştiu că pare ciudat, dar asta caut. Mă poți suna înapoi?

— Cam într-o oră.

— Perfect, am spus şi am închis.

Acum, hai să căutăm bufnițele la propriu. Unde era locul cel mai probabil în care să depozitezi nişte artefacte atât de interesante?

Ochii mi s-au dus la uşa pivniței. Elementar, dragul meu Watson.

Scările de la pivniță erau întunecate şi uşor jilave. Pe când stăteam pe prima treaptă, pipăind după comutator, uşa s-a trântit în spatele meu cu atâta putere, că am țipat, speriat. Nu era nici o briză, nici un curent de aer, era o zi de-un calm perfect, însă uşa totuşi se trântise.

Am rămas în întuneric în capul scărilor, pipăind după comutator, simțind mirosul acela umed pe care şi cele mai bune fundații din beton îl capătă după o vreme, dacă nu au un sistem bun de aerisire. Era răcoare, mult mai răcoare decât fusese de partea cealaltă a uşii. Nu eram singur şi ştiam lucrul ăsta. Îmi era teamă, aş minți să spun că nu-mi era... însă mai eram şi fascinat. Era ceva alături de mine. *Ceva era aici înăuntru cu mine.*

Mi-am lăsat mâna să cadă de la peretele unde se afla întrerupătorul şi am rămas cu brațele atârnând simplu de-o parte şi alta a corpului. A trecut o vreme. Nu ştiu cât de mult. Inima îmi bubuia furioasă în piept; o simțeam în tâmple. Era răcoare.

— Alo? am vociferat.

Nici un răspuns. Auzeam picuratul şters, neregulat al apei condensate, pe una dintre țevile de jos, îmi auzeam propria respirație şi slab - îndepărtat, într-o altă lume în care răsărise soarele - auzeam croncănitul triumfal al unei ciori. Poate că tocmai se uşurase pe capota maşinii mele. *Chiar îmi trebuie o bufniță,* mi-am spus. *De fapt, nici nu ştiu cum de m-am descurcat până acum fără o bufniță.*

— Alo? am spus din nou. Poți vorbi?

Nimic.

Mi-am udat buzele. Ar fi trebuit să mă simt ca un prost, poate, stând acolo în întuneric şi strigând fantomele. Însă nu m-am simțit. Chiar deloc. Umezeala fusese înlocuită de o răceală pe care o puteam simți şi aveam o companie. Oh, da.

— Poți bate, atunci? Dacă poți închide uşa, trebuie să poți şi să bați.

Am rămas acolo şi am ascultat picuratul sporadic al țevilor. Nimic altceva nu s-a auzit. Tocmai mă întindeam iarăşi spre comutator, când s-a auzit un bubuit moale nu cu mult mai jos de mine. Pivnița Sarei Laughs e înaltă şi ultimul metru de sub tavan - cel care face legătura cu centura de gheață a pământului - fusese izolat cu panouri mari galvanizate, de Insu-Gard. Sunetul pe care l-am auzit a fost, sunt cât se poate

de sigur, sunetul unui pumn izbit de unul dintre aceste panouri.

Nu fusese decât un pumn ce se lovise de-un segment pătrat de izolație, însă toate viscerele şi toți muşchii corpului meu parcă se desfăcuseră din locul lor. Părul mi s-a ridicat în cap. Orbitele mi se părea că se extind şi pupilele că se contractă, de parcă mi s-ar fi transformat capul într-un craniu. Fiecare centimetru de piele mi s-a încrețit pe oase. Ceva era aici cu mine. Foarte probabil, ceva mort. Nu mai puteam aprinde lumina nici dacă voiam. Nu mai aveam forța să ridic mâna. Am încercat să vorbesc şi, într-un sfârşit, într-o şoaptă hârşâită pe care de-abia am recunoscut-o, am spus:

— Chiar eşti acolo?

Bum.

— Cine eşti?

Tot nu puteam vorbi altfel decât în şoapta aceea hârşâită, vocea unui bărbat ce dă de pe patul de moarte ultimele instrucțiuni familiei sale. De data aceasta nu s-a auzit nimic de jos.

Am încercat să gândesc şi nu mi-a venit în mintea tensionată decât Tony Curtis întruchipându-l pe Harry Houdini într-un film vechi. Potrivit filmului, Houdini fusese un Diogene al plăcii Ouija, un tip care-şi petrecea tot timpul liber căutând un mediu cinstit. Luase parte la o şedință de spiritism unde morții comunicau prin...

— Bate o dată pentru da şi de două ori pentru nu, am spus. Poți face asta?

Bum.

A fost o lovitură în scările din fața mea... dar nu *foarte* departe de mine. Cu cinci trepte mai jos, şase sau şapte cel mult. Nu destul de aproape să-l ating dacă mă-ntindeam şi-mi fluturam mâna prin aerul negru al pivniței... un lucru pe care mi-l puteam imagina, dar pe care nu mi-l puteam tocmai imagina făcându-l.

— Eşti...

Vocea mi s-a stins. Pur şi simplu nu mai aveam forță în diafragmă. Aerul răcoros mă apăsa pe piept ca un fier de

călcat. Mi-am adunat toată voința şi am încercat din nou.

— Eşti Jo?

Bum. Pumnul acela lovindu-se uşor de izolație. O pauză, şi-apoi: *Bum-bum.*

Da şi nu.

Apoi, fără a avea vreo idee de ce puneam o întrebare atât de nebunească:

— Bufnițele sunt aici jos?

Bum-bum.

— Ştii unde sunt?

Bum.

— Să le caut?

Bum! Foarte apăsat.

De ce le voia? puteam întreba, însă prezența de pe scări nu avea de unde să şt...

Nişte degete calde mi-au atins ochii şi aproape că am strigat înainte să-mi dau seama că era vorba de transpirație. Mi-am ridicat mâinile în întuneric şi m-am şters cu podul palmelor până la baza părului. Am alunecat ca pe ulei. Răcoare sau nu, aproape că înotam în propria mea sudoare.

— Eşti Lance Devore?

Bum-bum, fără întârziere.

— Sara e un loc sigur pentru mine? Sunt în siguranță?

Bum. O pauză. Şi *ştiam* că e o pauză, ştiam că prezența de pe scări nu terminase. Apoi, se auzi: *Bum-bum.* Da, sunt în siguranță. Nu, nu sunt în siguranță.

Îmi recăpătasem parțial controlul asupra brațului. L-am întins, am pipăit de-a lungul peretelui şi am găsit comutatorul. Mi-am aşezat degetele pe el. Acum mi se părea că transpirația de pe față se preschimbă în gheață.

— Tu eşti persoana care plânge noaptea? am întrebat.

Bum-bum de jos şi, între bătăi, am apăsat comutatorul. Aplicele din pivniță s-au aprins. La fel a făcut şi un bec mare - cel puțin o sută douăzeci şi cinci de wați - în capul scărilor. N-a fost destul timp să se poată ascunde cineva şi nici nu era nimeni care să încerce s-o facă. De asemenea, doamna Meserve - admirabilă din atâtea puncte de vedere - uitase să

mături scările de la pivniță. Când m-am dus acolo de unde estimam eu că se auziseră bătăile, am lăsat urme în praful subțire. Ale mele erau însă singurele urme.

Am suflat aerul în față şi l-am putut vedea. Aşadar, *fusese* rece, încă mai *era* rece... se încălzea însă cu rapiditate. Am mai suflat o dată şi-am văzut doar o urmă de aburi. O a treia expirație şi nu s-a mai văzut nimic.

Mi-am plimbat mâna peste una dintre plăcile pătrate de izolație. Neted. L-am împins cu un deget şi, deşi n-am împins cu forță, degetul a lăsat o gropiță în suprafață argintie. Floare la ureche. Dacă ar fi lovit cineva cu pumnul aici, placa asta ar fi trebuit să fie deformată, suprafața argintie subțire ar fi trebuit să fie chiar ruptă şi să scoată la vedere umplutura roz de dedesubt. Toate plăcile erau însă netede.

— Mai eşti aici? am întrebat.

Nici un răspuns şi, totuşi, aveam impresia că vizitatorul meu *era* încă aici. Undeva.

— Sper că nu te-am supărat aprinzând lumina, am spus şi în clipa aceea chiar m-am simțit puțin ciudat, stând pe scările de la pivniță şi vorbind cu voce tare, ținându-le o predică păianjenilor. Voiam să te văd.

Habar nu aveam dacă asta era sau nu adevărat. Brusc - atât de brusc că aproape mi-am pierdut echilibrul şi era să cad pe scări - m-am întors pe călcâie, convins că arătarea înfăşurată în lințoliu e-n spatele meu, că arătarea bătuse, *ea,* nici vorbă de-o fantomă politicoasă de-a lui M. R. James, ci o oroare de dincolo de granița universului.

Nu era nimic.

M-am întors iarăşi, am tras de două sau trei ori adânc aer în piept, recăpătându-mi controlul, şi apoi am coborât şi celelalte scări până-n pivniță. Sub ele se afla o canoe în perfectă stare; avea chiar şi vâsle. În colț se afla soba cu gaz pe care-o înlocuiserăm imediat după ce cumpăraserăm casa; mai era şi cada cu picioare sub formă de labe îngherate pe care Jo dorise cu orice preț (în pofida obiecțiilor mele) s-o transforme într-o seră pentru răsaduri. Am găsit apoi un cufăr plin cu fețe de masă demult uitate, o cutie cu casete mucegăite

(formații ca Delfonics, Funkadelic şi .38 Special), mai multe seturi de vase vechi. Era o întreagă viață aici jos, nu însă, la o privire mai atentă, o viață foarte interesantă. Spre deosebire de viața pe care o simțisem în studioul lui Jo, aceasta nu fusese scurtată, ci fusese depăşită, fusese aruncată în urmă, asemeni unei piei vechi, iar asta era bine. Era, de fapt, natura firească a lucrurilor.

Pe-un raft cu mărunțişuri se afla un album foto. L-am luat, atât curios, cât şi temător. Nici o surpriză neaşteptată, totuşi; aproape toate pozele erau peisaje cu Sara Laughs aşa cum fusese când o cumpăraserăm noi. Am găsit totuşi o fotografie cu Jo îmbrăcată într-o pereche de pantaloni trapezi (avea cărarea făcută pe mijlocul capului şi se dăduse cu ruj pe buze) şi una cu Michael Noonan purtând o cămaşă înflorată şi perciuni lungi care mă mâncau (burlacul Mike din fotografie era un tip care semăna cu Barry White şi pe care nu voiam să-l recunosc şi, totuşi, l-am recunoscut).

Am găsit vechiul fuior rupt al lui Jo, o greblă de care urma să am nevoie dacă mai eram prin zonă la venirea toamnei, o lopată pentru zăpadă care urma să-mi prindă şi mai bine dacă mă găsea iarna pe acolo şi mai multe cutii cu vopsea. Nu am găsit, însă, nici o bufniță din plastic. Amicul meu care bătea în izolații avusese dreptate.

La parter, telefonul a început să sune.

M-am grăbit să răspund, ieşind mai întâi pe uşa pivniței şi *apoi* întinzându-mă să sting lumina. M-a amuzat acest lucru şi, în acelaşi timp, mi s-a părut un comportament absolut normal... aşa cum mi se părea că e un comportament absolut normal şi să nu calci pe crăpăturile din trotuar când eram mic. Şi chiar dacă nu era normal, ce conta? Nu mă întorsesem la Sara decât de trei zile şi deja postulasem Prima Lege a Excentricității a lui Noonan: când eşti singur, un comportament ciudat nu pare a fi, de fapt, deloc ciudat.

Am înşfăcat telefonul fără fir.

— Alo?

— Bună, Mike. Sunt Ward.

— Ce rapid ai fost.

— Depozitul pentru dosare nu-i decât puțin mai încolo pe coridor, a spus. Floare la ureche. E trecut doar un singur lucru în calendarul lui Jo pentru a doua săptămână din noiembrie 1993. Spune "S-Ks of Maine, Freep, 11 A.M." Asta e pe marți, şaisprezece. Te ajută?

— Da, am spus. Mulțumesc, Ward. Mă ajută mult.

Am întrerupt legătura şi am aşezat receptorul înapoi în furcă. Da, mă ajuta. S-Ks of Maine însemna Soup Kitchens of Maine. Jo făcuse parte din consiliul lor director din anul 1992 până ce murise. Freep însemna Freeport. Trebuie să fi fost o întâlnire a consiliului. Puseseră la punct probabil planurile pentru hrănirea oamenilor fără casă, de Ziua Recunoştinței... după care Jo făcuse cu maşina cei aproximativ o sută cincisprezece kilometri până la TR, ca să primească livrarea celor două bufnițe din plastic. Nu-mi răspundea la toate întrebările, însă nu-i adevărat oare că întotdeauna se ivesc întrebări după moartea unei persoane iubite? Şi nu există nici o limită temporală pentru apariția lor.

Atunci a vorbit vocea extraterestră. *Dacă tot eşti aici lângă telefon,* a spus, *de ce n-o suni pe Bonnie Amudson? Spune-i salut şi vezi ce face?*

În anii nouăzeci, Jo făcuse parte din patru consilii directoare diferite, toate având de-a face cu opere de caritate. Prietena ei Bonnie o convinsese să intre în consiliul de la Soup Kitchens când se eliberase un loc. Merseseră împreună la o mulțime de întâlniri. Nu şi la cea din noiembrie 1993, probabil, şi nu-i puteam cere lui Bonnie să-şi amintească tocmai acea întâlnire după cinci ani... dacă-şi păstrase însă foile de observații...

La ce dracu' mă gândeam, mai precis? S-o sun Bonnie, să schimb amabilități şi-apoi s-o rog să-şi verifice foile de observații din decembrie? Voiam s-o întreb dacă nu e trecută absentă soția mea pe foaia de prezență la una din întâlnirile lunii noiembrie? Voiam s-o întreb poate dacă i se păruse Jo cumva diferită în acel ultim an de viață? Iar când avea să mă-ntrebe Bonnie de ce voiam să ştiu, ce-i puteam spune?

Dă-mi aia-napoi, sâsâise Jo ca un şarpe în visul meu. În visul acela nu semănase deloc cu Jo, semănase cu o altă femeie, poate cu cea din Cartea Proverbelor, femeia aceea ciudată ale cărei buze erau dulci ca mierea, dar al cărei suflet era plin de ură şi de venin. O femeie ciudată cu degete la fel de reci ca nişte crenguțe după un îngheț. *Dă-mi aia-napoi, e cartea mea de omorât timpul.*

M-am dus la uşa pivniței şi am atins clanța. Am rotit-o... apoi i-am dat drumul. Nu voiam să mă uit acolo jos în întuneric, nu voiam să risc să înceapă cine ştie ce să bată din nou. Era mai bine să las uşa închisă. Îmi doream numai ceva rece de băut. M-am dus în bucătărie, am întins mâna spre uşa frigiderului, apoi m-am oprit. Magneții formau iarăşi un cerc, de data aceasta însă patru litere şi o cifră fuseseră trase în mijloc şi aliniate. Alcătuiau un singur cuvânt scris cu minuscule:

salut

Se întâmpla ceva aici. Chiar şi înapoi în lumina clară a zilei, nu mă îndoiam deloc de asta. Întrebasem dacă mă aflu în siguranță aici şi primisem un răspuns ambiguu... dar nu asta conta. Dacă plecam acum de la Sara, nu aveam unde merge. Aveam cheia casei din Derry, dar aici trebuiau rezolvate lucrurile. Şi asta o ştiam.

— Salut, am spus şi am deschis frigiderul să-mi iau un suc. Oricine sau orice ai fi, te salut.

CAPITOLUL UNSPREZECE

M-am trezit la primele ore ale dimineții următoare convins că mai era cineva cu mine în dormitorul din aripa de nord. M-am ridicat în capul oaselor, sprijinit în perne, frecându-mă la ochi, şi am văzut o siluetă întunecată, cu umeri largi stând între mine şi fereastră.

— Cine eşti? am întrebat, spunându-mi că nu-mi va răspunde în cuvinte; va bate, în schimb, în perete. O dată

pentru da, de două ori pentru nu - ce te preocupă, Houdini? Silueta de lângă fereastră, însă, n-a răspuns deloc. Am bâjbâit cu mâna în sus, am găsit firul care atârna de la becul de deasupra patului şi l-am tras. Gura îmi era crispată într-o grimasă, stomacul mi se încordase atât de tare, că mi se părea c-ar fi ricoşat şi gloanţele în el.

— O, rahat, am spus. Trage-mi-o pân-o mierlesc.

Atârnând pe un umeraş pe care-l agăţasem de galeria de la perdea se afla jacheta mea veche din piele de căprioară. O pusesem acolo în timp ce despachetam şi uitasem s-o pun în dulap. Am încercat să râd, însă n-am putut. La ora trei dimineaţa, pur şi simplu nu mi s-a părut un lucru atât de amuzant.

Am stins lumina şi m-am întins pe spate cu ochii deschişi, aşteptând să sune clopoţelul lui Bunter sau să înceapă plânsetul acela de copil. Încă mai ascultam când am adormit.

***

Cam cu şapte ore mai târziu, când mă pregăteam să merg la studioul lui Jo şi să văd dacă nu sunt cumva bufniţele din plastic în zona de depozitare, unde nu verificasem cu o zi în urmă, un Ford ultimul model a venit pe drumul de acces şi a oprit bot în bot cu Chevy-ul meu. Ajunsesem până lângă scurta potecă dintre casă şi studio, dar acum mă întorceam. Era o zi caldă şi vântul nu sufla deloc, iar eu nu purtam decât o pereche de jeanşi tăiaţi şi nişte şlapi din plastic în picioare.

Jo a susţinut întotdeauna că stilul de a te îmbrăca din Cleveland se împarte de la sine în două sub-genuri: Cleveland Compact şi Cleveland de Zi cu Zi. Vizitatorul meu din acea zi purta Cleveland de Zi cu Zi - avea o cămaşă înflorită, avea tenul întunecat al celor din Republica Bananieră, avea şlapi albi. Şosetele sunt opţionale la această ţinută, însă papucii albi sunt o piesă importantă, aşa cum sunt şi bijuteriile din aur. Tipul ăsta stătea bine la acest ultim capitol: avea la încheietura unei mâini un Rolex şi la gât îi atârna un lanţ din aur. Poalele cămăşii îi erau scoase din pantaloni şi avea o

umflătură ciudată la spate. Era fie o armă, fie un pager, şi arăta prea mare pentru a fi un pager. M-am uitat iarăşi la maşina lui. Pneuri Blackwall. Iar pe bord, oh, ca să vezi, un girofar albastru acoperit. Ca să se-apropie de tine mai pe ferite, Bunicuță.

— Michael Noonan?

Era frumos într-un fel pe care l-ar considera atractiv anumite femei - cele care se crispează atunci când ridică cineva vocea în apropierea lor, cele care rareori sună la poliție când au probleme acasă, fiindcă, la un anumit nivel mizerabil, cred că merită să aibă probleme acasă. Probleme care rezultă în ochi învinețiți, coate dislocate, ocazionale arsuri de țigară pe sânişor. Acestea sunt femeile care cel mai adesea li se adresează soților sau amanților cu apelativul Tati, de exemplu: "Pot să-ți aduc o bere, tati?" sau "Ai avut o zi grea la serviciu, tati?"

— Da, eu sunt Michael Noonan. Cu ce vă pot fi de folos?

Acest exemplar de tati s-a întors, s-a aplecat şi-a apucat ceva din mormanul de hârtii care zăcea pe scaunul de lângă şofer. Sub bord, o stație radio bidirecțională a bâzâit o dată, scurt, şi apoi a căzut în tăcere. S-a întors înapoi spre mine, ținând într-o mână un dosar lung, de culoarea pielii de bivol. Mi l-a întins.

— Acesta e pentru dumneavoastră.

Când nu l-am luat, a făcut un pas înainte şi a încercat să mi-l vâre într-o palmă, ceea ce probabil ar fi trebuit să mă facă pe mine să-mi închid degetele pe el din reflex. În schimb, am ridicat amândouă mâinile la nivelul umerilor, ca şi când mi-ar fi spus mâinile sus, derbedeule.

S-a uitat răbdător la mine, chipul având trăsături la fel de irlandeze ca şi ale fraților Arlen, lipsindu-i însă bunătatea, deschiderea şi curiozitatea lor. Ce ocupa locul acestora era un specimen de amuzament posac, de parcă văzuse toate comportamentele de rahat ale lumii, pe cele mai multe chiar de două ori. Una dintre sprâncenele lui fusese tăiată în două cu mult timp în urmă şi obrajii lui aveau aspectul acela roşiatic, ca de muşcătură a vântului care e semnul fie al unei

sănătăți extrem de bune fie al unui interes constant pentru produsele alcoolice pe bază de cereale. Arăta ca şi când te-ar fi putut arunca în şanț şi-apoi s-ar fi putut aşeza pe tine ca să nu te ridici. Nu mai fac, tati, dă-te jos de pe mine, nu fi rău.

— Nu-mi îngreunați misiunea. O să luați dosarul şi-amândoi ştim lucrul ăsta, aşa că nu-mi îngreunați misiunea.

— Arătați-mi un act de identitate mai întâi.

A suspinat, şi-a dat ochii peste cap, apoi a căutat într-unui din buzunarele de la piept. A scos un portdocument din piele şi l-a deschis. Acolo era un act de identitate cu o insignă şi o fotografie. Noul meu prieten se chema George Footman, ajutor de şerif, Districtul Castle. Fotografia era insipidă şi umbroasă, asemănătoare cu cele pe care le văd victimele jafurilor într-un album cu infractori.

— E bine? a întrebat.

Am luat documentul când mi l-a întins. El a rămas pe loc, emițând, cât l-am scanat eu din priviri, acel sentiment de amuzament dens. Fusesem citat să mă prezint la biroul din Castle Rock al lui Elmer Durgin, avocat, la ora zece în dimineața zilei de 10 iulie 1998 - vineri, cu alte cuvinte. Zisul Elmer Durgin fusese numit protector *ad litem* pentru Kyra Elizabeth Devore, un copil minor. Urma să-mi ia o depoziție despre tot ce ştiu cu privire la starea lui Kyra Elizabeth Devore. Această depoziție va fi luată din partea Curții Supreme a Districtului Castle şi a judecătorului Noble Rancourt. Va fi prezent şi un stenograf. Eram asigurat că aceasta era o depoziție a curții şi că nu avea nimic de-a face nici cu *Reclamantul*, nici cu *Inculpatul*.

Footman a spus:

— E de datoria mea să vă amintesc ce repercusiuni veți suferi dacă nu vă veți...

— Mulțumesc, dar hai să presupunem că mi-ai spus deja totul, bine? Voi veni.

Am făcut nişte gesturi de alungare către maşina lui. Mă simțeam profund dezgustat... şi mă simțeam *agresat.* Niciodată nu mi se mai servise un proces şi nici nu voiam să gust mâncarea asta.

S-a dus înapoi la maşină, a dat să urce, apoi s-a oprit cu un braţ păros atârnat deasupra uşii deschise. Rolex-ul îi strălucea în lumina cețoasă a soarelui.

— Dă-mi voie să-ți dau un sfat, a spus şi-asta mi-a ajuns să ştiu tot ce voiam să mai ştiu despre tipul ăsta. Nu te pune cu domnul Devore.

— Sau mă va strivi ca pe-o gâză, am spus.

— Hă?

— Replica ta întreagă e: "Dă-mi voie să-ți dau un sfat - nu te pune cu domnul Devore sau te va strivi ca pe-o gâză."

I-am văzut expresia facială - pe jumătate trecută de perplexitate, mergând către furie - că ar fi vrut să spună ceva foarte asemănător. Evident, văzuserăm aceleaşi filme, inclusiv cele în care Robert De Niro joacă rolul unui psihopat. Apoi, chipul i se lumină.

— O, sigur, eşti scriitor, a spus.

— Aşa-mi spun toți.

— Poți spune lucruri de-astea, că eşti scriitor.

— Păi, e-o țară liberă, nu?

— Ei, acu' faci pe deşteptul.

— De când lucrezi pentru Max Devore, domnule ajutor de şerif? Cei de la biroul şerifului districtual ştiu că lucrezi în două părți?

— Ştiu. Nu-i o problemă. *Tu* s-ar putea să ai o problemă, domnule Scriitor Deştept.

Am ajuns la concluzia că sosise timpul să pun capăt acestei confruntări înainte să ajungem la scena de tot rahatul în care ne jignim unul pe altul.

— Pleacă, te rog, din parcarea mea, domnule ajutor de şerif.

S-a mai uitat pentru o clipă la mine, căutând fără-ndoială replica perfectă de final şi negăsind-o. Avea nevoie de ajutorul unui domn Scriitor Deştept, ăsta era adevărul.

— Vineri o să am eu grijă de tine, a spus.

— Asta înseamnă c-o să-mi cumperi prânzul? Nu-ți face griji, sunt un tip care se mulțumeşte cu puțin.

Obrajii lui profirii s-au întunecat cu puțin şi am văzut cum vor arăta când el va avea şaizeci de ani, asta dacă nu mai bea

apă de foc până atunci. A urcat înapoi în Ford şi-a dat cu spatele pe drumul de acces destul de tare încât să facă roţile să scârţâie. Eu am rămas pe loc, urmărindu-l cum pleacă. O dată ce-a pornit pe Stradela Patruzeci şi doi către şosea, am intrat în casă. Mi-am spus că cel de-al doilea serviciu al ajutorului de şerif Footman trebuie să-i aducă bani frumoşi, dacă-şi permitea un Rolex. Pe de altă parte, poate că era un fals.

Calmează-te, Michael, m-a sfătuit vocea lui Jo. *A dispărut cârpa roşie, nu-ţi mai flutură nimeni nimic în faţa ochilor acum, aşadar calmează-te...*

I-am redus vocea la tăcere. Nu voiam să mă calmez; voiam să mă *agit.* Fusesem *agresat.*

Am mers până la biroul din hol, acolo unde Jo şi cu mine ne ţineam mereu documentele ce trebuiau rezolvate (şi calendarele noastre de lucru, acum că mă gândesc mai bine) şi am prins citaţia pe afişier de unul dintre colţurile dosarului în care se afla. Imediat după aceasta, mi-am ridicat pumnul în faţa ochilor, m-am uitat pentru o clipă la verigheta de pe deget, apoi l-am izbit în perete, lângă bibliotecă. Am dat destul de tare să fac un întreg rând de cărţi să sară. M-am gândit la pantalonii scurţi şi largi ai lui Mattie Devore şi la bluza ei de la Kmart, apoi m-am gândit la socrul ei dând un sfert de milion de dolari pe domeniul Warrington. Scriind un blestemat de cec la purtător. M-am gândit la Bill Dean spunând că, într-un fel sau altul, fetiţa aceea va creşte în California.

M-am plimbat o vreme de-a lungul şi de-a latul casei, încă fierbând înăbuşit, şi într-un sfârşit m-am trezit în faţa frigiderului. Cercul din magneţi era acelaşi, dar literele din interiorul lui se schimbaseră. În loc de

salut

acestea alcătuiau acum

ajută m ie

— Ajută mie? am spus şi, imediat ce-am auzit cu vintele rostite cu voce tare, am înțeles. Literele de pe frigider proveneau dintr-un singur alfabet (nu nici măcar atât, am observat; *g* şi *x* se pierduseră pe undeva) şi trebuia să mai cumpăr câteva. Dacă uşa Kenmore-ului meu avea să devină o placă Ouija aveam nevoie de-o rezervă bună de litere. Mai ales vocale. Între timp, am mutat *a*-ul şi *t*-ul între *m* şi *ie.* Mesajul spunea acum

ju ă matie

Am amestecat cu palma cercul de magneți în formă de fructe şi legume, am împrăştiat literele şi mi-am reluat plimbarea. Luasem hotărârea de a nu interveni între Devore şi nora lui, dar chiar între ei ajunsesem. Un ajutor de şerif în haine de Cleveland îşi făcuse apariția în parcarea mea, complicând o viață care deja avea problemele ei... şi, pe deasupra, speriindu-mă puțin. Dar, cel puțin, era o spaimă generată de ceva ce puteam vedea şi înțelege. Dintr-o dată, am ajuns la concluzia că vreau să fac mai multe în vara asta decât să-mi fac griji cu privire la fantome, copii care plâng şi la ce punea soția mea la cale în urmă cu patru sau cinci ani... dacă, desigur, pusese într-adevăr ceva la cale. Nu puteam scrie cărți, dar asta nu însemna că trebuie să tai iarbă la câini.

Ajută Mattie.

Am hotărât ca măcar să încerc.

— Agenția literară a lui Harold Oblowski.

— Hai la Belize cu mine, Nola, am spus. Am nevoie de tine. O să facem frumos dragoste la miez noapte, când luna plină face plaja să semene c-un os.

— Salut, domnule Noonan, a spus ea.

Nola nu avea pic de simț al umorului. Şi nu avea nici pic de simț romantic. Într-un fel, asta o făcea să fie perfectă pentru Agenția Oblowski.

— Ați vrea să vorbiți cu Harold?

— Dacă e pe-acolo.

— Este. Aşteptaţi, vă rog.

Un lucru bun atunci când eşti un autor bine vândut - chiar şi unul ale cărui cărţi apar doar ca regulă generală, în liste care ajung până la locul cincisprezece - este acela că agentul se-ntâmplă întotdeauna să fie la birou. Un altul e că, dacă e plecat în vacanţă în Nantucket, şi acolo va fi la birou pentru tine. Un al treilea este că timpul pe care-l petreci în aşteptare este destul de scurt.

— Mike! a strigat. Cum e lacul? M-am gândit la tine tot week-end-ul!

Mda, mi-am spus, *şi porcii o să fluiere.*

— Lucrurile-s bune în general şi de tot rahatul într-un singur caz, Harold. Trebuie să vorbesc cu un avocat. La-nceput m-am gândit să-l sun pe Ward Hankins pentru o recomandare, dar apoi am ajuns la concluzia că am nevoie de cineva cu puţin mai multă putere decât cei pe care probabil că-i cunoaşte Ward. Ar fi bine să fie cineva cu dinţi piliţi şi care să adore carnea umană.

De data aceasta, Harold nu s-a mai încurcat cu rutina pauzei lungi.

— Ce se-ntâmplă, Mike? Ai probleme?

Bate o dată pentru da, de două pentru nu, mi-am spus şi, preţ de-o clipă greu de stăpânit, chiar am vrut să fac asta. Mi-am amintit că, terminând memoriile lui Christy Brown, *Down All the Days,* m-am întrebat cum ar fi să scrii o carte întreagă ţinând stiloul între degetele de la piciorul stâng. Acum m-am întrebat cum ar fi să străbaţi eternitatea fără vreo altă cale de comunicare decât să baţi în pereţii unei pivniţe. Şi chiar aşa, numai anumiţi oameni te-ar putea auzi şi înţelege... şi numai anumiţi oameni în anumite momente.

Jo, tu ai fost? Şi dacă da, de ce ai răspuns şi da, şi nu?

— Mike? Eşti acolo?

— Da. Nu-i de fapt problema mea, Harold, aşa că răceşte-ţi motoarele. *Am* o problemă, totuşi. Goldacre e omul tău, corect?

— Corect. Îl sun chiar a...

— Dar el se ocupă în principal de legile privitoare la contracte.

Gândeam acum cu voce tare şi, când am făcut o pauză, Harold n-a zis nimic. Uneori e-un tip de treabă. De cele mai multe ori, de fapt.

— Sună-l din partea mea, totuşi, bine? Spune-i că vreau să vorbesc cu un avocat cu vechime în domeniul legilor pentru dobândire a custodiei unui copil. Spune-i să-mi facă legătura cu cel mai bun care e dispus să preia un caz imediat. Unul care se poate prezenta la tribunal cu mine vineri, dacă-i nevoie.

— E vorba de paternitate? m-a întrebat, părând atât respectuos, cât şi temător.

— Nu, *custodie.*

M-am gândit să-i spun să afle întreaga poveste de la Avocatul Ce Va Fi Numit Mai Târziu, însă Harold merita mai mult... şi, oricum, avea să ceară să-mi audă versiunea mai devreme sau mai târziu, indiferent de ce i-ar spune avocatul. I-am povestit dimineața zilei mele de Patru Iulie şi cele ce-au urmat. M-am fixat asupra Devore-ilor, fără să menționez ceva despre voci, copii care plâng sau bubuituri în întuneric. Harold m-a întrerupt o singură dată, iar asta a fost când şi-a dat seama cine e personajul negativ din poveste.

— Ceri belele, a spus. Ştii asta, nu?

— Sunt deja cumva implicat, oricum, am spus. M-am hotărât că vreau să mă-nfrupt puțin şi din meniul principal.

— N-o să ai liniştea şi pacea de care are nevoie un scriitor să scrie cât mai bine, a spus Harold pe-o voce amuzant de prețioasă.

M-am întrebat ce reacție ar avea dacă i-aş spune că nu face nimic, că nu mai scrisesem nimic altceva mai lung decât o listă de cumpărături de la moartea lui Jo şi că poate asta mă va trezi puțin din amorțeală. Dar nu i-am spus. Nu-i lăsa niciodată să vadă că transpiri, ăsta-i motoul clanului Noonan. Cineva ar trebui să graveze NU-ȚI FACE PROBLEME SUNT BINE pe uşa criptei de familie.

Apoi mi-am spus: *ajută m ie*

— Femeia aia are nevoie de-un prieten, am spus, şi Jo ar fi vrut să fiu asta pentru ea. Lui Jo nu-i plăcea să vadă că cei mici sunt călcați în picioare.

— Crezi?

— Mda.

— Bine, să văd pe cine pot găsi. Şi Mike... vrei să vin vineri la depoziția asta?

— Nu.

A ieşit inutil de brusc şi a fost urmat de o tăcere ce a părut nu calculată, ci rănită.

— Ascultă, Harold, îngrijitorul meu a spus că audierea pentru procesul de custodie e programată curând. Dacă are loc şi dacă vei mai vrea să vii, o să te sun. Întotdeauna îmi e de folos sprijinul tău moral - ştii asta.

— În cazul meu e sprijin *i*moral, a răspuns, dar părea iarăşi vesel.

Ne-am luat rămas bun. M-am dus înapoi la frigider şi m-am uitat la magneți. Încă erau împrăştiați peste tot, iar asta a fost într-un fel o uşurare. Până şi spiritele trebuie să se odihnească uneori.

Am luat telefonul fără fir, m-am dus afară pe estacadă şi m-am trântit în scaunul în care stăteam în seara de Patru, când m-a sunat Devore. Chiar şi după vizita lui "tati", tot îmi venea greu să cred acea discuție. Devore mă făcuse mincinos; eu îi spusesem să-şi vâre numărul meu de telefon în cur. Puseserăm cu succes bazele unei relații de vecinătate minunată.

Am tras scaunul puțin mai aproape de marginea estacadei, care se afla la o înălțime amețitoare de aproape doisprezece metri de panta dintre partea din spate a Sarei şi lac. Am căutat din priviri femeia verde pe care o văzusem când înotam, spunându-mi să nu fiu prost - astfel de lucruri nu le poți vedea decât dintr-un anumit unghi; stai chiar şi numai cu trei metri mai într-o parte şi nu mai ai ce vedea. Aceasta era însă una dintre excepțiile alea care confirmă regula. Am fost atât amuzat, cât şi puțin neliniştit să-mi dau seama că mesteacănul de lângă Stradă semăna cu o femeie, de pe mal,

la fel de bine ca şi de pe lac. În parte, de vină era pinul din spatele lui - creanga aceea golaşă care arăta spre nord asemenea unui braț osos —, dar nu asta era totul. De unde stăteam eu, crengile albe şi frunzele înguste ale mesteacănului încă alcătuiau silueta unei femei şi, când vântul scutura frunzele de jos ale copacului, verdele şi argintiul se mişcau aidoma faldurilor unor fuste lungi.

Spusesem nu, aproape înainte ca Harold să articuleze complet oferta sa bine intenționată de a veni aici şi, uitându-mă la femeia-copac, destul de fantomatică în felul ei, am ştiut şi de ce o făcusem: Harold era zgomotos, Harold era insensibil la nuanțe, Harold putea speria orice se afla aici. Nu voiam asta. Eram speriat, da - stând pe scările acelea întunecate de la pivniță şi ascultând bătăile la câțiva paşi de mine, fusesem terifiat de moarte —, dar mă simțeam, de asemenea, şi complet viu pentru prima dată în ani de zile. Atingeam ceva în Sara care depăşea complet experiența mea, iar asta mă fascina.

Telefonul mi-a sunat în poală, făcându-mă să tresar. L-am ridicat, aşteptându-mă să fie Max Devore sau poate Footman, linge-blidele lui preaiubit. S-a dovedit a fi un avocat, John Storrow, care părea după voce că absolvise facultatea destul de recent - săptămâna trecută, de exemplu. Totuşi, lucra pentru firma Avery, McLain şi Bernstein din Park Avenue, iar Park Avenue e-o adresă bunicică pentru un avocat, chiar şi pentru unul care mai are încă puțini dinți de lapte. Dacă Henry Goldacre spunea că Storrow e bun, probabil că era. Iar specializarea lui era legislația legată de custodia minorilor.

— Spuneți-mi acum ce se petrece acolo, a spus el după ce se încheiaseră introducerile şi după ce trecuserăm de amabilități inutile.

Am făcut ce-am putut mai bine, simțindu-mă puțin mai liniştit pe măsură ce povestea se desfăşura. E ceva ciudat de reconfortant să discuți cu un om al legii o dată ce-a început să se scurgă timpul pe care i-l plăteşti din greu; treci atunci de punctul magic în care *avocatul* devine avocatul *tău.* Avocatul tău e blând, avocatul tău e înțelegător, avocatul tău ia notițe

într-un carnețel cu file galbene şi aprobă din cap tot timpul când e nevoie. Majoritatea întrebărilor pe care ți le pune avocatul tău sunt întrebări la care poți răspunde. Iar dacă nu poți, avocatul tău te va ajuta să găseşti o cale de-a o face, sigur că da. Avocatul tău e întotdeauna de partea ta. Duşmanii tăi sunt şi duşmanii lui. Pentru el, nu eşti niciodată un rahat cu ochi, ci întotdeauna o bezea nici prea dulce, nici prea seacă.

Când am terminat, John Storrow a spus:

— Oau. Mă surprinde că n-a apărut încă nimic în presă.

— La asta nu m-am gândit.

Însă înțelegeam unde bătea el. Saga familiei Devore nu interesa ziare ca *New York Times* sau *Boston Globe,* probabil nici măcar *Derry News,* însă în paginile săptămânalelor de supermarket precum *The National Enquirer* sau *Inside View* s-ar fi potrivit ca o mănuşă - în locul fetei, King Kong se hotărăşte să fure copilul inocent al fetei şi să-l ducă cu el pe acoperişul Empire State Building. Oh, hei, dă-ne copilul, bestie. Nu era o ştire de primă pagină, nu implica o vărsare de sânge şi nu era nici o fotografie de morgă cu o celebritate, dar se potrivea perfect ca articol trăsnet de pagina nouă. Am şi văzut în minte titlul ieşind în evidență pe fundalul unor fotografii cu Cabana Warrington şi cu rulota ruginită a lui Mattie: COMPU-KING TRĂIEŞTE ÎN PUF ÎN VREME CE VREA SĂ-I IA SINGURUL COPIL FRUMOASEI TINERE. Poate că e prea lung, mi-am spus. Nici nu mai scriam şi tot aveam nevoie de-un editor. Destul de trist, dacă stai să te gândeşti.

— Poate că, la un anumit moment, o să avem grijă să se publice povestea, a spus Storrow pe-un ton meditativ. Mi-am dat seama că acesta e un om de care mă puteam apropia, cel puțin în starea mea actuală de furie. S-a înviorat: Pe cine reprezint eu, domnule Noonan? Pe dumneavoastră sau pe tânăra doamnă? Eu votez pentru tânăra doamnă.

— Tânăra doamnă nici măcar nu ştie că v-am sunat. Poate că va crede că am mers prea departe de unul singur. S-ar putea, de fapt, să mă altoiască bine cu partea dură a limbii sale.

— De ce să facă asta?

— Fiindcă-i o femeie yankeu - o femeie yankeu din *Maine,* cea mai rea rasă. Într-o bună zi, o să-i facă pe irlandezi să pară că au logică.

— Poate, însă ea e cea cu ținta prinsă-n ace de cămaşă. Vă sugerez s-o sunați şi să-i spuneți.

I-am promis că o voi face. Şi nici măcar n-a fost o promisiune greu de dat. Ştiam că trebuie să iau legătura cu ea chiar din clipa în care luasem citația de la ajutorul de şerif Footman.

— Şi cine-l reprezintă pe Michael Noonan vinerea viitoare dimineața?

Storrow a râs sec.

— O să găsesc pe cineva din apropiere s-o facă. Va merge în biroul tipului ăsta Durgin cu dumneavoastră, va şedea cuminte cu servieta în poală şi va asculta. Atunci s-ar putea să fiu şi eu în oraş - nu voi şti asta decât după ce voi fi vorbit cu doamna Devore —, însă nu voi fi în biroul lui Durgin. La audierea pentru procesul de custodie, însă, o să mă vedeți la față chiar acolo.

— Perfect. Sunați-mă să-mi comunicați numele noului meu avocat. Celălalt avocat nou al meu.

— Îhî. Între timp, vorbiți cu tânăra doamnă. Obțineți-mi o slujbă.

— O să-ncerc.

— Încercați să stați cât mai la vedere când sunteți cu ea, a spus. Dacă le oferim tipilor celor răi ocazia să fie indecenți, o să fie indecenți. Nu e nimic între dumneavoastră şi ea de genul ăsta, nu? Nimic indecent? Îmi cer scuze că trebuie să întreb, dar chiar *trebuie* să întreb.

— Nu, am spus. A trecut cam multă vreme de când nu am mai făcut ceva indecent cu cineva.

— Mă simt tentat să vă compătimesc, domnule Noonan, date fiind circumstanțele însă...

— Mike. Spune-mi Mike.

— Bine. Îmi place asta. Eu sunt John. Oamenii o să vorbească despre relația voastră oricum. Ştii asta, nu?

— Sigur. Oamenii ştiu că am cu ce te plăti. Vor face speculaţii privitoare la cum mă va plăti *ea* pe *mine.* O văduvă frumoasă şi tânără, un văduv de vârstă mijlocie. Sexul va părea atunci cel mai logic răspuns.

— Eşti un realist.

— Nu prea cred că sunt, dar ştiu să fac diferenţa dintre-un vultur şi un bomfaier.

— Sper să fie aşa, fiindcă s-ar putea ca drumul să fie destul de accidentat. Te ridici împotriva unui om extrem de bogat.

Şi totuşi, nu părea speriat. Părea aproape... *lacom.* Vorbea aşa cum o parte din mine se simţise când văzusem că magneţii de pe frigider erau iarăşi aranjaţi în cerc.

— Ştiu că e.

— În sala de judecată asta n-o să conteze cine ştie cât, fiindcă e o sumă considerabilă de bani şi de cealaltă parte. De asemenea, judecătorul o să fie foarte conştient că ăsta-i un caz exploziv. Asta ne poate fi de folos.

— Care-i cel mai favorabil lucru nouă?

Am întrebat asta gândindu-mă la chipul îmbujorat şi fără pată al lui Kyra şi la completa ei lipsă de frică în prezenţa mamei. Am pus întrebarea, gândindu-mă că John îmi va răspunde că acuzaţiile sunt în mod evident nefondate. De data asta am gândit greşit.

— Cel mai favorabil lucru? Vârsta lui Devore. Trebuie că-i mai bătrân ca Dumnezeu.

— Judecând după ce-am auzit în acest week-end, cred că trebuie să aibă optzeci şi cinci. Asta-l face pe Dumnezeu mai în vârstă.

— Mda, însă ca potenţial tată îl face pe Tony Randall să pară un adolescent, a spus John, iar acum părea a jubila de fericire. Gândeşte-te, Michael, copilul absolvă liceul în anul în care Bunu' împlineşte o sută de ani. De asemenea, există şansa ca bătrânul să fi întrecut măsura. Ştii ce e acela un protector *ad litem?*

— Nu.

— Pe scurt, e un avocat desemnat de tribunal să protejeze interesele copilului. O parte din taxă e plătită din cheltuielile

de judecată, însă e-o suma derizorie. Cei mai mulți care acceptă să servească drept protectori *ad litem* au motive strict altruiste... Însă nu toți. În orice caz, *ad litem*-ul are un cuvânt greu de spus în rezolvarea cazului. Judecătorii nu sunt obligați să asculte sfaturile lui, însă aproape întotdeauna o fac. Îl face pe-un judecător să apară într-o lumină proastă dacă refuză sfatul propriului său delegat, iar ce urăşte un judecător cel mai mult e să apară într-o lumină proastă.

— Devore va avea propriul lui avocat?

John a râs.

— Ce spui de nici mai mult, nici mai puțin de şase doar la audierile preliminare?

— Vorbeşti serios?

— Tipul are optzeci şi cinci de ani. Asta-i o vârstă prea avansată să mai conducă Ferrari-uri, prea avansată să sară cu coarda elastică în Tibet şi prea avansată să mai frecventeze curve, doar dacă nu-i un bărbat foarte vânjos. Pe ce să-şi mai cheltuiască, aşadar, banii?

— Pe avocați, am spus eu sumbru.

— Mda.

— Iar Mattie Devore? Ea cu ce se alege?

— Grație ție, se alege cu mine, a spus John Storrow. Parcă ar fi un roman de John Grisham, nu? Aur curat. Între timp, mă interesează Durgin, *ad litem*-ul. Dacă Devore nu se aştepta să apară nici o problemă deosebită, e posibil să fi fost destul de neinspirat să-i pună lui Durgin ispita-n cale. Iar Durgin e posibil să fi fost destul de prost să-i cadă pradă. Hei, cine ştie ce putem afla?

Eu însă rămăsesem în urmă.

— Se alege cu tine, am spus. Grație mie. Iar dacă eu n-aş fi fost pe-aici să-mi vâr coada? Cu ce s-ar fi ales atunci?

— Cu *bubkes*. E-n idiş. Înseamnă...

— Ştiu ce-nseamnă, am spus. Asta-i incredibil.

— Mnu, nu-i decât justiția americană. O ştii pe doamna cu balanța? Cea care stă în fața celor mai multe tribunale municipale?

— Îhî.

— Pune-i nişte cătuşe la încheieturile solide ale mâinilor ei şi lipeşte-i nişte leucoplast peste gură să se asorteze cu panglica de la ochi, violeaz-o şi arunc-o în noroi. Îți place imaginea asta? Mie nu, da-i o reprezentare fidelă a felului în care funcționează legea în cazurile de custodie, atunci când reclamantul e bogat şi inculpatul sărac. Iar egalitatea dintre sexe a înrăutățit, de fapt, totul, fiindcă, în vreme ce mamele sunt încă în general sărace, nu mai sunt văzute nici ca alegerea firească pentru custodia copiilor.

— Mattie Devore are nevoie de tine, nu-i aşa?

— Da, a spus simplu John. Sună-mă mâine şi spune-mi că acceptă.

— Sper să pot face asta.

— Şi eu. Şi ascultă; mai e un ultim lucru.

— Ce?

— L-ai mințit pe Devore la telefon.

— Prostii!

— Mnu, mnu, urăsc să-l contrazic pe autorul preferat al surorii mele, dar l-ai mințit şi ştii asta. I-ai spus lui Max Devore că Mattie şi copilul erau împreună, că fetița culegea flori, că totul era bine şi frumos. Ai desenat totul, mai puțin pe Bambi şi pe Thumper.

Şedeam acum țeapăn în scaunul de la birou. Mă simțeam acuzat pe nedrept. Simțeam, de asemenea, că propria mea istețime fusese trecută cu vederea.

— Hei, nu, mai gândeşte-te o dată. Eu nu am *spus* niciodată nimic ritos. I-am spus că am presupus. Am folosit cuvântul mai mult decât o singură dată. Mi-amintesc asta foarte limpede.

— Îhî, iar dacă el a-nregistrat conversația, o să ai ocazia chiar şi să numeri de câte ori ai spus-o.

N-am răspuns imediat. Mă gândeam la discuția pe care o avusesem cu el, amintindu-mi murmurul imperceptibil de pe fir, murmurul caracteristic pe care mi-l aminteam din toate celelalte veri pe care le petrecusem la Sara Laughs. Fusese acel *mmmmm* jos şi constant mai puternic sâmbătă seara?

— Cred că e posibil să existe o casetă, am spus cu reținere.

— Îhî. Şi, dacă avocatul lui Devore o să i-o duca *ad litem*-ului, cum crezi că o să-ți sune vocea pe bandă?

— Grijulie, am spus. Poate ca a unui om ce ascunde ceva.

— Sau a unuia care spune baliverne. Şi tu te pricepi la asta, nu? La urma urmei, cu asta te ocupi pentru a trăi. La audierea preliminară, e posibil ca avocatul lui Devore să pomenească de asta. Dacă aduce el apoi una dintre persoanele care au trecut pe lângă voi la scurtă vreme după ce a sosit Mattie lângă tine... o persoana care poate depune marturie că tânăra doamnă părea deranjată şi tulburată... cum crezi că vei părea atunci?

— Ca un mincinos, am spus, după care: Ah, futu-i.

— Nu te teme, Mike. Păstrează-ți buna-dispoziție.

— Ce să fac?

— Scoate tu pistolul înainte să-l scoată ei. Spune-i lui Durgin exact ce s-a întâmplat. Pune totul în depoziție. Subliniază faptul că fetița credea că umblă în siguranță. Asigură-te că pomeneşti şi de chestia aia cu "călcatul pe lângă". Îmi place aia.

— Apoi, dacă au o casetă, o pun s-o ascultăm şi-o să par doar un şmecher care-şi schimbă povestea.

— Nu cred. Nu erai sub jurământ când ai vorbit cu Devore, nu? Stăteai doar acolo, pe estacadă, îți vedeai de treburile tale, te uitai la focurile de artificii. Din senin, te sună bătrânul ăsta morocănos. Începe să dea din gură. Nici măcar nu i-ai dat tu numărul de telefon, nu?

— Nu.

— Numărul tău de telefon *nelistat.*

— Nu.

— Şi, chiar dacă a *spus* el că e Maxwell Devore, putea fi oricine, corect?

— Corect.

— Putea fi şahul Iranului.

— Nu, şahul e mort.

— Cade şahul, atunci. Dar putea fi un vecin băgăcios... sau unul pus pe glume.

— Da.

— Şi-ai spus ce-ai spus, conştient fiind de toate posibilităţile astea. Dar acum că eşti implicat în procedurile oficiale de judecată, spui întregul adevăr şi nimic altceva decât adevărul.

— Poţi fi sigur.

Sentimentul acela plăcut de *avocatul-meu* mă părăsise pentru scurtă vreme, dar acum se întorsese din plin.

— Nu poţi spune altceva decât adevărul, Mike, a spus el solemn. Poate cu excepţia a câtorva cazuri, iar acesta nu e unul dintre ele. Ne-am înţeles?

— Da.

— Prea bine, am terminat. Vreau să primesc un telefon fie de la tine, fie de la Mattie Devore în jurul orei unşpe mâine. Ar fi bine să fie de la ea.

— O să-ncerc.

— Dacă chiar se-mpotriveşte, ştii ce trebuie să faci, nu?

— Aşa cred. Mulţumesc, John.

— Într-un fel sau altul, o să discutăm foarte curând, a spus şi a închis.

Am rămas unde mă aflam, pentru o vreme. O dată am apăsat butonul care deschidea linia telefonului fără fir, apoi l-am apăsat din nou, închizând-o. Trebuia să vorbesc cu Mattie, însă nu eram încă pregătit s-o fac. Am hotărât să fac în schimb o plimbare.

Dacă chiar se-mpotriveşte, ştii ce trebuie să faci, nu?

Desigur. Să-i reamintesc că nu-şi permite să fie mândră. Că nu-şi permite să facă pe yankeul, refuzând mila lui Michael Noonan, autor al *Fiinţei duale,* al *Bărbatului în cămaşă roşie* şi al curând-publicatului *Promisiunea lui Helen.* Să-i reamintesc că poate rămâne fie cu mândria, fie cu fiica ei, însă foarte probabil nu cu amândouă.

Hai, Mattie, alege una.

Am mers aproape până la capătul stradelei, oprindu-mă la Pajiştea Tidwell cu priveliştea ei frumoasă asupra căuşului de lac şi asupra Munţilor Albi de după el. Apa visa sub un cer ceţos, părând cenuşie când îţi înclinai capul într-o parte,

albastră când ti-l înclinai în cealaltă. Senzația aceea de mister era foarte prezentă în jurul meu. Senzația aceea de Manderley.

Peste patruzeci de oameni negri se stabiliseră aici pe la începutul secolului - stătuseră aici pentru o vreme, în orice caz —, potrivit Mariei Hingerman (potrivit şi *Unei istorii a Districtului Castle şi a oraşului Castle Rock,* un tom masiv publicat în 1977, anul bicentenar al districtului). Fuseseră nişte oameni negri destul de aparte: cei mai mulți dintre ei erau rude, cei mai mulți dintre ei, foarte talentați, cei mai mulți dintre ei, parte a unui grup muzical numit la început The Red-Top Boys{30} şi mai apoi Sara Tidwell and the Red-Top Boys. Cumpăraseră pajiştea şi o porțiune măricică de pământ de pe malul lacului de la un bărbat pe nume Douglas Day. Banii fuseseră strânşi într-o perioadă de zece ani, potrivit lui Sonny Tidwell, care încheiase afacerea (ca membru al formației, Don Tidwell cântase la ceea ce era cunoscut pe atunci sub numele de "chitară scărmănată").

Se vorbise mult şi pătimaş despre acest lucru în oraş şi avusese loc chiar şi o întâlnire de protest împotriva "venirii ăstor negrotei, care circulă-n hoarde". Lucrurile se aşezaseră, însă, şi totul revenise la normal, aşa cum se întâmplă de obicei. Oraşul de cocioabe la care se aşteptaseră cei mai mulți localnici să apară pe Dealul lui Day (fiindcă aşa era numită Pajiştea Tidwell în 1900, când cumpărase Son Tidwell pământul în numele numerosului său clan) nu fusese construit niciodată. În loc de asta, fuseseră construite câteva cabane curate şi albe, care împrejmuiau o clădire mare ce trebuie să fi avut destinația de loc de întâlnire, de sală pentru repetiții sau, poate, într-un anumit moment, de sală de concert.

Sara and the Red-Top Boys (uneori apărea şi câte o Red-Top Girl în formație; componența era volatilă, se schimba la fiecare reprezentație) cântase prin vestul Maine-ului vreme de un an, poate chiar şi doi. În oraşele din susul şi josul Liniei Vestice — Farmington, Skowhegan, Bridgton, Gates Falls, Castle Rock, Motton, Fryeburg - mai dai încă la bazarurile organizate în hambare şi la talciocuri peste vechile afişe ale spectacolele lor.

Sara and the Red-Tops aveau mare trecere pe unde mergeau şi se înțelegeau bine şi cu cei de-acasă, din TR, ceea ce nu m-a mirat niciodată. În ciuda tuturor lucrurilor, Robert Frost - poetul acela utilitarist şi deseori neplăcut - avea dreptate: în cele trei state nord-estice, noi chiar suntem de părere că nişte garduri bune îi fac şi pe vecini să fie buni. Ne agităm şi-apoi păstrăm o tăcere mizerabilă, genul acela de tăcere cu ochi sfredelitori şi având colțurile gurii trase-n jos. "Îşi plătesc taxele", spunem noi. "N-o trebuit niciodată să le-mpuşc v'un câne", spunem noi. "Îs numa' ei cu-ale lor", spunem noi, de parcă izolarea ar fi o virtute. Şi, desigur, virtutea definitorie: "Nu acceptă pomană."

Şi, la un anumit moment, Sara Tidwell devenise Sara Laughs.

Într-un sfârşit, însă, TR-90 trebuie că nu fusese ce-şi doriseră ei, fiindcă, după ce cântaseră la un bâlci sau două spre sfârşitul verii lui 1901, clanul se mutase. Cabanele lor curate şi micuțe le aduseseră familiei Day bani frumoşi, din chiriile pe timpul verii, până în 1933, când arseseră toate în incendiile din vară, incendii care reduseseră la cenuşă părțile de est şi de nord ale lacului. Sfârşitul poveştii.

Cu excepția muzicii ei, desigur. Muzica ei supraviețuise.

M-am ridicat de pe piatra pe care şezusem, mi-am întins brațele şi spatele şi-am pornit înapoi în josul stradelei, cântând unul dintre cântecele ei în tot acest timp.

CAPITOLUL DOISPREZECE

În timpul plimbării mele înapoi spre casă pe stradelă, am încercat să nu mă gândesc la absolut nimic. Primul meu editor obişnuia să spună că optzeci şi cinci la sută din ceea ce se petrece în capul unui romancier nu-l priveşte câtuşi de puțin, un sentiment despre care am crezut mereu că nu trebuie redus doar la scriitori. Aşa-numitul nivel superior al gândirii este, în general, cu mult supraestimat. Când apar probleme şi trebuie luate măsuri, eu găsesc că e în general mai bine să te dai pur şi simplu la o parte şi să-i laşi pe băieții

din beci să-şi facă treaba. Acolo jos, nişte nesindicalişti cu mulți muşchi şi tatuaje duc munca cea grea. Specialitatea lor e instinctul şi trimit problemele sus spre a fi judecate logic doar în ultimă instanță.

Când am încercat s-o sun pe Mattie Devore s-a întâmplat un lucru extrem de ciudat - ceva ce nu avea absolut nimic de-a face cu fantomele, din câte-mi puteam eu da seama. În loc să primesc zumzetul de ton liber, când am apăsat butonul ON al aparatului fără fir, am primit tăcere. Apoi, chiar când îmi spuneam că trebuie să fi lăsat ridicat receptorul telefonului din dormitor, mi-am dat seama că nu era o tăcere *totală.* Depărtat, asemenea unei transmisiuni radio din spațiul cosmic, voios şi măcăind ca o rață de desen animat, un tip cu un accent de Brooklyn destul de pronunțat cânta: "A urmat-o pân' la şcoală-ntr-o zi, şcoală-ntr-o zi, şcoală-ntr-o zi. A urmat-o pân' la şcoală-ntr-o zi, şi asta încălca regulamentul."

Am deschis gura să întreb cine era acolo, dar, înainte s-o pot face, vocea unei femei a spus:

— Alo?

Părea descumpănită şi nesigură.

— Mattie?

În confuzia mea, nu mi-a trecut deloc prin minte să-i spun cumva mai formal, cum ar fi domnişoară sau doamnă Devore. Şi nici nu mi s-a părut ciudat că ştiam cine e, bazându-mă pe-un singur cuvânt, chiar dacă singura noastră discuție de dinainte fusese relativ scurtă. Poate că tipii din beci au recunoscut muzica de fundal şi-au făcut legătura cu Kyra.

— Domnule Noonan? (Părea mai uluită ca niciodată.) Nici măcar n-a sunat telefonul!

— Trebuie să fi ridicat receptorul tocmai când ți se făcea ție legătura, am spus. Se-ntâmplă uneori.

Dar de câte ori, m-am întrebat dacă se-ntâmplă ca persoana care te sună să fie chiar cea pe care tu însuşi aveai de gând s-o suni? Poate destul de des, de fapt. Telepatie sau coincidență? În direct sau înregistrate pe CD-uri Memorex? În

orice caz, părea aproape o magie. M-am uitat de cealaltă parte a sufrageriei lungi şi joase în ochii sticloşi ai elanului Bunter şi mi-am spus: *Da, dar poate că acum, ăsta-i un loc magic.*

— Probabil, a spus ea neîncrezătoare. Îmi cer scuze în primul rând că v-am sunat - e-o îndrăzneală. Numărul dumneavoastră e neînregistrat, ştiu asta.

Oh, nu-ți face griji din pricina asta, mi-am spus. *Deja au toți numărul ăsta. De fapt, mă gândeam să-l introduc în Pagini Aurii.*

— L-am copiat de pe fişa dumneavoastră de la bibliotecă, a continuat ea, părând stânjenită. Acolo lucrez eu.

În fundal, "The Hokey Cokey" îi făcuse loc lui "The Farmer in the Dell".

— Nu face nimic, am spus. Mai cu seamă că tocmai ca să te sun pe tine am ridicat receptorul.

— Pe mine? De ce?

— Doamnele mai întâi.

A râs scurt şi crispat.

— Voiam să vă invit la cină. Adică, Ki şi cu mine voiam să vă invităm la cină. Ar fi trebuit s-o fac mai devreme. Ați fost nemaipomenit cu noi alaltăieri. Veți veni?

— Da, am spus fără absolut nici un preget. Cu mulțumiri. Avem, oricum, de discutat despre unele lucruri.

A urmat o pauză. În fundal, şoarecele lua brânza. În copilărie, credeam că toate lucrurile acelea se petrec într-o fabrică imensă numită The Hi-Ho-Dairy-O.

— Mattie? Mai eşti acolo?

— V-a târât şi pe dumneavoastră, nu-i aşa? Bătrânul ăla îngrozitor.

Acum, vocea ei părea nu crispată, ci cumva moartă.

— Păi, da şi nu. Ai putea spune că soarta m-a târât. Sau Dumnezeu. Nu mă aflam acolo în dimineața aceea din cauza lui Max Devore; pornisem pe urmele Villageburger-ului proscris.

N-a râs, însă i s-a luminat puțin vocea şi asta m-a bucurat. Oamenii care vorbesc în felul acela mort, rănit, sunt în general

nişte oameni speriați. Sunt, uneori, nişte oameni de-a dreptul terorizați.

— Îmi cer scuze că v-am târât în problema mea.

Aveam o bănuială că va începe să se-ndoiască cine pe cine târa după ce aveam să-i spun de John Storrow şi mă bucuram că aceea era o discuție pe care nu trebuia s-o port cu ea la telefon.

— În orice caz, mi-ar plăcea să vin la cină. Când?

— Ar fi prea curând în seara asta?

— Categoric nu.

— Minunat. Trebuie să mâncăm devreme, însă, ca să nu adoarmă cu capu-n farfurie micuța mea. La şase e bine?

— Da.

— Ki va fi în extaz. Nu avem parte de prea multe vizite.

— N-a mai mers de una singură pe străzi, nu?

Am crezut că poate se va simți ofensată. În schimb, de data aceasta *chiar* a râs.

— Dumnezeule, nu. A speriat-o toată agitația de sâmbătă. Acum vine înăuntru să-mi spună şi dacă pleacă de la leagănul din curtea de lângă casă la groapa cu nisip din spate. A vorbit, însă, mult despre dumneavoastră. Vă spune "tipul ăla înalt care m-a călat". Cred că-şi face griji să nu fiți cumva supărat pe ea.

— Spune-i că nu sunt, am zis. Nu, îmi retrag cuvintele. O să i-o spun chiar eu. Ce pot aduce?

— O sticlă de vin? m-a întrebat, puțin neîncrezătoare. Sau poate că-i prea pretențios - nu voiam decât să prăjesc nişte hamburgeri pe grătar şi să fac nişte salată de cartofi.

— O să aduc o sticlă nepretențioasă.

— Mulțumesc, a spus. E puțin emoționant totul. Noi nu avem niciodată musafiri.

Am fost îngrozit să descopăr că sunt pe punctul de-a spune că şi mie mi se părea puțin emoționant prima întâlnire în patru ani şi tot tacâmul.

— Mulțumesc mult că te-ai gândit la mine.

Închizând telefonul, mi-am amintit de sfatul lui John Storrow de a sta când sunt cu ea cât mai la vedere, să nu mai

dau apă la moara de bârfe a oraşului. Dacă voia să gătească pe grătar, probabil că aveam să stăm afară, acolo unde toată lumea putea vedea că am stat îmbrăcați... cea mai mare parte a serii, cel puțin. Ea, în orice caz, va face la un anumit moment politicosul gest de a mă invita să intru. Eu voi face atunci politicosul gest de a accepta. Îi voi admira tabloul ei preferat cu Elvis de pe perete sau farfuriile comemorative de la Franklin Mint sau ce-o mai avea ea în chip de decorațiuni pentru rulotă; o voi lăsa pe Kyra să-mi arate dormitorul ei şi voi exclama a uimire la vederea excelentei colecții de animale din pluş şi a păpuşii ei preferate, dacă era nevoie. Sunt tot soiul de priorități în viață. Unele pe care avocatul tău le poate înțelege, însă bănuiesc că sunt destule şi din acelea pe care nu le poate.

— Procedez cum se cuvinte, Bunter? am întrebat elanul împăiat. Mugeşte o dată pentru da, de două pentru nu.

Ajunsesem la jumătatea holului ce duce spre aripa nordică, gândindu-mă la nimic altceva decât la un duş rece, când, din spatele meu, foarte încet, s-a auzit un clinchet scurt de la clopoțelul din jurul gâtului lui Bunter. M-am oprit în loc, cu capul înclinat, ținând în mână cămaşa, aşteptând să mai sune o dată clopoțelul. După aproape un minut, am parcurs şi restul drumului către baie şi am pornit duşul.

Magazinul Universal Lakeview avea o gamă destul de bună de vinuri, ascunse vederii, într-un colț - nu era la mare căutare printre localnici, poate, însă turiştii îl cumpărau probabil în cantități satisfăcătoare - şi am ales o sticlă de Mondavi roşu. Era probabil puțin mai scumpă decât voise Mattie să fie, dar puteam să-i răzuiesc eticheta cu prețul şi să sper că nu-şi va da seama de diferență. La ghişeu era coadă; în general, oameni cu tricourile ude trase peste costumele de baie şi cu nisipul de pe plaja publică lipit pe picioare. Cât mi-am aşteptat rândul, ochii mi-au căzut pe nimicurile acelea pe care le găseşti întotdeauna în apropierea ghişeului. Printre ele se aflau şi mai multe pungi din plastic etichetate MAGNABET, pe fiecare pungă apărând câte un desen în care pe uşa unui

frigider stătea scris MĂ ÎNTORC CURÂND. Conform informațiilor de pe etichetă, în fiecare Magnabet se aflau câte două seturi de consoane, PLUS VOCALE DE REZERVĂ. Am înşfăcat două seturi... apoi am mai luat un al treilea, spunându-mi că fetița lui Mattie Devore avea probabil vârsta potrivită pentru astfel de jocuri.

Kyra m-a observat când am intrat pe poarta curții năpădite de iarbă, a sărit din leagănul scund de lângă rulotă, s-a năpustit spre mama ei şi i s-a ascuns în spate. Când m-am apropiat de grătarul instalat lângă scările din zgură presată în fața locuinței, copilul care-mi vorbise fără teamă sâmbătă nu mai era decât un singur ochi albastru iscoditor şi o mână grăsulie strângând în pumn un pliu al fustei de vară a mamei sale, chiar sub şold.

Două ore au adus schimbări considerabile, totuşi. Pe când se adâncea crepusculul, Kyra şedeam poala mea, ascultând atentă - chiar dacă din ce în ce mai adormită - cum îi citeam povestea mereu captivantă a Cenuşăresei. Canapeaua pe care şedeam avea o nuanță de maro care nu poate fi vândută legal decât în magazinele cu reduceri şi, pe deasupra, era şi extrem de denivelată, însă, totuşi, mă simțeam ruşinat de preconcepțiile mele pripite cu privire la ce aveam să văd în interiorul rulotei ăsteia. Pe peretele de deasupra şi din spatele nostru se afla o stampă de Edward Hopper - aceea cu tejgheaua goală a unui fast food noaptea târziu - şi, de cealaltă parte a încăperii, deasupra micuței mese laminate din ungherul pentru bucătărie se afla una dintre *"Florile-soarelui"* ale lui Vincent van Gogh. Chiar mai mult ca Hopper-ul, aceasta părea că se integrează în rulota dublă a lui Mattie Devore. Habar nu am de ce am avut impresia asta, dar aşa am simțit.

— Papuciu de sticlă o s-o taie la picioluş, a spus Ki într-un fel uimit, gânditor.

— Nici pomeneală, am spus. Pantoful de sticlă a fost special făcut în Regatul lui Grimoire. Neted şi de nespart, atâta vreme cât nu cânți un do înalt când îl porți.

— Plimesc şi eu o peleche?

— Scuze, Ki, am spus, nimeni nu mai ştie cum se fac pantofii de sticlă. E-o artă pierdută, ca şi fierul de Toledo.

Era cald în rulotă şi-mi era şi mai cald cum stătea ea pe cămaşa mea, dar nu aş fi schimbat nimic. Să țin un copil în poală era un sentiment plăcut. Afară, mama ei cânta şi aduna vesela de pe masa pliantă pe care o folosiserăm la picnic. S-o aud cântând era iarăşi un sentiment plăcut.

— Continuă, continuă, a spus Kyra, arătând cu degetul spre fotografia în care Cenuşăreasa freca podeaua. Privirea aceea furişă de după piciorul mamei dispăruse; fetița furioasă de "mă-duc-la-blestemata-aia-de-plajă" de sâmbătă dimineața dispăruse; acum nu mai era decât un copil somnoros, frumos şi luminos şi sincer.— Până când mai pot rezista.

— Trebuie să mergi să faci pipi?

— Nu, a spus, uitându-se la mine cu un oarecare dispreț. Pe deasupla, se zice a uuu-lina. Pipi face ceasul de noptielă, aşa spune Mattie. Şi am fost deja. Da' dacă nu melgi cu povestea mai lepede, o s-adolm.

— Nu poți grăbi poveştile care conțin ceva magic, Ki.

— Atunci, melgi cât poți de lepede.

— Bine.

Am întors pagina. Acolo, Cenuşăreasa încerca să fie bună, făcându-le cu mâna de la revedere nemernicelor ei de surori care se duceau la bal îmbrăcate ca nişte starlete dintr-o discotecă.

— "De-ndată ce le ură Cenuşăreasa drum bun lui Tammy Faye şi Vann..."

— Astea-s numele sulolilor?

— Sunt cele pe care li le-am dat eu, da. E bine aşa?

— Sigur.

S-a aşezat mai comod în poala mea şi şi-a lăsat capul iarăşi pe pieptul meu.

— "De-ndată ce le ură Cenuşăreasa drum bun lui Tammy Faye şi lui Vann, apăru din senin o lumină strălucitoare în colțul bucătăriei. Din ea ieşi o femeie frumoasă îmbrăcată

într-o rochie argintie. Bijuteriile din părul ei străluceau asemeni unor stele."

— Zâna naşă, a spus-o Kyra p-aia dreaptă.

— Da.

Mattie a intrat, aducând cu ea jumătatea de sticlă care mai rămăsese din vinul de Mondavi şi piesele înnegrite ale grătarului. Rochia ei de vară era de un roşu-aprins. În picioare, purta o pereche de papuci sport cu talpa joasă atât de albi, că păreau să strălucească în obscuritate. Avea părul prins la spate şi, deşi încă nu era tipa aceea superbă de la clubul country pe care mi-o închipuisem, era foarte frumoasă. S-a uitat întâi la Kyra, s-a uitat la mine, a înălțat din sprâncene, a făcut un gest din mâini care sugera ridicarea. Eu am scuturat din cap, răspunzându-i cu mesajul că nici unul dintre noi nu terminase încă.

Am reluat lectura în vreme ce Mattie s-a apucat să curețe cele câteva unelte de gătit ale ei. Încă mai fredona. Până când a terminat cu spatula, corpul lui Ki se relaxase şi mai mult, lucru pe care l-am sesizat imediat - o trăsese pe dreapta, şi încă serios de tot. Am închis *Micuța comoară a poveştilor pentru copii* şi am aşezat-o pe măsuță, alături de alte câteva cărți - cele pe care le citea Mattie, am presupus. Am ridicat privirea şi am făcut către ea semnul în V de la victorie.

— Noonan, câştigător prin knock-out tehnic în runda a opta, am spus.

Mattie şi-a şters mâinile pe un prosop de vase şi a venit lângă mine.

— Dă-mi-o mie.

M-am ridicat, însă, cu Kyra în brațe.

— O duc eu. Unde?

Mi-a arătat cu degetul.

— La stânga.

Am dus copilul pe coridorul suficient de îngust să trebuiască să fiu atent să nu-i lovesc picioarele de un perete sau vârful capului de celălalt. La capătul coridorului se afla baia, curată lună. La dreapta se afla o uşă închisă care dădea, am presupus eu, în dormitorul pe care Mattie îl împărțise

cândva cu Lance Devore şi în care acum dormea singură. Dacă exista un iubit care să rămână peste noapte chiar şi rareori, Mattie făcuse o treabă excelentă în a şterge urmele prezenței lui din rulotă.

M-am strecurat cu grijă prin uşa din stânga şi m-am uitat la pătuțul acoperit cu o pătură pufoasă imprimată cu trandafiri, la masa pe care stătea căsuța pentru păpuşi, la poza cu Oraşul de Smarald de pe perete, la însemnul (alcătuit din litere sclipire autocolante) de pe un altul, care spunea CASA KYRA. Devore voia s-o ia de aici, dintr-un loc unde nimic nu era nelalocul lui - unde, din contră, totul era într-o ordine perfectă. Casa Kyra era camera unei fetițe care creştea în condiții bune.

— Aşeaz-o pe pat şi după aia du-te să-ți mai torni un pahar de vin, a spus Mattie. O s-o îmbrac eu în pijama şi vin după tine. Ştiu că avem de discutat despre nişte lucruri.

— Bine.

Am aşezat-o, apoi m-am mai aplecat puțin, voind să o sărut pe nas. Aproape că m-am răzgândit, apoi, totuşi, am făcut-o. Când am plecat, Mattie zâmbea, aşa că presupun că n-a deranjat-o.

Mi-am mai turnat nişte vin, am intrat în sufrageria minusculă cu el şi m-am uitat la cele două cărți de lângă volumul cu poveşti al lui Ki. Întotdeauna sunt curios ce citesc oamenii; singura dovadă mai bună a vieții lor este conținutul dulăpioarelor cu medicamente, iar să scotoceşti printre pilulele şi picăturile gazdei tale nu e un lucru bine văzut de clasa sus-pusă.

Cărțile erau destul de diferite încât să pară nelalocul lor împreună. Una, cu un semn de carte încropit dintr-o carte de joc, aflat pe la trei sferturi din grosimea cărții, era ediția de masă a *Martorului tăcut* al lui Richard North Patterson. I-am aplaudat gustul; Patterson şi DeMille sunt poate cei mai buni dintre romancierii populari de astăzi. Cealaltă, un tom cu coperte cartonate destul de greu, era *Antologia prozei scurte a lui Herman Melville.* Cam atât de departe de Richard North

Patterson cât se poate merge. Potrivit ştampilei vineții, şterse, de pe grosimea paginilor, volumul acesta aparținea Bibliotecii Comunității Cele Patru Lacuri. Biblioteca aceasta era o clădire micuță şi frumuşică la vreo opt kilometri sud de lacul Dark Score, acolo unde Route 68 părăsea TR-ul şi intra în Motton. Era locul unde lucra Mattie, probabil. Am deschis acolo unde îşi pusese ea semnul de carte, o altă carte de joc, şi am observat că citea "Bartleby".

— N-o înțeleg, a spus ea din spatele meu, speriindu-mă atât de tare că aproape am scăpat cartea din mâini. Îmi place - e-o poveste destul de bună —, dar nu am nici cea mai vagă idee despre ce vrea să spună. Cealaltă, ei bine, deja mi-am dat seama cine e criminalul.

— E ciudat să citeşti cărțile astea două în tandem, am spus, aşezându-le pe amândouă la loc.

— Pe cea a lui Parterson o citesc de plăcere, a spus Mattie.

S-a dus în bucătărie, s-a uitat scurt (şi cu puțină tânjire, mi-am spus eu) la sticla de vin, apoi a deschis frigiderul şi a scos o carafă de Kool-Aid. Pe uşa frigiderului se aflau nişte cuvinte pe care fiica ei le alcătuise deja din literele din punga ei Magnabet: KI şi MATTIE şi HOHO (MOŞ Crăciun, am presupus eu).

— Păi, le citesc pe amândouă de plăcere, cred, însă urmează să discutăm despre "Bartleby" într-un grup mic de lectură din care fac şi eu parte. Ne întâlnim joia seara la bibliotecă. Mai am încă vreo zece pagini de citit.

— Un cerc de lectură.

— Îhî. Conduce doamna Briggs. I-a pus bazele cu mult înainte să mă fi născut eu. Ea-i bibliotecar-şef la Cele Patru Lacuri, ştii?

— Ştiu. Lindy Briggs e cumnata îngrijitorului meu.

Mattie a zâmbit.

— Ce mică-i lumea, nu ți se pare?

— Nu, lumea-i mare, mic e doar oraşul ăsta.

A dat să se sprijine de tejghea cu mâna în care ținea paharul de Kool-Aid, apoi s-a răzgândit.

— De ce nu ieşim afară să şedem? În felul ăsta oricine trece pe aici poate vedea că suntem încă îmbrăcaţi şi că nu avem nimic luat pe dos pe noi.

M-am uitat uluit la ea. Mi-a întors privirea cu un soi de bună-dispoziţie cinică. Nu era o expresie care să par în mod deosebit acasă pe chipul ei.

— Poate că nu am decât douăzeci şi unu de ani, dar nu-s proastă, a spus. E cu ochii pe mine. Ştiu asta şi poate c-o ştii şi tu. Într-o altă seară poate că m-aş simţi tentată să spun dracu să-l ia dacă nu ştie de glumă, dar afară-i mai răcoare şi fumul de la grătar va ţine insectele la depărtare. Te-am şocat cumva? Dacă da, îmi cer scuze.

— Nu m-ai şocat.

Mă şocase - puţin.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze.

Am coborât scările puţin nesigure din zgură presată, cu paharele în mână, şi ne-am aşezat umăr la umăr în două scăunele pentru peluză. La stânga noastră, cărbunii din grătar străluceau de-un roşu-palid în întunericul mereu mai dens. Mattie s-a lăsat pe spate, şi-a aşezat pentru scurtă vreme curbura rece a paharului pe frunte, apoi a băut aproape tot ce mai era în el, cuburile de gheaţă lovindu-se de dinţii ei cu un pocnet tremurat. Greierii bâzâiau în pădurea din spatele rulotei şi dincolo de drum. Mai departe, pe autostrada 68, vedeam lumina albă şi puternică a tuburilor cu neon de deasupra pompelor pentru benzină de la Magazinul Universal Lakeview. Şezutul scaunului meu era puţin lăsat, panglicile întreţesute în material erau puţin franjurate, iar fata cea mare stătea puţin cam prea aplecată spre stânga, însă totuşi nu-mi doream să mă aflu altundeva. Seara aceasta se dovedise a fi un miracol mic şi tăcut... cel puţin până acum. Încă mai trebuia să discutăm despre John Storrow.

— Mă bucur că ai venit într-o marţi seara, a spus ea. Serile de marţi sunt grele pentru mine. Întotdeauna mă gândesc la meciurile de softball de la domeniul Warrington. Acum, probabil că băieţii îşi adună echipamentul - bâtele şi bazele şi

masca celui care prinde mingea - şi îl pun la loc în dulapul de depozitare din spatele panoului de afişaj al gazdelor. Îşi beau ultimele sticle de bere şi îşi fumează ultimele ţigări. Acolo l-am întâlnit pe soţul meu, să ştii. Sunt sigură că ai aflat toată povestea deja.

Nu-i puteam vedea bine faţa, însă puteam auzi nuanţa ştearsă de amărăciune care i se insinuase în glas, şi am bănuit că încă mai poartă expresia aceea cinică pe faţă. Era o expresie prea bătrână pentru ea, dar mi-am spus că era destul de îndreptăţită s-o poarte. Deşi, dacă nu avea grijă, putea să prindă rădăcini şi să crească.

— Am auzit, da, o variantă de la Bill - cumnatul lui Lindy.

— Oh, ăhă - povestea noastră se vinde cu amănuntul. Poţi s-o cumperi de la magazin sau de la Village Cafe, sau de la garajul lui gură-spartă ăla... cel pe care socrul meu l-a scăpat de cei de la Western Savings, apropo. A intervenit chiar înainte ca banca să-i pună sechestru pe clădire. Acum, Dickie Brooks şi bunii lui amici cred că Max Devore e Iisus în carne şi oase. Sper că ai primit o variantă cât de cât mai corectă de la domnul Dean decât ai fi primit de la Garaj. Aşa trebuie să fie, altfel n-ai fi riscat să mănânci hamburgeri cu Jezebel.

Voiam să trecem de faza asta, dacă se putea - furia ei era de înţeles, însă nu folosea la nimic. Sigur că pentru mine era uşor să observ asta; nu copilul meu fusese transformat într-o batistă legată la mijlocul unei frânghii de la jocul de-a trasul funiei.

— Încă se mai joacă softball la Warrington? Chiar dacă a cumpărat Devore domeniul?

— Chiar aşa. În fiecare marţi seara merge în scaunul lui cu rotile motorizat, şi asistă la meci. Mai sunt şi alte chestii pe care le face de când s-a întors aici şi care nu sunt decât încercări de a cumpăra de la oameni o reputaţie bună, însă cred că-i plac cu adevărat meciurile de softball. Merge cu el şi femeia aia, Whitmore. Ea aduce un tub cu oxigen de rezervă într-un cărucior mic şi roşu, care are roţile din faţă albe pe margini. Are cu ea şi o mănuşă de jucător, pentru cazul în care se nimereşte să treacă vreo minge peste gard spre locul

unde stă el. Devore a prins una pe la începutul sezonului, am auzit, şi a primit ovațiile admirative ale jucătorilor şi ale celor veniți să asiste.

— Crezi că meciurile îl fac să-şi amintească de fiul lui?

Mattie a zâmbit sardonic.

— Nici nu cred că-i trece prin minte vreun gând legat de Lance, nu atunci când e la terenul de joc. La Warrington se joacă dur - se aruncă în fund către baza principală, sar în boschete să prindă mingile se înjură unul pe altul când se greşeşte - şi bătrânul Max Devore de astea se bucură, din cauza asta nu ratează nici un joc de marți seara. Îi place să-i vadă aruncându-se la pământ şi ridicându-se însângerați.

— Aşa juca şi Lance?

A rămas puțin pe gânduri, meditativ.

— Juca dur, dar nu cu patimă. Venea acolo doar pentru distracție. Cu toții veneam pentru asta. Noi, femeile - rahat, de fapt doar noi, fetele, soția lui Barney Therriault, Cindy, avea doar şaisprezece ani —, stăteam în spatele gardului protector din partea de teren unde se află baza principală, fumând țigări şi apărându-ne de țânțari cu frunze de iască, făcându-le galerie băieților noştri când marcau, râzând când greşeau cu ceva. Beam sucuri sau împărțeam o doză de bere între noi. Eu îi admiram pe gemenii lui Helen Geary, iar ea o săruta pe Ki sub bărbie până ce Ki începea să chicotească. Uneori, mergeam la Village Cafe după meci şi Buddy ne pregătea nişte pizza, pe care le plăteau cei care pierduseră. Eram din nou prieteni, ştii, după meci. Stăteam acolo, râzând şi țipând şi aruncând peste tot cu foliile în care veneau ambalate paiele, unii dintre băieți fiind pe jumătate beți, însă nici unul nu devenea violent. În zilele acelea, scoteau toată violența din ei pe terenul de joc. Şi ştii ceva? Nici unul dintre ei n-a venit să mă viziteze. Nici Helen Geary, care era prietena mea cea mai bună. Nici Richie Lattimore, care era prietenul cel mai bun al lui Lance - puteau discuta ore întregi despre roci şi păsări şi despre felurile de copaci care creşteau împrejurul lacului. Au venit la înmormântare şi m-au mai vizitat pentru scurtă vreme după aceea, iar apoi... ştii cum s-a întâmplat? Când

eram mică ne-a secat puțul de alimentare cu apă. Pentru o vreme, când deschideai robinetul mai curgea un firişor, dar apoi n-a mai curs decât aer. Doar aer.

Cinismul dispăruse din vocea ei şi nu mai rămăsese decât un ton rănit.

— Pe Helen am văzut-o de Crăciun şi ne-am promis să ne întâlnim când îşi vor sărbătorii gemenii ziua de naştere, dar nu ne-am mai întâlnit. Cred că e speriată să se apropie de mine.

— Din cauza bătrânului?

— Din ce altă cauză? Dar nu-i nimic, viața merge mai departe.

S-a ridicat în capul oaselor, a băut cât îi mai rămăsese din Kool-Aid şi a pus paharul de-o parte.

— Cu tine cum e, Mike? Te-ai întors să scrii o carte? Ai de gând să pomeneşti TR-ul în ea?

Acesta era un *bon mot* local de care-mi aminteam cu o nostalgie aproape dureros de înțepătoare. Se spunea că localnicii cu perspective mai largi sunt înclinați să pomenească de TR.

— Nu, am spus, după care m-am uimit singur spunând: Nu mai fac asta de-o vreme.

Probabil că m-am aşteptat s-o văd sărind în picioare, răsturnând scaunul şi scoțând un țipăt ascuțit de negare oripilată. Lucru care spune multe despre mine, bănuiesc, însă nimic de care să mă simt flatat.

— Te-ai retras? m-a întrebat, părând calmă şi remarcabil de neoripilată. Sau e vorba de-o criză de creație?

— Păi, în mod sigur nu-i vorba de-o retragere *voită.*

Mi-am dat seama că discuția noastră căpătase o turnură destul de amuzantă. Venisem în principal pentru a o pune în temă cu privire la John Storrow - să i-l vâr pe John Storrow pe gât, dacă era nevoie de aşa ceva - şi, în schimb, ajunsesem să discut pentru prima dată despre incapacitatea mea de a lucra. Pentru prima dată, cu oricine.

— Aşadar, e-o criză.

— Aşa mă gândeam şi eu, dar acum nu mai sunt atât de sigur. Cred că romancierii vin pe lume dotați cu un anumit număr de poveşti pe care le au de spus - aşa e conceput programul. Iar când acestea se epuizează, se epuizează.

— Mă-ndoiesc de asta, a spus ea. Poate că vei începe din nou să scrii, acum că eşti aici. Poate că în parte ăsta e motivul pentru care te-ai întors.

— Poate că ai dreptate.

— Ți-e teamă?

— Uneori. În mare parte cu privire la ce-o să fac tot restul vieții. Nu mă pricep să construiesc vapoare miniaturale în sticlă, iar grădinarul casei a fost soția mea.

— Şi mie mi-e teamă, a spus. Mă tem tare. Mă tem tot timpul, aşa mi se pare acum.

— Că va câştiga procesul de custodie? Mattie, despre asta...

— Procesul de custodie nu-i decât o parte a problemei, a spus. Mă tem şi numai să rămân aici, în TR. Totul a pornit la începutul verii ăsteia, cu mult după ce am aflat că Devore vrea să mi-o ia pe Ki. Şi se înrăutățeşte. Într-un fel e ca şi când ai privi cum se adună norii de furtună deasupra New Hampshire-ului şi cum se îngrămădesc după aia la capătul lacului. Mai bine de atât nu mă pot exprima, doar că...

Şi-a schimbat poziția, punându-şi un picior peste celălalt şi apoi aplecându-se să tragă tivul rochiei în jos peste fluierul piciorului, de parcă i-ar fi fost frig.

— Doar că m-am trezit de mai multe ori în ultima vreme, convinsă că nu sunt singură în dormitor. O dată, am fost sigură că nu sunt singură în *pat.* Uneori e doar un sentiment - precum o migrenă, doar că e vorba de-o migrenă a nervilor - şi uneori mi se pare că aud şoapte sau un plânset. Într-o noapte am făcut o prăjitură - în urmă cu vreo două săptămâni era asta - şi am uitat să pun faina la loc. În dimineața următoare, cutia era răsturnată şi faina era împrăştiată pe tejghea. Cineva scrisese "salut" în ea. La început mi-am spus că o făcuse Ki, dar a spus că n-o făcuse ea. Pe lângă asta, nu era scrisul ei; al ei e foarte împrăştiat şi tremurat. Nici măcar nu ştiu dacă poate să scrie salut. Pa, poate, dar... Mike, doar

nu crezi că trimite pe cineva să încerce să mă bage în sperieți, nu? Adică, e-un gând prostesc, corect?

— Nu ştiu, am spus.

M-am gândit la o mână invizibilă bătând în izolație, în întuneric, în vreme ce eu stăteam în capul scărilor. M-am gândit la "salut" scris din magneți prinşi pe uşa frigiderului şi la un copil plângând cu suspine în toiul nopții. Mi s-a părut că pielea îmi e mai mult decât rece; mi s-a părut amorțită. O migrenă a nervilor, bine zis, exact aşa te simțeai când întindea cineva mâna de după peretele lumii reale şi te atingea la baza gâtului.

— Poate-i vorba de fantome, a spus ea şi a zâmbit într-un fel nesigur, mai mult înfricoşat decât amuzat.

Am deschis gura să-i povestesc ce se întâmpla la Sara Laughs, apoi am închis-o la loc. Trebuia să iau o hotărâre clară: fie ne lăsam atraşi într-o discuție despre paranormal, fie ne întorceam la lumea palpabilă. Cea în care Max Devore încerca să fure un copil.

— Mda, am spus. Spiritele sunt pe cale să vorbească.

— Mi-aş dori să-ți pot vedea mai bine fața. Ți s-a schimbat pentru scurtă vreme când am pomenit de fantome. Ce era?

— Nu ştiu, am spus. Dar acum cred că ar fi mai bine să discutăm despre Kyra. Bine?

— Bine.

În strălucirea pală a cărbunilor din grătar am văzut-o cum se face comodă în scaun, pregătindu-se parcă să încaseze o lovitură.

— Am fost citat să depun mărturie vineri în Castle Rock. În fața lui Elmer Durgin, care e protectori *ad litem* al lui Kyra...

— Scârbosul ăla mic şi înfumurat nu-i nimic pentru Kyra! a izbucnit ea. E la degetul mic al socrului meu, aşa cum e şi Dickie Osgood, tipul de curte cu tranzacțiile imobiliare al bătrânului Max! Dickie şi cu Elmer Durgin beau împreună la The Mellow Tiger, sau cel puțin beau până să se pună cu adevărat pe roate afacerea asta. Apoi, le-a spus probabil cineva că n-ar da bine şi au încetat să se mai întâlnească.

— Hârtiile mi-au fost aduse de-un ajutor de şerif pe nume George Footman.

— Nu-i decât un altul dintre suspecții fără număr, a apus Mattie pe-o voce subțire. Dickie Osgood e un şarpe, însă George Footman e-un câine de la groapa cu gunoi. A fost suspendat din funcție de două ori. Încă o dată şi-o să poată lucra pentru Max Devore cu normă întreagă.

— Ei bine, m-a speriat. Am încercat să n-o arăt, dar m-a speriat. Iar oamenii care mă sperie, mă înfurie. Mi-am sunat agentul din New York şi apoi am angajat un avocat. Unul care s-a specializat în cazurile de custodie a copiilor.

Am încercat să-mi dau seama cum reacționează la vestea aceasta şi n-am putut, deşi şedeam destul de aproape unul de celălalt. Însă ea tot avea expresia aceea rece, ca o femeie care se aşteaptă să încaseze câteva lovituri puternice. Sau, poate, pentru Mattie loviturile începuseră deja să vină.

Încet, nepermițându-mi să roşesc, am reprodus discuția pe care o avusesem cu John Storrow. Am pus accent pe ceea ce spusese Storrow cu privire la egalitatea sexuală - anume că se putea dovedi a fi ceva nefavorabil în cazul ei, ceva care-l va ajuta pe judecătorul Rancourt să hotărască să i-o ia pe Kyra. Am punctat puternic şi faptul că Devore îşi putea plăti câți avocați dorea - fără să mai vorbesc şi de martori înțelegători, având în vedere că Richard Osgood se perinda prin TR şi împrăştia mălaiul lui Devore —, dar că nu era obligat completul de judecată să-i dea nici măcar un cornet cu înghețată. Am încheiat spunându-i că John voia să vorbească mâine la unsprezece cu unul dintre noi şi ca acela trebui să fie ea. Apoi am aşteptat. Tăcerea a început să curgă, spartă doar de greieri şi de zgomotul distant al motorului de la camioneta neantifonată a cine ştie cărui puşti. În susul lui Route 68, tuburile cu neon se stinseră când magazinul Lakeview încheie o altă zi de comerț văratic. Nu-mi plăcea tăcerea lui Mattie; semăna cu preludiul unei explozii. O explozie de *yankeu.* Mi-am păstrat calmul şi am aşteptat să mă întrebe cu ce drept mă amestecasem în treburile ei.

Când a vorbit într-un sfârşit, vocea ei a fost joasă şi înfrântă. Mă durea s-o aud vorbind astfel, dar, asemenea expresiei cinice de pe chipul ei, de mai devreme, nu era ceva surprinzător. Şi m-am blindat împotriva ei cât de bine am putut. Hei, Mattie, e-o lume crudă. Alege una.

— De ce ai făcut asta? m-a întrebat. De ce să angajezi un avocat scump din New York care să-mi preia cazul? *Asta* îmi oferi, nu-i aşa? Asta trebuie să fie, fiindcă *eu* sigur n-am cum să-l angajez. Am primit treizeci de mii de dolari de pe asigurare când a murit Lance şi am fost norocoasă să-i primesc şi pe aia. A fost vorba de-o poliță pe care şi-o cumpărase, a-proape în glumă, de la unul dintre prieteni cu care juca softball la Warrington, dar fără banii de pe ea aş fi pierdut rulota iarna trecută. Trebuie că-l adoră pe Dickie Brooks cei de la Western Savings, dar nu dau nici cât negru sub unghie pe Mattie Stanchfield Devore. Reducând taxele, câştig vreo sută de dolari pe săptămână la bibliotecă. Aşa că te oferi să plăteşti tu. Corect?

— Corect.

— De ce? Nici măcar nu ne cunoşti.

— Fiindcă...

M-am pierdut. Parcă îmi amintesc că-mi doream să intervină Jo în acel moment, că îi ceream mintii mele să-i dea voie vocii ei să iasă la iveală, voce pe care să i-o pot apoi oferi lui Mattie pe propria mea tonalitate. Dar Jo n-a venit. Eram singur în aventura asta.

— Fiindcă acum nu fac nimic care să conteze, am spus în cele din urmă şi, iarăşi, cuvintele m-au uluit. Şi *chiar* vă cunosc. Am mâncat ce-ai gătit tu, i-am citit lui Ki o poveste şi mi-a adormit în poală... şi poate că i-am salvat viața alaltăieri, când am luat-o din mijlocul drumului. N-o să ştim niciodată sigur asta, dar poate că asta a fost. Ştii ce spun chinezii despre un lucru ca ăsta?

Nu mă aşteptam să-mi răspundă, întrebarea fusese mai degrabă retorică, dar m-a lăsat cu gura căscată. Şi n-a făcut-o nici măcar pentru ultima dată.

— Că, dacă salvezi viața cuiva, devii răspunzător de ea.

— Da. Ține şi de ceea ce-i bine şi de ceea ce-i corect, dar cred că în mare parte ține de dorința mea de a lua parte la ceva ce contează. Mă uit înapoi la cei patru ani scurşi de la moartea soției mele şi nu văd nimic. Nici măcar o carte în care Marjorie, dactilografa timidă, întâlneşte un străin chipeş.

A meditat la acest lucru, urmărind cum trecea pufăind, pe şoseaua din fața noastră, un camion plin ochi cu lemne, luminile lui de poziție sclipind în întuneric şi încărcătura lui legănându-se dintr-o parte în alta, asemeni şoldurilor unei femei supraponderale.

— Nu vreau să ne *susții,* a spus ea într-un sfârşit. A vorbit pe-o voce joasă, neaşteptat de îndârjită. - Să nu ne susții aşa cum îşi susține el echipa săptămânii la terenul de softball. Am nevoie de ajutor şi ştiu asta, dar n-o să accept. Nu *pot* să accept. Nu suntem un joc, Ki şi cu mine. Mă-nțelegi?

— Perfect.

— Ştii ce vor spune oamenii din oraş, nu?

— Da.

— Sunt o fată norocoasă, nu crezi? Mai întâi mă mărit cu fiul unui om extrem de bogat şi apoi, după ce moare *el,* intru sub aripa protectoare a unui alt tip bogat. Următorul pas e probabil să mă mut acasă la Donald Trump[{31}].

— Termină cu prostiile.

— Poate că aş crede-o şi eu dacă m-aş afla de partea cealaltă. Dar mă-ndoiesc că observă cineva că Mattie cea norocoasă încă mai locuieşte într-o rulotă Modair şi că nu-şi permite o asigurare de sănătate. Sau că fiica ei şi-a făcut aproape toate vaccinările la Asistenta Districtuală. Părinții mei au murit când aveam cincisprezece ani. Am un frate şi o soră, dar amândoi sunt mai în vârstă ca mine şi amândoi locuiesc în alt stat. Părinții mei au fost nişte beții - nu mă abuzau fizic, dar mă abuzau din belşug în alte feluri. A fost ca şi când aş fi crescut într-un... motel ieftin. Tata a fost tăietor de lemne, mama a fost o cosmeticiană la domiciliu al cărei singur țel a fost să dețină un Cadillac roz model Mary Kay. El s-a înecat în heleşteul Kewadin. Ea s-a înecat în propria vomă cu aproximativ şase luni mai târziu. Îți place până acum?

— Nu foarte mult. Îmi pare rău.

— După înmormântarea mamei, fratele meu, Hugh s-a oferit să mă ducă cu el înapoi în Rhode Island, dar mi-am dat seama că soția lui nu prea deborda de fericire la gândul că o fată de cincisprezece ani se va alătura familiei lor şi nu pot spune că am blamat-o pentru asta. Pe lângă asta, tocmai intrasem în echipa de majorete. Acum, asta mi se pare o bazaconie extraordinară, dar atunci era ceva foarte important.

Sigur că fusese ceva foarte important, mai ales pentru copilul unor alcoolici. Singurul care încă mai locuia cu părinții. Să fii acest ultim copil, să priveşti cum boala băuturii îşi înfige ghearele în propriii părinți, asta poate fi una dintre cele mai solitare slujbe de pe fața pământului. Ultimul care părăseşte bodega cea sacră să stingă, vă rog, luminile.

— Am ajuns să locuiesc cu mătuşa Florence, la doar trei kilometri mai departe. Ne-au trebuit trei săptămâni să ne dăm seama că nu ne plăcem reciproc prea mult, dar am rezistat împreună doi ani. Apoi, între primul şi ultimul an de studii, m-am angajat pe perioada verii la Warrington şi l-am întâlnit pe Lance. Când m-a cerut în căsătorie, mătuşa Flo a refuzat să-şi dea acceptul. Când i-am spus că sunt gravidă, m-a făcut să-mi dau seama că nici n-am nevoie de acceptul ei.

— Ai renunțat la şcoală?

A făcut o grimasă, a aprobat din cap.

— Nu voiam să petrec şase luni în care oamenii să se uite la mine cum mă umflu ca un balon. M-a întreținut Lance. A spus că pot da un test de echivalare. Am şi făcut-o, anul trecut. A fost uşor. Iar acum, eu şi cu Ki suntem pe cont propriu. Chiar dacă ar fi mătuşa de acord să mă ajute, ce poate face? Lucrează în fabrica Gore-Tex din Castle Rock şi câştigă în jur de şaisprezece mii de dolari pe an.

Am aprobat din nou cu o aplecare a capului, spunându-mi că ultimul cec pe care-l primisem pe drepturile de autor cam atât valorase. Ultimul meu cec *trimestrial.* Apoi mi-am amintit ceva ce-mi spusese Ki în ziua în care o întâlnisem.

— Când o duceam pe Kyra în afara şoselei, a spus că, dacă eşti supărată, o s-o trimiți la buni ei albă. Dacă părinții tăi

sunt morți, la cine se re...

Doar că nu trebuia, de fapt, să pun întrebarea; trebuia să fac doar una sau două legături.

— Rogette Whitmore e buni albă? Asistenta lui Devore? Dar asta înseamnă...

— Că a fost la ei Ki. Da, cum să nu. Până pe la sfârşitul lunii trecute, i-am dat voie să-şi viziteze bunicul - şi, desigur, prin asociere şi pe Rogette - destul de des. O dată sau de două ori pe săptămână şi uneori chiar şi peste noapte. Îi place de "bunu a'b" - cel puțin, i-a plăcut la început - şi o adoră de-a dreptul pe femeia aia oribilă.

Mi s-a părut că Mattie a tremurat în întuneric, chiar dacă încă era călduță seara.

— Devore m-a sunat să-mi spună că vine la înmormântarea lui Lance şi să întrebe dacă îşi poate vedea nepoata cât stă aici. Bun ca mierea a fost, ca şi când n-ar fi încercat niciodată să mă cumpere când i-a spus Lance că urmează să ne căsătorim.

— Chiar aşa?

— Îhî. Prima ofertă a fost de o sută de mii. Asta se întâmpla în august 1994, după ce l-a anunțat Lance că urmează să ne căsătorim la mijlocul lui septembrie. Am păstrat tăcerea cu privire la asta. O săptămână mai târziu, oferta s-a ridicat până la două sute de mii.

— Pentru ce, mai precis?

— Să-mi retrag tentaculele mele de stricată şi să mă mut undeva unde Lance să nu ştie de mine. De data asta i-am spus lui Lance şi s-a enervat rău de tot. L-a sunat pe babacul lui şi i-a spus că ne vom căsători fie că-i plăcea, fie că nu. I-a spus că, dacă vrea să-şi vadă vreodată nepotul, ar face bine să termine cu prostiile şi să fie cuminte.

Cu un alt fel de părinte, mi-am spus, acela ar fi fost probabil cel mai rezonabil răspuns pe care-l putea da Lance Devore. Îl respectam pentru asta. Singura problemă era că nu avea de-a face cu o persoană rezonabilă; avea de-a face cu individul care, în copilărie, furase sania cea nouă a lui Scooter Larribee.

— Ofertele acestea au fost făcute de Devore însuşi, la telefon. Amândouă, atunci când Lance nu era prin preajmă. Apoi, cu vreo zece zile înainte de nuntă, am primit o vizită din partea lui Dickie Osgood. Mi s-a spus să sun la un număr din Delaware şi, când am facut-o... - Mattie a scuturat din cap. - N-o să-ți vină să crezi. Parcă ar fi ceva dintr-una din cărțile tale.

— Îmi dai voie să ghicesc?

— Dacă vrei.

— A încercat să cumpere copilul. A încercat s-o cumpere pe Kyra.

Ochii i s-au lărgit. O lună minusculă răsărise şi am putut vedea atunci privirea aceea mirată destul de bine.

— Cât dădea? Am întrebat. Sunt curios. Cât îți dădea să naşti, să-l laşi pe nepotul lui Devore cu Lance, după care să-ți iei tălpăşița?

— Două milioane de dolari, a şoptit ea. Depuşi la ce bancă voiam, atâta vreme cât se afla la vest de Mississippi şi semnam un acord prin care spuneam că păstrez distanța față de ea - şi față de Lance - până cel mai devreme în douăzeci aprilie 2016.

— Atunci când Ki împlineşte douăzeci şi unu de ani.

— Da.

— Iar Osgood nu ştie nimic despre detalii, aşa încât rufele lui Devore rămân curate aici în oraş.

— Îhî. Iar două milioane a fost doar începutul. Aveam să mai primesc câte un milion atunci când împlinea Ki cinci, zece, cincisprezece şi douăzeci de ani. - A scuturat din cap, încă nevenindu-i să creadă. - Linoleumul se tot umflă în bucătărie, capul de la duş tot cade şi întreaga maghernița se înclină spre est mai nou, însă aş fi putut fi femeia de şase milioane de dolari.

Te-ai gândit vreo clipă să accepți oferta, Mattie? m-am întrebat... dar aceasta era o întrebare pe care nu aveam s-o pun niciodată, o curiozitate atât de revoltătoare, că nu merita a fi satisfăcută.

— I-ai spus lui Lance?

— Am încercat să nu-i spun. Deja era furios pe taică-său şi nu voiam să înrăutățesc situația. Nu voiam atât de multă ură la începutul căsniciei noastre, indiferent de cât era de bun motivul... şi nu voiam ca Lance să... mai târziu cu mine, ştii tu...

Şi-a ridicat brațele, apoi şi le-a lăsat să cadă înapoi pe coapse. A fost un gest atât de oboseală, cât şi de-o afecțiune ciudată.

— Nu voiai să se întoarcă Lance împotriva ta zece ani mai târziu şi să spună: "Ai intervenit între mine şi tata, cățea."

— Ceva de genul ăsta. Dar, într-un sfârşit, n-am mai putut ține totul doar pentru mine. Nu eram decât un copil de mahala, n-am avut propria mea pereche de ciorapi trei sferturi până la vârsta de unsprezece ani, până la treisprezece ani mi-am purtat părul doar în codițe sau în coadă de cal, credeam că New York City reprezintă întregul stat New York... iar tipul ăsta... acest *tată fantomă...* îmi oferise *şase milioane de gologani.* M-a înspăimântat. L-am visat cum vine noaptea aidoma unui spi-riduş rău şi-mi fură copilul din leagăn. Se strecura pe fereastră asemenea unui şarpe...

— Trăgând în urma lui tubul cu oxigen, fără îndoială.

A zâmbit.

— Nu ştiam pe-atunci de masca cu oxigen. Şi nici de Rogette Whitmore. Tot ce vreau să spun e ca aveam şaptesprezece ani şi nu mă pricepeam să țin secrete.

A trebuit să-mi rețin zâmbetul la felul cum a spus asta - ca şi când zeci de ani de experiența despărțeau acel copil naiv şi speriat de această femeie matură cu diplomă de absolvire venită cu poşta.

— Lance a fost furios.

— Atât de furios că i-a răspuns lui taică-său prin e-mail, în loc să-l sune. Se bâlbâia, ştii tu, şi, cu cât era mai nervos, cu atât se bâlbâia mai tare. O discuție la telefon ar fi fost imposibilă.

Acum, cel puțin, am crezut că am o imagine limpede a situației. Lance Devore îi scrisese tatălui său o scrisoare de

neconceput - de neconceput, adică, dacă se întâmpla să fii Max Devore.

Scrisoarea spunea că Lance nu mai voia să audă nici un cuvânt de la taică-său vreodată şi Mattie la fel. Nu va fi binevenit în casa lor (rulota Modair nu era tocmai umilul bordei al tăietorului de lemne din povestea Fraților Grimm, dar era destul de aproape de aşa ceva, încât să le poți confunda). Nu va fi binevenit să-i viziteze după naşterea copilului şi, dacă avea tupeul să-i trimită atunci sau mai târziu un cadou copilului, acesta îi va fi returnat. Nu te băga în viața mea, tată. De data asta ai întrecut prea mult măsura să te mai pot ierta.

Sunt fără îndoială şi căi diplomatice de a te comporta cu un copil ofensat, unele înțelepte şi unele dibace... dar întrebați-vă acest lucru: un tată diplomatic ar fi intrat măcar într-o asemenea situație? Ar fi oferit un om chiar şi cu cea mai mică putere de înțelegere a naturii umane o plată (una atât de mare că probabil ea o înțelegea foarte puțin la adevărata ei valoare) logodnicei fiului său pentru a renunța la primul ei născut? Şi-i făcuse propunerea acestui târg diavolesc unei femei-copil de şaptesprezece ani, o vârstă la care perspectiva romantică asupra vieții se află pe culmile cele mai înalte. Dacă nu altceva, Devore ar fi trebuit să mai aştepte o vreme înainte să facă ultima ofertă. Ați putea argumenta cu faptul că el nu ştia dacă mai *avea* o vreme, însă n-ar fi un argument convingător. Mi-am spus că Mattie are dreptate - adânc înăuntrul acelei prune vechi şi uscate ce-i servea de inimă Max Devore credea că va trăi pentru totdeauna.

În cele din urmă, nu reuşise să se stăpânească De partea cealaltă a geamului se afla sania pe care şi-o dorise, sania pe care pur şi simplu trebuia s-o aibă. Tot ce trebuise să facă fusese să spargă geamul şi să şi-o ia. Toată viața făcuse lucrul ăsta, aşa că răspunsese e-mail-ului de la Lance nu dibaci, aşa cum ar fi trebuit să facă un bărbat de vârsta şi de experiența lui, ci furios, aşa cum ar fi făcut copilul dacă sticla geamului de la şopron s-ar fi dovedit imună la loviturile pumnului său. Lance nu voia ca el să se amestece? Bine! Lance putea trăi cu

sălbatica lui Daisy Mae[32] într-un cort sau într-o rulotă sau într-un blestemat de grajd. Putea să renunțe şi la confortabila slujbă de supraveghere şi să-şi găsească o slujbă adevărată. Să vadă cum e să trăieşti ca toți oamenii!

Cu alte cuvinte, nu te poți lepăda de mine, fiule. Mă lepăd eu de tine întâi.

— Nu ne-am aruncat unul în brațele celuilalt la înmormântare, a spus Mattie, să nu rămâi cu ideea asta. Dar s-a comportat decent cu mine - lucru la care nu mă aşteptam - şi eu am încercat să mă comport decent cu el. Mi-a oferit un stipendiu, pe care l-am refuzat Mă temeam că pot exista tot soiul de implicații legale.

— Mă-ndoiesc, dar îmi place precauția ta. Ce s-a întâmplat când a văzut-o pe Kyra pentru prima dată, Mattie? Ți-aminteşti?

— N-o să uit niciodată momentul.

A căutat în buzunarul rochiei, a găsit un pachet mototolit de țigări şi a scuturat una afară. M-am uitat la ea cu o combinație de lăcomie şi dezgust.

— M-am lăsat de ele fiindcă a spus Lance că nu ni le prea permitem şi ştiam că are dreptate. Dar obiceiul te urmăreşte pe ferite. Nu fumez decât un pachet pe săptămână şi ştiu al naibii de bine că şi atât e prea mult, dar uneori am nevoie de confortul pe care mi-l oferă. Vrei una?

Am negat din cap. Şi-a aprins-o şi, în scăpărarea scurtă a chibritului, chipul ei a fost mult mai mult decât frumuşel. Ce şi-o fi spus bătrânul despre *ea?* m-am întrebat.

— Şi-a întâlnit nepoata pentru prima dată lângă un dric, a spus Mattie. Ne aflam la Oficiul de Pompe Funebre Dakin's din Motton. Era în timpul "priveghiului". Ai auzit de aşa ceva?

— Oh, da, am spus, gândindu-mă la Jo.

— Sicriul era închis, însă ei tot priveghi[33] îi spun. Ciudat. Ieşisem să fumez o țigară. I-am spus lui Ki să şadă pe scările oficiului, ca să n-o ajungă fumul, iar eu am mers puțin mai departe pe trotuar. Lângă bordură a tras atunci o limuzină mare şi cenuşie.

Nu mai văzusem nimic asemănător înainte doar la televizor. Am ştiut imediat cine este. Mi-am băgat pachetul de ţigări înapoi în geantă şi i-am spus lui Ki să vină. S-a legănat pe trotuar spre mine şi m-a prins de mână. Uşa limuzinei s-a deschis şi a coborât Rogette Whitmore. Într-o mână ţinea o mască pentru oxigen, dar Devore nu avea nevoie de ea, cel puţin nu atunci. A coborât după ea. Un bărbat înalt - nu la fel de înalt ca tine, Mike, dar înalt - îmbrăcat într-un costum cenuşiu şi purtând o pereche de pantofi negri, sclipind ca nişte oglinzi.

A făcut o pauză, căzută pe gânduri. Ţigara a urcat scurt la buze, apoi s-a dus înapoi la braţul scaunului, o libelulă roşie în lumina slabă a lunii.

— La început, n-a spus nimic. Femeia a încercat să-l ia de braţ şi să-l ajute să urce cele trei sau patru scări de la drum la trotuar, dar s-a eliberat cu o scuturătură. A ajuns singur la locul unde ne aflam noi, chiar dacă l-am auzit şuierând puternic din adâncul pieptului. A fost sunetul pe care-l scoate o maşină când are nevoie să fie unsă. Nu ştiu cât poate umbla singur acum, dar probabil că nu mult. Acei câţiva paşi l-au cam epuizat atunci, iar asta se petrecea cu doar un an în urmă. S-a uitat la mine preţ de o secundă sau două, apoi s-a aplecat în faţă, sprijinindu-se cu mâinile lui mari, osoase şi bătrâne, pe genunchi. S-a uitat la Kyra şi ea s-a uitat înapoi în sus la el.

Da. Vedeam scena... doar că nu în culori, nu ca imaginea dintr-o fotografie. O vedeam ca dăltuită în lemn, doar o altă ilustraţie stângace din *Poveştile Fraţilor Grimm.* Fetiţa se uită în sus cu ochii larg deschişi la bătrânul cel bogat - cândva, un băiat care s-a dat triumfal cu o sanie furată, acum aflat la capătul vieţii şi transformat într-o altă mână de oase. În închipuirea mea, Ki purta o jachetă cu glugă şi masca bunicului Devore stătea uşor strâmb, permiţându-mi să văd pielea netăbăcită şi păroasă de lup de dedesubt. Ce ochi mari ai, Bunicule, ce nas mare ai, Bunicule, şi ce dinţi mari ai.

— A ridicat-o. Nu ştiu cât efort l-a costat asta, dar a ridicat-o. Şi - cel mai ciudat lucru - Ki l-a *lăsat* s-o ridice. Pentru ea

era o persoană cât se poate de străină şi bătrânii par să-i sperie întotdeauna pe copiii mici, însă ea l-a lăsat s-o ridice. "Ştii cine sunt eu?" a întrebat-o. Ea a scuturat din cap, dar felul în care se uita la el... era ca şi când *aproape* că ştia. Crezi că-i posibil aşa ceva?

— Da.

— A spus: "Sunt bunicul tău." Iar eu aproape că i-am smuls-o din braţe, Mike, fiindcă mi-a venit o idee nebunească... nu ştiu...

— Că o va mânca?

Ţigara s-a oprit în faţa buzelor. Ochii îi erau rotunzi.

— De unde ştii? *Cum* de ştii?

— Fiindcă în mintea mea totul seamănă cu o poveste. Scufiţa Roşie şi Bătrânul Lup Cenuşiu. Ce-a făcut el atunci?

— A mâncat-o din priviri. De atunci a învăţat-o să joace dame şi Candyland şi go. Nu are decât trei ani, dar el a învăţat-o să adune şi să împartă. La Warrington are propria ei cameră şi în ea are calculatorul ei personal şi Dumnezeu ştie ce-a învăţat-o să facă cu ăla... dar la acea primă întâlnire n-a făcut decât să se uite la ea. A fost cea mai înfometată privire pe care am văzut-o în viaţa mea.

Iar ea s-a uitat înapoi. N-are cum să fi fost mai mult de zece sau douăzeci de secunde, dar mi s-a părut o eternitate. Apoi a încercat să mi-o dea înapoi. Îşi folosise toată forţa, însă, şi, dacă n-aş fi fost chiar acolo s-o iau, cred că ar fi scăpat-o pe cimentul trotuarului.

S-a legănat uşor pe picioare şi Rogette Whitmore şi-a petrecut un braţ în jurul lui. Doar atunci a luat masca de oxigen de la ea - de ea era legată cu o bandă elastică o sticlă mică din plastic - şi şi-a aşezat-o peste gură şi peste nas. Două respiraţii profunde şi a părut mai mult sau mai puţin întremat din nou. I-a dat-o înapoi lui Rogette şi a părut că atunci mă vede de fapt pentru prima dată. A spus: "Am fost un prost, nu-i aşa?" Am spus: "Da, domnule, cred că aţi fost." Mi-a aruncat o privire foarte întunecată când am spus asta. Cred că dacă ar fi avut şi numai cu cinci ani mai puţin, mi-ar fi răspuns cu o lovitură.

— Dar nu avea şi n-a făcut-o.

— Nu. A spus: "Vreau să intru. Vrei să mă ajuți s-o fac?" Am spus că-l ajut. Am urcat scările mortuarului: Rogette flancându-l pe o parte, eu pe cealaltă, iar Kyra venind în spatele nostru. M-am simțit într-un fel ca o fată din harem. N-a fost un sentiment foarte plăcut. Când am pătruns în vestibul, s-a aşezat să-şi tragă sufletul şi să mai inspire puțin oxigen. Rogette s-a întors spre Kyra. Cred ca femeia aia are o față înfricoşătoare, îmi aminteşte de-un tablou sau ceva...

— *Strigătul?* Cel al lui Munch?

— Cred că ăla e.

Şi-a aruncat țigara - o fumase până la filtru - şi a călcat-o, stingând-o pe pământul dur, grunjos, sub talpa unui pantof sport alb.

— Însă Ki nu s-a speriat deloc de ea. Nici atunci, nici mai târziu. Aceasta s-a aplecat spre Kyra şi a spus: "Ce rimează cu doamnă?", iar Kyra a spus Toamnă!" imediat. Chiar şi la doi ani iubea rimele. Rogette a căutat în poşetă şi a scos un baton de Hershey's Kiss. Ki s-a uitat la mine să vadă dacă primeşte permisiunea şi eu am spus: "Bine, dar numai unul, şi nu vreau să văd pete de ciocolată pe rochie." Ki l-a vârât în gură şi i-a zâmbit lui Rogette de parcă erau prietene dintotdeauna.

Devore îşi recăpătase răsuflarea, dar părea obosit - cel mai obosit om pe care-l văzusem eu vreodată. Mi-a amintit de ceva din Biblie, despre cum spunem că zilele bătrâneților noastre nu mai oferă nici o plăcere. Parcă mi s-a frânt inima pentru el. Poate că a văzut asta, fiindcă s-a întins să mă prindă de mână. A spus: "Nu mă lăsa deoparte."

Şi în acel moment, în chipul lui l-am văzut pe Lance. Am început să plâng. Am spus: "Dacă nu mă forțați, n-o voi face."

Îi vedeam acolo în foaierul oficiului de pompe funebre, el şezând, ea stând în picioare, fetița cea mică uitându-se la ei încurcată, cu ochii larg deschişi, în vreme ce sugea batonul dulce de Hershey's Kiss. Muzică de orgă în fundal. Sărmanul şi bătrânul Max Devore a fost destul de dibaci în ziua priveghiului fiului său, mi-am spus. Chiar aşa, nu mă lăsa deoparte.

Am încercat să-ți cumpăr plecarea şi, când asta n-a funcționat, am ridicat miza şi am încercat cumpăr copilul. Când am eşuat şi cu asta, i-am spus fiului meu că tu şi cu el şi cu nepoata mea vă puteți îneca în mizeria hotărârii pe care ați luat-o. Într-un fel, eu sunt motivul pentru care el se afla acolo unde se afla când a căzut şi şi-a frânt gâtul, dar nu mă lăsa deoparte, Mattie, nu-s decât un excentric bătrân şi sărman, aşa că nu mă lăsa deoparte.

— Am fost o proastă, nu-i aşa?

— Te-ai aşteptat să fie mai bun decât era. Dacă asta te face o proastă, Mattie, lumii nu i-ar strica mai mulți proşti ca tine.

— Am *avut* îndoielile mele, a spus. Din cauza asta n-am vrut să-i iau banii şi, până în octombrie trecut, a renunțat să-mi mai ceară să-i iau. Dar i-am dat voie s-o vadă. Presupun, mda, în parte a fost gândul că s-ar putea s-o ajute cu ceva pe Ki mai târziu, dar sincer nu m-am gândit la asta prea mult. În mare parte a fost faptul că el e singura legătură de sânge cu tatăl ei. Am vrut ca ea să se bucure de asta aşa cum se bucură orice copil că are un bunic. Şi ceea ce nu-mi doream era ca ea să fie infectată cu toate porcăriile care se petrecuseră înainte să moară Lance.

La început a părut că funcționează. Apoi, puțin câte puțin, lucrurile s-au schimbat. Pentru început, mi-am dat seama că lui Ki nu-i place de "bunu a'b" atât de mult. Sentimentele ei față de Rogette sunt neschimbate, dar Max Devore a început s-o neliniştească într-un fel pe care nu-l înțeleg şi nu-l pot explica. Am întrebat-o o dată dacă a atins-o vreodată undeva unde a făcut-o să se simtă ciudat. I-am arătat locurile la care mă refeream, iar ea a spus nu. O cred, dar... bătrânul a spus ceva sau a făcut ceva. Sunt aproape sigură de asta.

— Ar putea fi vorba şi numai de respirația lui din în ce mai grea, am spus. Şi numai asta ar fi de-ajuns să sperie un copil. Sau poate că l-a auzit Ki bălmăjind ceva ce aducea cu o vrajă. Cu tine cum e, Mattie?

— Păi... într-o zi din februarie, Lindy Briggs mi-a spus că George Footman a fost să verifice extinctoarele şi detectoarele de fum de la bibliotecă. O întrebase şi dacă nu găsise aruncate

la gunoi doze de bere sau sticle de tărie goale. Sau mucuri de țigări ce păreau făcute de mână.

— Marijuana, cu alte cuvinte.

— Îhî. Şi am auzit şi că Dickie Osgood le-a făcut nişte vizite vechilor mei prieteni. A schimbat cu ei câteva cuvinte. A scormonit după aur. A săpat după gunoi.

— Are după ce săpa?

— Nu cine ştie ce, slavă Domnului.

Am sperat să aibă dreptate şi am sperat ca, dacă era ceva de care nu-mi spunea, John Storrow să reuşească s-o facă să-i spună lui.

— Şi în tot acest timp ai lăsat-o pe Ki să meargă să-l viziteze.

— Ce aş fi rezolvat dacă aş fi oprit vizitele? Şi mi-am spus că, permițându-le să se întâlnească, îl voi întârzia cel puțin să grăbească aplicarea oricărui plan pe care-l are.

Aceasta, mi-am spus, avea un soi anume de logica singuratică.

— Apoi, în primăvară, am început să încerc nişte sentimente extrem de înfiorătoare, înfricoşătoare.

— Cum înfiorătoare? Cum înfricoşătoare?

— Nu ştiu.

Şi-a scos țigările, s-a uitat la ele, apoi şi-a vârât pachetul la loc în buzunar.

— Şi nici măcar nu erau legate doar de faptul că socrul meu îmi căuta prin dulap hainele murdare. Aveau de-a face cu Ki. Am început să-mi fac griji pentru Ki totdeauna când era cu el... cu *ei.* Rogette venea cu BMW-ul pe care şi-l cumpăraseră sau îl luaseră în leasing, iar Ki şedea pe scări, aşteptând-o. O aştepta cu geanta ei cu jucării dacă era vorba de-o vizită scurtă, o aştepta cu valijoara ei roz cu Minnie Mouse dacă urma să rămână peste noapte. Şi întotdeauna se întorcea cu ceva în plus față de ce ducea cu ea. Socrul meu e-o persoană care crede cu tărie în cadouri. Înainte s-o urce în maşină, Rogette îmi oferea zâmbetul ăla subțire şi rece al ei şi-mi spunea: "La ora şapte, atunci, o să-i servim cina" sau "La ora opt, atunci, şi-un mic dejun cald, frumuşel înainte să plece".

Eu spuneam bine, apoi Rogette îşi vâra mâna în geantă şi-i dădea lui Ki un Hershey's Kiss aşa cum i-ai da un biscuite unui câine ca să te-mprieteneşti cu el. Rostea un cuvânt şi Kyra îi dădea altul care să rimeze. Rogette îi dădea atunci recompensa - ham-ham, cuțu cuminte, îmi spuneam de fiecare dată - şi plecau la drum. La ora şapte seara sau la opt dimineața, BMW-ul oprea acolo unde-i parcată maşina ta acum. Îți puteai regla ceasul după cât era femeia aia de punctuală. Însă am început să-mi fac griji.

— Că se vor sătura de chestiunile legale şi c-o vor răpi pur şi simplu?

Aceasta mi se părea o îngrijorare întemeiată - atât de întemeiată, că de-abia îmi venea să cred şi numai că Mattie o lăsase pe fetiță să meargă la bătrân. În cazurile de custodie, precum şi în toate celelalte aspecte ale vieții, legea tinde să pună în proporție de nouăzeci la sută accent pe puterea financiară a unei persoane, iar dacă Mattie spunea adevărul despre trecutul şi prezentul ei, audierile în acest proces aveau şanse mari să se transforme într-o operetă obositoare până şi pentru bogatul domn Devore. Răpirea i s-ar putea părea, în cele din urmă, o soluție mult mai eficientă.

— Nu tocmai, a spus. Cred că ăsta-i lucrul cel mai logic, dar nu acesta era de fapt motivul. Pur şi simplu m-am speriat. Nu puteam spune cu precizie de ce. Se făcea şase şi un sfert seara, iar eu îmi spuneam: "De data asta, curva aia cu păr alb n-o va mai aduce înapoi. De data asta o s-o..."

Am aşteptat. Când n-a spus nimic:

— O s-o ce?

— Ți-am spus, nu ştiu, a zis ea. Dar mă tem pentru Ki încă din primăvară. Când a venit luna iunie, nu am mai putut rezista şi am oprit vizitele. Kyra a fost de atunci, din când în când, supărată pe mine. Sunt destul de sigură că din pricina asta a încercat de Patru Iulie să fugă. Nu vorbeşte foarte mult despre bunicul ei, dar întotdeauna mai sare cu câte un "Ce crezi că face acum buni a'bă, Mattie?" sau cu "Crezi că lu' buni a'bă i-ar plăcea rochița mea cea nouă?" Sau vine în fugă

la mine şi-mi spune "Tale, male, cale, bale" şi-mi cere o recompensă.

— Care a fost reacția lui Devore?

— Furie oarbă. A sunat şi a tot sunat, întrebând mai întâi care e problema, apoi făcând amenințări.

— Amenințări fizice?'

— Amenințări de custodie. Mi-o va lua, când va fi terminat cu mine, în ochii lumii voi fi o mamă denaturată, nu aveam nici o şansă, singura mea speranță era să revin la gânduri mai bune şi *să mă laşi să-mi văd nepoata, blestemăție.*

Am dat din cap.

— "Te rog să nu mă laşi deoparte" nu mi se par nişte cuvinte rostite de tipul care m-a sunat când mă uitam la focul de artificii, dar astea da.

— Am primit telefoane şi de la Dickie Osgood şi de la câțiva alți localnici, a spus. Inclusiv de la vechiul prieten al lui Lance, Richie Lattimore. Richie a spus că nu-i fac cinste memoriei lui Lance.

— Cu George Footman cum stă treaba?

— Trece pe-aici cu maşina din când în când. Îmi dă de veste că e cu ochii-n patru. Nu m-a sunat şi nici nu s-a oprit. M-ai întrebat de amenințări fizice, şi numai să văd maşina de patrulă a lui Footman trecând prin fața casei mele mă face să mă simt amenințată fizic. Mă sperie. Dar în zilele de-acum mi se pare că orice mă sperie.

— Chiar dacă vizitele lui Kyra au încetat.

— Chiar şi aşa. Mi se pare că... se pregăteşte de-o furtună. Ca şi când e pe cale să se întâmple ceva. Şi cu fiecare zi am impresia că sentimentul ăsta devine mai puternic.

— Numărul de telefon al lui John Storrow, am spus. Îl vrei?

A rămas în tăcere, uitându-se în poala ei. Apoi şi-a ridicat privirea şi a aprobat din cap.

— Dă-mi-l. Şi mulțumesc. Din străfundul inimii.

Aveam numărul notat pe-o bucată de hârtie roz dintr-o agendă, în buzunarul din față al pantalonilor. L-a apucat, dar nu l-a luat imediat. Degetele ni se atingeau şi se uita la mine

cu o nemişcare deconcertantă. Ca şi când ar fi ştiut mai multe decât mine despre motivele pe care le aveam să fac toate astea.

— Ce pot face să te răsplătesc? m-a întrebat; momentul sosise.

— Spune-i lui Storrow tot ce mi-ai spus mie. - Am dat drumul bucății de hârtie roz şi m-am ridicat în picioare. - îmi va ajunge atât. Iar acum trebuie să mă pun în mişcare. O să mă suni să mă anunți cum te-ai înțeles cu el?

— Desigur.

Am mers împreună spre maşina mea. M-am întors către ea când am ajuns. Preț de o clipă, am crezut că-şi va petrece brațele în jurul meu şi mă va îmbrățişa, un gest de mulțumire care ar fi putut duce la orice, dată fiind starea noastră de atunci - o stare atât de tensionată, încât era aproape melodramatică. Însă era o situație melodramatică, era o poveste pentru copii în care coexistă binele şi răul şi, dedesubtul lor, o mulțime de porniri sexuale reprimate.

Apoi, luminile unor faruri au apărut de dincolo de creasta dealului, acolo unde se afla magazinul, şi au trecut de "Garajul Bun la Toate". S-au îndreptat către noi, mai puternice. Mattie a făcut un pas în spate şi şi-a pus chiar mâinile la spate, precum un copil certat. Maşina a trecut de noi, lăsându-ne iarăşi în întuneric... dar trecuse şi momentul. Dacă existase un asemenea moment.

— Mulțumesc pentru cină, am spus. A fost minunată.

— Mulțumesc pentru avocat, sunt sigur că va fi şi el minunat, a spus şi am râs amândoi. Tensiunea pieri din aer. A vorbit o dată despre tine, să ştii. Devore.

M-am uitat mirată la ea.

— Sunt uimit că ştie măcar cine sunt. Înainte de astea, adică.

— Ştie, sigur că da. A vorbit despre tine cu ceea ce mie mi s-a părut a fi o admirație sinceră.

— Glumeşti. Trebuie că glumeşti.

— Nu glumesc. A spus că străbunicul tău şi cu străbunicul lui au muncit pe acelaşi lot şi, în afara pădurii, erau vecini - cred că a spus că nu departe de unde-i acum Debarcaderul lui

Boyd. "S-au căcat în aceeaşi hazna", s-a exprimat el. Încântător, hă? A spus că, dacă doi tăietori de lemne din TR puteau da naştere unor milionari, credea că sistemul funcționa aşa cum trebuia s-o facă. "Chiar dacă e nevoie de trei generații pentru asta", a spus. La vremea aceea am interpretat acestea ca pe-o critică mascată la adresa lui Lance.

— E ridicol, orice ar fi vrut să spună cu asta, am zis. Familia mea vine de pe coasta Americii. Din Prout's Neck. De partea cealaltă a statului. Tata a fost pescar şi pescar a fost şi tatăl lui. La fel şi străbunicul. Aruncau năvodul şi prindeau homari, nu tăiau copaci.

Toate acestea erau adevărate şi, totuşi, mintea mi se părea că se blocase la ceva anume. La o amintire legată de ce spunea ea. Poate că, meditând mai îndelung, aveam să-mi aduc aminte.

— E posibil să fi vorbit despre cineva din familia soției tale?

— Mnu. Sunt câțiva Arlen-i în Maine - sunt o familie mare —, însă cei mai mulți sunt încă în Massachusetts. Se ocupă acum cu tot soiul de lucruri, dar, dacă mergi înapoi până prin anii o mie opt sute optzeci, cei mai mulți dintre ei erau mineri şi spărgători de pietre în regiunea Malden- -Lynn. Devore te lua peste picior, Mattie.

Însă chiar şi atunci ştiam că nu era aşa. Poate că reținuse greşit o parte a poveştii - până şi tipii cei mai ascuțiți la minte încep să-şi piardă acuratețea amintirilor pe când împlinesc optzeci şi cinci de ani —, însă Max Devore nu prea era o persoană căreia să-i placă să ia peste picior pe cineva. Am vizualizat o rețea de cabluri nevăzute întinzându-se pe sub pământul de aici, din TR - întinzându-se în toate direcțiile, nevăzute, dar foarte puternice.

Stăteam cu mâna sprijinită de portiera maşinii şi acum ea mi-o atinse blând.

— Pot să-ți mai pun o întrebare înainte să pleci? E-o prostie, te avertizez.

— Dă-i drumul. Întrebările prosteşti sunt o specialitate de-a mea.

— Ai cât de *cât* vreo idee despre ce-i povestea aia, "Bartleby"?

Mi-a venit să râd, dar luna era destul de puternică să-mi dau seama că ea vorbea serios şi că, dacă aş râde, i-aş răni sentimentele. Era un membru al clubului de lectură ținut de Lindy Briggs (la care vorbisem şi eu o dată pe la sfârşitul anilor optzeci), probabil mai tânără cu cel puțin douăzeci de ani decât restul, şi se temea să nu cadă de proastă.

— Eu trebuie să vorbesc prima data viitoare spus, şi mi-ar plăcea să pot spune mai mult decât rezumatul poveştii, ca să-şi dea seama că am citit-o. M-am tot gândit la ea până ce a-nceput să mă doară capul şi, pur şi simplu, nu reuşesc s-o înțeleg. Şi mă-ndoiesc că-i una dintre poveştile alea în care totul se limpezeşte ca prin minune în ultimele câteva pagini. Şi am senzația că *ar trebui* s-o înțeleg - că sensul e chiar în fața ochilor mei.

Asta m-a făcut să mă gândesc din nou la cabluri - cabluri împrăştiindu-se în toate direcțiile, o dantelărie subcutanată, legând oamenii şi locurile între ei. Nu le puteai vedea, dar le puteai simți. Mai cu seamă dacă încercai să scapi de ele. Între timp, Mattie aştepta, uitându-se la mine cu speranță şi nerăbdare.

— Bine, ascultă, a-nceput şcoala, am spus.

— Ascult. Fii sigur de asta.

— Majoritatea criticilor sunt de părere că *Huckleberry Finn* e primul roman american modern, iar asta-i o interpretare destul de corectă, dar, dacă "Bartleby" ar avea cu o sută de pagini mai mult, cred că aş paria tot ce am pe ea. Ştii ce era acela un scrib?

— Un secretar?

— Asta-i prea mult. Un copist. Un fel de Bob Cratchit din *Poveste de Crăciun.* Numai că Dickens îi dă lui Bob un trecut şi o viață de familie. Melville nu-i dă lui Bartleby nimic. E primul personaj existențialist din proza americană, un tip fără nici o legătură... nici o legătură cu, ştii tu...

Doi tăietori de lemne pot da naştere unor milionari. S-au căcat în aceeaşi hazna.

— Mike?

— Ce e?

— Te simți bine?

— Sigur. - Mi-am focalizat atenția cât de bine am putut. - Pe Bartleby îl leagă de viață numai munca. În acest sens, e genul de american al secolului douăzeci, nu foarte diferit de Bărbatul în Costum de Flanelă Cenuşie a lui Sloan Wilson sau - într-o versiune sumbră - de Michael Corleone din *Naşul.* Bartleby începe apoi să pună sub semnul întrebării chiar şi munca, acest Dumnezeu al bărbaților americani din clasa de mijloc.

Părea puternic impresionată acum şi mi-am spus că era păcat că renunțase la ultimul an de liceu. Era un păcat pentru ea, dar şi pentru profesorii ei.

— Ăsta-i motivul pentru care începe să spună: "Prefer să nu"?

— Da. Gândeşte-te la Bartleby ca la... un balon cu heliu. Doar că o singură funie încă-l mai ține legat de pământ, iar funia aia e munca lui de copist. Ne putem da seama de cât e această ultimă funie de putredă după numărul din ce în ce mai mare de lucruri pe care Bartleby preferă să nu le mai facă. Într-un sfârşit, funia se rupe şi Bartleby începe să plutească. E-o poveste a naibii de tulburătoare, nu-i aşa?

— Într-o noapte l-am visat, a spus. Deschideam uşa rulotei şi el era acolo, şezând pe scări îmbrăcat în costumul lui negru şi vechi. Era slab. Nu prea mai avea păr. Am spus: "Vrei să te dai la o parte, te rog? Trebuie să cobor şi să atârn rufele."

Iar el a spus: "Prefer să nu." Da, cred că poți spune că-i o poveste tulburătoare.

— Asta înseamnă că încă mai are efect, am spus şi am urcat în maşină. Sună-mă. Spune-mi cu merge treaba cu John Storrow.

— Aşa o să fac. Şi, dacă pot face ceva să te râs plătesc, cere-mi doar.

Cere-mi doar. Cât trebuia să fii de tânără, cât de splendid de ignorantă, să lansezi un asemenea cec în alb?

Geamul portierei era deschis. Am întins brațul prin el şi am strâns-o de mână. Ea m-a strâns înapoi - şi tare.

— Îți e foarte dor de soția ta, nu-i aşa? m-a întrebat ea.

— Se vede?

— Uneori.

Nu mă mai strângea, dar mă ținea în continuare de mână.

— Când îi citeai lui Ki, arătai în acelaşi timp fericit şi trist. N-am văzut-o decât o singură dată pe soția ta, dar mi s-a părut foarte frumoasă.

Mă gândeam la atingerea mâinilor ei, mă concentram la asta. Acum am uitat complet de ea.

— Când ai văzut-o? Şi unde? Ți-aminteşti?

A zâmbit, de parcă acestea erau nişte întrebări foarte prosteşti.

— Mi-amintesc. La terenul de softball, în seara în care l-am întâlnit pe soțul meu.

Foarte încet mi-am retras mâna dintr-a ei. Din câte ştiam eu, nici Jo şi nici eu nu fuseserăm deloc în apropierea lui TR-90 în vara lui '94... dar se părea că ştiam greşit. Jo fusese aici într-o marți la începutul lui iulie. Mersese chiar şi la meciul de softball.

— Eşti sigură că era Jo? am întrebat.

Mattie se uita în depărtare, pe direcția drumului. Nu la soția mea se gândea; mi-aş fi pus casa şi pământul de sub ea la bătaie pentru asta - amândouă casele, amândouă pământurile. Se gândea la Lance. Poate că asta era bine. Dacă se gândea la ea, probabil ca nu se va uita prea atentă la mine, iar mie nu mi se părea că am în acel moment un control prea mare asupra expresiei pe care o arboram. Ar fi putut vedea pe chipul meu mai mult decât voiam eu să arăt.

— Da, a spus. Stăteam împreună cu Jenna McCoy şi cu Helen Geary - asta se întâmpla după ce mă ajutase Lance să scot butoiaşul cu bere din noroiul în care se înțepenise - şi apoi m-a întrebat dacă vreau să merg la o pizza cu ceilalți după meci - iar Jenna a spus: "Uite-o pe doamna Noonan" şi Helen a spus: "E soția scriitorului acela, Mattie, nu-i aşa că

poartă o bluză fainã?" Bluza era imprimată peste tot cu trandafiri albaştri.

Mi-o aminteam foarte bine. Lui Jo îi plăcea pentru că era o glumă - nu *există* trandafiri albaştri, nici sălbatici şi nici de seră. Odată, când era îmbrăcată cu ea, îşi aruncase cu extravaganță brațele în jurul gâtului meu, şi legănase şoldurile de ale mele şi strigase că ea e trandafirul meu albastru şi că trebuie s-o dezmierd până ce se face roz. M-a durut să-mi amintesc asta, m-a durut tare.

— Stătea pe partea cu baza a treia, în spatele gardului cu ochiuri mari de sârmă, a spus Mattie, alături de-un tip care purta o jachetă maro veche, cu petice la coate. Râdeau împreună de ceva, şi apoi şi-a întors privirea puțin şi s-a uitat direct la mine.

A tăcut pentru o clipă, stând acolo lângă maşina mea, îmbrăcată cum era în rochia ei roşie. Şi-a ridicat părul de pe ceafa, iar apoi l-a lăsat să cadă la loc.

— Direct *la* mine. Chiar m-a văzut. Şi avea o privire... tocmai râsese, însă privirea ei era cumva tristă. De parcă m-ar fi cunoscut. Apoi, tipul şi-a pus brațul pe după mijlocul ei şi au plecat.

Tăcere, cu excepția greierilor şi a huruitului îndepărtat al unui camion. Mattie a rămas doar aşa pentru o clipă, ca şi când ar fi visat cu ochii deschişi, apoi a simțit ceva şi s-a uitat înapoi la mine.

— E ceva în neregulă?

— Nu. Doar că cine era tipul ăsta cu brațul petrecut pe după mijlocul soției mele?

A râs, uşor nesigură.

— Păi, mă-ndoiesc că era prietenul ei, să ştii. Era cu mult mai în vârstă ca ea. Avea cincizeci de ani, poate.

Şi ce dacă? mi-am spus. Eu însumi aveam patruzeci, dar asta nu însemna că nu-mi dădusem seama de cum se mişca trupul lui Mattie sub materialul rochiei sau cum îşi ridicase părul de pe ceafa.

— Adică... glumeşti, nu?

— Nu ştiu sigur. Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le ştiu în zilele astea, se pare. Dar, în orice caz, femeia a murit, aşa că ce importanță ar mai putea avea?

Mattie părea profund întristată.

— Îmi cer scuze, Mike, dacă am călcat în ce nu trebuia.

— Cine *era* bărbatul? Ştii?

A scuturat din cap.

— Am crezut că e un turist - avea aerul acela, poate doar pentru că purta jachetă într-o seară călduroasă de vară —, dar, dacă asta era, nu locuia la Warrington. Pe aceştia îi ştiam pe toți.

— Şi au plecat de acolo împreună?

— Da.

A vorbit cu reținere.

— Către parcare?

— Da.

Chiar şi mai reținută. Şi, de data aceasta, mințea, ştiam lucrul ăsta cu o siguranță ciudată care întrecea cu mult intuiția; a fost aproape ca şi când i-aş fi citit gândurile.

Am întins brațul prin geam şi am apucat-o iarăşi de mână.

— Ai spus că, dacă-mi vine în minte ceva cu care să mă răsplăteşti, trebuie doar să cer. Îți cer. Spune-mi adevărul, Mattie.

Şi-a muşcat buza, s-a uitat în jos la mâna mea care i-o ținea pe-a ei. Apoi şi-a ridicat privirea în sus la mine.

— Era un tip corpolent. Jacheta aia veche îl făcea să semene puțin cu un profesor de facultate, dar, din câte ştiam eu, putea la fel de bine să fie şi un tâmplar. Avea păr negru. Era bronzat. Au râs o dată împreună, au râs bine, apoi ea s-a uitat la mine şi râsetul i-a dispărut de pe chip. După asta, el şi-a petrecut brațul în jurul ei şi au plecat. - A făcut o pauză. - Nu s-au dus, însă, către parcare. S-au dus către Stradă.

Strada. De acolo, ar fi putut merge înspre nord, de-a lungul malului, până la Sara Laughs. Şi apoi? Cine ştie?

— Nu mi-a spus niciodată că a venit aici în vara aia, am zis.

Mattie a părut că încearcă mai multe răspunsuri şi că nici unul nu-i era pe plac. I-am eliberat mâna. Sosise vremea să

plec. De fapt, începusem să-mi doresc să fi plecat cu cinci minute mai devreme.

— Mike, sunt sigură...

— Nu, am spus. Nu eşti. Nu sunt nici eu. Dar am iubit-o mult şi o să încerc să uit de asta. Probabil că nici nu înseamnă nimic şi pe deasupra - ce altceva pot face? Mulțumesc pentru cină.

— Cu plăcere.

Arăta atât de tare că-i vine să plângă, încât i-am luat iarăşi mâna şi i-am sărutat-o.

— Mă simt ca o neroadă.

— Nu eşti o neroadă, am spus.

I-am mai sărutat o dată mâna, apoi am plecat. Şi aceea a fost întâlnirea mea, prima pe care o avusesem în ultimii patru ani.

Conducând spre casă, m-am gândit la o vorbă veche care spune că nu poți cunoaşte niciodată cu adevărat o persoană. E uşor să rosteşti vorba asta, dar e-un adevărat şoc - la fel de oribil şi de neaşteptat ca şi nişte turbulențe zdravene într-o cursă aeriană până atunci calmă - să descoperi că-i un fapt cât se poate de adevărat în viața cuiva. Îmi tot aminteam de vizita pe care i-o făcusem unui doctor pe probleme de fertilitate, după ce încercaserăm să facem un copil vreme de doi ani fără nici un succes. Doctorul ne spusese atunci că am un depozit de spermă scăzut - nu dezastruos de scăzut, dar suficient de scăzut să fie responsabil de incapacitatea de-a procrea a lui Jo.

— Dacă vreți un copil, sunt şanse mari să-l aveți fără vreun ajutor special, spusese doctorul. Atât raportul de forțe, cât şi timpul sunt încă de partea dumneavoastră. S-ar putea întâmpla mâine sau s-ar putea întâmpla peste cinci ani. O să umpleți vreodată casa cu copii? Probabil că nu. Dar s-ar putea să aveți doi şi aproape sigur o să aveți unul dacă o să continuați să faceți treaba aia din care ies ei. - Jo zâmbise. - Amintiți-vă, plăcerea ți-o oferă călătoria.

Avuseserăm parte de multă plăcere, sigur că da, clopoțelul lui Bunter sunase de multe ori, dar nu se născuse nici un copil. Apoi Johanna murise, traversând într-o zi toridă parcarea unui centru comercial, iar unul dintre lucrurile din poşeta ei fusese un test de graviditate Norco, pe care nu-mi spusese că vrea să-l cumpere. Aşa cum nu-mi spusese nici că achiziționase două bufnițe din plastic, care să sperie ciorile, şi să nu se mai uşureze pe estacada dinspre lac.

Ce nu-mi mai spusese?

— Opreşte-te, am murmurat. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai gândi la asta.

Dar n-am putut.

***

Când am ajuns înapoi la Sara, magneții în formă de fructe şi legume de pe uşa frigiderului erau iarăşi aranjați în cerc. În mijloc fuseseră îngrămădite trei litere:

b n
u

Am mutat *u*-ul în sus, unde credeam că-i e locul, alcătuind "bun" sau poate o versiune prescurtată de la "bunu". Care ce-nsemna de fapt?

— Aş putea specula cu privire la semnificațiile lui, dar prefer să nu, am vorbit în casa goală.

M-am uitat la Bunter, elanul, îndemnând clopoțelul din jurul gâtului său ros de molii să sune. Când n-a făcut-o, am desfăcut cele două pachete noi de Magnabet şi am lipit literele pe uşa frigiderului, împrăştiindu-le. Apoi am coborât spre aripa de nord, m-am dezbrăcat şi m-am spălat pe dinți.

Dezgolindu-mi colții în fața oglinzii într-o atitudine amenințătoare de desen animat spumos, m-am gândit să-l sun iarăşi pe Ward Hankins mâine dimineață. I-aş fi putut spune că se mutase de la noiembrie 1993 la iulie 1994 căutarea mea după misterioasele bufnițe din plastic. Ce

întâlniri îşi trecuse Jo în agendă pentru acea lună? Ce scuze pentru a pleca din Derry? Şi, o dată ce aş fi terminat cu Ward, aş fi putut-o descoase pe Bonnie Amudson, prietena lui Jo, aş fi putut-o întreba dacă se întâmplase ceva cu Jo în ultima vară a vieții sale.

De ce n-o laşi să se odihnească în pace? Era vocea aceea extraterestră. *La ce ți-ar folosi să n-o faci? Să presupunem că a venit în TR după una dintre întâlnirile consiliului director, poate dintr-o toană, s-a întâlnit cu un vechi prieten şi că l-a adus la Sara pentru o cină frugală.* Doar *o cină.*

Şi nu mi-a spus niciodată de asta? am întrebat vocea extraterestră, scuipând pasta de dinți din gură şi apoi clădindu-mă. *N-a spus nici măcar o vorbă?*

De unde ştii că n-a făcut-o? mi-a întors-o vocea, iar asta m-a făcut să îngheț pe când puneam periuța de dinți înapoi în cutia pentru medicamente. Vocea extraterestră avea dreptate. Prin iulie '94 eram cufundat adânc în *Cădere liberă.* Jo ar fi putut veni să-mi spună şi că-l văzuse Lon Chaney Junior dansând cu regina, că văzuse dansând Vârcolacii Londonezi, iar eu aş fi spus: "Îhî, iubire, ce interesant" în vreme ce continuam să fac corecturi pe manuscris.

— Prostii, i-am spus reflecției din oglindă. Astea-s numai prostii.

Doar că nu erau. Când mă cufundam într-o carte, ieşeam mai mult sau mai puțin din lume; în afară de-o privire fugară peste paginile sportive, nici măcar nu citeam ziarul. Aşa că, da - *era* posibil ca Jo să-mi fi spus că dăduse o fugă până la TR după o întâlnire a consiliului director din Lewiston sau din Freeport, *era* posibil să-mi fi spus că dăduse peste un vechi prieten - poate un alt student de la seminarul de fotografie la care participase în Bates în 1991 - şi *era* posibil să-mi fi spus că luaseră cina împreună pe estacadă, mâncând bureți negri culeşi chiar de ea la apusul soarelui. Era posibil să-mi fi spus toate acestea şi eu să nu fi auzit nici măcar un cuvânt.

Şi chiar credeam că voi putea scoate ceva sincer de la Bonnie Amudson? Fusese prietena lui Jo, nu a mea, şi s-ar

putea să aibă impresia că nu devenise nul jurământul de credință cu privire la secretele pe care i le spusese soția mea.

Lucrul cel mai important era atât de simplu cât era şi de crud: Jo era de patru ani moartă. Era mai bine s-o iubesc şi să las deoparte toate întrebările astea sâcâitoare. Am mai luat o gură de apă direct de la robinet, am agitat-o cu limba şi am scuipat-o.

Când m-am întors în bucătărie să programez aparatul pentru cafea la ora şapte dimineața, am văzut un nou mesaj într-un nou cerc de magneți. Spunea:

trandafir albastru mincinos ha ha

M-am uitat la el preț de o secundă sau două, întrebându-mă ce-l scrisese şi de ce.

Întrebându-mă dacă era adevărat.

Am întins o mână şi am împrăştiat toate literele departe una de alta. Apoi am mers la culcare.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Am făcut pojar la vârsta de opt ani şi am fost foarte bolnav. "Am crezut că o să mori", mi-a spus tata cândva, iar el nu era un om înclinat spre exagerări. Mi-a povestit despre cum el şi cu mama m-au scufundat într-o noapte în cada plină cu apă rece, amândoi convinşi cel puțin pe jumătate că şocul îmi va opri inima, dar amândoi convinşi în întregime că voi arde în fața ochilor lor dacă nu vor face *ceva.* Începusem să vorbesc pe-o voce puternică, monstruos distorsionată despre siluetele luminoase pe care le vedeam în cameră - îngeri veniți să mă ia cu ei, era sigură mama mea terifiată - şi, ultima dată când îmi luase tata temperatura înainte de scufundarea în apă rece, a spus că mercurul vechiului termometru rectal Johnson & Johnson se ridicase până la treizeci şi nouă de grade. După aceea, mi-a spus el, nici nu îndrăznise să o mai verifice.

Nu-mi amintesc de nici o siluetă luminoasă, dar îmi amintesc de o ciudată perioadă de timp în care m-am simțit ca

într-un coridor din casa de distracții a unui bâlci unde rulau în acelaşi timp mai multe filme. Lumea devenise elastică, umflându-se în locuri în care niciodată nu se mai umflase înainte, vălurindu-se în locuri în care întotdeauna fusese dură. Oamenii - majoritatea părând imposibil de înalți - țâşneau înăuntru şi afară din camera mea pe nişte picioare ca nişte foarfece, ca într-un desen animat. Cuvintele pe care le rosteau bubuiau toate creând imediat ecouri. Cineva a scuturat o pereche de papuci pentru copii în fața ochilor mei. Mi se pare că mi-l amintesc pe fratele meu, Siddy, vârându-şi mâna sub cămaşă şi scoțând de mai multe ori sunete ca de beşini. Continuitatea se frânsese. Percepeam totul în fragmente, nişte cârnăciori bizari întinşi pe-o ață otrăvită.

În anii scurşi de atunci şi până în vara în care m-am întors la Sara Laughs, am suferit obişnuitele boli, infecții şi lovituri corporale, dar niciodată ceva asemănător cu interludiul acela febril de la opt ani. Niciodată nu m-am aşteptat să se întâmple asta - crezând, presupun, că asemenea experiențe sunt rezervate doar copiilor, oamenilor suferind de malarie şi poate celor suferind o prăbuşire mentală catastrofică. Dar, în noaptea zilei de şapte iulie şi în dimineața celei de opt, am trăit o perioadă de timp uimitor de asemănătoare cu acel delir din copilărie. Vis, trezie, mişcare - toate erau una singură. Vă voi povesti totul cât de bine voi putea, însă nimic din ce voi spune nu va putea exprima ciudățenia acelei experiențe. A fost ca şi când descoperisem un pasaj secret chiar sub zidul lumii reale şi mă târâsem de-a lungul lui.

Mai întâi a fost muzica. Nu Dixieland, fiindcă nu se auzea nici un corn, dar ceva *ca* Dixieland. Un fel de bebop primitiv, țârâit. Trei sau patru chitare acustice, o muzicuță, un contrabas (sau poate două). Pe fundalul acestora se auzea un ropot dur şi vesel de tobă, care nu părea să vină de la o tobă adevărata; părea că bate cineva cu mult talent la percuție într-o grămadă de cutii. Apoi s-a alăturat o voce de femeie - o voce de contralto, nu chiar bărbătească, înăsprindu-se la notele mai înalte. Era o voce şugubeață şi ultimativă şi

amenințătoare, toate deodată, şi am ştiut imediat că o auzeam pe Sara Tidwell, cea care nu scosese niciodată un disc. O auzeam pe Sara Laughs şi, măi să fie, era *bestială.*

"Ştii că mergem la MANderley,
O să dansăm pe NISIderley,
O să cânt cu FORMAderley,
O să ne-nvârtim cât om PUTEAderley...
Învârte-mă, iubire, mda!"

Contrabasurile - da, erau două - au izbucnit într-un ritm nebunesc, precum ritmul din versiunea lui Elvis de la "Baby Let's Play House", şi-apoi s-a auzit o chitară: Son Tidwell cântând la chestia aia scărmănată.

Luminile străluceau în întuneric şi eu m-am gândit la un cântec din anii cincizeci - Claudine Clark cântând "Party Lights". Şi uite-le acolo: felinare japoneze atârnate de copacii de deasupra poeticii cu scările din traverse de cale ferată ce duceau de la casă la apa lacului. Felinare de petrecere ce aruncau cercuri magice de lumină radiantă în întuneric: roşu, albastru şi verde.

În spatele meu, Sara îşi croia drum prin cântecul ei despre Manderley - lui mami îi place să fie îndrăzneț, lui mami îi place să fie puternic, lui mami îi place să petreacă până dimineață —, însă se stingea. Sara and the Red-Top Boys îşi instalaseră scena în fața casei, după cum suna, cam pe unde parcase George Footman când venise să-mi livreze citația lui Max Devore. Eu coboram spre lac prin cercuri de lumină radiantă, treceam pe lângă felinarele de petrecere încercuite de fluturi cu aripi moi. Unul îşi găsise drum în interiorul unui felinar şi arunca o umbră monstruoasă, ca de liliac, pe hârtia creponată. Ghivecele pentru flori pe care le pusese Jo lângă scări erau pline cu trandafiri ce înfloresc noaptea. În lumina felinarelor japoneze păreau albaştri.

Acum, formația nu mai era decât un murmur şters; o auzeam pe Sara țipând versurile, croindu-şi drum prin cântec râzând, de parcă era cel mai haios lucru pe care-l auzise,

toată chestia aia cu Manderley-nisiderley-puteaderley, dar nu mai reuşeam să înțeleg fiecare cuvânt. Mai limpede se auzea clipocitul apei lovindu-se de stâncile de la baza scărilor, bubuitul gol al bidoanelor de sub plută şi țipătul unui cufundar ieşind din întuneric. Cineva stătea pe Stradă, în dreapta mea, pe marginea lacului. Nu-i puteam vedea fața, dar îi vedeam jacheta maro şi tricoul pe care-l purta pe dedesubt. Reverele tăiau câteva litere din mesajul imprimat pe el, aşa că acesta arăta astfel:

EPOZ
SP
RMA

Ştiam chiar şi aşa ce spunea - în vise, aproape întotdeauna ştii, nu-i aşa? DEPOZIT DE SPERMĂ NORMAL, o poantă specială à la Village Cafe, daca ar fi să existe aşa ceva vreodată.

Visam toate acestea în dormitorul din aripa de nord şi acolo m-am trezit îndeajuns ca să *ştiu* că visez.... doar că mi s-a părut că mă trezesc într-un alt vis, fiindcă suna nebuneşte clopoțelul lui Bunter şi cineva stătea pe coridor. Domnul Depozit de Spermă Normal? Nu, nu el. Silueta pe care o alcătuia umbra pe uşă nu era tocmai umană. Era scofâlcită, brațele erau indistincte. M-am ridicat în capul oaselor în clinchetul argintiu al clopoțelului, strângând în jurul brâului gol un colț de cearşaf ieşit de sub saltea, convins că pe coridor se afla arătarea aceea înfăşurată în lințoliu - arătarea ieşise din mormânt să mă prindă.

— Te rog, nu, am spus pe-o voce uscată şi tremurată. Te rog, nu, te rog.

Umbra de pe uşă şi-a ridicat brațele.

— *Nu-i decât o întâlnire sătească, iubire!* a cântat vocea veselă şi furioasă a Sarei Tidwell. *Nu-i decât horă fără sfârşit!*

M-am lăsat la loc pe spate şi mi-am tras cearşaful peste față într-un gest copilăresc de negare... şi uite că stăteam pe fâşia noastră mică de plajă, îmbrăcat doar în chiloți. Picioarele îmi

erau până la glezne scufundate în apă. Era călduță, aşa cum e mereu lacul pe la mijlocul verii. Umbra mea difuză era proiectată în două direcții, într-una din ele de luna subțire care plutea jos deasupra apei, în cealaltă de felinarul japonez în care se prinsese fluturele de noapte. Bărbatul de pe potecă dispăruse, dar lăsase o bufniță din plastic în locul unde stătuse. Se uita țintă la mine cu nişte ochi înghețați, cu cearcăne aurii.

— Hei, irlandezule!

M-am uitat în depărtare la plută. Acolo era Jo. Trebuie să se fi urcat pe ea tocmai atunci, fiindcă apa încă mai picura de pe ea şi părul îi era lipit de obraji. Purta costumul de baie în două bucăți cenuşiu cu bretele roşii, din fotografia pe care o găsisem eu.

— A trecut mult timp, irlandezule - ce spui?

— Să spun despre ce? am strigat înapoi, deşi ştiam la ce se referă.

— Despre asta!

Şi-a aşezat mâinile pe sâni şi a strâns. Apa a început să-i iasă printre degete şi să i se prelingă peste încheieturi.

— Haide, irlandezule, a spus de lângă şi de deasupra mea, haide, nenorocitule, să mergem.

Am simțit cum încearcă să-mi ia cearşaful, trăgându-l încet dintre degetele mele amorțite de somn. Am închis ochii, dar mi-a luat mâna şi a aşezat-o între picioarele ei. Când am dat de pânza aceea mătăsoasă şi am început s-o rup, ea a început să-mi maseze ceafa cu degetele.

— Nu eşti Jo, am spus. Cine eşti?

Dar nu era nimeni acolo care să-mi răspundă. Mă aflam în pădure. Era întuneric şi, pe lac, cufundării țipau. Mergeam pe potecă spre studioul lui Jo. Nu era un vis; simțeam aerul răcoros pe piele şi, din când în când, înțepătura unei pietre în talpa sau în călcâiul meu goale. Un țânțar mi-a bâzâit pe la ureche şi l-am îndepărtat cu mâna. Purtam boxeri şi, la fiecare pas, se frecau de-o erecție imensă şi pulsândă.

— Ce dracu-i asta? am întrebat, în vreme ce micuțul studio construit din scânduri al lui Jo începea să se vadă în

întuneric. M-am uitat în spate şi am văzut-o pe Sara pe deal, nu femeia, ci casa, o cabană lungă îndreptată spre lacul dominat de noapte. - Ce mi se-ntâmplă?

— Totu-i în regulă, Mike, a spus Jo.

Stătea pe plută, uitându-se la mine cum înot către ea. Şi-a aşezat mâinile la ceafa precum un fotomodel într-un calendar, făcându-şi sânii să se ridice, mai plini, în cupele sutienului de la costumul de baie. Ca şi în fotografie, îi vedeam sfârcurile înțepând materialul. Înotam în chiloți, având aceeaşi erecție imensă.

— Totu-i în regulă, Mike, a spus Mattie în dormitorul din aripa de nord şi am deschis ochii.

Şedea lângă mine în pat, netedă şi goală în strălucirea slabă a luminii de veghe. Avea părul desfăcut, îi curgea pe umeri. Sânii ei erau mici, de mărimea ceştilor pentru ceai, sfârcurile însă erau mari Şi întinse. Între picioarele ei, unde încă se mai odihnea mâna mea, se afla un smoc de păr blond, la fel de mătăsos ca puful. Trupul ei era învăluit în umbre, asemănătoare cu aripile de fluture, asemănătoare cu petalele de trandafir. Emana ceva disperant de atractiv cum stătea acolo - semăna cu premiul pe care ştii că nu-l vei câştiga niciodată la galeria de tir sau la aruncarea cu cercul la un bâlci. Cel pe care-l țin pe raftul de sus. Şi-a vârât mâna sub aşternut şi şi-a închis degetele pe materialul întins al chiloților mei.

Totu-i în regulă, asta nu-i decât o horă fără sfârşit, a spus vocea extraterestră pe când urcam scările către studioul soției mele. Am rămas loculu, am dibuit cheia de sub covoraş şi am scos-o la iveală.

Am urcat scara până pe plută, ud şi picurând apă, precedat de-un organ sexual congestionat - este ceva, mă întreb, mai comic involuntar ca un bărbat excitat sexual? Jo stătea întinsă pe scânduri în costumul ei de baie ud. Am tras-o pe Mattie în pat cu mine. Am deschis uşa studioului lui Jo. Toate aceste lucruri s-au întâmplat în acelaşi timp, împletite laolaltă, asemeni firelor unei frânghii sau unor curele exotice. Cel cu Jo părea cel mai mult a fi un vis, cel cu studioul, în

care traversam încăperea şi mă uitam la vechiul meu IBM verde, cel mai puțin. Mattie în dormitorul din aripa de nord se afla undeva la mijloc.

Pe plută, Jo a spus:

— Fă ce vrei.

În dormitorul din aripa de nord, Mattie a spus:

— Fă ce vrei.

În studio, nimeni nu trebuia să-mi spună nimic. Acolo înăuntru ştiam *exact* ce voiam să fac.

Pe plută, mi-am aplecat capul şi mi-am aşezat gura pe unul dintre sânii lui Jo şi am supt sfârcul acoperit de pânză. Am simțit gust de material ud şi de lac rece. S-a întins să mă atingă acolo unde mă ridicasem şi am lovit-o peste mână. Dacă mă atingea, ejaculam imediat. Am supt, bând apa îmbibată în bumbac, bâjbâind cu mâinile, mai întâi mângâind-o pe fund, apoi trăgându-i jos slipul costumului de baie. I l-am scos şi ea s-a lăsat în genunchi. M-am lăsat şi eu, reuşind într-un sfârşit să scap de chiloții uzi şi grei şi aruncându-i peste bikinii ei. Ne-am întâlnit astfel față în față, eu gol, ea aproape goală.

— Cine era tipul de la meci? am gâfâit. Spune-mi cine era, Jo?

— Nimeni important, irlandezule. Doar o altă mână de oase.

A râs, apoi s-a aşezat pe picioare şi s-a uitat țintă la mine. Buricul ei era o adâncitură mică şi neagră. Era ceva ciudat şi atractiv de şerpesc în poziția pe care o luase.

— Totu-i moarte acolo jos, a spus şi şi-a aşezat palmele reci şi degetele albe şi zbârcite de apă pe obrajii mei. Mi-a întors capul şi apoi mi l-a aplecat în aşa fel, încât să mă uit în lac. Sub apă am văzut plutind cadavre în descompunere, purtate de cine ştie ce curent de adâncime. Ochii lor uzi se holbau. Nasurile lor mâncate de peşti se căscau. Limbile le ieşeau printre buzele albe asemenea cârceilor plantelor de apă. Câțiva dintre morți trăgeau după ei baloane palide de mațe ca nişte meduze; alții nu erau mai mult decât nişte oase. Totuşi, nici vederea acestui osuar plutitor ieşit la paradă nu mă putea distrage de la ce-mi doream. Mi-am smucit capul din mâinile

ei, am împins-o pe spate pe scânduri şi am potolit în sfârşit ceea ce era atât de tare şi de hrăpăreț, îndesând-o adânc. Ochii ei argintați de lumina lunii s-au uitat mari în sus la mine, prin mine, şi am observat că o pupilă era mai mare decât cealaltă. Aşa îi arătaseră ochii pe monitorul tv când o identificasem la Morga Districtului Derry. Era moartă. Soția mea era moartă şi eu îi regulam cadavrul. Nici măcar conştientizarea acestui lucru nu m-a putut face să mă opresc.

— Cine era? am strigat la ea, acoperindu-i carnea rece cum zăcea acolo pe scândurile ude. Cine era Jo, pentru numele lui Christos, spune-mi odată cine era?

În dormitorul din aripa de nord am tras-o pe Mattie deasupra mea, îmbătându-mă cu senzația pe care mi-o dădea atingerea acelor sâni mici pe piept şi lungimea picioarelor ei încolăcitoare. Apoi am rostogolit-o pe partea cealaltă a patului. I-am simțit mâna încercând să mă atingă şi am lovit-o - dacă mă atingea acolo unde voise să mă atingă, ejaculam imediat.

— Desfă-ți picioarele, grăbeşte-te, am spus, iar ea şi le-a desfăcut.

Am închis ochii, eliminând toate celelalte impulsuri senzoriale în fața acestuia. M-am apăsat înainte, apoi m-am oprit. Am făcut o mică modificare, împingându-mi penisul congestionat cu latura palmei, apoi am mişcat din şolduri şi am pătruns în ea asemenea unui deget într-o mănuşă drapată cu mătase. S-a uitat în sus la mine cu ochii larg deschişi, apoi şi-a aşezat o palmă pe obrazul meu şi mi-a răsucit capul.

— Totu-i moarte acolo afară, a spus, explicând parcă doar ceea ce era evident.

Pe fereastră am văzut Fifth Avenue între anii cincizeci şi şaizeci - se vedeau toate magazinele alea dichisite, Bijam and Bally, Tiffany and Bergdorf's şi Steuben Glass. Acolo era Harold Oblowski, mergând spre nord şi legănându-şi servieta din piele de porc (cea pe care i-o dăduserăm Jo şi cu mine de Crăciun cu un an înainte să moară ea). Lângă el, ducând o geantă de mână Barnes and Noble, se afla frumoasa şi magnifica Nola, secretara lui. Numai că aerul ei bonom

dispăruse. Acesta era un schelet rânjit, cu mandibula îngălbenită, îmbrăcat într-un taior Donna Karan şi încălţat cu cizme din piele de aligator; în locul degetelor, nişte oase deşirate şi descărnate ţineau de mânerul genţii. Dinţii lui Harold ieşeau prin rânjetul lui obişnuit de agent, extins acum până la graniţa obscenităţii. Costumul lui preferat, cel cu doi piepţi, gri-cenuşiu, de la Paul Stuart, flutura pe el ca o velă într-o briză proaspătă. Peste tot împrejurul lor, pe ambele laturi ale străzii, umblau morţi vii - mame-mumii ducând de mână copii-cadavre sau plimbându-i în cărucioare scumpe, uşieri zombi, skateboarderi reîntorşi la viaţă. Colo, un bărbat negru, înalt, cu câteva ultime fâşii de carne atârnându-i de oasele feţei asemeni unor bucăţi de piele de căprioară tăbăcită, îşi plimba alsacianul scheletic. Şoferii de taxi putrezeau în bătaia muzicii raga{34}. Chipurile care se uitau în jos din autobuzele aflate în trecere erau nişte cranii, fiecare purtând propria versiune a rânjetului lui Harold - *Hei, ce mai faci, ceţi mai face nevasta, cum îs copiii, ai mai scris v-o carte bună-n ultima vreme?* Vânzătorul de alune intrase în putrefacţie. Totuşi, nici una din aceste imagini nu mă putea potoli. Eram în flăcări. Mi-am strecurat mâinile sub fesele ei, am ridicat-o, muşcând cearşaful (desenul, am observat fără mirare, consta în nişte trandafiri albaştri) până ce l-am scos de sub saltea, ca să n-o muşc pe ea de gât, de umăr, de sâni, de oriunde puteau ajunge dinţii mei.

— Spune-mi cine era! am strigat la ea. Ştii, ştiu că ştii!

Vocea îmi era atât de înfundată din cauza aşternuturilor pe care le muşcam, că mă-ndoiesc c-ar fi înţeles altcineva în afară de mine ce spuneam.

— Spune-mi, curvo!

Pe poteca dintre studioul lui Jo şi casă, stăteam în întuneric cu maşina de scris în braţe şi cu erecţia aceea călătoare dintr-un vis într-altul, fremătând sub greutatea metalică a IBM-ului - eu fiind pregătit şi nimeni nevrând să mă satisfacă. Cu excepţia, poate, a brizei de noapte. Apoi am devenit conştient că nu mai eram singur. Arătarea înfăşurată în linţoliu era în spatele meu, ademenită ca fluturii de felinarele pentru

petreceri. A râs - un râs dogit, spart, de fumător, care-ar fi putut aparţine numai unei femei. N-am observat mâna care s-a întins în jurul şoldurilor mele să mă apuce - îmi stătea maşina de scris în cale —, dar nu aveam nevoie s-o vadă ca să ştiu că era maro la culoare. M-a strâns încet, din ce în ce mai puternic, degetele mişcându-se ca nişte viermi.

— Ce vrei să ştiu, dulceaţă? m-a întrebat din spate. Încă râzând. Încă tachinându-mă. - Chiar vrei să ştii totul? Vrei să ştii sau vrei să simţi?

— Oh, mă omori! am strigat.

Maşina de scris - în jur de treisprezece kilograme de IBM Selectric - mi se legăna în braţe. Îmi simţeam muşchii întinzându-se asemenea unor corzi de chitară.

— Vrei să ştii cine era, dulceaţă? Bărbatul ăla scârbos?

— *Rezolvă-mă doar, curvo!* am ţipat.

A râs din nou - râsetul acela gâjâit care aproape că semăna cu o tuse - şi m-a strâns acolo unde-mi făcea bine să mă strângă.

— Abţine-te, a spus. Abţine-te, frumuşelule, de nu vrei să mă sperii şi să-ţi smulg chestia asta a ta chiar din...

Am pierdut restul când întreaga lume a explodat într-un orgasm atât de profund şi de puternic, că mi s-a părut că m-a spulberat de-a dreptul. Mi-am dat capul pe spate asemenea unuia care e spânzurat şi am ejaculat, uitându-mă în sus la stele. Am strigat - trebuia s-o fac - şi, pe lac, doi cufundari au strigat înapoi.

În acelaşi timp, mă aflam pe plută. Jo dispăruse, dar auzeam slab muzica formaţiei - Sara şi Sonny şi the Red-Top Boys rupând-o pe "Black Mountain Rag". M-am ridicat în picioare, uluit şi epuizat, regulat până la golire. Nu puteam vedea poteca ce ducea în sus spre casă, dar îi puteam discerne traseul şerpuit după felinarele japoneze. Chiloţii mei zăceau lângă mine într-un morman mic şi ud. I-am ridicat şi am început să îi îmbrac, doar fiindcă nu voiam să înot înapoi spre mal cu ei în mână. M-am oprit cu ei întinşi între genunchi, uitându-mă la degetele mele. Erau murdare de-o carne

putredă. De sub unghiile tăiate scurt ieşeau şuviţe de păr smuls din rădăcini. Păr de cadavru.

— Oh, Iisuse, am gemut.

M-a părăsit puterea. Am sărit în apă. Mă aflam în dormitorul din aripa de nord. Aterizasem în ceva cald şi, la început, am crezut că e spermă. Strălucirea slabă a luminii de veghe scotea la iveală, totuşi, o materie mai închisă la culoare. Mattie dispăruse şi patul era plin de sânge. Zăcând în mijlocul acelei bălţi se afla ceva pe care, la o primă privire, l-am confundat cu o halcă de carne sau cu o bucată de organ. M-am uitat mai de-aproape şi am observat că era un animal din pluş, un obiect cu blană neagră înroşită de sânge. Am rămas într-o rână uitându-mă la el, vrând să sar din pat şi să plec în goană din cameră, dar nereuşind s-o fac. Muşchii îmi căzuseră într-un leşin de moarte. Cu cine făcusem eu sex de fapt în pat? Şi ce-i făcusem? Pentru numele lui Dumnezeu, ce?

— Nu cred minciunile astea, m-am auzit spunând şi, ca şi când ar fi fost o incantaţie, m-am simţit lovit înapoi la un loc. Nu s-a întâmplat chiar asta, dar e singurul fel de-a o spune şi de-a mă apropia de ceea ce s-a întâmplat. Erau trei de mine - unul pe plută, unul în dormitorul din aripa de nord, unul pe potecă - şi fiecare dintre ei a simţit acea lovitură puternică, de parcă i-ar fi crescut vântului un pumn. Am văzut o întunecime grăbită şi, în ea, am auzit clinchetul argintiu al clopoţelului lui Bunter. Apoi s-a stins, iar eu m-am stins cu el. Pentru scurtă vreme, n-am existat absolut niciunde.

***

M-am întors la ciripitul obişnuit al păsărilor din vacanţele de vară şi la acel întuneric roşiatic specific care înseamnă că soarele străluceşte dincolo de pleoapele tale închise. Aveam gâtul înţepenit, capul îmi stătea înclinat într-un unghi ciudat, picioarele îmi erau într-un mod ciudat îndoite sub mine şi-mi era cald.

Am ridicat capul cu o crispare de durere, ştiind chiar atunci când am deschis ochii că nu mă mai aflam în pat, că nu mai

eram pe plută, că nu mai eram pe poteca dintre casă şi studio. Sub mine erau podelele dure şi neîngăduitoare.

Lumina era orbitoare. Am închis la loc ochii strâns şi am mormăit ca un mahmur. I-am deschis înapoi uşor în spatele mâinilor aşezate căuş în faţa lor, am aşteptat să se obişnuiască, apoi i-am descoperit cu grijă, m-am ridicat complet în capul oaselor şi m-am uitat în jur. Mă aflam pe coridorul de la etaj, stând pe jos sub aparatul de aer condiţionat stricat. Mesajul doamnei Meserve încă mai atârna lipit de el. În faţa biroului meu se afla IBM-ul verde cu o bucată de hârtie introdusă în jurul tamburului. M-am uitat în jos spre picioare şi am observat că erau murdare. De tălpi erau prinse ace de brad şi unul dintre degetele mari era zgâriat. M-am ridicat în picioare, m-am legănat puţin (piciorul stâng amorţise), apoi m-am sprijinit cu o mână de perete şi am stat în loc. M-am uitat în jos la mine. Purtam boxerii cu care mersesem la culcare şi nu mi se părea că-mi dădusem drumul în ei. Am tras de elasticul lor şi m-am uitat înăuntru. Mădularul meu arăta cum arată de obicei; mic şi moale, zbârcit şi adormit în tufa lui de păr. Dacă Jucăria lui Noonan pornise într-o aventură în acea noapte, acum nu mai păstra nici un semn.

— În mod clar mi s-a părut o aventură, am croncănit. Mi-am şters transpiraţia de pe frunte cu braţul. Era năduşeală aici sus. - Şi nu de genul celor despre care citeşti în *The Haray Boys.*

Apoi mi-am amintit de cearşaful îmbibat în sânge din dormitor şi de animalul de pluş zăcând într-o rână în mijlocul lui. Nu simţeam nici urmă de uşurare în această amintire, sentimentul acela de slavă-cerului-c-a-fost -doar-un-vis pe care-l încerci după un coşmar deosebit de urât. Mi se părea la fel de real ca orice alt lucru pe care-l experimentasem în acel delir febril când avusesem pojar... iar toate acele lucruri *fuseseră* reale, distorsionate doar de creierul meu supraîncins.

M-am împleticit până la scări şi le-am coborât şchiopătat, ţinându-mă tare de balustradă în caz că piciorul meu amorţit

va ceda. La baza lor, m-am uitat uimit prin sufragerie, ca şi când aş fi văzut-o pentru prima dată, şi apoi am şchiopătat pe coridorul aripii de nord.

Uşa de la dormitor era întredeschisă şi, preț de o clipă, nu m-am putut convinge s-o împing până-n perete şi să intru. Eram foarte speriat, iar mintea continua să încerce să revadă un vechi episod din *Alfred Hitchcock vă prezintă,* cel despre bărbatul care-şi strangulează soția în timpul unei furii de beție. Îşi petrece jumătate de oră căutând-o şi o găseşte într-un sfârşit în cămară, umflată şi cu ochii larg deschişi. Kyra Devore era singurul copil de vârsta animalelor din pluş pe care-l întâlnisem recent, însă ea dormea în linişte sub pătura ei cu trandafiri când am lăsat-o pe mama ei şi am plecat spre casă. Era o prostie să cred că am condus tot drumul înapoi până la Wasp Hill Road, îmbrăcat probabil în nimic altceva decât în boxeri, că am...

Ce? Că am violat-o pe femeie? Că am adus copilul aici? În somn?

Maşina de scris am adus-o în somn, nu-i aşa? E chiar la etaj, în blestematul ăla de coridor.

Mare diferență mai e şi între a merge douăzeci şi şapte de metri prin pădure şi a face opt kilometri cu maşina pe şosea...

Nu aveam de gând să stau acolo şi să ascult cum se ceartă vocile astea în mintea mea. Dacă nu eram nebun - şi nu credeam că sunt —, ascultând vocile nemernicilor ăia certăreți aş fi ajuns probabil în acest stadiu, cu expresul chiar. Am întins mâna şi am împins uşa dormitorului.

Pentru o clipă chiar am *văzut* un desen împrăştiat, de caracatiță sângerie, îmbibat în cearşaf, atât îmi era groaza de reală şi de concentrată. Apoi am strâns ochii puternic, i-am deschis şi m-am uitat iarăşi. Aşternuturile erau boțite, cearşaful era aproape complet scos de sub saltea. Puteam vedea învelitoarea din satinul matlasat al saltelei. Una dintre perne zăcea aruncată la capătul dinspre picioare al patului. Cealaltă era mototolită pe jos. Covoraşul - țesut de Jo - stătea strâmb, iar paharul meu cu apă era aşezat cu buza în jos pe

noptieră. Dormitorul arăta ca şi când ar fi fost scena unei lupte sau a unei orgii, însă nu a unei crime. Nu era nici urmă de sânge şi nici un animal de pluş cu blană neagră nu zăcea pe pat.

Am căzut în genunchi şi m-am uitat sub pat. Nimic - nici măcar gogoloaie de praf, grație Brendei Meserve. M-am uitat iarăşi la cearşaf, mai întâi trecându-mi o mână peste geografia lui încrețită, apoi trăgându-l înapoi în jos şi prinzând la loc colțurile lui elastice. Mare invenție cearşafurile astea; dacă femeile ar fi acordat Medalia Libertății şi nu o adunătură de politicieni albi care n-au făcut niciodată un pat şi n-au spălat niciodată în viața lor un coş de haine, tipul care a inventat cearşafurile cu elastic fără îndoială ar fi primit deja o bucată din aceea de tinichea. În cadrul unei ceremonii ținute la Rose Garden.

O dată cearşaful îndreptat ca-n palmă, l-am inspectat din nou. Nici urmă de sânge, nici măcar o picătură. Nici vreo pată întărită de spermă nu se vedea. La prima nici măcar nu mă aşteptasem cu adevărat sau aşa începusem deja să-mi spun), dar cum rămâne cu cea din urmă? În cel mai rău caz, avusesem cel mai creativ vis erotic din lume - un triptic în care regulasem două femei şi o a treia mă masturbase, şi totul în acelaşi timp. Mi se părea că încerc şi senzația aceea de dimineața-de-după, cea pe care o încerci când partida de sex din noaptea trecută a fost de genul celor care-ți iau mințile. Dar, dacă avuseseră loc focuri de artificii, unde era praful de puşcă ars?

— În studioul lui Jo, foarte probabil, am vorbit în camera goală, însorită. Sau pe poteca dintre aici şi acolo. Bucură-te numai că n-ai lăsat-o în Mattie Devore, bătrâne. N-ai nevoie de-o aventură cu o văduvă post-adolescentină.

O parte din mine n-a fost de acord cu asta; o parte din mine credea că Mattie Devore era exact ceea ce *aveam* nevoie. Însă nu făcusem sex cu ea noaptea trecută, aşa cum nu făcusem nici cu soția mea moartă pe plută şi cum nu fusesem masturbat de Sara Tidwell. Acum că văzusem că nu omorâsem nici o copilă frumoasă, gândurile mi s-au întors

înapoi la maşina de scris. De ce o luasem? De ce făcusem efortul ăsta?

O, măi, să fie. Ce întrebare prostească. Poate că soția mea ținea secrete față de mine, poate că avea chiar o aventură; poate că în casă erau fantome; poate că, la un kilometru sud de unde mă aflam, era un bătrân bogat care voia să mă străpungă cu un băț ascuțit şi apoi să-l rupă; poate că erau şi câteva jucării în podul meu sărăcăcios, dacă tot veni vorba. Dar, stând acolo în trâmba strălucitoare de lumină, uitându-mă la umbra mea de pe peretele opus, numai un singur gând părea să conteze: mersesem la studioul soției mele şi luasem maşina de scris, şi nu exista decât un singur motiv pentru un asemenea gest.

Am intrat în baie, voind să scap de transpirație şi de mizeria de pe picioare înainte să fac altceva. Am întins mâna spre clanța de la cabina duşului, apoi m-am oprit. Cada era plină cu apă. Fie o umplusem eu în timpul somnului din cine ştie ce motiv... fie o umpluse altcineva. Am întins mâna spre dop, apoi m-am oprit iarăşi, amintindu-mi de clipa aceea de pe marginea lui Route 68, când mi se umpluse gura de gustul apei reci. Mi-am dat seama că aşteptam să mi se întâmple asta din nou. Când nu s-a întâmplat, am scos dopul să las apa să se scurgă şi am dat drumul la duş.

Aş fi putut aduce Selectric-ul la parter, l-aş fi putut chiar târî până pe estacadă, unde se simțea o briză uşoară venind dinspre lac, dar n-am făcut-o. Îl adusesem până la uşa biroului, iar biroul era locul în care lucram... locul în care *puteam* lucra. Lucram acolo chiar şi dacă temperatura de sub streaşină se ridica la patruzeci şi nouă de grade... ceea ce, pe la trei după-amiaza, chiar se putea întâmpla.

Hârtia introdusă în maşină era o veche copie la indigo a unei facturi roz de la Click!, atelierul foto din Castle Rock de unde-şi cumpăra Jo cele de trebuință când locuiam aici. O aşezasem în aşa fel încât partea albă să stea cu fața la picioruşele cu caracterul Courier. Scrisesem pe ea numele celor din micuțul meu harem, ca şi când aş fi încercat din

răsputeri să fac un raport asupra visului meu cu trei fațete chiar în timp ce se desfăşura:

Jo Sara Mattie Jo Sara Mattie Mattie Mattie
Sara Sara Jo Johanna Sara.Jo MattieSaraJo.

Sub acestea, cu minuscule:

depozit de spermă normal spermă depozi
totu-i trandafiriu

Am deschis uşa de la birou, am dus maşina de scris înăuntru şi am aşezat-o în vechiul ei loc sub posterul cu Richard Nixon. Am tras hârtia roz din tambur, am mototolit-o şi am aruncat-o la coşul de gunoi. Apoi am luat ştecherul Selectric-ului şi l-am introdus în priza de lângă podea. Inima îmi bătea tare şi repede, aşa cum bătea când aveam treisprezece ani, şi urcam scara către trambulina cea mai înaltă de la bazinul olimpic. Urcasem scara aceea de trei ori la vârsta de doisprezece ani şi apoi o coborâsem din nou; când împlinisem treisprezece, însă, nu mai puteam face pe fricosul - trebuia să sar de-adevăratelea.

Mi s-a părut că văd un ventilator într-un colț al dulapului, în spatele cutiei însemnată cu INSTRUMENTE. Am pornit în acea direcție, apoi m-am întors înapoi cu un râs strâmb şi fals. Mai avusesem înainte momente de voinicie, nu-i aşa? Da. Şi apoi chingile de fier mi se prinseseră în jurul pieptului. Ar fi o prostie să scot ventilatorul şi să descopăr după aceea că, în definitiv, nu am ce căuta în camera asta.

— Ia-o uşurel, am spus, ia-o uşurel.

Numai că nu puteam, nu puteam mai mult decât putuse băiatul acela pirpiriu în slip de baie purpuriu şi ridicol s-o ia uşurel când ajungea la capătul trambulinei, piscina fiind atât de verde sub el, fețele ridicate spre el ale băieților şi ale fetelor din ea părând atât de mici, atât de *mici.*

M-am aplecat spre unul dintre sertarele din partea dreaptă a mesei de lucru şi am tras atât de tare de el, că a ieşit

complet din locaş. Mi-am ferit piciorul gol din zona lui de aterizare chiar la timp şi am izbucnit într-un râs lătrat, puternic şi lipsit de bună-dispoziție. În sertar se afla o jumătate de bax de hârtie. Marginile aveau aspectul acela pergamentos pe care-l capătă hârtia după o perioadă prea lungă de vreme. De-abia am apucat să cu dau ochii de ea, că mi-am adus aminte că adusesem provizii proaspete cu mine - hârtie cu mult mai proaspătă ca asta. Am lăsat-o unde se afla în acel moment şi ani pus sertarul la loc în fanta lui. A trebuit să încerc de mai multe ori până să-l fixez pe şine; îmi tremurau mâinile.

Într-un sfârşit, m-am aşezat în scaunul meu de la birou, auzind aceleaşi vechi pârâituri când mi-a simțit greutatea şi acelaşi huruit al roților când l-am tras mai în față, pitindu-mi picioarele sub tăblia mesei. Apoi, am rămas în loc în fața tastaturii transpirând abundent, amintindu-mi în continuare de trambulina de la piscină, cât de elastică fusese sub picioarele mele goale în vreme ce mergeam de-a lungul ei, amintindu-mi de ecourile pe care le iscau vocile de sub mine, amintindu-mi de mirosul de clor şi de vâjâitul egal şi jos al aparatului de aerisire: *flop-flop-flop-flop,* ca şi când apa ar fi avut propria ei bătaie de inimă secretă. Stătusem la capătul trambulinei, întrebându-mă (şi nu pentru prima dată!) dacă puteai paraliza dacă aterizai greşit în apă.

Probabil că nu, dar puteai muri de frică. Existau cazuri documentate în privința asta în emisiunea *Ripley vă prezintă: Incredibil, dar adevărat,* care-mi folosise ca ştiință între vârsta de opt şi paisprezece ani.

Dă-i drumul! a strigat vocea lui Jo. Varianta mea a vocii ei era de obicei calmă şi răbdătoare; de data aceasta a fost o voce stridentă. *Nu mai trage mâța de coadă şi dă-i drumul!*

M-am întins după butonul de pornire al IBM-ului, amintindu-mi acum de ziua în care aruncasem programul Word Şase în lada cu gunoi a Power-Book-ului. *Rămâi cu bine, prieten vechi,* îmi spusesem.

— Te rog, fă ca de data asta să meargă, am spus. Te rog.

Mi-am coborât mâna şi am apăsat butonul. Maşina s-a pornit. Panoplia cu litere a făcut o mişcare preliminară, asemeni unui dansator de balet stând pe marginea scenei, aşteptând să-şi înceapă numărul. Am luat o foaie de hârtie, am observat că degetele mele transpirate o pătaseră şi nu mi-a păsat. Am introdus-o în maşină, am centrat-o, apoi am scris

şi am aşteptat să se dezlănţuie furtuna.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Ţârâitul telefonului - sau, mai precis, felul în care *am perceput* eu ţârâitul telefonului - a fost la fel de familiar ca şi pârâitul scaunului sau zumzetul bătrânului IBM Selectric. Mi s-a părut că vine de departe la început, apoi că se apropie asemeni unui tren ce coboară printr-un pas fluierând.

Nici în biroul meu şi nici în al lui Jo nu era trasă nici o extensie; telefonul de la etaj, un aparat cu disc de modă veche, se afla pe o masă în hol, între ele - în ceea ce Jo numea "ţara nimănui". Temperatura acolo trebuia să fie de cel puţin treizeci şi două de grade, însă aerul mi se părea răcoros pe piele după cel din birou. Eram atât de uns de transpiraţie, că arătam ca o versiune cu burtică a băieţilor musculoşi pe care-i vedeam uneori când făceam exerciţii de forţă.

— Alo?

— Mike? Te-am trezit? Dormeai?

Era Mattie, însă era o altă Mattie faţă de cea din seara trecută. Aceasta nu era temătoare şi nici măcar reţinută; aceasta părea atât de fericită, că aproape dădea pe afară. Era aproape cu siguranţă acea Mattie care-l atrăsese pe Lance Devore.

— Nu dormeam, am spus. Scriam puţin.

— Fugi de-aici! Am crezut că te-ai retras.

— Şi eu am crezut asta, am spus, dar poate că m-am pripit puţin cu judecata. Ce se întâmplă? Pari în al nouălea cer.

— Tocmai am terminat de vorbit la telefon cu John Storrow...

Chiar aşa? De cât timp stăteam, totuşi, la etaj? M-am uitat la încheietura mâinii şi n-am văzut decât un cerc alburiu. Era pielea cinci şi un sfert de pistrui, după cum spuneam când eram mici; ceasul meu era jos, în dormitorul din aripa de

nord, zăcând probabil într-o baltă de apă din paharul meu de noapte răsturnat.

— ... vârsta lui şi că îl poate cita pe celălalt fiu!

— Oau, am spus. M-ai pierdut. Ia-o de la capăt şi mergi mai încet.

Aşa a făcut. Ştirile importante nu iau mult să fie spuse (rareori iau): Storrow venea mâine. Va ateriza pe Aeroportul Districtual şi va sta la hotelul Lookout Rock de pe Castle View. Ei doi vor petrece mare parte din ziua de vineri discutând despre caz.

— Oh, şi ți-a găsit şi ție un avocat, a spus. Să te însoțească la depoziție. Cred că e din Lewiston.

Totul părea bine, dar ce însemna mai mult decât faptele în sine era faptul că Mattie îşi recăpătase voința de-a lupta. Până în dimineața aceasta (dacă mai *era* încă dimineață; lumina ce intra prin fereastra de deasupra aparatului de aer condiționat stricat sugera că, dacă e, nu va mai fi pentru multă vreme) mi-mi dădusem seama cât de posomorâtă fusese tânăra femeie în rochie roşie de vară şi tenişi albi, curați. Cât de departe ajunsese cu convingerea că-şi va pierde copilul.

— E minunat. Sunt foarte bucuros, Mattie.

— Şi tu ai făcut-o. Dacă ai fi aici, ți-aş da cel mai mare sărut pe care l-ai primit vreodată.

— Ți-a spus că ai şanse să câştigi, nu-i aşa?

— Da.

— Iar tu l-ai crezut.

— Da! - Vocea ei s-a retras puțin. - N-a fost, însă tocmai extaziat când i-am spus că te-am chemat la cină aseară.

— Nu, am spus. Nici nu mă aşteptam să fie.

— I-am spus că am mâncat în curte şi a spus că n-a trebuit să stăm înăuntru decât şaizeci de secunde ca să pornim bârfa.

— Aş zice că are o părere insultător de proastă despre felul în care se iubesc yankeii, am spus, dar, desigur, el e din New York.

A râs mai tare decât ar fi cerut micuța mea glumă, mi-am spus. Din cauza uşurării semiisterice că acum avea doi

protectori? Fiindcă întregul subiect legat de sex era acum pentru ea un subiect sensibil? Mai bine să nu speculez.

— Nu m-a certat prea tare pentru asta, dar a lăsat să se înțeleagă c-o va face dacă vom repeta greşeala. Când toată tărăşenia se va fi sfârşit, însă, o să-ți gătesc o masă *adevărată.* O să facem tot ce-ți place, aşa cum îți place.

Tot ce-ți place, aşa cum îți place. Şi era, pentru numele lui Dumnezeu şi-al lui Iisus cel milostiv, complet inconştientă că ceea ce spunea ar putea avea un alt înțeles - aş fi pariat pe lucrul ăsta. Am închis ochii pentru o clipă, zâmbind. De ce să nu zâmbesc? Tot ce spunea ea părea absolut nemaipomenit, mai ales o dată ce treceai dincolo de granița minții abjecte a lui Michael Noonan. Părea că e posibil să avem mult-aşteptatul final de poveste, dacă ne puteam păstra curajul şi dacă ne mențineam direcția. Şi dacă mă puteam abține să mă dau la o fată destul de tânără să-mi fie fiică... dincolo de vise, adică. Dacă nu puteam, probabil că meritam orice pedeapsă aş fi primit. Kyra, însă, n-ar fi meritat. Ea era în povestea asta ornamentul de pe capotă, sortită să meargă oriunde o purta maşina. Dacă aveam să-mi fac vreo idee falsă, era spre folosul meu să țin minte asta.

— Dacă judecătoru-l trimite pe Devore cu mâinile goale, o să te duc la Renoir Nights în Portland şi-o să-ți cumpăr nouă porții de haleală franțuzească, am spus. La fel şi lui Storrow. O să lipsesc şi de la întâlnirea cu copoiul pe care-o am vineri. Cine-i mai bun ca mine, deci, hă?

— Nimeni, din câte ştiu eu, a spus, părând serioasă. O să te răsplătesc pentru asta, Mike. Sunt la pământ acum, dar nu voi fi mereu la pământ. Şi dacă-mi va lua tot restul vieții, tot o să te răsplătesc.

— Mattie, nu trebuie să...

— Ba *trebuie,* a spus cu o vehemență reținută. *Trebuie.* Şi trebuie să mai fac un lucru astăzi.

— La ce te referi?

Îmi plăcea s-o aud vorbind cum vorbea în dimineața aceasta - atât de fericită şi fără constrângeri, asemeni unui prizonier care tocmai a fost iertat şi căruia i s-a dat drumul în libertate

- însă deja mă uitam cu jind la uşa biroului. Nu mai puteam face mare lucru astăzi, aveam să mă coc precum un măr dacă încercam, dar mai voiam încă o pagină sau două, cel puțin. Fă ce vrei, spuseseră amândouă femeile în vis. Fă ce vrei.

— Trebuie să-i cumpăr Kyrei ursulețul de pluş cel mare pe care l-a văzut la Wal-Mart-ul din Castle Rock, a spus. O să-i spun că e pentru că a fost o fetiță cuminte, fiindcă nu-i pot spune că-i pentru că a mers pe mijlocul drumului când veneai din cealaltă direcție.

— Numai negru să nu fie, am spus.

Cuvintele îmi ieşiseră de pe buze înainte să ştiu măcar că le gândeam.

— Hă?

Părea uimită şi încurcată.

— Am spus numai să mai fie, am spus, cuvintele ieşind iarăşi şi intrând în receptor înainte să-mi dau seama că există.

— Sper să fie, a spus, tonul ei devenind iarăşi serios. Şi dacă am spus ceva aseară care te-a făcut să te simți nefericit, chiar şi numai pentru un minut, îmi cer scuze. Niciodată n-aş vrea...

— Nu-ți face griji, am spus. Nu sunt nefericit. Doar puțin confuz, atâta tot. De fapt, aproape că am uitat complet de întâlnirea misterioasă a lui Jo.

O minciună, dar pentru ceea ce părea a fi o cauză nobilă.

— Poate că e mai bine aşa. Nu te mai rețin - întoarce-te la muncă. Asta vrei să faci, nu-i aşa?

Am fost uimit.

— Ce te face să spui asta?

— Nu ştiu, pur şi simplu...

S-a oprit. Iar eu am ştiut brusc două lucruri: ceea ce voise să spună şi că n-o va spune. *Te-am visat azi-noapte. Am visat pe amândoi. Urma să facem dragoste şi unul dintre noi a spus: "Fă ce vrei". Sau poate, nu ştiu, poate am spus-o amândoi.*

Poate că uneori fantomele sunt vii - gânduri şi dorințe despărțite de corpuri, impulsuri descătuşate plutind nevăzute.

Fantome venite din subconştient arătări ieşite din subteranele minții.

— Mattie? Mai eşti acolo?

— Sigur, cum să nu. Vrei să te sun eu? Sau vrei să afli tot ce te interesează de la John Storrow?

— Dacă nu mă suni, o să mă supăr pe tine. Cum scrie la carte.

A râs.

— Te sun, atunci. Dar nu atunci când lucrezi. La revedere, Mike. Şi mulțumesc din nou. Mult de tot.

I-am spus la revedere, apoi, după ce a închis, am rămas locului pentru o clipă, uitându-mă la aparatul de telefon demodat, Bakelite. Mă va suna şi mă va ține la curent, dar nu atunci când lucram. De unde să ştie când nu lucrez? Pur şi simplu va şti. Aşa cum am ştiut şi eu ieri seară când a spus că Jo şi cu bărbatul cu jachetă sport peticită la coate merseseră spre parcare. Mattie purta o pereche de pantaloni scurți albi şi o bustieră când m-a sunat, nu era nevoie să poarte rochie sau fustă astăzi, fiindcă era miercuri şi miercurea era închisă biblioteca.

N-ai de unde şti aşa ceva. Nu faci decât să inventezi.

Numai că nu făceam asta. Dacă aş fi inventat, probabil că mi-aş fi închipuit-o îmbrăcată în ceva mai sugestiv - un compleu Văduva Veselă de la Victoria's Secret, poate.

Gândul acesta l-a chemat pe altul. *Fă ce vrei,* îmi spuseseră ele. Amândouă. *Fă ce vrei.* Iar aceasta era o frază pe care o cunoşteam. Pe când mă aflam la Key Largo, citisem un eseu despre pornografie în *Atlantic Monthly,* scris de-o feministă. Nu eram sigur care dintre ele, doar că nu era Naomi Wolf şi nici Camille Paglia. Femeia aceasta era de factură conservatoare şi folosise fraza aceea. Sally Tisdale poate? Sau auzea mintea mea reverberări distorsionate de la Sara Tidwell? Oricine ar fi fost, pretindea că "fă ce vreau *eu"* era formula de bază a eroticii care se aplica femeilor şi "fă ce vrei *tu"* era formula de bază a pornografiei care se aplica bărbaților. Femeile îşi imaginau rostind fraza dintâi în situații care implicau sexul; bărbații îşi imaginau fraza din urmă

fiindu-*le* rostită. Şi, continuase autoarea, când sexul în lumea reală merge prost - devenind uneori violent, uneori dezonorant, uneori pur şi simplu nesatisfăcător din punctul de vedere al partenerului de sex feminin - pornografia este adesea co-conspiratorul neincriminat. Bărbatul are tendința să i-o întoarcă femeii cu furie, țipând: "Tu ai vrut să ți-o fac! Termină cu minciuna şi recunoaşte! Tu ai *vrut* să ți-o fac!"

Autoarea pretindea că lucrul pe care orice bărbat speră să-l audă în dormitor e: fa ce vrei. Muşcă-mă, sodomizează-mă, linge-mă între degetele de la picioare, bea vin din buricul meu, dă-mi o perie şi ridică-ți fundul să te bat cu ea, nu contează ce. Fa ce vrei. Uşa e închisă şi noi suntem aici înăuntru, dar, de fapt, numai *tu* eşti aici, eu nu sunt decât o extensie a fanteziilor tale şi numai *tu* eşti aici. Eu nu am dorințe proprii, nu am necesități proprii, nu am tabuuri. Fă ce vrei cu umbra asta, cu fantezia asta, cu fantoma asta.

Mi s-a părut că eseista spune cel puțin pe jumătate numai prostii; presupoziția că bărbatul găseşte adevărata plăcere sexuală doar transformând femeia într-un soi de accesoriu masturbator spune mai multe despre observator decât despre participanți. Doamna asta folosise o mulțime de cuvinte de jargon şi o cantitate apreciabilă de inteligență, dar, în subsidiar, nu spunea decât că Somerset Maugham, preferatul dintotdeauna al lui Jo, o pusese pe Sadie Thompson să spună în "Rain", o poveste scrisă cu optzeci de ani în urmă: bărbații sunt nişte porci, nişte porci scârboşi şi mizerabili, toți sunt aşa. Însă noi, prin definiție, *nu* suntem porci, cel puțin până nu suntem împinşi dincolo de limita răbdării. Iar dacă suntem împinşi, problema rareori este sexul; de obicei e teritoriul. Am auzit nişte feministe susținând că, pentru bărbați, sexul şi teritoriul sunt interşanjabile, iar ăsta-i un lucru foarte departe de adevăr.

Am mers înapoi la birou, am deschis uşa şi, în spatele meu, telefonul a sunat din nou. Şi am încercat o altă senzație familiară, venită înapoi după o vacanță de patru ani: furia aceea împotriva telefonului, pornirea de a-l smulge de-a dreptul din perete şi de a-l arunca în celălalt colț al camerei.

De ce trebuia să sune toată lumea atunci când scriam? De ce nu puteau pur şi simplu... ei bine... să mă lase să fac ce vreau?

Am izbucnit într-un râs fals şi m-am întors la telefon, observând pe el urma udă a mâinii mele de la cum îl ținusem înainte.

— Alo?

— Ți-am spus să stai la vedere când eşti cu ea.

— Bună dimineața şi dumneavoastră, domnule avocat Storrow.

— Tre' că eşti într-o altă zonă temporală acolo, colega. La mine-n New York e unu şi cinşpe.

— Am luat cina cu ea, am spus. Afară. E-adevărat că i-am citit fetiței o poveste şi că am ajutat-o s-o pună în pat, dar...

— Îmi închipui că jumătate din oraş crede că deja v-o trageți de vă zboară creierii, iar cealaltă jumătate va crede acelaşi lucru dacă trebuie să apar în instanță alături de ea.

Numai că nu părea cu adevărat furios; mi s-a părut că vorbeşte ca şi când aceasta era una dintre zilele lui bune.

— Te pot obliga să le spui cine plăteşte pentru serviciile tale? am întrebat. La audierile preliminare, adică?

— Mnu.

— La depoziția mea de vineri?

— Christoase, nu. Durgin şi-ar pierde întreaga credibilitate de protector *ad litem* dacă ar marşa pe direcția asta. De asemenea, au motive să nu abordeze aspectul sexual al problemei. Interesul lor e să dovedească faptul că Mattie e-o mamă neglijentă şi poate violentă. Să demonstrezi că mama nu-i o călugăriță a încetat să mai dea roade cam pe vremea când *Kramer vs. Kramer* a început să ruleze la cinematografe. Şi aceasta nici măcar nu e singura problemă pe care o au în a aborda astfel cazul.

Părea acum plin de-o voioşie constructivă.

— Spune-mi.

— Max Devore are optzeci şi cinci de ani şi e divorțat. Divorțat de două ori, de fapt şi de drept. Înainte să ofere custodia unui bărbat singur de vârsta lui, trebuie avută în

vedere o custodie secundară. Acesta e, de fapt, singurul lucru mai important ca acuzele aduse mamei de abuz şi neglijență.

— Care-s acuzațiile astea? Ştii?

— Nu. Şi nici Mattie nu ştie, fiindcă sunt nişte scorneli. Apropo, Mattie e-o dulceață...

— Mda, este.

— ... şi cred că va fi un martor minunat. De-abia aştept s-o întâlnesc în carne şi oase. Între timp, nu mă sabota. Discutam despre custodia secundară, corect?

— Corect.

— Devore are un fiu şi o fiică din prima căsnicie. Fiica a fost declarată incompetentă mintal şi trăieşte într-un spital undeva prin California - în Modesto, cred. Nu-i un pariu bun pentru atribuirea custodiei.

— Aşa se pare.

— Fiul, Roger, are... - Am auzit foşnetul slab al unor pagini de agendă. - cincizeci şi patru de ani. Aşa că nici el nu-i un pui tocmai vioi. Totuşi, sunt o mulțime de indivizi în zilele noastre care devin tătici la vârsta asta; e-o minunată lume nouă. Roger însă e homosexual.

Mi-am amintit de Bill Dean spunând: *Poponar. Am auzit că-s mulți d-ăştia prin California.*

— Am crezut că ai spus că sexul nu contează.

— Poate ar fi trebuit să spun că sexul *hetero* nu contează. În unele state - California e unul dintre ele - nici sexul *homo* nu contează... sau nu atât de mult. Cazul acesta însă nu va fi judecat în California. Va fi judecat în Maine, unde oamenii sunt mai puțin deschişi ca să înțeleagă cum pot doi bărbați căsătoriți - căsătoriți unul cu celălalt, vreau să spun - să crească o fetiță.

— Roger Devore e *căsătorit!*

Bine. Recunosc. Am simțit atunci şi eu o anume veselie oripilantă. Îmi era ruşine de ea - Roger Devore nu era decât un tip care-şi trăia viața şi e posibil să fi avut puțin sau chiar deloc de-a face cu întreprinderea curentă a bătrânului său tată - însă am simțit-o chiar şi-aşa.

— El şi cu un programator pe nume Morris Ridding şi-au pus pirostriile în 1996, a spus John. Am găsit informaţia asta la o simplă căutare pe calculator. Iar dacă se pomeneşte despre asta la proces, am de gând să o exploatez cât de mult pot. Nu ştiu ce va însemna asta - în această fază e imposibil de prezis —, dar, dacă mi se oferă ocazia să descriu o imagine a fetiţei aceleia vesele, cu ochi sinceri, crescând împreună cu doi bărbaţi în vârstă care-şi petrec probabil mare parte din viaţă conversând prin intermediul calculatoarelor, speculând cu privire la ce-au putut face căpitanul Kirk şi domnul Spock după ce s-au stins luminile în ţara ofiţerilor... ei bine, dacă mi se oferă ocazia asta, am de gând s-o folosesc.

— Pare un gest puţin cam meschin, am spus.

M-am auzit vorbind pe tonul unui om care vrea să fie contrazis, poate chiar să i se râdă în nas, însă asta nu s-a întâmplat.

— Sigur că e meschin. Lasă impresia că tragi de volan şi urci pe trotuar să dobori şi vreo doi trecători inocenţi.

Roger Devore şi Morris Ridding nu se ocupa de droguri, nu fac trafic cu minori şi nu jefuiesc bătrâne. Însă aici e vorba de custodie, iar custodia transformă fiinţele în umane în insecte mai bine decât o face divorţul. Cazul acesta nu-i chiar aşa de rău cum ar putea fi, dar e suficient de rău, fiindcă e atât de *descoperit.* Max Devore s-a întors în orăşelul lui natal cu un singur scop şi nimic altceva: să cumpere un copil. Asta mă înfurie pe mine.

Am surâs, închipuindu-mi un avocat care semăna cu Elmer Fudd stând cu puşca în mână lângă o vizuină de iepure inscripţionată cu DEVORE.

— Mesajul meu către Devore va fi foarte simplu: preţul copilului tocmai s-a ridicat. Probabil la o cifră mai mare decât îşi va putea el permite vreodată să plătească.

— *Dacă* ajunge în sala de judecată - ai spus asta deja de mai multe ori. Crezi că există posibilitatea ca Devore să renunţe pur şi simplu şi să plece?

— O posibilitate destul de mare, mda. Aş spune că-i o posibilitate excelentă, dacă Devore n-ar fi bătrân şi obişnuit să

se facă totul după vrerea lui. Mai e şi întrebarea dacă e în continuare sau nu destul de ascuțit la minte să-şi dea seama care-i sunt interesele. Voi încerca să aranjez o întâlnire cu el şi cu avocatul lui cât voi fi prin zonă, dar până acum n-am reuşit să trec de secretară.

— De Rogette Whitmore?

— Nu, cred că ea-i cu un pas mai sus pe scară. N-am vorbit încă nici cu ea. Dar o voi face.

— Încearcă fie cu Richard Osgood, fie cu George Footman, am spus. Oricare dintre ei te poate pune în legătură cu Devore sau cu consilierul lui şef.

— Vreau să vorbesc cu femeia aia, Whitmore, oricum. Bărbații ca Devore au tendința să devină din ce în ce mai dependenți de sfătuitorii lor apropiați pe măsură ce îmbătrânesc, iar ea ar putea fi o persoană-cheie în încercarea de a-l convinge să renunțe la caz. Femeia poate fi şi o piedică pentru noi. L-ar putea instiga să lupte, probabil pentru că ea crede că bătrânul poate câştiga şi probabil pentru că vrea să vadă cum sar penele în aer. De asemenea, e posibil să se căsătorească cu el.

— Să se *căsătorească* cu el?

— De ce nu? Bătrânul ar putea-o convinge să semneze un contract prenupțial - n-aş putea aduce asta spre atenția completului de judecată mai mult decât pot avocații lui să pescuiască după persoana care l-a angajat pe avocatul lui Mattie - şi asta i-ar putea îmbunătăți şansele de câştig.

— John, am văzut-o pe femeia aia. Trebuie că are ea însăşi şaptezeci de ani.

— Însă e-un posibil jucător feminin într-un caz de custodie în care trofeul e-o fetiță, iar ea e calea de mijloc între bătrânul Devore şi cuplul de homosexuali căsătoriți. Trebuie să ținem cont şi de asta.

— Bine.

M-am uitat iarăşi la uşa biroului, dar nu chiar cu atâta jind. Vine o vreme când ți-ai terminat treaba pe ziua respectivă, fie că vrei asta, fie că nu, iar mie mi s-a părut că vremea aceea sosise. Poate că spre seară...

— Avocatul pe care ți l-am găsit se numeşte Romeo Bissonette. - A făcut o pauză. - Crezi că poate fi un nume adevărat?

— E din Lewiston?

— Da, de unde ştii?

— Fiindcă în Maine, mai ales prin preajma Lewiston-ului, numele ăsta poate fi adevărat. Trebuie să merg să mă-ntâlnesc cu el?

Nu voiam să merg să-l întâlnesc. Până la Lewiston erau optzeci de kilometri de şosea cu două benzi, care acum trebuie că forfoteau de campere şi de rulote Winnebago. Ce voiam era să merg să înot şi apoi să trag un pui de somn. Un pui de somn *fără vise.*

— Nu e nevoie. Sună-l şi vorbeşte puțin cu el. El nu-i de fapt decât o plasă de siguranță - va obiecta în caz că întrebările merg mai departe de incidentul petrecut în dimineața zilei de Patru Iulie. Vei spune adevărul în legătură cu acel incident, întregul adevăr şi nimic altceva decât adevărul. Ai priceput?

— Da.

— Vorbeşte cu el înainte, apoi întâlniți-vă vineri la... stai puțin... e chiar aici... - Paginile agendei au foşnit din nou. - întâlniți-vă la restaurantul de pe Route 120 la nouă treizeci. La o cafea. Discutați puțin, cunoaşteți-vă reciproc, fă-i poate cinste. Eu voi fi cu Mattie, încercând să aflu cât de multe pot. S-ar putea să fie nevoie să angajăm un detectiv particular.

— Îmi place când vorbeşti murdar[{35}].

— Îhî. O să am grijă ca facturile să ajungă la tipul tău, Goldacre. El le va trimite agentului tău, iar agentul poate să le...

— Nu, am spus. Spune-i lui Goldacre să mi le trimită direct aici. Harold e născut dintr-o mamă evreică. Cât mă va costa?

— Şaptezeci şi cinci de mii de dolari, minimum a spus absolut fără nici o ezitare. Şi fără nici un fel de regret în voce.

— Să nu-i spui lui Mattie.

— Bine. Ai avut parte de ceva distracție până acum, Mike?

— Ştii ce, într-un fel chiar mă distrez, am spus căzut pe gânduri.

— Pentru şaptezeci şi cinci de miare, ar fi indicat să fie aşa.

Ne-am luat rămas bun şi John a închis.

Aşezând receptorul în furcă, mi-a trecut prin minte că trăisem în ultimele cinci zile mai multe decât în ultimii patru ani.

De data asta, telefonul n-a sunat şi am reuşit să parcurg tot drumul înapoi spre birou, însă ştiam că terminasem definitiv cu munca pe ziua aceea. M-am aşezat în faţa IBM-ului, am apăsat tasta REVENIRE de două ori şi tocmai începeam să-mi scriu o notă în josul paginii la care lucram, despre ce urma să se întâmple în carte, când m-a întrerupt telefonul. Ce moftangiu mic şi posac mai e şi telefonul, şi cât de puţine veşti bune primim prin el! Astăzi fusese, însă, o excepţie, şi mi-am spus că pot pune punct cu un zâmbet. Lucram, în definitiv - *lucram.* O parte din mine însă se minuna că şedeam aici singur, respirând cu uşurinţă, inima bătându-mi egal în piept şi nu se întrevedea nici măcar o sclipire de atac de anxietate la orizontul aşteptărilor mele. Scrisesem:

[URMEAZĂ: Drake către Raiford. Se opreşte în drum la o tarabă cu legume să discute cu tipul care-o ţine, un informator vechi, are nevoie de-un nume bun . & colorat. Pălărie de pai. Tricou cu DisneyWorld. Discută despre Shackleford.]

Am rotit tamburul până ce IBM-ul a scuipat foaia de hârtie, am aşezat-o în vârful manuscrisului şi mi-am notat un ultim mesaj: "Sună-l pe Ted Rosencrief despre Raiford". Rosencrief era un ofiţer de marină ieşit la pensie, care locuia în Derry. Îl angajasem ca asistent cercetător la mai multe cărţi, folosindu-l la un proiect ca să afle cum se produce hârtia, care erau obiceiurile migratoare ale unor păsări anume la alt proiect, câteva informaţii despre arhitectura camerelor de înmormântare din interiorul pira-midelor la un al treilea. Şi întotdeauna vreau "câteva informaţii", niciodată "întreaga

tărăşenie". Ca scriitor, motoul meu a fost întotdeauna nu mă băga în ceaţă cu detaliile. Genul de proză pe care o scrie Arthur Hailey mă depăşeşte - nici n-o pot citi, ce s-o mai şi scriu. Vreau să ştiu doar atât cât să pot minţi în culori vii. Rosie ştia asta şi întotdeauna am lucrat bine împreună.

De data aceasta voiam să aflu puţine informaţii despre închisoarea Raiford din Florida şi despre cum e de fapt aripa condamnaţilor la moarte de acolo. Mai vroiam câteva informaţii şi despre psihologia ucigaşilor în serie. Mi-am spus că Rosie va fi probabil fericit să mă audă... aproape la fel de fericit pe cât eram eu să am un motiv pentru care să-l sun.

Am luat cele opt pagini scrise la rând dublu şi le-am frunzărit, încă uimit de existenţa lor. Să fi fost o maşină de scris IBM veche şi un corp de literă Courier secretul în tot acest timp? În mod sigur, aşa părea.

Ceea ce ieşise era, de asemenea, uimitor. Avusesem idei şi în ultimii mei patru ani sabatici; în privinţa aceasta nu existase nici o criză de creaţie. Una dintre ele fusese chiar minunată, genul de lucru care cu siguranţă ar fi devenit un roman dacă aş mai fi putut fi în stare să scriu romane. De la şase la douăsprezece erau din cele catalogate drept "bunicele", înţelegând că puteau da roade pe spaţii restrânse... sau că puteau creşte pe neaşteptate înalte şi pline de mister peste noapte, precum vrejul de fasole al lui Jack. Uneori se-ntâmplă asta. Cele mai multe erau sclipiri, micuţe "şi-dacă" ce veneau şi plecau precum stelele căzătoare atunci când conduceam sau mergeam pe jos sau zăceam pur şi simplu în pat noaptea şi aşteptam să adorm. *Bărbatul în cămaşă roşie* a fost un şi-dacă. Am văzut într-o zi un bărbat îmbrăcat într-o cămaşă de un roşu-aprins, spălând vitrina magazinului JC Penney din Derry - asta se-ntâmpla înainte ca magazinul să se mute în centrul comercial. Un tânăr şi o tânără au trecut pe sub scara lui... mare ghinion, potrivit vechii superstiţii. Aceştia doi nu ştiau pe *unde* mergeau, însă se ţineau de mână, sorbindu-se adânc din priviri, la fel de îndrăgostiţi ca toţi ţinem de douăzeci de ani din istoria omenirii. Bărbatul era înalt şi, privindu-l, vârful capului lui a trecut cu doar câţiva centimetri

pe sub picioarele spălătorului de geamuri. Dacă n-ar fi fost atent, întreaga schelărie s-ar fi prăbuşit.

Incidentul s-a transformat în ceva de domeniul trecutului în cinci secunde. Lucrul la *Bărbatul în cămaşa roşie* mi-a luat cinci luni. Doar că, de fapt, întreaga carte a fost gata într-o secundă de şi-dacă. Mi-am închipuit o ciocnire în loc de-o ratare la mustață. Totul a curs de acolo. Scrisul a fost o muncă de secretariat.

Ideea la care lucram acum nu era una dintre Ideile Mărețe ale lui Mike (vocea lui Jo a introdus cu atenție majusculele), însă nu era nici o şi-dacă. Nici o povestioară gotică de suspans cum mai scrisesem nu era; V. C. Andrews cu prepuț nu era niciunde prin apropiere acum. Însă dădea impresia de lucru temeinic, de lucru adevărat şi, în dimineața aceasta, ieşise din mine la fel de natural ca respirația.

Andy Drake era un investigator particular în Key Largo. Avea patruzeci de ani, era divorțat, tată al unei fetite în vârstă de trei ani. În deschiderea cărții, se afla în casa din Key Largo a unei femei pe nume Regina Whiting. Şi doamna Whiting avea o fetiță a ei, de cinci ani. Doamna Whiting era căsătorită cu un decorator de interioare extrem de bogat, care nu ştia ce ştia Andy Drake: că, până în anul 1992, Regina Taylor Whiting fusese Tiffany Taylor, o damă de companie din Miami cu tarif mare.

Atât reuşisem să scriu înainte să înceapă să sune telefonul. Uite ce mai ştiam, ce muncă de secretariat mai aveam de făcut în următoarele săptămâni, presupunând că minunat recuperata mea capacitate de lucru se menținea:

Într-o zi, când Karen Whiting avea trei ani, telefonul sunase în vreme ce ea şi cu mama ei stăteau în piscina cu apă caldă de pe peluză. Regina voise să-l roage pe grădinar să răspundă, apoi se hotărâse s-o facă ea - majordomul lor îşi luase liber din cauza unei gripe, iar ea nu se simțea în stare să-i ceară unui străin o favoare. Spunându-i fiicei sale să nu plece nicăieri, Regina dăduse fuga să răspundă la telefon. Când Karen îşi ridicase brațul să n-o stropească mama ieşind din piscină, îşi scăpase păpuşa pe care o îmbăia. Aplecându-se s-o ridice,

părul i se prinsese într-una dintre scurgerile piscinei. (Povestea mi se declanşase în minte cu vreo doi sau trei ani în urmă, citind despre un accident fatal asemănător.)

Grădinarul, un tip fără nume într-o cămaşă kaki, trimis pentru o treabă scurtă de amenajare estetică, observase ce se întâmpla. O luase la fugă peste gazon, sărise cu capul înainte în piscină şi ridicase copilul la suprafață, lăsând păr şi o bucată de scalp în scurgere. Îi făcuse respirație artificială până ce fetița îşi revenise în simțiri. (Aceasta avea să fie o scenă minunată, plină de suspans, şi de-abia aşteptam s-o scriu.) Avea să refuze toate ofertele de recompensă isterice ale mamei, deşi avea să-i dea într-un sfârşit o adresă, unde să vină soțul ei să discute cu el. Doar că atât adresa, cât şi numele, John Sanborn, aveau să se dovedească false.

Doi ani mai târziu, fosta prostituată cu o a doua viață, de om respectabil, îl vede pe prima pagina a unui ziar din Miami pe bărbatul care i-a salvat copilul. Se spune că numele lui e John Shackleford şi că fusese arestat pentru violarea şi uciderea unei fetițe de nouă ani. Şi, continua articolul, e suspectat în peste alte patruzeci de crime, cele mai multe dintre victime fiind copii. "L-ați prins pe Şapca de base-ball?" avea să strige unul dintre reporteri la conferința de presă. "John Shackleford e Şapca de Baseball?"

— Ei bine, am spus, coborând scările, ei în mod sigur aşa *cred.*

Auzeam prea multe bărci pe lac în după-amiaza aceasta ca să iau în considerare o baie la pielea goală. Mi-am îmbrăcat slipul, mi-am prins un prosop în jurul şoldurilor şi-am pornit pe potecă în jos - cea care fusese în visul meu flancată de felinare cu abajur din hârtie - să-mi spăl transpirația coşmarurilor şi a neaşteptatei munci de dimineață.

Sunt douăzeci şi trei de traverse de cale ferată între Sara şi lac. Nu păşisem decât peste patru sau cinci înainte să mă izbească enormitatea lucrului care tocmai se întâmplase. Buzele au început să-mi tremure. Culorile copacilor şi ale cerului s-au amestecat la un loc, pe măsură ce ochii mi se umpleau de lacrimi. Un sunet a început să iasă din mine - un

fel de geamăt înfundat. Puterea mi-a părăsit picioarele şi m-am aşezat greu pe o traversă. Preț de o clipă am crezut că se terminase, doar o alarmă falsă, apoi am început să plâng. Mi-am îndesat un capăt al prosopului în gură când durerea era mai mare, temându-mă că, dacă oamenii de pe bărci ar auzi sunetele care ieşeau din mine, ar crede că este omorât cineva în partea asta a lacului.

Am plâns de durere pentru anii goi pe care-i petrecusem fără Jo, fără prieteni şi fără munca mea. Am plâns de mulțumire fiindcă anii aceştia sterpi păreau să se fi sfârşit. Era mult prea devreme să fiu sigur - cu o floare nu se face primăvară şi opt pagini de manuscris nu fac o revenire a carierei - dar mi se părea că într-adevăr aşa era. Şi am plâns şi d frică, aşa cum facem când o experiență îngrozitoare s-a terminat în sfârşit sau când a fost evitat la milimetru un accident cumplit. Am plâns fiindcă mi-am dat seama brusc că mersesem pe-o linie albă de când murise Jo, că mersesem chiar pe mijlocul drumului. Prin cine ştie ce miracol, fusesem luat din calea pericolului. Habar nu aveam cine mă luase din drum, însă asta nu conta - era o întrebare care putea aştepta încă o zi sau două.

Am plâns tot ce-am avut de plâns în mine. Apoi m-am dus la lac şi am început să înot anevoie. Apa rece îmi dădea o senzație mai mult decât plăcută în timp ce se prelingea pe corpul meu supraîncălzit; îmi dădea o senzație asemănătoare cu revenirea la viață.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

— Spuneți-vă numele pentru dosar.

— Michael Noonan.

— Adresa dumneavoastră?

— În Derry am domiciliul stabil, strada Benton, numărul 14, dar întrețin o casă şi în TR-90, lângă lacul Dark Score. Adresa poştală e Căsuța 832. Casa se află mai precis pe Stradela Patruzeci şi doi, dinspre Route 68.

Elmer Durgin, protectorul *ad litem* al lui Kyra, a fluturat o mână dolofană în fața feței sale, fie pentru a alunga o insectă sâcâitoare, fie să-mi spună că era de-ajuns. Eram de acord că ajungea. Mă simțeam mai degrabă ca fetița din *Oraşul nostru* care şi-a dat adresa astfel: Grover's Corner, New Hampshire, America, Galaxia Calea Lactee, Mintea lui Dumnezeu. Era destul de agitat. Ajunsesem la vârsta de patruzeci de ani încă virgin în privința procedurilor de judecată şi, chiar dacă ne aflam în sala de conferințe de la firma Durgin, Peter şi Jarrette de pe Bridge Street din Castle Rock, aici se desfăşurau tot nişte proceduri de judecată.

Pe lângă desfăşurarea acestei festivități, mai era un detaliu ciudat ce merită a fi menționat. Stenograful nu folosea una dintre tastaturile alea fixate pe-un postament care seamănă cu un aparat de socotit, ci un Stenomask, un mecanism care se fixează pe partea inferioară a feței. Mai văzusem aşa ceva înainte, dar numai în vechile filme polițiste alb-negru, cele în care Dan Duryea sau John Payne conduce întotdeauna un Buick cu geamuri ca nişte hublouri, menținând un aer dur şi fumând o țigară Camel. Era destul de ciudat să te uiți într-un colț al încăperii şi să vezi un tip semănând cu cel mai bătrân pilot de avion de luptă din lume, dar mai ciudat era să auzi cum tot ce spui este imediat repetat pe-o voce înfundată, monotonă.

— Mulțumesc, domnule Noonan. Soția mea v-a citit toate cărțile şi spune că sunteți scriitorul ei preferat. Am vrut doar să se consemneze acest lucru.

Durgin a chicotit gras. De ce nu? Era un tip gras. Cel mai mult oamenii graşi îmi plac - au firi expansive, ca să se asorteze cu taliile lor expansive. *Există* însă un subgrup pe care eu îl numesc al Omuleților Graşi şi Răi. Nu vrei să te pui cu OGRii dacă te poți abține; îți vor arde casa şi-ți vor viola câinele dacă le mai dai o jumătate de motiv şi un sfert de ocazie. Puțini dintre ei au mai mult de un metru cincizeci şi şapte de centimetri (înălțimea lui Durgin, am estimat) şi mulți au sub un metru cincizeci. Zâmbesc mult, dar ochii lor nu zâmbesc. Omuleții Graşi şi Răi urăsc lumea întreagă. Îi urăsc

cel mai mult pe oamenii care se pot uita în josul corpurilor lor şi-şi pot vedea picioarele. Aici eram inclus şi eu, chiar dacă cu greu.

— Vă rog, mulțumiți-i soției dumneavoastră din partea mea, domnule Durgin. Sunt sigur că v-ar putea recomanda unul cu care să începeți şi dumneavoastră.

Durgin a chicotit. La dreapta sa, asistenta lui - o tânără frumoasă care părea că terminase facultatea de drept cu şaptesprezece minute în urmă - a chicotit. La dreapta mea, Romeo Bissonette a chicotit. În colț, cel mai bătrân pilot de F-111 din lume a continuat doar să murmure în Stenomask-ul lui.

— Aştept să apară versiunea cinematografică, a spus.

Ochii i-au scânteiat uşor într-un fel urât, ca şi când ar fi ştiut că nici una dintre cărțile mele nu fusese adaptată cinematografic - doar un film pentru televiziune realizat după *Ființă dual*ă, care făcuse ratinguri aproape egale cu cele ale Campionatelor Naționale de Retapițare a Sofalelor. Speram să fi încheiat ideea de amabilități a grăsuliului ăsta mic şi cretin.

— Eu sunt protectorul *ad litem* al lui Kyra Devore, a spus. Ştiți ce-nseamnă asta, domnule Noonan?

— Cred că ştiu.

— Înseamnă, a continuat Durgin, că am fost desemnat de judecătorul Rancourt să hotărăsc - dacă pot - ce este mai bine pentru Kyra Devore, în caz ca devine necesar un proces de atribuire a custodiei. Judecătorul Rancourt nu va trebui, într-un asemenea caz, să-şi fundamenteze hotărârea pe concluziile mele, dar în multe cazuri exact asta se întâmplă.

S-a uitat la mine cu mâinile împreunate peste un dosar negru. Asistenta cea frumoasă, pe de altă parte, lua notițe de zor. Poate că nu avea încredere în pilotul de atac. Durgin arăta ca şi când s-ar fi aşteptat la un ropot de aplauze.

— Aceea a fost o întrebare, domnule Durgin? am spus, iar Romeo Bissonette m-a lovit uşor şi exersat în gleznă cu piciorul. Nu era nevoie să mă uit la el ca să ştiu că nu fusese un accident.

Durgin îşi pungi buzele atât de netede şi de umede, că arătă de parcă se dăduse cu luciu pe ele. Pe creştetul capului său strălucitor, aproximativ două duzini de fâşii de păr erau pieptănate sub forma unor arcuri mici şi netede. Mi-a oferit o privire răbdătoare, estimativă. În spatele ei se afla toată urâțenia intransigentă a Omuleților Graşi şi Răi. Amabilitățile se încheiaseră, sigur că da. Eram convins de asta.

— Nu, domnule Noonan, aceea nu a fost o întrebare. Mi-am spus că ați vrea să ştiți de ce a trebuit să vă rugăm să vă despărțiți de minunatul dumneavoastră lac într-o dimineață atât de plăcută. Poate că m-am înşelat. Acum, dacă...

S-a auzit o bătaie hotărâtă în uşă, urmată de prietenul nostru, al tuturor, George Footman. Astăzi, Cleveland de Zi cu Zi fusese înlocuit de o uniformă kaki de Ajutor de Şerif, cu o curea Sam Browne şi cu un pistol la brâu. S-a servit cu o privire sănătoasă la decolteul asistentei, oferit de-o bluză albastră din mătase, apoi i-a înmânat un dosar şi un casetofon. Mi-a oferit o privire scurtă de gâscan înainte să plece. *Mi-amintesc de tine, amice,* spunea privirea aceea. *Scriitoraşul cel deştept, tipul care se mulțumeşte cu puțin.*

Romeo Bissonette şi-a înclinat capul spre mine. Şi-a folosit latura palmei să astupe spațiul dintre gura lui şi urechea mea.

— Caseta lui Devore, a spus.

Am dat din cap să dau de veste că am înțeles, apoi m-am întors iarăşi spre Durgin.

— Domnule Noonan, le-ați întâlnit pe Kyra Devore şi pe mama ei, Mary Devore, nu-i aşa?

Cum făceai să scoți Mattie din Mary, m-am întrebat... şi-apoi am ştiut, aşa cum ştiusem de pantalonii albi scurți şi de bustieră. *Mattie* era felul în care încercase Ki să spună la început *Mary.*

— Domnule Noonan, nu vă deranjăm cumva somnul?

— Nu-i nevoie să fiți sarcastic, nu-i aşa? a întrebat Bissonette.

Tonul său era blând, dar Elmer Durgin i-a oferit o privire care spunea că, în cazul în care OGRii reuşeau să-şi atingă

țelul de-a domina lumea, Bissonette se va afla la bordul primei maşini blindate având ca destinație gulagul rusesc.

— Îmi cer iertare, am spus înainte să poată răspunde Durgin. Mi-au zburat minţile aiurea pentru o clipă sau două.

— O idee pentru o nouă povestire? a întrebat Durgin, zâmbind în felul lui fals. Arăta ca o broască râioasă de mlaştină îmbrăcată într-o jachetă sport. S-a întors spre bătrânul pilot de avion, i-a spus să taie ultima remarcă, apoi a repetat întrebarea referitoare la Kyra şi Mattie.

Da, am spus, le întâlnisem.

— O dată sau mai mult decât o singură dată?

— Mai mult decât o singură dată.

— De câte ori le-ați întâlnit?

— De două ori.

— Ați vorbit cu Mary Devore şi la telefon?

Întrebările se îndreptau deja într-o direcție care mă făcea să mă simt incomodat.

— Da.

— De câte ori?

— De trei ori.

A treia avusese loc cu o zi în urmă, când mă întrebase dacă nu vreau să mă alătur ei şi lui John Storrow la o masă de prânz la iarbă verde în parcul public după depoziție. Un prânz acolo, în mijlocul oraşului, în fața lui Dumnezeu şi a tuturor oamenilor... deşi, având alături un avocat din New York pe rolul de bonă, ce putea fi rău în asta?

— Ați vorbit cu Kyra Devore la telefon?

Ce întrebare ciudată! O întrebare la care nu se gândise nimeni înainte. Presupun că acesta era în parte şi motivul pentru care o pusese.

— Domnule Noonan?

— Da, am vorbit cu ea o dată.

— Ne puteți spune natura acelei conversații?

— Păi... - M-am uitat întrebător la Bissonette, dar n-am primit nici un ajutor. Era evident că nici el nu ştia. - Mattie...

— Mă scuzați? - Durgin s-a plecat în față atât de mult cât a putut. Ochii lui erau atenți în orbitele lor de carne rozalie. -

Mattie?

— Mattie Devore. *Mary* Devore.

— Îi spuneți Mattie?

— Da, am spus şi am simțit un impuls sălbatic să adaug: *În pat! Aşa îi spun în pat! "Oh, Mattie, nu te opri, nu te opri", strig eu!* - Acesta e numele cu care mi s-a prezentat. Am întâlnit-o...

— O să ajungem şi acolo, dar acum mă interesează convorbirea pe care ați avut-o la telefon cu Kyra Devore. Când a avut loc aceasta?

— Ieri a avut loc.

— Nouă iulie 1998.

— Da.

— Cine a sunat?

— Ma... Mary Devore.

Acum mă va întreba de ce a sunat, mi-am spus, *iar eu îi voi spune că mai voia să avem un maraton sexual, preludiul constând din a ne da reciproc căpşune înmuiate în ciocolată, în vreme ce ne uităm la fotografii cu pitici malformați despuiați.*

— Cum de s-a întâmplat să vă vorbească Kyra Devore?

— A întrebat dacă are voie. Am auzit-o spunân-du-i mamei ei că vrea să-mi zică ceva.

— Ce voia să vă spună?

— Că făcuse prima ei baie cu spumă.

— V-a spus şi că a tuşit?

Am rămas tăcut, uitându-mă la el. În clipa aceea am înțeles de ce urăsc oamenii avocații, mai ales după ce au fost luați la refec de unul care se pricepe la ce face.

— Domnule Noonan, ați vrea să vă repet întrebarea?

— Nu, am spus, întrebându-mă de unde făcuse rost de informația asta. Îi urmăriseră nemernicii ăştia telefonul lui Mattie? Telefonul meu? Amândouă? Poate pentru prima dată, am înțeles la un nivel visceral cum trebuie să fie să ai un miliard de dolari. Cu atâta bănet poți pune sub urmărire o mulțime de telefoane. - Mi-a spus că mama ei i-a suflat clăbuci în față şi că a tuşit. Dar era...

— Mulțumesc, domnule Noonan, să ne-ntoarcem acum...

— Dați-i voie să termine, a spus Bissonette. Aveam impresia că el se implicase mai mult decât se aşteptase în derularea depoziției, însă nu părea să-l deranjeze. Era un bărbat cu aspect adormit, cu față de ogar. - Nu suntem în sala de judecată, iar dumneavoastră nu-l supuneți unui interogatoriu încrucişat.

— Trebuie să mă gândesc la bunăstarea fetiței, a spus Durgin. A părut în acelaşi timp ofuscat şi smerit, o cominație la fel de omogenă ca sosul de ciocolată şi porumbul cu smântână. - E o responsabilitate pe care o iau foarte în serios. Dacă las impresia că vă cicălesc, domnule Noonan, îmi cer scuze.

Nu m-am deranjat să-i accept scuzele - asta ne-ar fi făcut pe amândoi să părem nişte prefăcuți.

— Tot ce voiam să spun e că Ki râdea când mi-a spus asta. A spus că ea şi cu mama ei s-au bătut cu spumă de baie. Când a revenit mama ei la telefon, şi ea râdea.

Durgin îşi deschisese dosarul pe care i-l adusese Footman şi frunzărea cu viteză paginile în vreme ce eu vorbeam, de parcă nu auzea nici un cuvânt din ce spuneam.

— Mama ei... Mattie, cum îi spuneți dumneavoastră.

— Da. Mattie cum îi spun eu. De unde ştiți totuşi de convorbirea noastră particulară?

— Asta nu vă priveşte, domnule Noonan.

A ales o singură foaie de hârtie, apoi a închis dosarul. A ridicat hârtia, asemeni unui doctor studiind o radiografie, iar eu am observat că era acoperită de-un text scris la maşină la un singur rând.

— Haideți să ne întoarcem la prima dumneavoastră întâlnire cu Mary şi Kyra Devore. Aceasta s-a întâmplat pe Patru Iulie, nu-i aşa?

— Da.

Durgin scutura din cap.

— Dimineața zilei de Patru. Şi ați întâlnit-o mai întâi pe Kyra Devore.

— Da.

— Aţi întâlnit-o pe ea mai întâi fiindcă atunci mama ei nu era cu ea, nu-i aşa?

— Asta-i o întrebare prost formulată, domnule Durgin, dar bănuiesc că răspunsul e da.

— Mă simt flatat să-mi corecteze gramatica un om care s-a aflat pe lista celor mai bine vândute cărţi, a spus Durgin, zâmbind. Zâmbetul său sugera că i-ar plăcea să mă vadă şezând alături de Romeo Bissonette în maşina aceea blindată pornită spre gulagul rusesc. - Povestiţi-ne despre întâlnirea aceea, avută mai întâi cu Kyra Devore şi apoi cu Mary Devore. Sau Mattie, dacă vă place mai mult aşa.

Am spus povestea. Când am terminat, Durgin a plasat casetofonul în faţa mea. Unghiile degetelor sale grăsulii erau la fel de lucioase ca şi buzele lui.

— Domnule Noonan, aţi fi putut-o călca pe Kyra cu maşina, nu-i aşa?

— Categoric, nu. Mergeam cu cincizeci şi cinci la oră - asta-i limita maximă de viteză în zona de lângă magazin. Am văzut-o la timp ca să pot opri.

— Să presupunem, însă, că aţi fi venit din cealaltă direcţie - mergând spre nord, în loc de sud. Tot aţi fi văzut-o destul de din timp?

Aceasta era, de fapt, o întrebare mult mai întemeiată ca unele dintre celelalte. Cineva venind din cealaltă direcţie ar fi avut un timp destul de scurt de reacţie. Şi totuşi...

— Da, am spus.

Durgin a ridicat din sprâncene.

— Sunteţi sigur de asta?

— Da, domnule Durgin. Poate că ar fi trebuit să apăs puţin mai tare pe frână, dar...

— Cu cincizeci şi cinci la oră.

— Da, cu cincizeci şi cinci. V-am spus, limita maximă de viteză...

— ... pe porţiunea aceea din Route 68. Da, mi-aţi spus asta. Sigur că da. Din cât v-aţi putut da seama de-a lungul vremii, puteţi spune că cei mai mulţi se supun acestei reguli în zona aceea?

— N-am petrecut prea mult timp în TR din 1993 încoace, aşa că nu pot...

— Haideți, domnule Noonan - asta nu-i o scenă dintr-una dintre cărțile dumneavoastră. Răspundeți-mi doar la întrebare sau o să stăm aici toată dimineața.

— Fac ce pot, domnule Durgin.

A suspinat, obosit.

— Deținеți casa de lângă lacul Dark Score din anii optzeci, nu-i aşa? Iar limita maximă de viteză din apropierea magazinului universal Lakeview, a oficiului poştal şi a "Garajului Bun la Toate" al lui Dick Brooks - ceea ce este numit Satul de Nord - nu s-a schimbat de atunci, nu?

— Nu, am recunoscut.

— Întorcându-mă la întrebarea mea de la început, atunci, după observațiile dumneavoastră, se supun cei mai mulți oameni limitei de cincizeci şi cinci de kilometri pe acea porțiune de şosea?

— Nu ştiu dacă cei mai mulți fac asta, fiindcă am făcut o statistică, dar cred că mulți nu o fac.

— Ați vrea să auziți mărturia Ajutorului de Şerif al Districtului Castle, domnul Footman, cu privire la locul în care se dau cele mai multe amenzi pentru depăşire a vitezei legale în TR-90, domnule Noonan?

— Nu, am spus cât se poate de sincer.

— Au trecut alte maşini pe lângă dumneavoastră cât ați vorbit mai întâi cu Kyra Devore şi apoi cu Mary Devore?

— Da.

— Câte?

— Nu ştiu cu precizie. Vreo două.

— Se poate să fi fost trei?

— Posibil.

— Cinci?

— Nu, probabil nu atât de multe.

— Dar nu ştiți cu precizie, nu-i aşa?

— Nu.

— Fiindcă Kyra Devore era supărată.

— De fapt, se stăpânea destul de bine pentru o...

— A plâns în prezența dumneavoastră?

— Păi...da.

— Mama ei a făcut-o să plângă?

— Nu-i corect.

— La fel de incorect ca a-i permite unui copil de trei ani să se plimbe pe mijlocul unei şosele aglomerate într-o dimineață de sărbătoare, în opinia dumneavoastră, sau poate nu chiar atât de incorect ca asta?

— Dumnezeule, ia-o mai încet, a spus domnul Bissonette cu calm. Pe fața lui de ogar se putea citi mâhnire.

— Îmi retrag întrebarea, a spus Durgin.

— Care? am întrebat.

S-a uitat la mine obosit, ca pentru a spune că trebuie să dea nas cu nemernici ca mine tot timpul şi că e obişnuit cu felul în care ne comportăm noi.

— Câte maşini au trecut pe lângă dumneavoastră din momentul în care ați luat copilul şi l-ați dus în siguranță până în momentul când v-ați despărțit de cele două Devore?

Am urât bucata aceea cu "l-ați dus în siguranță", dar, chiar în vreme ce-mi formulam răspunsul, bătrânul murmura întrebarea în Stenomask. Acela era, însă, exact lucrul pe care-l făcusem. Nu aveam cum s-o dau cotită.

— V-am spus, nu ştiu cu siguranță.

— Ei bine, oferiți-mi o presuptimare.

Presuptimare. Unul dintre cuvintele care niciodată nu mi-au plăcut prea mult. Un cuvânt demn de Paul Harvey.

— S-ar putea să fi fost trei.

— Inclusiv Mary Devore însăşi? Care conducea un... - Şi-a consultat hârtia pe care o scosese din dosar. - ... un Jeep Scout model 1982?

Mi-am amintit de Ki cum spusese: *Mattie melge lepede* şi am înțeles unde voia Durgin să ajungă. Şi nu puteam face nimic să-l opresc.

— Da, era ea şi era un Scout. Nu ştiu din ce an.

— Conducea sub limita maximă de viteză, la limita maximă de viteză sau deasupra limitei maxime de viteză când a trecut de locul unde stăteați dumneavoastră cu Kyra în brațe?

Mergea cam cu optzeci, dar i-am spus lui Durgin că nu puteam fi sigur. M-a îndemnat să încerc - *Ştiu că nu sunteţi familiarizat cu nodul spânzuratului, domnule Noonan, dar sunt sigur că puteţi face unul dacă vă daţi puţin străduinţa* - şi am refuzat cât de politicos am putut.

A ridicat iarăşi hârtia.

— Domnule Noonan, v-ar surprinde dacă doi martori - Richard Brooks junior, proprietarul Garajului Bun la Toate al lui Dick, şi Royce Merrill, un tâmplar ieşit la pensie - pretind că doamna Devore mergea cu mult peste cincizeci şi cinci de kilometri la oră când a trecut pe lângă locul unde vă aflaţi dumneavoastră?

— Nu ştiu, am spus. Eu eram preocupat de fetiţă.

— V-ar surprinde să aflaţi că Royce Merrill a apreciat viteza maşinii la nouăzeci şi cinci de kilometri pe oră?

— Asta-i ridicol. Când a apăsat frâna, ar fi trebuit să derapeze şi să se răstoarne în şanţ.

— Urmele derapajului, măsurate de Ajutorul de Şerif Footman, indică o viteză de cel puţin optzeci de kilometri pe oră, a spus Durgin.

Nu era o întrebare, dar s-a uitat la mine circumspect, ca pentru a mă invita să mă mai zbat puţin şi să mă afund încă puţin în groapa asta puturoasă. Eu n-am spus nimic. Durgin şi-a împreunat palmele sale grăsulii şi s-a aplecat pe ele spre mine. Privirea circumspectă dispăruse.

— Domnule Noonan, dacă nu aţi fi dus-o pe Kyra Devore pe marginea drumului - dacă nu aţi fi salvat-o - nu cumva ar fi călcat-o cu maşina *propria ei mamă?*

Aceasta era întrebarea cu adevărat grea iar eu cum ar fi trebuit să-i răspund? Bissonette cu siguranţă nu-mi făcea nici un semn ajutător; părea că încearcă să stabilească un contact vizual plin de înţeles cu asistenta cea frumoasă. Mi-am amintit atunci de cartea pe care o citea Mattie în paralel cu "Bartleby" - *Martor tăcut,* de Richard North Patterson. Spre deosebire de avocaţii lui Grisham, cei ai lui Patterson păreau întotdeauna că ştiu ce fac. *Obiecţie, onorată instanţă, îi cere martorului să speculeze.*

Am ridicat din umeri.

— Îmi cer iertare, domnule avocat, nu pot spune; mi-am lăsat globul de cristal acasă.

Am văzut iarăşi sclipirea aceea urâtă în ochii lui Durgin.

— Domnule Noonan, nu vă pot promite că, dacă nu răspundeți acum acestei întrebări, nu veți fi chemat din Malibu sau din Insula Focului sau de oriunde veți merge să vă scrieți următorul op ca să-i răspundeți altă dată.

Am ridicat din umeri.

— V-am spus deja că mă preocupa fetița. Nu vă pot spune cât de repede conducea mama ei sau cât de bună e vederea lui Royce Merrill sau dacă Ajutorul de Şerif Footman a măsurat măcar urmele de derapaj care trebuia. Pe partea aceea de drum sunt o grămadă de urme, asta vă pot spune. Să presupunem că *mergea* cu optzeci? Chiar cu optzeci şi cinci, să spunem. Are douăzeci şi unu de ani, Durgin. La vârsta de douăzeci şi unu, abilitățile de condus ale unei persoane sunt în cea mai bună stare. Probabil că ar fi ocolit-o pe copilă, şi asta cu uşurință.

— Cred că ajunge.

— De ce? Fiindcă nu primiți ce voiați? - Pantoful lui Bissonette m-a lovit iarăşi în gleznă, dar l-am ignorat. - Dacă sunteți de partea lui Kyra, de ce vorbiți ca şi când ați fi de partea bunicului ei?

Un zâmbet mic şi răutăcios a apărut pe buzele lui Durgin. Genul de zâmbet care spune: *Bine, deşteptule, vrei să ne jucăm?* A tras casetofonul puțin mai aproape de el.

— Dacă tot ați adus aminte de bunicul lui Kyra, domnul Maxwell Devore din Palm Springs, haideți să discutăm despre el puțin, vreți?

— E spectacolul dumneavoastră.

— Ați vorbit vreodată cu Maxwell Devore?

— Da.

— În persoană sau la telefon?

— La telefon.

M-am gândit să adaug că acesta făcuse cumva rost de numărul meu neînregistrat, apoi mi-am adus aminte că şi

Mattie făcuse, şi m-am hotărât să-mi țin gura despre acest subiect.

— Când s-a întâmplat asta?

— În seara sâmbetei trecute. Seara zilei de Patru Iulie. M-a sunat în timp ce urmăream focurile de artificii.

— Iar subiectul conversației dumneavoastră a fost micuța aventură din acea dimineață?

În timp ce punea întrebarea, Durgin şi-a vârât mâna în buzunar şi a scos o casetă. Gestul acesta a avut o natură ostentativă; în acea clipă a semănat cu un magician de salon arătându-ți ambele laturi ale batistei de mătase. Şi trăgea o cacealma. Nu puteam fi sigur de asta... şi totuşi eram. Devore înregistrase conversația noastră, sunt sigur - zumzetul acela de fundal fusese cu adevărat prea puternic şi, la un anumit nivel, eram conştient de lucul acesta chiar în vreme ce vorbeam cu el - şi credeam că aceasta se afla cu adevărat pe caseta pe care Durgin o introducea acum în casetofon... Însă totul era o cacealma.

— Nu-mi amintesc, am spus.

Mâna lui Durgin a paralizat în acțiunea de-a închide uşița transparentă a casetofonului. S-a uitat la mine cu o neîncredere sinceră... şi cu încă ceva. Mi s-a părut că acel ceva era o mânie născută din mirare.

— Nu vă amintiți? Haideți, domnule Noonan. Cu siguranță scriitorii se *antrenează* să-şi poată aminti tot felul de conversații, iar aceasta n-a avut loc decât cu o săptămână în urmă. Spuneți-mi despre ce ați vorbit.

— Chiar nu vă pot spune, i-am zis pe-o voce nepăsătoare, fără nuanțe.

Preț de o clipă, Durgin a părut aproape panicat. Apoi, trăsăturile lui s-au îndreptat. O unghie lustruită s-a plimbat înainte şi înapoi peste butoanele REW, FF, PLAY şi REC.

— Cum a început domnul Devore conversația? a întrebat.

— A spus alo, am zis eu cu calm şi s-a auzit un sunet scurt şi înfundat din spatele Stenomask-ului. Ar fi putut fi sunetul bătrânului curățându-şi gâtul; ar fi putut fi un râset reținut.

Pete de culoare îi înfloreau lui Durgin în obraji.

— După alo? Ce-a urmat?

— Nu-mi amintesc.

— V-a întrebat despre acea dimineață?

— Nu-mi amintesc.

— Nu i-ați spus cumva că Mary Devore era împreuna cu fiica ei, domnule Noonan? Că erau împreuna, culegând flori? Nu cumva asta i-ați spus acestui bunic îngrijorat atunci când v-a întrebat despre incidentul care devenise subiect predilect de conversație pentru toți localnicii în acea zi de Patru Iulie?

— Măi, să fie, a spus calm Bissonette. Şi-a ridicat o mână deasupra mesei, apoi mi-a atins palma cu degetele celeilalte, alcătuind T-ul unui arbitru. - Pauză.

Durgin s-a uitat la el. Roşeața din obraji era acum mai pronunțată, iar buzele i se întinseseră destul de tare să-i scoată la iveală dinții mici şi lucrați cu grijă.

— Ce mai vrei şi *tu?* aproape că a mârâit supărat, de parcă Bissonette tocmai începuse să-i povestească despre Calea Mormonilor sau poate despre Rozacrucieni.

— Vreau să încetezi să-l mai împingi de la spate pe tipul ăsta şi vreau ca toată tărăşenia aia despre culesul florilor să fie scoasă din procesul verbal, a spus Bissonette.

— De ce? a sărit Durgin.

— Fiindcă încerci să pui în procesul verbal lucruri pe care martorul nu vrea să le spună. Dacă vrei să întrerupem şedința pentru scurtă vreme, ca să-l putem suna pe judecătorul Rancourt, să aflăm şi părerea lui...

— Îmi retrag întrebarea, a spus Durgin. S-a uitat la mine cu un soi de furie neajutorată, morocănoasă. - Domnule Noonan, vreți să mă ajutați să fac meseria?

— Vreau s-o ajut pe Kyra Devore dacă pot spus.

— Foarte bine. - A dat din cap de parcă nu ar f existat nici o deosebire între cele două dorințe Atunci, spuneți-mi vă rog despre ce ați vorbit cu Maxwell Devore.

— Nu-mi pot aduce aminte.

I-am prins privirea şi i-am susținut-o.

— Poate, am spus, îmi puteți dumneavoastră împrospăta memoria.

A urmat un moment de tăcere, asemeni celui care se iveşte uneori la o partidă de pocher cu miză mare chiar după ce au fost plasate ultimele pariuri şi chiar înainte ca jucătorii să-şi arate cărțile. Până şi bătrânul pilot de atac tăcea, ochii lui clipind deasupra măştii. Apoi, Durgin a împins casetofonul la o parte cu podul palmei (expresia buzelor sale spunea că simțea pentru treaba asta cam ceea ce simțeam eu deseori pentru telefon) şi s-a întors la dimineața zilei de Patru Iulie. Nu m-a întrebat deloc despre cina pe care am luat-o cu Mattie şi cu Ki în seara de marți şi nu s-a întors deloc la conversația pe care am avut-o cu Devore la telefon - aceea când spusesem toate lucrurile alea ciudate şi uşor de demontat.

Am continuat să răspund la întrebări până la unsprezece şi jumătate, însă interviul s-a terminat de fapt atunci când Durgin a împins la o parte casetofonul cu podul palmei. Am ştiut lucrul ăsta şi sunt destul de sigur că şi el l-a ştiut.

— Mike! Mike, aici!

Mattie îmi făcea cu mâna de la una dintre mesele din zona pentru picnic din spatele estradei pentru formație din parcul public. Arăta plină de viață şi fericită. I-am răspuns cu o fluturare de mână şi am pornit în direcția aceea, croindu-mi drum printre copiii care jucau fazan, ocolind un cuplu de adolescenți care se giugiuleau pe iarbă şi ferindu-mă de-un Frisbee după care a sărit un ciobănesc german şi pe care l-a prins cu dibăcie.

Alături de ea se afla un roşcat înalt şi costeliv, dar de-abia dacă am avut timp să-l observ. Mattie mi-a venit în întâmpinare când încă mă aflam pe locul cu pietriş, şi-a petrecut brațele în jurul meu, m-a îmbrățişat - şi nici n-a fost o îmbrățişare scurtă, de societate, cu fundul scos în afară - şi apoi m-a sărutat pe gură destul de tare să-mi apese buzele de dinți. S-a auzit un plescăit puternic atunci când l-a încheiat. S-a îndepărtat şi s-a uitat la mine cu o încântare nedisimulată.

— A fost sau nu cel mai mare sărut pe care l-ai primit vreodată?

— Cel mai mare în cel puțin patru ani, am spus. Te mulțumeşte asta?

Şi, dacă nu avea să se îndepărteze de mine în următoarele câteva secunde, urma să primească o dovadă fizică a cât de multă plăcere îmi provocase sărutul acela.

— Cred că va trebui să mă mulțumească.

S-a întors spre tipul cel roşcat cu un fel ciudat de sfidător.

— Am făcut bine?

— Probabil nu, a spus el, dar cel puțin nu sunteți pentru moment în raza de acțiune a tipilor ăia bătrâni de la Garajul Bun la Toate. Mike, eu sunt John Storrow. Mă bucur să te întâlnesc în carne şi oase.

L-am plăcut pe dată, poate fiindcă îl întâlnisem aşezând cu grijă farfurii din carton pe o masă de picnic, îmbrăcat în costumul lui din trei piese newyorkez, în vreme ce părul lui roşcat, cârlionțat, îi era suflat de vânt asemenea unor ierburi marine. Pielea lui era alburie şi pistruiată, genul acela de piele care nu se bronzează niciodată, doar se arde şi apoi se cojeşte pe bucăți mari, asemănătoare cu nişte eczeme. Când ne-am salutat, mâna lui părea că e alcătuită doar din încheieturi. Trebuia să aibă cel puțin treizeci de ani, dar arăta de vârsta lui Mattie, iar eu am bănuit că vor mai trece cinci ani până să poată comanda o băutură alcoolică fără să-şi arate permisul de conducere.

— Ia loc, a spus. Am pregătit un prânz din cinci feluri, grație magazinului Variety din Castle Rock - carne tocată, căreia din cine ştie ce motiv, pe-aici i se spune "sandviş italienesc"... mozzarella pe băț... usturoi prăjit... ciocolată Twinkies.

— Astea-s doar patru, am spus.

— Am uitat de sucuri, a spus, şi a scos dintr-o geantă maro trei sticle cu gât lung cu bere de rădăcini S'OK. Să mâncăm. Mattie e de serviciu la bibliotecă de la două la opt vinerea şi sâmbăta, iar acum ar fi un moment prost pentru ea să lipsească de la serviciu.

— Cum a mers la cercul de lectură de aseară? am întrebat. Văd că nu te-a mâncat de vie Lindy Briggs.

A râs, şi-a împreunat mâinile şi le-a scuturat deasupra capului.

— Am fost bestială! I-am dat pe spate pe toți! N-am îndrăznit să le spun că am primit cele mai bune interpretări de la tine...

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru micile lui daruri, a spus Storrow.

Îşi desfăcea şi el sandvişul din hârtia de măcelărie cernită, mişcându-se cu grijă şi puțin neîncrezător, folosindu-se doar de vârfurile degetelor.

— ... aşa că le-am spus că m-am uitat în vreo două cărți şi că acolo am dat de nişte idei călăuzitoare. A fost minunat într-un fel. M-am simțit ca o studentă.

— Bun.

— Bissonette? a întrebat John Storrow. Unde-i el? N-am mai întâlnit încă un tip pe care să-l cheme Romeo.

— A spus că trebuie să se întoarcă degrabă în Lewiston. Scuze.

— De fapt, e mai bine să fim doar noi, cel puțin pentru început.

A muşcat din sandviş - acestea se vând în rulouri lungi - şi s-a uitat surprins la mine.

— Nu-i rău.

— Mănâncă mai mult de trei şi devii dependent pe viață, a spus Mattie şi a înfulecat sănătos dintr-al ei.

— Povesteşte-ne despre depo, a spus John şi, cât ei au mâncat, eu am vorbit. Când am terminat, mi-am luat şi eu sandvişul şi m-am jucat puțin de-a prinsul din urmă. Uitasem cât de bun e unul italian - dulce, acru şi uleios, toate în acelaşi timp. Desigur, nimic ce are un gust atât de bun nu poate fi sănătos; asta-i sigur. Cred că se poate spune acelaşi lucru şi despre îmbrățişările sincere venite din partea unei fete tinere cu probleme legale.

— Foarte interesant, a spus John. Chiar foarte interesant.

A luat o mozzarella pe băț din punga cu pete de grăsime, a rupt o bucată din ea şi s-a uitat cu un fel de oroare fascinată la albeața unsuroasă dinăuntru.

— Cei de-aici mănâncă aşa ceva? a întrebat.

— Touché.

A înmuiat o bucată în borcănaşul de plastic conținând sos pentru spaghete (în astfel de situații, în vestul Maine-ului acesta se numeşte "pastă pentru brânză") şi a mâncat-o.

— Ei? l-am întrebat.

— Nu-i rău. Ar trebui să fie mult mai calde, însă.

Da, avea dreptate. Să mănânci mozzarella pe băț rece e ca şi cum ai mânca muci reci, o observație pe care mi-am spus că o voi ține pentru mine în această vineri frumoasă de mijloc de vară.

— Dacă avea Durgin caseta, de ce n-a pus-o s-o ascultați? a întrebat Mattie. Nu înțeleg.

John şi-a întins brațele în aer, şi-a puşcat degetele şi s-a uitat la ei cu căldură.

— Probabil că nu vom şti niciodată cu siguranță, a spus.

Credea că Devore va renunța la proces - se citea asta în fiecare mişcare a corpului său şi în fiecare inflexiune a vocii. Lucru care ne umplea de speranțe, însă ar fi fost bine dacă Mattie nu şi-ar fi permis să fie *prea* plină de speranțe. John Storrow nu era atât de tânăr pe cât părea şi probabil nici atât de neprihănit (sau aşa speram eu cu fervoare), însă *era* tânăr. Şi nici el, nici Mattie nu ştiau povestea săniuței lui Scooter Larribee. Şi nici nu văzuseră chipul lui Bill Dean atunci când mi-o spusese.

— Vrei să auzi câteva ipoteze?

— Sigur, am spus.

John şi-a lăsat sandvişul pe farfurie, s-a şters pe mână şi apoi a început să numere pe degete.

— În primul rând, *el* te-a sunat pe tine. Conversațiile înregistrate în asemenea circumstanțe au o valoare foarte îndoielnică. În al doilea rând, n-a vorbit tocmai ca şi când ar fi fost căpitanul Kangaroo, nu-i aşa?

— Nu.

— În al treilea rând, povestea pe care ai născocit-o te inculpă pe *tine,* Mike, dar nu foarte mult, şi nu o inculpă pe Mattie deloc. Şi, apropo, chestia aia cu Mattie suflându-i

spumă lui Kyra în față, îmi place aia. Dacă mai mult de-atât nu pot face, ar fi spre folosul lor să renunțe chiar acum. În ultimul rând - şi aici se află probabil adevărul - cred că Devore suferă de Boala lui Nixon.

— Boala lui Nixon? a întrebat Mattie.

— Caseta pe care o are Durgin nu e singura casetă. Nu poate fi. Iar socrul tău se teme că, dacă introduce ca probă în proces o casetă înregistrată cu cine ştie ce aparatură are el la Warrington, noi le-am putea cita pe toate. Iar eu blestemat să fiu dacă n-aş încerca să fac asta.

Mattie părea năucită.

— Ce se poate afla pe ele? Şi dacă-i ceva rău, de ce nu le distruge pur şi simplu?

— Poate că nu are cum, am spus. Poate că are nevoie de ele în alte scopuri.

— Nu prea contează asta, a spus John. Durgin mergea la cacealma şi *asta* contează. Îşi lovi podul palmei uşor pe tăblia mesei de picnic. - Cred că renunță la caz. Chiar cred asta.

— E prea devreme să ne gândim la aşa ceva, am spus imediat, dar mi-am dat seama după chipul lui Mattie - strălucind mai puternic ca niciodată - că răul se înfăptuise.

— Spune-i şi lui ce ai mai făcut până acum, l-a îndemnat Mattie pe John. Apoi eu trebuie să plec la bibliotecă.

— Unde o trimiți pe Kyra în zilele tale lucrătoare? am întrebat-o.

— La doamna Cullum. Locuieşte cu trei kilometri mai în sus pe Wasp Hill Road. În iulie mai e şi ŞBV de la zece până la trei. Asta-i Şcoala Biblică de Vară. Lui Ki îi place la nebunie, mai ales cântatul şi teatrele de păpuşi cu Noe şi Moise. Autobuzul o lasă acasă la Arlene şi eu vin s-o iau pe la nouă şi un sfert. - A zâmbit puțin dusă pe gânduri. - Când ajungem, de obicei doarme tun întinsă pe canapea.

John a continuat să vorbească următoarele aproximativ zece minute. Nu se ocupa de mult de caz, dar pusese deja o mulțime de roți în mişcare. Un tip din California aduna informații despre Roger Devore şi Morris Ridding ("aduna informații" suna mult mai bine decât "îşi băga nasul peste

tot"). Pe John îl interesa în mod deosebit să afle ce natură avea relația dintre Roger Devore şi tatăl lui şi dacă Roger avea cunoştință de nepoțica lui din Maine. John pornise şi o campanie pentru a afla cât mai multe lucruri posibil despre activitățile şi mişcările lui Max Devore de când se întorsese în TR-90. De asta se ocupa un investigator particular, unul recomandat de Romeo Bissonette, avocatul meu cu împrumut.

În vreme ce vorbea, frunzărind rapid un carnețel pe care-l scosese din buzunarul sacoului, mi-am amintit ce-mi spusese la telefon despre Doamna Dreptate: *Pune-i nişte cătuşe la încheieturile solide ale mâinilor ei şi lipeşte-i nişte leucoplast peste gură să se asorteze cu panglica de la ochi, violeaz-o şi arunc-o în noroi.* Poate că era o imagine prea dură pentru ceea ce făceam noi, dar mi-am spus că cel puțin îi dădeam uşor târcoale.

Mi l-am imaginat pe sărmanul Roger Devore la bara martorilor, venit cu avionul cale de patru mii opt sute de kilometri să fie întrebat despre preferințele lui sexuale. Trebuia să țin cont însă de faptul că tatăl lui îl pusese în această postură, şi nu Mattie, eu, sau John Storrow.

— Ai mai făcut progrese în încercarea de-a te întâlni cu Devore sau cu consilierul lui şef pe probleme legale? am întrebat.

— Nu ştiu sigur. Vaporul s-a lansat la apă, oferta e pe masă, pucul e pe gheață, alege metafora care-ți place, amestecă-le şi fă-le să se potrivească dacă asta vrei.

— Fierul e pus la încins în foc, a spus Mattie.

— Pionii-s pe tabla de joc, am adăugat eu.

Ne-am uitat unul la altul şi am râs. John ne-a privit cu tristețe, apoi a suspinat, şi-a luat sandvişul şi a început iarăşi să mănânce din el.

— Chiar trebuie să te întâlneşti cu el şi cu avocatul lui care face mai mult sau mai puțin figurați ? am întrebat.

— Ai vrea să câştigi jocul ăsta şi apoi să descoperi că Devore o poate lua de la capăt folosindu-se de comportamentul lipsit de etică al apărătorului legal al lui Mary Devore? a replicat John.

— Nici măcar să nu glumeşti cu aşa ceva! a strigat Mattie.

— Nu glumea, a spus John. Trebuie să fie împreună cu avocatul lui, da. Nu cred că asta se va întâmpla, nu în jocul ăsta. Nici măcar nu am văzut cum arată *băşinosu'* ăsta bătrân şi trebuie să vă spun că mor de curiozitate.

— Dacă doar de asta ai nevoie să fii fericit, vino la terenul de softball marțea viitoare seara, a spus Mattie. Va fi acolo în scaunul lui cu rotile dichisit, râzând şi bătând din palme şi sugând din masca aia de oxigen blestemată la fiecare aproximativ cincisprezece minute.

— Nu-i o idee rea, a spus John. Trebuie să mă întorc la New York pentru week-end - plec *après* Osgood - dar poate că vin marți înapoi. S-ar putea să-mi aduc şi mănuşa de joc.

A început să curețe masa şi, iarăşi, mi s-a părut că arată atât sclifosit, cât şi afectuos în acelaşi timp, aşa cum şi arăta Stan Laurel atunci când purta şorț. Mattie l-a dat repede la o parte şi a preluat controlul.

— Nimeni n-a mâncat ciocolata Twinkie pe care am adus-o, a spus ea, puțin tristă.

— Du-le acasă fiicei tale, a spus John.

— Nici vorbă. Nu-i dau voie să mănânce chestii d-astea. Ce fel de mamă mă credeți?

Ne-a observat expresiile, a repetat ceea ce tocmai spusese, apoi a izbucnit în râs. Ne-am alăturat şi noi.

Bătrânul Scout al lui Mattie era parcat într-unul dintre locurile înclinate din spatele monumentului de război, care, în Castle Rock, e reprezentat de statuia unui soldat din primul război mondial cu o porție generoasă de găinaț pe casca sub formă de oală. Lângă Scout era parcat un Taurus nou-nouț cu abțibildul firmei de închirieri auto Hertz, lipit sub cel de inspecție tehnică. John şi-a aruncat servieta - liniştitor de subțirică şi nu foarte ostentativă - pe bancheta din spate.

— Dacă reuşesc să mă întorc marți, te sun, i-a spus lui Mattie. Te sun şi dacă reuşesc să stabilesc o întâlnire cu socrul tău prin Osgood ăsta.

— O să cumpăr eu sandvişurile italieneşti atunci, a spus Mattie.

John a zâmbit, apoi a prins-o de braț cu o mână şi cu cealaltă m-a prins pe mine. Semăna cu un preot nou venit în oraş pregătindu-se să cunune primul cuplu.

— Discutați la telefon dacă simțiți nevoia, a spus, ținând minte mereu că unul sau amândouă posturile s-ar putea să fie urmărite. Întâlniți-vă la piață din întâmplare. Mike, tu s-ar putea să simți nevoia de a da pe la biblioteca din localitate şi de a împrumuta o carte.

— Nu înainte să-ți înnoieşti abonamentul, însă, a spus Mattie, aruncându-mi între timp o privire rezervată.

— Dar gata cu vizitele la rulota lui Mattie. Ne-am înțeles?

Am spus da; ea a spus da; John Storrow a părut neconvins. M-a făcut să mă întreb dacă vedea pe fețele sau în mişcările noastre ceva ce n-ar fi trebuit să se vadă.

— Şi-au construit o strategie de atac care mai mult ca sigur că nu va da rezultate, a spus. Nu putem risca să le oferim ocazia să-şi schimbe tactica. Asta înseamnă fără întâlniri suspecte între voi doi; şi asta înseamnă şi fără întâlniri suspecte între Mi-ke şi Kyra.

Mina şocată a lui Mattie o făcea să pară iarăşi de doisprezece ani.

— Mike şi Kyra! Despre ce vorbeşti?

— Alegații de molestare a unui copil aruncate de către oameni atât de disperați, că sunt dispuşi să încerce orice.

— Asta-i ridicol, a spus ea. Iar dacă socrul meu vrea să arunce cu genul ăsta de noroi...

John a dat din cap.

— Da, ne-am vedea nevoiți să aruncăm înapoi. Presa de pe întreaga coastă ar urma să preia ştirea, poate chiar şi cei de la Tribunal TV, Domnul să ne binecuvânteze şi să ne salveze sufletele. Dacă putem evita ceva de genul ăsta, de ce să n-o facem? Nu face bine adulților şi nu face bine nici unui copil. Nici acum şi nici mai târziu.

S-a aplecat şi a sărutat-o pe Mattie pe obraz.

— Îmi cer scuze pentru întreaga poveste, a spus el, şi chiar a părut că regretă sincer. Pur şi simplu aşa-i un caz de custodie.

— Cred că m-ai prevenit. Dar pur şi simplu... gândul că ar face cineva un asemenea lucru doar fiindcă nu are cum altfel să câştige...

— Dă-mi voie să te previn iarăşi, a spus. Chipul lui s-a apropiat atât de mult de-un rânjet, cât îi permiteau probabil trăsăturile lui tinere şi sănătoase. - Avem de-a face cu un om foarte bogat şi cu o problemă foarte delicată. Combinația asta s-ar putea asemăna cu manevrarea unei dinamite vechi.

M-am întors spre Mattie.

— Încă-ți mai faci griji pentru Ki? Încă mai simți că e în pericol?

Am observat că se gândeşte să-şi îmblânzească răspunsul - dintr-o simplă şi bătrână rezervă de yankeu, cel mai probabil - şi apoi s-a hotărât să n-o facă. S-a hotărât, probabil, că îmblânzirea e un lux pe care nu şi-l putea permite.

— Da. Dar nu-i decât un sentiment, să ştii.

John se încrunta. Am presupus că ideea că Devore ar putea apela la măsuri extralegale de a obține ce-şi dorea îi trecuse prin minte şi lui.

— N-o pierde din ochi atât cât poți, i-a spus. Eu respect intuițiile. A ta se bazează pe ceva concret?

— Nu, a răspuns Mattie şi privirea ei furtivă în direcția mea mă ruga să-mi țin gura. Nu chiar.

A deschis portiera Scout-ului şi a aruncat înăuntru gentuța cu ciocolatele Twinkie - se hotărâse totuşi să le păstreze. Apoi s-a întors spre John şi spre mine cu o mină aproape de furie.

— Nu ştiu cum să urmez sfatul acela, însă. Lucrez cinci zile pe săptămână şi, în august, când aducem la zi microfilmele, voi lucra şase zile. Acum, Ki ia masa de prânz la Şcoala Biblică de Vară şi cina la Arlene Cullum. Eu o văd doar dimineața. În restul timpului... - Ştiam ce voia să spună înainte spună; expresia era veche. - ... e pe TR.

— Te-aş putea ajuta să găseşti un *au pair*[{36}], am spus, spunându-mi că aş ieşi mult mai ieftin decât cu John Storrow.

— Nu, au spus atât de la unison, că s-au uitat unul la altul şi au râs. Dar, chiar şi când râdea, Mattie părea încordată şi nefericită.

— Nu vom lăsa în urmă hârţoage de care să se folosească Durgin şi echipa de avocaţi a lui Devore a spus John. Cine mă plăteşte pe mine e-un lucru. Cine-i plăteşte lui Mattie ajutorul pentru supravegherea copilului e un altul.

— Pe lângă asta, am acceptat deja destul de la tine, a spus Mattie. Mai mult decât să pot dormi cu sufletul împăcat. Nu am de gând să mă afund şi mai tare doar pentru o toană.

A urcat în Scout şi a închis portiera.

Mi-am aşezat mâinile pe geamul deschis. Acum eram la acelaşi nivel şi ne priveam ochi în ochi atât de intens, că era deconcertant.

— Mattie, nu am pe ce altceva să-mi cheltui banii. Sincer.

— Când vine vorba de onorariul lui John, accept. Fiindcă onorariul lui o priveşte pe Ki. - Şi-a aşezat mâna peste a mea şi a strâns uşor. - Chestia astalaltă, mă priveşte pe mine. Bine?

— Mda. Dar trebuie să-i spui bonei şi celor care se ocupă de chestia asta cu Biblia că ai pe rol un proces de custodie, un proces dificil probabil, şi că nu au voie să o lase pe Kyra să plece cu nimeni, nici chiar cu cineva cunoscut, fără a primi acceptul tău.

A zâmbit.

— Deja am aranjat asta. La îndemnul lui John. Păstrăm legătura, Mike.

Mi-a ridicat mâna, a sărutat-o sonor şi din inimă, şi a plecat.

— Ce crezi? l-am întrebat pe John în vreme ce urmăream cum Scout- -ul se îndepărtează către noul pod Prouty, care trece peste pârâul Castle şi-şi varsă traficul în şoseaua 68.

— Cred că e minunat că are un binefăcător cu stare şi un avocat isteţ, a spus el. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Dar îţi spun ceva: Mattie, cumva, nu-mi lasă impresia unei persoane norocoase. Am un sentiment... nu ştiu...

— Că o învăluie un nor pe care nu-l poţi vedea foarte clar.

— Poate. Poate că asta e. - Şi-a trecut degetele prin hăţişul roşcat al părului său. - Nu ştiu decât că-i ceva trist.

Ştiam exact despre ce vorbea... doar că eu mai simţeam ceva. Voiam să stau în pat cu ea, tristă sau nu, corect sau nu. Voiam să-i simt mâinile atingându-mă, trăgându-mă şi apăsându-mă, mângâindu-mă şi lovindu-mă. Voiam să-i pot mirosi pielea şi să-i simt gustul părului. Voiam să-i simt buzele mişcându-se pe urechea mea, respiraţia gâdilându-mi perişorii din pavilion când îmi spune să fac ce vreau, orice vreau.

M-am întors la Sara Laughs cu puţin înainte de două şi am intrat înăuntru, gândindu-mă la nimic altceva decât la biroul meu şi la IBM-ul cu corp de literă Courier. Scriam din nou - *scriam.* Încă de-abia îmi venea să cred. Aveam să lucrez (nu că mi s-ar fi părut a fi muncă după patru ani de lenevie) până la ora şase, să înot, după care să merg la Village Cafe pentru una dintre specialităţile bogate în colesterol ale lui Buddy.

În clipa în care am călcat pragul, clopoţelul lui Bunter a început să sune strident. M-am oprit în foaier, cu mâna înţepenită pe clanţă. Casa era încinsă şi puternic luminată, nici urmă de umbră nicăieri, însă pielea de găină ce se forma pe braţele mele îmi dădea senzaţia că e miezul nopţii.

— Cine-i acolo? am strigat.

Clopoţelul a tăcut. A urmat o clipă de linişte şi apoi a ţipat o femeie. S-a auzit de pretutindeni, a ţâşnit din aerul însorit, plin de praf, aşa cum iese transpiraţia din pielea încălzită. A fost un ţipăt de durere, de furie, de mâhnire... dar, cel mai mult, a fost un ţipăt de oroare. Şi am răspuns şi eu cu un strigăt. Nu m-am putut înfrâna. Fusesem speriat să stau pe scările întunecate ale pivniţei, ascultând pumnul nevăzut cum loveşte în izolaţie, dar sentimentul de acum era mult mai rău.

Nu s-a oprit - ţipătul acela. S-a pierdut, aşa cum se pierduse şi plânsetul de copil; s-a pierdut ca şi când persoana care ţipa era târâtă cu viteză pe un coridor lung, departe de mine.

Într-un sfârşit, a dispărut.

M-am sprijinit de bibliotecă, cu palma apăsată pe tricou, inima galopându-mi sub ea. Mă luptam să respir, iar muşchii îmi lăsau senzația aceea ciudată de *explozie* pe care o încerci după ce te-ai speriat cum scrie la carte.

A trecut un minut. Bătăile inimii au încetinit gradual, şi respirația a încetinit o dată cu ele. M-am îndreptat de spate, am făcut un pas împleticit şi, când am văzut că mă țin picioarele, am mai făcut doi. Am rămas în uşa bucătăriei, uitându-mă de-a lungul sufrageriei. Deasupra şemineului, elanul Bunter se uita sticlos înapoi la mine. Clopoțelul din jurul gâtului lui atârna nemişcat şi fără să scoată vreun clinchet. O rază încinsă de soare strălucea pe-o latură a lui. Singurul sunet era al ceasului ăla prostesc cu Pisica Felix din bucătărie.

Gândul care nu-mi dădea pace nici atunci era acela că femeia care țipase fusese Jo, că Sara Laughs era bântuită de soția mea şi că suferea. Moartă sau nu, soția mea suferea.

— Jo? am întrebat încet. Jo, eşti...

Plânsetul a început din nou - plânsetul unui copil terifiat. În aceeaşi clipă, gura şi nasul mi s-au umplut încă o dată cu gustul feros de apă de lac. Mi-am dus o mână la gât, speriat şi cu gura larg deschisă, apoi m-am aplecat deasupra chiuvetei şi am scuipat. S-a întâmplat cum se întâmplase şi înainte - în loc să dau afară un şuvoi de apă, n-a ieşit nimic decât puțină salivă. Sentimentul de saturație dispăruse, ca şi când nici n-ar fi existat vreodată.

Am rămas în loc, ținându-mă cu forță de tejghea, aplecat deasupra chiuvetei, semănând probabil cu un bețiv care a încheiat petrecerea dând afară aproape tot ce stinsese cu o seară în urmă.

Chiar aşa mă şi simțeam - uluit şi cu privirea împăienjenită, prea copleşit de sentimente să-mi dau seama ce se întâmpla de fapt.

Într-un sfârşit, m-am îndreptat iarăşi de spate am luat prosopul aşezat pe mânerul maşinii de spălat vase şi mi-am şters fața cu el. Aveam în frigider ceai şi-mi doream în cel mai groaznic fel un pahar mare şi gâtuit de gheață. Am întins

mâna după mâner şi am paralizat. Fructele şi legumele din magneți erau iarăşi aranjate în cerc. În mijloc erau acestea:

ajutor mănec

Ajunge, mi-am spus. *Plec de-aici. Chiar acum. Astăzi.*

Totuşi, o oră mai târziu, mă aflam în biroul năduşitor cu un pahar de ceai cu gheață aşezat pe masă lângă mine (cuburile din el se topiseră demult), îmbrăcat doar în slipul de baie şi pierdut în lumea pe care o cream - cea în care un detectiv particular pe nume Andy Drake încerca să demonstreze că John Shackleford nu era ucigaşul în serie supranumit Şapca de Base-ball.

Aşa reuşim să mergem mai departe: câte o zi o dată, câte o masă o dată, câte o durere o dată, câte o respirație o dată. Dentiştii merg pe câte un nerv o dată; constructorii de vapoare fac câte o carenă o dată. Dacă scrii cărți, mergi cu câte o pagină o dată. Întoarcem spatele tuturor lucrurilor pe care le ştim şi tuturor lucrurilor de care ne temem. Analizăm oferte comerciale, ne uităm la meciul de fotbal, preferăm Sprite în defavoarea AT&T-ului. Numărăm păsările de pe cer şi nu vrem să ne întoarcem fața de la fereastră când auzim paşii cuiva în spatele nostru, venind pe coridor înspre noi; spunem da, sunt de acord că deseori norii par a lua forma altor lucruri - a unui peşte şi a unui unicorn şi a unui călăreț —, dar nu sunt de fapt decât nişte nori. Spunem că nu sunt decât nişte nori chiar şi atunci când îi luminează fulgerul, şi ne întoarcem atenția la următoarea masă, la următoarea durere, la următoarea respirație, la următoarea pagină. Aşa reuşim să mergem mai departe.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Cartea era serioasă, bine? Cartea era magnifică.

Mă temeam să mă mut dintr-o *cameră* într-alta, cu atât mai puțin să-mi adun maşina de scris şi manuscrisul subțirel, de-abia început, şi să mă întorc la Derry. Acesta ar fi fost un

gest la fel de periculos ca acela de a scoate un nou-născut afară în furtună. Aşa că am rămas, rezervându-mi însă dreptul de-a pleca dacă deveneau prea ciudate lucrurile (aşa cum îşi rezervă şi fumătorii dreptul de a renunța la țigări dacă se înrăutățeşte tusea) şi astfel a trecut o săptămână. S-au întâmplat diverse lucruri în acest timp, dar, până să-l întâlnesc pe Max Devore pe Stradă în vinerea următoare - pe şaptesprezece iulie, trebuie să fi fost —, cel mai important lucru a fost acela că am continuat să lucrez la romanul care avea să se cheme, dacă-l terminam, *Prietenul meu din copilărie.* Poate că întotdeauna ne spunem că lucrul pe care l-am pierdut a fost cel mai bun lucru... sau ar fi fost cel mai bun. Nu ştiu sigur. Tot ce *ştiu* este că adevărata mea viață a însemnat în acea săptămână Andy Drake, John Shackleford şi o siluetă umbrită care stătea undeva departe în fundal. Raymond Garraty, prietenul din copilărie al lui John Shackleford. Un bărbat care purta uneori o şapcă de base-ball.

În timpul acelei săptămâni, manifestările au continuat în casă, dar la un nivel mai scăzut - n-a fost nimic ce să semene cu strigătul acela care-mi înghețase sângele în vene. A sunat de câteva ori clopoțelul lui Bunter şi de câteva ori fructele şi legumele din magneți s-au repoziționat în cerc... niciodată cu vreun cuvânt în mijloc, însă; nu în acea săptămână. Într-o dimineață, m-am trezit şi am văzut că recipientul cu zahăr era răsturnat, ducându-mă cu gândul la povestea lui Mattie cu făina. Nu era nimic scris în zahărul vărsat, însă se vedea o linie şerpuită...

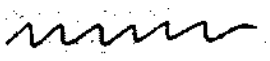

... ca şi când ar fi încercat cineva să scrie şi nu reuşise. Dacă acesta era cazul, îl compătimeam. Ştiam cum e să simți *asta.*

Depoziția mea în fața redutabilului Elmer Durgin avusese loc vineri, pe data de zece. Marțea următoare am mers pe

Stradă până la terenul de softball de la Warrington, sperând să-l ginesc pe Max Devore. Era aproape de ora şase când am ajuns destul de aproape să aud țipetele, scandările şi sunetul mingilor lovite. O potecă marcată cu simboluri rustice *(W*-uri curbate, săpate în lemnul de stejar al unor săgeți) te ducea pe lângă o radă abandonată, două şoproane şi un foişor acoperit pe jumătate de cârceii unui mur. Am ajuns într-un sfârşit la un teren liber. O grămadă de ambalaje de cartofi prăjiți, de acadele şi de cutii de bere sugerau faptul că, uneori, oamenii urmăreau meciurile din acest loc privilegiat. Nu mă puteam opri să nu mă gândesc la Jo şi la prietenul ei misterios, tipul în jachetă sport maro, tipul corpolent care-şi petrecuse un braț în jurul mijlocului ei şi care o condusese de la meci, râzând, înapoi spre Stradă. De două ori în timpul week-end-ului fusese cât pe ce s-o sun pe Bonnie Amudson să văd dacă pot cumva să aflu cine era tipul ăla, să-i pot pune un nume, şi de fiecare dată dădusem îndărăt. Câini care dorm, mi-am spus de fiecare dată. Câini care dorm, Michael.

Aveam întreaga zonă din spatele terenului numai pentru mine în acea seară şi mi se părea a fi la o distanță potrivită de baza principală, având în vedere că bărbatul care-şi parca de obicei scaunul cu rotile în spatele ei mă făcuse mincinos şi că eu îl invitasem să-şi vâre numărul meu de telefon acolo unde lumina soarelui e slabă.

În orice caz, nu trebuia să-mi fac griji. Devore nu era în public, aşa cum nu era nici fermecătoarea Rogette.

Am observat-o însă pe Mattie în spatele gardului protector din plasă cu ochiuri mari de la linia primei baze. John Storrow se afla lângă ea, îmbrăcat în jeanşi şi o cămaşă uşoară, părul lui roşcat ascuns aproape complet sub o şapcă purtând emblema celor de la Mets. Au stat pe margine, urmărind meciul şi discutând asemenea unor prieteni vechi vreme de două reprize, înainte să mă observe - mai mult decât de ajuns timp pentru ca eu să mă simt invidios pe poziția lui John, şi chiar puțin gelos.

Într-un sfârşit, cineva a aruncat o minge lungă spre centru, unde liziera pădurii servea singură de gard. Mijlocaşul a

început să alerge cu spatele, însă mingea avea să treacă mult peste capul lui. Se îndrepta pe direcția mea, la dreapta. M-am îndreptat într-acolo fără să gândesc, sărind prin ierburile care creşteau între gazonul tuns al terenului şi copaci, sperând că nu alerg prin urzici. Am prins mingea în mâna stângă şi am râs când unii dintre spectatori m-au ovaționat. Mijlocaşul m-a aplaudat lovind cu mâna dreaptă goală în buzunarul mănuşii din cea stângă. Cel care lovise fugea lejer între timp în cerc, trecând pe la toate bazele, ştiind că marcase un tur complet, stabilit prin regulament.

Am aruncat rapid mingea jucătorului şi, în timp ce mă întorceam la locul de unde plecasem, între ambalajele de acadele şi cutiile de bere, m-am uitat înapoi şi i-am văzut pe Mattie şi pe John uitându-se la mine.

Dacă există vreun lucru care să confirme faptul că nu suntem decât o altă specie de animal, una cu un creier puțin mai mare şi cu o idee *mult* mai mare despre importanța noastră în schema universală a lucrurilor, acela e dezvoltata capacitate de-a ne exprima prin gesturi când suntem nevoiți s-o facem. Mattie şi-a împreunat mâinile la piept, şi-a aplecat capul spre stânga, a ridicat din sprâncene - *Eroul meu.* Eu am ridicat mâinile la înălțimea umerilor şi am îndreptat palmele către cer - *Noroc chior, dom'şoară, n-a-nsemnat ni'ca.* John şi-a aplecat capul şi şi-a dus degetele la frunte, ca şi când l-ar fi durut ceva acolo - *Norocos nemernic ce eşti.*

O dată aceste comentarii făcute, am arătat spre locul din spatele bazei principale şi-am ridicat din umeri a întrebare. Cu o repriză mai târziu, un băiețaş care semăna cu un pistrui gigant, gata să explodeze, a fugit spre locul unde mă aflam eu, maioul cu Michael Jordan, mult prea mare pentru el, fluturându-i în jurul gleznelor asemenea unei rochii.

— Tipu' de acolo mi-o dat cincizăci de cenți să vă zic că tre' să-l sunați mai târziu la hotelu' la care stă în Rock, a spus, arătând cu degetul spre John. A zis să-mi mai dați cincizăci de cenți dacă aveți v-un răspuns.

— Spune-i că-l sun pe la nouă şi jumătate, am zis. Numai că nu am nimic mărunt la mine. Accepți un dolar întreg?

— Hei, mda, super.

L-a înşfăcat, s-a întors să plece, apoi s-a întors la loc, a rânjit, scoțând la iveală o dantură prinsă undeva între Actul I şi Actul II. Cu jucătorii de soft-ball în fundal, arăta ca un personaj arhetipal de-al lui Norman Rockwell[37].

— Tipu' vă mai zice şi că aia o fo' o prindere de tot rahatu'.

— Spune-i că acelaşi lucru-l zicea lumea mereu şi despre Willie Mays[38].

— Willie cine?

Ah, ce tineri. Ah, ce moravuri.

— Spune-i doar, fiule. Va şti el.

Am mai stat o repriză, dar meciul începea deja să lâncezească, Devore încă nu apăruse, aşa că m-am întors acasă pe unde venisem. Am întâlnit un pescar care stătea pe o stâncă şi doi tineri alergând pe Stradă către Warrington, ținându-se de mână. Mi-au spus bună şi eu le-am răspuns bună. Mă simțeam singur şi mulțumit în acelaşi timp. Cred că asta e-un fel de fericire destul de rară.

Când ajung acasă, unii îşi verifică robotul telefonic; în vara aceea, eu am verificat mereu uşa frigiderului. Eenie-meenie-chili-beanie, cum obişnuia să spună Bullwinkle Moose[39], spiritele sunt pe cale să vorbească. În seara aceea n-au vorbit, chiar dacă fructele şi legumele din magneți se regrupaseră într-o formă sinuoasă asemănătoare cu un şarpe sau poate cu litere *S* trăgând un pui de somn:

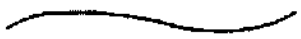

Puțin mai târziu, l-am sunat pe John şi l-am întrebat unde fusese Devore, iar el a repetat în cuvinte ceea ce îmi spusese deja, mult mai pe scurt, prin gesturi.

— E primul meci de la care lipseşte de când s-a întors, a spus. Mattie a încercat să întrebe câțiva oameni dacă se simte bine şi opinia generală a părut să fie că da... cel puțin din câte ştiau ei.

— Cum adică a *încercat* să întrebe câțiva oameni?

— Adică mai mulți nici n-au vrut să-i vorbească. "I-au servit indiferență", ar fi spus cei din generația părinților mei. *(Ai grijă, amice,* am gândit dar n-am rostit, *asta nu-i decât cu jumătate de pas mai departe de generația mea)* I-a vorbit într-un sfârşit una dintre vechile ei prietene, dar s-a generalizat o atitudine urâtă față de Mattie. Poate că Osgood ăla o fi un vânzător de nimic, dar în calitate de domnul Dăbani al lui Devore se descurcă de minune să o izoleze pe Mattie de ceilalți oameni din oraş. *Este* ăsta un oraş, Mike? Încă n-am înțeles bine partea asta.

— Nu-i decât TR-ul, am spus absent. Nu am cum să explic altfel. Chiar crezi că Devore îi cumpără *pe toți?* Asta nu prea susține vechea idee wordsworthiană cu privire la inocența şi bunătatea pastorală, nu-i aşa?

— Cheltuieşte bani şi se foloseşte de Osgood - poate şi de Footman - să împrăştie tot soiul de poveşti. Iar oamenii de pe-aici par cel puțin la fel de oneşti ca şi nişte politicieni oneşti.

— Cei care-şi păstrează valoarea?

— Mda. O, şi l-am văzut pe unul dintre posibilii martori principali ai lui Devore în Cazul Copilului Fugar. Pe Royce Merrill. Era la depozitul pentru echipament împreună cu câțiva dintre vechii lui prieteni. L-ai observat şi tu cumva?

I-am spus că nu-l observasem.

— Tipul trebuie că are o sută treizeci de ani, a spus John. Are un baston cu cap de aur de mărimea găurii curului unui elefant.

— Ăla-i un baston *Boston Post.* Cea mai bătrână persoană din zonă are dreptul să-l păstreze.

— Şi nu mă-ndoiesc că l-a primit pe merit. Dacă-l aduc la bară avocații lui Devore, o să-l dezosez.

Era ceva cutremurător în încrederea voioasă a lui John.

— Sunt sigur, am spus. Cum a reacționat Mattie să fie tratată cu indiferență de vechii ei prieteni?

Mi-am adus aminte de ea spunând cât de tare ura serile de marți, că ura să se gândească la meciurile de softball desfăşurându-se aşa cum o făcuseră dintotdeauna pe terenul pe care îşi întâlnise răposatul soț.

— A reacționat bine, a spus John. Cred că a renunțat deja la ei, spunându-şi că sunt o cauză pierdută.

Aveam motive să mă-ndoiesc de asta - dacă nu mă înşel, îmi amintesc că la douăzeci şi unu de ani cauzele pierdute sunt un fel de lucruri rare - dar nu am spus nimic.

— Rezistă. A fost singură şi speriată. Cred că, în sinea ei, e posibil să fi început deja să renunțe la Kyra, dar acum şi-a recăpătat în totalitate încrederea. În mare parte, datorită faptului că te-a cunoscut pe tine. Asta zic şi eu întâmplare fantastic de norocoasă.

Ei bine, poate. Într-o străfulgerare, mi-am amintit că-mi spusese cândva fratele lui Jo, Frank, că nu crede că există noroc, ci doar soartă şi alegeri inspirate. Apoi mi-am amintit imaginea aceea a TR-ului străbătut din toate părțile de cabluri invizibile, legături nevăzute, dar la fel de solide ca oțelul.

— John, am uitat să-ți pun cea mai importantă întrebare dintre toate, ieri, după depoziția mea. Cazul acesta de custodie care ne preocupă pe toți atât de mult... a fost programat pentru sala de judecată?

— Bună întrebare. Până sâmbătă am verificat de trei ori, la fel a făcut şi Bissonette. În cazul în care Devore şi oamenii lui nu au pus la cale ceva foarte mârşav, cum ar fi să ceară judecarea într-un alt district, nu cred că a fost programat.

— Au voie să facă asta? Să ceară judecarea într-un alt district?

— Poate. Dar probabil nu fără să aflăm şi noi.

— Ce-nseamnă asta, atunci?

— Că Devore e pe cale să renunțe, a spus John cu promptitudine. Deocamdată, nu văd cum altfel aş putea explica lucrul ăsta. Mă-ntorc la New York mâine la prima oră, dar te mai sun. Dacă se întâmplă ceva pe-aici, fă acelaşi lucru.

Am spus că aşa voi face şi m-am dus să mă culc. N-am împărțit visele cu nici un musafir feminin. Asta a fost într-un fel o uşurare.

Când am coborât la parter să-mi umplu la loc paharul cu ceai rece, târziu în dimineața zilei de miercuri, Brenda Meserve

întinsese pe veranda din spate stativul pentru uscat rufe şi tocmai îmi atârna hainele la soare. Făcea lucrul ăsta aşa cum, fără îndoială, o învățase mama ei, punând pantalonii şi cămăşile pe partea exterioară şi chiloții în interior, unde să nu poată vedea nici un trecător băgăcios ce ai ales să porți cel mai aproape de piele.

— Le puteți lua de pe sârmă pe la ora patru, a spus doamna M., pregătindu-se să plece. S-a uitat la mine cu ochiul scrutător şi cinic al unei femei care s-a "ocupat" de bărbați cu stare întreaga ei viață. - Să nu cumva să uitați şi să rămână afară toată noaptea - hainele pe care s-a aşezat roua nu mai miros a proaspăt până ce nu le speli din nou.

I-am spus cât am putut de umil că o să-mi amintesc să iau hainele de pe sârmă. Am întrebat-o apoi, simtindu-mă ca un spion încercând să descoasă un funcționar al ambasadei, dacă îi dădea impresia că totu-i în regulă cu casa.

— În regulă cum? m-a întrebat, ridicând spre mine o sprânceană stufoasă.

— Păi, am auzit zgomote ciudate de vreo două ori. Noaptea.

A strâmbat din nas.

— E-o casă din buşteni, nu-aşa? E construită cu schimbu', să zic aşa. Se aşază, o aripă s-aşază p-alta. Asta ați auzit, cel mai probabil.

— Nu-s fantomele, hă? am spus, ca şi când aş fi fost dezamăgit.

— Din câte-am văzut eu, nu, a spus rece ca un contabil, dar mama zicea că-s destule pe-acilea. Ea zicea că tot lacu-i bântuit. De indienii Micmac ce-au trăit pe-acilea pân-au fost goniți de generalul Wing, de toți ăi de-au mers să lupte-n Războiu' Civil şi-au murit pe front - peste şase sute au mers din partea asta de lume, domnule Noonan, şi s-au întors mai puțin de o sută cincizeci... cel puțin pe picioarele lor. Mama zicea că partea asta de Dark Score e bântuită şi de fantoma băiatului ăluia negru ce-a murit acilea, sărmanu' ținc. Era al unuia dintre ăi din Red-Tops, ştiți.

— Nu - ştiu despre Sara and the Red-Tops, dar nu şi despre asta.

Am făcut o pauză.

— S-a înecat?

— Na, s-a prins într-o cursă pentru animale. S-a zbătut acolo aproape ziua-ntreagă, strigând după ajutor. Într-un sfârşit, l-au găsit. I-au salvat picioru', da' n-ar fi trebuit s-o facă. I-a intrat infecția-n sânge şi-a murit. Vara lui nouă sute unu era. Din pricina asta au plecat, cred - era prea trist să rămână. Da' mama susținea că micuțu' ăla, *el* a rămas. Ea zicea că el încă mai e pe TR.

M-am întrebat ce-ar spune doamna M. dacă i-aş zice că micuțu' ăla era foarte probabil că venise să-mi ureze bun venit când am ajuns de la Derry şi că, de-atunci, mai venise de câteva ori în vizită la mine.

— A mai fo' apoi şi tata lu' Kenny Auster, Normal, a spus. Ştiți povestea, nu? Oh, e-o poveste groaznică.

Părea mai degrabă fericită - fie că ştia o poveste atât de teribilă, fie că avea ocazia s-o spună cuiva.

— Nu, am spus. Îl ştiu pe Kenny, însă. E cel cu ogarul irlandez. Afină.

— Aha. Se-ocupă o țâră de tâmplărie şi-o țâră de îngrijitu' caselor, aşa cum făcea şi taică-său înaintea lui. Taică-său a avut grijă de multe dintre casele astea, ştiți, şi chiar după ce s-a terminat al doilea război mondial, Normal Auster l-a-necat pe fratele mai mic al lu' Kenny în curtea din spatele casei lui. Asta se-ntâmpla pe când locuiau pe Wasp Hill, acolo unde drumu' se-mparte, unu' mergând la vechiu' doc şi celălalt la debarcader. Nu l-a-necat pe țânc în lac, însă. L-a aşezat pe jos sub pompa de apă şi l-a ținut numa' acolo până ce copilu' era plin de apă şi mort.

Am rămas acolo uitându-mă la ea, hainele din spatele noastru fluturând pe sârmă. Mi-am adus minte de gustul acela mineral, rece, pe care-l avusesem în gură şi în nas şi în gât, gust care ar fi putut fi al apei de fântână, la fel ca şi al apei de lac; aici, toată apa vine din acelaşi izvor de adâncime. Mi-am adus aminte de mesajul de pe frigider: *ajutor mânec.*

— L-a lăsat pe copil să zacă chiar acolo sub pompă. Avea un Chevrolet nou, s-a urcat în el şi a venit încoa' la Stradela

Patruzeci şi doi. Şi-a luat cu el şi puşca.

— Sper că nu vreți să-mi spuneți că tatăl lui Kenny Auster s-a sinucis în casa mea, aşa-i doamnă Meserve?

A scuturat din cap.

— Na. A făcut-o pe estacada dinspre lac a casei familiei Brickers. S-a aşezat pe leagănu' lor şi şi-a tras un glonț în blestematu' ăla de cap de ucigaş de copii al lui.

— Familia Brickers? Nu-i...

— N-aveți de unde să-i ştiți. N-a mai fost nici un Brickers la lac din anii şaizeci. Erau din Delaware. Oameni de calitate. Îi spuneți acum casa Warshburn, probabil, deşi nici ei nu mai sunt acum. Casa-i goală. Din când în când, Osgood bățosu' ăla, prost din naştere, mai aduce pe cineva şi i-o arată, da' niciodată n-o s-o vândă la cât cere pe ea. Ascultați ce vă zic.

Pe Washburn-i îi cunoscusem - am jucat bridge cu ei o dată sau de două ori. Oameni destul de simpatici, deşi probabil nu ceea ce doamna M., datorită snobismului ei ciudat de fund de țară, ar fi numit "de calitate". Casa lor se afla poate la un kilometru nord de casa mea, de-a lungul Străzii. De acolo, nu mai era cu mult mai departe - coborârea spre lac se face brusc, iar pădurea nu mai e decât o adunătură de ierburi pitice şi de tufişuri cu mure. Strada continua spre Halo Bay la capătul nordic al Dark Score-ului, însă, de-ndată ce Stradela Patruzeci şi doi face curbă către şosea, poteca e folosită în general doar de echipele de cules mure vara, şi toamna de vânători.

Normal, mi-am spus. Halal nume pentru unul care şi-a înecat fiul ce încă nu ştia să umble, sub pompa din curtea din spatele casei.

— A lăsat vreun mesaj? Vreo explicație?

— Na. Dar o s-auziți de la unii că şi el bântuie lacu'. Oraşele mici cică sunt pline de poveşti d-astea, da' eu una nu pot spune nici da, nici nu şi nici poate; nu-s genul de om sensibil. Tot ce ştiu despre casa dumneavoastră, domnul Noonan, e că miroase a umezeală oricât de mult aş încerca s-o aerisesc. Cre' că-i din cauza buştenilor. Clădirile din buşteni nu se-mpacă bine cu lacurile. Umezeala intră-n lemn.

Îşi aşezase geanta între tenişii ei Reebok; acum, s-a aplecat şi a ridicat-o. Era o geantă de femeie de la țară, neagră, fără stil (cu excepția inelelor aurii de care erau prinse mânerele) şi strict utilitară. Ar fi putut duce un set serios de unelte pentru bucătărie în ea dacă ar fi vrut.

— Da' nu pot sta aci să trăncănesc toată ziua, oricât de mult mi-ar plăcea. Mai tre' să merg într-un loc înainte să termin pe astăzi. Vara-i cea mai grea perioadă în partea asta de lume, să ştiți. Amintiți-vă numa' să luați hainele de pe sârmă înainte să întunece, domnule Noonan. Nu le lăsați să le prindă rouă.

— Nu le voi lăsa.

Şi nu le-am lăsat. Dar, când am ieşit să le iau, îmbrăcat în slipul de baie şi acoperit de transpirație de la cuptorul în care lucram (trebuia să pun să se repare aparatul de aer condiționat, *trebuia* neapărat), am observat că cineva schimbase felul în care întinsese doamna M. hainele. Jeanşii şi tricourile atârnau acum lângă bățul de susținere. Chiloții şi şosetele, care fuseseră bine ascunse când plecase doamna M. din parcare în Ford-ul ei, erau acum pe exterior. Era ca şi când musafirul meu nevăzut - *unul* dintre musafirii mei nevăzuți - îmi spunea ha ha ha.

În ziua următoare m-am dus la bibliotecă şi am făcut din reînnoirea abonamentului o prioritate. Lindy Briggs însăşi mi-a luat cei patru dolari şi m-a introdus în calculator, spunându-mi mai întâi cât de rău îi păruse să audă de moartea lui Jo. Şi, ca şi cu Bill, am simțit o anumită undă de reproş în vocea ei, ca şi când era vina mea că primeam condoleanțele atât de nefiresc de târziu. Am presupus că aşa era.

— Lindy, aveți vreo monografie a oraşului? am întrebat după ce am încheiat subiectul legat de soția mea.

— Avem două, a spus, apoi s-a aplecat spre mine peste birou, o femeie mică, îmbrăcată într-o rochie fără mâneci cu un desen violent de bogat imprimat pe ea, ochii ei luminoşi înotând în spatele lentilelor bifocale. Pe un ton confidențial, a adăugat: Nici una din ele nu-i foarte bună.

— Care e mai bună dintre ele? am întrebat acelaşi ton ca al ei.

— Probabil cea scrisă de Edward Osteen. A fost un rezident de vară până pe la mijlocul anilor cincizeci şi s-a mutat aici definitiv după ce-a ieşit la pensie. A scris *Zile din Dark Score* în 1965 sau '66. A tipărit-o pe cheltuiala lui fiindcă n-a găsit o editură dispusă să investească în ea. Până şi editurile din zonă au refuzat. - A suspinat. - Localnicii au cumpărat-o, dar asta nu înseamnă cine ştie ce, nu-i aşa?

— Nu, presupun că nu, am spus.

— Pur şi simplu nu prea le avea cu scrisul. Nu le prea avea nici cu fotografiatul - instantaneele lui alea alb-negru îmi rănesc *ochii.* Totuşi, spune nişte poveşti tare bune. Plecarea indienilor Micmac, calul capcană al generalului Wing, tornada din o mie opt sute optzeci, incendiile din o mie nouă sute treizeci...

— Ceva despre Sara and the Red-Tops?

A dat din cap, zâmbind.

— Aţi ajuns în sfârşit să vă intereseze istoria casei în care locuiţi, nu-i aşa? Mă bucur să aud asta. A găsit o fotografie veche de-a lor şi e-n carte. El a crezut că a fost făcută la Bâlciul din Fryeburg în 1900. Ed spunea întruna că ar da o grămadă sa audă un disc înregistrat de oamenii ăia.

— Şi eu la fel, dar nu s-a înregistrat nici unul niciodată.

Dintr-o dată, mi-a venit în minte un haiku de-al poetului grec Georgios Sefferis: *Astea-s vocile prietenilor noştri morţi/ sau doar gramofonul?*

— A murit cu un an sau doi înainte ca dumneavoastră şi Jo să cumpăraţi casa de lângă lac, a spus. Cancer.

— Aţi spus că sunt două monografii?

— Pe cealaltă probabil c-o ştiţi - *O istorie a districtului Castle şi a oraşului Castle Rock.* A fost scrisă pentru centenarul districtului şi-i seacă precum iasca. Cartea lui Eddie Osteen nu-i foarte bine scrisă, dar nu-i nici seacă. Măcar asta-i a lui. Trebuie să le găsiţi pe amândouă acolo. - A arătat cu degetul spre rafturile deasupra cărora scria DESPRE MAINE. - Nu se dau decât la sala de lectură. - Apoi s-a

luminat la față. - Deşi am accepta cu bucurie orice bănuț veți simți nevoia să introduceți în foto-copiator.

Mattie şedea în celălalt colț al încăperii, lângă un băiat cu şapca de base-ball întoarsă cu cozorocul la spate, arătându-i cum să folosească aparatul de citit microfilme. A ridicat privirea spre mine, a zâmbit şi a spus pe mutește: *Frumoasă prindere.* Referindu-se, probabil, la norocul chior pe care-l avusesem la Warrington. Am ridicat modest din umeri înainte să mă întorc spre rafturile marcate cu eticheta DESPRE MAINE.

Însă avea dreptate - noroc sau nu, fusese *într-adevăr* o prindere frumoasă.

— Ce cauți?

Eram atât de cufundat în cele două monografii pe care le găsisem, că vocea lui Mattie m-a făcut să tresar. M-am întors spre ea şi am zâmbit, conştient mai întâi că purta un parfum uşor şi plăcut, apoi, că Lindy Briggs se uita la noi de la biroul principal, zâmbetul ei primitor fiind pus acum la păstrare.

— Informații din trecut despre zona în care locuiesc, am spus. Poveşti vechi. M-a făcut menajera să fiu interesat.

Apoi, pe o voce mai scăzută:

— Se uită profesoara la noi. Nu întoarce capul.

Mattie a părut uimită - şi, mi-am spus, puțin îngrijorată. După cum s-a văzut mai târziu, avea motive să fie îngrijorată. Pe o voce scăzută şi, totuşi, gândită să ajungă cel puțin până la birou, m-a întrebat dacă poate pune la loc în raft vreo carte. I le-am dat pe amândouă. Ridicându-le, a spus pe o voce ca o şoaptă între deținuți:

— Avocatul care te-a reprezentat vinerea trecută i-a găsit lui John un detectiv particular. El spune că e posibil să fi descoperit ceva interesant despre protectorul *ad litem.*

M-am dus împreună cu ea la rafturile DESPRE MAINE, sperând să nu-i cauzez probleme, şi am întrebat-o dacă ştie ce ar putea fi acel ceva interesant. A scuturat din cap, mi-a oferit un zâmbet scurt, profesionist, de bibliotecar, şi a plecat.

Pe drumul de întoarcere acasă, am încercat să mă gândesc la ce citisem, dar nu prea aveam la ce. Osteen era un scriitor prost care făcuse fotografii proaste şi, chiar dacă povestirile lui erau pline de culoare, erau şi destul de nefundamentate. Pomenea de Sara and the Red-Tops, sigur, dar se referea la ei ca fiind un "octet Dixie-Land" şi chiar şi eu ştiam că asta nu era adevărat. Poate că Red-Tops cântaseră puțin dixieland, dar fuseseră în principal un grup de blues (în serile de vineri şi sâmbătă) şi un grup de gospel (în dimineţile de duminică). Rezumatul de două pagini al lui Osteen cu privire la şederea celor de la Red-Tops pe TR spunea cât se poate de limpede că nu auzise nici o melodie de-a Sarei cântată de-o altă formaţie.

A confirmat că un băiat murise de septicemie din cauza unei răni căpătate după ce călcase într-o capcană pentru animale, o poveste care semăna cu cea a Brendei Meserve... dar de ce să nu semene? Osteen o auzise mai mult ca sigur de la tatăl sau de la bunicul doamnei M. Mai menţiona şi că băiatul fusese singurul copil al lui Son Tidwell şi că adevăratul nume al chitaristului era Reginald. Familia Tidwell se presupunea că venise în nord tocmai din cartierul caselor de toleranţă al New Orleans-ului - proverbialele străzi ale depravării care erau cunoscute pe la începutul secolului sub numele de Storyville.

Nu exista nici o menţiune despre Sara and the Red-Tops în monografia mai formală a Districtului Castle şi în nici una nu exista vreo menţiune cu privire la fratele mai mic, înecat, al lui Kenny Auster. Nu cu mult înainte să vină Mattie să discute cu mine, îmi venise o idee nebunească: anume că Son Tidwell şi cu Sara Tidwell erau soţ şi soţie, şi că băieţelul (Osteen nu-i dăduse numele) fusese fiul lor. Găsisem fotografia de care amintise Lindy şi o studiasem cu atenţie. Arăta cel puţin doisprezece negri stând adunaţi într-un grup strâns în faţa a ceea ce părea a fi o expoziţie de vite. În fundal se vedea o roată Ferris de tip vechi. Putea foarte bine să fi fost făcută la Bâlciul din Fryeburg şi, după cât era de veche şi de decolorată, avea o forţă simplă şi elementară pe care toate fotografiile lui Osteen luate împreună nu o puteau atinge. Precis aţi văzut fotografii

cu vestul sălbatic, cu bandiți din timpul depresiunii economice care lasă aceeaşi impresie de stranie veridicitate - fețe aspre deasupra cravatelor țepene şi a gulerelor, ochi, nu chiar pierduți în umbrele borurilor unor pălării de epocă.

Sara stătea în față, în mijloc, purtând o rochie neagră şi chitara. În fotografia asta nu râdea, însă părea că i se citeşte râsetul în ochi, şi m-am gândit că aceştia sunt ca ochii dintr-o pictură, aceia care par să te urmărească oriunde te-ai mişca în cameră. Am studiat fotografia şi mi-am adus aminte de vocea ei aproape duşmănoasă din vis: *Ce vrei să ştii, dulceață?* Presupun că voiam să ştiu despre ea şi despre ceilalți - cine fuseseră, ce erau unul pentru celălalt când nu cântau, de ce plecaseră, unde plecaseră.

Amândouă mâinile erau la vedere, una aşezată pe corzile chitarei, cealaltă pe gâtul ei, unde făcea un acord în sol într-o zi de bâlci din octombrie în anul 1900. Asta nu însemna, desigur, că ea şi cu Son Tidwell nu erau căsătoriți şi, chiar dacă fuseseră, băiețelul care se prinsese în capcană se putuse naşte din flori. Numai că aceeaşi fantomă de zâmbet se ascundea şi în ochii lui Son Tidwell. Asemănarea era remarcabilă. Am avut o bănuială că ei doi erau frate şi soră, nu soț şi soție.

M-am gândit la aceste lucruri pe drumul spre casă şi m-am gândit la cabluri, pe care le simți mai mult decât le vezi... dar, în cea mai mare parte, m-am surprins gândindu-mă la Lindy Briggs - felul în care-mi zâmbise, felul în care, puțin mai târziu, nu mai zâmbise tinerei şi inteligentei sale bibliotecare cu diplomă de liceu. Asta mă îngrijora cu adevărat.

Apoi am ajuns acasă şi tot ce m-a mai îngrijorat fost povestea mea şi oamenii din ea - mâini de oase care puneau zi de zi carne pe ei.

Michael Noonan, Max Devore şi Rogette Whitmore şi-au jucat micuța şi oribila scenetă de comedie în seara zilei de vineri. Două alte lucruri care trebuie a fi narate s-au întâmplat înainte de asta.

Primul a fost un telefon de la John Storrow în seara zilei de joi. Şedeam în faţa televizorului, în faţa mea derulându-se un meci de base-ball fără sonor (butonul MUTE cu care sunt echipate cele mai multe dintre telecomenzi ar putea fi cea mai bună invenţie a secolului douăzeci). Mă gândeam la Sara Tidwell şi la Son Tidwell şi la băieţelul lui Son Tidwell. Mă gândeam la Storyville, un nume pe care orice scriitor e obligat să-l iubească[{40}]. Şi, adânc în străfundul minţii, mă gândeam la soţia mea, care murise însărcinată.

— Alo? am spus.

— Mike, am nişte veşti minunate, a spus John. Părea că stă să explodeze. - Poate că Romeo Bissonette e-un nume ciudat, dar nu e nimic ciudat la detectivul ăla pe care mi l-a găsit. Numele lui e George Kennedy, ca şi actorul. E priceput şi e *rapid.* Tipul ăsta ar putea lucra la New York.

— Dacă ăsta-i cel mai mare compliment la care te Poţi gândi, trebuie să pleci mai des din oraş.

A continuat ca şi când nu m-ar fi auzit:

— Adevărata slujbă a lui Kennedy e la o firmă de protecţie şi pază - cealaltă treabă-i strict secundară. Ceea ce-i o mare pierdere, crede-mă. A făcut rost de cele mai multe informaţii la telefon. Nu-mi vine să cred.

— Mai precis, ce nu-ţi vine să crezi?

— Lozul cel mare, iubire. - A vorbit iarăşi pe tonul acela de satisfacţie lacomă pe care-l găsesc în acelaşi timp deranjant şi încurajator. - Elmer Durgin a făcut următoarele lucruri din luna mai trecută: şi-a plătit integral ratele la maşină, şi-a plătit integral ratele la cabana de la Rangely Lakes, a achitat retroactiv pensia alimentară pentru copii cam cât pentru nouăzeci de ani...

— Nimeni nu plăteşte pensie alimentară pentru copii pentru nouăzeci de ani, am spus, dar nu făceam decât să-mi las gura să vorbească singură... nu făceam cu adevărat decât să dau afară puţin din propriul meu entuziasm crescând. Asta nu-i posibil, McGee.

— Este dacă ai şapte copii, a spus John şi a început să râdă în hohote.

M-am gândit la bărbatul acela grăsuliu, plin de sine, la gura pungită, la unghiile ce păreau lăcuite, femeieşti.

— *N-au* el aşa ceva, am spus.

— Ba el *au,* a spus John, încă râzând.

Părea un nebun irecuperabil - maniac, nu şi depresiv.

— Chiar au! De la v-v-ârsta de p-p-paişpe la t-t-*trei* ani! Ce pu-pu-puțulică o-ocupată tre' s-aibă!

Alte hohote nestăvilite. Iar acum hohoteam şi eu cu el - mă molipsisem ca de oreion.

— Urmează să-mi t-t-trimită Kennedy prin f-f-fax fotografii cu toată... fam'... naibilia!

Ne-am pierdut complet cu firea, râzând împreună la distanță. Mi-l închipuiam pe John Storrow şezând singur în biroul lui din Park Avenue, hohotind ca un lunatic şi speriind femeile care făceau curat.

— Astea însă nu mai contează, a spus când putu vorbi coerent din nou. Vezi ce contează, nu-i aşa?

— Da, am spus. Cum de poate el fi atât de prost?

Referindu-mă la Durgin, dar şi la Devore. John a înțeles, cred, că discutam despre amândoi de *el* în acelaşi timp.

— Elmer Durgin e-un avocățel dintr-un orăşel pierdut prin pădurile Maine-ului de vest, asta-i tot. De unde să ştie el că va veni un înger păzitor cu destulă putere să-l fumege afară din bârlog? Apropo, şi-a mai cumpărat şi o barcă. Acum două săptămâni. E una din alea cu punte dublă. Una mare. S-a terminat, Mike. Echipa gazdă marchează nouă tururi la finele celei de-a noua reprize şi blestematul ăla de fanion e-al *nostru.*

— Dacă spui tu.

Dar mâna mi-a pornit în propria ei expediție, transformându-se într-un pumn strâns şi lovind lemnul dur al măsuței pentru cafea.

— Şi hei, meciul de softball n-a fost un eşec total.

John încă mai vorbea printre scurte accese de chicoteli asemănătoare cu nişte baloane cu heliu.

— Nu?

— Mi-a căzut fata cu tronc.

— Fata?

— Mattie, a spus răbdător. Mattie Devore.

O pauză, apoi:

— Mike? Eşti acolo?

— Da, am spus. Mi-a scăpat receptorul. Scuze.

Telefonul nu-mi scăpase nici măcar cu un centimetru, dar mi-am spus că îmi ieşise destul de natural. Şi dacă nu fusese aşa, ce dacă? Când venea vorba de Mattie, eu - în concepția lui John, cel puțin - nici nu intram la socoteală. Precum personalul administrativ de la casa de vacanță într-un roman de Agatha Christie. El avea douăzeci şi opt de ani, poate treizeci. Gândul că un bărbat cu doisprezece ani mai bătrân ar putea fi atras sexual de Mattie probabil că nici nu-i trecuse prin minte... sau poate că numai preț de o secundă sau două acolo, în parc, înainte să-l alunge ca fiind ridicol. Aşa cum alungase Mattie însăşi ideea cu Jo şi cu bărbatul îmbrăcat în jachetă maro.

— Nu pot da drumul dansului meu curtenitor când încă o reprezint, a spus, n-ar fi etic. Şi nici n-ar fi sigur. Mai târziu, însă... nu poți şti niciodată.

— Nu, am spus, auzindu-mi vocea aşa cum ți-o auzi uneori în clipe când eşti luat complet prin surprindere, când o auzi de parcă vine din partea altcuiva. Cineva de la radio sau de la casetofon, poate. Astea-s vocile prietenilor noştri morți, sau doar gramofonul? Mi-am adus aminte de mâinile lui, de degetele lui lungi şi subțiri, şi fără vreo verighetă pe ele. Precum mâinile Sarei în acea fotografie veche. - Nu, nu poți şti niciodată.

Ne-am luat rămas bun şi eu am continuat să mă uit la meciul de base-ball mut. M-am gândit să mă duc după o bere, dar mi se părea prea lung drumul până la frigider - un safari, de fapt. Ce simțeam era un fel de amorțire a inimii, urmată de-o emoție mai plăcută: o uşurare tristă, cred că i-ați putea spune. Nu era cumva prea bătrân pentru ea? Nu, nu mi se narea. Aproape potrivit. Făt Frumos nr. 2, de data aceasta într-un costum cu trei piese. S-ar putea ca norocul lui Mattie la bărbați să se schimbe în sfârşit şi, dacă aşa era, trebuia să fiu bucuros. *Eram* fericit. Şi uşurat. Fiindcă aveam o carte de

scris, şi dădui uitării tenişii albi sclipind sub o rochie roşie de vară în lumina din ce în ce mai difuză, sau tăciunele ţigării ei dansând în întuneric.

Totuşi, mă simţeam pentru prima dată singur de când o văzusem pe Kyra marşând pe linia din mijlocul lui Route 68 în costumul de baie şi şlapi.

— Bufon mic ce eşti, spuse Strickland, am rostit în încăperea goală. A ieşit înainte să-mi dau seama că vreau să spun ceva şi, când am rostit-o, la televizor s-a schimbat postul. S-a mutat de la base-ball la o reluare a serialului *All in the Family* şi apoi la *Ren & Stimpy.* M-am uitat la telecomandă. Încă era pe măsuţa pentru cafea, unde o lăsasem. La televizor, iarăşi postul s-a schimbat şi, de data aceasta, mă uitam la Humphrey Bogart şi la Ingrid Bergman. În fundal se vedea un avion şi nu era nevoie să iau telecomanda şi să pornesc sonorul ca să ştiu că Humphrey îi spunea lui Ingrid că trebuia să se urce în acel avion. Filmul preferat al soţiei mele. Plângea în hohote la sfârşitul lui.

— Jo? am întrebat. Eşti aici?

Clopoţelul lui Bunter a sunat o dată. Foarte slab. Fuseseră mai multe prezenţe în casă, eram sigur de asta... dar, astă seară, pentru prima dată, eram convins că alături de mine se afla Jo.

— Cine era bărbatul acela, iubire? am întrebat. Tipul de la terenul de softball, cine era?

Clopoţelul lui Bunter atârna nemişcat şi tăcut. Ea era însă în cameră. O simţeam, ceva ca o respiraţie reţinută.

Mi-am amintit de mesajul acela scurt şi răutăcios, dojenitor, de pe uşa frigiderului după cina cu Mattie şi cu Ki: *trandafir albastru mincinos ha ha*

— Cine era?

Vocea îmi era puţin nesigură, părând în pragul lacrimilor.

— Ce căutai aici împreună cu cine ştie ce tip? Mă...

Dar nu mă puteam convinge s-o întreb dacă mă mintea, dacă mă înşela. N-o puteam întreba nici dacă prezenţa pe care o simţeam putea exista, s-o spun pe cea dreaptă, doar în mintea mea.

Televizorul s-a mutat de la *Casablanca* şi uite că a apărut avocatul preferat al tuturor, Perry Mason, pe postul Nick at Nite. Nemesisul lui Perry, Hamilton Burger, interoga o femeie ce părea agitată şi, pe nepusă masă, sunetul s-a pornit în forță, făcându-mă să tresar.

— *Nu* sunt o mincinoasă! a strigat cine ştie ce actriță de televiziune din vremuri depărtate. Pentru o clipă, s-a uitat direct la mine şi mi s-a tăiat răsuflarea de uimire să văd ochii lui Jo Noonan pe fața aceea alb-negru din anii cincizeci. - N-am mințit *niciodată,* domnule Burger, niciodată!

— Eu susțin că ați mințit! a răspuns Burger. S-a apropiat de ea, privind-o cu ochii întredeschişi ca un vampir. Susțin că ați...

Televizorul s-a închis brusc. Clopoțelul lui Bunter a scos un singur clinchet cristalin şi apoi, orice ar fi fost cu mine în cameră a dispărut. Dar mă simțeam mai bine. Nu *sunt o mincinoasă... n-am mințit* niciodată, *niciodată.*

Puteam crede asta dacă aşa voiam.

Dacă voiam.

M-am dus la culcare - şi nu am avut nici un vis.

Începusem să lucrez devreme, înainte să pună stăpânire căldura pe birou. Beam mai mult suc, înfulecam nişte pâine prăjită, apoi şedeam în fața IBM-ului până aproape la prânz, privind paletele cu fontul Courier dansând şi făcând piruete în vreme ce paginile treceau prin maşină şi ieşeau scrise. Vechiul truc magic, atât de ciudat şi de minunat. Niciodată nu mi-a lăsat cu adevărat impresia de muncă, deşi aşa-i spuneam; îmi lăsa impresia unei ciudate plase elastice mentale pe care tot săream. Plasa aceasta era prinsă cu nişte arcuri care puteau răpi întreaga greutate a lumii pentru o vreme.

La prânz, luam o pauză, mergeam cu maşina până la grăsimorantul lui Buddy Jellison pentru ceva scârbos, apoi mă întorceam şi mai lucram pentru aproximativ o oră. După asta, înotam şi trăgeam un pui de somn lung şi fără vise în dormitorul din aripa de nord. De-abia dacă-mi vârâsem puțin capul în dormitorul principal din partea de sud a casei şi, dacă

doamnei M. i s-a părut că asta e ceva ciudat, mie nu mi-a spus nimic.

În ziua de vineri, şaptesprezece, m-am oprit la Magazinul Universal Lakeview pe drumul de întoarcere spre casă, să fac plinul Chevrolet-ului meu. Sunt pompe şi la Garajul Bun la Toate, iar esența mişcării era cu un penny sau doi mai ieftină acolo, însă nu-mi plăceau undele pe care le emana locul acela. Astăzi, în timp ce stăteam în fața magazinului, cu pompa comutată pe alimentare automată, uitându-mă în depărtare către munți, Dodge Ram-ul lui Bill Dean a oprit de partea cealaltă a insulei de benzinărie. A coborât şi mi-a oferit un zâmbet.

— Cum merg lucrurile, Mike?

— Destul de bine.

— Brenda zice că scrii de zor.

— Chiar aşa, am spus şi mi-a stat pe vârful limbii să-l întreb dacă nu mai ştie nimic de piesa pentru aparatul de aer condiționat de la al doilea etaj.

Şi pe vârful limbii mi-a rămas. Eram încă prea agitat de abilitatea mea tocmai redescoperită, ca să-mi doresc să schimb ceva în ambientul care făcea lucrurile să funcționeze. Poate-i o prostie, dar uneori, lucrurile funcționează doar pentru că ai tu încredere că funcționează. Asta-i o definiție a credinței la fel de bună ca oricare alta.

— Ei bine, mă bucur s-aud asta. Mă bucur tare.

Mi s-a părut că *el* e cât se poate de sincer, însă, cumva, nu mi se părea că vorbeşte ca Bill. Nu cu acel Bill care-mi urase bun venit, în orice caz.

— Am căutat să aflu nişte chestii vechi despre partea mea de lac, am spus.

— Sara and the Red-Tops? Întotdeauna te-au interesat într-un fel, din câte țin eu minte.

— Ei, da, dar nu doar ei. O mulțime de alte chestii vechi. Am discutat cu doamna M. şi mi-a povestit de Normal Auster. Tatăl lui Kenny.

Zâmbetul lui Bill a rămas pe poziție şi nu s-a oprit decât o clipă în timp ce deşuruba capacul rezervorului, însă eu tot am

avut senzația, destul de limpede, că înghețase pe dinăuntru.

— Doar n-ai de gând să scrii despre aşa ceva, nu, Mike? Fiindcă-s o droaie de oameni prin părțile astea care s-ar simți prost şi te-ar înțelege greşit. I-am spus lui Jo acelaşi lucru.

— Lui Jo?

Am simțit pornirea de a păşi printre cele două pompe şi de a trece peste insula de ciment, ca să-l pot prinde de braț.

— Ce-are Jo de-a face cu asta?

S-a uitat la mine cu atenție şi prelung.

— Nu ți-a zis?

— Despre ce vorbeşti?

— S-a gândit să scrie ceva despre Sara and the Red-Tops pentru unu' dintre ziarele locale.

Bill îşi alegea cuvintele foarte încet. Îmi amintesc asta foarte limpede, şi-mi amintesc cât era de puternic soarele, lovindu-mă peste gât, şi cât erau de ascuțite umbrele noastre pe asfalt. A început să-şi alimenteze maşina şi sunetul motorului de la pompă era şi el foarte ascuțit.

— Cred că a pomenit până şi de revista *Yankee.* S-ar putea să mă-nşel cu asta, da' nu cre' că mă-nşel.

Eram fără grai. De ce să fi păstrat tăcerea despre intenția de a-şi încerca mâna la puțină istorie locală? Fiindcă e posibil să-şi fi spus că intră pe teritoriul meu? Ăsta era un lucru ridicol. Ştie că nu sunt aşa... nu?

— Când ați purtat discuția asta, Bill? Îți mai aminteşti?

— Sigur că da, a spus. În aceeaşi zi când a ven't să preia livrarea bufnițelor ălora de plastic. Doar c-am adus eu vorba, fiindcă-mi spuseseră oamenii că punea întrebări pe unde apuca.

— Îşi băga nasul?

— N-am zis asta, a vorbit el înțepat, tu ai zis-o.

Adevărat, dar aveam impresia că voise să spună că-şi băgase nasul unde nu-i fierbea oala.

— Continuă.

— N-am cu ce continua. I-am spus că ici-colo-s tot soiu' de bătături în TR, aşa cum sunt oriunde, şi-am rugat-o să nu calce pe vreuna dacă poate. Mi-a zis că-nțelege. Poate c-a

înțeles, poate că nu. Tot ce ştiu e că că a continuat să pună-ntrebări. S-asculte poveşti de la bătrâni cu mai mult timp liber decât înțelepciune.

— Când se-ntâmpla asta?

— Toamna lu' '93, iarna şi primăvara lui' '94. A umblat prin tot oraşu', asta a făcut - a ajuns până şi-n Motton şi Harlow —, cu agenda şi casetofonu' ei ăl mic. În orice caz, asta-i tot ce ştiu.

Mi-am dat seama de-un lucru uluitor: Bill mințea. Dacă m-ai fi întrebat înainte în ziua aceea, aş fi râs şi v-aş fi spus că Bill Dean n-are nici măcar o minciună în el. Şi trebuie că oricum nu avea multe, fiindcă mințea foarte prost.

M-am gândit să-l dau în vileag, dar în ce scop? Trebuia să stau pe gânduri, şi nu puteam face asta aici - îmi vâjâia mintea. O dată cu timpul, vâjâitul avea să se retragă şi eu aveam să-mi dau seama că, de fapt, era o nimica toată, nu cine ştie ce, însă aveam nevoie de acel timp. Când începi să descoperi lucruri neaşteptate despre o persoană iubită care a murit cu ceva timp în urmă, te simți zdruncinat. Credeți-mă pe cuvânt, aşa se-ntâmplă.

Ochii lui Bill se mutaseră de la mine, dar acum se întoarseră. Părea în acelaşi timp serios şi - aş fi putut jura asta - puțin speriat.

— A-ntrebat de micuțu' Kerry Auster, şi ăsta-i un exemplu bun despre ce voiam să zic cu călcatu' pe bătături. Ăsta nu-i material pentru o ştire de ziar sau pentru un articol de revistă. Normal şi-a pierdut pur şi simplu cumpătul. Nimeni n-a ştiut de ce. A fost o tragedie groaznică, fără sens, şi încă mai sunt oameni care s-ar putea simți răniți din cauza ei. În oraşele mici, lucrurile-s într-un fel legate pe dedesubt...

Da, asemenea unor cabluri pe care nu le poți vedea prea bine.

— ... şi trecutul moare încet. Sara şi toți ceilalți, asta-i o poveste puțin mai diferită. Ei nu erau decât... decât nişte hoinari... de altundeva. Jo s-ar fi putut opri la ei şi totul ar fi fost bine. Hei - din câte ştiu eu, chiar aşa a făcut. Fiindcă n-

am văzut niciodată vreun cuvânt pe care să-l fi scris. Asta dacă într-adevăr a scris ceva.

În privința asta spunea adevărul, aşa am simțit. Dar mai ştiam ceva, ştiam la fel de sigur cum ştiusem că Mattie purta pantaloni scurți albi când m-a sunat în ziua ei liberă. *Sara şi toți ceilalți nu erau decât nişte hoinari de altundeva,* spusese Bill, însă pregetase în mijlocul gândului, înlocuind cu *hoinari* cuvântul care-i venise de la sine în minte. *Negrotei* era cuvântul pe care nu-l rostise. *Sara şi toți ceilalți nu erau decât nişte negrotei de altundeva.*

Dintr-o dată, m-am surprins gândindu-mă la o poveste mai veche de-a lui Ray Bradbury, "Marte e raiul". Primii călători spațiali pe Marte descoperă acolo Green Town, Illinois, şi acolo sunt şi toți prietenii lor mult-iubiți şi toate rudele. Numai că prietenii şi rudele sunt de fapt monştri extratereştri şi, noaptea, când călătorii spațiali cred că dorm în paturile strămoşilor lor morți demult într-un loc care trebuie să fie raiul, sunt măcelăriți până la ultimul.

— Bill, eşti sigur că Jo a fost aici de câteva ori în afara sezonului estival?

— Aha. Şi nici nu-i vorba de numa' câteva ori. Tre' să fi fost de v'o doişpe ori sau mai mult. Vizite scurte, de-o zi, vă zic.

— Ai văzut vreodată vreun tip cu ea? Un tip corpolent, cu păr negru?

S-a gândit la asta. Am încercat să nu-mi țin respirația. Într-un sfârşit, a scuturat din cap.

— De puținele ori când am văzut-o, era singură. Da' n-am văzut-o de fiecare dată când a venit. Uneori numa' auzeam c-a fost pe TR după ce plecase deja. Am văzut-o în iunie a lu' '94, mergea spre Halo Bay în maşinuța aia a ei. Mi-a făcut cu mâna, eu i-am răspuns. Am fost la cabană în seara aia să văd dacă n-are nevoie de ceva, da' plecase. De-atunci n-am mai văzut-o.

Când a murit vara trecută, eu şi cu ' Vette am fost foarte şocați.

Orice-ar fi căutat, trebuie să nu fi scris niciodată nimic pe hârtie. Aş fi găsit manuscrisul.

Chiar aşa să fie, însă? Făcuse multe excursii încoace fără nici o încercare evidentă de a se ascunde, într-una dintre ele fusese chiar însoțită de un bărbat ciudat, iar eu n-am aflat despre vizitele astea decât din întâmplare.

— E greu să vorbeşti despre aşa ceva, a spus Bill, dar, dacă tot ne-am pornit serios la drum, putem la fel de bine să mergem până la capăt. Să trăieşti în TR e ca atunci când dormeam câte patru sau chiar cinci într-un pat în ianuarie, când era foarte frig. Dacă toți au un somn liniştit, nu ai probleme. Dar, dacă o singură persoană devine agitată, nimeni nu poate dormi. Acum, tu eşti persoana aia agitată. Aşa vede lumea lucrurile.

A aşteptat să vadă ce voi spune. Când au trecut aproape douăzeci de secunde fără să spun vreun cuvânt (Harold Oblowski ar fi fost mândru de mine), şi-a schimbat greutatea pe picioare şi a continuat:

— Sunt unii oameni în oraş nelinişțiți de interesul pe care-l arăți pentru Mattie Devore, de pildă. Acum, nu zic c-ar fi ceva între voi doi - chiar dacă-s unii care chiar o *spun* —, da', dacă vrei să rămâi pe TR, îți îngreunezi singur situația.

— De ce?

— Ne-ntoarcem la ce-am spus cu o săptămână şi jumătate-n urmă. Fata-i aducătoare de probleme.

— Din câte-mi amintesc, Bill, ai spus că fata *are* probleme. Şi chiar are. Încerc s-o ajut să le rezolve. Nu se petrece nimic între noi în afară de asta.

— *Mie* mi se pare că ți-am zis că Max Devore e țicnit, a spus. Dacă-l înfurii, cu toții o să plătim prețul.

Pompa a sărit şi Bill a scos-o din gura rezervorului. Apoi a suspinat, şi-a ridicat brațele, le-a lăsat să cadă la loc.

— Crezi că pentru mine-i uşor să-ți zic asta?

— Crezi că pentru mine-i uşor să te ascult?

— Bine, aha, suntem în aceeaşi barcă. Da' Mattie Devore nu-i singura persoană de pe TR care trăieşte sub popreală, să ştii. Şi-alții au probleme. Poți înțelege lucru' ăsta?

Poate că a văzut că înțeleg prea multe şi prea bine, fiindcă i-au căzut umerii.

— Dacă-mi ceri să stau deoparte şi să-l las pe Devore să-i ia lui Mattie copilul fără nici o luptă, poți să uiți de asta, am spus. Şi sper că nu asta-mi ceri. Fiindcă sunt sigur că ar trebui s-o închei definitiv cu persoana care-i cere alteia să facă un asemenea lucru.

— Nu ți-aş mai putea-o cere acum orice aş face, a spus, accentul lui întărindu-se aproape până la dispreț. Ar fi prea târziu pentru aşa ceva, nu-i aşa?

Apoi, pe neaşteptate, s-a înmuiat:

— Christoase, omule, îmi fac griji pentru *tine*. Lasă toate celelalte lucruri să plutească singure, bine? Să plutească sus acolo unde ciorile să le poată lua-n cioc.

Mințea din nou, dar de data asta nu mă deranja atât de tare, fiindcă am avut impresia că se minte pe el.

— Da' trebuie să ai grijă. Când am spus că Devore e nebun, nu foloseam o expresie. Crezi că o să se încurce cu tribunalu' dacă tribunalu' nu-i poate da ce vrea? Au murit mulți oameni în incendiile alea din vara lu' 1933. Oameni buni. Unu' care-mi era rudă. A ars aproape o jumătate de district şi Max Devore a pornit focu'. Ăla a fost cadou' lui de despărțire de TR. N-a putut fi niciodată dovedit, da' el făcut-o. Pe-atunci era tânăr şi falit, n-avea încă douăzeci de ani şi-n buzunare-i bătea vântu'. Acuma ce crezi c-ar face?

S-a uitat la mine întrebător. N-am spus nimic.

Bill a dat din cap de parcă *aş fi* vorbit.

— Gândeşte-te bine. Şi ține minte asta, Mike: un om care n-ar ține la tine nu ți-ar fi vorbit atât de direct cum am facut-o eu.

— Cât de direct ai vorbit, Bill?

Eram vag conştient că un turist venea de la Volvo-ul lui spre magazin şi că se uita la noi curios şi, când am reluat scena în minte mai târziu, mi-am dat seama că trebuie să fi arătat ca doi tipi pe cale de-a se lua la pumni. Mi-amintesc că-mi venea să plâng de tristețe şi de uimire şi de-un sentiment nu destul de definit de trădare, însă-mi amintesc şi că eram furios pe bătrânul ăsta deşirat - el, cu cămaşa lui de bumbac strălucind de curățenie şi cu gura plină de dinți falşi. Aşa că

poate chiar *era* aproape să ne luăm la pumni şi eu nu eram conştient de lucrul ăsta atunci.

— Atât de direct cât am putut, a spus, şi s-a întors să meargă să-şi plătească benzina.

— Casa mea e bântuită, am spus.

S-a oprit cu spatele la mine, cu umerii încovoiați ca pentru a amortiza o lovitură. Apoi, încet, s-a întors spre mine.

— Sara Laughs a fost întotdeauna bântuită de fantome Mike. Le-ai trezit la viață. Poate-ar trebui să te-ntorci în Derry şi să le laşi să se calmeze. S-ar putea ca ăsta să fie cel mai înțelept lucru.

A făcut o pauză, ca şi când şi-ar fi repetat în gând această ultimă replică pentru a vedea dacă e de acord cu ea, apoi a aprobat din cap. A aprobat la fel de încet cum s-a întors.

— Aha, s-ar putea ca ăsta să fie cel mai înțelept lucru pentru toți.

Când m-am întors la Sara, l-am sunat pe Ward Hankins. Apoi, în sfârşit i-am dat telefonul acela lui Bonnie Amudson. O parte din mine o încuraja să nu fie la agenția de turism din Augusta la care era coproprietar, însă era. Pe la jumătatea conversației cu ea, faxul a început să imprime pagini xeroxate din agenda de întâlniri a lui Jo. Pe prima, Ward mâzgălise: "Sper să-ți fie de folos."

Nu-mi pregătisem dinainte ce voiam să-i spun lui Bonnie; am avut impresia că acesta ar putea fi un bilet pentru un dezastru. I-am spus că Jo scria ceva - poate un articol, poate o serie de articole - despre comunitatea în care era amplasată casa noastră de vară şi că unii dintre localnici se pare că fuseseră deranjați de curiozitatea ei. Unii încă mai erau. Vorbise cu ea despre aşa ceva? Îi arătase poate o versiune nefinisată?

— Nu, ă-ă. - Bonnie părea sincer surprinsă. - Îmi arăta fotografiile ei şi mai multe mostre de plante decât aveam eu chef să văd, dar nu mi-a arătat niciodată ce scria. De fapt, mi-amintesc că mi-a spus odată că se hotărâse să-ți lase ție scrisul şi că ea...

— ... se va înfrupta câte puțin din toate celelalte, corect?

— Da.

Mi s-a părut că acesta e un moment bun de a încheia convorbirea, dar tipii din beci păreau că sunt de altă părere.

— Se vedea cu cineva, Bonnie?

Tăcere de la celălalt capăt al firului. Cu o mână care mi se părea că e la cel puțin şase kilometri depărtare de braț, am ridicat foile din tăvița faxului. Erau zece - din noiembrie 1993 până în august 1994. Însemnări peste tot în scrisul curat al lui Jo. Avusesem măcar un fax înainte să moară ea? Nu-mi aminteam. Erau atât de a dracu' de multe lucruri pe care nu mi le puteam aminti.

— Bonnie? Dacă ştii ceva, spune-mi, te rog. Jo e moartă, însă eu nu. Pot s-o iert dacă trebuie, dar nu pot ierta ceva ce nu înțe...

— Îmi pare rău, a spus şi a izbucnit într-un râset scurt şi zbuciumat. Doar că n-am înțeles la-nceput. "Se vedea cu cineva", ăsta era un lucru atât de... atât de străin de Jo... de Jo pe care o ştiam eu... că nu mi-am dat seama despre ce vorbeşti. Am crezut că te referi la un psihoterapeut, dar nu la asta te-ai referit, nu? Ai vrut să spui se vedea cu cineva, adică se vedea cu un tip. Un iubit.

— Asta am vrut să spun.

Frunzăream acum paginile de agendă venite prin fax, mâna nu-şi revenise încă la distanța normală față de ochi, dar într-acolo mergea, într-acolo. Am simțit o undă de uşurare la sincera uluire din vocea lui Bonnie, dar nu atât de multă cât mă aşteptam. Fiindcă ştiusem. Nici măcar nu avusesem nevoie ca femeia aia din vechiul episod *Perry Mason* să-şi spună păsul, nu chiar. Despre Jo era, totuşi, vorba. Despre *Jo.*

— Mike, a spus Bonnie foarte încet, ca şi când puteam fi nebun, te-a iubit. Te-a iubit pe *tine.*

— Da. Presupun că m-a iubit.

Paginile de agendă arătau cât de ocupată fusese soția mea. Cât de productivă. S-Ks of Maine... bucătăriile pentru supă. WomShel, rețeaua de adăposturi pentru femeile maltratate. Teen Shel. Friends of Me. Libes. Participase la câte două sau

trei întâlniri pe lună - două sau trei pe *săptămână* la un anumit moment - şi eu nici măcar nu observasem. Eu fusesem prea ocupat cu femeile mele aflate în pericol.

— Şi eu am iubit-o, Bonnie, dar punea ceva la cale în ultimele zece luni ale vieții ei. Nu ți-a dat nici un indiciu cu privire la ce-ar fi putut fi când mergeați împreună cu maşina la întâlnirile consiliul director al Soup Kitchens sau Friends of Maine Libraries?

Tăcere la celălalt capăt al firului.

— Bonnie?

Am depărtat receptorul de la ureche să văd dacă se aprinsese beculețul de la BATERIE DESCĂRCATĂ şi mi-a măcăit numele. L-am dus înapoi la ureche.

— Ce este, Bonnie?

— În acele ultime nouă sau zece luni n-am făcut *nici* un drum împreună. Am vorbit la telefon şi-mi amintesc că o dată am luat prânzul în Waterville, dar n-am făcut *nici* un drum împreună. Renunțase.

Am frunzărit iarăşi foile de fax. Însemnări ale întâlnirilor peste tot, scrise de mâna sigură a lui Jo, printre ele şi Soup Kitchens of Maine.

— Nu înțeleg. A renunțat la consiliul director de la Soup Kitchens?

O altă clipă de tăcere. Apoi, vorbind cu grija:

— Nu, Mike. A renunțat la *toate.* A terminat-o cu Woman Shelters şi cu Teen Shelters la sfârşitul lui '93 - atunci i-a expirat termenul. Celelalte două, Soup Kitchens şi Friends of Maine Libraries... şi-a dat demisia în octombrie sau noiembrie 1993.

Însemnări ale întâlnirilor pe toate foile trimise de Ward. Zeci de însemnări. Întâlniri în 1993, întâlniri şi în 1994. Întâlniri ale consiliilor din care nu mai făcea parte. Venise aici. În toate acele zile în care se presupunea că are întâlniri de consiliu, Jo se aflase pe TR. Aş fi pariat pe propria mea viață că aşa a fost.

Dar de ce?

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Devore era nebun, asta-i sigur, nebun de legat, şi nu m-ar fi putut surprinde într-un moment mai prost, de-o slăbiciune mai mare şi mai terifiat. Şi cred că tot ce-a urmat din acel moment încolo a fost aproape prearanjat. De atunci şi până la îngrozitoarea furtună despre care încă se mai vorbeşte în partea aceea de lume, totul a mers în jos asemenea unei alunecări de teren.

M-am simțit bine în restul după-amiezei - discuția cu Bonnie lăsase o mulțime de întrebări fără răspuns, însă fusese chiar şi aşa o discuție tonifiantă. Am gătit un terci de legume (ispăşire a ultimului salt orbesc pe care-l făcusem asupra prăjelii de la Village Cafe) şi l-am mâncat în vreme ce-am urmărit ştirile de seară. De partea cealaltă a lacului, soarele cobora uşor dincolo de nori şi-mi inunda sufrageria într-o lumină aurie. Când Tom Brokaw şi-a închis dugheana, m-am hotărât să fac o plimbare pe Stradă - voi merge cât mai departe posibil şi să fiu sigur că mă pot întoarce până la lăsarea întunericului şi, pe drum, mă voi gândi la lucrurile pe care mi le spuseseră Bill Dean şi Bonnie Amudson. Mă voi gândi la ele aşa cum mă plimbam şi mă gândeam uneori la problemele de intrigă ale romanului la care lucram atunci.

Am coborât scările, simțindu-mă absolut bine (confuz, dar bine), am pornit de-a lungul Străzii, apoi m-am oprit să mă uit la Doamna Verde. Chiar şi cu soarele la apus luminând-o puternic, era greu s-o disting în adevărata ei natură - doar un mesteacăn cu un pin pe jumătate uscat în spate, o creangă a acestuia din urmă formând o mână îndreptată în zare. Era ca şi când Doamna Verde ar fi spus du-te spre nord, tinere, du-te spre nord. Ei bine, nu eram tocmai tânăr, dar puteam merge spre nord, asta puteam face. Pentru o vreme, cel puțin.

Totuşi, am rămas locului încă o clipă, studiind chipul pe care-l vedeam în tufişuri, neplăcându-mi felul în care micuțul şarpe al brizei părea că face să rânjească şi să zâmbească ceea ce aproape că era o gură. Probabil că atunci am început să mă simt puțin rău, eram prea preocupat să observ. Am pornit spre nord, întrebându-mă ce putuse, mai precis, scrie Jo...

fiindcă pe atunci începeam deja să cred ca e posibil să fi scris ceva, totuşi. Din ce altă cauză să-mi fi găsit maşina de scris în studioul ei? Trebuia să caut pe acolo, m-am hotărât. Trebuia să caut mai atent şi...

ajutor mănec

Vocea s-a auzit din pădure, din apă, din mine. Un val de amețeală mi-a udat gândurile, ridicându-le şi împrăştiindu-le asemenea unor frunze în bătaia vântului. M-am oprit. Dintr-o dată, m-am simțit mai rău, mai *distrus* ca oricând în viață. Mă strângea pieptul. Stomacul mi se chircise aidoma unei flori la frig. Ochii mi s-au umplut de-o apă înțepătoare care nu semăna deloc cu lacrimile - şi am ştiut ce avea să urmeze. *Nu,* am încercat să spun, dar cuvântul n-a vrut să iasă.

În schimb, gura mi s-a umplut de gustul rece al apei, de toate acele minerale ascunse, şi, brusc, pomii au început să-mi licărească în fața ochilor de parcă mă uitam la ei în sus printr-un lichid limpede, iar presiunea din piept s-a localizat îngrozitor şi-a luat forma unor mâini. Mă țineau la adâncime. - Când o să-nceteze să facă asta? a întrebat cineva - aproape a strigat. Nu era nimeni pe Stradă în afară de mine şi, totuşi, am auzit clar vocea aceea. Când o să-nceteze odată să facă asta?

Ce-am auzit apoi n-a fost o voce din afară, ci gânduri străine răsunând la mine-n cap. Se zbăteau de pereții craniului asemenea unor fluturi prinşi în abajurul unui bec... sau într-un felinar japonez.

ajutor mă-nec
ajutor mă-nec
om cu şapcă albastră spune prins pe mine
om cu şapcă albastră spune nu lasă să
hoinăresc
ajutor mă-nec
pierdut murele colo pe potecă
el ține pe mine
fața el licăre ş-arată rău

las-mă sus las-mă sus O dulce Iisus las-mă sus
bala portocala ala bala bala portocala TE ROG
ALA BALA fii cuminte şi-ncetează ALA BALA PORTOCALA
ea strigat numele meu
ea strigat el atât de TARE

M-am aplecat înainte cuprins de panică, ținând gura deschisă şi din deschizătura ei încordată a început să curgă un şuvoi rece de...

Absolut nimic.

Oroarea întâmplării a trecut şi, totuşi, n-a trecut. Încă mă mai durea îngrozitor de tare stomacul, de parcă mâncasem ceva la care reacționase violent corpul, un soi de praf antifurnici sau poate o ciupercă otrăvitoare, de genul celor care apăreau în cărțile despre ciuperci ale lui Jo, în chenare roşii. M-am împleticit înainte vreo şase paşi, tuşind uscat dintr-un gât care încă avea impresia că e ud. Mai era un mesteacăn unde malul cădea abrupt în lac, arcuindu-şi burta albă cu grație deasupra apei ca pentru a-şi vedea reflecția în lumina linguşitoare a serii. M-am apucat de el aşa cum se apucă un bețiv de-un stâlp de iluminare stradală.

Presiunea din piept a început să slăbească, dar mi-a lăsat o durere la fel de reală ca ploaia. Stăteam sprijinit de copac, inima zvâcnindu-mi, şi-am devenit conştient pe dată că duhneşte ceva - un iz rău, poluat, mai urât ca un bazin septic înfundat care-a fermentat o vară întreagă sub soarele scăpărator. In aceeaşi clipă, am simțit şi prezența hidoasă care emana odorul acela, ceva care ar fi trebuit să fie mort şi nu era.

Oh, încetează, ala bala bala portocala, fac orice numai să-ncetezi, am încercat să spun şi tot n-a ie-Şit nimic. Apoi a dispărut. Nu mai simțeam nimic în afară de mirosul lacului şi al pădurii... Însă vedeam ceva: un băiat în apa lacului, un băiețel negru înecat, plutind pe spate. Obrajii lui erau buhăiți. Gura îi atârna deschisă, inertă. Ochii lui erau la fel de albi ca ochii unei statui.

Gura mi s-a umplut iarăşi de nemilosul gust feros al apei de lac. Ajută-mă, las-mă sus, ajutor mă-nec. M-am aplecat, ţipând în gând, ţipând la chipul acela mort, şi mi-am dat seama că *mă uit la mine însumi,* că mă uit în sus prin tremurul trandafiriu al apei la apus la un bărbat îmbrăcat în jeanşi şi-ntr-o cămaşă galbenă, subţire, care se sprijinea de-un mesteacăn foşnitor şi încerca să ţipe, faţa lui lichidă părând în mişcare, ochii lui fiind pentru moment ascunşi de trecerea unui biban mic pornit în urmărirea unei insecte suculente, însă eram atât băiatul negru, cât şi bărbatul alb, înecându-se în apă şi înecându-se pe uscat, chiar aşa să fie, chiar asta să se întâmple, bate o dată pentru da, de două pentru nu.

Am vomitat nimic altceva decât un fir de salivă şi, incredibil, un peşte a sărit să-l prindă. La apus, sar aproape după orice; probabil că-i înnebuneşte ceva la lumina asta muribundă. Peştele a aterizat înapoi în apă la vreo două sute de metri distanţă de mal, iscând un val circular, argintiu, şi a dispărut: gustul din gură, mirosul acela oribil, faţa aceea scânteietoare şi moartă a negroteiului - negrotei, aşa trebuie să-şi fi spus el în gând - al cărui nume de familie aproape sigur că fusese Tidwell.

M-am uitat la dreapta şi am văzut ceafa cenuşie a unei stânci ieşindu-se dintre frunzele uscate de pe jos. Mi-am spus: *Acolo, chiar acolo,* şi, ca o confirmare, m-a izbit din nou mirosul acela oribil de putrefacţie, ieşind parcă din pământ.

Am închis ochii, ţinându-mă încă disperat de mesteacăn, simţindu-mă slăbit şi bolnav, şi-atunci mi-a vorbit din spate Max Devore, nebunul.

— Ia zi-mi, codoşule, unde ţi-e curva?

M-am întors şi l-am văzut acolo, cu Rogette Whitmore alături. A fost singura dată când l-am întâlnit, dar mi-a ajuns. Credeţi-mă, mi-a ajuns până peste cap.

De-abia dacă aducea a scaun cu rotile scaunul lui. Arăta mai mult ca un ataş de motocicletă corcit cu un modul de prospectare a lunii. Pe ambele părţi erau montate vreo şase

rotițe cromate. Nişte roți mai mari - patru la număr, cred - erau montate în spate. Nici una nu părea că e la acelaşi nivel cu o alta şi am observat că fiecare e prinsă în propriul ei locaş. Devore avea parte de călătorii nezdruncinate pe-un teren şi mai accidentat de cum era Strada. Deasupra roților din spate se afla un compartiment închis pentru motor. Picioarele lui Devore erau ascunse într-o nacelă din fibră de sticlă, neagră cu dungi roşii, care n-ar fi arătat deplasat la o maşină de curse. În mijlocul ei era încastrat un obiect care semăna cu antena mea parabolică... un soi de ghidare computerizată, probabil. Poate chiar un pilot automat. Mânerele erau late şi pline de butoane. De partea stângă a acestei maşinării era agățat un tub cu oxigen, lung de un metru şi douăzeci de centimetri. Un furtun ducea la un tub din plastic transparent; acesta ducea la rândul lui la o mască ce se odihnea în poala lui Devore. M-a dus cu gândul la Stenomask-ul tipului ăluia bătrân. În lumina experienței pe care tocmai o avusesem, aş fi putut zice că vehiculul ăsta rupt ca dintr-un roman de Tom Clancy e o halucinație, asta dacă n-ar fi fost abțibildul de pe nacelă, de sub radar, AM SÂNGE ALBASTRU DE ŞMECHER, spunea.

În seara aceasta, femeia pe care o văzusem în fața barului Apusul de Soare de pe domeniul Warrington purta o bluză albă cu mâneci lungi şi o pereche de pantaloni negri atât de subțiri, că-i făceau picioarele să pară nişte săbii scoase din teci. Fata îngustă şi obrajii supți o făceau să semene cu pictura tipului care strigă, a lui Edvard Munch, mai tare ca niciodată. Părul alb îi atârna în jurul feței ca o glugă plouată. Era rujată pe buze cu un roşu atât de aprins, încât părea că-i sângerează gura.

Era bătrână şi era urâtă, dar era ruptă din soare în comparație cu socrul lui Mattie. Deşirat, cu buzele vineții, cu pielea din jurul ochilor şi de la colțurile gurii de-un purpuriu întunecat, semăna cu ceva ce-ar putea descoperi un arheolog într-o cameră de înmormântare dintr-o piramidă, înconjurat de soțiile şi de animalele lui preferate mumificate, împodobit cu bijuteriile lui favorite. Câteva şuvițe de păr cărunt încă-i

mai atârnau de pe craniul solzos; alte şuviţe îi ieşeau din urechile enorme ce păreau că se topiseră asemenea sculpturilor în ceară lăsate în bătaia soarelui. Purta o pereche albă de pantaloni din bumbac şi o cămaşă albastră, largă. Cu o beretă neagră pe cap ar fi arătat ca un artist francez din secolul nouăsprezece, aflat la capătul unei vieţi foarte lungi.

Ţinea în poală un baston fabricat dintr-un lemn negru. În capătul lui era îndesat un manşon de protecţie pentru ghidonul de bicicletă. Degetele care-l strângeau păreau destul de puternice, însă ajunseseră tot atât de negre ca bastonul însuşi. Circulaţia periferică îl lăsa încet şi nu îndrăzneam să-mi închipui cum trebuie să-i arate labele picioarelor şi gambele.

— Curva o fugit şi te-o părăsit, nu-i aşa?

Am încercat să spun ceva. Mi-a ieşit un croncănit, nimic altceva. Încă mă mai sprijineam de mesteacăn. M-am desprins de el şi am încercat să mă îndrept de spate, însă picioarele îmi erau prea slăbite şi a trebuit să mă sprijin din nou.

A lovit o manetă din argint şi scaunul a venit cu trei metri mai aproape, scurtând distanţa dintre noi. Sunetul pe care l-a scos a fost ca o şoaptă de catifea; văzându-l cum se mişcă mi s-a părut că văd un covor fermecat malefic. Multele lui roţi s-au ridicat şi au călcat pământul independent una de cealaltă şi au scânteiat în soarele ce apunea şi care începuse să capete o nuanţă roşietică. Şi, apropiindu-se, i-am simţit prezenţa. Corpul îi putrezea începând din interior, dar forţa care-l înconjura era incontestabilă şi descurajantă, asemeni unei furtuni cu trăsnete. Femeia a venit în urma lui, uitându-se la mine cu o plăcere tăcută. Ochii ei erau rozalii. Am presupus atunci că erau căprui şi că prinseseră puţin din irizaţiile apusului, dar acum cred că era de fapt o simplă albinoasă.

— Întotdeauna mi-au plăcut curvele, a spus el. A tras de cuvânt, făcându-l să sune *cuuuuhve.* - Nu-i aşa, Rogette?

— Da, domnule, a spus aceasta. Aveau locul lor.

— Uneori, locul lor era pe faţa mea! a strigat într-un fel de euforie nebunească, de parcă femeia l-ar fi contrazis. Unde-i ea, tinere? Pe faţa cui şede-acu? Mă-ntreb. Pe-a avocatului

ăluia deştept al tău? Oh, ştiu totu' despre ei, începând cu nota scăzută la purtare pe care au primit-o în clasa a treia. Să ştiu lucruri e una dintre afacerile mele. Ăsta-i secretul afacerilor mele.

Cu un efort incredibil, m-am îndreptat de spate.

— Ce cauți aici?

— Îmi exercit dreptul constituțional, exact ca tine. Nu-i nici o lege împotriva asta, nu? Strada aparține tuturor celor care vor s-o folosească. Nu eşti aici de multă vreme, tinere codoş, dar eşti cu siguranță de destulă vreme să ştii asta. E versiunea noastră de parc public, unde cățeluşii blânzi şi câinii răi umblă umăr la umăr.

Folosindu-şi încă o dată mâna care nu ținea mânerul bastonului, şi-a luat masca de oxigen, a inspirat adânc, apoi a lăsat-o la loc în poală. A rânjit - un rânjet indescriptibil de complicitate care i-a scos la iveală gingiile de culoarea iodului.

— E pricepută? *Cuuuhva* aia mică a ta? Trebuie să fie destul de pricepută să-l fi ținut pe fiu' meu prizonier în rulota aia în care trăieşte. Şi-apoi uite c-ai apărut tu, înainte ca viermii să termine măcar cu ochii băiatului meu. Te *suge* pizda ei?

— Taci.

Rogette Whitmore şi-a aruncat capul pe spate şi a râs. Sunetul produs a fost asemănător cu cel al unui iepure prins în gheare de-o bufniță şi mi s-a făcut pielea de găină. Am avut o bănuială că era la fel de nebună ca şi el. Slavă cerului că erau bătrâni.

— Ai dat de-un punct nevralgic cu asta, Max, a spus.

— Ce vrei?

Am tras o gură de aer... şi-am simțit iarăşi mirosul acela de putreziciune. Am tuşit. N-am vrut s-o fac, dar nu m-am putut abține.

Devore s-a îndreptat în scaun şi a inspirat adânc, ca pentru a mă ironiza. În acea clipă arăta ca Robert Duvall în *Apocalipsul acum,* alergând împleticit pe plajă şi dând de veste lumii cât de mult iubea el mirosul de napalm dimineața. Rânjetul i s-a întins pe toată fața.

— Minunat loc, locu' ăsta de-aci, nu-i aşa? Un loc potrivit să te-opreşti şi să stai pe gânduri, nu crezi? (M-am uitat împrejur.) Aici s-a întâmplat, sigur că da. Aha.

— Unde s-a înecat băiatul.

Mi s-a părut că zâmbetul lui Whitmore s-a schimbat pentru moment în nelinişte auzind asta. Devore, însă, nu. El a apucat masca translucidă de oxigen în mâna lui mare de bătrân, cu degete care mai degrabă dibuiau decât apucau. Am văzut mici picături de mucus lipite pe interiorul ei. A inspirat iarăşi adânc, a aşezat-o iarăşi în poală.

— Treizeci sau chiar mai mulți oameni s-au înecat în lacul ăsta, iar ăştia-s doar cei despre care se ştie, a spus. Ce diferență face un băiat, încoace-ncolo?

— Nu pricep. Aici au murit *doi* băieți Tidwell? Cel care a făcut septicemie şi cel care...

— Îți pasă de sufletul tău, Noonan? De sufletul tău nemuritor? De fluturele lui Dumnezeu prins într-un cocon de carne ce va puți curând ca a mea?

N-am spus nimic. Ciudățenia celor întâmplate înainte să sosească el trecea. Ce-o înlocuia era incredibilul magnetism personal al lui Devore. N-am mai simțit niciodată în viață o forță atât de crudă. Şi nici nu avea nimic supranatural, iar *crud* e exact cuvântul potrivit. Aş fi putut-o lua la fugă. În alte circumstanțe, sunt sigur că aş fi făcut-o. Cu siguranță că bravura m-a ținut pe loc; picioarele încă mi se păreau făcute din cauciuc şi mă temeam să nu cad la pământ.

— O să-ți ofer o singură ocazie să-ți salvezi sufletul, a spus Devore. A ridicat un deget osos să ilustreze conceptul de singularitate. - Pleacă, sincere codoş. Chiar acum, îmbrăcat în hainele în care te găseşti. Nu te opri să-ți faci geanta, nu te opri nici măcar să te asiguri c-ai închis gazul. Du-te. Las-o pe curvă şi las-o pe curvişoară.

— Să ți le las ție.

— Aha, mie. O să fac eu ce trebuie făcut. Sufletele sunt pentru absolvenții de arte frumoase, Noonan. Eu am fost inginer.

— Du-te şi ți-o trage.

Rogette Whitmore a scos iarăşi sunetul acela ca un țipăt de iepure.

Bătrânul stătea în scaun, cu capul aplecat, rânjind bolnăvicios în sus la mine şi semănând cu un cadavru ridicat din mormânt.

— Eşti sigur că tu vrei să fii acela, Noonan? Pentru ea nu are vreo importanță, să ştii - tu sau eu, tot aia e pentru ea.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Am inspirat încă o dată profund şi, de data asta, aerul a fost în regulă.

M-am îndepărtat cu un pas de mesteacăn şi mi-am simțit în regulă şi picioarele.

— Şi nu-mi pasă. N-o să pui niciodată mâna pe Kyra. Niciodată în ce ți-a mai rămas din viața ta decrepită. N-o să te văd făcând asta vreodată.

— Amice, o să vezi o groază de lucruri, a spus Devore, rânjind şi arătându-mi gingiile lui iodate. Înainte să se termine iulie, precis o să vezi atât de multe, c-o să-ți vină să-ți smulgi ochii din cap în iunie.

— Plec acasă. Lasă-mă să trec.

— Du-te acasă, atunci, cu ce te-aş putea împiedica să te duci? - a întrebat. Strada e-a tuturor.

A apucat iarăşi masca de oxigen din poală şi-a mai tras o gură sănătoasă din ea. Şi-a aruncat-o în poală şi şi-a aşezat mâna stângă pe mânerul scaunului său cu rotile Buck Rogers.

Am făcut un pas spre el şi, aproape înainte să-mi dau seama ce se petrece, s-a avântat cu scaunul asupra mea. M-ar fi putut lovi şi răni destul de rău - mi-ar fi putut rupe unul sau ambele picioare, nu mă-ndoiesc de asta —, dar s-a oprit la mică distanță de mine. Am făcut un salt în spate, dar numai pentru că mi-a dat el voie s-o fac. Eram conştient că Whitmore râdea din nou.

— Care-i problema, Noonan?

— Dă-te la o parte din drumul meu. Te previn.

— Curva aia te-a pus pe jar, nu-i aşa?

Am dat să merg la stânga, voind să-l ocolesc pe acolo, dar cât ai clipi a întors scaunul, a țâşnit şi mi-a tăiat calea.

— Pleacă de pe TR, Noonan. Îți dau un sfat bu...

M-am avântat spre dreapta, de data asta pe partea cu lacul, şi aş fi reuşit să trec de el destul de uşor dacă n-ar fi fost pumnul foarte mic şi tare, care mi-a izbit partea stângă a feței. Cățeaua aia căință purta un inel, iar piatra din el mi-a făcut o tăietură în spatele urechii. Am simțit usturimea şi căldura scurgerii de sânge. Am pivotat, am ridicat ambele mâini şi am împins-o.

A căzut pe covorul din ace de brad de pe cărare cu un țipăt strident de mirare ultragiată. În clipa următoare, ceva m-a pocnit în spatele capului, o strălucire portocalie de moment mi-a aprins vederea. M-am împleticit în spate cu mişcări care mi s-au părut date cu încetinitorul, fluturând din mâini, iar Devore mi-a apărut iarăşi înainte ochilor. Stătea răsucit în scaun, capul lui solzos era aruncat înainte, bastonul cu care mă lovise încă era ridicat în aer. Dacă ar fi fost cu zece ani mai tânăr, sunt convins că mi-ar fi fracturat craniul în loc să dea doar naştere acelei lumini portocalii de moment.

M-a lovit de prietenul meu vechi, mesteacănul. Mi-am dus mâna la ureche şi m-am uitat nevenindu-mi să cred la sângele de pe buricele degetelor. Mă durea capul - de la lovitura pe care mi-o administrase.

Whitmore se lupta să se ridice în picioare, scuturându-şi acele de pin de pe pantaloni şi uitându-se la mine cu un zâmbet furios. Obrajii i se umpluseră de-o roşeață uşoară, rozalie. Buzele ei prea tare rujate erau trase în spate să-i expună dinții mici. În lumina soarelui la apus, ochii ei păreau că ard.

— Dă-te la o parte din calea mea, am spus, însă vocea mi s-a părut înceată şi fără vlagă.

— Nu, a spus Devore şi şi-a aşezat capătul negru al bastonului pe nacela arcuită din partea din față a scaunului.

Acum puteam vedea băiețelul acela hotărât să aibă sania indiferent de cât de tare-şi tăia mâinile în sticlă. Îl vedeam foarte clar.

— Nu, femeiuşcă futangie de curve ce eşti. *Nu vreau să mă dau.*

A împins iarăşi maneta argintie şi scaunul cu rotile s-a avântat în tăcere spre mine. Dacă aş fi rămas în loc, m-ar fi străpuns cu bastonul la fel de uşor cum orice duce rău e străpuns mereu cu sabia într-o poveste de Alexandre Dumas. Probabil că şi-ar fi rupt oasele fragile ale mâinii drepte şi şi-ar fi dislocat complet brațul drept din cauza coliziunii, însă omului ăstuia nu-i păsase niciodată de astfel de lucruri; făcea ravagii printre oamenii neînsemnați. Dacă aş fi ezitat vreo secundă din cauza şocului sau a incredulității, m-ar fi omorât, sunt foarte sigur de asta. În schimb, m-am rotit spre stânga. Tenişii mi-au alunecat pentru o clipă pe terasamentul acoperit cu ace. Apoi s-au desprins de pământ şi am căzut.

Am aterizat strâmb în apă şi mult prea aproape de mal. Cu piciorul stâng m-am lovit de-o rădăcină scufundată şi s-a răsucit. Durerea a fost cumplită, o senzație asemănătoare cu sunetul unui trăsnet. Am deschis gura să strig şi apa lacului mi-a umplut-o - gustul acela rece, metalic şi întunecat, de data aceasta de-adevăratelea. Am eliminat-o tuşind Şi strănutând şi m-am îndepărtat de locul în care aterizasem, spunându-mi: *Băiatul, aici e băiatul cel mort, dacă întinde mâinile şi mă prinde?*

M-am întors pe spate, încă fluturând disperat din mâini şi tuşind, foarte conştient de jeanşii care-mi atârnau pleoştiți pe picioare şi între ele, făcându-mi absurd griji pentru portmoneu - nu-mi păsa de cardurile bancare sau de permisul de conducere dar aveam înăuntru două instantanee reuşite cu Jo şi se puteau distruge.

Am observat că aproape căzuse şi Devore de pe terasament şi, preț de-o clipă, mi s-a părut că încă mai era posibil să cadă. Partea din față a scaunului era ieşită în afară acolo de unde căzusem eu (vedeam urmele scurte ale tenişilor mei chiar la stânga rădăcinilor parțial ieşite din pământ ale mesteacănului) şi, chiar dacă roțile din față încă făceau contact cu solul, pământul sfărâmicios se scurgea de sub ele

în avalanşe mici şi uscate care se rostogoleau pe versant şi se strecurau în apă, dând naştere unor desene vălurite întrepătrunse. Whitmore ținea de spatele scaunului, trăgea de el, dar era mult prea greu pentru ea; dacă voia să fie salvat, Devore trebuie să se salveze singur. Stând până la brâu în apă, cu hainele plutind în jurul meu, mi-am dorit să se prăvălească.

Gheara vineție care era mâna sa stângă a reuşit să repună stăpânire pe maneta argintie după mai multe încercări. Un deget a tras-o spre el şi scaunul s-a dat în spate, îndepărtându-se de terasament cu o ultimă ploaie de pietre şi praf. Whitmore a sărit panicată într-o parte, să n-o calce pe picioare.

Devore a mai apăsat o vreme butoanele, şi-a întors scaunul cu fața către mine, care stăteam în apă la vreo două sute de metri distanță de mesteacănul încovoiat, apoi a mişcat scaunul până ce a ajuns pe marginea Străzii, dar la o distanță sigură față de povârniş.

Pe Whitmore nu o mai interesa nici unul dintre noi; se afla aplecată la pământ cu fundul îndreptat în direcția mea. Dacă m-am gândit măcar la el, şi nu-mi amintesc s-o fi făcut, presupun că mi-am spus că încerca să-şi recapete suflul.

Dintre noi, Devore părea că e în cea mai bună formă, nici măcar nu avea nevoie de-o doză de oxigen de la masca din poală. Strălucirea amurgului îi lumina puternic fața, făcându-l să semene cu un bostan de Halloween pe jumătate putred, care fusese îmbibat în benzină şi incendiat.

— Îți place să te bălăceşti? m-a întrebat şi a râs.

M-am uitat în jur, sperând să văd un cuplu ieşit la plimbare sau poate un pescar căutându-şi un loc unde să mai dea o dată cu undița înainte să se întunece... şi, totuşi, în acelaşi timp, speram să nu văd pe nimeni. Eram furios, rănit şi speriat. Mai mult ca orice, eram ruşinat. Fusesem aruncat în lac de-un bărbat de optzeci şi cinci de ani... un bărbat care dădea toate semnele c-a ieşit să se distreze şi că-i picasem eu de prost.

Am pornit spre dreapta - spre sud, înapoi spre casă. Apa îmi ajungea cam până la brâu, era rece şi aproape reconfortantă, acum că mă obişnuisem cu ea. Călcam cu tenişii pe pietre şi pe crengi de copac scufundate. Încă mă durea glezna pe care mi-o răsucisem, dar încă mă țineam pe picioare. Dacă o va mai face şi după ce voi ieşi din lac, asta era o altă întrebare.

Devore a mai apăsat câteva butoane. Scaunul a pivotat şi a pornit la drum de-a lungul Străzii, ținând pasul cu mine fără nici o problemă.

— Nu ți-am făcut cunoştință ca lumea cu Rogette, nu-i aşa? a spus. La facultate a fost o atletă strălucită, să ştii. Softball-ul şi hocheiul de câmp erau specialitățile ei şi şi-a păstrat măcar câteva dintre îndemânări. Rogette, arată-i ce ştii să faci.

Whitmore a depăşit prin stânga scaunul acela ce se mişca încet. Preț de o clipă, a fost complet astupată de el. Când am putut-o vedea din nou, am văzut şi ce ducea cu ea. Nu stătuse aplecată ca să-şi recapete respirația.

Zâmbind, a mers în pas vioi spre marginea terasamentului cu brațul stâng îndoit la plex, adăpostind pietrele pe care le adunase de pe marginea potecii. Şi-a ales o bucată cam de dimensiunea unei mingi de golf, şi-a dus mâna până lângă ureche şi-a aruncat-o spre mine. A aruncat-o tare. A vâjâit pe lângă tâmpla mea stângă şi a căzut în apă, în spatele meu.

— Hei! am strigat, mai mult mirat decât speriat. Chiar şi după evenimentele care-l precedaseră, nu-mi venea să cred că se întâmplă un asemenea lucru.

— Ce-ai pățit, Rogette? a întrebat Devore dojenitor. Niciodată n-ai aruncat ca o fată. Dă în el!

A doua piatră a trecut la cinci centimetri pe deasupra capului meu. A treia mi-ar fi putut sparge dinții. Am respins-o cu un țipăt de mânie şi de teamă, dându-mi seama doar mai târziu că mi-a învinețit palma. În clipa aceea am fost conştient doar de fața ei plină de ură şi zâmbitoare - fața unei femei care-a pierdut doi dolari la galeria de tir a bâlciului şi e hotărâtă să câştige ursul de pluş cel mare, chiar dacă trebuie să tragă toată noaptea cu puşca cu aer comprimat.

Şi arunca *repede*. Pietrele cădeau în jurul meu, unele aterizând în apa rădăcinoasă din dreapta sau din stânga mea, dând naştere unor mici gheizere. Am început să merg cu spatele, temându-mă să mă întorc şi să plec înot, temându-mă că va arunca o piatră cu adevărat mare chiar în clipa aceea. Totuşi, trebuia să ies cumva din raza ei de acțiune. Devore, între timp, râdea aşa cum râde un bătrân cu probleme de respirație, jalnica lui față fiind suptă asemenea feței unei păpuşi maliționase construită dintr-un măr.

Una dintre pietrele ei mi-a aplicat o lovitură puternică şi dureroasă în claviculă şi a ricoşat sus în aer. Am țipat şi a țipat şi ea:

— *Hai!,* precum un karatist ce-a ajuns la o mişcare importantă.

Adio retragere ordonată. M-am întors, am înotat spre o apă mai adâncă şi cățeaua mi-a făcut de petrecanie. Primele două pietre pe care le-a aruncat după ce am început să înot au părut detectoare de distanță. A avut loc o pauză, în care am avut timp să gândesc: *Îmi reuşeşte, ies din aria ei de...,* iar apoi m-a lovit ceva în spatele capului. Am simțit-o şi am auzit-o în acelaşi timp - a făcut *BOING!,* cum scrie şi în benzile desenate cu Batman.

Suprafața lacului s-a schimbat din portocaliu-încins în roşu-încins şi în stacojiu-închis. Şters, îl auzeam pe Devore strigând aprobator şi pe Whitmore scoțând râsetul ăla ciudat al ei. Am luat o altă gură de apă cu gust feros şi eram atât de năucit, că a trebuit să-mi amintesc s-o scuip afară, nu s-o înghit. Picioarele mi se păreau prea grele pentru a înota, iar blestemații mei de tenişii cântăreau o tonă. I-am dus în jos cu gândul să mă ridic în picioare, dar n-am dat de pământ - ajunsesem într-un loc mai adânc decât înălțimea mea. M-am întors cu fața către mal. Era ceva spectaculos cum ardea în lumina apusului asemenea unui decor de scenă luminat de reflectoare portocalii şi roşii. Probabil că mă depărtasem cu şase metri de mal acum. Devore şi Whitmore se aflau pe marginea Străzii, uitându-se la mine. Semănau cu Tata şi Mama dintr-o pictură de Grant Wood{41}. Devore îşi folosea

iarăşi masca - dar am observat că rânjea dincolo de ea. Whitmore rânjea şi ea.

Mi-a intrat şi mai multă apă în gură. Am scuipat-o aproape pe toată, dar am şi înghiţit puţină, făcându-mă să tuşesc şi aproape să vomit. Am început să mă scufund sub suprafaţa apei şi m-am luptat să ajung iarăşi sus, nu înotând, ci doar dând sălbatic din mâini, consumând de nouă ori energia de care aveam nevoie ca să rămân deasupra apei. Panica şi-a făcut prima apariţie, croindu-şi drum prin dezorientarea mea uluită cu nişte dinţi ascuţiţi şi mici ca de şobolan. Mi-am dat seama că aud un zumzet înalt şi suav. Câte lovituri încasase sărmanul meu cap? Una de la pumnul lui Whitmore... una de la bastonul lui Devore... o piatră... sau fuseseră cumva două? Christoase, nu-mi puteam aminti.

Stăpâneşte-te, pentru numele lui Dumnezeu - n-o să-i permiţi să te înfrângă în felul ăsta, nu-i aşa? Să te-nece cum s-a înecat băieţelul acela?

Nu, nu şi dacă mă puteam opune.

Înotând pe loc, mi-am dus mâna stângă la spatele capului. Nu foarte departe de ceafă am dat peste un ou de gâscă ce încă se mai umfla. Când l-am apăsat, durerea m-a făcut să-mi vină să vomit şi să leşin în acelaşi timp. Lacrimile mi-au venit în ochi şi mi s-au rostogolit pe obraji. Nu erau decât nişte urme de sânge pe buricele degetelor când m-am uitat la ele, dar era greu să determini gravitatea tăieturilor când stăteai în apă.

— Arăţi ca o marmotă plouată, Noonan!

Vocea lui mi se părea acum că se rostogoleşte spre locul unde mă aflam eu, venind parcă de la o mare distanţă.

— Să te fut! am strigat. O să te bag la-nchisoare pentru asta!

Bătrânul s-a uitat la Whitmore. S-a uitat înapoi la mine cu o expresie identică şi au izbucnit în râs amândoi. Dacă mi-ar fi pus cineva un Uzi în mâini atunci, i-aş fi omorât pe amândoi fără ezitare şi apoi aş mai fi cerut o cartuşieră ca să pot ciurui cadavrele.

Neavând un Uzi la îndemână, am început să înot câineşte spre sud, spre casa mea. Au ținut pasul cu mine pe Stradă, el conducându-şi scaunul cu rotile silențios, ea mergând lângă el la fel de solemnă ca şi o călugăriță şi făcând din când în când câte o pauză să ridice o piatră ce-i făcea cu ochiul.

Nu înotasem destul să fiu obosit, însă eram. În mare parte din cauza şocului, presupun. Într-un sfârşit, am încercat să inspir când nu trebuia, înghițind şi mai multă apă şi am intrat complet în panică. Am început să înot către mal, dorind să ajung la un loc unde să pot sta în picioare. Rogette Whitmore a început imediat să arunce cu pietre în mine, folosindu-le mai întâi pe cele pe care şi le adăpostise între brațul stâng şi plexul solar, apoi pe acelea pe care le depozitase în poala lui Devore. Se încinsese, nu mai arunca precum o fată, iar ținta ei era mortală. Pietrele împroşcau apa peste tot în jurul meu. M-am ferit de una - una mare, care cel mai sigur că mi-ar fi tăiat fruntea dacă m-ar fi nimerit —, dar următoarea cu care a aruncat m-a atins în biceps şi m-a julit rău. Destul. M-am răsucit şi am înotat înapoi dincolo de raza ei de acțiune, gâfâind după aer, încercând să-mi țin capul sus în pofida durerii crescânde din ceafa.

Când am ajuns mai departe, am început să înot pe loc şi m-am uitat la ei. Whitmore venise chiar până aproape de terasament, vrând să câştige fiecare metru dintre noi pe care-l putea câştiga. La naiba, fiecare blestemat de centimetru. Devore parcase cu scaunul în spatele ei. Încă rânjeau amândoi, iar acum chipurile lor erau la fel de roşii ca ale diavolilor din iad. Cerul roşiatic de seară, marinarii cântă la chitară. Încă douăzeci de minute şi avea să se întunece. Îmi mai puteam ține capul deasupra apei încă douăzeci de minute? Aşa credeam, dacă nu intram iarăşi în panică, dar nu pentru multă vreme. M-am gândit la cum ar fi să mă înec în lac, să mă uit în sus şi s-o văd pe Venus chiar înainte sa mă scufund pentru ultima dată, iar şobolanul panicii şi-a înfipt iarăşi dinții în mine.

Şobolanul panicii era mai rău ca Rogette şi pietrele ei, cu mult mai rău.

Poate că nu mai rău ca Devore.

M-am uitat în stânga şi apoi în dreapta pe malul lacului, scrutând Strada pe acolo pe unde se vedea printre copaci pentru vreo trei sau unsprezece metri. Nu-mi mai păsa dacă sunt făcut de ruşine, dar n-am văzut pe nimeni. Bunule Dumnezeu, unde era toată lumea? Merseseră la Mountain View din Fryeburg să mănânce pizza sau la Village Cafe să bea un milkshake?

— Ce vrei de la mine? am strigat către Devore. Vrei să-ți spun că mă dau la o parte din calea ta? Bine, mă dau!

A râs.

Ei bine, nici nu mă aşteptasem să meargă. Nu m-ar fi crezut nici dacă aş fi vorbit sincer.

— Vrem să vedem doar cât de mult poți înota, a spus Whitmore şi-a mai aruncat cu o piatră - o aruncare lungă, leneşă, care a depus piatra cu vreun metru şi jumătate înainte de locul unde mă aflam eu.

Au de gând să mă omoare, mi-am spus. *Chiar şi-au pus asta în gând.*

Da. Iar ceea ce era mai neliniştitor era faptul că puteau foarte bine să scape basma curată după aceea. O idee nebunească, în acelaşi timp plauzibilă şi neplauzibilă, mi-a răsărit în minte. O vedeam pe Rogette Whitmore lipind un bilet pe afişierul cu TREBURILE COMUNITĂȚII din fața magazinului general Lakeview.

MARȚIENILOR DIN TR-90, SALUTĂRI!

Dl MAXWELL DEVORE, Marțianul preferat al tuturor va oferi fiecărui locuitor al TR-ului O SUTĂ DE DOLARI dacă nu va folosi nimeni Strada în SEARA ZILEI DE VINERI, 17 IULIE, între orele ŞAPTE şi NOUĂ. Tineți-i ocupați şi pe "AMICII NOŞTRI DE VARĂ"! Şi amintiti-vă: MARTIENII BUNI se aseamănă cu MAIMUȚELE BUNE: nu VĂD nimic rău, nu AUD nimic rău şi nu VORBESC nimic rău.

Nu-mi venea să cred asta, nici măcar în situația în care mă aflam... şi, totuşi, aproape că-mi venea. Trebuia să-i recunosc,

cel puțin, norocul diavolesc pe care-l avusese.

Obosit. Tenişii mai grei ca niciodată. Am încercat să mă descalț de unul şi am reuşit doar să mai iau o gură de apă. Stăteau şi se uitau la mine, Devore ridicând din când în când masca din poală şi trăgând o duşcă de aer revigorant.

Nu puteam aştepta până se întuneca. Soarele îşi face ieşirea în grabă aici, în Maine-ul de vest - aşa cum face, bănuiesc, în orice zonă montană —, însă crepusculele sunt lungi şi mor greu. Până când să se facă destul de întuneric spre vest ca eu să mă pot mişca fără să fiu văzut, luna avea să fi răsărit deja la est.

M-am surprins imaginându-mi necrologul din *New York Times,* titlul spunând SCRIITOR POPULAR DE ROMANE ROMANTICE ŞI DE SUSPANS SE ÎNEACĂ ÎN MAINE. Debra Weinstock le va oferi fotografia de autor de la viitoarea apariție editorială, *Promisiunea lui Helen.* Harold Oblowski va spune tot ceea ce trebuie şi-şi va aminti şi să dea un anunț modest (dar nu minuscul) la rubrica deceselor din *Publishers Weekly.* Va face cheltuiala pe din două cu cei de la Putnam şi...

M-am scufundat, am mai înghițit nişte apă, am scuipat-o. Am început iarăşi să lovesc apa lacului cu pumnii şi m-am forțat să încetez. Dinspre mal, auzeam râsetul pițigăiat al lui Rogette Whitmore. *Cățea,* am gândit. *Cățea scheletică ce...*

Mike, a spus Jo.

Vocea ei mi-a răsunat în minte, însă nu era ceva pe care o compun eu când îmi imaginez partea ei de dialog mintal sau când mi-e pur şi simplu dor de ea şi simt nevoia s-o invoc pentru o vreme.

Ca pentru a sublinia acest lucru, ceva a împroşcat apa la stânga mea, a împroşcat-o tare. Când m-am uitat în direcția aceea, n-am văzut nici un peşte, nici măcar o unduire circulară a apei. Ce-am văzut în schimb a fost pluta noastră pentru înot, ancorată la vreo nouăzeci de metri de mine în apa colorată de lumina apusului.

— Nu pot înota până acolo, iubire, am croncănit.

— Ai spus ceva, Noonan? a strigat Devore de pe mal. Şi-a dus o mână pâlnie la una dintre urechile lui imense şi

îndesată cu ceară. - N-am prea priceput! Parcă n-ai avea suflu!

Un alt râset piţigăiat din partea lui Whitmore. El era Johnny Carson; ea era Ed McMahon.

Poți. Te ajut eu.

Pluta, mi-am dat seama, putea fi singura mea şansă - nu mai era o alta pe partea aceasta a malului şi era cu cel puțin nouă metri mai departe de cea mai puternică aruncare a lui Whitmore. Am început să înot câineşte în acea direcție, simțindu-mi acum mâinile la fel de plumbuite ca şi picioarele. De fiecare dată când îmi simțeam capul pe punctul de-a se scufunda, făceam o pauză, înotând pe loc, spunându-mi s-o iau încet, că eram într-o formă fizică destul de bună şi că mă descurcam bine, spunându-mi că, dacă nu intru în panică, voi reuşi. Cățeaua cea bătrână şi bastardul chiar şi mai bătrân au reînceput să țină pasul cu mine, însă au observat încotro mă îndreptam şi râsetele s-au oprit. La fel şi zeflemeaua.

Pentru multă vreme, pluta a părut că nu se apropie deloc. Mi-am spus că asta se întâmpla doar pentru că se disipa lumina, pentru că se schimba culoarea apei de la roşu la purpuriu la o nuanță aproape de negru, culoarea gingiilor lui Devore, dar am reuşit să investesc din ce în ce mai puțină încredere în ideea aceasta, pe măsură ce respirația mi se tăia şi brațele mi se îngreunau.

Când mai aveam douăzeci şi şapte de metri, o crampă mi-a cuprins piciorul stâng. M-am rotit pe o parte ca un vas cu pânze înnămolit, încercând să ajung la muşchiul contractat. Mi-a curs pe gât în jos şi mai multă apă. Am încercat să tuşesc, am râgâit şi m-am scufundat cât stomacul încă mai încerca să zvâcnească şi degetele încă mai căutau locul acela tensionat de deasupra genunchiului.

Mă-nec de-a binelea, mi-am spus, ciudat de calm, acum că se întâmpla cu adevărat. *Aşa mi-e scris să mor, acum mi-a sunat ceasul.*

Apoi am simțit o mână prinzându-mă de ceafa. Durerea de a fi tras de păr m-a făcut să revin la realitate într-o clipă - a fost mai eficientă ca o injecție cu epinefrină. Am simțit o altă

mână strângându-se pe piciorul stâng; am încercat o senzație scurtă, dar înfricoşătoare, de căldură. Crampa m-a lăsat şi am ieşit la suprafață înotând - înotând *cu adevărat* de data asta, nu doar lipăind câineşte, şi, parcă în doar câteva secunde, m-am prins de scara de pe latura plutei, respirând în accese violente, aşteptând să văd dacă voi fi bine sau dacă mi se va detona inima în piept aidoma unei grenade. Într-un sfârşit, plămânii au început să recupereze deficitul de oxigen şi totul a prins a se calma. Am mai aşteptat un minut, apoi am ieşit din apă şi am intrat în ceea ce deja era cenuşa crepusculului. Am rămas o vreme cu fața către vest, aplecat înainte, sprijinindu-mi palmele pe genunchi. Apoi m-am întors, voind de data aceasta să le arunc nu doar o păsărică, ci acel fantastic vultur bicefal. Nu aveam cui să-l arunc. Strada era goală. Devore şi cu Rogette Whitmore plecaseră.

Poate că plecaseră. Aş fi făcut bine să țin minte că erau porțiuni mari din Stradă pe care eu nu le puteam vedea.

Am şezut cu picioarele încrucişate până ce a răsărit luna, aşteptând şi pândind orice mişcare. Pentru o jumătate de oră, cred. Poate pentru patruzeci şi cinci de minute. M-am uitat la ceas, dar nu-mi era de folos; luase nişte apă la bord şi se oprise la 19:30. Celorlalte bucurii pe care i le datoram lui devore, puteam adăuga acum şi prețul unui Timex Indiglo - asta te costă 29,95 de dolari, nemernicule, dă-i încoa'.

Într-un sfârşit, am coborât iarăşi scara, m-am strecurat în apă şi am pornit spre mal cât de repede am putut. Eram odihnit, nu mă mai durea capul (deşi cucuiul de deasupra cefei încă îmi mai pulsa cu regularitate) şi nu mă mai simțeam debusolat şi neîncrezător. În mai multe feluri, asta fusese cel mai rău - să încerc să mă obişnuiesc nu doar cu arătarea băiatului înecat, cu pietrele aruncate asupra mea şi cu lacul, ci şi cu sentimentul că nimic din toate astea nu e posibil, că magnatul ăla bătrân şi bogat al programelor de calculator nu încerca să înece romancierii ce îi stăteau în fața ochilor.

Chiar *fusese* posibilă aventura din seara asta doar pentru că mă aflasem în fața ochilor lui Devore, însă? O întâlnire fortuită, nimic altceva de-atât? Nu era mai probabil să mă fi pus sub supraveghere chiar din ziua de Patru Iulie, poate din partea cealaltă de lac, de către oameni echipați cu aparatură optică de mare rezoluție? Rahaturi paranoice, mi-aş fi spus... mi-aş fi spus-o cel puțin înainte ca ei doi aproape să mă înece în lacul Dark Score precum o bărcuță din hârtie a unui băiețel, într-o baltă. Am ajuns la concluzia că nu-mi păsa cine mă supraveghea din partea cealaltă a lacului. Nu-mi păsa nici dacă ei doi încă mai pândeau din părțile de Stradă astupate de copaci. Am înotat până ce am simțit firele algelor gâdilându-mi gleznele şi am văzut semiluna plajei. Apoi m-am ridicat în picioare, crispându-mă la atingerea aerului care era acum rece. Am şchiopătat spre mal, cu o mână ridicată, pentru a mă feri de-o canonadă cu pietre, însă nu m-a atacat nici o piatră. Am rămas pentru o clipă pe Stradă, din jeanşii şi cămaşa mea de vară picurând apă, uitându-mă întâi într-o direcție, apoi în cealaltă. Părea că sunt singur în partea aceasta a lumii. Ultima dată, m-am uitat înapoi spre apă, unde lumina slabă a lunii croia o dâră de la fâşia de plajă până spre plută.

— Mulțumesc, Jo, am spus, apoi am început să urc traversele de cale ferată către casă.

Am ajuns cam pe la jumătate, apoi a trebuit să mă opresc şi să mă aşez. Niciodată în viață nu mai fusesem atât de

obosit.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Am urcat scările spre estacadă în loc să fac ocolul spre uşa din față, mişcându-mă încă încet şi minunându-mă de felul în care mi se părea că picioarele au de două ori greutatea lor normală. Când am păşit în sufragerie, m-am uitat în jur cu ochii larg deschişi ai cuiva care a fost plecat o decadă şi se întoarce să descopere că totul e acolo unde era la plecare - elanul Bunter pe perete, revista *Boston Globe* pe canapea, o colecție de rebusuri *Chestii grele* pe măsuța de la capătul canapelei, farfuria de pe tejghea cu rămăşițele omletei pe care mi-o făcusem încă în ea. Uitându-mă la aceste lucruri, mi-am dat complet seama de ceea ce se întâmplase - plecasem la plimbare, lăsând în urmă toată harababura asta normală, şi aproape că murisem. Aproape că fusesem omorât.

Am început să tremur. Am intrat în baia din aripa de nord, m-am dezbrăcat de hainele ude şi le-am aruncat în cadă - *fleoşc.* Apoi, încă tremurând, m-am întors pe călcâie şi m-am uitat fix la mine în oglinda de deasupra chiuvetei. Arătam ca unul ce-a ieşit pierzător dintr-un tărăboi de tavernă. Bicepsul unui braț avea o zgârietură lungă şi încrustată. O vânătaie neagră-purpurie îşi desfăcea ceea ce semăna cu două aripi umbroase pe clavicula mea stângă. Pe gât şi în spatele urechii, acolo unde minunata Rogette mă tăiase cu piatra din inel, aveam un rid sângeriu.

Am luat oglinda pe care o foloseam la bărbierit ca să-mi văd şi spatele capului. "Nu-ți intră odată în capul ăla tare al tău?" obişnuia să strige mama la mine şi la Sid când eram copii, iar acum i-am mulțumit lui Dumnezeu că mama se pare că avusese dreptate cu privire la chestiunea tăriei, cel puțin în cazul meu. Locul în care mă lovise Devore cu bastonul semăna cu un con al unui vulcan mort de curând. Ochiul de taur al lui Whitmore îmi lăsase o rană roşie care urma să aibă nevoie de copci dacă voiam să nu rămân cu o cicatrice. Sângele ruginiu şi subțire îmi păta ceafa dintr-o parte în cealaltă a

liniei părului. Numai Dumnezeu ştie cât să fi curs din gura aceea roşie, neplăcută la vedere, şi fusese spălat de apa lacului.

Am turnat apă oxigenată în palmele făcute căuş, mi-am luat inima în dinţi şi am întins-o pe tăietură ca loţiunea după ras. Muşcătura a fost monstruoasă şi a trebuit să strâng din buze ca să nu ţip. Când a început să înceteze puţin durerea, am mai turnat nişte apă oxigenată peste un tampon din vată şi mi-am curăţat şi celelalte răni.

Am făcut duş, mi-am aruncat un tricou şi o pereche de jeanşi pe mine, apoi am mers în hol să-i dau un telefon şerifului districtual. Nu aveam nevoie să consult cartea de telefon; numărul de la departamentul de poliţie din Castle Rock şi cel al şerifului districtual se aflau scrise pe-un bileţel ÎN CAZ DE URGENŢĂ lipit pe afişier, alături de numerele de la pompieri, ambulanţă şi cel care începe cu 900, la care, contra sumei de un dolar şi jumătate, poţi afla rezolvarea la trei întrebări din rebusul zilei publicat de revista *Times.*

Am format repede primele trei numere, apoi am început să încetinesc. Reuşisem să formez 955.960 înainte să mă opresc complet. Am rămas acolo în hol cu receptorul dus la ureche, vizualizând un alt titlu de primă pagină, de data aceasta nu în decenta *Times,* ci în virulentul *New York Post.* ROMANCIERUL CĂTRE COMPU-KING: "ÎNCĂPĂŢÂNAT BĂTRÂN CE EŞTI!" Împreună cu fotografiile de pe-o parte a paginii, cu mine, arătând aproximativ de vârsta pe care o am acum, şi cu ale lui Max Devore de pe cealaltă parte, arătând aproximativ de o sută şase ani, *Post* se va distra de minune povestindu-le cititorilor cum Devore (împreună cu tovarăşa lui, o doamnă în vârstă care udă leoarcă ar cântări probabil patruzeci de kilograme) pusese la colţ un romancier având jumătate din vârsta lui - un tip care arăta, în fotografie cel puţin, suficient de bine clădit şi de în formă.

Telefonul s-a săturat să ţină minte doar şase dintre cifrele necesare în creierul lui rudimentar, a scos un clic dublu şi m-a abandonat iarăşi tonului de linie liberă. Am luat receptorul

de la ureche, m-am uitat fix la el pentru o clipă şi apoi l-am aşezat înapoi încet în furcă.

Nu sunt paranoic cu privire la atenția uneori capricioasă, alteori plină de ură a presei, dar sunt prudent, aşa cum aş fi dacă m-aş afla lângă un mamifer purtător de blană, iute la mânie. America i-a transformat pe cei care au grijă de buna ei dispoziție în nişte ciudate prostituate de mare clasă, iar media ia în batjocură orice "stea" care îndrăzneşte să se plângă de tratamentul la care este supus(ă). "Termină cu jelania!" strigă ziarele şi emisiunile tv cu bârfe (tonul pe care sunt rostite aceste cuvinte este unul de triumf amestecat cu indignare). "Chiar credeai că-ți dăm bani căcălău ca să ne cânți un cântec sau ca să dai cu bâta la base-ball? Greşit, cretinule? Te plătim ca să ne mirăm de tine când îți reuşeşte treaba - orice se nimereşte să fie "treaba" în cazul tău - dar şi pentru că ne unge pe suflet când o dai în bară. Adevărul e că eşti o recuzită. Dacă încetezi să ne mai amuzi, nimic nu ne opreşte să te omorâm şi să te mâncăm."

Sigur că nu te pot *mânca* de-adevăratelea. Pot tipari fotografii cu tine la bustul gol şi pot spune că te-ai îngrăşat, pot discuta despre cât de mult bei sau despre cât de multe pilule iei sau te pot lua la bani mărunți despre o seară când ți-ai tras cine ştie ce starletă în poală la localul Spago şi ai încercat să-i bagi limba în ureche, dar nu te pot mânca de-adevăratelea. Aşadar, nu gândul că mă vor numi cei de la *Post* plângăcios sau că voi face parte din monologul de deschidere al emisiunii lui Jay Leno m-a făcut să pun receptorul jos; de vină a fost faptul că mi-am dat seama că nu am nici o dovadă. Nu ne văzuse nimeni. Şi, mi-am dat eu seama, să găsească un alibi pentru el şi pentru asistenta lui personală ar fi fost cel mai uşor lucru din lume pentru Max Devore.

Mai era încă un lucru, chiar cireaşă de pe tort; gândul că şeriful districtual îl va trimite pe George Footman, alias tăticu', să-mi ia declarația cu privire la bărbatul cel rău ce îl aruncase pe micuțu' Mike în lac. Ce bine s-ar amuza toți trei după aceea!

L-am sunat pe John Storrow în schimb, vrând să-l aud spunându-mi că fac ceea ce trebuie, singurul lucru care avea vreun sens. Dorindu-mi ca el să-mi aducă aminte că numai oamenii disperați ar merge atât de depar-te (aveam să ignor, cel puțin pentru moment, felul în care râseseră amândoi, ca şi când s-ar fi distrat mai bine ca niciodată în viață) şi că nu se schimbase nimic cu privire la Ki Devore, că procesul de stabilire a custodiei intentat de bunicul ei încă mai lua apă la bord.

Acasă, mi-a răspuns robotul telefonic al lui John şi i-am lăsat un mesaj - sună-l doar pe Mike Noonan, nu-i grabă mare, dar simte-te liber să-l suni mai târziu. Apoi am încercat la birou, conştient fiind de vorbele scripturii după John Grisham: avocații tineri lucrează până cad sub masă. Am ascultat robotul telefonic al firmei, apoi am urmat instrucțiunile şi am format STO pe butoanele aparatului meu, primele trei litere ale numelui de familie al lui John.

S-a auzit un clic şi apoi l-am auzit pe el - o alta versiune înregistrată, din nefericire.

— Bună, sunt John Storrow. Am plecat la Philly pentru week-end să-i văd pe mama şi pe tata. Voi fi la birou luni; pentru restul săptămânii, voi fi pe teren. De marți şi până vineri veți avea cel mai mare noroc dacă mă veți căuta la...

Numărul pe care mi l-a dat începea cu 207-955, care însemna Castle Rock. Probabil că era vorba de hotelul la care stătuse şi prima dată, acela frumos de pe View.

— Mike Noonan sunt, am spus. Sună-mă când poți. Ți-am lăsat un mesaj şi pe aparatul telefonic de-acasă.

M-am dus în bucătărie să-mi iau o bere, dar n-am făcut decât să stau în fața frigiderului, jucându-mă cu magneții. Codoş, mă numise el. *Ia zi-mi, codoşule, unde ți-e curva?* Un minut după aceea se oferise să-mi salveze sufletul. Destul de comic, de fapt. Aşa cum s-ar oferi un alcoolic să-ți păzească dulăpiorul cu băuturi. *A vorbit despre tine cu ceea ce mie mi s-a părut a fi o admirație sinceră,* îmi spusese Mattie. *Străbunicul tău şi cu străbunicul lui s-au căcat în aceeaşi hazna.*

Am plecat de lângă frigider, lăsând înăuntrul lui toată berea, m-am întors la telefon şi am sunat-o pe Mattie.

— Bună, a spus o altă voce evident înregistrată. Norocul se ținea scai de mine. - Eu sunt, dar fie sunt plecată, fie nu pot veni să răspund la telefon chiar acum. Lasă-mi un mesaj, bine?

O pauză, microfonul s-a mişcat, o şoaptă depărtată şi-apoi Kyra, atât de tare, că aproape mi-a spart timpanul:

— *Laşă un mesaj FELICIT!*

A urmat un râset din partea amândurora, întrerupt de bip.

— Bună, Mattie, sunt Mike Noonan, am spus. Voiam doar...

Nu ştiu cum aş fi terminat propoziția şi nici n-a trebuit s-o fac. S-a auzit un clic şi apoi Mattie însăşi mi-a spus:

— Salut, Mike.

Era o diferență atât de mare între vocea aceasta sumbră, înfrântă şi vocea voioasă din înregistrare că, preț de-o clipă, am rămas tăcut. Apoi am întrebat-o care era problema.

— Nici una, a spus, apoi a început să plângă Totul. Mi-am pierdut slujba. M-a concediat Lindy.

Desigur, Lindy nu numise concediere gestul acela. Îl numise "strânsul curelei", dar concediere era, sigur că da, iar eu ştiam că dacă aruncam o privire peste subvențiile Bibliotecii Celor Patru Lacuri, aveam să descopăr că unul dintre principalii susținători de-a lungul anilor fusese domnul Max Devore. Şi urma să continue să fie unul dintre principalii susținători... dacă, precis, Lindy Briggs era de acord să joace după cum cânta el.

— N-ar fi trebuit să discutăm într-un loc unde ne putea vedea, am spus, ştiind foarte bine că aş fi putut nici să nu merg la bibliotecă şi că Mattie tot ar fi fost concediată. Poate că ar fi trebuit să ne aşteptăm la această mişcare.

— John Storrow *chiar* a prevăzut-o.

Încă mai plângea, dar se lupta să-şi recapete controlul.

— A spus că Max Devore va vrea probabil să se asigure că voi fi atât de tare prinsă cu fața la perete cât poate el să mă-mpingă, până la audierile preliminare. A spus că Devore va

vrea să se asigure că voi răspunde "Sunt şomeră, onorată instanță", atunci când mă va întreba judecătorul unde lucrez. I-am spus lui John că doamna Briggs n-ar face niciodată ceva atât de josnic, mai ales unei fete care vorbise atât de bine despre "Bartleby"-ul lui Melville. Ştii ce mi-a răspuns la asta?

— Nu.

— A spus: "Eşti foarte tânără." Asta mi s-a părut o dovadă de condescendență, dar avea dreptate, nu-i aşa?

— Mattie...

— Ce mă voi face, Mike? Ce mă voi face?

Şobolanul panicii se mutase mai în jos pe Wasp Hill Road, aşa mi se părea.

Mi-am spus, destul de nepăsător: *Ce-ar fi să-mi devii mie metresă?Vei avea titlul de "asistentă de documentare", o meserie perfect credibilă, cel puțin în ceea ce-i priveşte pe cei de la fisc. O să-ți cumpăr haine, vreo două carduri pentru cumpărături, o casă - să-ți iei adio de la rulota dublă plină de rugină de pe Wasp Hill Road - şi o vacanță de două săptămâni: cum îți sună februarie în Maui? Plus şcolarizarea lui Ki, desigur, şi un bonus generos la sfârşitul anului. Voi fi şi atent. Atent şi discret. O dată sau de două ori pe săptămână, şi niciodată până ce fetița nu doarme buştean. Tot ce trebuie să spui e da şi să-mi dai o cheie. Tot ce trebuie să faci e să te întinzi pe spate atunci când mă întind eu pe burtă. Tot ce trebuie să faci e să mă laşi pe mine să fac ce vreau - totul pe-ntuneric, toată noaptea, lasă-mă să te-ating unde vreau să te ating, lasă-mă să fac ce vreau să fac, să nu spui niciodată nu, să nu spui niciodată stop.*

Am închis ochii.

— Mike? Eşti acolo?

— Sigur, am spus. Am atins tăietura pulsândă din spatele capului şi m-am crispat. - O să te descurci numai bine, Mattie. Eşti...

— Rulota nu e achitată! aproape că s-a jelit ea. Am două facturi de te-lefon restante şi mă amenință că-mi taie tonul! Sistemul de transmisie al jeepului are ceva probleme, la fel şi

axul din spate! Cred că pot plăti pentru ultima săptămână a Şcolii Biblice de Vară a lui Ki - doamna Briggs mi-a dat salariul pe trei săptămâni pentru că n-am primit preaviz - dar de unde-o să am bani să-i cumpăr *papuci?* Creşte atât de *repede...* are găuri în aproape toți pantalonii scurți şi chiar şi în b-b-blestemații ăia de chiloței...

Începea iarăşi să lăcrimeze.

— O să mă ocup eu de voi până să vă puneți iarăşi pe picioare, am spus.

— Nu, nu te pot lăsa...

— Poți. Şi, spre binele lui Kyra, o s-o faci. Mai târziu, dacă vei mai vrea, poți să-mi returnezi banii. O să ținem evidența fiecărui dolar şi a fiecărei centime cheltuite, dacă vrei. Dar o să am eu grijă de voi.

Şi n-o să trebuiască să-ți dai jos niciodată hainele când eşti cu mine. Asta-i o promisiune şi am de gând s-o respect.

— Mike, nu trebuie să faci asta.

— Poate că da, poate că nu. Dar am s-o *fac.* Încearcă numai să mă opreşti.

O sunasem cu intenția de a-i spune ce mi se întâmplase - să-i ofer versiunea distractivă a poveştii - însă, acum, aceea mi se părea cea mai proastă idee din lume.

— Chestia asta cu custodia o să se termine înainte să apuci să-ți dai seama şi, dacă tot n-o să poți găsi pe nimeni destul de curajos să te angajeze aici după aceea, o să găsesc pe cineva din Derry care s-o facă. Pe lângă asta, spune-mi adevărul - nu începi cumva să simți că s-ar putea să fi sosit timpul unei schimbări de decor?

A reuşit să scoată un râset slab.

— Cred c-ai putea spune asta.

— Te-a sunat John astăzi?

— Că tot veni vorba, da. E plecat în vizită la părinții lui în Philadelphia, dar mi-a dat numărul de acolo. L-am sunat eu.

Îmi spusese că-i căzuse cu tronc Mattie. Poate că şi ei îi căzuse el cu tronc. Mi-am spus că uşoara strângere de inimă spinoasă pe care am simțit-o la acest gând nu era decât o închipuire. Am încercat să-mi spun asta, cel puțin.

— Ce-a spus despre cum ți-ai pierdut slujba?

— Aceleaşi lucruri pe care le-ai spus şi tu. Numai că nu m-a făcut să mă simt în siguranță. Tu mă faci. Nu ştiu de ce.

Eu ştiam. Eram un bărbat mai în vârstă, iar asta ne face pe noi atractivi, în principal pentru femeile mai tinere: noi le putem face să se simtă în siguranță.

— Vine iarăşi aici marți dimineața. Am spus că voi lua prânzul cu el.

Cu calm, fără urmă de tremur sau de ezitare în voce, am spus:

— Poate că voi veni şi eu.

Vocea lui Mattie s-a încălzit la această sugestie; acceptul ei grăbit m-a făcut să mă simt, paradoxal, vinovat.

— Ar fi minunat! Ce-ar fi să-l sun şi să-i propun să veniți amândoi la mine? Aş putea face iarăşi grătare. Poate că n-o voi trimite nici pe Ki la ŞBV şi-o să organizăm o masă în patru. Speră c-o să mai citeşti o poveste. Chiar i-a plăcut aceea.

— Sună minunat, am spus şi vorbeam serios.

Adăugând-o şi pe Kyra la numărătoare făcea ca totul să pară mult mai natural, mai puțin o intruziune din partea mea. Şi, de asemenea, mai puțin o întâlnire amoroasă din partea lor. John nu va putea fi acuzat că a dat dovadă de-un interes lipsit de etică față de clienta lui. În cele din urmă, probabil că-mi va mulțumi pentru asta.

— Cred că e pregătită Ki să trecem mai departe la "Hansel şi Gretel". Tu cum te simți, Mattie? Eşti mai bine?

— Mult mai bine decât eram înainte să vorbesc cu tine.

— Bun. Se vor rezolva toate lucrurile.

— Promite-mi.

— Cred că tocmai am făcut-o.

A urmat o pauză mică.

— *Tu* eşti bine, Mike? Păreai că vorbeşti puțin... nu ştiu... puțin ciudat.

— Sunt bine, am spus, şi eram, pentru cineva care fusese destul de sigur că va muri înecat cu mai puțin de-o oră în

urmă. - Îți pot pune o întrebare înainte să închid? Fiindcă mă scoate din minți lucrul ăsta?

— Desigur.

— În seara când am luat cina împreună ai spus că ți-a povestit Devore că străbunicul lui se cunoştea cu al meu. Se cunoşteau destul de bine, după spusele lui.

— A spus că se căcau în aceeaşi hazna. Mi s-a părut o exprimare elegantă.

— A mai spus şi altceva? Încearcă să-ți aduci aminte.

A încercat, dar nu şi-a amintit nimic. I-am spus să mă sune dacă-şi va aduce aminte ceva legat de problema aceasta, sau dacă se va simți singură ori speriată, sau dacă va începe să-şi facă probleme pentru ceva, orice. Nu-mi plăcea să răspândesc prea mult vorba, dar mă hotărâsem deja că trebuie să port o discuție sinceră cu John în legătură cu ultima mea aventură. Ar fi fost un lucru prudent ca detectivul particular din Lewiston - George Kennedy, ca pe actor - să pună un om sau doi pe TR să le țină pe Mattie şi pe Kyra sub supraveghere. Max Devore era nebun, exact aşa cum spusese şi îngrijitorul meu. Nu înțelesesem atunci lucrul ăsta, dar acum îl înțelegeam perfect. De fiecare dată când aveam îndoieli, trebuia doar să duc mâna la spatele capului.

M-am întors la frigider şi am uitat şi de data asta să-l deschid. Mâinile mi s-au dus însă la magneți şi iarăşi am început să-i mişc din loc, urmărind cum se alcătuiesc cuvinte, cum se despart, cum evoluează. Era un fel bizar de a scrie..., dar *era* un scris. Îmi dădeam seama de asta după felul în care începeam să pierd legătura cu realitatea.

Acea stare pe jumătate hipnotică e o stare pe care o cultivi până ce reuşeşti s-o declanşezi şi s-o înlături după bunul plac... poți face asta, cel puțin, atunci când lucrurile merg bine. Partea intuitivă a creierului se descuie singură atunci când începi să lucrezi şi se ridică la o înălțime de vreun metru optzeci (poate la trei metri, în zilele cele bune). O dată ajunsă acolo, nu face decât să plutească, trimițând înapoi mesaje ca de magie neagră şi imagini luminoase. Pentru a aduce echilibru zilei, acea parte e izolată de restul maşinăriei şi

aproape că uiți complet de existența ei... cu excepția unor dăți când se declanşează singură şi cazi în transă pe neaşteptate, mintea ta făcând asociații care nu au nimic de-a face cu gândirea rațională, asociații care scânteiază de imagini neaşteptate. Aceasta este în unele feluri, partea cea mai ciudată a procesului creativ. Muzele sunt nişte fantome, iar uneori vin neinvitate.

Casa mea e bântuită.

Sara Laughs a fost întotdeauna bântuită... Le-ai trezit la viață.

trezit, am scris pe uşa frigiderului. Dar nu mi se părea că arată bine, aşa că am făcut un cerc din fructe şi legume în jurul lui. Aşa era mult mai bine. Am rămas nemişcat o clipă, cu mâinile încrucişate pe piept aşa cum mi le încrucişam la birou când căutam un cuvânt sau o frază potrivită, apoi am luat *trez* şi am scris *bântu,* ieşindu-mi *bântuit.*

— E bântuit în cerc, am spus şi de-abia dacă am auzit clinchetul şters al clopoțelului lui Bunter, sunând parcă a aprobare.

Am luat literele de pe uşă şi, făcând asta, m-am surprins că mă gândesc la cât e de ciudat să am un avocat pe nume Romeo...

(romeo a apărut în cerc)

... şi un detectiv pe nume George Kennedy.

(george a apărut pe uşa frigiderului) M-am întrebat dacă mă poate ajuta oare Kennedy să-l înțeleg pe Andy Drake...

(drake pe uşa frigiderului)

să-mi ofere poate nişte informații. Nu mai scrisesem niciodată înainte despre un detectiv particular şi chestiile mici...

(rake jos, rămâne *d,* adaug *etalii)*

... fac diferența. Am întors un 3 cu picioarele în sus şi am pus un *I* sub el, alcătuind o furcă. Diavolul se află în detalii.

De acolo am ajuns altundeva. Nu ştiu cu precizie unde, fiindcă eram în transă, partea aceea intuitivă a minții mele urcase atât de mult, că o întreagă echipă de căutare n-ar fi putut-o găsi. Am rămas în fața frigiderului şi m-am jucat cu

literele, alcătuind mici frânturi de gând fără ca măcar să le conştientizez. Poate că nu vă vine să credeți că e posibil aşa ceva, dar orice scriitor ştie că e.

M-a adus în simțiri lumina care s-a prelins pe fereastra foaierului. Am ridicat privirea şi am văzut silueta unei maşini oprind chiar în spatele Chevrolet-ului meu. O crampă de groază mi-a cuprins stomacul. Acela a fost un moment când aş fi dat tot ce dețineam în schimbul unui pistol cu magazia plină. Fiindcă era Footman. El trebuia să fie. În mod sigur îl sunase Devore când el şi Whitmore se întorseseră la Warrington, îi spusese că Noonan refuzase să fie un marțian bun, aşa că du-te acolo şi rezolvă-l imediat.

Când s-a deschis portiera şoferului şi s-a aprins becul în maşina vizitatorului, am inspirat o gură de aer sec de uşurare. Nu ştiam cine este individul, dar în mod sigur nu era "tăticu". Tipul ăsta nu părea că ar fi în stare nici să omoare o muscă folosindu-se de-un ziar rulat... deşi, presupun, mulți şi-au spus acelaşi lucru şi despre Jeffrey Duhmer.

Deasupra frigiderului se afla o îngrămădeală de tuburi cu aerosol, toate vechi şi probabil poluante. Nu-mi puteam da seama cum de nu le observase doamna M., dar mă bucuram că n-o făcuse. L-am luat pe primul pe care am pus mâna - Black Flag, excelentă alegere - i-am scos capacul cu degetul mare şi l-am introdus în buzunarul stâng din față al jeanşilor.

Apoi m-am întors spre sertarele de lângă chiuvetă. În cel de sus se afla argintăria. În al doilea se afla ceea ce Jo numea "rahaturile de bucătărie" - totul de la termometru pentru gătit păsări la cuptor şi până la instrumentele alea pe care le înfigi în ştiuleții de porumb ca să nu te arzi la degete. În al treilea se afla o colecție generoasă de cuțite pentru friptură, desperecheate. Am luat unul, l-am vârât în buzunarul drept din față al jeanşilor şi m-am dus la uşă.

Bărbatul de pe verandă a tresărit uşor când am aprins lumina de afară, apoi a clipit prin uşă la mine, asemeni unui iepure cu vederea proastă. Avea aproximativ un metru şaizeci şi doi, era uscățiv şi palid. Îşi purta părul într-un fel de

tunsoare cunoscută sub numele de claie în zilele copilăriei mele. Avea ochi căprui. Le stătea pavăză o pereche de ochelari cu ramă de corn, cu lentile unse. Mâinile îi atârnau pe lângă corp. Într-una ținea o valiză plată din piele, în cealaltă un dreptunghi mic şi alb. Nu cred că-mi stătea scris în stele să mor ucis de-un bărbat care ținea într-o mână o carte de vizită, aşa că am deschis uşa.

Tipul a zâmbit, genul acela de zâmbet nelinişti pe care se pare că-l afişează totdeauna cei din filmele lui Woody Allen. Purta chiar şi un echipament demn de Woody Allen, am observat - o cămaşă decolorată, puțin cam prea scurtă la mâneci şi pantaloni puțin cam prea largi în zona pelvisului. *Trebuie să-i fi spus cineva de asemănare,* am gândit. *Cred că asta trebuie să fie.*

— Domnul Noonan?

— Da?

Mi-a întins cartea de vizită, FIRMA IMOBILIARĂ SECOLUL VIITOR, scria pe ea cu litere aurite, în relief. Sub asta, cu un negru mai modest, se afla numele vizitatorului meu.

— Sunt Richard Osgood, a spus, de parcă nu ştiam să citesc, şi a întins mâna. Nevoia bărbatului american de-a răspunde, în general, acestui gest este adânc inculcată în conştiința lui, însă în acea seară i-am opus rezistență. Şi-a mai ținut lăbuța roz întinsă încă o clipă, apoi a coborât-o şi şi-a şters agitat palma, de pantaloni.

— Am un mesaj pentru dumneavoastră. De la domnul Devore.

Am aşteptat.

— Pot să intru?

— Nu, am spus.

A făcut un pas în spate, şi-a şters iar mâna de pantaloni şi a părut că-şi recapătă stăpânirea de sine.

— Nu cred că e nevoie să fim nepoliticoşi, domnule Noonan.

Nu eram nepoliticos. Dacă voiam să fiu nepoliticos, i-aş fi făcut un tratament la față cu soluție de omorât insecte.

— Max Devore şi îngrijitoarea lui au încercat să mă înece în lac în seara asta. Dacă vi se pare că manierele mele au puțin

de suferit, probabil că asta-i cauza.

Privirea şocată a lui Osgood era adevărată, cred.

— Probabil că lucrați prea intens la proiectul de acum, domnule Noonan. Max Devore va împlini optzeci şi şase de ani la următoarea aniversare - dacă mai trăieşte până atunci, lucru care pare acum pus sub semnul întrebării. Sărmanul bătrân de-abia dacă mai poate merge de la scaun şi până la pat. Cât despre Rogette...

— Am înțeles unde bateți, am spus. De fapt, l-am înțeles cu douăzeci de minute în urmă, fără vreun ajutor din partea dumneavoastră. De-abia îmi vine şi mie să cred, iar eu eram acolo. Dați-mi orice ar fi ce aveți pentru mine.

— Bine, a spus pe-o voce înțepată, care spunea: "prea binele şi aşa".

A tras fermoarul unui buzunar aflat în partea din față a genții sale din piele şi a scos un plic alb, de dimensiuni normale şi sigilat. L-am luat, sperând ca Osgood să nu simtă cât de tare-mi bătea inima. Devore se mişca al naibii de repede pentru un bărbat care se deplasa cu tubul de oxigen după el. Întrebarea era: ce fel de mişcare era asta?

— Mulțam, am spus, începând să închid uşa. V-aş da cât pentru o sticlă de ceva, dar mi-am uitat portmoneul în şifonier.

— Aşteptați! Trebuie să-l citiți şi să-mi dați un răspuns.

Am ridicat din sprâncene.

— Nu ştiu de unde i-a venit lui Devore ideea că-mi poate ordona ce să fac, dar nu am nici o intenție de-a permite ideilor lui să-mi influențeze comportamentul. Dispari.

Buzele i s-au întors în jos, creând gropițe adânci la colțurile gurii, şi, dintr-o dată, nu mai arăta deloc ca Woody Allen. Arăta ca un agent imobiliar de cincizeci de ani care-şi vânduse sufletul diavolului şi care acum nu suporta să vadă că-l trage cineva pe şef de coada lui bifurcată.

— Vă dau un sfat prietenesc, domnule Noonan - ați face bine să aveți grijă. Max Devore nu-i persoana cu care să te pui.

— Spre norocul meu, nu mă pun cu el.

Am închis uşa şi am rămas în foaier, ținând plicul în mână şi urmărindu-l pe domnul Agenția Imobiliară Secolul Viitor. Arăta călcat pe bătături şi confuz - nu-i ținuse nimeni piept în ultima vreme, probabil. Poate că-i va prinde bine. Îi va oferi o nouă perspectivă asupra vieții. Îi va aminti că, Max Devore sau nu, Richie Osgood tot nu va avea mai mult de un metru şaizeci şi doi de centimetri. Nici chiar încălțat în cizme de cowboy.

— Domnul Devore vrea un răspuns! a strigat prin uşa închisă.

— O să-i dau un telefon, am strigat înapoi, apoi am ridicat încet degetele mijlocii formând vulturul bicefal pe care voisem să li-l arăt mai devreme lui Max şi lui Rogette. - Între timp, poate că-i poți transmite asta.

Aproape că m-am aşteptat să-şi scoată ochelarii şi să se frece la ochi. S-a dus înapoi la maşină în schimb, şi-a aruncat servieta înăuntru, apoi a intrat şi el. L-am urmărit până ce a ajuns cu spatele la stradelă şi am fost sigur că plecase. Apoi m-am dus în sufragerie şi am deschis plicul. Înăuntru se afla o singură foaie de hârtie, purtând uşorul miros al parfumului pe care-l purta mama când eu nu eram decât un copil. White Shoulders, mi se pare că se numeşte. În capul paginii - scris frumos, femeiesc cu litere uşor ridicate - se afla

ROGETTE D. WHITMORE

Sub el se afla mesajul următor, scris de-o mână feminină uşor tremurată:

9:30 PM
Dragă domnule Noonan,
Max vrea să vă transmit cât de bucuros a fost să vă întâlnească! Simt şi eu nevoia să spun acelaşi lucru. Sunteţi un individ foarte amuzant şi distractiv! Ne-am bucurat de bufoneriile dumneavoastră chiar şi mai mult.
Acum, la afaceri. M. vă oferă o afacere foarte simplă: dacă promiteţi să nu mai puneţi întrebări despre el şi dacă promiteţi să opriţi orice procedură legală - dacă-l lăsaţi să se odihnească în pace, ca să spun aşa —, atunci domnul Devore promite să nu mai încerce să câştige custodia nepoatei sale. Dacă vă convine, trebuie doar să-i spuneţi domnului Osgood "sunt de acord". Va aduce el mesajul! Max speră să se întoarcă în California cu avionul personal foarte curând - are treburi care nu mai pot fi amânate, deşi s-a simţit bine aici şi v-a găsit deosebit de interesant.
Vrea să vă reamintesc şi că luarea în custodie are responsabilităţile ei şi vă îndeamnă să nu uitaţi că v-a spus asta.
Rogette
P.S. Mi-a reamintit că nu i-aţi răspuns la întrebare: vă suge pizda ei? Max e foarte curios de problema asta.
R.

Am citit mesajul a doua oară, apoi a treia. Am dat să-l aşez pe masă, apoi l-am citit şi a patra oară. Parcă nu reuşeam să pricep despre ce vorbea. A trebuit să-mi înfrânez pornirea de a zbura spre telefon şi de a o suna cât mai degrabă pe Mattie. S-a terminat, Mattie, aş spune. Să-ţi ia slujba şi să mă arunce pe mine în lac au fost ultimele două gloanţe ale războiului. Renunţă.
Nu. Nu până ce nu eram absolut sigur.

Am sunat la domeniul Warrington în schimb, unde mi-a răspuns al patrulea robot telefonic din acea seară. Devore şi cu Whitmore nu se deranjaseră să înregistreze ceva primitor şi vesel; o voce la fel de rece precum aparatul de făcut gheaţă de la un motel mi-a spus simplu să las mesajul după semnalul sonor.

— Noonan sunt, am zis.

Înainte să mai pot spune ceva, s-a auzit un clic când a ridicat cineva receptorul.

— V-a prins bine partida de înot? m-a întrebat Rogette Whitmore pe o voce afumată, batjocoritoare. Dacă nu aş fi văzut-o în carne şi oase, mi-aş fi imaginat o femeie gen Barbara Stanwyck în momentele ei cele mai severe şi mai atractive, încolăcită pe o canapea din catifea roşie, îmbrăcată într-un capot din mătase de culoarea piersicii, cu telefonul într-o mână, în cealaltă având prelungitorul de fildeş pentru ţigară.

— Dacă v-aş fi prins din urmă, doamnă Whitmore, v-aş fi făcut să înţelegeţi perfect ceea ce cred.

— Oooo, a spus ea. Îmi tremură coapsele.

— Scutiţi-mă, vă rog, de imaginea coapselor dumneavoastră.

— Beţe şi pietre, domnule Noonan, a spus. Cărui motiv datorăm plăcerea acestui telefon?

— L-am trimis pe domnul Osgood fără vreun răspuns.

— Exact aşa a zis şi Max că veţi face. A spus: "Tânărul nostru codoş crede în puterea răspunsului personal. Îţi poţi da seama de asta doar uitându-te la el."

— Face urât atunci când pierde, nu-i aşa?

— Domnul Devore nu *pierde.*

Răceala din vocea ei a scăzut cu cel puţin cinci grade, scurgându-se în acelaşi timp şi toată buna ei dispoziţie batjocoritoare.

— Poate să-şi schimbe ţelurile, dar nu *pierde.* Dumneavoastră mi-aţi lăsat impresia unui perdant în seara asta, domnule Noonan, lipăind şi ţipând acolo în apă. Aţi fost speriat, nu-i aşa?

— Da. Crunt.

— Aveați motive să fiți. Mă-ntreb dacă ştiți cât sunteți de norocos?

— Pot să vă spun ceva?

— Desigur, Mike - îți pot spune Mike?

— De ce nu rămâneți pur şi simplu la domnul Noonan. Acum - mă ascultați?

— Cu răsuflarea tăiată.

— Şeful dumneavoastră e bătrân, e cu mințile aiurea şi am o bănuială că a trecut de punctul în care să mai poată ține minte scorul unui meci de fotbal, ce să mai spun de-un proces de custodie. A fost desființat cu o săptămână în urmă.

— Aveți vreo idee clară?

— Că tot veni vorba, am, aşa că ascultați bine: dacă mai încearcă unul dintre voi ceva fie şi numai de departe asemănător cu aşa ceva din nou, vin după beşina aia bătrână şi-i înfig masca lui de oxigen mânjită cu muci atât de tare-n cur, că-şi va putea aera plămânii prin partea de jos. Şi dacă vă mai văd pe stradă, doamnă Whitmore, vă voi folosi la aruncarea cu ciocanul. Mă înțelegeți?

M-am oprit, respirând greu, uimit şi destul de dezgustat de mine însumi. Dacă mi-ai fi spus că am în mine un asemenea discurs, aş fi pufnit a neîncredere.

După o tăcere îndelungă, am spus:

— Doamnă Whitmore? Mai sunteți acolo?

— Aici sunt, a spus.

Voiam s-o înfurii, dar ea părea de fapt amuzată.

— Cine face urât acum, domnule Noonan?

— Eu, am spus, şi să nu uiți asta, cățea aruncătoare de pietre ce eşti.

— Care e răspunsul dumneavoastră pentru domnul Devore?

— Batem palma. Eu îmi țin gura, avocații îşi țin gura, el pleacă din viața lui Mattie şi a lui Kyra. Dacă, pe de altă parte, continuă să...

— Ştiu, ştiu, o să-l prinzi şi-o să-i tragi o bătaie bună. Mă-ntreb ce-o să spui despre toate astea peste o săptămână,

creatură arogantă şi proastă ce eşti.

Înainte să pot răspunde - îmi stătea pe vârful limbii să-i spun că, chiar şi atunci când arunca cel mai bine, tot ca o fată arunca —, a închis.

Am rămas acolo cu receptorul în mână preț de câteva secunde, apoi am închis şi eu. Era ăsta cumva un truc? Aşa îmi lăsa impresia, dar, în acelaşi timp, nu mi-o lăsa. Trebuia să audă şi John de asta. Nu-şi lăsase numărul de la părinți pe robotul telefonic, dar îl avea Mattie. Dacă o sunam înapoi, însă, eram obligat să-i spun ce se întâmplase tocmai acum. Era mai bine să amân orice alt telefon până mâine. Să las timpul să treacă.

Mi-am vârât mâna în buzunar şi aproape că mi-am străpuns-o în cuțitul pentru friptură de acolo. Uitasem complet de el. L-am scos, l-am dus înapoi în bucătărie şi l-am pus la loc în sertar. Pe urmă am scos şi tubul cu aerosol, m-am întors să-l aşez la loc pe frigider, alături de frații lui mai în vârstă, apoi m-am oprit. În interiorul cercului de fructe şi legume magnetice se afla asta:

v
dut e
r
19 t

Să fi făcut chiar eu asta? Să fi fost chiar atât de cufundat în reverie, chiar atât de adânc căzut în transă, încât să fi alcătuit un minirebus pe uşa frigiderului, de care să nu-mi amintesc? Şi dacă era aşa, ce însemna?

Poate că l-a făcut altcineva, mi-am spus. *Unul dintre colegii mei de cameră invizibili.*

— Du-te vertical 19, am spus, întinzând mâna şi atingând literele. O direcție în teren? Sau poate că însemna *Du-te 19 vertical.* Asta ducea iarăşi cu gândul la rebusuri. Uneori, la un rebus primeşti un indiciu care spune simplu *Vezi 19 orizontal* sau *Vezi 19 vertical.* Dacă acesta era înțelesul aici, ce rebus trebuia să verific?

— Mi-ar prinde bine puțin ajutor, am spus, dar n-a venit nici un răspuns - nici din planul astral, nici din interiorul minții mele.

Am luat în sfârşit cutia de bere pe care mi-o promisesem şi am dus-o la sofa. Am ridicat colecția de rebusuri *Chestii grele* şi m-am uitat la careul pe care încercam acum să-l rezolv. "Lichior chior" se numea şi era plin de glumițele stupide pe care doar dependenții de rebusuri le găsesc amuzante. Actor afumat? Marlon Brandy. Roman sudist afumat? Tequila Pasăre Cântătoare. Îl duce pe procurorul districtual la băut? Dovadă tămâioasă. Iar definiția lui 19 vertical era asistentă orientală, care orice amator de cuvinte încrucişate din lume ştie că este *amah.* Nimic din "Lichior chior" nu se lega cu ce ea ce se petrecea în viața mea, cel puțin din câte-mi dădeam eu seama.

Am frunzărit şi alte câteva rebusuri din culegere uitându-mă la rubricile 19 vertical. Unealta muncitorilor în marmură (daltă). Crainicul preferat de la CNN, 2 cuv. (wolfblitzer). Etanol şi eter dimetil ex. (izomeri). Am aruncat cartea deoparte dezgustat. Cine spusese că trebuie să fie tocmai culegerea asta, totuşi? Probabil că mai erau cincizeci de altele prin casă, patru sau cinci chiar în sertarul măsuței de la capătul sofalei, cea pe care se afla cutia mea de bere. M-am întins pe spate pe sofa şi am închis ochii.

Întotdeauna mi-au plăcut curvele... uneori locul lor era pe fața mea.

Asta-i locul unde cățeluşii blânzi şi câinii răi umblă umăr la umăr.

Nu avem un bețiv notoriu în oraş, facem toți cu rândul.

Aici s-a întâmplat, sigur că da. Ăhă.

Am adormit şi m-am trezit după trei ore cu gâtul înțepenit şi cu o durere pulsatilă îngrozitoare în spatele capului. Tunetul bubuia greoi în depărtare, în Munții Albi, iar aerul din casă părea foarte cald. Când m-am ridicat de pe canapea, spatele coapselor mi s-a dezlipit mai mult sau mai puțin de pe materialul ei. M-am împleticit spre aripa de vest asemenea unui om foarte bătrân, m-am uitat la hainele ude, m-am

gândit că ar trebui să le duc în camera pentru spălat rufe, apoi am ajuns la concluzia că, dacă mă aplec atât de tare, s-ar putea să-mi explodeze capul.

— Aveți voi grijă de astea, fantomelor, am murmurat. Dacă puteți schimba locul pantalonilor şi al chiloților pe sârma de afară, puteți şi să-mi puneți hainele în coşul de nuiele.

Am urinat, am înghițit trei tablete de Tylenol şi m-am dus la culcare. La un moment dat, m-am trezit o a doua oară şi am auzit plânsetul fantomei de copil.

— Opreşte-te, i-am spus. Opreşte-te, Ki, n-o sa te ia nimeni. Eşti în siguranță.

Apoi am adormit iarăşi.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Suna telefonul. M-am cățărat spre el dintr-un vis în care mă înecam, nu puteam respira, ridicându-mă spre lumina dimineții, crispându-mă din cauza durerii din spatele capului, coborându-mi picioarele din pat. Telefonul avea să înceteze să mai sune înainte să ajung la el, aproape întotdeauna se întâmplă asta în situații de genul ăsta, după care aveam să mă las pe spate şi să petrec zece minute inutile întrebându-mă cine fusese, înainte să mă ridic de-a binelea.

Ţâăăr... ţâââr... ţâââr...

Erau zece? O duzină? Pierdusem numărătoarea. Cineva era chiar hotărât. Speram să nu fie vorba de probleme, dar, potrivit experienței mele, oamenii nu încearcă atât de mult atunci când veştile sunt bune. Am atins cu degetele încet spatele capului. Durea tare, dar părea că dispăruse durerea aceea adâncă, necruțătoare. Şi n-a fost nici un pic de sânge pe degete când m-am uitat la ele.

Am mers târşâit în josul coridorului şi am ridicat receptorul.

— Alo?

— Ei bine, cel puțin n-o să mai trebuiască să-ți faci griji că trebuie să depui mărturie la audierile pentru atribuirea custodiei copilului.

— Bill?

— Aha.

— De unde ai ştiut...

M-am înclinat spre tejghea şi m-am uitat mijit la ceasul-pisică ce-şi legăna supărător coada. Trecuse de şapte şi douăzeci de minute şi era deja o căldură infernală. O căldură din aceea de ți se usucă apa-n gură, după cum ne place nouă, marțienilor de pe TR, să spunem.

— De unde ştii că s-a hotărât...

— N-am habar de treburile lui nici cât negru sub unghie. - Bill părea cu spiritul încins. - N-a sunat niciodată să-mi ceară sfatu', iar io nu l-am sunat niciodată să i-l dau.

— Ce s-a întâmplat? Ce se petrece?

— N-ai deschis încă televizoru'?

— N-am pus încă nici de cafea.

Nici o scuză din partea lui Bill; era un tip care credea că oamenii care nu se trezesc până la şase dimineața merită tot ce primesc. Eu eram treaz acum, însă. Şi aveam o bănuială destul de bună despre ce urma să aflu.

— S-a omorât Devore azi-noapte, Mike. A intrat în cada plină cu apă rece şi şi-a tras o pungă de plastic peste cap. Nu tre' să-i fi luat mult, având plămânii aşa cum îi avea.

Nu, mi-am spus, probabil că nu-i luase mult. În pofida căldurii umezi de vară care deja se instaura în casă, am tremurat.

— Cine l-a găsit? Femeia?

— Aha, sigur.

— La ce oră?

— "Cu puțin înainte de miezul nopții", au zis la ştirile de pe Canalu' 6.

Chiar atunci când mă trezisem eu pe canapea şi mă mutasem amorțit în pat, cu alte cuvinte.

— E implicată?

— Dacă a făcut pe doctoru' Kevorkian, adică? Reportaju' pe care l-am văzut io n-a spus nimic de aşa ceva. Moara de bârfe de la Magazinu' General o să pornească vioaie-acu', da' n-am fost pe-acolo încă să-mi iau porția de tărâțe. Dacă l-a ajutat,

nu cred c-o să aibă vreodată probleme d-asta, tu ce zici? Bătrânu' avea optzeci şi cinci şi nu era deloc sănătos.

— Ştii cumva dacă va fi înmormântat pe TR?

— California. Ea a zis că serviciu' funerar o să fie marți, în Palm Springs.

M-a străbătut o senzație copleşitoare de bizar când mi-am dat seama că sursa problemelor lui Mattie poate că urma să zacă într-o capelă înconjurat de flori, în timp ce Prietenii lui Kyra Devore urmau să-şi digere prânzul şi să se pregătească să arunce cu Frisbee-ul. *O să fie o sărbătoare,* mi-am spus întrebător. *Nu ştiu cum o să se descurce ei în Micuța Capelă a Microcipurilor din Palm Springs, dar pe Wasp Hill Road, oamenii o să danseze şi o să-şi arunce brațele spre cer şi-o să strige Da, Doamne.*

Niciodată în viață nu mă bucurasem să aud de moartea cuiva, dar eram bucuros acum să aud de moartea lui Devore. Bastardul ăla bătrân mă aruncase în lac... dar, înainte să se termine ziua, el fusese cel care se înecase. Se înecase într-o pungă de plastic, şezând în cada cu apă rece.

— Ai vreo idee cum de-au pus cei de la tv mâna pe ştire atât de repede?

Nu fuseseră *superrapizi,* nu, având în vedere că trecuseră şapte ore de la descoperirea cadavrului şi până la ştirile de la ora şapte, dar reporterii tv au o tendință spre lenevie.

— I-a sunat Whitmore. A ținut o conferință de presă chiar acolo în ho-lu' de la Warrin'ton la două dimineața. A răspuns la-ntrebări şezând pe sofaua aia mare şi castanie, din pluş, cea despre care Jo spunea mereu că ar trebui să fie-ntr-o pictură de salon în ulei, cu o femeie goală care şede pe ea. Ți-aminteşti?

— Mda.

— Am văzut doi ajutori de şerif plimbându-se prin fundal, plus un tip pe care mi l-am amintit de la Casa de Pompe Funebre a lu' Jaquard din Motton.

— Asta-i ciudat, am spus.

— Aha, cadavru' era încă la etaj, cât timp îşi răcea Whitmore gingiile... da' ea zicea că nu face decât să urmeze

ordinele şefului. A zis c-a lăsat o casetă pe care zicea c-o făcuse vineri noaptea să nu afecteze preţu' de bursă al companiei şi că voia ca Rogette să sune la presă imediat şi să asigure oamenii că compania-i beton, că-ntre fiu' lui şi Consiliu' Director totu' o să fie dulce ca mierea. Apoi a zis despre serviciul funerar din Palm Springs.

— Se sinucide, după care ține o conferință de presa la ora două dimineața prin intermediar, ca să-i liniştească pe acționari.

— Aha. Şi-i chiar stilu' lui.

Tăcerea a căzut între noi pe fir. Am încercat să mă gândesc şi n-am putut. Tot ce ştiam era că voiam să merg la etaj şi să lucrez, fie că mă durea capul, fie că nu. Voiam să mă realătur lui Andy Drake, lui John Shackleford şi prietenului din copilărie al lui Shackleford, groaznicul Ray Garraty Exista nebunie în povestea mea, însă era o nebunie pe care o înțelegeam.

— Bill, am spus în sfârşit, suntem în continuare prieteni?

— Christoase, da, a spus prompt. Da' dacă-s unii prin jur care-ți par că se feresc puțin, atunci o să ştii de ce, nu?

Sigur că ştiam. Mulți vor da vina pe mine pentru moartea bătrânului. Era o nebunie, având în vedere starea lui de sănătate, şi în nici un caz asta nu avea să fie părerea majorității, dar ideea va dobândi o anumită credibilitate, cel puțin pe termen scurt - ştiam asta la fel de bine cum ştiam adevărul despre prietenul din copilărie al lui John Shackleford.

Copilaşi, odată ca niciodată a fost o gâscă ce-a zburat înapoi spre micuțul orăşel neîncorporat în care locuise pe când nu era decât o gâscuță neprihănită. A-nceput să depună minunate ouă de aur, iar orăşenii s-au adunat cu mic, cu mare în jurul ei să se minuneze şi să-şi primească fiecare porția. Ei bine, în orice caz, gâscă aceea a ajuns în sfârşit în cuptor şi cineva a trebuit să-şi asume responsabilitatea ridicării temperaturii. Eu aveam să primesc o parte, dar bucătăria lui Mattie era posibil să se încingă puțin mai tare ca a mea; ea avusese temeritatea de a se lupta pentru copilul ei în loc să-l ofere ca pe tavă, fără nici un cuvânt.

— Ține-ți capu' în cutie următoarele câteva săptămâni, a spus Bill. Ăst-ar fi sfatu' meu. De fapt, dacă ai avea treburi care să te depărteze de-a dreptu' de pe TR pân' se liniştesc apele, ast-ar fi şi mai bine.

— Apreciez gândul tău bun, dar nu pot. Scriu o carte. Dacă-mi adun rahatu' şi mă mut, s-ar putea să-mi moară-n brațe. Mi s-a mai întâmplat şi nu vreau s-o mai pățesc o dată.

— E-o poveste bunicică, nu-i aşa?

— Nu-i rea, dar nu asta-i important. E... ei bine, hai să spunem că asta-i importantă pentru mine din alte motive.

— N-ar rezista unei călătorii până la Derry?

— Încerci să scapi de mine, William?

— Încerc să-ți fiu de ajutor, atâta tot - treaba mea-i de îngrijitor, să ştii. Şi să nu zici că nu te-am prevenit: stupu' o să-nceapă să zumzăie. Despre tine circulă două poveşti, Mike. Una e că te dai în bărci cu Mattie Devore. Cealaltă-i că te-ai întors să scrii ceva crunt pe TR. Să dezgropi toate scheletele de care poți da.

— Să-nchei ce-a început Jo, cu alte cuvinte. Cine-a împrăştiat povestea asta, Bill?

Tăcere din partea lui Bill. Ne aflam din nou pe-o falie seismică şi de data asta falia părea mai nesigură ca niciodată.

— Cartea la care lucrez e-un roman, am spus. Plasat în Florida.

— Oh, aha?

Nu ai fi spus că cele trei mici silabe pot conține atâta uşurare.

— Crezi că poți răspândi treaba asta?

— Cre' că pot, a spus. Dacă-i spui Brendei Meserve, începe să se-nvârtă chiar şi mai repede şi ajunge chiar şi mai departe.

— Bine, aşa voi face. Cât despre treaba cu Mattie...

— Mike, nu trebuie să te...

— Nu mă dau în bărci cu ea. Nu aşa stau lucrurile. Lucrurile stau astfel: umblam pe stradă, am dat colțul şi am văzut un tip masiv bătându-l pe-unu pirpiriu. - Am făcut o pauză. - Ea şi cu avocatul ei plănuiesc un picnic cu grătar la

rulota ei marți la prânz. Am de gând să merg şi eu. Crezi că c-o să-şi zică oamenii că dansăm pe mormântul lui Devore?

— Unii, da. Royce Merrill, da. Dickie Brooks, da. Doamnele bătrâne în pantaloni, aşa le zice Yvette.

— Ei bine, dă-i dracului, am spus. Până la ultimul.

— Înțeleg ce simți, dar spune-i fetei să nu facă paradă în fața oamenilor, aproape că m-a rugat el. Fă măcar asta, Mike. N-o s-o doară mâna să tragă grătaru' ăla în spatele rulotei, nu? Cel puțin, cu el acolo, oamenii de la magazin şi de la garaj n-o să vadă altceva decât fumu'.

— O să-i transmit mesajul. Iar dacă mă ocup eu de gătit, o să pun chiar eu grătarul în spate.

— Ai face bine să păstrezi distanța față de fata aia şi de copilu' ei, a spus Bill. Poți să-mi zici că nu-i treaba mea, da-ți vorbesc ca un unchi neamț, îți zic spre binele tău.

Am avut atunci o străfulgerare din vis. Strângerea alunecoasă şi intensă când am pătruns-o. Sânii aceia mici cu sfârcurile lor tari. Vocea ei în întuneric, spunându-mi că pot să fac ce vreau. Corpul mi-a răspuns aproape imediat.

— Ştiu că asta faci, am zis.

— Bine.

Părea uşurat că nu am de gând să-l mustru - să-l duc la şcoală, s-ar fi exprimat el.

— Te las să te duci să-ți iei micu' dejun.

— Apreciez că m-ai sunat.

— Aproape că era să n-o fac. M-a convins Yvette. A zis: "Ți-a plăcut dintotdeauna de Mike şi de Jo Noonan mai mult decât de toți ăilalți pentru care lucrai. Să nu-i întorci spatele, acuma că s-a-ntors acasă."

— Spune-i că apreciez gestul, am zis.

Am închis receptorul şi m-am uitat la el gânditor. Se părea că ne înțelegem din nou bine... dar nu mi se părea că suntem tocmai prieteni. În mod sigur, nu aşa cum fuseserăm. Situația se schimbase atunci când îmi dădusem seama că mă mințea în privința unor lucruri şi că nu-mi spunea nimic despre altele; se schimbase şi atunci când îmi dădusem seama cum aproape că-i numise pe Sara and the Red-Tops.

Nu poți condamna o persoană pentru ceea ce e posibil să fie doar o plăsmuire a imaginației tale. Adevărat, şi voiam să încerc să nu fac asta... dar ştiam ce ştiu.

Am intrat în sufragerie, am deschis televizorul, apoi l-am închis la loc. Antena mea parabolică prindea în jur de cincizeci sau şaizeci de posturi diferite şi nici unul dintre ele nu era local. Aveam, totuşi, un televizor portabil în bucătărie şi, dacă-i îndreptam urechile de iepure spre lac, prindeam WMTW, postul afiliat ABC-ului, din Maine-ul de vest.

Am luat biletul lui Rogette, am intrat în bucătărie şi am deschis micuțul aparat Sony pus cu grijă sub dulăpioare, lângă filtrul de cafea. *Bună dimineața, America* era în desfăşurare, dar urmau să facă o pauză curând pentru ştirile locale. Între timp mi-am trecut privirea peste bilet, de data asta concentrându-mă asupra felului de exprimare mai mult decât asupra mesajului, cel care-mi captase întreaga atenție cu o seară în urmă.

Max speră să se întoarcă în California cu avionul personal foarte curând, scrisese ea.

Are treburi care nu mai pot fi amânate, scrisese ea.

Dacă promiteți să-l lăsați să se odihnească în pace, scrisese ea.

Era un blestemat bilet de sinucigaş.

— Ştiai, am spus, trecându-mi degetul mare peste literele ieşite în relief ale numelui ei. Ştiai când ai scris asta şi probabil şi atunci când aruncai cu pietre în mine. Dar de ce?

Custodia are responsabilitățile ei, scrisese ea. *Să nu uitați că v-a spus asta.*

Dar chestiunea custodiei se încheiase, corect? Nici măcar un judecător adus pe sus şi plătit n-ar putea acorda custodia unuia care e mort.

BDA a făcut într-un sfârşit loc buletinului de ştiri locale, în care sinuciderea lui Max Devore era ştirea de deschidere. Imaginea de pe ecranul televizorului era cețoasă, dar am reuşit să văd sofaua castanie de care pomenise Bill şi pe Rogette Whitmore şezând pe ea cu mâinile împreunate sobru în poala. Mi s-a părut că unul dintre ajutorii de şerif din

fundal era George Footman, deşi puricii erau prea mulți ca să fiu absolut sigur.

Domnul Devore îi vorbise frecvent în ultimele opt luni despre sinucidere lui Whitmore. Se simțise foarte rău. O rugase să iasă cu el în seara precedentă, iar ea îşi dădea acum seama că bătrânul voise să vadă un ultim apus de soare. Şi fusese unul chiar spectaculos, a adăugat ea. Aş fi putut sta de martor pentru asta; îmi aminteam apusul foarte limpede, având în vedere faptul că aproape mă înecasem la lumina lui.

Rogette citea declarația lui Devore când a sunat din nou telefonul. Era Mattie, şi plângea în accese violente.

— Ştirile, a spus, Mike, ai văzut... ai aflat...

La început doar atât a reuşit să spună coerent. I-am spus că aflasem, că mă sunase Bill Dean şi că apoi prinsesem câteva informații de la ştirile locale. A încercat să spună şi ea ceva şi n-a reuşit să vorbească. Vinovăție, uşurare, oroare, chiar şi ilaritate - am auzit toate lucrurile astea în plânsul ei. Am întrebat-o unde e Ki. Puteam înțelege ce simțea Mattie - până să vadă ştirile de dimineață, crezuse că bătrânul Max Devore era duşmanul ei cel mai crunt - dar nu-mi plăcea ideea unei fetițe de trei ani asistând la prăbuşirea psihică a mamei sale.

— În spate, a reuşit. Şi-a luat micul dejun. Acum ține un picnic pentru pă-pă-pă... un picnic pentru păpu-pă-păpu...

— Un picnic pentru păpuşă. Da. Bine. Dă-i drumul, atunci. La tot. Dă-i drumul afară.

A plâns cel puțin pentru două minute, poate mai mult. Am rămas cu telefonul la ureche, transpirând în căldura de iulie, încercând să-mi păstrez calmul.

O să-ți ofer o singură ocazie să-ți salvezi sufletul, îmi spusese Devore, dar în dimineața asta el era mort şi sufletul lui cine ştie unde se afla. Era mort, Mattie era liberă, eu scriam. Viața ar fi trebuit să mi se pară minunată, dar nu mi se părea.

Într-un sfârşit, a început să-şi recapete controlul.

— Îmi cer scuze, n-am mai plâns aşa - să plâng cu adevărat - de când a murit Lance.

— E de înțeles şi ți se permite.

— Vino la prânz, a spus. *Te rog* să vii la prânz, Mike. Ki îşi va petrece după-amiaza cu o prietenă pe care şi-a făcut-o la Şcoala Biblică de Vară şi putem sta de vorbă. Simt nevoia să vorbesc cu cineva... Dumnezeule, mi se învârte capul. Spune, te rog, c-o să vii.

— Mi-ar face plăcere, dar e-o idee proastă. Mai ales dacă-i şi Ki plecată.

I-am oferit versiunea remaniată a discuției mele cu Bill Dean. M-a ascultat cu atenție. Am crezut că la final mă aştepta o răbufnire de furie, dar uitasem un lucru simplu: Mattie Stanchfield Devore îşi petrecuse pe-aici toată viața. Ştia exact care e mersul lucrurilor.

— Ştiu şi eu că lucrurile se vor vindeca mai repede dacă-mi țin ochii în pământ, gura închisă şi genunchii unul lângă altul, a spus, şi-o să fac tot ce pot să fie bine, dar diplomația numai până aici ajunge. Bătrânul încerca să-mi ia fiica, chiar nu-şi dau seama de lucrul ăsta cei de la blestematul ăla de magazin general?

— *Eu* îmi dau seama.

— Ştiu. Din cauza asta voiam să discut cu tine.

— Ce zici dacă luăm o cină ceva mai devreme în parcul public din Castle Rock? În acelaşi loc ca şi vineri? Pe la cinci?

— Va trebui s-o aduc pe Ki...

— Perfect, am spus. Adu-o. Spune-i că ştiu "Hansel şi Gretel" pe de rost şi că-s dispus să i-o spun şi ei. Vrei să-l suni tu pe John în Philly? Să-i dai detaliile?

— Da. Mai aştept cam o oră. Dumnezeule, sunt atât de fericită. Ştiu că nu-i bine asta, dar sunt atât de fericită, că-mi vine să *explodez!*

— Înseamnă că suntem doi.

A urmat o pauză de partea cealaltă a firului. Am auzit o inspirație prelungă, lichidă.

— Mattie? Eşti bine?

— Da, dar cum îi spui unui copil de trei ani că i-a murit bunicul?

Spune-i că beşina aia bătrână a alunecat şi a căzut cu capu-n față într-o Pungă Glad, mi-am zis, apoi mi-am apăsat gura cu dosul palmei să înăbuş o revărsare de chicoteli nebuneşti.

— Nu ştiu, dar va trebui s-o faci imediat ce intră în casă.

— Da? De ce?

— Fiindcă o să te vadă. O să-ți vadă fața.

Am rezistat exact două ore în biroul de la etaj, după care m-a gonit căldura - termometrul de pe verandă arăta treizeci şi cinci de grade la ora zece. Mi-am spus că probabil la al doilea etaj e chiar şi mai cald.

Sperând să nu fac vreo greşeală, am scos din priză IBM-ul şi l-am dus la parter. Lucram fără cămaşă şi, traversând sufrageria, spatele maşinii de scris a alunecat în transpirația care-mi acoperea plexul şi aproape că mi-am scăpat-o pe expirata aia blestemată pe degetele de la picioare. Asta m-a dus cu gândul la gleznă, cea la care mă lovisem căzând în lac, şi am aşezat maşina de scris jos să mă uit la ea. Pielea era colorată, negru şi purpuriu şi roşiatic pe la margini, dar nu era cine ştie cât de umflată. Probabil că o ajutase să nu se umfle apa rece în care m-am scufundat.

Am aşezat maşina de scris pe masa de pe estacadă, am tras până acolo prelungitorul care intra în priza de sub ochiul vigilent al lui Bunter şi m-am aşezat cu fața spre suprafața albastră-cenuşie a lacului. Am aşteptat să mă lovească unul dintre vechile mele atacuri de anxietate - stomacul crispat, ochii pulsând şi, mai rău ca toate, senzația bandelor invizibile din oțel strânse în jurul pieptului meu, împiedicându-mă să respir. Cuvintele au început să curgă aici la fel de uşor ca şi la etaj, iar bustul meu dezgolit se simțea perfect în briza care sufla dinspre lac din când în când. Am uitat de Max Devore, de Mattie Devore, de Kyra Devore. Am uitat de Jo Noonan şi de Sara Tidwell. Am uitat de mine. Preț de două ore m-am aflat înapoi în Florida. Execuția lui John Shackleford se apropia. Andy Drake se afla într-o cursă contra cronometru.

Telefonul m-a trezit la realitate şi pentru prima dată nu mă deranja că mă întrerupe. Dacă nu aş fi fost oprit, aş fi continuat să scriu până ce m-aş fi topit pur şi simplu pe estacadă într-un maldăr de scursori.

Era fratele meu. Am discutat despre mama - după părerea lui, îi lipsea acum întregul acoperiş şi nu doar câteva ţigle - şi despre sora ei, Francine, care-şi rupsese şoldul în iunie. Sid voia să ştie cum mă descurc şi i-am spus că mă descurc bine, avusesem nişte probleme să pornesc o nouă carte, dar că acum, se părea, îmi reintrasem în mână (în familia mea, singura dată când ai voie să discuţi despre probleme e după ce au trecut). Şi ce mai făcea Sidster? Beton, a spus el, ceea ce am presupus că însemna foarte bine - Siddy are un copil de doisprezece ani şi, prin urmare, e mereu la zi cu expresiile de argou. Noua afacere de contabilitate începea să prindă rădăcini, deşi se temuse o vreme pentru ea (era pentru prima dată că auzeam asta, desigur). Nu va putea niciodată să-mi mulţumească pentru împrumutul pe care i-l dădusem în noiembrie trecut. I-am răspuns că măcar atât puteam face şi eu, ceea ce era cât se poate de adevărat, mai ales având în vedere cât de mult timp - atât în persoană, cât şi la telefon - petrecea cu mama, comparativ cu mine.

— Ei bine, te las să pleci, mi-a spus Siddy după alte câteva amabilităţi - niciodată nu spune pa sau ne auzim când vorbeşte la telefon, ci mereu *ei bine, te las să pleci,* ca şi când te-ar fi ţinut ostatic. Ai face bine să stai la rece, Mike - Canalul Meteorologic spune că va fi mai cald ca-n iad în Noua Anglie în tot sfârşitul de săptămână.

— Am lacul la-ndemână dacă se înrăutăţeşte situaţia. Hei, Sid?

— Hei ce?

Ca şi cu *Te las să pleci, Hei ce* era o expresie din copilărie. Era într-un fel reconfortantă; era într-un fel şi înfricoşătoare.

— Ai noştri se trag toţi din Prout's Neck, corect? Vreau să zic din partea lui tata.

Mama a venit dintr-o lume complet diferită - o lume în care bărbaţii poartă tricouri de vară Lacoste, femeile poartă mereu

combinezoane întregi sub rochii şi toată lumea cunoaşte al doilea vers din "Dixie" pe de rost. Îl întâlnise pe tata în Portland când participa la un concurs între majorete. Materfamilias era de viță nobilă, din Memphis, iubire, şi nu-ți dădea voie să uiți lucrul ăsta.

— Aşa cred, a spus el. Mda. Dar să nu-ncepi să-mi pui tot felul de întrebări despre arborele nostru genealogic, Mike - încă nu-s prea sigur care-i diferența între nepot şi verişor, şi acelaşi lucru i l-am spus şi lui Jo.

— Chiar aşa?

Totul se redusese la nemişcare în interiorul meu... dar nu pot spune că mă luase prin surprindere. Nu mă mai luase.

— Ăhă, sigur că da.

— Ce a vrut să ştie?

— Tot ce-i puteam spune. Ceea ce nu-i mult. I-aş fi putut spune aproape totul despre stră-străbunicul mamei, cel care-a fost omorât de indieni, dar lui Jo nu părea să-i pese de vreunul dintre cei din partea mamei.

— Cam când se întâmpla asta?

— Are vreo importanță?

— S-ar putea.

— Bine, să vedem. Cred că atunci când a avut Patrick operația de apendictomie. Mda, sigur a fost aşa. Februarie al lui '94. Sau putea să fi fost martie, dar sunt destul de sigur că a fost februarie.

Cu şase luni înainte de parcarea din fața farmaciei Rite Aid, Jo se mişca în umbra propriei sale morți, asemeni unei femei care păşeşte sub umbra unei pancarte. Nu era însărcinată, însă, nu încă. Jo făcând excursii de-o zi pe TR, Jo punând întrebări, unele de genul celor care-i fac pe oameni să se simtă răniți, potrivit lui Bill Dean... dar continuase chiar şi aşa să le pună. Mda. Fiindcă atunci când pornea o treabă, Jo era ca un terier cu o bucată de cârpă între fălci. Pusese ea întrebări despre bărbatul în veston maro? Cine *era* bărbatul în veston maro?

— Pat era în spital, sigur. Doctorul Alpert spunea că reacționează bine, dar când a sunat telefonul, am sărit spre el

- mă aşteptam parcă să fie el, Alpert, să-mi spună că Pat suferise o recădere sau ceva.

— De unde Dumnezeu ai căpătat sentimentul ăsta de soartă nemiloasă, Sid?

— Nu şt'u, amice, da-l am. În orice caz, nu era Alpert, era Johanna. Voia să ştie dacă avem vreun strămoş - cu trei, poate chiar patru generații în urmă - care să fi trăit acolo unde eşti tu acum sau într-unul dintre oraşele din împrejurimi. I-am spus că nu ştiu, dar că s-ar putea să ştii tu. De strămoşi, vreau să zic. A zis că nu vrea să te întrebe, fiindcă era vorba de-o surpriză. A fost o surpriză?

— Una mare de tot, am spus. Tata a fost pescar de homari...

— Muşcă-ți limba, a fost un *artist* - "un primitiv de pe malul mării". Mama încă-i mai spune aşa.

Pe Siddy nu-l prea prinsese râsul.

— Rahat, vindea măsuțe de servit homari şi pescăruşi pentru peluză turiştilor atunci când se simțea rea reumatic să iasă cu barca în golf şi să ridice capcanele.

— *Eu* ştiam lucrurile astea, dar mama şi-a retuşat viața ca pe-un film adaptat pentru televiziune.

Cât de adevărat. Propria noastră versiune de Blanche Du Bois[{42}].

— Tata prinde homari în Prout's Neck. El...

Siddy s-a întrerupt, cântând primul vers din "Pappa Was a Rollin' Stone" pe-o voce falsă de tenor.

— Haide, e serios ce-ți zic. A primit prima lui barcă de la taică-său, corect?

— Aşa spune povestea, a fost Sid de acord. *Betty cea Leneşă* a lui Jack Noonan, proprietate inițială a lui Paul Noonan. Tot din Prout's. A avut nevoie de al naibii de multe reparații după Uraganul Donna, din 1960. Cred că Donna a fost.

La doi ani după ce mă născusem eu.

— Iar tata a scos-o la vânzare în '63.

— Mda. Nu ştiu ce s-o fi întâmplat cu ea, dar a lui Bunicu' Paul a fost la-nceput, asta-i sigur. Ți-aminteşti câtă tocană de homar am mâncat în copilărie, Mikey?

— Chifteluțe de pe malul mării, am spus, de-abia gândindu-mă la aşa ceva. Asemenea majorității copiilor crescuți pe coasta Maine-ului, nu mă pot închipui comandând homar într-un restaurant - asta-i pentru cei din interiorul continentului. Mă gândeam la Bunicu' Paul, care se născuse în anii 1890. Paul Noonan l-a zămislit pe Jack Noonan, Jack Noonan i-a zămislit pe Mike şi pe Sid Noonan, şi asta era tot ce ştiam eu cu adevărat, cu excepția faptului că Noonan-ii crescuseră cu toții foarte departe de locul unde mă aflam eu acum şi unde-mi transpirau creierii de căldură.

S-au căcat în aceeaşi hazna.

Devore înțelesese greşit, asta era tot - când noi Noonan-ii nu purtam cămăşi sport şi când nu eram de viță nobilă din Memphis, eram locuitori ai Prout's Neck-ului. Era foarte puțin probabil ca străbunicul lui Devore şi cu străbunicul meu să fi avut ceva de-a face unul cu celălalt, oricare ar fi fost cazul; babalâcul avusese de două ori vârsta mea, iar asta însemna că generațiile nu se potriveau deloc.

Dar, dacă se înşelase *complet,* ce mai căutase Jo?

— Mike? m-a întrebat Sid. Eşti acolo?

— Mda.

— Eşti bine? Nu pari în ape prea bune, trebuie să-ți zic.

— E din cauza căldurii, am spus eu. Ca să nu mai pomenesc şi de sentimentul tău al sorții necruțătoare. Mersi de telefon, Siddy.

— Mersi că eşti alături de mine, frate.

— Beton, am zis.

M-am dus la bucătărie să-mi iau un pahar cu apă rece. Umplându-l, am auzit magneții de pe uşa frigiderului mişcându-se. M-am întors pe călcâie dintr-o mişcare, vărsând apă pe picioarele mele goale şi de-abia observând asta. Eram la fel de tensionat ca şi un copil care crede că-l poate gini pe Moş Crăciun înainte să urce la loc pe horn.

De-abia dacă am reuşit să văd nouă litere din plastic adunându-se în cerc din toate punctele cardinale. CARLADEAN, formau ele... dar numai pentru o clipă. Cine ştie

ce prezență, înspăimântătoare dar nevăzută, a trecut pe lângă mine. Nici măcar un fir de păr nu mi s-a mişcat, dar am încercat totuşi un sentiment puternic că sunt lovit, aşa cum eşti lovit de aerul stârnit de-un tren expres dacă stai chiar lângă linia galbenă a platformei când trece trenul prin gară. Am strigat surprins şi am încercat pe bâjbâite să-mi aşez paharul cu apă la loc pe tejghea, vărsându-l. Nu mai simțeam nevoia apei reci, fiindcă temperatura din bucătăria Sarei Laughs scăzuse simțitor.

Am expirat şi am văzut aburi, la fel cum vezi într-o zi răcoroasă de ianuarie. O suflare, poate două, şi a dispărut - dar fusese acolo, sigur că da, iar preț de poate cinci secunde, pelicula de transpirație de pe corpul meu s-a transformat în ceea ce mi s-a părut a fi o pojghiță de gheață.

CARLADEAN a explodat în toate direcțiile - parcă aş fi urmărit un atom fiind distrus într-un desen animat. Litere, fructe şi legume magnetizate au zburat de pe uşa frigiderului şi s-au împrăştiat prin bucătărie. Pentru o clipă, furia care a alimentat acea împrăştiere s-a materializat în ceva ce aproape că am putut vedea, un fel de praf de puşcă.

Şi ceva a trecut prin fața ei, suspinând şi şoptind ceva ce mai auzisem înainte:

— *Oh, Mike. Oh, Mike.*

Era vocea pe care o prinsesem pe caseta din Memo-Scriber şi, chiar dacă atunci nu fusesem sigur, acum era - era vocea lui Jo.

Dar cine putea fi cealaltă prezență? De ce oare împrăştiase literele?

Carla Dean. Nu era vorba de soția lui Bill; ea era Yvette. Mama lui să fie? Bunica lui?

M-am plimbat încet prin bucătărie, adunând magneții pentru frigider precum animalele într-o vânătoare de păsări de pradă şi lipindu-le înapoi pe aparatul Kenmore lângă mâner. Nu mi le-a smuls nimic din mâini; nimic nu mi-a înghețat transpirația de pe gât; clopoțelul lui Bunter n-a sunat. Totuşi, nu eram singur, şi ştiam asta.

CARLADEAN: voise Jo ca eu să ştiu.

Altcineva nu voise acest lucru. Altcineva trecuse pe lângă mine ca un participant la cursa Wabash Cannonball[43], încercând să împrăştie literele înainte să le pot citi.

Jo era aici; tot aici era şi un băiat care plângea noaptea.

Cine altcineva mai era?

Cine mai împărțea casa cu mine?

CAPITOLUL DOUĂZECI

Nu le-am văzut de la început, ceea ce nu m-a mirat; se părea că jumătate din Castle Rock se afla în parcul public la vremea când după-amiaza aceea înăbuşitoare de sâmbătă se grăbea spre seară. Aerul sclipea de-o lumină cețoasă de mijloc de vară şi, în ea, copiii forfoteau în jurul aparatelor de pe terenul de joacă, câțiva bătrâni în veste de-un roşu-aprins - un fel de club, am presupus - jucau şah şi un grup de tineri stăteau întinşi pe iarbă şi ascultau un adolescent cu banană pe cap cum cântă la chitară şi fredonând un cântec pe care mi-l aminteam, de pe un disc vechi cu Ian şi Sylvia, o melodie veselă care spunea:

"Ella Speed se iubea de mama focului, cu unu'
John Martin a-mpuşcat-o pe Ella c-un Colt patruşunu... "

N-am văzut nici un alergător şi nici un câine fugind după frisbee. Era mult prea a dracu de cald.

Mă întorceam să mă uit la estradă, unde o formație de opt bărbați numită The Castle Rockers îşi instala instrumentele (aveam o bănuială că mai departe de "In the Mood" nu atingeau rock and roll-ul), când m-a lovit o persoană mică din spate, prinzându-mă chiar de deasupra genunchilor şi aproape aruncându-mă pe iarbă.

— Te-am plins! a strigat, voioasă, persoana cea mică.

— Kyra Devore! a strigat Mattie, părând atât amuzată, cât şi supărată. O să-l trânteşti la pământ!

M-am întors, am lăsat să-mi cadă din mână punga McDonalds pătată cu ulei pe care o aveam cu mine şi am

ridicat copila. Mi s-a părut ceva natural şi mi s-a părut ceva minunat. Nu-ți dai seama de greutatea unui copil sănătos până ce nu ridici unul în brațe, şi nici nu înțelegi viața care-l străbate precum un cablu încins. Nu mi s-a pus un nod în gât ("Nu face pe sensibilu' cu mine, Mike", îmi şoptea uneori Siddy la cinema când eram mici şi mi se udau ochii la părțile mai triste), dar m-am gândit la Jo, da. Şi la copilul pe care-l purta în ea când a căzut în parcarea aia nenorocită, da, şi la asta.

Ki țipa ascuțit şi râdea, cu brațele desfăcute şi cu părul atârnându-i în două şuvițe comice scoase în evidență de beretele cu Raggedy Arm şi Andy.

— Nu-l gâdila pe propriul tău fundaş! am țipat, zâmbind şi, spre încântarea mea, fetița a strigat-o înapoi la mine:

— Nu-l ghidila pe plopliu tău fundaş! Nu-l ghidila pe plopliu tău fundaş!

Am aşezat-o înapoi în picioare, râzând amândoi. Ki a făcut un pas în spate, s-a împiedicat şi a căzut în fund pe iarbă, râzând mai tare ca niciodată. Am avut atunci un gând nemilos, scurt, dar, oh, atât de limpede: Dacă ar putea măcar să vadă şopârloiul ăla bătrân cât de mult îi este simțită lipsa. Cât de trişti eram de moartea lui.

Mattie a venit spre mine şi astă-seară arăta aşa cum mi-o imaginasem cu jumătate de minte când o întâlnisem: ca unul dintre copiii aceia minunați, privilegiați, pe care-i vezi la cluburile country, fie prostindu-se cu prietenii lor, fie şezând serioşi la cină alături de părinții lor. Era îmbrăcată într-o rochie albă, fără mâneci, şi era încălțată în pantofi cu toc jos, părul căzându-i liber pe umeri, o atingere de ruj văzându-i-se pe buze. Ochii aveau o sclipire în ei care nu mai fusese acolo. Când ne-am îmbrățişat, i-am simțit mirosul parfumului şi atingerea sânilor ei mici şi fermi.

Am sărutat-o pe obraz; ea m-a sărutat în susul maxilarului, producând un zgomot puternic în urechea mea, pe care l-am simțit pe toată şira spinării.

— Spune-mi că lucrurile o să fie mai bine acum, mi-a şoptit, încă ținându-mă în brațe.

— Cu mult mai bine acum, am spus, iar ea m-a îmbrățișat din nou, şi mai tare. Apoi s-a îndepărtat. - Sper că ai adus mâncare multă, flăcăule, fiindcă noi suntem femei foarte flămânde. Corect, Kyra?

— Eu ghidil pe plopliu meu fundaş, a spus Ki, apoi s-a lăsat pe spate, pe coate, chicotind delicios spre cerul luminos şi diafan.

— Haide, am spus şi am prins-o de mijloc. Am dus-o în felul acesta până la masa de picnic cea mai apropiată, Ki dând din picioare şi fluturând din brațe şi râzând. Am aşezat-o pe bancă; ea s-a strecurat dedesubt, atât de ageră ca un țipar fără oase şi continuând să râdă.

— Ajunge, Kyra Elizabeth, a spus Mattie. Ridică-te şi arată-ne cealaltă latură a ta.

— Cuminte fetiță, cuminte fetiță, a spus ea, cățărându-se pe bancă lângă mine. Asta-i țealaltă latulă a mea, Mike.

— Sunt sigur, am spus.

În pungă erau Big Macs şi cartofi prăjiți pentru Mattie şi pentru mine. Pentru Ki era o cutie colorată pe care era desenat Ronald McDonald, înconjurat de zburdalnicii lui copii.

— Mattie, am un Happy Meal! Mike mi-a luat un Happy Meal! Sunt jucălii!

— Păi, uită-te ce ai nimerit.

Kyra a deschis repede cutia, a căutat cu mâna, apoi a zâmbit. I s-a luminat întreaga față. A scos ceva care mi s-a părut la început că arată ca un ghemotoc de praf mare. Pentru o secundă cumplită m-am aflat înapoi în vis, cel cu Jo sub pat, cu cartea peste față. *Dă-mi aia-napoi,* şuierase ea ca un şarpe. *E cartea mea de omorât timpul.* Şi încă ceva - încă o asociație, poate dintr-un alt vis. Nu puteam pune punctul pe i.

— Mike? a întrebat Mattie.

În vocea ei - curiozitate, şi, poate, o îngrijorare subțire.

— E-un cățeluş! A spus Ki. Am câştigat un cățeluş în Happy Meal!

Da, desigur. Un cățel. Un cățel mic din pluş. Şi era gri, nu negru... deşi habar nu aveam ce importanță avea pentru mine

culoarea lui.

— E-un premiu bunicel, am spus, luându-l în mână.

Era moale, ceea ce era bine, şi era gri, ceea ce era şi mai bine. Cumva, faptul că era gri îl făcea să fie în regulă. Nebunesc, dar adevărat. I l-am dat înapoi şi am zâmbit.

— Cum îl cheamă? a întrebat Ki, făcând cățeluşul să sară înainte şi-napoi pe cutia ei de Happy Meal. Cale-i numele cățeluşului, Mike?

Şi, fără să stau pe gânduri, am spus:

— Strickland.

Am crezut că va fi încurcată, dar n-a fost. A părut încântată.

— Stricken! a spus, făcând cățeluşul să sară înainte şi înapoi în salturi din ce în ce mai înalte pe cutie. Stricken! Stricken! Cățelu' meu Stricken!

— Cine-i tipul ăsta Strickland? m-a întrebat Mattie, zâmbind uşor. Începuse să-şi desfacă hamburgerul.

— Un personaj dintr-o carte pe care am citit-o cândva, am spus, uitându-mă la Ki cum se joacă cu cățeluşul cel pufos. Nu-i o persoană adevărată.

— A mulit bunicu' meu, a spus ea cinci minute mai târziu.

Ne aflam tot la masa de picnic, dar mâncarea se terminase aproape toată. Strickland, cățeluşul cel pufos, fusese pus de pază la cartofii prăjiți rămaşi. Eu urmăream fluxul şi refluxul oamenilor, întrebându-mă cine era aici din TR care să ne observe şi care să ardă pur şi simplu de nerăbdare să ducă veştile înapoi acasă. N-am văzut pe nimeni cunoscut, dar asta nu însemna cine ştie ce, având în vedere cât de multă vreme stătusem departe de bucata asta de lume.

Mattie şi-a lăsat burger-ul jos şi s-a uitat la Ki cu o urmă de anxietate, dar mie mi se părea că fetița era bine - ne dăduse doar o veste, nu era vorba de o expresie a durerii sale.

— Ştiu asta, am spus.

— Bunicu a fost gloaznic de bătlân.

Ki a luat între degetele ei mici şi grăsulii vreo doi cartofi prăjiți. I-a dus la gură, apoi hap, au dispărut.

— Acum e cu Domnu' nostru Iisus. Am volbit totu' despre Domnu' nostru Iisus la ŞBV.

Da, Ki, mi-am spus, *în momentul de față, bunicu' probabil că-l învață pe Domnul nostru Iisus să folosească Pixel Easel şi-l întreabă dacă n-are cumva o curvă la-ndemână.*

— Domnu' nostru Iisus a umblat pe apă şi a schimbat şi vinu' în macaloane.

— Da, ceva de genul ăsta, am spus. E trist când moare cineva, nu-i aşa?

— Al fi tlist dacă al muli Mattie şi al fi tlist dacă ai muli tu, da' bunicu' a fost *bătlân.*

A spus-o ca şi când n-aş fi înțeles prea bine acest concept de prima dată.

— În lai, o să se vindece complet.

— Ăsta-i un fel frumos de-a vedea lucrurile, iubire, am spus.

Mattie se îngrijea de baretele lui Ki care tot coborau, lucrând cu atenție şi cu un fel de dragoste absentă. Mi se părea că străluceşte în lumina de vară, pielea ei fiind într-un contrast neted, bronzat, cu rochia albă pe care probabil că şi-o cumpărase de la un magazin cu reduceri, şi am înțeles că o iubesc. Poate că asta era bine.

— Mi-e dol de buni a'bă, totuşi, a spus Ki şi, de data asta, chiar a părut tristă.

A luat cățeluşul din pluş, a încercat să-i dea un cartof prăjit, apoi l-a aşezat la loc jos. Fața ei micuță şi frumoasă arăta acum gânditoare, şi puteam vedea în ea o idee din bunicul ei. Era foarte îndepărtată, dar era acolo, perceptibilă, o altă fantomă.

— Mama spune că buni a'bă s-a dus înapoi în California cu lânăşițele pământeşti ale lui bunicu'.

— *Rămăşițele* pământeşti, Ki-iubire, a spus Mattie. Asta înseamnă trupul lui neînsuflețit.

— O să se-ntoalcă buni a'bă să mă vadă, Mike?

— Nu ştiu.

— Aveam un joc. Ela cu lime.

Arăta mai gânditoare ca niciodată.

— Mi-a spus mama ta de jocul ăsta, am zis.

— N-o să se întoalcă, a spus Ki, răspunzându-şi singură la întrebare. O lacrimă foarte mare i s-a rostogolit pe obrazul drept. L-a luat pe "Stricken", l-a aşezat pe picioarele din spate pentru o clipă, apoi l-a pus din nou de pază. Mattie îşi petrecu un braț în jurul ei, dar Ki nu păru să observe. - Buni a'bă nu m-a plăcut cu adevălat. Se plefăcea numa' că mă place. Asta era *tleaba* ei.

Mattie şi cu mine am schimbat o privire.

— Ce te face să spui asta? am întrebat.

— Nu ştiu, a spus Ki. Acolo unde puştiul acela cânta la chitară, începuse să-şi facă spectacolul şi un jongler cu chipul vopsit alb, folosindu-se de şase bile colorate. Kyra s-a luminat puțin. - Mami-tami, pot melge să-l văd pe omu' ăla alb şi comic?

— Ai terminat de mâncat?

— Mda, îs plină.

— Mulțumeşte-i lui Mike.

— Să nu-ți ghidili plopliu' fundaş, a spus ea, apoi a râs sănătos să-mi arate că nu făcea decât să mă ia peste picior. Melsi, Mike.

— Nici o problemă, am spus şi apoi, fiindcă expresia aceea părea puțin demodată: Beton.

— Poți merge până lângă copac, nu mai departe, a spus Mattie. Şi ştii de ce.

— Ca să mă poți vedea. Bine.

L-a luat pe Strickland şi a dat să fugă, apoi s-a oprit şi s-a uitat peste umăr la mine.

— Cled c-au fost oamenii din fligidol, a spus, apoi s-a corectat foarte atentă şi serioasă: Oamenii *din fli-gi-del.*

Inima mi-a făcut un dublu salt în piept.

— Ce au făcut oamenii cu frigiderul, Ki? am întrebat.

— Ei au spus că buni a'bă nu m-a plăcut cu adevălat.

Apoi a fugit spre jongler, nepăsându-i de căldură.

Mattie a urmărit-o cum fuge, apoi s-a întors spre mine.

— N-am vorbit cu nimeni despre oamenii din frigider ai lui Ki. Şi nici ea n-a făcut-o până acum. Nu că ar fi vreun om

adevărat, dar literele par să se mişte singure. Parcă ar fi o tablă Ouija.

— Dau naştere unor cuvinte?

Pentru multă vreme, n-a spus nimic. Apoi a aprobat cu o mişcare a capului.

— Nu întotdeauna, dar uneori da.

O altă pauză.

— De cele mai *multe* ori, de fapt. Ki spune că-s scrisori de la oamenii din frigider.

A zâmbit, dar avea ochii puțin speriați.

— Sunt cumva nişte litere magnetice speciale, ce crezi? Sau îşi face vreun strigoi de lucru prin preajma lacului?

— Nu ştiu. Îmi pare rău că le-am adus, dacă sunt o problemă.

— Nu fi prostuț. I le-ai dat ei şi însemni foarte mult pentru ea acum. Vorbeşte tot timpul despre tine. A fost mult mai interesată să-şi aleagă ceva frumos de îmbrăcat pentru seara asta decât a fost de moartea bunicului ei. Şi eu trebuia să mă îmbrac cu ceva frumos, a insistat Kyra. De obicei, nu se comportă aşa cu oamenii - discută cu ei când sunt de față şi-i uită imediat ce-au plecat. Ăsta nu-i un mod prea greşit pentru un copil de-a creşte, îmi spun uneori.

— V-ați îmbrăcat frumos amândouă, am spus. De atâta sunt sigur şi eu.

— Mulțumesc.

S-a uitat mândră la Ki, care stătea lângă copac uitându-se la jongler. Acesta îşi lăsase deoparte mingile din gumă şi trecuse la ciomege indiene. Apoi şi-a întors privirea la mine.

— Ai terminat de mâncat?

Am aprobat din cap şi Mattie s-a apucat să adune rămăşițele şi să le vâre în punga în care adusesem mâncarea. Am ajutat-o şi, când ni s-au atins degetele, m-a prins de mână şi m-a strâns.

— Mulțumesc, a spus. Pentru tot ce ai făcut. Mulțumesc atât de a dracu' de mult.

Am strâns-o şi eu, apoi i-am dat drumul.

— Să ştii, a spus, că mi-a trecut o clipă prin gând că e posibil să mute chiar Kyra literele. Prin forță mentală.

— Telechinezie?

— Cred că ăsta-i termenul ştiințific. Numai că Ki nu poate scrie altceva decât "mama" şi "tata".

— Ce apare scris pe frigider?

— Nume, cel mai des. Odată a fost al tău. Odată a fost al soției tale.

— Jo?

— Numele întreg - JOHANNA. Şi NANA. Rogette, presupun, JARED apare uneori, şi BRIDGET. Odată a fost şi KITO.

Mi l-a spus pe litere.

— Kito, am spus şi mi-am spus: *Kyra, Kia, Kito. Ce-nseamnă asta?* - Crezi că-i numele unui băiat?

— Ştiu sigur că aşa este. În swahili înseamnă copil neprețuit. L-am căutat în cartea mea cu nume pentru copii.

S-a uitat spre propriul ei copil neprețuit în timp ce călcam iarba spre cel mai apropiat tomberon pentru gunoi.

— Îți mai aminteşti vreunul?

S-a gândit.

— REG a apărut de vreo două ori. Şi odată a fost şi CARLA. Înțelegi că Ki nu poate nici măcar citi numele astea, nu? Trebuie să mă întrebe pe mine ce scrie.

— Ți-a trecut prin minte că e posibil să le copieze Kyra dintr-o carte sau dintr-o revistă? Că învață să scrie folosindu-se de literele magnetice de pe uşa frigiderului în locul hârtiei şi a creionului?

— Presupun că e posibil...

Nu părea însă că-i dă crezare. Nu era de mirare. Nici eu nu-i dădeam crezare.

— Vreau să spun că n-ai văzut niciodată literele mişcându-se singure pe frigider, nu-i aşa?

Am sperat să fi sunat atât de lipsit de interes în trebând asta, pe cât voiam eu să par.

A râs puțin agitat.

— Dumnezeule, nu!

— Altceva?

— Uneori, oamenii din frigider lasă mesaje de genul BUNĂ şi PA şi CUMINTE FETIȚĂ. Ieri a fost unul pe care mi l-am notat să ți-l arăt. M-a rugat Kyra s-o fac. E cu *adevărat* ciudat.

— Ce este?

— Aş prefera să-ți arăt, dar am lăsat biletul în torpedoul Scout-ului. Să-mi aminteşti de el la plecare.

Da. Aşa aveam să fac.

— Asta-i o porcărie înfricoşătoare, *señor,* a spus ea. Ca şi scrisul din făină atunci.

M-am gândit să-i spun că am şi eu oamenii mei din frigider, dar nu i-am spus. Avea şi aşa destule griji... sau aşa mi-am spus eu.

Am rămas umăr la umăr pe iarbă, privind-o pe Ki cum se uită la jongler.

— L-ai sunat pe John? am întrebat-o.

— Sigur că da.

— Reacția lui?

S-a întors spre mine, râzând cu ochii.

— Mi-a cântat chiar şi o strofă din "Ding, Dong, the Witch is Dead"[{44}].

— A greşit sexual, dar a nimerit sentimentul.

A aprobat din cap, ochii întorcându-i-se la Kyra. M-am gândit iarăşi la cât de frumos arăta, cu corpul ei subțirel sub rochia aceea albă, cu trăsăturile curate şi perfect croite.

— A fost supărat că m-am autoinvitat la masa de prânz? am întrebat.

— Mnu, i-a plăcut ideea de-a ține o petrecere.

O petrecere. I-a plăcut ideea. Am început să mă simt cam mic.

— A propus să-l invităm chiar şi pe avocatul tău de vineri. Pe domnul Bissonette? Plus detectivul particular pe care l-a angajat el la recomandarea domnului Bissonette. Tu eşti de acord cu asta?

— Da. Dar tu, Mattie? Te descurci?

— Mă descurc bine, a fost de acord, întorcându-se spre mine. *Într-adevăr,* am primit ceva mai multe telefoane ca de

obicei astăzi. Am devenit dintr-o dată cam populară.

— Îhî.

— Cele mai multe erau apeluri oarbe, dar un domn şi-a făcut timp să-mi spună pizdă şi-a mai fost o doamnă cu un puternic accent yankeu care a spus: "Na, curvo, că l-ai omorât. Ieşti mulțămită?" A închis înainte să-i pot spune da, foarte mulțămită, mersi.

Numai că Mattie nu părea mulțumită; părea nefericită şi vinovată, ca şi când bătrânul ar fi murit la propriu din dorința ei.

— Îmi pare rău.

— Nu face nimic. Chiar aşa. Kyra şi cu mine stăm singure de multă vreme şi mare parte a timpului eu am fost speriată. Acum mi-am făcut câțiva prieteni. Dacă prețul pe care-l am de plătit pentru asta sunt câteva telefoane anonime, o să-l plătesc.

Era foarte aproape, se uita în sus la mine, iar eu nu m-am putut înfrâna. Am dat vina pe vară, pe parfumul ei şi pe patru ani fără o femeie. În ordinea aceasta. Mi-am strecurat mâinile în jurul mijlocu lui ei şi-mi amintesc perfect textura rochiei sub mâini; umflătura micuță din spate unde stătea ascuns fermoarul în locaşul lui. Îmi amintesc senzația pe care mi-a dat-o materialul mişcându-se pe pielea goală de sub el. Apoi am sărutat-o: foarte încet, dar foarte temeinic - orice merită făcut, merită făcut bine - iar ea m-a sărutat înapoi pe exact acelaşi ton, gura ei fiind curioasă, dar temătoare. Buzele ei erau calde şi netede şi purtau un vag gust dulce. De piersici, cred.

Ne-am oprit în acelaşi timp şi ne-am îndepărtat puțin unul de celălalt. Mâinile ei erau încă pe umerii mei. Ale mele stăteau pe mijlocul ei, chiar deasupra şoldurilor. Chipul ei era destul de serios, dar ochii erau mai luminoşi ca niciodată şi în obraji avea pete de culoare, care se întindeau de-a lungul pometilor.

— Măi, să fie, a spus. Chiar mi-am dorit asta. Mi-am dorit-o încă de când te-a gâdilat Ki şi tu ai luat-o în brațe.

— John n-ar fi fericit să ştie că ne-am sărutat în public, am spus. Vocea mea nu era tocmai fără tremur, iar inima mi-o luase la goană. Şapte secunde, un sărut şi toate circuitele corpului meu se încinseseră ca puse pe foc. - Da fapt, John n-ar fi fericit să ştie şi numai că ne-am sărutat. Te place, să ştii.

— Ştiu, dar mie îmi placi *tu.*

S-a întors să vadă ce mai face Ki, care încă stătea ascultătoare lângă copac, uitându-se la jongler. Cine se putea uita la *noi?* Cineva care a venit din TR într-o seară călduroasă de vară să-şi cumpere înghețată de la Frank's Tas-T-Freeze şi să se bucure de puțină muzică şi de puțină companie în parcul public? Cineva care-şi cumpăra legumele şi bârfele proaspete de la Magazinul General Lakeview? Un client fidel al Garajului Bun la Toate? Era o nebunie şi nebunie rămânea indiferent de cum o priveai. Mi-am lăsat mâinile să-mi cadă de pe mijlocul ei.

— Mattie, ne-ar putea pune fotografia lângă cuvântul "indiscreție" în dicționar.

Şi-a luat mâinile de pe umerii mei şi a făcut un pas în spate, dar ochii ei luminoşi nu s-au dezlipit deloc de-ai mei.

— Ştiu asta. Sunt tânără, nu şi complet proastă.

— N-am vrut să...

A ridicat o mână să mă oprească.

— Ki merge la culcare pe la nouă - se pare că nu poate adormi până ce nu se întunecă de-a binelea. Eu rămân trează până mai târziu. Vino în vizită dacă vrei. Poți parca maşina în spate.

A zâmbit uşor. A fost un zâmbet dulce; a fost, de asemenea, şi incredibil de sexy.

— O dată ce a coborât luna, aceea-i o zonă a discreției.

— Mattie, eşti destul de tânără să-mi fii fiică.

— Poate, dar nu-ți sunt. Iar uneori discreția le poate strica oamenilor.

Corpul meu ştia foarte clar ce-şi dorea. Dacă ne-am fi aflat în clipa aceea în rulota ei, n-aş fi avut bătăi de cap. Oricum, nu aveam aproape nici o bătaie de cap. Apoi mi-a venit ceva în minte, ceva ce uitasem despre strămoşii lui Devore şi ai mei:

generațiile nu se potriveau. Nu cumva se aplica acelaşi lucru şi în cazul de față? Şi nu cred că oamenii au dreptul să-şi ia cât ai clipi ceea ce-şi doresc indiferent de cât de tare-şi doresc. Nici măcar setea n-ar trebui potolită. Uneori, lucrurile sunt pur şi simplu pe dos - cred că asta vreau să spun. Dar nu eram sigur că acesta era un asemenea caz şi mi-o doream pe Mattie, sigur că da. Mi-o doream atât de mult. Mă gândeam numai la cum alunecase rochia când îmi pusesem brațele în jurul mijlocului ei, la căldura pielii ei de dedesubt. Şi nu, nu-mi era fiică.

— Ți-ai spus mulțumirile, i-am zis pe-o voce uscată. Şi asta ajunge. Sincer.

— Ai impresia că fac asta din *gratitudine?*

A scos un râset scăzut, încordat.

— Ai patruzeci de ani, Mike, nu optzeci. Nu eşti Harrison Ford, dar eşti un bărbat arătos. Eşti talentat şi interesant, pe deasupra. Şi te plac al naibii de mult. Vreau să fiu cu tine. Vrei să te rog? Bine. Te rog să fii cu mine.

Da, lucrul ăsta însemna mai mult decât gratitudine - presupun că ştiam asta chiar şi atunci când am folosit cuvântul. Ştiusem că purta pantaloni scurți albi şi o bustieră când mă sunase la telefon în ziua în care începusem să lucrez din nou. Ştiuse oare şi ea cu ce eram îmbrăcat? Visase oare şi ea că e în pat cu mine, că ne-o punem amândoi de ne zboară creierii, în vreme ce felinarele de petrecere strălucesc şi Sara Tidwell cântă versiunea ei a jocului de rime a bunicii albe, chestia aia nebunească cu Manderley-nisiderley-puteaderley? Visase oare Mattie că-mi spune să fac ce vrea ea?

Şi mai erau şi oamenii din frigider. Aceştia erau un alt fel de lucru comun, de-un fel chiar şi mai înfricoşător. Nu avusesem suficientă vână să-i spun lui Mattie şi despre oamenii mei, dar e posibil să fi ştiut, totuşi. Adânc în străfundul minții ei. Adânc în străfundul minții ei, unde tipii în salopete se plimbau prin zona inconştientă. Tipii ei şi tipii mei, toți făcând parte din acelaşi sindicat. Şi poate că nu era o chestiune de moralitate *per se,* la urma urmei. Ceva în legătură cu asta - în legătură cu *noi* - pur şi simplu părea periculos.

Şi, oh, atât de atractiv.

— Am nevoie de timp să mă gândesc, am spus.

— Asta nu ține de ce gândeşti. Ce *simți* pentru mine?

— Atât de multe, că mă sperie.

Înainte să mai pot spune ceva, urechile mele au receptat o serie de acorduri. M-am întors spre băiatul cu chitara. Îşi croise drum printr-un repertoriu compus din piese timpurii de-ale lui Dylan, dar acum trecuse la ceva săltăreț şi alert, ceva care te făcea să-ți vină să zâmbeşti şi să bați din palme.

"*Vrei să mergi la pescuit*
aici în balta mea?
Am zis: vrei să prinzi ceva, dulceață,
aici în balta mea?
De vrei să pescuieşti în ea, dulceață,
Ar fi bine să ai o undiță lungă şi rea."

"Fishin Blues"[45]. Scris de Sara Tidwell, cântat pentru prima dată de Sara and the Red-Tops Boys, preluat de toată lumea de la Ma Rainey şi până la Lovin' Spoonful. Cântecele mai deocheate fuseseră specialitatea ei, atât de aluzive că puteai citi un ziar prin ele... chiar dacă cititul nu fusese îndeletnicirea principală a Sarei, judecând după versurile pe care le compunea.

Înainte să poată continua puştiul cu strofa următoare, ceva despre cum începe să ți se bălăngănească atunci când te învârti şi reuşeşti s-o bagi pe aia mare până-n adâncuri, The Castle Rockers au scos un ropot de alămuri care spunea: "Tăcere, toată lumea, urmăm noi." Puştiul a încetat să mai cânte la chitară; jonglerul a început să-şi prindă ciomegele indiene şi să le arunce cu dexteritate pe iarbă în linie. Formația Rockers s-a lansat într-un marş extrem de malefic compus de Sousa, o muzică pe care să fie executați criminalii în serie, iar Kyra a venit înapoi la noi în fugă.

— A telminat joglolu'. Îmi spui povestea aia, Mike? Hansel şi Panzel?

— E Hansel şi *Gretel,* am spus, şi aş fi bucuros să ți-o spun. Dar hai să mergem unde-i puțin mai linişte, bine? Formația asta îmi dă dureri de cap.

— Te-a lănit la căpşol muzica?

— Puțin.

— Melgem lângă maşina lui Mattie, atunci.

— Bine gândit.

Kyra a luat-o în față să ocupe o bancă din marginea parcului. Mattie mi-a oferit o privire prelungă şi caldă, apoi şi mâna. Am luat-o. Degetele ni s-au strâns unele pe altele ca şi când făceau asta de ani de zile. Mi-am spus: *Mi-ar plăcea să fie încet, de-abia dacă să ne mişcăm amândoi. La început, cel puțin. Dacă mi-aş aduce undița cea mai frumoasă şi lungă? Cred că pe asta puteai pune pariu.* Şi apoi, după aceea, vom discuta. Poate până ce vom putea vedea mobila în prima lumină a dimineții. Când eşti în pat cu cineva iubit, în special pentru prima dată, ora cinci dimineața pare o oră aproape sfântă.

— Ai nevoie să-ți trimiți gândurile în vacanță, a spus Mattie. Cred că majoritatea scriitorilor au nevoie de asta din când în când.

— Probabil că ai dreptate.

— Mi-aş dori să fim acasă, a spus, şi nu mi-am putut da seama dacă pasiunea ei era reală sau prefăcută. Te-aş săruta până ce toată discuția asta n-ar mai avea nici un rost. Iar dacă ai avea rețineri, le-ai avea măcar în patul meu.

Mi-am întors fața în lumina roşie a soarelui la apus.

— Aici sau acolo, la ora asta Ki tot ar fi încă trează.

— Adevărat, a spus ea, părând neobişnuit de posacă. Adevărat.

Kyra a ajuns la o bancă de lângă un însemn pe care scria PARCAREA PARCULUI PUBLIC şi s-a cățărat pe ea, ținând într-o mână cățeluşul din pluş pe care-l găsise în cutia de Happy Meal. Am încercat să-mi iau mâna dintr-a ei când ne-am apropiat de ea, dar Mattie a ținut-o cu fermitate.

— E-n regulă, Mike. La ŞBV se țin de mână cu prietenii oriunde ar merge. Oamenii mari fac din asta cine ştie ce.

S-a oprit, uitându-se la mine.

— Vreau să ştii ceva. Poate că pentru tine nu contează lucrul ăsta, dar pentru mine contează. N-a existat nimeni înainte de Lance şi nimeni după. Dacă ai veni la mine, tu ai fi al doilea. Şi nici n-am de gând să-ți mai vorbesc despre asta altă dată. Nu mă deranjează deloc să spun te rog, dar n-am de gând să te implor.

— Eu nu...

— Lângă scările rulotei se află un vas cu nişte fire de roşii plantate în el. O să las cheia sub el. Nu te gândi. Vino doar.

— Nu în seara asta, Mattie. Nu pot.

— Poți, a răspuns ea.

— Grăbiți-*vă,* leneşilor! a strigat Kyra, sărind pe bancă.

— *El* se mişcă încet! a strigat Mattie înapoi şi m-a înțepat cu degetul în coaste. Apoi, pe o voce mult mai scăzută: Şi *chiar* asta faci. Şi-a desprins mâna dintr-a mea şi a fugit spre fiica ei, picioarele maronii făcând mişcări ca de foarfece sub tivul rochiei albe.

În versiunea mea a lui "Hansel şi Gretel", vrăjitoarea se numea Depravia. Kyra s-a uitat fix la mine cu nişte ochi imenşi când am ajuns la partea în care Depravia îi cere lui Hansel să scoată un deget printre gratii ca să poată vedea ea cât de tare s-a îngrăşat.

— E cumva prea înfricoşătoare? am întrebat.

Ki a scuturat din cap hotărâtă. M-am uitat la Mattie să mă asigur. Ea a aprobat şi a făcut un gest cu mâna să continui, aşa că am terminat povestea. Depravia a ajuns în cuptor şi Gretel i-a găsit ascunzătoarea secretă cu bilete de loterie câştigătoare. Copiii şi-au cumpărat un Jet Ski şi au trăit fericiți până la adânci bătrâneți pe partea de est a lacului Dark Score. La ora aceea, The Castle Rockers măcelăreau o piesă de Gershwin şi apusul era puternic. Am dus-o pe Kyra la Scoutie şi i-am prins centura de siguranță. Mi-am amintit de prima dată când am ajutat-o pe Mattie să pună copilul în scaun şi de atingerea accidentală a sânului ei.

— Sper să nu-ți dea vise neplăcute povestea asta, am spus.

Până să-mi iasă din gură, nu mi-am dat seama cât de fundamental de groaznică e o asemenea afirmație.

— N-o să am vise rele, a spus Kyra pe-un ton foarte natural. Oamenii din fligidol o să le țină depalte de mine.

Apoi, cu atenție, exersându-şi memoria:

— *Fli-gi-del.*

S-a întors spre Mattie.

— Arată-i lebosul, Mami-tami.

— *Rebus.* Dar mersi, aş fi uitat de el.

A deschis cu degetul mare uşița torpedoului şi a scos o bucată împăturită de hârtie.

— A apărut pe frigiderul nostru azi dimineață. L-am copiat fiindcă a spus Ki că tu o să ştii sigur ce înseamnă. A spus că tu rezolvi rebusuri. Ei bine, a spus rebosuri, dar am înțeles eu despre ce era vorba.

Îi spusesem eu Kyrei că rezolv rebusuri? Aproape sigur nu. Mă mira că ştia? Chiar deloc. Am luat foaia de hârtie, am despăturit-o şi m-am uitat la ce era scris pe ea:

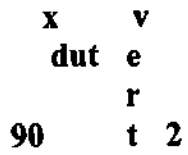

— E-un lebos, Mike? a întrebat Kyra.

— Aşa cred - unul foarte simplu. Dar nu ştiu ce înseamnă, dacă înseamnă ceva. Pot păstra hârtia?

— Da, a spus Mattie.

Am însoțit-o pe partea şoferului, prinzând-o iarăşi de mână în drum.

— Dă-mi doar puțin timp. Ştiu că asta ar trebui să fie replica fetei, dar...

— Ia-ți cât timp ai nevoie, a spus. Doar să nu fie nevoie de prea mult.

Nu voiam să-mi ia nici un *pic;* tocmai asta era problema. Sexual va fi minunat, ştiam asta. Dar după?

S-ar putea *sa fie* un după, însă. Ştiam lucrul ăsta şi-l ştia şi ea. Cu Mattie, "după" chiar era o posibilitate. Gândul mi se

părea puțin înfricoşător, puțin minunat.

Am sărutat-o pe colțul gurii. A râs şi m-a prins de lobul urechii.

— Ştiu că poți mai mult, a spus, apoi s-a uitat la Ki, care şedea în scaunul ei special şi se uita la noi plină de interes. Dar te păsuiesc de data asta.

— Pup-o pe Ki! a strigat Kyra, întinzând brațele, aşa că am făcut ocolul maşinii şi am pupat-o pe Ki.

Conducând spre casă, cu ochelarii întunecați pe nas, să mai reducă din strălucirea apusului, mi-a trecut prin gând că poate aş putea fi tatăl Kyrei Devore. Ideea aceasta mi s-a părut aproape la fel de atractivă ca şi aceea de-a sări în pat cu maică-sa, ceea ce era o dovadă a cât de adânc eram implicat. Şi mă implicam, poate, şi mai adânc.

Tot mai adânc.

***

Sara Laughs mi s-a părut foarte goală după ce o ținusem pe Mattie în brațe - un cap care doarme şi nu visează. Am verificat literele de pe uşa frigiderului, n-am văzut nimic altceva acolo decât amestecul acela normal şi mi-am luat o bere. Am ieşit pe estacadă să o beau, uitându-mă la ultimele clipe ale apusului. Am încercat să mă gândesc la oamenii din frigider şi la rebusurile ce apăruseră pe amândouă frigiderele: "du-te vertical nouăsprezece" pe cel de pe Stradela Patruzeci şi doi şi "du-te vertical nouăzeci şi doi" pe cel de pe Wasp Hill Road. Vectori diferiți dinspre pământ către lac? Locuri diferite de pe Stradă? Rahat, cine ştie?

Am încercat să mă gândesc la John Storrow şi la cât de nefericit trebuie că va fi când va afla că - s-o citez pe Sara Laughs, care a ticluit versul înaintea lui John Mellencamp - alt catâr trage cu copita în staulul lui Mattie Devore. Dar la ce mă gândeam eu cel mai mult era la cum fusese să o țin în brațe pentru prima dată, să o sărut pentru prima dată. Nici un alt instinct uman nu e mai puternic decât cel sexual când acesta e complet excitat, iar imaginile lui de trezie sunt

tatuaje emoționale care nu ne părăsesc niciodată. Pentru mine, era conştientizarea pielii ei goale de la mijloc sub rochie. Atingerea alunecoasă a materialului...

M-am întors brusc şi m-am grăbit prin casă către aripa de nord, aproape alergând şi aruncând hainele de pe mine în drum. Am deschis apa rece la duş la maximum şi am stat sub ea preț de cinci minute tremurând. Când am ieşit, mă simțeam un pic mai mult ca o ființă umană şi ceva mai puțin ca o adunătură de terminații nervoase fremătânde. Şi, pe când mă uscam cu prosopul, mi-a mai trecut ceva prin gând. Într-o anumită vreme mă gândisem la fratele lui Jo, Frank, îmi spusesem că, dacă ar fi altcineva în afară de mine capabil să simtă prezența lui Jo în Sara Laughs, acesta ar fi el. Nu reuşisem să-l invit aici încă, iar acum nu eram sigur că mai voiam s-o fac. Începusem să mă simt ciudat de posesiv, aproape gelos, cu ceea ce se întâmpla aici. Şi, totuşi, Frank trebuia să ştie dacă scrisese Jo ceva în tăcere. Desigur, nu-i spusese nimic nici de sarcină, dar...

M-am uitat la ceas. Nouă şi un sfert. În rulota de lângă intersecția lui Wasp Hill Road cu Route 68, Kyra probabil că deja dormea... iar mama ei trebuie să fi aşezat deja cheia de rezervă sub ghiveciul de lângă scări. M-am gândit la ea în rochia aceea albă, la relieful şoldurilor ei chiar sub palmele mele şi la mirosul parfumului ei, apoi am îndepărtat imaginea. Nu-mi puteam petrece toată noaptea făcând duşuri reci. Nouă şi un sfert era încă destul de devreme să-l sun pe Frank Arlen.

A ridicat după al doilea țârâit, părând atât de fericit să mă audă, ca atunci când ar fi băut cu trei sau patru doze de bere mai mult decât băusem eu până acum. Am schimbat amabilitățile obişnuite - mare parte dintre ale mele complet ficționale, am fost uluit să aflu - şi a amintit că un vecin celebru de-al meu întorsese copitele în sus, după cum spuneau cei de la ştiri. Îl întâlnisem? Da, am spus, amintindu-mi cât se avântase Max Devore cu scaunul spre mine. Da, îl întâlnisem. Frank voia să ştie cum fusese. Asta

era greu de descris, i-am spus. Sărmanul bătrân era imobilizat într-un scaun cu rotile şi suferea de emfizem.

— Destul de şubred, hă? m-a întrebat Frank înțelegător.

— Mda, am spus. Ascultă, Frank, te-am sunat în legătură cu Jo. Am aruncat o privire prin studioul ei şi am dat peste maşina mea de scris. De atunci mi-am format o idee că se apucase să scrie ceva. E posibil să fi început ca un articol scurt despre casa noastră şi apoi să se fi dezvoltat. Cabana e numită după Sara Tidwell, ştii? Cântăreața de blues.

O pauză lungă. Apoi, Frank a spus:

— Ştiu.

Vocea lui părea grea, gravă.

— Ce altceva mai ştii, Frank?

— Că era speriată. Cred că a descoperit ceva ce a speriat-o. Cred asta în mare parte pentru că...

Atunci a fost momentul când mi s-au aprins luminile. Poate că ar fi trebuit să-mi dau seama după descrierea făcută de Mattie, *mi-aş* fi dat seama dacă nu aş fi fost atât de deranjat.

— Ai fost aici cu ea, nu-i aşa? În iulie 1994. Ați fost la meciul de softball, apoi v-ați întors pe Stradă către casă.

— De unde ştii asta? aproape că a lătrat el.

— V-a văzut cineva. Un prieten de-al meu.

Încercam să nu par supărat şi nu reuşeam. *Eram* supărat, dar era o mânie de uşurare, genul acela de mânie pe care o simți când îți vine copilul acasă cu un rânjet de ruşine chiar atunci când te pregăteşti să suni la poliție.

— Aproape că ți-am spus cu o zi sau două înainte să o înmormântăm. Eram în localul ăla, ți-aminteşti?

Jack's Pub, chiar după ce-l înfrânsese Frank pe directorul de ceremonie la prețul sicriului lui Jo. Sigur că-mi aminteam. Îmi aminteam chiar şi privirea din ochii lui când i-am spus că Jo fusese însărcinată când murise.

Probabil ca a simțit tăcerea care se aşternea între noi, fiindcă a vorbit pe un ton nerăbdător:

— Mike, sper că nu ți-ai făcut vreo...

— Ce? Idee greşită? M-am gândit că poate avea o aventură amoroasă, ce zici de asta ca *idee* greşită? Poți să-mi spui c-a

fost o reacție deplasată dacă dorești, dar am avut motivele mele. Au fost multe lucruri de care nu mi-a spus. *Ție* ce ți-a spus?

— Mai nimic.

— Știai că a renunțat la consiliile și comitetele de conducere? Și-a dat demisia și nu mi-a spus nici un cuvânt?

— Nu.

Cred că mințea. De ce ar fi făcut-o, chiar și atât de târziu?

— Iisuse, Mike, dacă aș fi știut că...

— Ce s-a întâmplat în ziua când ai venit aici? Spune-mi.

— Eu eram la magazinul foto din Sanford. Jo m-a sunat de la... nu-mi amintesc, cred că de la un popas de pe autostradă.

— Între Derry și TR?

— Mda. Pornise spre Sara Laughs și voia să ne întâlnim acolo. Mi-a spus să opresc în fața casei dacă ajungeam primul, să nu intru în casă... ceea ce aș fi putut face; știam unde vă țineați cheia de rezervă.

Sigur că știa; într-o cutie de vitamine Sucrets de tinichea sub estacadă. Eu însumi îi arătasem locul.

— Ți-a spus și de ce nu voia să intri înăuntru?

— O să pară o nebunie.

— Nu, n-o să pară. Crede-mă.

— A spus că era periculoasă casa.

Preț de-o clipă, cuvintele au plutit între noi. Apoi, l-am întrebat:

— Ai ajuns primul aici?

— Îhî.

— Și ai așteptat afară?

— Da.

— Ai văzut sau ai simțit ceva periculos?

A urmat o pauză lungă. Într-un sfârșit, a spus:

— Erau o mulțime de oameni pe lac - unii conducând bărci cu motor, alții făcând schi nautic, știi cum e - însă tot zgomotul de motoare și toate râsetele au părut cumva... că se opresc când se apropiau de casă. Ai observat că acolo pare că e liniște chiar și atunci când nu e?

Sigur că observasem; Sara părea că există în propria ei zonă a tăcerii.

— Ți s-a părut *periculoasă,* însă?

— Nu, a spus, aproape defensiv. Nu mie, în orice caz. Dar nici nu mi se părea tocmai goală. Mă simțeam... futu-i, mă simțeam *privit.* Am şezut pe una dintre scările alea făcute din traverse de cale ferată şi-am aşteptat-o pe soră-mea. Într-un final, a venit. A parcat în spatele maşinii mele şi m-a îmbrățişat... dar nu şi-a luat nici o clipă ochii de la casă. Am întrebat-o ce pune la cale şi mi-a spus că nu-mi poate povesti şi că nu am voie să-ți spun că am fost acolo. A spus ceva de genul: "Dacă află singur atunci aşa trebuie să fie. Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să-i spun. Dar acum nu pot, fiindcă aş avea nevoie de toată atenția lui. Şi asta n-o pot primi cât timp lucrează."

Am simțit că-mi roşesc obrajii.

— A spus ea asta, hă?

— Mda. Apoi a spus că trebuie să intre în casă şi să facă ceva. A vrut să o aştept afară. A spus că, dacă mă strigă, trebuie să vin în fugă după ea. Altfel, puteam la fel de bine să rămân pe loc.

— Voia să fie cineva acolo în caz că întâmpina probleme.

— Mda, numai că trebuie să fie cineva care să nu pună multe întrebări la care ea să nu vrea să răspundă. Acela eram eu. Cred că întotdeauna am fost eu acela.

— Şi?

— A intrat. Eu am şezut pe capota maşinii mele, fumând. Pe atunci încă mai fumam. Şi ştii ceva, *chiar* am început să simt atunci ceva ce nu era bine. De parcă era cineva în casă care o aşteptase, cineva care nu o plăcea. Poate cineva care voia s-o rănească. Probabil că m-am lăsat influențat de Jo - felul în care părea că e cu nervii întinşi la maximum, felul în care se tot uita peste umăr la casă chiar şi atunci când mă îmbrățişa —, dar mi se părea că altceva trebuie să fie. Ceva ca... nu ştiu...

— Ca o vibrație.

— Da! aproape că a strigat el. O vibrație. Dar nu o vibrație bună ca şi-n piesa celor de la Beach Boys. O vibrație *rea.*

— Ce s-a întâmplat?

— Eu am stat şi am aşteptat. Am fumat doar două țigări, aşa că nu cred că a durat mai mult de douăzeci de minute sau o jumate de oră, dar mi s-a părut mai mult. Eu mă tot miram de cum păreau zgomotele de pe lac că reuşesc să urce aproape tot dealul şi apoi într-un fel să... *înceteze.* Şi de cum părea că nu e nici picior de pasăre prin jur, doar undeva în depărtare.

O dată, a ieşit afară. Am auzit uşa care dă pe estacadă lovindu-se şi apoi i-am auzit paşii pe scările din partea aia a casei. Am strigat-o, am întrebat-o dacă e bine şi mi-a spus că da. Mi-a spus să rămân unde sunt. Părea că avea respirația uşor tăiată, ca şi când ar fi cărat ceva greu sau ar fi făcut ceva obositor.

— S-a dus la studio sau jos la lac?

— Nu ştiu. A mai stat vreo cinşpe minute - destul cât să mai fumez un cui - şi apoi a ieşit pe uşa din față. S-a asigurat că e încuiată şi apoi a venit la mine. Arăta mult mai bine. Mai eliberată. Aşa cum arată oamenii după ce au făcut în sfârşit o treabă urâtă pe care au tot amânat-o. A propus să mergem pe poteca pe care ea a numit-o Strada până la stațiunea la care duce...

— La Warrington.

— Corect, corect. A spus că-mi cumpără o bere şi un sandviş. Ceea ce-a şi făcut, la capătul unui doc lung, plutitor.

Barul Apusului de Soare, unde o văzusem pentru prima dată pe Rogette.

— Apoi ați mers să vedeți un pic din meciul de softball.

— A fost ideea lui Jo. Băuse trei beri, nu una ca mine, şi a insistat. A spus c-o să arunce cineva o minge lungă între copaci, că pur şi simplu ştia asta.

Acum aveam o imagine limpede a scenei pe care o văzuse Mattie şi de care-mi povestise. Orice ar fi făcut Jo, o făcuse să se simtă aproape beată de uşurare. Se aventurase în casă, pentru început. Ca să-şi facă lucrul sfidase spiritele şi supraviețuise. Băuse trei beri să sărbătorească şi avusese

scăpări de discreție... nu că s-ar fi purtat cu mai multă fereală în vreuna dintre celelalte excursii pe TR. Frank îşi amintea că-i spusese că dacă aveam să descopăr singur, aşa trebuia să fie - *que será, será.* Aceasta nu era atitudinea cuiva care ascunde o aventură amoroasă, şi mi-am dat seama acum că întregul ei comportament te ducea cu gândul la o femeie care păstra un secret de scurtă durată. Mi-ar fi spus totul când aş fi terminat cartea aia prostească, dacă ar fi trăit. Dacă.

— V-ați uitat la meci pentru o vreme, apoi v-ați întors înapoi la casă pe Stradă.

— Da, a spus el.

— A intrat vreunul dintre voi înăuntru?

— Nu. Când am ajuns noi acolo, nu mai era atât de amețită şi am lăsat-o să conducă. Când eram la terenul de softball, râdea, însă nu mai râdea atunci când ne-am întors la casă. S-a uitat la ea şi a spus: "Am terminat cu tine. Nu mai intru pe uşa aia niciodată, Frank."

Pielea mi s-a răcit la început, apoi m-a înțepat.

— Am întrebat-o care era problema, ce descoperise. Ştiam că scrie ceva, asta îmi spusese...

— Le-a spus-o tuturor, numai mie nu, am zis eu... dar fără multă amărăciune. Ştiam cine fusese bărbatul în veston maro, iar amărăciunea sau mânia mea - mânie pe Jo, mânie pe mine - păliseră în fața uşurării pe care-o simțeam pentru asta. Nu-mi dădusem seama cât de tare mă preocupase tipul acela până acum.

— Probabil că avea motivele ei, a spus Frank. Ştii asta, nu?

— Dar nu ți-a spus care sunt acestea.

— Tot ce ştiu este că a început - orice ar fi fost - pe când se documenta pentru un articol. Era o diversiune, Jo făcea pe Nancy Drew. Sunt destul de sigur că la început, nu ți-a spus doar pentru a păstra surpriza. Citea cărți, dar cel mai mult vorbea cu oamenii - le asculta poveştile din vremuri vechi şi-i îndemna să caute scrisori de demult... jurnale... se pricepea la partea asta, am impresia. A naibii de pricepută. Nu ştii nimic despre asta?

— Nu, am spus apăsat.

Jo nu avusese o aventură amoroasă, dar ar fi *putut* avea una, dacă ar fi vrut. Ar fi putut avea o aventură şi cu Tom Selleck şi povestea să fi apărut în *Inside View,* iar eu tot aş fi continuat să bat clapele PowerBook-ului meu, învăluit de-o necunoaştere extatică.

— Orice ar fi descoperit, a spus Frank, cred că a dat doar din întâmplare peste acel lucru.

— Şi nu mi-ai spus până acum. Au trecut patru ani şi nu mi-ai spus nimic despre asta.

— Atunci am fost ultima dată cu ea, a spus Frank, iar acum n-a mai părut deloc spăşit sau stânjenit. Şi ultimul lucru care m-a rugat a fost să nu-ți spun că ne-am dus la casa de lângă lac. A spus c-o să-ți povestească ea totul când va fi pregătită, însă apoi a murit. După aceea n-am crezut că mai avea vreo importanță. Mike, era sora mea. Era sora mea şi i-am promis.

— Bine. Înțeleg.

Chiar înțelegeam - doar că nu destul. Ce descoperise Jo? Că Normal Auster îşi înecase copilul sub pompa manuală? Că pe la începutul secolului fusese lăsată o capcană pentru animale într-un loc pe unde era posibil să treacă un copil de negrotei? Că un alt copil, poate copilul născut din incestul lui Son şi al Sarei Tidwell, fusese înecat de mama lui în lac, ea râzând poate râsetul acela spart, de fumătoare, de lunatic, în vreme ce-l ținea cu capul sub apă? Tre' să-ți bălăngănească atunci când te învârti şi reuşeşti, iubitule, şi ține-l pe țâncu' ăla adânc sub apă.

— Dacă vrei să-mi cer scuze față de tine, Mike, consideră că am făcut-o.

— Nu vreau. Frank, îți mai aminteşti ceva ce să fi spus în seara aceea Jo? Orice?

— A spus că ştie cum ai găsit casa.

— *Ce* a spus?

— A spus că atunci când a avut nevoie de tine, te-a chemat.

La început n-am putut răspunde, fiindcă Frank Arlen tocmai demolase una dintre presupunerile pe care le făcusem eu despre viața mea de familie - una dintre cele mai mari, una

dintre acelea care par atât de elementare, încât nici nu simți nevoia să le pui la îndoială. Magnetismul pământului te ține legat de el. Lumina îți permite să vezi. Acul compasului indică nordul. Lucruri de genul ăsta.

Presupunerea era aceea că Jo fusese cea care voise să cumpărăm Sara Laughs, atunci când văzusem primii bani adevărați câştigați din scris, fiindcă Jo fusese "omul de casă" în căsnicia noastră, exact aşa cum eu eram "omul de maşină". Jo fusese cea care alesese apartamentele atunci când nu ne permiteam să locuim decât într-un apartament, Jo agățase aici un tablou şi mă rugase să pun un raft acolo. Jo fusese cea care se îndrăgostise de casa din Derry şi reuşise să mă înfrângă într-un sfârşit în încăpățânarea mea că era o casă prea mare, prea aglomerată şi prea stricată s-o cumpărăm. Jo fusese cea care construise cuiburi.

A spus că atunci când a avut nevoie de tine, te-a chemat.

Şi probabil că era adevărat. Nu, puteam face mai mult de-atât, dacă eram dispus să las deoparte gândirea lâncedă şi memoria selectivă. Era *cu siguranță* adevărat. Eu fusesem cel care marşasem la început pe ideea unei locuințe în vestul Maine-ului. Eu fusesem cel care adunasem munți întregi de broşuri de la firmele imobiliare şi le cărasem acasă. Începusem să cumpăr reviste de provincie precum *Down East* şi începeam mereu cu ultimele pagini, unde se aflau anunțurile imobiliare. Eu fusesem cel care văzuse pentru prima dată o fotografie cu Sara Laughs într-un fluturaş lucios numit *Locuințe de vacanță din Maine,* şi eu fusesem cel care dăduse telefon mai întâi agentului numit în anunț, apoi lui Marie Hingerman, după ce reuşisem să scot numele de la funcționarul firmei imobiliare.

Şi Johanna fusese fermecată de Sara Laughs - cred că oricine ar fi fost fermecat de ea, s-o vadă pentru prima dată în lumina soarelui tomnatic, cu copacii scânteind peste tot prin jurul ei şi valuri de frunze colorată fiind suflate de vânt pe Stradă în sus - însă eu fusesem cel care căutasem de fapt casa.

Numai că era vorba de mai mult decât de o gândire lâncedă şi de-o memorie selectivă. Nu-i aşa? Sara mă căutase pe *mine.*

Atunci cum de nu am ştiut-o până acum? Şi cum de am fost adus până aici, plin de-o ignoranță veselă?

Răspunsul la ambele întrebări era identic. Era, de asemenea, şi răspunsul la întrebarea cum reuşise Jo să descopere ceva neliniştitor despre casă, despre lac, poate despre întregul TR şi apoi să nu-mi spună nimic. Fusesem plecat, asta era tot. Fusesem în zonă, în transă, scriindu-mi una dintre cărțile mele prosteşti. Fusesem hipnotizat de fanteziile din capul meu, iar un om hipnotizat e uşor de manevrat.

— Mike? Mai eşti acolo?

— Aici sunt, Frank. Dar blestemat să fiu dacă ştiu ce ar fi putut-o speria atât de tare.

— A pomenit încă un nume pe care mi-l amintesc: Royce Merrill. A spus că el îşi amintise cele mai multe lucruri, fiindcă era atât de bătrân. Şi a spus: "Nu vreau să vorbească Mike cu el. Mă tem că bătrânul ăla ar da drumul porumbelului din cuşcă şi i-ar spune mai mult decât ar trebui să ştie el." Ai vreo idee despre ce vorbea?

— Păi... mi-a fost sugerat că o aşchie din bătrânul arbore genealogic a ajuns pe-aici, însă familia din partea mamei e din Memphis. Noonan-ii sunt din Maine, dar nu din partea asta.

Totuşi, nu mai credeam nedezmințit asta.

— Mike, pari aproape bolnav.

— Sunt bine. Mai bine decât înainte, de fapt.

— Şi înțelegi de ce nu ți-am spus până acum lucrurile astea? Adică, dacă aş fi ştiut ce gânduri îți faci... dacă aş fi avut vreun *indiciu*...

— Cred că înțeleg. Gândurile astea nu-şi aveau locul în capul meu încă de la început, dar o dată ce începe să-ți intre-n minte rahat de genul ăsta...

— Când m-am întors la Sanford în seara aia şi totul se terminase, cred că mi-am spus că nu era decât o altă chestie de-a lui Jo de genul: "O, futu-i, e-o umbră pe lună, să nu iasă nimeni din casă până mâine." A fost mereu superstițioasă, să

ştii - bătea în lemn, arunca sare peste umăr dacă vărsa puțină din solniță, cerceii ăia în formă de trifoi cu patru foi pe care-i avea...

— Sau cum nu mai voia să poarte un pulover dacă şi-l pusese din greşeală pe dos, am spus. Spunea că s-ar schimba totul în ziua aceea dacă ar face-o.

— Ei bine? Şi nu-i aşa? m-a întrebat Frank şi am auzit un zâmbet uşor în vocea lui.

Dintr-o dată, mi-am amintit perfect de Jo, chiar până la scânteierile mici şi aurii din ochiul ei stâng, Şi nu-mi mai doream pe nimeni altcineva. Nimeni altcineva n-avea să mă mulțumească.

— Credea că e ceva rău cu casa, a spus Frank. Atâta *ştiu* şi eu.

Am tras o foaie de hârtie şi am notat *Kia* pe ea.

— Da. Şi pe-atunci probabil că începuse să creadă că e însărcinată. Probabil că se temea de... influențe. (Erau influențe pe-aici, cum să nu.) Crezi că a aflat aproape toate lucrurile astea de la bătrânul Royce Merrill?

— Nu, acela n-a fost decât un nume pe care l-a adus în discuție. Probabil că a stat de vorbă cu zeci de oameni. Cunoşti un tip pe nume Kloster? Gloster? Ceva de genul ăsta?

— Auster, am spus.

Sub *Kia,* creionul meu făcea o serie de bucle grase care ar fi putut fi *l*-uri scrise cursiv sau şuvițe de păr.

— Kenny Auster. Aşa suna?

— Sună bine. În orice caz, ştii cum era când se pornea cu ceva.

Da. Ca un terier pe urma unor şobolani.

— Mike? Să vin acolo?

Nu. Acum eram sigur. Nici Harold Oblowski şi nici Frank. În Sara se desfăşura un proces, ceva la fel de delicat şi de organic precum pâinea ce creşte într-o cameră caldă. S-ar putea ca Frank să întrerupă acest proces... sau să fie rănit de el.

— Nu, nu voiam decât să lămuresc lucrurile. Pe lângă asta, scriu. Mi-e greu să scriu atunci când am vizitatori.

— O să mă suni dacă-ți pot fi de ajutor?

— Sigur că da, am spus.

Am închis telefonul, am frunzărit registrul şi am găsit o trimitere la un R. MERRILL de pe Deep Bay Road. Am sunat la numărul acela, l-am ascultat sunând de douăsprezece ori, apoi am închis. Nici urmă de robot telefonic de ultimă generație pentru Royce. M-am întrebat pasager unde era oare. Nouăzeci şi cinci mi se părea o vârstă puțin cam avansată să fi mers să danseze la Country Barn-ul din Harrison, mai ales într-o seară închisă ca aceasta.

M-am uitat la hârtia pe care scria *Kia.* Sub buclele grase în formă de *l* am scris *Kyra* şi mi-am amintit acum de prima dată când am auzit-o pe Ki spunându-şi numele. Mi se păruse că spune "Kia". Sub *Kyra* am scris *Kito,* ezitant, apoi am scris *Carla.* Am încadrat numele astea într-un chenar. Sub ele am notat *Johanna, Bridget* şi *Jared.* Oamenii din frigider. Cei care voiau să mă duc în jos pe nouăsprezece şi în jos pe nouăzeci şi doi.

— Du-te-n jos, Moise, Tărâmul Făgăduinței ți-e menit, am spus casei goale. Doar eu şi cu Bunter şi cu ceasul care dădea din coadă... numai că nu era chiar aşa.

Când a avut nevoie de tine, te-a chemat.

M-am ridicat să-mi mai iau o bere. Fructele şi legumele erau iarăşi într-un cerc. În mijloc, literele formau:

zaci în pace

Ca pe unele lespezi funerare vechi - *Dea Domnul să zacă în pace.* M-am uitat la literele astea multă vreme. Apoi mi-am amintit că IBM-ul încă era afară pe estacadă. L-am adus înăuntru, l-am trântit pe masa din sufragerie şi am început să lucrez la ultima mea carte prostească. Cincisprezece minute şi eram pierdut, doar vag conştient de-un tunet pe undeva deasupra lacului, doar vag conştient că tremura clopoțelul lui Bunter din vreme în vreme. Când m-am dus înapoi la frigider cam cu o oră după aceea să-mi mai iau o bere, am văzut că literele din cerc spuneau acum

zaci doar în pace

De-abia dacă am observat. În momentul acela nu-mi păsa dacă zăceau în pace sau dacă făceau dansul ploii la lumina lunii argintii. John Shackleford începuse să-şi amintească de trecut şi de copilul al cărui singur prieten fusese. Micuțul şi neglijatul Ray Garraty.

Am scris până s-a făcut miezul nopții. Până atunci tunetele se îndepărtaseră, dar căldura persista, la fel de învăluitoare ca o pătură. Am închis IBM-ul şi m-am dus în pat... negândindu-mă, din câte-mi amintesc, la absolut nimic - nici măcar la Mattie, zăcând în propriul ei pat nu la foarte mulți kilometri depărtare. Scrisul îmi arsese toate gândurile legate de lumea reală, cel puțin temporar. Cred că, la urma urmei, la asta foloseşte. Bine sau rău, face timpul să treacă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Mergeam spre nord pe Stradă. Felinare japoneze se întindeau de-o parte şi de alta a ei, însă erau toate stinse, fiindcă era zi - o zi *luminoasă.* Atmosfera umedă şi îmbâcsită a mijlocului de iulie dispăruse; cerul era în nuanța aceea de albastru-safir profund, care aparține în exclusivitate lunii octombrie. Lacul era de-un indigo şi mai profund sub el, scânteind în reflexele luminii. Copacii tocmai trecuseră de culmea culorii lor tomnatice, arzând asemenea unor torțe. Un vânt dinspre sud a suflat pe lângă mine şi a spulberat printre picioarele mele frunzele căzute, în rafale foşnitoare şi înmiresmate. Felinarele japoneze se legănau ca într-o aprobare a anotimpului. În față, vag, auzeam muzică. Sara and the Red-Tops. Sara se dezlănțuia, debitându-şi versurile râzând, cum făcea întotdeauna... doar că, cum de era posibil să semene un râset atât de mult cu un mârâit?

— Albule, niciodată n-aş omorî un copil de-al meu. Nici să nu-ți treacă prin gând aşa ceva!

M-am întors pe călcâie, aşteptându-mă s-o văd chiar în spatele meu, dar nu era nimeni acolo. Ei bine...

Acolo era Doamna Verde, numai că-şi schimbase rochia de frunze pentru toamnă şi devenise Doamna Galbenă. Creanga de pin dezgolită din spatele ei încă indica drumul de urmat: du-te spre nord, tinere, du-te spre nord. Nu cu mult mai încolo pe potecă se vedea încă un mesteacăn, cel de care mă sprijinisem când mă năpădise din nou senzația aceea cumplită de înec.

M-am aşteptat să mă copleşească iarăşi, să mi se umple gura şi gâtul de gustul feros al apei de lac, dar nu s-a întâmplat. M-am uitat înapoi la Doamna Galbenă, apoi dincolo de ea, la Sara Laughs. Casa era acolo, dar cu mult mai mică: nici o aripă de nord, nici o aripă de sud, nici un al doilea etaj. Nici urmă de studioul lui Jo într-o parte. Nici unul dintre lucrurile astea nu fusese construit încă. Doamna-mesteacăn călătorise cu mine înapoi în timp din 1998; la fel şi cea care atârna deasupra apei. Dincolo de asta...

— Unde sunt? am întrebat-o pe Doamna Galbenă şi felinarele japoneze aprobatoare. Apoi mi-a venit în gând o întrebare mai bună: *Când* sunt? - Nici un răspuns. - E-un vis, nu? Sunt în pat şi visez.

Undeva în năvodul sclipitor, scânteietor-auriu al lacului, un cufundar a țipat. De două ori. *Cântă o dată pentru da, de două pentru nu,* mi-am spus. *Nu-i un vis, Michael. Nu ştiu cu precizie ce-i - călătorie spirituală în timp, poate, dar nu-i un vis.*

— Chiar se întâmplă asta? am întrebat ziua şi, de undeva dintre copacii din spate, pe unde o cărare ce va ajunge să fie cunoscută sub numele de Stradela Patruzeci şi doi ducea la un drum prăfuit care va ajunge să fie cunoscut sub numele de Route 68, o cioară a croncănit. Numai o singură dată.

M-am dus la mesteacănul ce atârna deasupra lacului, mi-am strecurat un braț în jurul lui (gestul acesta mi-a adus aminte de cum îmi strecurasem brațele în jurul taliei lui Mattie, simțind rochia alunecându-i pe piele) şi m-am uitat în apă, dorindu-mi pe jumătate să-l văd pe băiatul înecat, pe jumătate temându-mă de asta. Nu era nici un băiat acolo, dar se afla ceva pe fundul apei, acolo unde fusese el, printre pietre

şi rădăcini şi alge. Am strâns din ochi şi în clipa aceea vântul a murit puțin, împietrind tremurul apei. Era un baston, unul cu capul din aur. Un baston *Boston Post.* Înfăşurate în jurul lui într-o spirală ascendentă, cu capetele fluturând leneşe, se vedeau ceea ce păreau a fi două panglici - panglici albe de-un roşu aprins pe margini. Să-i văd bastonul lui Royce împodobit astfel m-a dus cu gândul la petrecerile de absolvire a liceului şi la bastonul pe care-l roteşte şeful de promoție când îi duce pe absolvenții îmbrăcați în robe la locurile lor. Acum înțelegeam de ce nu-mi răspunsese la telefon jigodia aia bătrână. Zilele în care Royce Merrill răspundea la telefon se terminaseră. Ştiam asta; mai ştiam şi că ajunsesem într-un timp când Royce nici măcar nu se născuse încă. Sara Tidwell era aici, o puteam vedea cum cântă, iar când se născuse Royce în 1903, Sara plecase deja de doi ani, ea şi întreaga ei familie Red-Top.

— Du-te în jos, Moise, i-am spus bastonului înfăşurat în panglici din apă. Tărâmul Făgăduinței ți-e menit.

Am pornit spre sunetul muzicii, înviorat de aerul rece şi de vântul întețit. Acum auzeam şi voci, multe voci, discutând şi strigând şi râzând. Ridicându-se deasupra lor şi pompând ca un piston se auzea strigătul răguşit al unui dughenar: "Haideți înăuntru, oameni buni, *reepee*-de, *reepee*- -de, *ree-pee*-de! Toate-s înăuntru, dar tre' să veniți *reepee*-de, spectacolul următor începe în zece minute! Haideți s-o vedeți pe Angelina, Femeia-Şarpe, tremură, se cutremură, o să vă vrăjească ochiul şi-o să vă fure inima, da' nu v-apropiați prea mult de ea, fiindcă muşcătura ei e *otră*-vită! Haideți să-l vedeți pe Hando, Băiatul cu Față de Câine, teroarea Mărilor din Sud! Haideți să vedeți Scheletul Uman! Să vedeți Şopârla Umană, relicvă a unui timp uitat de Dumnezeu! Veniți s-o vedeți pe Femeia cu barbă şi pe toți Marțienii Ucigaşi! Toate-s înăuntru, da, dom'le, aşa că veniți *reepee*-de, *reepee*-de, *ree-pee*-de!

Auzeam flaşneta cu aburi a caruselului şi dangătul clopotului din vârful stâlpului când cine ştie ce tăietor de lemne câştiga o jucărie din pluş pentru iubita lui. Îți puteai da seama după strigătele feminine de încântare că dăduse cu

ciocanul aproape destul de tare să scoată bila de pe şină. Auzeam pocnetele puştilor de calibru 22 de la galeria de tir, mugetul sforăitor al vacii câştigate de cine ştie cine... şi acum am început să simt aromele pe care le-am asociat cu bâlciurile de țară încă din copilărie: aluat dulce prăjit, ceapă şi ardei iuți la grătar, vată pe băț, balegă, fân. Am început să umplu mai repede pe măsură ce zdrăngănitul chitarelor şi huruitul surd al contrabasurilor creşteau în intensitate. Inima mi-a schimbat viteza cu o treaptă mai sus. Urma să-i văd cântând, chiar urma să-i văd pe Sara and the Red-Tops cântând live pe scenă. Iar acesta nici măcar nu era cine ştie ce vis nebunesc, febril, în trei părți. Lucrurile astea se întâmplau chiar acum, aşa că hai reepee-de, reepee-de, reepee-de.

Casa Washburn (cea care pentru doamna M. va fi mereu casa Bricker) nu exista. În spatele locului unde va fi într-un sfârşit construită, mergând în sus pe panta abruptă pe partea de est a Străzii, se aflau nişte scări late din lemn. Îmi aminteau de cele care duceau în jos de la parcul de distracție la plaja din Old Orchard. Aici, felinarele japoneze erau aprinse în pofida luminii puternice a zilei, iar muzica era mai tare ca oriunde. Sara cânta "Jimmy Crack Corn".

Am urcat scările către râset şi către țipete, către gălăgia celor de la Red-Tops şi a flaşnetei, către mirosul mâncării prăjite şi al animalelor de fermă. Deasupra capului scărilor se afla o arcadă din lemn pe care scria:

BUN-VENIT LA BÂLCIUL FRYEBURG
BUN-VENIT ÎN SECOLUL XX

tipărit pe ea. Uitându-mă la ea, un băiețel în pantaloni scurți şi o femeie îmbrăcată într-o bluză cu revere şi într-o fustă din pânză până la glezne au trecut pe sub arcadă, venind spre mine. Au licărit, au devenit străvezii. Preț de-o clipă le-am putut vedea scheletele şi rânjetele osoase care se ascundeau sub fețele lor râzătoare. Încă o clipă, şi au dispărut. Doi fermieri - unul purtând o pălărie de pai, celălalt gesticulând expansiv cu un fluier făcut dintr-un ştiulete de

porumb - au apărut pe partea cu Bâlciul a arcadei în exact aceeaşi manieră. În felul acesta am înțeles că există o barieră între Stradă şi Bâlci. Totuşi, nu credeam că e o barieră care să mă afecteze şi pe mine. Eu eram o excepție.

— Am dreptate? am întrebat. Pot să intru?

Clopotul din vârful stâlpului Încearcă-ți Puterea a scos un dangăt puternic şi limpede. Dăngăneşte o dată pentru da, de două pentru nu. Am continuat să urc scările.

Acum puteam vedea roata Ferris rotindu-se pe spectrul cerului luminos, acea roată care se văzuse în fundalul fotografiei de formație din *Zile din Dark Score* a lui Osteen. Cadrul era din metal, dar gondolele vopsite în culori puternice erau făcute din lemn. Până la ea, asemeni unui culoar ce duce la altar, ducea un drum larg şi presărat cu rumeguş. Rumeguşul avea rolul lui; aproape toți bărbații pe care i-am văzut mestecau tutun.

Am făcut o pauză de o clipă în capul scărilor, încă pe partea cu lacul a arcadei. Mă temeam de ce mi se putea întâmpla dacă treceam pe sub ea. Mă temeam să nu mor sau să dispar, da, dar în mare parte mă temeam că nu voi mai putea să mă întorc pe unde am intrat, să fiu condamnat să petrec o eternitate ca vizitator al Bâlciului Fryeburg de la începutul secolului. Şi asta parcă era o poveste de Ray Bradbury, acum că mă gândeam mai bine.

Într-un sfârşit, ceea ce m-a atras în cealaltă lume a fost Sara Tidwell. Trebuia s-o văd cu propriii mei ochi. Trebuia s-o aud cântând. *Trebuia.*

Am simțit o furnicătură când am păşit sub arcadă şi am auzit un suspin în urechi, ca de milioane de voci, foarte îndepărtat. Un suspin de uşurare? pe consternare? Nu-mi dădeam seama. Tot ce ştiam sigur era că a fi de partea cealaltă e altfel - ca diferența dintre a te uita printr-un geam şi chiar a fi dincolo de geam; diferența dintre a observa de pe margine şi a lua parte la acțiune.

Culorile au sărit la mine ca nişte soldați postați în ambuscadă la momentul atacului. Mirosurile care fuseseră dulci şi evocatoare şi nostalgice pe partea cu lacul a arcadei

erau acum dure şi sexy, proză în loc de poezie. Simțeam miros de cârnați consistenți şi carne friptă şi aroma cuprinzătoare şi ambiguă a ciocolatei fierte. Doi copii care mâncau împreună dintr-un cornet din hârtie plin cu vată de zahăr au trecut pe lângă mine. Amândoi țineau strâns în pumni batiste înnodate în care se afla puținul mărunțiş pe care-l aveau de cheltuit.

— Hei, copii! i-a strigat un dughenar îmbrăcat într-o cămaşă de-un albastru-închis. Purta jartiere pentru mâneci şi zâmbetul lui scotea la iveală un splendid dinte din aur. - Dacă răsturnați sticlele de lapte, câştigați un premiu! N-am avut nici un pierzător azi!

Înainte, Red-Tops au început să cânte "Fishin Blues". Mi se păruse că puştiul din parcul din Castle Rock cântase binişor, dar versiunea asta îl făcea pe puşti să pară bătrân şi încet şi fără habar. Nu era drăguț, aşa cum e o fotografie de epocă în care nişte doamne îşi țin fustele ridicate până la genunchi, dansând o versiune simplificată a dansului căzăcesc, văzându-li-se partea de jos a chiloților cu mânecuțe. Nu era ceva ce Alan Lomax adunase alături de celelalte cântece folk ale lui, doar un alt fluture american prăfos dintr-un insectar plin de ochi; aceasta era o înjurătură cu destul dichis să nu-i bage pe toți în închisoare. Sara Tidwell cânta despre un dans pervers, iar eu mi-am spus că fiecare fermier purtător de salopetă, de bocanci grei, de căciulă de pai, mestecător de tutun presat, cu bătături în palme, din fața scenei, visa să şi-o tragă cu ea, să i-o tragă acolo jos unde transpirația se adună în crestătură şi unde căldura devine fierbințeală şi rozul iese licărind la iveală.

Am pornit în direcția aceea, conştient de vacile care mugeau şi de oile care behăiau din şoproanele-expoziție - versiunea de Bâlci a Fermei Vesele din copilăria mea. Am trecut pe lângă galeria de tir şi pe lângă terenul unde se aruncă cercuri şi cel unde se dă cu banul; am trecut pe lângă o scenă pe care Servitoarele lui Angelina se mişcau într-un dans încet, şerpesc, cu mâinile împreunate, în vreme ce un tip cu turban pe cap şi cu cremă de ghete pe față sufla într-un flaut. Imaginea pictată pe pânza întinsă în spate sugera că Angelina

- care putea fi văzută înăuntru pentru doar o zecime de dolar, vecine - le-ar face pe aceste două fete să pară nişte cizme vechi. Am trecut pe lângă intrarea în Galeria Ororilor, pe lângă groapa pentru prăjit porumb, pe lângă Casa Fantomelor, unde alte pânze înfăţişau nişte arătări ieşind prin ferestre sparte şi hornuri dărâmate. *Totu-i moarte acolo înăuntru,* mi-am spus... dar dinăuntru auzeam copii cât se poate de vii râzând şi ţipând când se loveau de tot soiul de lucruri în întuneric. Cei mai în vârstă dintre ei era foarte probabil că-şi furau sărutări. Am trecut pe lângă stâlpul Încearcă-ţi Puterea, unde gradaţiile care urcau până la clopotul de alamă din vârf erau jalonate CU COPILUL ARE NEVOIE DE BIBERON, FĂTĂLĂU, MAI ÎNCEARCĂ, FLĂCĂU, BĂRBAT ÎN TOATĂ FIREA şi, chiar sub clopotul însuşi, cu litere roşii: HERCULE! Stând în mijlocul unei mulţimi mici, un bărbat cu părul roşcat îşi scotea cămaşa, arătându-şi pieptul masiv, musculos. Un lucrător al bâlciului care fuma un trabuc îi întindea un ciocan. Am trecut pe lângă dugheana cu mătăsuri, pe lângă un cort în care oamenii şedeau pe nişte bănci şi jucau Bingo, pe lângă terenul de aruncat cu mingea de base-ball. Am trecut pe lângă toate şi de-abia dacă le-am observat. Eram pierdut în zonă, intrasem în transă. "Va trebuit să-l chem înapoi", îi spunea uneori Jo lui Harold când acesta suna, "Michael se află acum pe Tărâmul Marii Făcături". Numai că acum nimic nu mi se părea o invenţie, iar singurul lucru care mă interesa era scena de la poalele roţii Ferris. Pe ea se aflau opt oameni negri, poate zece. In faţa lor, cu chitara agăţată de gât, lovind-o cu degetele în timp ce cânta, se afla Sara Tidwell. Era în viaţă. Era în floarea vârstei. Şi-a aruncat capul pe spate şi a râs spre cerul de octombrie.

Din starea aceasta de uluire m-a trezit un strigăt din spatele meu:

— Aşteaptă, Mike! Aşteaptă!

M-am întors şi am văzut-o pe Kyra fugind spre mine, ocolindu-i pe cei care se plimbau doar şi pe cei care jucau şi pe cei care se opriseră în loc şi se holbau în jur, genunchii ei grăsulii pompând. Purta o rochiţă marinărească, cu dungi

roşii, şi o pălărie de pai pe care era prinsă o panglică de-un albastru marin. Într-o mână îl strângea pe Strickland şi, când a ajuns aproape de mine, s-a aruncat înainte fără teamă, ştiind că o voi prinde şi c-o voi arunca în aer. Aşa am făcut şi, când a dat să-i cadă pălăria am prins-o şi i-am aşezat-o la loc pe cap.

— Eu ghidil pe plopliu meu fundaş, a spus şi a râs. Încă o dată.

— Ajunge, am spus. Eşti un adevărat Mean Joe Green[46].

Eu purtam o salopetă (un colț al unei batiste spălăcite îmi ieşea din buzunarul de la piept) şi cizme de lucru murdare de baleg㠄. M-am uitat la şosetele ei albe şi am observat că erau croşetate manual. Nu aveam să găsesc nici o etichetă mică şi discretă pe care să scrie Fabricat în Mexic sau Fabricat în China nici dacă aveam să-i iau jos pălăria din pai şi să mă uit înăuntrul ei. Pălăria asta fusese cel mai probabil Fabricată în Motton, de soția cu mâini arse de soare şi cu încheieturi dureroase a cine ştie cărui fermier.

— Ki, unde-i Mattie?

— Acasă, cled. N-a putut veni.

— Tu cum ai ajuns aici?

— Am ulcat scălile. Au fost multe scăli. Al fi tlebuit să mă aştepți. M-ai fi putut duce-n blațe, ca înainte. Vleau să aud muzica.

— Şi eu. Ştii cine cântă, Ki?

— Da, a spus. Mămica lui Kito. Glăbeşte-te, leneşule!

Am păşit spre scenă, spunându-mi că va trebui să stăm în spatele mulțimii, însă oamenii s-au dat la o parte să ne lase să trecem atunci când ne-am apropiat, eu ducând-o pe Kyra în brațe - simțindui-i greutatea ei minunată şi dulce, o micuță Fată Gibson[47] în rochiță marinărească şi pălărie de pai împodobită cu o panglică. Brațul ei era încolăcit în jurul gâtului meu şi oamenii s-au despărțit în fața noastră lăsându-ne să trecem, aşa cum s-a despărțit Marea Roşie în fața lui Moise.

Şi nici măcar nu s-au întors să ne vadă venind. Băteau din palme şi din picioare şi urlau împreună cu muzica, complet

transfiguraţi. S-au dat la o parte inconştient, de parcă se manifestase cine ştie ce reacţie magnetică - al nostru pozitiv, al lor negativ. Puţinele femei din mulţime roşiseră în obraji, dar era limpede că se simţeau bine, una râzând atât de tare, că-i curgeau lacrimile în pârâiaşe pe obraji. Nu părea că are mai mult de douăzeci şi doi sau trei de ani. Kyra a arătat spre ea cu degetul şi a spus fără ocolişuri:

— O ştii pe şefa lui Mattie de la bibliotecă? Aia-i buni a ei.

Bunica lui Lindy Briggs, proaspătă ca o margaretă, mi-am spus. *Sfinte Christoase.*

Cei de la Red-Tops erau împrăştiaţi pe scenă, sub falduri roşii, albe şi albastre de material pentru festonare, asemenea unei formaţii rock călătoare în timp. I-am recunoscut pe toţi din fotografia din cartea lui Edward Osteen. Bărbaţii purtau cămăşi albe, jartiere pentru mâneci, veste negre, pantaloni negri. Son Tidwell, în spatele scenei, purta melonul din fotografie. Sara, însă...

— De ce-i îmblăcată tanti aia în lochia lui Mattie? m-a întrebat Kyra şi a început să tremure.

— Nu ştiu, iubire. Nu-mi dau seama.

Şi nici nu puteam bănui - era rochia albă, fără mâneci, pe care o purtase Mattie atunci în parc, sigur că era.

Pe scenă, formaţia făcea ravagii cu o piesă instrumentală de recreere. Reginald "Son" Tidwell s-a dus la Sara, păşind încet, braţele văzându-i-se ca o ceaţă maro pe corzile şi pe gâtul chitarei lui, iar ea s-a întors cu faţa la el. Şi-au sprijinit frunţile una de cealaltă, ea râzând şi el serios; s-au uitat unul în ochii celuilalt şi s-au înfruntat în cântat, mulţimea ovaţionând şi bătând din palme, ceilalţi din formaţie râzând şi cântând la instrumente. Văzându-i împreună în felul acesta, mi-am dat seama că avusesem dreptate: erau frate şi soră. Asemănarea era prea puternică să n-o observi sau să n-o înţelegi. Dar mai mult m-am uitat la felul în care şoldurile şi fundul ei se mişcau sub rochia aceea albă. Poate că eu şi cu Kyra eram îmbrăcaţi în haine de la începutul secolului, însă Sara era cât se poate de modernă în vestimentaţie. Nici un chilot cu mânecuţe pentru ea, nici un jupon, nici un ciorap

din bumbac. Nimeni nu părea să observe că purta o rochie care se oprea deasupra genunchilor - că era aproape goală, judecând după standardele vremii aceleia. Şi sub rochia lui Mattie, purta probabil articole de genul celor pe care oamenii aceştia nu le văzuseră niciodată: un sutien din lycra şi chiloți tanga din nailon. Dacă mi-aş aşeza palmele pe mijlocul ei, rochia ar aluneca nu pe un corset neprimitor, ci pe pielea goală şi catifelată. O piele maronie, nu albă. *Ce vrei, dulceață?*

Sara s-a depărtat de Son, scuturând din fundul ei neîngrădit, neconstrâns şi râzând. A mers în pas vioi înapoi unde era el şi s-a întors spre mulțime când formația cânta iarăşi tema principală. A cântat următoarea strofa uitându-se direct la mine:

"Înainte să-ncepi să pescuieşti
ai face bine undița să-ți pregăteşti.
Am zis: înainte să-ncepi să pescuieşti, dulceață,
ai face bine undița să-ți pregăteşti.
Eu te trag de a ta, dulceață,
şi-ai face bine să tragi şi tu de a mea."

Mulțimea a strigat de fericire. În brațele mele, Kyra tremura mai tare ca niciodată.

— Mi-e fiică, Mike, a spus. Nu-mi place de tanti aia. E-o tanti fioloasă. I-a fulat lochia lui Mattie. Vleau să melg acasă.

A fost ca şi când ar fi auzit-o Sara, chiar şi peste larma muzicii. Capul i s-a dat pe spate, buzele i s-au tras înapoi şi a râs spre cer. Dinții ei erau mari şi galbeni. Arătau ca dinții unui animal înfometat şi am ajuns la hotărârea că sunt de acord cu Kyra: era o tanti fioloasă.

— Bine, iubire, am murmurat în urechea ei. Plecăm de-aici.

Dar, înainte să mă pot mişca, senzația acelei femei - nu ştiu cum altfel să mă exprim - m-a năpădit şi m-a ținut în loc. Atunci am înțeles ce trecuse în grabă pe lângă mine în bucătărie să împrăştie literele care formau CARLADEAN; era

acelaşi fior. A fost aproape ca şi când ai identifica o persoană după zgomotul paşilor.

A dus formația la tema principală din nou, apoi la o altă strofă. Una pe care, însă, n-aveai cum s-o găseşti în vreo versiune scrisă a cântecului:

"N-am s-o rănesc, dulceață,
nici pentru toate comorile din lume.
Am zis: n-am să-ți rănesc copila,
nici să-mi dai diamante şi perle.
Numai un bastard cu suflet negru
Îndrăzneşte s-atingă fetița asta. "

Oamenii au strigat ca şi când era cel mai comic lucru pe care-l auziseră vreodată, însă Kyra a început să plângă. Sara a văzut asta şi şi-a scos sânii în față - nişte sâni cu mult mai mari ca ai lui Mattie - şi i-a scuturat spre ea, râzând în acelaşi timp cu râsetul ei specific. Gestul acesta a avut o răceală parodică... dar şi o goliciune. O tristețe. Şi totuşi, n-am simțit nici urmă de compasiune din partea ei. Era ca şi când i-ar fi fost scoasă inima din piept cu un fier înroşit în foc, iar tristețea care a rămas nu era decât o altă fantomă, amintirea dragostei bântuind oasele urii.

Şi cât de reci păreau dinții ei dezgoliți de râs.

Sara şi-a ridicat brațele deasupra capului şi, de data aceasta, a început să tremure din tot corpul, de parcă mi-ar fi citit gândurile şi le-ar fi luat peste picior. Întocmai precum jeleul pe-o farfurie, după cum se exprimă un alt cântec vechi. Umbra ei s-a unduit pe pânza din spate, care întruchipa oraşul Fryeburg şi, uitându-mă la ea, mi-am dat seama că am descoperit Arătarea din visele mele cu Manderley. Era Sara. Sara era Arătarea şi ea fusese de fiecare dată.

Nu, Mike. Aproape ai nimerit-o, dar nu-i asta.

Fie c-o nimerisem, fie că nu, îmi ajunsese. M-am întors, aşezându-mi mâna pe spatele capului lui Ki şi presându-i fața pe pieptul meu. Amândouă brațele ei erau acum în jurul gâtului meu, strângându-mă cu o forță panicată.

Mi-am spus că va trebui să-mi croiesc cu forța drum prin mulțime - mă lăsaseră să intru cât se poate de uşor, dar s-ar putea să fie mai puțin dispuşi să mă lase să ies. *Nu vă puneți cu mine, băieți,* am gândit. *Nu-i de bine dacă vreți să faceți asta.*

Şi n-au facut-o. Pe scenă, Son Tidwell dusese formația de la nota mi la sol, cineva a început să scuture o tamburină, iar Sara a trecut de la "Fishin Blues" la "Dog My Cats" fără să facă vreo pauză. Aici, în fața scenei şi mai jos de ea, mulțimea s-a dat în lături încă o dată dinaintea mea şi a fetiței, fără să se uite la noi şi fără să rateze o bătaie din mâinile lor umflate de muncă. Un bărbat cu o pată de culoarea vinului roşu pe-o parte a feței şi-a deschis gura - la vârsta de douăzeci de ani îi lipseau deja jumătate dintre dinți - şi-a urlat "*Iii-HA!",* pe lângă un bol înmuiat de tutun. Era Buddy Jellison de la Village Cafe, mi-am dat eu seama... Buddy Jellison cu vârsta redusă magic de la şaizeci şi opt la optsprezece ani. Apoi mi-am dat seama că părul avea o altă culoare - castaniu deschis în loc de negru (deşi se apropia de şaptezeci de ani şi şi-i arăta în toate celelalte feluri posibile, Bud nu avea nici măcar un singur fir de păr alb în cap). Acesta era bunicul lui Buddy, poate chiar străbunicul. Oricum ar fi fost, nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Nu voiam decât să plec de-aici.

— Scuză-mă, am spus, trecând pe lângă el şi atingându-l uşor.

— Nu avem nici un bețiv notoriu aici, fiu de curvă băgăcios ce eşti, a spus, fără să se uite măcar o clipă la mine şi fără să înceteze măcar o clipă să bată din palmă. Facem toți cu rândul.

E totuşi un vis, mi-am spus. *E un vis şi asta e dovada.*

Însă mirosul de tutun din respirația lui nu era un vis, mirosul mulțimii nu era un vis, iar greutatea copilului speriat din brațele mele nu era nici ea un vis. Cămaşa mi se încinsese şi era udă acolo unde stătea ea cu fața. Plângea.

— Hei, irlandezule! a strigat Sara de pe scenă, iar vocea ei a semănat atât de tare cu a lui Jo, că aproape am țipat. Voia să

mă întorc din drum - îi simțeam dorința trăgându-mă de obraz asemenea unor degete —, dar nu voiam să fac asta.

Am ocolit trei fermieri care-şi treceau din mână în mână o sticlă din ceramică şi apoi am scăpat din mulțime. În fața mea se întindea strada principală, la fel de largă ca Fifth Avenue[48], şi la capătul ei se aflau arcada, scările, Strada, lacul. Casa mea. Dacă reuşeam să ajung la Stradă, eram în siguranța. Eram convins de asta.

— Aproape c-am terminat, irlandezule! a urlat Sara după mine. Părea furioasă, dar nu destul de furioasă să nu râdă. O să primeşti ce vrei, dulceață, toată alinarea de care ai nevoie, dar tre' să mă laşi să-mi termin eu treaba întâi. M-auzi, băiete? Păstrează distanța! Ascultă ce-ți zic!

Am început să grăbesc pasul pe unde venisem, mângâind-o pe Ki pe cap, ținându-i încă fața apăsată pe cămaşa mea. Pălăria de pai i-a căzut şi, când am întins mâna s-o prind, n-am reuşit s-o apuc decât de panglică, iar aceasta s-a desprins de pe bor. Nu conta. Trebuia să plecăm de aici.

La stânga noastră se afla locul de aruncat cu mingea de base-ball şi un băiețel striga "Willy-a aruncat-o dincolo de gard, mami! Willy-a aruncat-o dincolo de gard!" cu o regularitate monotonă, zgârietoare pe creieri. Am trecut de Bingo, unde o femeie a urlat că al ei e curcanul, pe Dumnezeu, fiecare număr era acoperit cu un nasture şi câştigase curcanul. Deasupra noastră, soarele a intrat după un nor şi ziua s-a şters. Umbrele ne-au dispărut. Arcada din capătul drumului se apropia de noi cu o încetineală înnebunitoare.

— N-am ajuns încă acasă? aproape că a plâns Ki. Vleau acasă, Mike, du-mă te log acasă la mami.

— Te duc, am spus. Totul o să fie bine.

Treceam pe lângă stâlpul Încearcă-ți Puterea, unde tânărul cu păr roşcat îşi îmbrăca la loc cămaşa. S-a uitat la mine cu o antipatie indiferentă - cu neîncrederea instinctuală a unui nativ față de un intrus, poate - şi mi-am dat seama că-l cunosc şi pe el. Va avea un nepot pe nume Dickie care va deține, spre sfârşitul secolului în onoarea căruia se organizase bâlciul acesta, Garajul Bun la Toate de pe Route 68.

O femeie care ieşea din dugheana mătăsurilor s-a oprit şi a arătat cu degetul spre mine. În aceeaşi clipă, buza de sus i s-a ridicat într-un mârâit de câine. Cunoşteam şi chipul acela. De unde? De undeva din jurul oraşului. Nu avea importanță, şi n-aş fi vrut să ştiu nici măcar dacă ar fi avut vreuna.

— N-al fi tlebuit să venim aici, s-a plâns Ki.

— Ştiu ce simți, am spus. Dar nu cred că am avut de ales, iubire. Noi...

Au ieşit din Galeria Ororilor, de la optsprezece metri distanță, poate. I-am văzut şi m-am oprit. Erau şapte de toți, şapte bărbați cu pasul mare îmbrăcați în haine de tăietori de lemne, însă patru nu meritau puşi la socoteală - aceştia arătau şterşi şi albi şi fantomatici. Erau nişte tipi bolnavi, poate chiar nişte tipi morți şi nu erau mai periculoşi ca nişte tipi dintr-un daghereotip. Ceilalți trei, însă, erau reali. La fel de reali cât erau şi toate celelalte lucruri de aici, în orice caz. Conducătorul era un bărbat bătrân purtând cascheta de-un albastru spălăcit de la un costum al Armatei Unioniste. S-a uitat la mine cu nişte ochi pe care-i cunoşteam. Ochi pe care-i văzusem măsurându-mă pe deasupra unei măşti de oxigen.

— Mike? De ce ne-am oplit?

— E-n regulă, Ki. Ține-ți doar capul jos. Nu-i decât un vis. O să te trezeşti dimineață la tine-n pat.

— Bine.

Indivizii s-au împrăştiat de-a latul drumului, mână lângă mână, cizmă lângă cizmă, blocându-ne drumul de întoarcere la arcadă şi la Stradă. Bătrânul Caschetă-Albastră era în mijloc. Cei de la stânga şi dreapta lui erau mai tineri, unii poate chiar de jumătate de secol. Doi dintre cei palizi, cei aproape-dar-nu-încă trecuți de pârleaz, stăteau unul lângă celălalt la dreapta bătrânului şi m-am întrebat dacă n-aş putea pătrunde prin partea aceasta de cordon uman. Mi-am spus că nu sunt făcuți din mai multă carne ca arătarea care bătuse în izolația pereților din pivniță... dar dacă mă înşelam?

— Dă-o-ncoace, fiule, a spus bătrânul.

Vocea lui era şuierătoare şi implacabilă. A întins mâinile. Era Max Devore, se întorsese, căuta să capete custodia chiar şi

după moarte. Şi totuşi *nu* era el. Ştiam că nu e. Planurile feței acestui bărbat erau uşor diferite, obrajii erau mai supți, ochii de-un albastru mai luminos.

— Cum rămâne cu *mine?* am strigat spre el, accentuând puternic ultimul cuvânt şi, în fața dughenei Angelinei, bărbatul cu turban (un hindus care probabil că se trăgea din Sandusky, Ohio) şi-a lăsat flautul deoparte şi a rămas pur şi simplu să se uite. Fetele-şarpe s-au oprit din dans şi s-au uitat şi ele, strecurându-şi brațele una după mijlocul celeilalte şi trăgându-se la un loc ca pentru a-şi oferi sprijin reciproc. - Cum rămâne cu *mine,* Devore? Dacă străbunicii noştri s-au căcat în aceeaşi hazna, atunci cum rămâne cu *mine?*

— Nu-s aici să-ți răspund ție la-ntrebări. Dă-o-ncoace.

— O iau eu, Jared, a spus unul dintre bărbații tineri, unul dintre aceia care erau într-adevăr *prezenți.* S-a uitat la Devore cu un soi de zel linguşitor care m-a îngrețoşat, în mare parte pentru că ştiam cine este: tatăl lui Bill Dean. Un bărbat care ajunsese să fie unul dintre cei mai respectați bătrâni din Castle Rock mai lipsea puțin şi-i lingea cizmele lui Devore.

Nu-l judeca prea dur, a şoptit Jo. *Nu-l judeca prea dur pe nici unul dintre ei. Erau foarte tineri.*

— Nu tre' să faci nimic, a spus Devore. Vocea lui şuierătoare era iritantă; Fred Dean a părut descumpănit. - O să mi-o dea singur. Şi dacă n-o s-o facă, o să i-o luăm împreună.

M-am uitat la primul bărbat din partea stângă, al treilea dintre cei care păreau complet reali, complet prezenți. Eu eram acela? Nu semăna cu mine. Era ceva ce mi se părea familiar la fața lui, dar...

— Dă-o-ncoace, irlandezule, a spus Devore. Ultima şansă.

— Nu.

Devore a aprobat din cap ca şi când exact la asta se aşteptase.

— Atunci o s-o luăm cu forța. Trebuie să se termine şi treaba asta. Haideți, băieți.

Au pornit spre mine şi, făcând asta, mi-am dat seama de cine-mi amintea cel din capăt, cel încălțat în cizme bătucite de la cățăratul în copaci şi îmbrăcat în pantaloni din flanelă de

tăietor de lemne: de Kenny Auster, al cărui ciobănesc va mânca prăjituri până ce va exploda. Kenny Auster, al cărui frate mai mic fusese înecat sub pompă de tatăl lor.

M-am uitat în urmă. The Red-Tops încă mai cântau. Sara râdea, scutura din şolduri cu mâinile ridicate spre cer, iar mulțimea încă bloca partea de est a drumului. În direcția aia oricum nu puteam merge. Dacă mergeam într-acolo, ajungeam să cresc o fetiță de unul singur în primii ani ai secolului douăzeci, încercând să-mi câştig existența scriind pamflete şi romane ieftine. Poate că n-ar fi fost chiar atât de rău... dar, la kilometri şi ani depărtare de aici, era o femeie căreia-i va fi dor de ea. Căreia-i va fi dor, poate, de amândoi.

M-am întors şi am văzut că urmăritorii aproape mă ajunseseră. Unii dintre ei mai prezenți decât ceilalți, mai însuflețiți, însă cu toții morți. Cu toții blestemați. M-am uitat la bărbatul cu păr de câlți printre ai cărui descendenți se va număra şi Kenny Auster şi l-am întrebat:

— Ce ai făcut? Pentru numele lui Christos, ce ați făcut, oameni buni?

A întins mâinile în față.

— Dă-o-ncoace, irlandezule. Asta-i tot ce *tu* tre' să faci. Tu şi cu femeia puteți avea alții. Atâția câți o să poftiți. E tânără, o să-i scoată din ea ca sâmburii de pepene.

Eram hipnotizat, şi ne-ar fi prins dacă n-ar fi fost Kyra.

— Ce se întâmplă? a strigat ea cu gura presată pe cămaşa mea. Miloase ceva! Miloase ceva *atât de lău! Oh, Mike, fă-l să se-oplească!*

Şi mi-am dat seama că şi eu simt mirosul. Carne stricată şi emanații de mlaştină. Piele plesnită şi măruntaie fierte. Devore era cel mai viu dintre toți, împrăştiind aceeaşi atracție brută, dar puternică, pe care o simțisem în preajma strănepotului său, însă era şi el la fel de mort ca toți ceilalți: apropiindu-se de mine am văzut insectele minuscule care se hrăneau în nările şi la colțurile rozalii ale ochilor lui. *Totu-i moarte aici jos,* mi-am spus. *Nu mi-a spus asta oare chiar propria mea soție?*

Şi-au întins mâinile tenebroase înainte, mai întâi s-o atingă pe Ki şi apoi s-o ia. Am făcut un pas în spate, m-am uitat la dreapta şi am văzut alte fantome - unele ieşind prin ferestre sparte, altele alunecând prin hornuri din cărămidă. Ţinând-o pe Kyra în braţe, am fugit către Casa Fantomelor.

— Prindeţi-l! a urlat Jared Devore, uluit. Prindeţi-l, băieţi! Prindeţi derbedeu'! Blestemăţie!

Am urcat în pas alert scările din lemn, vag conştient că se freacă ceva moale de obrazul meu - căţeluşul din pluş al lui Ki, încă strâns puternic întruna dintre mâinile ei. Am vrut să mă uit în spate să văd cât de mult se apropiaseră, dar nu am îndrăznit! Dacă mă împiedicam...

— Hei! a mugit femeia de la ghişeul cu bilete. Avea nori de păr ghimbiriu, machiaj ce părea aplicat cu o mistrie de grădinărit şi nu semăna, din fericire, cu nimeni cunoscut. Nu era decât o lucrătoare la bâlci, aflată doar în trecere prin locul ăsta peste care se lăsase noaptea. Ce noroc pe ea. - Hei, domnule, tre' să cumpăraţi un bilet!

N-am timp, doamnă, n-am timp.

— Opriţi-l! a strigat Devore. E-un derbedeu nenorocit, un hoţ! Aia din braţe nu-i copila lui! Opriţi-l!

Însă nimeni nu m-a oprit şi am intrat într-o grabă cu Ki în braţe în întunericul Casei Fantomelor.

Dincolo de intrare se afla un pasaj de trecere atât de îngust, că a trebuit să mă întorc pe-o parte ca sa pot coborî prin el. Ochi fosforescenţi sclipeau spre noi din beznă. În faţă se auzea din ce în ce mai tare un huruit lemnos, un sunet împrăştiat dincolo de care se auzea un zăngănit de lanţ. În spatele nostru se auzea tunetul împiedicat al bocancilor cu ţinte, de tăietori de lemne, urcând în grabă scările de afară. Femeia cu păr ghimbiriu striga la ei acum, le spunea că, dacă sparg ceva înăuntru, vor trebui să tragă ponoasele.

— Auziţi ce vă zic, ţărănoi blestemaţi! a strigat ea. Locu' ăla-i pentru copii, nu pentru ăi ca voi!

Huruitul era chiar înaintea noastră. Se învârtea ceva. La început, nu mi-am putut da seama ce era.

— Lasă-mă jos, Mike!

Kyra părea profund mişcată.

— Vleau să melg singulă!

Am aşezat-o jos, apoi m-am uitat agitat în spate, peste umăr. Lumina puternică de la intrare era închisă de corpurile lor care încercau să se îndese prin pasaj.

— Nerozilor! a țipat Devore. Nu toți deodată! Iisuse milostive!

S-a auzit o trosnitură şi cineva a strigat. M-am uitat în față chiar la timp s-o văd pe Kyra țâşnind prin butoiul care se rostogolea, ținându-şi brațele depărtate pentru a-şi păstra echilibrul. Incredibil, râdea.

Am urmat-o, am ajuns până la jumătatea drumului, apoi am căzut cu un bufnet.

— Hopa! a spus Kyra din partea cealaltă, apoi a chicotit când am încercat să mă ridic, am căzut din nou şi-am fost rostogolit înapoi. Batista mi-a căzut din buzunarul de la piept. O pungă de bomboane cu gust de voronic a căzut dintr-altul. Am încercat să mă uit în urmă, să văd dacă reuşiseră să se înțeleagă şi dacă veneau. Când am făcut asta, butoiul m-a proiectat într-un alt salt neaşteptat şi periculos. Acum ştiam cum se simt hainele într-o maşină de spălat.

M-am târât până la capătul butoiului, m-am ridicat în picioare, am luat-o pe Ki de mână şi am lăsat-o să mă ducă mai adânc în Casa Fantomelor. Făcuserăm poate zece paşi înainte ca albul să înflorească în jurul ei aidoma unei lalele şi ea să țipe. Un animal - ceva ce semăna cu o pisică imensă - a sâsâit puternic. Adrenalina mi s-a vărsat în sânge şi aproape că era s-o salt înapoi în brațe când s-a mai auzit o dată sâsâitul. Am simțit aerul cald în jurul gleznelor mele, iar rochița lui Ki s-a umflat în formă de clopot în jurul picioarelor ei. De data aceasta a râs în loc să țipe.

— Du-te, Ki! am şoptit. Repede.

Ne-am continuat drumul, lăsând supapa pentru aburi în urmă. A urmat un coridor cu oglinzi, în care ne-am reflectat mai întâi în chip de pitici îndesați şi apoi în chip de ectomorfi deşirați, cu trăsături lungi şi albe de vampir. A trebuit s-o

împing iarăşi de la spate pe Kyra; voia să se strâmbe la reflexii. În urma noastră, am auzit tăietorii de lemne cum înjură, încercând să se înțeleagă cine să treacă primul prin butoi. Îl auzeam înjurând şi pe Devore, însă el nu mai părea acum atât de... ei bine, atât de *eminent.*

Am dat de-o prăjină, care ne-a proiectat pe o pernă mare din pânză. Aceasta a scos un sunet prelung de beşină când am aterizat pe ea, iar Ki a râs până ce noi lacrimi au început să-i curgă pe obraji, rostogolindu-se peste tot şi dând din picioare de fericire. Am prins-o de la subsuoară şi am ridicat-o.

— Nu-l ghidila pe plopliu tău fundaş, a spus, apoi a râs iarăşi. Teama ei părea să fi dispărut în întregime.

Am mai străbătut un coridor îngust. Mirosea a pin proaspăt de la lemnul din care fusese construit. În spatele unuia dintre pereții aceştia, două "fantome" zăngăneau nişte lanțuri la fel de mecanic ca şi nişte oameni care lucrează la linia de asamblare într-o fabrică de încălțăminte, discutând despre un-de-şi vor duce fetele în seara aceea şi cine o să aducă nişte "motor cu ochi roşii", orice ar fi însemnat asta. Nu mai auzeam pe nimeni în urmă. Kyra conducea încrezătoare, una dintre mâinile ei mici ținând una dintre mâinile mele mari, trăgându-mă după ea. Când am ajuns la o uşă pictată cu nişte flăcări sclipitoare şi însemnată cu PE AICI SPRE HADES, am împins-o absolut fără nici o ezitare. Aici, pasajul era tapetat cu mică roşie, făcându-l să semene cu o boltă cerească, împrăştiind o strălucire roşietică pe care o găseam mult prea plăcută pentru Hades.

Am continuat să mergem foarte multă vreme, iar eu mi-am dat seama că nu mai pot auzi flaşneta, *bong!*-ul acela puternic al clopotului de la Încearcă-ți Puterea sau pe Sara and the Red-Tops. Şi nici nu mă surprindea asta prea tare. Trebuie să fi mers o jumătate de kilometru. Cum de putea fi o Casă a Fantomelor de bâlci atât de mare?

Am ajuns atunci la trei uşi, una la stânga, una la dreapta şi una plasată la capătul coridorului. Pe una era pictată o tricicletă mică şi roşie. Pe uşa din fața ei se afla o maşină de

scris IBM verde. Desenul de pe uşa din capăt părea cumva mai vechi - şters şi anacronic. Arăta o sanie pentru copii. *Aia-i a lui Scooter Larribee,* mi-am spus. *Aia-i cea pe care-a furat-o Devore.* Pielea de găină mi-a apărut imediat pe braţe şi pe spate.

— Ei, a spus Kyra veselă, aicea-s jucăliile noastle.

L-a ridicat pe Strickland, probabil ca să poată vedea tricicleta roşie.

— Mda, am spus. Aşa cred.

— Mulţumesc că m-ai luat de-acolo, a spus ea. Ăia elau nişte oameni fioloşi, da' mi-a plăcut casa cu stafii. Somnic uşol. Stricken îţi spune somnic uşol *şi* el.

Şi de data aceasta a părut ceva exotic - *şi* —, ca şi când era cuvântul vietnamez pentru fericire sublimă.

Înainte să pot spune ceva, ea împinsese deja uşa cu tricicleta pe ea şi a păşit înăuntru. S-a închis în urma ei şi, în acest timp, am văzut panglica de la pălăria ei. Atârna din buzunarul de la piept al salopetei pe care o purtam. M-am uitat la ea pentru o clipă, apoi am încercat clanţa uşii pe care tocmai intrase ea. N-a vrut să se răsucească şi, când am lovit cu mâna în lemnul ei, mi s-a părut că lovesc un soi de metal dur şi incredibil de dens. Am făcut un pas în spate, apoi mi-am întors capul în direcţia din care veniserăm. Nu era nimic. Tăcere totală.

Aicea-i între-timpul, mi-am spus. *Când oamenii vorbesc despre "scăpatul printre crăpături", la asta se referă. Asta-i locul unde se duc de fapt.*

Ai face bine s-o iei şi tu din loc, mi-a spus Jo. *Dacă nu vrei să te găseşti prins în capcană aici, poate pentru totdeauna, ai face bine s-o iei şi tu din loc.*

Am încercat clanţa uşii cu maşina de scris pictată pe ea. S-a rotit cu uşurinţă. În spatele ei era un alt coridor îngust - alţi pereţi din lemn şi din nou mirosul dulce de pin. Nu voiam să intru acolo, ceva legat de el mă făcea să mă gândesc la un sicriu lung, dar nu aveam ce altceva să fac, unde altundeva să merg. Am intrat şi uşa s-a trântit brusc în urma mea.

Christoase, mi-am spus. *Sunt în întuneric, într-un loc închis... e timpul pentru unul dintre atacurile faimoase pretutindeni ale lui Michael Noonan.*

Dar nici o chingă nu s-a prins peste pieptul meu şi, chiar dacă ritmul cardiac îmi era ridicat şi muşchii încă-mi erau stimulaţi de adrenalină, eu deţineam controlul. De asemenea, mi-am dat seama, nu era complet întuneric. Vedeam numai puţin, dar destul să întrevăd pereţii şi podeaua din scânduri. Mi-am înfăşurat la încheietura mâinii panglica de culoare albastră-închis de la pălăria lui Ki, am prins un capăt dedesubt ca să nu se desfacă. Apoi am pornit la drum.

Am mers multă vreme, coridorul cotind când la dreapta, când la stânga, parcă la întâmplare. Mă simţeam ca un microb călătorind prin intestin. Într-un sfârşit, am ajuns la două uşi din lemn, arcuite. Am rămas locului în faţa lor, întrebându-mă care era alegerea corectă şi mi-am dat seama că prin cea din stânga auzeam vag clinchetul clopoţelului lui Bunter. Am mers pe acolo şi, avansând, clopoţelul se auzea din ce în ce mai tare. La un anumit moment, clinchetului de clopoţel i s-a alăturat murmurul tunetului. Răcoarea de toamnă dispăruse din aer şi era iarăşi cald - o toropeală. M-am uitat în jos şi am văzut că halatul şi cizmele de lucru masive dispăruseră. Purtam lenjerie termică şi şosete gâdilitoare.

Am mai ajuns de două ori la câte o răspântie şi de fiecare dată am ales intrarea dincolo de care auzeam sunând clopoţelul lui Bunter. Stând în faţa celei de-a doua perechi de uşi, am auzit o voce venind din întuneric spunând destul de inteligibil: "Nu, soţia preşedintelui n-a fost lovită. Pe ciorapi e sângele lui."

Am mers mai departe, apoi m-am oprit, când mi-am dat seama că labele picioarelor şi gleznele nu mă mai gâdilau, că pulpele nu-mi mai transpirau în izmene. Purtam boxerii în care dormeam de obicei. Am ridicat privirea şi am observat că mă aflu în sufrageria mea, că-mi croiesc cu grijă drum printre mobile, aşa cum faci pe întuneric, când te străduieşti cât de tare poţi să nu-ţi loveşti prostul ăla de deget mare. Vedeam

puțin mai bine; prin ferestre intra o lumină vag lăptoasă. Am ajuns la tejgheaua care desparte sufrageria de bucătărie şi m-am uitat peste ea la ceasul-pisică. Era cinci şi cinci minute.

M-am dus la chiuvetă şi am deschis robinetul. Când am întins mâna după un pahar, am observat că la încheietura mâinii încă mai purtam panglica de la pălăria de pai a lui Ki. Am desfăşurat-o şi am aşezat-o pe tejghea între filtrul de cafea şi televizorul de bucătărie.

Apoi mi-am turnat nişte apă rece, am băut-o şi mi-am croit cu atenție drum pe coridorul aripii de nord în strălucirea galben-palidă a luminii de veghe din baie. M-am uşurat (*uuu*-linat, am auzit-o pe Kyra spunând), apoi am intrat în dormitor. Cearşafurile erau şifonate, însă patul nu avea aspectul orgiastic din dimineața de după visul cu Sara, Mattie şi Jo. De ce să-l aibă? Coborâsem din el şi făcusem o scurtă plimbare prin somn. Un vis extrem de viu cu Bâlciul Fryeburg.

Numai că asta era o prostie, şi nu doar pentru că aveam panglica albastră din mătase de la pălăria lui Ki. Nimic legat de el nu avea ceva din senzațiile pe ți le lasă visele când te trezeşti, cele în care ceea ce-a părut plauzibil devine imediat ridicol şi toate culorile - atât cele distincte, cât şi cele ubicue - dispar pe dată. Mi-am dus mâinile la față, mi le-am făcut căuş peste nas şi am inspirat adânc. Pin. Când m-am uitat, am văzut chiar şi o pată mică de răşină pe unul dintre degetele mici.

M-am aşezat pe pat, m-am gândit să dictez cele ce tocmai mi se întâmplaseră, în Memo-Scriber, după care m-am aruncat în schimb pe perne. Eram atât de obosit. Tunetul a huruit. Am închis ochii, am început să plutesc şi apoi un țipăt a străbătut casa. A fost la fel de ascuțit ca şi gâtul unei sticle sparte. M-am ridicat în capul oaselor cu un strigăt, prinzându-mă cu mâinile de piept.

Jo fusese. N-o auzisem niciodată țipând în felul acela în anii petrecuți împreună, dar ştiam chiar şi aşa că ea fusese.

— Nu-i mai face nici un rău! am strigat dintr-o dată în întuneric. Oricine ai fi, te rog *nu-i mai face nici un rău!*

A strigat din nou, ca şi când cineva cu un cuțit, un cleşte sau cu un vătrai încins găsea o plăcere malițioasă în a nu-mi face pe plac. A părut că vine de la distanță de data aceasta, iar al treilea strigăt al ei, chiar dacă la fel de agonic ca şi primele două, a venit şi mai de departe. Se estompau, aşa cum se estompase şi plânsetul băiețelului.

A mai răzbătut din întuneric un al patrulea strigăt, apoi casa a căzut în tăcere. Fără suflu, casa respira în jurul meu. Era vie în căldura înconjurătoare, era conştientă în sunetul slab al tunetelor din zori.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Am reuşit într-un sfârşit să intru în zona de creație, dar n-am putut face nimic o dată ajuns acolo. Țin un carnețel la-ndemână pentru notițe - liste cu personaje, trimiteri la diverse pagini, cronologii - şi mi-am făcut puțin de lucru cu el, însă foaia de hârtie din IBM a rămas albă. N-am avut parte de bătăi bubuitoare de inimă, de ochi pulsatori sau de deficiențe respiratorii - n-am avut un atac de panică - altfel spus —, dar n-am avut parte nici de scris. Andy Drake, John Shackleford, Ray Garraty, frumoasa Regina Whiting... au stat toți cu spatele la mine, refuzând să vorbească sau să se mişte. Manuscrisul şedea în locul lui obişnuit la stânga maşinii de scris, paginile fiind ținute în loc de-o bucată frumoasă de cuarț pe care o găsisem pe stradelă, însă nimic nu se întâmpla. Zero împuşcat.

Am recunoscut o ironie în această situație, poate chiar o morală. Ani la rândul am evitat problemele lumii reale, evadând în diferite Narnii[49] ale imaginației mele. Acum, lumea reală se umpluse de tufişuri uluitoare, în unele dintre ele erau tot soiul de arătări cu dinți, iar şifonierul din spatele meu era închis.

Kyra, scrisesem eu, încadrându-i numele într-un chenar ondulat care trebuia să reprezinte un trandafir. Sub el desenasem o felie de pâine cu o beretă aşezată strâmb pe coaja de sus. Conceptul lui Noonan de pâine prăjită. Literele L. B.

erau împrejmuite cu bucle. Tricoul avea imprimat pe el o rață schematică. Sub aceasta scrisesem *MAC MAC.* Sub *MAC MAC* scrisesem *Trebuie să-mi iau zborul "Bon Voyage".*

Într-un alt loc al paginii scrisesem *Dean, Auster* şi *Devore.* Aceştia erau cei care-mi păruseră cei mai prezenți, cei mai periculoşi. Fiindcă aveau descendenți? Cu siguranță însă că toți cei şapte trebuie să aibă, nu? În zilele alea majoritatea familiilor erau nişte clanuri. Cu *mine* cum rămâne? întrebasem, dar Devore nu voise să-mi spună.

La ora nouă treizeci într-o dimineață amețitor de caldă de duminică, nu mi se mai părea a fi un vis. Lucru care ce însemna mai exact? Că fuseseră nişte viziuni? O călătorie în timp? Şi dacă o astfel de călătorie avea un scop, care era acesta? Care era mesajul şi cine încerca să-l trimită? Mi-am amintit cu precizie ce spusesem chiar înainte să trec din visul în care umblasem în somn până la studioul lui Jo şi-mi adusesem maşina de scris în casă: *Nu cred minciunile astea.* Şi nici acum nu le credeam. Până să văd măcar o parte de adevăr, poate că era mai sigur să nu cred absolut nimic.

În capul paginii pe care mâzgăleam, am scris cu litere foarte apăsate cuvântul PERICOL!, apoi l-am încercuit. De la cerc am tras o săgeată spre numele lui Kyra. De la numele ei am tras o săgeată la *Trebuie să-mi iau zborul "Bon Voyage"* şi am adăugat *MATTIE.*

Sub felia de pâine cu bereta am desenat un telefon micuț. Deasupra lui am făcut o bulă ca-n benzile desenate în care am scris Ț-Ț-ȚÂRRRR! Când am terminat de făcut asta, telefonul fără fir a sunat. Era aşezat pe balustrada estacadei. Am încercuit *MATTIE* şi am ridicat receptorul.

— Mike?

Părea emoționată. Fericită. Uşurată.

— Mda, am spus. Cum te simți?

— Minunat! a spus, iar eu am încercuit literele L. B. din carnețel.

— M-a sunat Lindy Briggs acum zece minute - tocmai acum am terminat de vorbit cu ea. Mike, vrea să-mi dea slujba înapoi! Nu-i aşa că-i un lucru minunat?

Sigur. Şi era minunat cum avea s-o țină în oraş. Am tăiat peste *Trebuie să-mi iau zborul "Bon Voyage"* - ştiind că Mattie nu va mai pleca. Nu acum. Şi cum i-aş putea cere aşa ceva? Mi-am spus din nou: *Dacă aş şti numai puțin mai multe...*

— Mike? Eşti...

— E foarte minunat, am spus.

Cu ochiul minții o puteam vedea stând în bucătărie, trăgând cordonul încâlcit al telefonului printre degete, picioarele ei ițindu-se lungi şi apetisante din pantalonii scurți de jeans. Am văzut tricoul pe care-l purta, unul alb cu o rață galbenă lopătând din picioare pe partea din față.

— Sper că Lindy a avut obrazul să pară ruşinată de ceea ce-a făcut.

Am încercuit tricoul pe care-l desenasem.

— A părut. Şi a fost destul de sinceră, încât să mă... ei bine, dezarmeze într-un fel. A spus că a vorbit Whitmore aia cu ea la începutul săptămânii trecute. A fost foarte sinceră şi la obiect, a zis Lindy. Trebuia să fiu pusă pe liber imediat. Dacă se întâmpla asta, banii, echipamentul logistic şi programele de calculator pe care le oferea Devore bibliotecii aveau să continue să vină. Dacă nu, fluxul de bunuri şi de bani avea să se oprească imediat. A spus că a trebuit să pună în balanță binele comunității cu ceea ce ea ştia că e greşit... a spus că aceea a fost una dintre cele mai grele hotărâri pe care a trebuit să le ia vreodată...

— Îhî.

Pe carnețel, mâna mi s-a mişcat singură asemenea unei planşete alunecând pe o tablă Ouija, imprimând cuvintele TE ROG POT SĂ TE ROG.

— Probabil că e ceva adevăr în asta, dar Mattie... cât crezi că face *Lindy* în fiecare lună?

— Nu ştiu.

— Pun pariu că mai mult decât oricare alți trei bibliotecari de orăşel din Maine la un loc.

În fundal, am auzit-o pe Ki:

— Pot să volbesc şi eu, Mattie? Pot să volbesc cu Mike? Te rog pot să te rog?

— Într-o clipă, iubire.

Apoi, către mine:

— Poate. Tot ce ştiu e că mi-am recăpătat slujba şi sunt gata să dau totul uitării.

Pe hârtie, am desenat o carte. Apoi am desenat o serie de cercuri întrepătrunse între ea şi tricoul cu rața.

— Vrea să vorbească Ki cu tine, a spus Mattie râzând. Spune că ați fost amândoi la Bâlciul Fryeburg azi-noapte.

— Oau, vrei să spui c-am avut o întâlnire cu o fetiță drăguță şi că am dormit tot timpul?

— Aşa se pare. Eşti gata să-i ții piept?

— Gata.

S-a auzit un foşnet atunci când a trecut receptorul dintr-o mână în alta, apoi am auzit-o la celălalt capăt al firului pe Ki:

— Te-am ghidilat la Bâlci, Mike! L-am ghidilat pe plopliu meu fundaş!

— Chiar aşa? am întrebat. A fost un vis pe cinste, nu-i aşa, Ki?

A urmat o tăcere lungă la celălalt capăt al firului. Mi-o imaginam pe Mattie întrebându-se ce păţise fetița ei vorbăreață. Într-un sfârşit, Ki a spus pe-o voce ezitantă:

— Fost şi tu acolo.

Şi.

— Am văzut doamnele-şalpe... stâlpu' cu clopoțel în vâlf... am intrat în casa cu stafii... ai căzut în butoi! N-a fost un vis... nu?

Aş fi putut-o convinge că fusese, dar dintr-o dată, asta mi s-a părut o idee proastă, o idee periculoasă în felul ei. Am spus:

— Purtai o pălărie şi o rochiță frumoasă.

— *Mda!*

Ki părea incredibil de uşurată.

— Iar *tu* pultai...

— Kyra, opreşte-te. Ascultă-mă.

S-a oprit pe dată.

— E mai bine să nu vorbeşti despre vis prea mult cred. Cu mama ta sau cu oricine altcineva în afară de mine.

— În afală de tine.

— Da. La fel şi cu oamenii din frigider. Bine?

— Bine. Mike, a fost o tanti îmblăcată în hainele lui Mattie.

— Ştiu, am spus.

Era singură în bucătărie, eram sigur de asta, dar am întrebat-o totuşi:

— Unde-i acum Mattie?

— Udă flolile afală. Avem multe floli, cel puțin un miliald. Eu tlebuie să culăț masa acum. Asta-i tleaba mea. Da' nu mă delanjează. Îmi place să fac culat. Am mâncat pâine plăjită. Întotdeauna mâncăm asta duminica. E delicioasă, mai ales cu silop de căpşune.

— Ştiu, am spus, trăgând o săgeată spre felia de pâine care purta beretă. Pâinea prăjită e minunată. Ki, i-ai spus lui Mattie de tanti aia îmbrăcată în rochia ei?

— Nu. Am zis că poate o s-o spelie.

Şi-a scăzut vocea.

— Unde-o că vine!

— Nu face nimic... dar noi doi avem un secret, corect?

— Da.

— Pot vorbi acum iarăşi cu Mattie?

— Bine.

Vocea i s-a îndepărtat puțin.

— Mami-tami, Mike vlea să volbească cu tine.

Apoi a revenit:

— O să ne faci o vilzită azi? Am putea să mai facem un picnic.

— Nu astăzi, Ki. Am de lucru.

— Mattie nu lucrează niciodată duminica.

— Ei bine, când scriu o carte, scriu în fiecare zi. Trebuie să fac asta, altfel uit povestea. Poate facem un picnic marți, însă. Un picnic cu grătare la voi acasă.

— E mult până malți?

— Nu foarte mult. E poimâine.

— Îți ia mult să sclii o calte?

— Multişor.

Am auzit-o pe Mattie spunându-i lui Ki să-i dea receptorul.

— Ți-l dau, numai o secundă. Mike?

— Aici sunt, Ki.

— Te iubesc.

Am fost în acelaşi timp mişcat şi îngrozit. Pentru o clipă am fost sigur că mi se va pune un nod în gât, aşa cum mă prindeau de piept chingile când încercam să scriu. Apoi mi s-a curățat şi am spus:

— Şi eu te iubesc, Ki.

— Ți-o dau pe Mattie.

S-a auzit iar foşnetul receptorului trecând dintr-o mână în alta, apoi Mattie a spus:

— Ți-a împrospătat asta amintirea întâlnirii pe care ai avut-o cu fiica mea, domnule?

— Păi, am spus, în mod sigur i-a împrospătat-o pe a ei.

Exista o legătură între Mattie şi mine, dar nu ajungea chiar până aici - eram sigur de asta.

Râdea. Îmi plăcea starea pe care părea că o are în dimineața aceasta şi nu voiam s-o întristez...

Însă nu voiam nici ca ea să confunde linia albă din mijlocul drumului cu firul de echilibristică.

— Mattie, trebuie să fii în continuare atentă, bine? Doar pentru că ți-a dat Lindy Briggs slujba înapoi nu înseamnă că toți oamenii din oraş îți sunt brusc prieteni.

— Ştiu asta, a spus.

M-am gândit din nou s-o întreb dacă ar vrea să vină cu Ki la Derry pentru o vreme - puteau locui în casa mea, puteau rămâne toată vara dacă atâta le va lua lucrurilor să se întoarcă la normal aici. Ştiam însă că nu avea să fie de acord. Când venise vorba să accepte oferta mea cu avocatul bine şcolit de la New York, nu avusese de ales. În privința asta, avea. Sau credea că are, iar eu cum o puteam face să se răzgândească? Nu dețineam nimic logic, nimic care să se lege; tot ce aveam în momentul de față era o siluetă neagră, vagă, ceva zăcând la vreo douăzeci şi trei de centimetri sub un strat de gheață opacizată de zăpadă.

— Vreau să ai grijă la doi bărbați în special, am spus. Unul este Bill Dean. Celălalt este Kenny Auster. El e cel...

— ... cu câinele ăla mare care poartă bandană la gât. El...

— Ăla-i Afinuță! a strigat Ki de la o distanță medie. Afinuță m-a lins pe față!

— Du-te afară şi joacă-te, iubire, a spus Mattie.

— Culăț masa.

— Poți s-o cureți mai târziu. Acum du-te afară.

A urmat o pauză cât a urmărit-o pe Ki ieşind afară, luându-l pe Strickland cu ea. Deşi copilul ieşise din rulotă, Mattie a vorbit tot pe vocea scăzută a cuiva care nu vrea să fie auzit.

— Încerci să mă sperii?

— Nu, am răspuns, în timp ce trasam mai multe cercuri în jurul cuvântului PERICOL. Dar vreau sa ai mare grijă. S-ar putea ca Bill şi Kenny să fi fost în echipa lui Devore, la fel ca Footman şi Osgood. Nu mă întreba de ce cred asta, fiindcă nu am nici un răspuns satisfăcător. Nu-i decât un sentiment, dar de când m-am întors pe TR, sentimentele mele sunt altfel şi am început să țin cont de ele.

— Ce vrei să spui?

— Porți cumva un tricou cu o rață pe el?

— De unde ştii asta? Ți-a spus Ki?

— Şi-a luat cumva cu ea cățeluşul ăla de pluş din Happy Meal acum când a plecat?

O pauză lungă. Într-un sfârşit, a spus: "Dumnezeule", pe o voce atât de joasă, că de-abia am auzit-o. Apoi, din nou:

— De unde...

— Nu *ştiu* de unde. Nu ştiu dacă mai eşti încă într-o... situație rea, sau de ce ai mai fi, dar simt că eşti. Simt că amândouă sunteți.

Aş fi putut spune şi altceva, însă mă temeam că va crede că am deraiat complet.

— E *mort!* a izbucnit ea. Bătrânul e *mort!* De ce nu ne poate lăsa în pace?

— Poate că v-a lăsat. Poate că mă înşel în privința asta. Dar nu strică să ai grijă, nu?

— Nu, a spus. De obicei, asta-i adevărat.

— De obicei?

— De ce nu vii să mă vezi, Mike? Poate că am putea merge şi *noi* la Bâlci împreună.

— Poate c-o să mergem în toamna asta. Toți trei.

— Mi-ar face plăcere.

— Între timp, eu o să mă gândesc la cheie.

— Gândirea e doar jumătate din problema pe care o ai, Mike, a spus ea şi a râs din nou. Un râset plin de regret, mi s-a părut mie. Şi am înțeles la ce se referea. Ce nu părea să înțeleagă era însă că simțirea e cealaltă jumătate. E-un leagăn şi, într-un sfârşit, cred că ne învârte pe aproape toți până la moarte.

Am muncit pentru o vreme, apoi am dus IBM-ul înapoi în casă şi am lăsat manuscrisul pe el. Terminasem cu el, cel puțin pentru moment. Gata cu căutatul drumului înapoi spre dulap; gata cu Andy Drake şi cu John Shackleford până ce terminam cu treaba asta. Şi, îmbrăcându-mă cu pantaloni lungi şi cămaşă cu nasturi pentru prima dată în ceea ce mi se păreau săptămâni la rând, mi-am dat seama că poate ceva - o forță - încercase să mă sedeze cu povestea pe care o spuneam. Cu abilitatea de-a munci din nou. Avea logică; munca a fost dintotdeauna drogul meu liber ales, chiar mai eficientă ca alcoolul sau pastilele de Mellaril pe care încă le mai țin în dulăpiorul cu medicamente din baie. Sau poate că munca n-a fost decât sistemul de livrare, acul hipodermic înăuntrul căruia se aflau toate visele visătoare. Poate că adevăratul drog era zona. Faptul de-a fi în zonă. Simt energia, îi auzi uneori pe jucătorii de baschet spunând. Eram în zonă şi simțeam şi eu energia.

Am apucat cheile Chevrolet-ului de pe tejghea, uitându-mă în acelaşi timp la uşa frigiderului. Magneții erau iarăşi în cerc. În mijloc se afla un mesaj pe care-l mai văzusem, un mesaj care acum era cât se poate de inteligibil, grație literelor de Magnabet suplimentare:

ajută mattie

— Fac tot ce pot, am spus şi am ieşit afară.

La cinci kilometri nord pe Route 68 - pe acolo te afli deja pe partea din ea care era cunoscută sub numele de Castle Rock Road - se află o seră care are şi un magazin în față. Slips 'n Greens se cheamă, iar Jo avea obiceiul să-şi petreacă o bună parte de timp acolo, cumpărând provizii de grădinărit sau pur şi simplu flecărind cu cele două femei care conduceau afacerea. Una dintre ele era Helen Auster, soția lui Kenny.

Am cotit într-acolo pe la ora zece în acea dimineață de duminică (era deschis, bineînțeles; în timpul sezonului turistic aproape toți proprietarii de magazine din Maine devin păgâni) şi am parcat lângă Beamer-ul cu plăcuțe de înmatriculare de New York. Am rămas pe loc destul timp cât să aud prognoza meteo de la radio - continua să fie cald şi aer umed pentru următoarele patruzeci şi opt de ore cel puțin - şi apoi am coborât. O femeie îmbrăcată în costum de baie, eşarfa şi pălărie de soare galbenă a ieşit din magazin cu o pungă plină cu muşchi de turbă în brațe. Mi-a oferit un zâmbet subțire. I-am răspuns cu o dobândă de optsprezece la sută. Era din New York, iar asta însemna că nu e o marțiană.

În magazin era chiar mai cald şi mai umed ca în aerul alb de dimineață de afară. Lila Proulx, coproprietara, vorbea la telefon. Lângă aparatul de marcat era un ventilator mic şi femeia stătea chiar în fața lui, scuturând partea din față a bluzei ei fără mâneci. M-a observat şi mi-a fluturat degetele într-un salut. Eu le-am fluturat pe ale mele, simțindu-mă altcineva. Cu sau fără muncă, încă hălăduiam prin zonă. Încă simțeam energia.

Am făcut ocolul magazinului, luând câteva lucruri aproape la întâmplare, uitându-mă la Lila cu coada ochiului şi aşteptând să termine de vorbit la telefon, ca să pot discuta cu ea... şi în tot acest timp, propriul meu hiperdrive continua să zumzăie blând. Într-un sfârşit, a închis receptorul şi a venit la tejghea.

— Michael Noonan, ce încântare eşti pentru ochii trişti! a spus şi a început să-mi înregistreze cumpărăturile. Mi-a părut

îngrozitor de rău să aud de Johanna. Trebuie s-o spun p-aia dreaptă. Jo a fost o scumpă.

— Mulțumesc, Lila.

— Cu plăcere. Nu tre' să mai spui nici despre asta, dar cu un asemenea lucru e mai bine să n-o dai cotită. Întotdeauna am crezut asta, întotdeauna o s-o cred. N-o da cotită. Vrei să te-ocupi puțin de grădinărit, nu?

Vei s' t '-ocup- 'uțin de grădin 'rit, no?

— Dacă se mai răcoreşte puțin.

— Aha! Nu-i aşa că-i de pomină?

Şi-a scuturat iarăşi gulerul bluzei să-mi arate cât e de pomină, apoi a arătat cu degetul spre una dintre cumpărăturile mele.

— Vrei să-ți pun asta într-o altă pungă? Mereu precaut, niciodată neplăcut, ăsta-i motou' meu.

Am aprobat din cap, apoi m-am uitat la micuța tablă neagră sprijinită de tejghea, AFINE PROASPETE, spunea mesajul scris cu creta, A SOSIT RECOLTA!

— Iau şi o jumătate de kilogram de afine, am spus. Atâta vreme cât nu-s de vineri. Mă pot lipsi de alea de vineri.

A aprobat viguros din cap, ca şi când ar fi spus că ştia al naibii de bine că mă puteam lipsi.

— Astea-or fost pe tufiş ieri. Îs de-ajuns de proaspete pentru tine?

— Bune ca aurul, am spus. Afină-i numele câinelui lui Kenny, nu-i aşa?

— Nu-i aşa că-i comic? Dumnezeule, ador un câine mare, dacă-i bine crescut.

S-a întors, a luat o jumătate de kilogram de afine din frigiderul ei mic şi le-a pus într-o pungă, separat.

— Unde-i Helen? am întrebat. Are zi liberă?

— Ea, niciodată, a spus Lila. Dacă-i în oraş, n-o poți scoate din locu' ăsta decât cu ciomagu'. Ea, cu Kenny şi copiii s-au dus în Taxachuserts. Ei şi familia fratelui ei se-întâlnesc şi închiriază o cabană pe malu' mării pentru două săptămâni în fiecare vară. Au mers cu toții. Bătrânu' Afină, el o să fugă după pescăruşi pân-o să cadă de oboseală.

A râs - a fost un râset puternic şi din suflet. M-a dus cu gândul la Sara Tidwell. Sau poate că de vină a fost felul în care s-a uitat la mine. Nu era pic de râs în ochii ei. Erau mici şi meditativi, de-o curiozitate rece.

Vrei să-ncetezi, pentru numele lui Christos? mi-am spus. *N-au cum să fie implicați toți, Mike!*

Chiar nu puteau, însă? Chiar *există* ceva numit conştiinţă comunitară - oricine se-ndoieşte de asta n-a fost niciodată la o întâlnire orăşenească în Noua Anglie. Unde există un conştient, nu e oare foarte posibil să existe şi un subconştient? Iar dacă eu şi cu Kyra puteam face vechiul truc al minților alipite, chiar nu puteau şi alți oameni din TR-90 s-o facă, poate chiar fără s-o ştie? Împărțeam cu toții acelaşi aer şi pământ; împărțeam lacul şi pânza freatică ce zace sub tot şi toate, o apă înmormântată ce are gust de roci şi minerale. Împărțeam şi Strada, locul acela unde cățeluşii blânzi şi câinii răi umblă umăr la umăr.

Pornind spre ieşire cu marfa cumpărată, aranjată într-o plasă din pânză, Lila a spus:

— Ce păcat de Royce Merrill. Ai auzit?

— Nu, am spus.

— A căzut pe scările pivniței ieri dimineață. Ce căuta un om de vârsta lui pe nişte scări atât de abrupte mă depăşeşte, da' presupun că, o dată ce ajungi la vârsta lui, ai motivele tale pentru care faci tot soiul de lucruri.

E mort? am fost tentat să întreb, apoi am reformulat. Nu acesta era felul în care se puneau întrebările pe TR.

— A trecut?

— Nu încă. Salvarea din Motton l-a dus la Spitalul General al Districtului Castle. E în comă.

Cumă, a spus ea.

— Nu cred c-o să-şi revină vreodată, sărmanu' de el. O dată cu el moare o bucată de istorie.

— Bănuiesc că ai dreptate.

Regulă-n ciuperci, mi-am spus.

— Are vreun copil?

— Nu. Au fost Merrill-i pe TR vreme de aproape doua sute de ani; unu' a murit la Cemetery Ridge. Da' toate familiile vechi încep acum să dispară. Să ai o zi frumoasă, Mike.

Am urcat în Chevy, am aşezat plasa cu cumpărături în scaunul din dreapta, apoi am rămas locului o clipă, dându-i timp aerului condiționat să-mi arunce aer rece pe față şi pe gât. Kenny Auster era în Taxachusetts. Asta era bine. Era cu un pas în direcția potrivită.

Dar mai era totuşi îngrijitorul meu.

— Bill nu-i aici, a spus Yvette.

Stătea în uşă, blocând-o cât de bine putea (nu ai ce face altceva în sensul ăsta când măsori un metru şaizeci şi cântăreşti vreo patruzeci şi cinci de kilograme), studiindu-mă cu privirea sfredelitoare a unui bodyguard de club de noapte care nu-l mai lasă să intre înapoi pe un beţiv care-a mai fost deja aruncat o dată în stradă.

Mă aflam pe veranda casei cu fronton în cel mai pur stil Cape Cod care se află pe culmea dealului Peabody cu fața către toată întinderea New Hampshire-ului şi către curtea din spate a Vermont-ului. Şoproanele cu unelte ale lui Bill erau aliniate la stânga casei, toate vopsite în aceeaşi nuanță de gri, fiecare având propriul lui semn: FIRMA DE ÎNTREȚINERE DEAN, Nr. 1, Nr. 2 şi Nr. 3. În fața lui Nr. 2 era parcat Dodge Ram-ul lui Bill. M-am uitat la el, apoi iar la Yvette. Buzele i s-au strâns puțin mai tare. Încă un pic şi mi-am spus că vor dispărea complet.

— S-a dus la North Conway cu Butch Wiggins, a spus. S-au dus cu maşina lui Butch. Să aducă...

— Nu-i nevoie să minți pentru mine, scumpa mea, a spus Bill din spatele ei.

Încă mai era peste o oră până la prânz, şi era şi Ziua Domnului pe deasupra, însă niciodată nu auzisem un om care să pară mai obosit. S-a împleticit pe coridor şi, când a ieşit dintre umbre şi a ajuns la lumină - soarele răzbise în sfârşit prin întunecime —, am observat că acum îşi arăta vârsta. Îşi arăta fiecare an şi poate încă zece pe deasupra. Era îmbrăcat

în obişnuiții lui pantaloni şi cămaşă kaki —Bill Dean avea să fie până la moarte un purtător de haine de lucru —, însă umerii lui păreau căzuți, aproape dislocați, de parcă ar fi cărat găleți prea grele pentru el vreme de-o săptămână încheiată. Începuse într-un târziu să-i îmbătrânească şi lui chipul, un ceva indefinibil care face ca ochii să arate prea mari, maxilarul prea proeminent, gura puțin cam moale. Arăta bătrân. Şi nu avea nici un copil care să ducă mai departe afacerea de familie; toate familiile vechi încep să dispară, spusese Lila Proulx. Şi poate că ăsta era un lucru bun.

— Bill..., a început ea, dar el a ridicat una dintre mâinile lui mari s-o oprească. Vârfurile bătătorite ale degetelor i-au tremurat uşor.

— Du-te-o țâră-n bucătărie, i-a spus. Tre' să vorbesc cu *compadre*-al meu de-aici. N-o să dureze mult.

Yvette s-a uitat la el şi, când s-a uitat înapoi la mine, chiar ajunsese să nu mai aibă absolut nici urmă de buze. Nu mai era decât o linie neagră acolo unde fuseseră ele, asemenea unui marcaj făcut cu creionul. Am observat cu o limpezime necruțătoare că mă ura.

— Să nu-l osteneşti, mi-a spus mie. N-a dormit deloc. Din cauza căldurii.

S-a dus pe coridor încolo, cu spatele țeapăn şi cu umerii ridicați, dispărând în umbrele care probabil că erau răcoroase. Întotdeauna pare că e mai răcoare în casele bătrânilor, ați observat asta?

Bill a ieşit pe verandă şi şi-a vârât mâinile lui mari în buzunarele pantalonilor fără să se arate dispus să ne strângem palmele înainte.

— N-am nimic să-ți zic. Eu şi cu tine suntem chit.

— De ce, Bill? De ce suntem chit?

S-a uitat spre vest, unde dealurile urcau în ceața arzândă a verii, dispărând în ea înainte să poată deveni munți, şi n-a spus nimic.

— Încerc s-o ajut pe femeia aia tânără.

Mi-a aruncat o privire din coada ochilor, pe care am citit-o destul de uşor.

— Aha. Te-ajuți să-i intri-n pantaloni. Văd tot soiu' de bărbați venind aici de la New York şi New Jersey cu fete tinere. Pentru un week-end de plajă vara, pentru unul de schi iarna, nu contează. Bărbații care merg cu fete de vârsta aia arată întotdeauna la fel, le iese limba din gură chiar şi-atunci când țin gura închisă. Aşa arăți şi tu acuma.

M-am simțit atât furios, cât şi ruşinat, dar am rezistat pornirii de-a merge pe acea pantă. Asta-şi dorea el.

— Ce s-a întâmplat aici? l-am întrebat. Ce i-au făcut tații şi bunicii şi străbunicii voştri lui Sara Tidwell şi familiei ei? Nu i-ați transmutat doar, nu? Spune-mi te rog!

— N-a fost nevoie, a spus Bill, uitându-se pe lângă mine la dealuri. Ochii lui erau aproape umezi de lacrimi, dar maxilarul lui era serios şi nemişcat. - S-au mutat singuri. N-a existat niciodată un negrotei pe care să nu-l mănânce tălpile, aşa obişnuia să spună tata.

— Cine-a întins cursa care l-a omorât pe fiul lui Son Tidwell? Tatăl tău, Bill? Fred?

Ochii i s-au mişcat; maxilarul nici măcar un milimetru.

— Nu şt'u despre ce vorbeşti.

— Îl aud mereu plângând în casă. Ai idee cum e să auzi un copil mort plângând în casă la tine? *Un nemernic l-a prins într-o capcană ca pe-o nevăstuică, iar eu îl aud plângând în blestemata mea de casă!*

— O să ai nevoie de-un nou îngrijitor, a spus Bill. Nu te mai pot servi. Nu mai vreau. Ce vreau e să pleci de pe veranda mea.

— Ce se întâmplă? Ajută-mă, pentru numele lui Christos.

— O să te-ajut cu vârfu' papucilor dacă nu pleci singur.

M-am mai uitat la el o clipă, observându-i ochii umezi şi maxilarul ferm, natura împărțită care i se citea pe chip.

— Mi-am pierdut soția, bastard bătrân ce eşti, am spus. Femeia pe care ai pretins că ai iubit-o.

Acum, maxilarul i s-a mişcat în sfârşit. S-a uitat la mine cu mirare şi durere.

— Aia nu s-a-ntâmplat *aici,* a spus. Aia n-a avut nimic de-a face cu *aici.* Era plecată de pe TR fiindcă... ei bine, tre' să fi avut motivele ei să fie plecată de pe TR... da' n-a avut decât o comoție. S-ar fi putut întâmpla oriunde. *Oriunde.*

— Nu cred asta. Şi nu cred că tu o crezi. *Ceva a urmat-o înapoi în Derry,* poate pentru că era însărcinată...

Ochii lui Bill s-au căscat. I-am dat ocazia să spună ceva, dar n-a primit-o.

— ... sau poate doar fiindcă ştia prea multe.

— A avut o comoție.

Vocea lui Bill era destul de stăpânită.

— Am citit eu însumi necrologu'. A avut o blestemată de *comoție.*

— Ce-a aflat? Spune-mi, Bill. Te rog.

A urmat o pauză lungă. Până să se încheie, mi-am permis luxul să cred că e posibil să-i fi spart linia de apărare.

— Nu mai am decât un singur lucru să-ți zic, Mike: stai deoparte. Pentru binele sufletului tău nemuritor, stai deoparte şi lasă lucrurile să meargă după placul lor. O s-o facă fie că vrei tu, fie că nu. Râu' ăsta aproape c-a ajuns la vărsarea în mare; n-o să se lase îndiguit de cei de teapa ta. Stai deoparte. Pentru numele lui Christos.

Îți pasă de sufletul tău, domnule Noonan? De fluturele lui Dumnezeu prins într-un cocon de carne ce va puți curând ca a mea?

Bill s-a întors şi s-a îndreptat spre uşa casei lui, călcâiele bocancilor lui de lucru bocănind pe scândurile vopsite.

— Păstrează distanța față de Mattie şi Ki, a spus. Dacă te-apropii numa' de rulota aia...

S-a întors spre mine şi lumina cețoasă a soarelui a licărit pe ridurile de sub ochii lui. Şi-a scos o batistă din buzunarul de la spate şi şi-a şters cu ea obrajii.

— N-o să ies din casa asta. Îmi doresc pe Dumnezeu să nu mă fi-ntors deloc din vacanță, dar am făcut-o - în mare datorită ție, Mike. Alea două de pe Wasp Hill n-au de ce se teme de mine. Nu, nu de *mine.*

A intrat şi a închis uşa în urma lui. Am rămas acolo nemişcat, uitându-mă la ea, simțindu-mă ireal - cu siguranță n-a fost posibil să am o asemenea discuție cu Bill Dean, nu? Cu Bill, cel care îmi reproşase că nu-i lăsasem pe oamenii de-aici să împartă cu mine - şi poate să-mi uşureze - durerea pierderii lui Jo, cu Bill, cel care mă primise la venire cu atâta căldură?

Apoi am auzit un *clic.* Poate că nu-şi încuiase uşa niciodată în viață când era acasă, dar acum o făcuse. *Clic*-ul s-a auzit foarte clar în aerul nemişcat de iulie. Mi-a spus tot ce trebuia să ştiu despre lunga mea prietenie cu Bill Dean. M-am întors şi am mers înapoi la maşină, ținându-mi privirea în pământ. Şi nu m-am întors nici când am auzit o fereastră ridicându-se în spatele meu.

— Să nu te-ntorci niciodată aici, bastard de la oraş ce eşti! a strigat Yvette peste curtea sufocată de căldură. I-ai frânt inima! Să nu te-ntorci niciodată! Niciodată! *Niciodată!*

— Te rog, a spus doamna M. Nu-mi mai pune alte întrebări, Mike. Nu-mi permit să ajung pe lista neagră a lui Bill Dean, nu mai mult decât îşi permitea mama să ajungă pe a lui Normal Auster sau a lui Fred Dean.

Am trecut receptorul la cealaltă ureche.

— Tot ce vreau să ştiu e...

— În partea asta de lume, îngrijitorii conduc aproape întreg spectacolu'. Dacă ei îi spun unui tip care-şi petrece aici vara c-ar trebui s-angajeze tâmplaru' sau electricianu' ăla, păi, atunci p-ăla-l angajează. Sau, dacă un îngrijitor zice că ăla ar trebui concediat, pentru că nu face treabă bună, ăla-i concediat imediat. Sau *aia.* Fiindcă ce se aplică o dată pentru instalatori şi grădinari şi electricieni, întotdeauna se-aplică dublu pentru menajere. Dacă vrei să fii recomandată - şi să *rămâi* recomandată - tre' să te vadă cu ochi buni oameni precum Fred şi Bill Dean, sau Normal şi Kenny Auster. Nu înțelegeți ce vreau să spun?

Aproape că mă implora.

— Când a aflat Bill că v-am zis despre ce i-a făcut Normal Auster lu' Kerry, oooo, a fost atât de nervos pe mine.

— Fratele lui Kenny Auster - cel pe care Normal l-a înecat sub pompă —, numele lui era Kerry?

— Aha. Am cunoscut mulți oameni care-şi botează copiii la fel, li se pare că-i drăguț. Ei, am fost la şcoală cu un frate şi-o soră care se chemau Roland şi Rolanda Therriault, cred că Roland e-n Manchester acu', iar Rolanda s-a măritat cu băiatu' ăla din...

— Brenda, răspunde-mi la o singură întrebare. N-o să zic nimănui. Te rog?

Am aşteptat cu respirația tăiată să aud clicul atunci când va pune receptorul înapoi în furcă. În schimb, a rostit două cuvinte pe-o voce moale, aproape plină de regret.

— Care este?

— Cine a fost Carla Dean?

Am mai aşteptat o alta pauză lungă, mâna mea jucându-se cu panglica ce se desprinsese din pălăria de pai de început de secol a lui Ki.

— Să nu spuneți la nimeni că v-am zis ceva, a vorbit ea într-un târziu.

— N-o să spun.

— Carla a fost sora geamănă a lui Bill Dean. A murit acum vreo şaizeci şi cinci de ani, în timpul incendiilor.

Incendiile despre care Bill susținuse că fuseseră pornite de bunicul lui Ki - cadoul lui de despărțire de TR.

— Nu ştiu precis cum s-a întâmplat. Bill nu vorbeşte niciodată de asta. Dacă-i spuneți că v-am zis, n-o să mai fac niciodată un pat în TR. O să aibă el grijă de asta.

Apoi, pe-o voce lipsită de speranță, a spus:

— S-ar putea să ştie oricum.

Bazându-mă pe propriile mele experiențe şi presupuneri, mi-am spus că s-ar putea să aibă dreptate cu asta. Dar, chiar şi dacă avea, va primi un cec de la mine în fiecare lună a vieții ei lucrătoare. N-aveam de gând să-i spun asta la telefon, însă în mod sigur i-ar fi speriat sufletul ei de yankeu. În schimb, i-am mulțumit, am asigurat-o de discreția mea şi am închis.

Am rămas aşezat la masă încă o clipă, holbându-mă apatic la Bunter, apoi am spus:

— Cine-i aici?

Nici un răspuns.

— Haide, am spus. Nu fi timid. Hai să mergem în jos nouăsprezece sau nouăzeci şi doi. Mai bine chiar, hai să vorbim.

Tot nici un răspuns. Nici măcar un tremur al clopoţelului din jurul gâtului elanului împăiat. Am tras cu ochiul la notiţele mâzgălite pe care le-am luat cât vorbisem cu fratele lui Jo şi le-am tras spre mine. Pusesem *Kia, Kyra, Kito* şi *Carla* într-un chenar. Acum am tăiat peste linia de jos a chenarului şi am adăugat la listă numele *Kerry. Am cunoscut mulţi oameni care-şi botează copiii la fel,* spusese doamna M. *Li se pare că-i drăguţ.*

Mie nu mi se părea drăguţ; mie mi se părea înfiorător.

Mi-am dat seama că cel puţin doi dintre aceşti omonimi se înecaseră - Kerry Auster sub o pompă, Kia Noonan în corpul mamei sale muribunde când nu era mai mare decât o sămânţă de floarea-soarelui. Iar eu văzusem în lac fantoma unui al treilea copil înecat. Kito? Kito să fi fost acela? Sau Kito era cel care murise de septicemie?

Îşi botează copiii la fel, şi li se pare ce-i drăguţ.

Câţi copii cu nume asemănătoare fuseseră la început? Câţi mai rămăseseră? Mi-am spus că răspunsul la prima întrebare nu contează şi că la a doua îl ştiam deja. *Râul ăsta aproape c-a ajuns la vărsarea în mare,* spusese Bill.

Carla, Kerry, Kito, Kia... toţi muriseră. Nu mai rămăsese decât Kyra Devore.

M-am ridicat atât de repede şi de brusc, că mi-am aruncat scaunul pe spate. Trăncăneala răsunând în linişte m-a făcut să ţip. Plecam, şi asta chiar acum. Gata cu telefoanele, gata cu joaca de-a Andy Drake, detectivul particular, gata cu depoziţiile şi cu peţitul ferit al domniţei cuceritoare. Ar fi trebuit să-mi urmez instinctele şi să plec dracului de-aici chiar în acea primă noapte. Ei bine, plecam acum, trebuia doar să urc în Chevy şi să-mi duc cum' înapoi în Der...

Clopoțelul lui Bunter a zăngănit furios. M-am întors şi l-am văzut săltând în jurul gâtului lui ca şi lovit de-o mână pe care n-o puteam vedea. Uşa batantă ce dădea spre estacadă a început să se deschidă şi să se trântească la loc precum ceva prins de-o pulie. Colecția de rebusuri *Chestii grele* de pe măsuța de la capătul sofalei şi ghidul tv s-au deschis, iar paginile au început să le fluture. S-au auzit o serie de bocănituri pe podea, de parcă ceva enorm s-ar fi târât cu viteză spre mine, lovind cu pumnii în drum.

Un curent de aer - nu răcoros, ci cald, asemenea curentului de aer produs de-un metrou într-o seară de vară - m-a lovit, trecând pe lângă mine. În el am auzit o voce ciudată care părea că spune *Pa-PA, pa-Pa, pa-Pa,* ca pentru a-mi ura drum bun spre casă. Apoi, când am ajuns să-mi dau seama că vocea spunea de fapt *Ki-Ki, Ki-Ki, Ki-Ki,* ceva m-a lovit şi m-a împins cu violență înainte. Mi s-a părut a fi un pumn mare şi moale. M-am apucat energic de masă, prizându-mă cu unghiile să rămân în picioare, răsturnând stativul cu solnița şi pipernița, suportul pentru şervețele, micuța vază pe care doamna M. o umpluse cu margarete. Vaza s-a rostogolit de pe masă şi s-a spart. Televizorul din bucătărie s-a deschis, cine ştie ce politician care discuta despre inflație avea iarăşi dreptul la cuvânt. S-a pornit CD player-ul, înecându-l pe politician; erau cei de la Rolling Stones cântând o preluare de-a Sarei Tidwell, "I Regret You, Baby". La etaj, s-a declanşat o alarmă antiincendiu, apoi o alta, apoi o a treia. Li s-a alăturat o clipă mai târziu țiuitul melodios al alarmei de la Chevy. Întreaga lume era o cacofonie de sunete.

Ceva cald şi moale m-a prins de încheietura mâinii. Mâna mi-a fost aruncată în față precum un piston şi trântită pe carnețel. Am privit-o cum se luptă stângaci să ajungă la o pagină albă, apoi cum apucă creionul de lângă. L-am apucat ca pe-un pumnal şi apoi cineva a scris cu el, nu conducându-mi mâna, ci *violând-o.* Mâna s-a mişcat încet la început, aproape orbeşte, apoi a prins viteză, până ce a început să zburde, aproape pătrunzând prin hârtie:

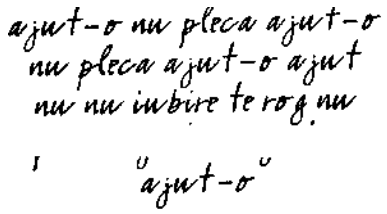

Aproape am ajuns la capătul paginii, când s-a coborât iarăşi răceala, răceala aceea exterioară care semăna cu zloata de ianuarie, încreţindu-mi pielea şi întărindu-mi mucozităţile din nas şi scoţându-mi două guri tremurate de aburi. Mâna mi s-a strâns şi creionul s-a rupt în două. În spatele meu, clopoţelul lui Bunter a mai scos un clinchet convulsiv fioros înainte să fie redus la tăcere. Tot din spatele meu s-au auzit două pocnete ciudate, ca sunetul dopurilor fiind scoase din gâtul sticlelor de şampanie. Apoi s-a terminat. Orice ar fi fost sau oricât de mulţi fuseseră *ei,* se terminase. Eram singur din nou.

Am închis CD player-ul chiar atunci când Mick şi Keith au trecut la versiunea unui băiat alb a Lupului Urlător, apoi am fugit sus la etaj şi am apăsat repede butoanele de resetare ale detectorilor de fum. M-am aplecat, dacă tot eram acolo, pe fereastra dormitorului cel mare pentru oaspeţi, am îndreptat apoi telecomanda de pe inelul cu chei spre Chevrolet şi am apăsat butonul de pe ea. Alarma s-a oprit imediat.

Acum că dispăruseră toate zgomotele astea, puteam auzi televizorul vorbind de unul singur în bucătărie. Am coborât, l-am închis, apoi am înlemnit cu mâna pe butonul OFF, uitându-mă la enervantul ceas-pisică al lui Jo. Coada lui încetase în sfârşit să se legene, iar ochii lui mari din plastic zăceau pe podea. Îi căzuseră de-a dreptul din cap.

Am mers să-mi iau cina la Village Cafe, luând ediţia de duminică a *Telegram*-ului din stativ (MAGNATUL CALCULATOARELOR DEVORE A MURIT ÎN ORAŞUL DIN VESTUL MAINE-ULUI, ÎN CARE A CRESCUT, spunea titlul de

pe prima pagină) înainte să mă aşez la tejghea. Fotografia ce însoțea articolul era un instantaneu de studio în care Max Devore arăta de vreo treizeci de ani. Zâmbea. Mulți oameni fac lucrul ăsta cât se poate de natural. Pe fața lui Devore, zâmbetul părea un soi de îndemânare dobândită.

Am comandat fasolea care rămăsese de la cina pe bază de fasole pe care Buddy Jellison o organiza în fiecare seară de sâmbătă. Tata nu se prea dădea în vânt după aforisme - în familia mea, responsabilă cu înțelepciunea de viață era mama —, dar când încălzea în cuptor duminica după-amiaza mâncarea rămasă de sâmbătă seara, spunea mereu că fasolea şi tocănița din carne de vită sunt mai bune a doua zi. Cred că era valabilă. O altă bucată de înțelepciune părintească pe care-mi amintesc să mi-o fi dat este că trebuie să te speli întotdeauna pe mâni după ce te caci într-o stație de autobuz.

Cât am citit articolul despre Devore, Audrey a venit la mine şi mi-a spus că Royce Merrill a murit fără să-şi recapete cunoştința. Înmormântarea va avea loc marți după-amiaza la Biserica Îndurării Baptiste, a spus ea. Majoritatea localnicilor vor fi acolo, cei mai mulți doar s-o vadă pe Ila Meserve primind bastonul *Boston Post.* Credeam că pot veni şi eu? Nu, am spus, probabil nu. Mi-am spus că e mai prudent să nu adaug că în vreme ce înmormântarea lui Royce se va desfăşura puțin mai încolo, cel mai probabil, eu voi participa la o petrecere de victorie la rulota lui Mattie Devore.

Valul obişnuit al clienților dintr-o după-amiază târzie de duminică a venit şi a plecat cât am mâncat eu, oameni care şi-au comandat burgeri, oameni care şi-au comandat fasole, oameni care şi-au comandat sandvişuri cu carne de pui, oameni care au cumpărat pachete de câte şase doze de bere. Unii erau din TR, alții de altundeva. Pe mulți nici nu i-am observat, şi nimeni nu mi-a vorbit. Nu am habar cine a lăsat şervețelul de pe ziarul meu, dar, când am lăsat jos prima secțiune şi am întors paginile să citesc ştirile sportive, era acolo. L-am ridicat, vrând să-l pun doar deoparte, şi am observat ce era scris pe spate cu litere mari şi întunecate: PLEACĂ DIN TR.

N-am aflat niciodată cine l-a lăsat acolo. Cred că ar fi putut fi oricare dintre ei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Mohoreala s-a întors şi a transformat amurgul serii aceleia de duminică în ceva de-o frumusețe decadentă. Soarele s-a înroşit pe măsură ce a coborât spre dealuri şi i-a preluat ceața strălucirea, preschimbând cerul din partea vestică într-o sângerare nazală. Am şezut pe estacadă şi am privit toate acestea, încercând să rezolv un rebus şi nereuşind mare lucru. Atunci când a sunat telefonul, am aruncat mormanul de *Chestii grele* deasupra manuscrisului, ducându-mă să răspund. Eram sătul să văd titlul cărții mele de fiecare dată când treceam pe lângă ea.

— Alo?

— Ce se petrece acolo? m-a chestionat imediat John Storrow.

Nici măcar nu s-a deranjat să spună bună. Nu părea furios, însă; părea complet epuizat.

— Mi-e dor de blestemata aia de telenovelă!

— M-am invitat singur la prânzul de marți, am spus. Sper că nu te deranjează.

— Nu, asta-i bine, cu cât mai mulți, cu atât mai bine.

Părea că vorbeşte absolut sincer.

— Ce mai vară, hă? Ce vară! S-a întâmplat ceva în ultima vreme? Cutremure? Vulcani? Sinucideri în masă?

— Nici o sinucidere în masă, dar a murit bătrânul, am spus.

— Căcat, toată *lumea* ştie că Max Devore s-a întors cu copitele în sus, a spus. Surprinde-mă, Mike! Uimeşte-mă! Fă-mă să chiui de plăcere!

— Nu, *celălalt* bătrân. Royce Merrill.

— Nu ştiu la cine te... oh, stai puțin. Cel cu bastonul de aur care părea un exponat din *Jurassic Park?*

— El e.

— Ghinion. În rest... ?

— În rest, totu-i sub control, am spus, apoi m-am gândit la ochii ieşiți din orbite ai ceasului-pisică şi aproape că am râs. Ce m-a oprit s-o fac a fost un fel de convingere că domnul Bună-Dispoziție nu era decât o prefăcătorie - John sunase de fapt să afle ce era, dacă era ceva între mine şi Mattie. Şi ce trebuia să-i spun eu? Nimic încă? Un sărut, o erecție de oțel, toate lucrurile la vremea lor?

Pe John însă îl preocupau alte lucruri.

— Ascultă, Michael, te-am sunat fiindcă am să-ți spun ceva. Cred c-o să fii atât amuzat, cât şi uimit.

— Asta-i starea după care tânjim cu toții, am spus. Dă-i bice.

— M-a sunat Rogette Whitmore şi... nu tu i-ai dat numărul de telefon al părinților mei, nu? M-am întors la New York abia acum, dar ea m-a sunat în Philly.

— Nu *aveam* numărul părinților tăi. Nu l-ai lăsat înregistrat pe roboții telefonici.

— O, aşa-i.

Nici o scuză; părea prea agitat să se gândească la asemenea trivialități. Am început şi eu să mă simt agitat, iar eu nici măcar nu aveam habar ce naiba se întâmpla.

— I l-am dat lui Mattie. Crezi că Whitmore asta a sunat-o pe Mattie să-l afle? I l-ar fi dat Mattie?

— Nu-s sigur nici că, dacă ar da Mattie peste Rogette arzând în flăcări, s-ar pişa pe ea ca s-o stingă.

— Eşti vulgar, Michael, *très vulgarino.*

Numai că râdea.

— Poate că a făcut rost de el cum a făcut Devore de al tău.

— Probabil că da, am spus. Nu ştiu ce se va întâmpla în lunile viitoare, dar acum sunt sigur că ea încă mai are acces la panoul personal de comandă al lui Max Devore. Şi dacă ştie cineva cum să apese butoanele de pe el, probabil că ea este. Te-a sunat din Palm Springs?

— Îhî. A spus că tocmai a încheiat o întâlnire preliminară cu avocații lui Devore cu privire la testamentul bătrânului. După spusele ei, bătrânul i-ar fi lăsat lui Mattie Devore optzeci de milioane de dolari moştenire.

Am fost redus la tăcere. Nu eram încă amuzat, dar cu siguranță eram uimit.

— Te dă pe spate, nu? a spus John cu voioşie.

— Vrei să spui că i i-a lăsat Kyrei, am zis într-un târziu. I i-a lăsat spre folosință *Kyrei.*

— Nu, tocmai asta nu a făcut. Am întrebat-o pe Whitmore de trei ori, dar a treia oară începeam deja să înțeleg. Nebunia lui avea o metodă. Nu cine ştie ce, dar destulă. Vezi tu, există o condiție. Dacă i-ar fi lăsat banii copilului minor şi nu mamei, condiția n-ar fi avut nici o greutate. E ciudat dacă stai să te gândeşti că nici Mattie nu a ieşit de multă vreme din statutul de minoră.

— Ciudat, am fost de acord şi m-am gândit la rochia ei alunecându-mi printre mâini şi la talia ei fină şi goală. M-am gândit şi la Bill Dean spunându-mi că bărbaţii care mergeau cu fetele de vârsta ei arătau la fel, că le ieşea limba din gură şi dacă şi-o ţineau închisă.

— Ce condiţie a pus bătrânul?

— Ca Mattie să rămână pe TR pentru un an după moartea lui Devore - până pe 17 iulie 1999. Poate pleca pentru o zi, dar trebuie să-şi facă culcuş în patul ei din TR-90 până la ora nouă în fiecare noapte, altfel pierde moştenirea. Ai auzit o prostie mai mare în viaţa ta? Pe lângă unele dintre vechile filme cu George Sanders, desigur?

— Nu, am spus şi mi-am amintit de vizita mea la Bâlciul Fryeburg cu Kyra. *Caută să capete custodia chiar şi după moarte,* îmi spusesem şi, desigur, acum se întâmpla acelaşi lucru. Le voia aici pe amândouă. Până şi după moarte voia să le ţină pe amândouă pe TR.

— O să ţină? am întrebat.

— *Desigur* c-o să ţină. Ţicnitu' ăla blestemat ar fi putut la fel de bine să scrie că-i va da optzeci de milioane de dolari dacă foloseşte tampoane absorbante albastre vreme de-un an. Dar ea-şi va primi cele optzeci de milioane, sigur că da. Sunt cât se poate de liniştit de asta. Am discutat deja cu trei dintre oamenii noştri care se ocupă cu moştenirile şi... crezi c-ar trebui să-l aduc pe unul dintre ei cu mine marţi, ce zici? Will Stevenson ar fi omul cheie în faza cu moştenirea, asta în cazul în care Mattie e de acord.

Aproape că se bâlbâia. Nu băuse nici măcar o picătură, mi-aş fi pus pielea la bătaie pentru asta, însă toate posibilităţile astea îl ameţiseră complet. Din punctul lui de vedere, ajunseserăm la partea cu au-trăit-până-la- -adânci-bătrâneţi a poveştii; Cenuşăreasa se întoarce de la bal printr-o ploaie de bănet.

— ... sigur că Will e puţin cam bătrân, spunea John, are cam vreo trei sute de ani, ceea ce-nseamnă că nu-i tocmai un tip distractiv la o petrecere, dar...

— Lasă-l acasă, ce zici? am spus. Va fi destulă vreme după aceea să luăm la bani mărunți testamentul lui Devore. Şi, în viitorul apropiat, nu cred că Mattie va avea vreo problemă să-şi dea seama cât de prostească e condiția aia. Tocmai şi-a primit înapoi postul la bibliotecă, ți-amintești?

— Mda, bizonul cel alb cade lat la pământ şi toată ciurda se-mprăştie! a exultat John. Uite-i cum se duc! Iar noul multimilionar se întoarce la îndosariat cărți şi trimis avertismente cititorilor care au uitat să returneze cărțile! Bine, marți o s-o punem doar de-o petrecere.

— Bine.

— Petrecem până ne vine rău.

— Ei bine... poate că noi, ăştia mai bătrâni, o să petrecem doar până ce ni se face puțin greață, crezi că-i bine aşa?

— Sigur. Deja l-am sunat pe Romeo Bissonette, iar el o să-l aducă şi pe George Kennedy, detectivul particular care-a aflat toate chestiile alea ilare despre Durgin. Bissonette spune că-i mortal Kennedy după ce-a băgat în el un pahar sau două. M-am gândit să aduc nişte friptură de la Peter Luger's, ți-am spus despre asta?

— Nu cred că mi-ai spus.

— Cele mai bune fripturi din lume. Michael, îți dai seama ce i s-a întâmplat femeii ăsteia? *Optzeci de milioane de dolari!*

— O să-l poată înlocui pe Scoutie.

— Hă?

— Nimic. O să vii mâine seară sau marți?

— Marți dimineață, în jur de zece, la Aeroportul Districtului Castle. Cu o cursă New England Air. Mike, te simți bine? Vorbeşti puțin ciudat.

— Sunt bine. Sunt unde trebuie să fiu. Cred.

— Ce vrea să însemne asta?

Ajunsesem afară, pe estacadă. În depărtare, tunetul a huruit. Era mai cald ca-n iad, nu sufla nici un firicel de aer. Apusul se împrăştia într-o strălucire palidă, periculoasă. Cerul arăta spre vest ca albul unui ochi injectat.

— Nu ştiu, am spus, dar am impresia că situația se va clarifica de la sine. Ne întâlnim la aeroport.

— Bine, a spus, apoi, pe o voce redusă, aproape deferentă: Optzeci de milioane de dolari americani blestemați.

— E-o grămadă de mălai, am fost de acord şi i-am urat noapte bună.

Am băut cafea neagră şi am mâncat pâine prăjită în bucătărie în dimineața următoare, uitându-mă la crainicul meteo de la televizor. Precum atâția alții în zilele noastre, avea o mină puțin furioasă, de parcă toate imaginile alea de radar îl aduseseră în pragul a ceva. Eu îi spun mina Mileniului Jocurilor Video.

— Ar trebuie să ne zbatem prin supa asta vreme de treizeci şi şase de ore, după care va avea loc o schimbare majoră, a spus acesta şi a arătat spre un fel de pată de-un gri-închis ce pândea în Vestul Mijlociu al continentului american. În interiorul ei dansau animate fulgere mici, aidoma unor bujii defecte. Dincolo de pată şi de fulgere, America părea senină până în ținutul deşertic, iar temperaturile afişate acolo erau cu nouă grade mai mici. - O să avem parte de temperaturi variind în jurul a treizeci şi cinci de grade astăzi şi nu ne putem aştepta la mai puțin la noapte sau dimineață. Mâine după-amiază însă, fronturile acestea de furtună vor ajunge în vestul Maine-ului, şi cred că veți vrea cu toții să fiți ținuți la curent asupra stării vremii. Înainte să ne întoarcem la o temperatură mai răcoroasă şi la un cer mai luminos miercuri, e foarte probabil să avem parte de furtuni violente, de ploi torențiale, în unele zone chiar de grindină. Tornadele sunt rare în Maine, dar unele oraşe din vestul şi centrul statului s-ar putea să sufere din cauza lor mâine. Ai legătura, Earl.

Earl, tipul care prezenta ştirile de dimineață, avea aspectul inocent- -musculos al unuia recent retras din formația de striptease Chippendales şi chiar citea de pe teleprompter ca unul.

— Oau, a spus el. Asta da prognoză, Vince. Tornadele, o posibilitate.

— Oau, am spus eu. Spune iarăşi oau, Earl. Fă-o pân' mă satisfaci.

— Măiculiță, a spus Earl doar să-mi facă în ciudă, şi a sunat telefonul.

M-am dus să răspund, aruncând în drum o privire ceasului care dădea din coadă. Fusese o noapte tăcută - nici un plânset, nici un strigăt, nici o aventură nocturnă —, însă chiar şi aşa, ceasul ăsta mă neliniştea. Atârna acolo pe perete, fără ochi şi mort, aidoma unui mesaj conținând doar veşti proaste.

— Alo?

— Domnul Noonan?

Cunoşteam vocea, dar preț de-o clipă, n-am ştiut de unde s-o iau. Şi asta pentru că mi se adresase cu domnul Noonan. Pentru Brenda Meserve fusesem Mike de aproape cincisprezece ani.

— Doamnă M.? Brenda? Ce...?

— Nu mai pot lucra pentru dumneavoastră, a spus într-o grabă. Îmi pare rău că nu vă pot da un preaviz - n-am mai încetat niciodată să lucrez pentru cineva fără preaviz, nici măcar pentru bețivu' ăla bătrân, domnul Croyden - dar nu am de ales. Vă rog să mă înțelegeți.

— A aflat Bill că te-am sunat? Jur pe Dumnezeu, Brenda, n-am suflat nici o vorbă...

— Nu. N-am vorbit cu el, şi nici el cu mine. Pur şi simplu nu mă mai pot întoarce la Sara Laughs. Am avut un vis urât azi-noapte. Un vis îngrozitor. Am visat că... cineva-i tare furios pe mine. Dacă vin acolo, poate c-o să am un accident. O să *pară* ca un accident, cel puțin, da'... n-o să fie.

Asta-i o copilărie, doamnă M, am vrut să spun. *Cu siguranță ai trecut de vârsta la care crezi în poveştile cu moroiaşi şi fantomuțe şi bestioare cu picioare lungi, pe care le auzi în jurul focului de tabără.*

Dar, sigur, nu puteam spune aşa ceva. Ce se petrecea în casa mea nu era o poveste de spus la focul de tabără. Ştiam asta, iar ea ştia că ştiu.

— Brenda, dacă ți-am provocat vreun necaz, îmi pare sincer rău.

— Duceți-vă de aici, domnule Noonan... Mike. Duceți-vă înapoi la Derry şi rămâneți acolo măcar pentru o vreme. Ăsta-i

cel mai bun lucru pe care-l puteți face acum.

Am auzit literele alunecând pe frigider şi m-am întors. De data asta chiar am văzut fructele şi legumele formând cercul. Acesta a rămas deschis în partea de sus destul de mult ca literele să poată intra înăuntru. Apoi, o lămâie mică din plastic a astupat gaura şi a completat cercul.

iâmăr,

au spus literele, apoi şi-au inversat locul, alcătuind

rămâi.

Apoi, atât cercul, cât şi literele s-au împrăştiat.

— Mike, *te rog.*

Doamna M. plângea.

— Înmormântarea lu' Royce are loc mâine. Toți locuitorii din TR care au un cuvânt de spus - bătrânii - or să fie acolo.

Da, sigur că vor fi. Bătrânii, acele mâini de oase care ştiau ce ştiau şi care țineau totul numai pentru ei. Numai că unii dintre ei vorbiseră cu soția mea. Royce însuşi vorbise cu ea. Acum, el era mort. La fel şi ea.

— Ar fi mai bine dacă n-ați mai fi pe aici. O puteți lua, poate, cu dumneavoastră şi pe tânăra aia. Pe ea şi pe fetiță.

Puteam însă să fac asta? Cumva, nu credeam că pot. Credeam că ne vom afla toți trei pe TR până se încheiau conturile... şi începeam să am o bănuială când avea să se întâmple asta. Venea furtuna. Poate chiar o tornadă.

— Brenda, mulțumesc că m-ai sunat. Şi nu te las să pleci. Hai să spunem că asta-i doar o învoire, ce zici?

— Bine... cum vreți. O să vă gândiți măcar la ce v-am spus?

— Da. Între timp, eu n-aş spune nimănui că m-ai sunat, bine?

— Nu! a spus, părând şocată. Apoi: Da' o să ştie. Bill şi Yvette... Dickie Brooks de la garaj... bătrânu' Anthony Weyland şi Buddy Jellison şi toți ăilalți... o să ştie. La revedere, domnule Noonan. Îmi pare rău. Pentru dumneavoastră şi

pentru soția dumneavoastră. Pentru sărmana de ea. Îmi pare atât de rău.

Apoi a închis.

Am ținut receptorul în mână multă vreme. Apoi, asemenea unui om într-un vis, l-am aşezat la loc în furcă, am traversat camera şi am luat ceasul fără ochi de pe perete. L-am aruncat în găleata de gunoi şi-am coborât la lac să înot, amintindu-mi de povestea aia a lui W. F. Harvey, "Căldură de august", cea care se termină cu fraza: "Căldura-i destul de mare să-i fure mințile unui om."

***

Când nu aruncă oamenii cu pietre după mine, nu sunt un înotător rău, însă prima tură de la mal la plută şi înapoi pe care am făcut-o a fost plină de mişcări ezitate şi lipsite de ritm - urâte - fiindcă mă tot aşteptam să se întindă ceva de pe fundul lacului şi să mă prindă. Băiatul înecat, poate. A doua tură a fost mai bine, iar când pornisem într-a treia mă bucuram deja de bătăile viguroase ale inimii şi de răceala mătăsoasă a apei mângâindu-mi corpul. Pe la jumătatea turei a patra, am urcat scările plutei şi m-am prăbuşit pe scândurile ei, simțindu-mă mai bine de când îi întâlnisem pe Devore şi pe Rogette Whitmore în seara zilei de vineri. Încă eram în zonă şi, pe deasupra, mai simțeam un val puternic de adrenalină năpădindu-mă. În starea aceasta, până şi consternarea pe care o simțisem când îmi spusese doamna M. că renunță la a mă mai servi se afla în declin. Avea să se întoarcă atunci când toată tărăşenia asta se va fi sfârşit; sigur c-o va face. Între timp, probabil că era mai bine că plecase.

Cineva-i tare furios pe mine. Aş putea avea un accident.

Chiar aşa. S-ar putea tăia singură. Ar putea cădea pe scările de la pivniță. Ar putea avea chiar şi o comoție cerebrală în timp ce traversează în fugă o parcare încinsă de soare.

M-am ridicat în picioare şi m-am uitat la Sara de pe deal, estacada ieşind în față dincoace de malul abrupt, traversele coborând spre apă. Nu eram afară din apă decât de câteva

minute, dar deja căldura lipicioasă se plia pe corpul meu, furându-mi vigoarea. Apa era nemişcată ca o oglindă. Puteam vedea casa reflectându-se în ea, iar în reflexie ferestrele Sarei erau nişte ochi pânditori.

Mi-am spus că punctul focal al manifestărilor - epicentrul - foarte probabil că era Strada dintre adevărata Sara şi imaginea ei înecată. *Aici s-a întâmplat,* spusese Devore. Iar bătrânii? Majoritatea dintre ei ştiau exact ce ştiam şi eu: că Royce Merrill fusese ucis. Şi nu era oare posibil - nu era oare *probabil* - ca lucrul acela care-l omorâse pe el să vină printre ei atunci când vor şedea în strane sau când se vor reculege în jurul mormântului? Că le va putea fura o parte din forță - vinovăția lor, amintirile lor, TR-nitatea lor - ca să-şi încheie mai uşor conturile?

Eram foarte bucuros că John avea să fie mâine la rulotă, la fel şi Romeo Bissonette, şi George Kennedy, care devenea atât de comic după ce lua un pahar sau două la bord. Eram bucuros că urma să nu fim doar eu şi Mattie şi Ki când se adunau bătrânii să-şi ia rămas bun de la Royce Merrill. Nu-mi mai păsa cine ştie cât de ce li se întâmplase celor de la Sara and the Red-Top, şi nici măcar cine îmi bântuia casa. Ce-mi doream era să trec de ziua de mâine şi-mi doream ca Mattie şi Ki să treacă de ziua de mâine. Urma să mâncăm înainte să înceapă să plouă şi după aia să lăsăm prezisa furtună să vină. Mi-am spus că, dacă le vom putea face față acestora, viețile şi viitorul nostru e posibil să se limpezească o dată cu vremea.

— Chiar aşa să fie? am întrebat. Nu m-am aşteptat la nici un răspuns - să vorbesc cu voce tare era un obicei pe care-l deprinsesem abia după venirea aici - dar, undeva în pădure la est de casă, o bufniță a țipat. O singură dată, ca pentru a spune că *aşa* era, treci de ziua de mâine şi lucrurile se vor limpezi. Țipătul aproape că mi-a amintit de altceva, o asociere care era mult prea străvezie s-o pot conceptualiza. Am încercat o dată sau de două ori, dar singurul lucru care mi-a venit în gând a fost titlul unui minunat roman vechi: *Am auzit bufnița strigându-mă pe nume*[{50}].

M-am rostogolit într-o parte pe plută şi am aterizat în apă, strângându-mi genunchii la piept aidoma unui copil sărind bombă. Am rămas sub apă cât de mult am putut, până ce aerul din plămâni a început să mi se pară că-i un lichid fiert şi îmbuteliat, apoi am ieşit la suprafață. Am bătut apa pe loc vreo douăzeci şi şapte de metri înainte să-mi recapăt răsuflarea, apoi mi-am fixat privirea asupra Doamnei Verzi şi am pornit spre mal.

Am ieşit anevoie, am pornit pe traverse în sus, apoi m-am oprit şi m-am întors la Stradă. Am rămas acolo pentru o clipă, adunându-mi curajul, apoi am mers spre locul unde mesteacănul îşi arcuia grațios pântecele deasupra apei. Am apucat curbura aceea albă aşa cum făcusem în seara zilei de vineri şi m-am uitat în apă. Eram convins c-o să văd copilul, ochii lui morți uitându-se în sus la mine de pe fața lui maronie, buhăită, şi că gura şi gâtul mi se vor umple din nou cu gustul apei de lac: *ajutor mă-nec las-mă sus O dulce Iisus las-mă sus*. Însă nu era nimic. Nici urmă de vreun copil mort, nici urmă de vreun baston *Boston Post* înfăşurat în panglică, nici urmă de gust de apă sălcie în gură.

M-am întors şi m-am uitat intens la fruntea cenuşie a stâncii ieşind din covorul de frunze şi plante moarte. Mi-am spus: *Acolo, chiar acolo,* însă acesta nu era decât un gând conştient şi lipsit de spontaneitate, mintea mea care dădea glas unei amintiri. Mirosul de descompunere şi convingerea că în acel loc se întâmplase ceva îngrozitor dispăruseră.

Când am ajuns înapoi în casă şi m-am dus să-mi iau un suc, am descoperit că uşa frigiderului era goală şi curată. Fiecare literă magnetică, fiecare fruct şi fiecare legumă dispăruse. Nu le-am mai găsit niciodată de atunci. Poate că le-aş fi găsit, probabil că le-aş fi găsit, dacă ar mai fi fost timp de aşa ceva, dar, în acea dimineață de luni, timpul aproape că expirase.

M-am îmbrăcat şi apoi am sunat-o pe Mattie. Am discutat despre viitoarea petrecere, despre cât era Ki de emoționată, despre cât era Mattie de agitată că trebuie să se întoarcă la

lucru vineri - se temea că localnicii se vor purta urât cu ea, însă într-un fel ciudat, femeiesc, se temea şi mai tare că aceştia vor fi *reci* cu ea, că o vor trata cu condescendență. Am discutat despre moştenire, şi mi-am dat seama imediat că ea nu crede că aşa ceva ar putea fi adevărat.

— Lance spunea că tatăl lui e genul de om care i-ar arăta o bucată de carne unui câine care moare de foame şi apoi ar mânca-o el, a spus Mattie. Dar atâta vreme cât am iarăşi unde lucra, n-o să mor de foame şi la fel şi Ki.

— Dar dacă într-adevăr *este* adevărat, banii...?

— Oh, dă-mi-dă-mi-dă-mi, a spus, râzând. Ce crezi că-s eu, nebună?

— Na. Apropo, ce se mai întâmplă cu oamenii din fligidolul lui Ki? Mai scriu ceva nou?

— Ăsta-i cel mai ciudat lucru, a spus. Au dispărut.

— Oamenii din fligidol?

— Nu ştiu nimic de ei, da' literele magnetice pe care i le-ai dat tu cu siguranță au dispărut. Când am întrebat-o pe Ki ce a făcut cu ele, a început să plângă şi a spus că le-a luat Allamagoosalum. A spus că el le-a mâncat în toiul nopții, când toată lumea dormea, fiindcă-i era foame.

— Allama-*cine*-salum?

— Allamagoosalum, a spus Mattie, părând amuzată într-un fel obosit. O altă moştenire micuță de la bunicul ei. E o formă alterată a cuvântului pe care-l folosea tribul Micmac pentru "omul negru" sau pentru "demon" - i-am căutat explicația în cărți, la bibliotecă. Kyra a avut multe coşmaruri cu demoni şi cu wendigos şi cu allamagoosalum în iarna şi primăvara trecute.

— Ce bunicuț dulce-a mai fost şi Devore, am spus afectat.

— Corect, un adevărat scump. Ki s-a simțit groaznic după ce şi-a pierdut literele; de-abia am reuşit s-o calmez până să vină maşina care o duce la ŞBV. Ki vrea să ştie dacă o să vii la Ultimele Exersări vineri după- -amiaza. Ea şi cu prietenul ei Billy Turgeon o să interpreteze povestea copilului Moise.

— N-aş rata-o pentru nimic în lume, am spus..., dar sigur că am ratat-o. Am ratat-o cu toții.

— Ai vreo idee unde ar fi putut dispărea literele ei, Mike?

— Nu.

— Ale tale-s în regulă?

— Ale mele-s în bună regulă, dar, desigur, ale mele nu scriu niciodată nimic, am spus, uitându-mă la uşa goală a propriului meu fligidol. Pe frunte aveam broboane de transpirație. Le simțeam strecurându-se în sprâncene precum uleiul. - Ai... nu ştiu... ai simțit ceva?

— Vrei să spui dacă nu l-am auzit cumva pe hoțul cel rău de alfabet când s-a strecurat pe fereastră?

— Ştii ce-am vrut să spun.

— Aşa cred.

O pauză.

— Mi s-a părut că aud ceva azi noapte, bine? Pe la trei dimineața, mai exact. M-am ridicat din pat şi am ieşit pe hol. Nu era nimic acolo. Dar... ştii cât a fost de cald în ultima vreme?

— Da.

— Ei bine, nu şi-n rulota mea, nu şi-n noaptea trecută. Era frig ca-n congelator. Jur că aproape mi-am putut vedea respirația.

Am crezut-o. La urma urmei, eu *chiar* mi-o văzusem pe-a mea.

— Erau literele atunci pe uşa frigiderului?

— Nu ştiu. Nu am mers pe hol destul de mult să văd în bucătărie. M-am uitat o dată scurt în jur şi am mers înapoi în pat. Aproape că *am fugit* înapoi în pat. Uneori am impresia că-n pat sunt în siguranță, ştii?

A râs cu nervozitate.

— E-o chestie copilărească. Plapuma e kryptonita omului negru. Doar că, la început, când am intrat sub aşternuturi... nu ştiu... mi s-a părut că acolo e deja cineva. De parcă s-ar fi ascuns cineva sub pat şi apoi... când m-am dus să verific holul... a urcat. Şi nici nu cred că era vorba de cineva cu gânduri bune.

Dă-mi înapoi cartea de omorât timpul, am gândit şi am tremurat.

— Cum? a întrebat Mattie tăios. Ce ai spus?

— Te-am întrebat cine crezi că a fost? Care a fost primul nume care ți-a venit în gând?

— Devore, a spus. *EL* Numai că nu era nimeni acolo.

O pauză.

— Îmi doresc să fi fost *tu* acolo.

— Şi eu îmi doresc asta.

— Mă bucur. Mike, ai vreo explicație pentru toate astea? Fiindcă-i foarte înfricoşător.

— Cred că poate...

Pentru o secundă am fost pe punctul de a-i spune ce se întâmplase cu propriile mele litere. Dar dacă începeam acum să vorbesc, unde aveam să mă opresc? Şi cât de multe lucruri puteam să mă aştept ca ea să creadă?

— ... poate că a luat chiar Ki literele. A umblat în somn şi le-a azvârlit sub rulotă sau ceva. Crezi că e posibil aşa ceva?

— Cred că-mi place chiar mai puțin ideea că a umblat Kyra în somn decât aceea că nişte fantome cu răsuflări reci au luat literele de pe frigider, a spus Mattie.

— Culc-o în pat cu tine astă-noapte, am spus şi am simțit gândul ei întorcându-se spre mine ca o săgeată: *Mai degrabă te-aş culca pe tine.*

Ce a spus ea, după o pauză scurtă, a fost:

— Treci pe aici astăzi?

— Nu cred, am spus.

Mânca iaurt cu aromă de fructe în tot acest timp, îl mânca puțin câte puțin.

— Ne întâlnim, însă, mâine. La petrecere.

— Sper să apucăm să mâncăm înainte să vină furtuna. Se zice că va fi cruntă.

— Sunt sigur c-o să apucăm.

— Şi încă te mai gândeşti? Te întreb doar pentru că, atunci când am reuşit în sfârşit să adorm la loc, te-am visat pe tine. Am visat că mă sărutai.

— Încă mă mai gândesc, am spus. Mă gândesc din greu.

Dar, în realitate, nu-mi amintesc să mă fi gândit la ceva foarte tare în acea zi. Ce-mi amintesc e că am pătruns din ce

în ce mai adânc în acea zonă pe care am explicat-o atât de strâmb. Când să se însereze, în pofida căldurii, am pornit într-o plimbare lungă - chiar până acolo unde Stradela Patruzeci şi doi dă în şosea. Întorcându-mă, m-am oprit la marginea Pajiştii Tidwell, uitându-mă cum lumina părăseşte cerul şi ascultând tunetul bubuind undeva deasupra New Hampshire-ului. M-a încercat încă o dată sentimentul acela că realitatea e foarte subțire, nu doar aici, ci pretutindeni; că e foarte întinsă, precum pielea peste venele şi țesuturile unui corp pe care nu-l putem cunoaşte niciodată cu certitudine în viața asta. M-am uitat la copaci şi am văzut brațe; m-am uitat la tufişuri şi am văzut fețe. Fantome, spusese Mattie. Fantome cu răsuflări reci.

Până şi timpul era subțire, mi se părea. Kyra şi cu mine chiar fuseserăm la Bâlciul Fryeburg - la o variantă a lui, în orice caz; chiar vizitaserăm anul 1900. Iar la poalele pajiştii, the Red-Tops aproape că erau acum prezenți, aşa cum fuseseră cândva, când locuiau în cabanele lor micuțe şi curate. Aproape că puteam auzi sunetul chitarelor lor, murmurul vocilor şi al râsetelor lor; aproape că puteam vedea strălucirile lanternelor lor şi aproape că miroseam frigăruile lor din carne de porc şi de vită. *"Spune-i, iubire, ți-aminteşti de mine?"* spunea unul dintre cântecele lor. *"Pai, nu-ți mai sunt iubită cum ți-am fost."*

Ceva a foşnit în tufişul din stânga mea. M-am întors într-acolo, aşteptându-mă s-o văd pe Sara păşind afară din pădure îmbrăcată în rochia lui Mattie şi încălțată în tenişii albi ai lui Mattie. În întunecime, aceştia vor părea aproape că plutesc singuri, până ce ea va ajunge lângă mine...

Nu era nimeni acolo, desigur. Fără îndoială că nu fusese decât Chuck Marmota, ducându-se acasă după o zi grea la birou. Eu, însă, nu mai voiam să mă aflu aici afară, urmărind cum lumina se scurge din zi şi cum ceața se ridică din pământ. M-am întors spre casă.

În loc să intru în casă, când am ajuns, am pornit pe potecă spre studioul lui Jo, unde nu mai fusesem din noaptea când,

visând, mi-am adus înapoi IBM-ul. Drumul îmi era luminat de sclipirile intermitente ale fulgerelor cauzate de căldură.

Aerul din studio era cald, dar nu stătut. Simțeam mirosul unei arome piperate care era de-a dreptul plăcută şi m-am întrebat dacă sunt cumva unele dintre plantele lui Jo. Era un aparat de aer condiționat şi aici, şi acesta funcționa - l-am pornit şi apoi n-am făcut decât să stau în fața lui pentru scurtă vreme. Atâta aer rece probabil că nu făcea bine corpului meu supraîncălzit, dar îi dădea o senzație minunată.

În alte privințe totuşi nu mă simțeam la fel de minunat. M-am uitat în jur cu un sentiment crescând de ceva prea greu să fie doar tristețe; părea a fi disperare. Cred că era cauzată de contrastul dintre cât de puțin rămăsese din Jo în Sara Laughs şi cât de mult din ea încă mai era aici. Mi-am închipuit căsnicia noastră ca un soi de casă de jucărie —şi nu tocmai asta înseamnă, într-o mare parte, o căsnicie? să te joci de-a casa? - în care numai jumătate dintre lucruri au aderență. Au aderență din cauza unor magneți mici sau a unor cabluri ascunse. Cineva venise şi ne ridicase casa de jucărie de un colț - cel mai uşor lucru din lume şi cred că ar trebui să fiu recunoscător că nu se hotărâse cineva să-şi ia avânt şi să şuteze sărmana căsulie până dincolo de nori. A ridicat-o doar de colțul acela, vedeți voi. Lucrurile mele îşi păstraseră aderența, dar tot ce-i aparținuse lui Jo alunecase...

Afară din casă şi aici înăuntru.

— Jo? am întrebat şi m-am aşezat pe scaun.

N-am primit nici un răspuns. Nici un bubuit în perete. Nici o cioară sau bufniță care să țipe din pădure. M-am aşezat mâna pe biroul ei, acolo unde fusese maşina de scris, şi i-am mângâiat suprafața, adunând pe degete o patină de praf.

— Mi-e dor de tine, iubire, am spus şi am început să plâng.

Când mi-au secat lacrimile - din nou - mi-am şters fața cu poalele tricoului, aşa cum face un copil mic, apoi m-am uitat doar prin jur. Pe biroul ei era fotografia aceea cu Sara Tidwell şi pe perete era o fotografie de care nu-mi aminteam - aceasta din urmă era veche, în tonuri sepia şi lemnoasă. În centrul ei se afla o cruce din lemn de mesteacăn de-un stat de om, într-

un luminiş mic de pe-o pantă de lângă lac. Luminişul pierise acum din geografia locului, cel mai probabil, fusese demult umplut de copaci.

M-am uitat la borcanele ei cu ierburi şi cu secţiuni de ciuperci, la sertarele ei cu fişe, la bucăţile ei de covoare persane. La covorul de iută verde de pe jos. La recipientul cu creioane de pe birou, creioanele pe care ea le atinsese şi le folosise. Am ţinut unul dintre ele cu vârful deasupra unei pagini albe de hârtie pentru o clipă sau două, dar nu s-a întâmplat nimic. Simţeam că există viaţă în cameră şi simţeam că sunt privit... dar nu simţeam că sunt *ajutat.*

— Ştiu o parte din poveste, dar nu destul, am spus. Dintre toate lucrurile pe care nu le ştiu, poate cel mai important este cine a scris "ajută mattie" pe uşa frigiderului. Tu ai scris-o, Jo?

Nici un răspuns.

Am mai rămas locului o vreme - sperând împotriva oricărei speranţe, presupun - apoi m-am ridicat, am închis aparatul de aer condiţionat, am stins becurile şi m-am întors la casă, păşind în lumina blândă şi bâlbâită a fulgerelor nefocalizate. Am şezut pe estacadă pentru puţin timp, privind în noapte. La un anumit moment, mi-am dat seama că scosesem bucata de panglică albastră din buzunar şi că o treceam cu nervozitate printre degete, făcând căuşe mici cât pentru o jumătate de fund de pisică. Să fi venit chiar din anul 1900? Ideea mi se părea absolut nebunească şi, în acelaşi timp, absolut normală. Noaptea se întindea încinsă şi tăcută. Mi-am închipuit bătrânii de pe tot cuprinsul TR-ului - poate chiar şi în Motton şi Harlow - pregătindu-şi hainele de înmormântare pentru mâine. În rulota dublă de pe Wasp Hill Road, Ki şedea pe podea, urmărind la video caseta cu *Cartea junglei* - Baloo şi Mowgli cântau "The Bare Necessities". Mattie stătea întinsă pe canapea cu picioarele sus, citind cel mai recent roman semnat Mary Higgins Clark şi cântând o dată cu desenul animat. Amândouă purtau pijamale de vară, a lui Ki roz, a lui Mattie albă.

După scurtă vreme, le-am pierdut din simțuri; abilitatea aceasta a dispărut aşa cum dispare uneori semnalul radio noaptea târziu. M-am dus în dormitorul din aripa de nord, m-am dezbrăcat şi m-am târât până în capul patului meu nefăcut. Am adormit aproape instantaneu.

M-am trezit pe la miezul nopții simțind că-şi trece cineva degetul încins în sus şi-n jos pe mijlocul spatelui meu. M-am întors pe spate şi, atunci când a fulgerat, am văzut că în pat la mine stătea o femeie. Era Sara Tidwell. Rânjea. În ochi nu avea pupile.

— O, dulceață, aproape că m-am întors, a şoptit ea în întuneric.

Am simțit că dă să mă atingă din nou, dar când fulgerul a luminat încă o dată dormitorul, partea aceea de pat era goală.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Inspirația nu-i întotdeauna o chestiune legată de fantome care mişcă magneți pe uşile frigiderelor, iar în dimineața zilei de marți am avut o minunăție de strălufgerare. Mi-a venit atunci când mă bărbieream şi nu mă preocupa altceva decât să nu uit cumva să cumpăr bere pentru petrecere. Şi precum toate inspirațiile cele mai bune, a răsărit absolut de nicăieri.

M-am grăbit să ajung în sufragerie, nu tocmai fugind, ştergându-mi din mers spuma de ras de pe față. Am aruncat o privire furtivă la culegerea de rebusuri *Chestii grele* care zăcea peste manuscris. La asta mersesem prima dată să descifrez "du-te vertical nouăsprezece" şi "du-te vertical nouăzeci şi doi". E adevărat că nu era un punct de pornire lipsit de logică, dar ce avea de-a face *Chestii grele* cu TR-90? O cumpărasem de la librăria Mr Paperback din Derry şi, din cele aproximativ treizeci de rebusuri pe care le rezolvasem, toate în afară de şase le rezolvasem până acum în Derry. Nici nu mă puteam aştepta ca fantomele de pe TR să arate vreun interes pentru culegerea mea de rebusuri de la Derry. Cartea de telefon, pe de altă parte...

Am înşfăcat-o de pe masa din sufragerie. Chiar daca acoperea întreaga parte sudică a Districtului Castle - Motton, Harlow şi Kashwakamak, la fel ca şi TR-ul - era destul de subțire. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să verific paginile albe să văd dacă *erau* măcar nouăzeci şi două. Erau. Cei cu *Y* şi *Z* se terminau la pagina nouăzeci şi şapte.

Ăsta era răspunsul. Trebuia să fie.

— M-am prins, nu-i aşa? l-am întrebat pe Bunter. Aicea-i.

Nimic. Nici măcar un clinchet din partea clopoțelului.

— Să te fut - ce ştie un cap împăiat de elan despre o carte de telefon?

Du-te vertical nouăsprezece. Am întors la pagina nouăsprezece, acolo unde litera *F* era corect scoasă în evidență. Am început să-mi trec degetul în jos pe prima coloană şi, făcând asta, emoțiile nerăbdării mi-au dispărut. Al nouăsprezecelea nume de pe pagină era Harold Failles. Nu-mi spunea nimic. Mai erau şi nişte Felton-i şi Fenner-i, un Filkersham şi mai mulți Finney, şase Flaherty şi mai mulți Fosse-i decât ai putea aduna într-o biserică. Ultimul nume de pe pagină era Framingham. Nici ăsta nu-mi spunea nimic, dar...

Framingham, Kenneth P.

M-am holbat la asta pentru o clipă. Începea să răsară o idee. Nu avea nimic de-a face cu mesajele de pe uşa frigiderului.

Nu vezi ce crezi că vezi, mi-am spus. *Asta-i ca atunci când cumperi un Buick albastru...*

— Vezi Buick-uri albastre peste tot, am spus. Aproape că trebuie să-ți croieşti drum printre ele.

Dar îmi tremurau mâinile când am întors la pagina nouăzeci şi doi.

Aici se aflau cei cu *T* din sudul Districtului Castle, împreună cu câțiva cu *U* ca Alton Ubeck şi Catherine Udell, doar pentru diversitate. Nu m-am obosit să văd care e al nouăzeci şi doilea de pe pagină; cartea de telefon nu era, la urma urmei, cheia rebusurilor magnetice. Mi-a sugerat totuşi ceva de-o importanță copleşitoare. Am închis cartea, am ținut-

o doar în mână pentru o clipă (pe copertă, oameni fericiți, cu greble pentru cules afine), apoi am deschis la întâmplare, de data asta la cei cu *M.* Şi, o dată ce ştii ce cauți, îți sare direct în ochi.

Atâția de *K!*

O, erau Steven-i şi John-i şi Martha; era un Meserve, G., şi un Messier, V, şi un Jayhouse, T. Şi, totuşi, din nou şi din nou, am văzut inițiala *K* acolo unde oamenii îşi exersaseră dreptul de a nu-şi lista numele mic. Erau cel puțin douăzeci de inițiale *K* numai la pagina cincizeci, şi o altă duzină de inițiale C. Cât despre numele însele...

Erau doisprezece de Kenneth la această pagină aleasă aleatoriu din secțiunea *M,* incluzând şi trei Kenneth Moore şi doi Kenneth Munter. Erau patru de Catherine şi două de Katherine. Era o Casey, o Kiana şi o Kiefer.

— Sfinte Christoase, parcă ar fi precipitații radioactive, am şoptit.

Am frunzărit paginile, nevenindu-mi să cred ce vedeam şi, totuşi, văzându-le. Kenneth, Katherine şi Keith erau peste tot. Am văzut şi numele de Kimberly, Kim şi Kym. Mai erau Cammie, Kia (da, şi ne crezuserăm atât de originali), Kiah, Kendra, Kaela, Keil şi Kyle. Kirby şi Kirk. Era o femeie pe nume Kissy Bowden, şi era un bărbat pe nume Kito Rennie - Kito, acelaşi nume ca al unuia dintre oamenii din fligidolul lui Kyra. Şi pretutindeni, depăşind nişte inițiale atât de frecvente ca *S* şi *T* şi *E,* erau acele inițiale *K.* Dansau toate în fața ochilor mei.

M-am întors să mă uit la ceas - nu voiam să-l fac pe John Storrow să aştepte la aeroport, Christoase, nu - şi nu era nici un ceas pe perete. Sigur că nu era. Bătrânei Pisici Nebune îi zburaseră veghetorii în timpul unei manifestări metapsihice. Am articulat un râset puternic, măgăresc, care m-a speriat puțin - nu era râsetul unei persoane tocmai sănătoase la cap.

— Stăpâneşte-te, Mike, am spus. Inspiră adânc, fiule.

Am inspirat. Am ținut aerul în plămâni. I-am dat drumul. M-am uitat la ecranul digital al cuptorului cu microunde. Opt şi un sfert. Aveam destul timp până la venirea lui John. M-am întors la cartea de telefon şi am început s-o răsfoiesc cu viteză.

Avusesem o a doua lovitură de inspirație - nu o strălucire copleşitoare ca prima, dar cu mult mai precisă, după cum s-a dovedit.

Maine-ul de vest e-o zonă relativ izolată - seamănă puțin cu ținutul deluros din sud - s-a înregistrat însă mereu o migrațiune restrânsă de oameni din alte părți ("câmpeni" e termenul pe care-l folosesc localnicii când se simt animați de dispreț) şi, în ultimul sfert de veac, aceasta a devenit o zonă populară pentru bătrânii încă în putere ce vor să pescuiască şi să facă schi, acum că au ieşit la pensie. Cartea de telefon te ajută destul de mult să-i separi pe nou veniți de localnicii vechi. Babicki-i, Paretti-i, O'Quindlan-i, Donahue-i, Smolnack-i, Dvorak-i, Blindermeyer-i - toți sunt veniți de altundeva. Toți sunt câmpeni. Jalbert-i, Meserve-i, Pillsbury, Spruce-i, Therriault-i, Perrault-i, Stanchfield-i, Starbird-i, Dubay - toți sunt din Districtul Castle. Înțelegeți ce vă spun, nu-i aşa? Când vezi o coloană întreagă de Bowie la pagina doisprezece, ştii că oamenii ăştia sunt pe aici de destulă vreme să apuce să se relaxeze şi să-şi împrăştie ca lumea genele lor de Bowie.

Erau puține inițiale *K* şi nume cu *K* printre Paretti-i şi Smolnack-i, dar numai puține. Concentrările masive erau toate legate de familiile care se aflau aici de destulă vreme să absoarbă atmosfera locului. Să inspire precipitațiile radioactive. Numai că nu era tocmai vorba de radiații, ci de...

Mi-am închipuit imediat o lespede funerară neagră, mai înaltă decât cel mai înalt copac de lângă lac, un monolit care-şi arunca umbra peste jumătate din Districtul Castle. Imaginea aceasta era atât de limpede şi atât de îngrozitoare, că mi-am acoperit ochii, lăsând cartea de telefon să cadă pe masă. M-am dat în spate de lângă ea, tremurând. Să-mi ascund ochii a părut din contră să limpezească şi mai mult imaginea: o lespede atât de enormă, că ascundea vederii soarele; TR-90 zăcea la poalele ei asemenea unui buchet de flori de înmormântare sau a unui porumbel pentru jertfa ceremonială. Fiul Sarei Tidwell se înecase în lacul Dark Score... sau *fusese* înecat în el. Însă ea lăsase urma trecerii lui prin viață. O memorializase. M-am întrebat dacă mai

observase cineva din oraş ceea ce tocmai observasem eu. Nu mi se părea că asta era foarte posibil; când deschizi o carte de telefon, cel mai adesea cauți un nume distinct, nu citeşti pagini întregi rând cu rând. M-am întrebat dacă *Jo* observase lucrul ăsta - dacă ştiuse că aproape fiecare familie cu rădăcini în partea asta de lume îşi botezase, într-un fel sau altul, cel puțin un copil după numele fiului mort al Sarei Tidwell.

Jo nu fusese proastă. Mi-am spus că probabil observase.

M-am întors la baie, m-am săpunit din nou şi am făcut încă un duş. Când am terminat, m-am întors la telefon şi am ridicat receptorul. Am format trei cifre, apoi m-am oprit, uitându-mă spre lac. Mattie şi Ki se treziseră şi erau în bucătărie, amândouă purtau şorțuri, amândouă debordau de nerăbdare. Urma să aibă loc o petrecere! Urmau să poarte haine de vară frumoase şi noi, şi muzica se va auzi de la combina audio cu CD a lui Mattie! Ki o ajuta pe Mattie să facă foile clocante pentru toltu' cu flăguțe şi, cât timp se coceau foile, ele vor face salatele. Dacă o sunam pe Mattie şi-i spuneam: *Fă-ți câteva bagaje, tu şi cu Ki o să petreceți o săptămână la Disney World* cu mine, Mattie va crede că glumesc, apoi îmi va spune să mă grăbesc şi să termin să mă îmbrac, ca să pot fi la aeroport când va ateriza avionul lui John. Dacă aş insista, mi-ar reaminti că Lindy Briggs îi oferise slujba înapoi, dar că oferta s-ar anula cât ai clipi dacă ea nu s-ar prezenta prompt la ora două în după-amiaza zilei de vineri la bibliotecă. Dacă aş continua să insist, mi-ar spune pur şi simplu nu.

Fiindcă nu doar eu eram în zonă, nu? Nu eram eu singurul care simțea energia.

Am repus receptorul în furca-încărcător, apoi m-am dus înapoi în dormitorul din aripa de nord. Când terminam cu îmbrăcatul, cămaşa mea cea nouă părea deja udă la subsuoară; era la fel de cald în dimineața aceea cum fusese şi în ultima săptămână, poate chiar mai cald. Însă aveam suficient timp să ajung la aeroport. Niciodată nu avusesem

mai puțin chef de ducă, dar aveam să merg. Mikey la datorie, ăsta eram eu. Mikey la blestemata aia de datorie.

John nu-mi comunicase numărul zborului cu care venea, dar, la Aeroportul Districtului Castle, asemenea informații de-abia dacă sunt necesare. Punctul acesta forfotitor de transport e format din trei hangare şi un terminal care era înainte stația de alimentare A - când lumina bate puternic pe partea de nord, ruginită, a micuței clădiri, încă mai poți vedea forma acelui *A* cu aripi. Nu există pistă de decolare. Paza e asigurată de Lassie, bătrâna cățea rasa ciobănesc a lui Breck Pellerin, care-şi petrece zilele prăbuşită pe podeaua acoperită cu linoleum, ridicând o ureche spre tavan de fiecare dată când aterizează sau decolează câte un avion.

Mi-am vârât capul în biroul lui Pellerin şi l-am întrebat dacă avionul de ora zece de la Boston vine la timp. A zis că vine, deşi el spera ca amicu' pe care îl aşteptam fie să-şi ia zboru' pân' pe la mijlocu' dup-amiezii, fie să rămână peste noapte. Vine vreme urâtă, pă bune, da. Venea ceva ce Breck Pellerin numea vreme *'le 'tricã.* Ştiam bine la ce se referea, fiindcă, în sistemul meu nervos, electricitatea aceea părea că sosise deja.

M-am dus pe partea cu pista a terminalului şi m-am aşezat pe o bancă ce făcea reclamă la magazinul Cormier's Market (ZBOARĂ ÎN ALIMENTARA NOASTRĂ PENTRU CEA MAI BUNĂ CARNE DIN MAINE).

Soarele semăna cu un nasture argintiu îndesat pe versantul estic al unui cer alb şi încins. Vreme de dureri de cap, ar fi numit-o mama mea, însă urma să se schimbe. Aveam să mă țin de speranța asta cât de tare puteam.

La zece şi zece, am auzit un zumzet ca de viespe dinspre sud. La şi un sfert, un soi de avion de jucărie a coborât dintre norii grei, s-a legănat pe pistă şi-a venit să parcheze lângă terminal. Nu erau decât patru pasageri, iar John Storrow a fost primul care a coborât. Am zâmbit când l-am văzut. A trebuit să zâmbesc. Purta un tricou negru cu WE ARE THE CHAMPIONS scris pe piept şi o pereche de pantaloni scurți

kaki, care scoteau la iveală o pereche perfectă de picioare de orăşean: albe şi osoase. Încerca să tragă după el atât o geantă frigorifică Styrofoam, cât şi o servietă. Am apucat geanta frigorifică, poate cu cinci secunde înainte s-o scape, şi am aşezat-o sub braţ.

— Mike! a strigat, ridicând o mână, cu palma îndreptată spre mine.

— John! am răspuns cam pe aceeaşi notă *(idem,* e cuvântul care-i vine imediat în minte unui împătimit de rebusuri) şi i-am lovit palma cu a mea. Faţa lui de-o frumuseţe comună s-a despicat într-un zâmbet, iar eu am simţit o uşoară împunsătură de vinovăţie. Mattie nu-şi exprimase preferinţa pentru John - ba chiar invers, de fapt —, iar el nu-i rezolvase practic nici o problemă; asta o făcuse Devore însuşi înainte să apuce John să facă măcar o mişcare în apărarea ei. Şi, totuşi, am simţit înţepătura aceea neplăcută.

— Haide, a spus el. Hai să ieşim din zăpuşeala asta. Sper că ai aer condiţionat în maşină!

— Absolut.

— Dar casetofon? Ai casetofon? Dacă da, o să-ţi pun să asculţi ceva ce-o să te facă să juisezi.

— Nu cred că am mai auzit vreodată cuvântul ăsta folosit într-o discuţie, John.

Zâmbetul s-a arătat din nou, iar eu am observat că e plin de pistrui. Era ca băiatul şerifului Andy, Opie, ajuns barman.

— Sunt avocat. Eu folosesc în discuţii cuvinte care nici măcar n-au fost inventate încă. Deci ai casetofon?

— Sigur că am.

Am arătat spre geanta frigorifică.

— Cotlete?

— Ba bine că nu. De la Peter Lauge's. Ăia-s...

— ... cei mai buni din lume. Mi-ai spus asta.

Intrând în terminal, cineva a spus:

— Michael?

Era Romeo Bissonette, avocatul care avusese grijă de mine la depoziţie. Într-o mână ţinea o cutie înfăşurată în hârtie albastră şi legată cu o panglică albă. Lângă el, tocmai

ridicându-se dintr-unul dintre scaunele acelea deşelate, se afla un tip înalt cu un ciuf de păr cărunt. Era îmbrăcat într-un costum maro, o cămaşă albastră şi o cravată de cow-boy, cu sigla unui club de golf încrustată pe inel. Semăna mai mult cu un fermier în ziua licitației decât cu un tip care te-ar face să te tăvăleşti pe jos de râs după ce lua la bord unu sau două pahare, însă nu aveam nici o îndoială că el era detectivul particular. A păşit peste câinele ciobănesc şi mi-a strâns mâna.

— Sunt George Kennedy, domnule Noonan. Sunt încântat să vă cunosc. Soția mea a citit fiecare carte pe care ați scris-o până acum.

— Păi, mulțumeşte-i din partea mea.

— Aşa voi face. Am una în maşină - o ediție cu coperte cartonate...

Părea timid, aşa cum par foarte mulți când ajung la momentul când trebuie să ceară ceva.

— Mă-ntrebam dacă ați semna-o pentru ea când aveți timp.

— Aş fi încântat s-o fac, am spus. Chiar acum e mai bine, ca să nu uit mai apoi.

M-am întors spre Romeo.

— Mă bucur te văd, Romeo.

— Spune-mi Rommie, a zis el. Şi eu mă bucur să te văd.

A întins cutia.

— George şi cu mine am luat asta împreună. Ne-am gândit că meriți ceva frumos pentru că ai ajutat o domniță la ananghie.

Kennedy *chiar* semăna acum cu un bărbat care ar putea fi distractiv după câteva pahare. Genul acela de om care n-ar sta nici o clipă pe gânduri să sară pe cea mai apropiată masă, să-şi facă fustă din fața de pe ea şi apoi să danseze. M-am uitat la John, care mi-a răspuns cu ridicarea aceea din umeri care înseamnă hei, nu mă-ntreba pe *mine.*

Am desfăcut funda din satin, mi-am strecurat degetul sub banda scotch care ținea hârtia laolaltă apoi am ridicat privirea. L-am surprins pe Rommie Bissonette chiar când îl lovea cu cotul pe Kennedy. Acum rânjeau amândoi.

— Sper că nu-i ceva înăuntru care-o să sară la mine şi să facă buga- -buga, nu, băieți? am întrebat.

— Categoric, nu, a spus Rommie, însă rânjetul i s-a lărgit.

Ei bine, putea fi la fel de şmecher ca şi tipul de lângă el. Probabil. Am desfăcut ambalajul, am deschis cutia albă de dedesubt, am scos la iveală o bucată pătrată de bumbac, am îndepărtat-o. Zâmbisem în tot acest timp, dar acum am simțit zâmbetul încovrigându-se şi dispărându-mi de pe buze. Am simțit ceva încolăcindu-se în sus şi pe şira spinării şi cred că am fost cât pe ce să scap cutia din mâini.

Era masca de oxigen pe care o ținuse Devore în poală când ne întâlnirăm pe Stradă, cea din care sorbise din când în când, în vreme ce el şi cu Rogette țineau pasul cu mine, încercând să mă facă să rămân unde apa era adâncă, destul de mult încât să mă înec. Rommie Bissonette şi George Kennedy mi-o aduseseră ca pe scalpul unui duşman răpus, iar eu trebuia să consider gestul *comic*...

— Mike? a întrebat Rommie nelinişti t. Mike, te simți bine? N-a fost decât o glumă...

Am clipit şi am observat că nu era deloc o mască de oxigen - pentru numele lui Dumnezeu, cum de putusem fi atât de prost? Pentru început, era mai mare ca masca lui Devore; apoi, era făcută dintr-un plastic opac, nu transparent. Era...

Am scos o tentativă de chicot. Bissonette părea incredibil de uşurat. La fel şi Kennedy. John nu părea decât încurcat.

— Comic, am spus. Parcă ar fi o fofoloancă din plastic, nu?

Am scos dinăuntrul măştii micuțul microfon şi l-am lăsat să se bălăngănească. Se legăna înainte şi înapoi la capătul firului, amintindu-mi de coada ceasului-pisică.

— Ce dracu-i asta? a întrebat John.

— Avocat de pe Park Avenue, i-a spus Rommie lui George, scoțând şi mai tare în evidență accentul, aşa că a sunat *Av 'ca dă pă Paa-aak Avăniu.* N-ai văz't niciodată aşa ceva, nu, amice? Nu, dom'le, sigur că nu. - Apoi s-a întors la vorbirea normală, ceea ce a fost într-un fel o uşurare. Am trăit toată viața în Maine şi, pentru mine, latura amuzantă a accentelor de yankei burleşti s-a cam subțiat. - E o Stenomask.

Stenograful care întocmea procesul verbal al depoziției lui Mike purta una de asta. Mike se tot uita la el...

— Mă scotea din minți, am spus. Închipuie-ți un boşorog care şede în colț şi bodogăneşte în Masca lui Zorro.

— Gerry Bliss sperie o mulțime de oameni, a spus Kennedy.

Vorbea pe-o voce joasă, huruită.

— El e ultimul de pe-aici care mai poartă aşa ceva. Mai are vreo zece sau unsprezece în depozit. Ştiu, fiindcă de la el am cumpărat-o pe asta.

— Sper că ți-a luat pe ea mai mult decât valorează, am spus.

— Mi s-a părut că ar fi un suvenir frumos, a spus Rommie, dar pentru o clipă am crezut că ți-am dat cutia cu mâna retezată - urăsc când încurc în felul ăsta cutiile de cadou. Care-i treaba?

— A fost un iulie lung şi încins, am spus. Să zicem că asta-i de vină.

Am apucat Stenomask-ul cu un deget de curea şi l-am legănat.

— Mattie a spus să fim acolo până la unsprezece, ne-a comunicat John. O să bem bere şi-o să aruncăm cu Frisbee-ul.

— Mă pricep să fac lucrurile astea destul de bine, a spus George Kennedy.

Afară, în parcarea minusculă, George s-a dus la Altima sa prăfuită, a scotocit pe bancheta din spate, şi a scos la iveală un exemplar muncit din *Bărbatul în cămaşă roşie.*

— Frieda m-a făcut s-o aduc pe asta. Le are şi pe alea noi, dar asta e preferata ei. Scuze pentru cum arată - a citit-o de vreo şase ori.

— Asta e şi preferata mea, am spus, ceea ce era adevărat. Şi-mi place să văd o carte cu mulți kilometri la bord.

Şi asta era adevărat.

Am deschis cartea, m-am uitat aprobator la o pată de ciocolată demult uscată de pe supracopertă şi apoi am scris: *Pentru Frieda Kennedy, al cărei soț mi-a dat o mână de*

ajutor. Mulțumesc că l-ai împărțit cu mine, şi mulțumesc că m-ai citit, Mike Noonan.

Aceasta a fost o dedicație lungă pentru mine - de obicei, scriu doar *Cele mai bune urări* sau *Mult noroc,* însă voiam să mă revanşez pentru expresia aceea îmboțită pe care mi-o citiseră pe față când deschisesem micuțul lor cadou surpriză. În vreme ce scriam, George m-a întrebat dacă nu lucrez la un nou roman.

— Nu, am spus. Am pus deocamdată bateriile la reîncărcat. I-am dat cartea înapoi.

— N-o să-i placă Friedei să audă asta.

— Nu. Dar îl are între timp pe *Bărbatul în cămaşă roşie.*

— Venim noi după voi, a spus Rommie şi s-a auzit un tunet de departe, dinspre vest. Nu a fost mai puternic ca tunetele care se auziseră din vreme în vreme în ultima săptămână, însă acesta nu fusese un tunet uscat. Ştiam asta cu toții, şi cu toții ne-am uitat în direcția aceea.

— Crezi c-o să apucăm să mâncăm înainte să vină furtuna? m-a întrebat George.

— Mda. Apucăm.

Am condus până la poarta parcării şi apoi m-am uitat la dreapta să văd dacă nu vine cumva vreo maşină. Făcând asta, l-am văzut pe John uitându-se gânditor la mine.

— Ce-i?

— Mattie a spus că *scrii,* atâta tot. S-a-ntors cartea cu curu' la tine sau ceva?

Prietenul meu din copilărie era la fel de vie ca întotdeauna, de fapt... Însă nu avea niciodată să fie terminată. Ştiam lucrul ăsta în dimineața aceasta la fel de bine cum ştiam că urma să vină ploaia. Băieții din beci se hotărâseră din cine ştie ce motiv să şi-l ia înapoi. Să-i întreb de ce, s-ar putea să nu fie o idee atât de bună - răspunsurile s-ar putea să fie neplăcute.

— Ceva. Nu-s sigur încă ce.

Am intrat pe autostradă, m-am uitat în oglinda retrovizoare şi i-am văzut pe Rommie şi pe George venind în urma noastră

în micuța Altima a lui George. America a devenit o țară plină de oameni mari în maşini mici.

— Ce vrei să ascult? Dacă-i karaoke făcut de tine, mă lipsesc. Ultimul lucru din lume pe care vreau să-l aud eşti tu cântând "Bubba Shot the Jukebox Last Night".

— Oh, e ceva mai bun decât asta, a spus. Cu mult mai bun.

Şi-a deschis servieta, a scotocit prin ea şi a scos o carcasă din plastic pentru casete audio. Banda dinăuntru era marcată cu 7-20-98 - ieri.

— Îmi place asta, a spus.

S-a aplecat în față, a deschis radioul, apoi a introdus caseta în aparat.

Speram să-mi fi luat porția de surprize neplăcute pentru acea dimineață, însă mă înşelam.

— Scuze, trebuia doar să mai scap de un telefon, a spus John din difuzoarele Chevy-ului meu pe vocea lui cea mai caldă, cea mai avocățească. Aş fi pariat un milion de dolari că picioarele lui osoase nu erau la vedere când fusese înregistrată caseta asta.

S-a auzit un râset, în acelaşi timp hârşâit şi spart. Mi s-a strâns stomacul la auzul lui. Mi-am amintit de ea cum o văzusem prima dată, stând afară, în fața Barului Apusului de Soare, purtând pantaloni scurți negri peste un costum de baie negru, întreg. Stând acolo şi semănând cu un refugiat dintr-un iad al dietelor severe.

— Vrei să spui că trebuia să-ți porneşti aparatul de înregistrat, a spus, iar eu mi-am amintit cum mi se păruse că-şi schimbă culoarea apa când îmi aplicase ea lovitura aceea serioasă în spatele capului. Dintr-un portocaliu-deschis într-un stacojiu-întunecat. Şi apoi începusem să înghit apa lacului. - Nu face nimic. Înregistrează tot ce vrei.

John s-a întins brusc şi a scos caseta.

— Nu e nevoie să auzi asta, a spus. Nu are substanță. Am crezut c-o să te dea pe spate s-o auzi pălăvrăgind, dar... omule, arăți groaznic. Vrei să conduc eu? Eşti alb ca o bucată blestemată de var.

— Pot conduce, am spus. Dă-i drumul, pune caseta. După aceea o să-ți povestesc despre o mică aventură pe care am avut-o în seara de vineri... dar o s-o păstrezi doar pentru tine. Ei nu trebuie să ştie - mi-am aruncat degetul mare peste umăr spre Altima - şi nici Mattie nu trebuie să ştie. Mai cu seamă Mattie.

S-a întins după casetă, apoi a ezitat.

— Eşti sigur?

— Mda. De vină a fost doar că am auzit-o vorbind aşa din senin. Tonul vocii ei. Christoase, e bună înregistrarea.

— Doar ce-i mai bun pentru firma Avery, McLain şi Bernstein. Avem protocoale foarte stricte despre ce putem înregistra, că tot veni vorba. Asta dacă te întrebai cumva.

— Nu mă întrebam. Îmi închipui că oricum nici una nu e admisă ca probă la proces, nu?

— În unele cazuri rare e posibil ca judecătorul să accepte o înregistrare audio, dar nu din cauza asta procedăm aşa. O astfel de casetă i-a salvat viața unui bărbat în urmă cu patru ani, cam pe arunci când m-am alăturat eu firmei. Tipul se află acum în Programul de Protecție a Martorilor.

— Să ascultăm.

S-a aplecat înainte şi a apăsat butonul.

John: "Cum e-n deşert, doamnă Whitmore?"

Whitmore: "Cald."

John: "Se desfăşoară bine aranjamentele? Ştiu cât pot fi de dificile astfel de momente..."

Whitmore: "Ştiți foarte puțin, domnule avocat, ascultați la mine. Putem să terminăm cu prostiile?"

John: "Considerați că am terminat."

Whitmore: "Ați transmis condițiile testamentare ale domnului Devore nurorii sale?"

John: "Da, doamnă."

Whitmore: "Răspunsul ei?"

John: "Nu am nici unul de transmis. S-ar putea să am după ce va fi validat testamentul domnului Devore. Dar sigur

ştiți că astfel de codicile sunt rareori acceptate ca parte de dosar juridic."

Whitmore: "Ei bine, dacă domnița aia pleacă din oraş, mai vedem noi, nu-i aşa?"

John: "Presupun că aşa e."

Whitmore: "Pe când petrecerea de victorie?"

John: "Mă scuzați?"

Whitmore: "O, haide. Am şaizeci de întâlniri astăzi, plus un şef de îngropat mâine. Te duci acolo să sărbătoreşti cu ea şi cu fiica ei, nu-i aşa? Ştiai că l-a invitat şi pe scriitor? Amicu' ei de tăvăleală?"

John s-a întors spre mine plin de veselie.

— Ai auzit cât pare de nervoasă? Încearcă să se ascundă, dar nu poate. O mănâncă pe dinăuntru!

De-abia dacă l-am auzit. Mă aflam în zonă, alături de ceea ce spunea ea

(scriitorul amicu ei de tăvăleala)

şi de ceea ce era *dincolo* de ce spunea ea. O nuanță din spatele cuvintelor. *Vrem doar să vedem cât de mult poți înota,* strigase ea către mine.

John: "Nu cred că ceea ce facem eu sau prietenii lui Mattie vă priveşte, doamnă Whitmore. Pot să vă sugerez respectuos să chefuiți cu prietenii dumneavoastră şi s-o lăsați pe Mattie Devore să chefuiască alături de ai...

Whitmore: "Transmite-i lui un mesaj."

Mie. Vorbea despre mine. Apoi mi-am dat seama că era ceva chiar mai personal decât atât - vorbea *cu* mine. Poate că fizic era de cealaltă parte a țării, dar vocea şi spiritul ei pizmaş erau chiar aici în maşină cu noi.

Şi testamentul lui Max Devore. Nu porcăria aia lipsită de sens pe care o aşezaseră avocații lui pe hârtie, ci *testamentul*[51] lui. Bastardul ăla bătrân era la fel de mort ca şi Damocles, dar da, în mod sigur încă mai căuta să câştige custodia.

John: "Cui să-i transmit un mesaj, doamnă Whitmore?"

Whitmore: "Spune-i că nu a răspuns însă întrebării domnului Devore."

John: "La ce întrebare vă referiți?"

Te suge pizda ei?

Whitmore: "Întreabă-l. O să ştie."

John: "Dacă vă referiți la Mike Noonan, îl puteți întreba chiar dumneavoastră. O să-l întâlniți în toamna asta la Curtea de Autentificare a Districtului Castle."

Whitmore: "Nu prea cred. Testamentul domnului Devore a fost întocmit şi parafat aici."

John: "Chiar şi aşa, va fi validat în Maine, acolo unde a murit. Sunt convins de asta. Şi când o să pleci data viitoare din Districtul Castle, Rogette, o s-o faci posedând mai multe cunoştințe privitoare la procesul legislativ."

Pentru prima dată, părea furioasă, vocea ei ajungând la un croncănit subțire.

Whitmore: "Dacă crezi..."

John: "Nu cred. Ştiu. La revedere, doamnă Whitmore."

Whitmore: "Ai face bine să te ții departe de..."

S-a auzit un clic, zumzetul tonului, apoi o voce de robot spunând:

— Nouă patruzeci A.M.... ora Americii... douăsprezece.

John a apăsat EJECT, şi-a luat caseta şi a depozitat-o la loc în servietă.

— I-am închis în nas.

Părea că e un om care-ți povesteşte despre prima lui sărire cu paraşuta.

— Chiar am făcut-o. Era nervoasă, nu-i aşa? N-ai spune că era grav scoasă din minți?

— Mda.

Asta era ceea ce voia să audă, dar nu era şi ceea ce credeam eu cu adevărat. Scoasă din minți, da. *Grav* scoasă din minți? Poate că nu. Fiindcă nu locul şi starea mentală a lui Mattie o interesaseră pe ea; Rogette sunase să vorbească cu mine. Să-mi spună că se gândeşte la mine. Să-mi trezească amintiri despre cum e să baţi apa pe loc în vreme ce-ți curge sângele în valuri de la spatele capului. Să mă sperie. Şi reuşise.

— Care era întrebarea la care n-ai răspuns? m-a întrebat John.

— Nu ştiu la ce se referea, am spus, dar *ştiu* să-ți spun de ce m-am albit puțin auzindu-i vocea. Asta dacă poți fi discret şi dacă vrei să asculți.

— Avem de făcut treizeci de kilometri; spune-mi.

I-am povestit despre cele întâmplate vineri seara. Nu am îngreunat versiunea aceasta cu viziunile şi cu fenomenele supranaturale prin care trecusem; nu era decât Michael Noonan care ieşise să se plimbe pe Stradă la apus. Stăteam lângă un mesteacăn care atârna deasupra apei, urmărind soarele roşiatic intrând după munți, când veniseră ei în spatele meu. De la momentul în care Devore se avântase asupra mea cu scaunul său cu rotile şi până la punctul când am ajuns înapoi pe pământ întreg, am păstrat în mare parte adevărul.

Când am terminat, John a rămas la început într-o tăcere perfectă. Aceasta era o dovadă a cât de pe nepregătite îl luasem; în condiții normale era o meliță la fel de mare ca şi Ki.

— Ei bine? am întrebat. Comentarii? Întrebări?

— Ridică-ți părul să pot vedea în spatele urechii.

Am făcut ce-mi ceruse, scoțând la iveală un plasture Band-Aid şi o umflătură mare. John s-a aplecat spre mine să o studieze ca un puşti observând cicatricele de război ale prietenului său, în timpul recreației.

— Sfinte păzeşte, a spus într-un sfârşit.

A fost rândul meu să nu spun nimic.

— Puțoii ăia bătrâni au încercat să te înece.

N-am spus nimic.

— Au încercat să te înece pentru că o ajutai pe Mattie.

Acum *chiar* nu am spus nimic.

— Şi nu ai depus nici o plângere?

— Am avut de gând, am spus, dar mi-am dat seama apoi că voi părea doar un nemernic plângăcios. Şi un mincinos, cel mai probabil.

— Cât de mult crezi că ştie Osgood despre asta?

— Despre faptul că au încercat să mă înece? Nimic. El nu-i decât un mesager.

Încă o porție din tăcerea aceea neobişnuită din partea lui John. După câteva secunde, a întins mâna şi a atins umflătura din spatele capului meu.

— Au!

— Scuze.

O pauză.

— Iisuse. După aia s-a dus înapoi la Warrington şi-a tras cuiul. Iisuse. Michael, n-aş fi pus niciodată caseta aia dacă aş fi ştiut că...

— Nu face nimic. Dar să nu-ți treacă vreodată prin gând să-i povesteşti lui Mattie. Doar nu port degeaba părul în felul ăsta peste ureche.

— Crezi că o să-i povesteşti *vreodată!*

— Poate. Într-o zi, când el va fi mort de destul de mult timp să putem râde că am înotat cu hainele pe mine.

— S-ar putea să treacă o vreme, a spus.

— Mda. S-ar putea.

Ne-am continuat drumul în tăcere. Îl simțeam pe John încercând să găsească un fel de-a readuce zilei veselia, şi l-am iubit pentru asta. S-a aplecat înainte, a deschis radioul şi a găsit ceva zgomotos şi zbuciumat de Guns 'n Roses: bun venit în junglă, iubire, ne distrăm şi ne jucăm.

— Petrecem până ne vine rău, a spus. Corect?

Am surâs. Nu a fost uşor, cu sunetul vocii bătrânei aceleia încă stând agățat de mine ca un scaiete, dar am reuşit.

— Dacă insişti, am spus.

— Insist, a spus. Cu siguranță.

— John, eşti un tip cumsecade pentru un avocat.

— Şi tu eşti unul cumsecade pentru un scriitor.

De data aceasta, surâsul de pe fața mea mi s-a părut mai natural şi s-a păstrat mai multă vreme. Am trecut de semnul pe care scria TR-90 şi, făcând asta, soarele a străbătut prin negură şi a inundat ziua în lumină. A părut o prevestire a vremurilor bune ce urmau, asta până să mă uit spre vest. În partea aceea, negri în lumina soarelui, am văzut norii de furtună adunându-se deasupra crestelor lui White Mountain.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Pentru bărbați, cred, dragostea e formată din părți egale de poftă carnală şi mirare. Mirarea o înțeleg femeile. Pofta carnală cred doar că o înțeleg. Foarte puține - poate una din douăzeci - au vreo idee despre ce înseamnă ea cu adevărat sau despre cât de adânc e înrădăcinată. Probabil că e mai bine aşa, pentru liniştea somnului şi a sufletului lor. Iar eu nu vorbesc despre pofta carnală a satirilor sau a violatorilor sau a molestatorilor; vorbesc despre pofta carnală a vânzătorilor de încălțăminte şi a directorilor de licee.

Ca să nu mai pomenesc de scriitori şi avocați.

Am intrat în curtea lui Mattie la unsprezece fără zece minute şi, parcându-mi Chevy-ul lângă Jeepul ei mâncat de rugină, uşa rulotei s-a deschis şi Mattie a apărut pe treapta de sus. Mi-am înghițit respirația şi, lângă mine, l-am auzit pe John înghițind-o şi el pe-a lui.

Era fără îndoială cea mai frumoasă tânără pe care o văzusem vreodată în viața mea, cum stătea acolo în pantaloni scurți trandafirii şi într-o bluză asortată. Pantalonii nu erau atât de scurți să fie curviştini (cuvântul mamei mele), dar erau destul de scurți să fie provocatori. Bluza era susținută de două bretele petrecute peste umeri şi lăsa vederii destulă piele bronzată să te facă să visezi cu ochii deschişi. Părul îi cădea peste umeri. Zâmbea şi făcea din mână. Mi-am spus: *A reuşit - du-o în salonul clubului country chiar acum, îmbrăcată chiar aşa cum e, şi le va închide gura tuturor.*

— O, Doamne, a spus John. În voce i se citea o soi de tânjire consternată. - Doar asta şi o pungă de cartofi prăjiți.

— Mda, am spus. Bagă-ți ochii înapoi în cap, flăcăule.

Am schițat un gest cu mâinile făcute căuş care simboliza tocmai acțiunea aceasta. George, între timp, îşi oprise Altima lângă noi.

— Haide, am spus, deschizând portiera. E timpul să petrecem.

— Nu pot s-o ating, Mike, a spus John. O să mă topesc.

— Haide, nătângule.

Mattie a coborât scările, trecând pe lângă ghiveciul în care era plantată roşia. Ki era în spatele ei, îmbrăcată într-o ținută asemănătoare cu a mamei ei, doar că într-o nuanță de verde-închis. Era iarăşi ruşinoasă, am observat; se ținea cu o mână de piciorul lui Mattie şi avea degetul mare de la cealaltă, în gură.

— Au sosit băieții! Au sosit băieții! a strigat Mattie, râzând, şi s-a aruncat în brațele mele. M-a îmbrățişat strâns şi m-a sărutat la colțul gurii. I-am răspuns la îmbrățişare şi am sărutat-o pe obraz. Apoi a trecut la John, a citit mesajul de pe tricoul lui, şi-a lovit palmele ca într-un aplaudat şi apoi l-a îmbrățişat. Acesta i-a răspuns cu o îmbrățişare destul de serioasă pentru unul care se temea să nu se topească, mi-am spus, ridicând-o de pe pământ şi rotind-o prin aer, în vreme ce ea se ținea agățată de gâtul lui şi râdea.

— Domniță bogată, domniță bogată, domniță bogată! a scandat John, apoi a aşezat-o la loc pe tălpile din plută ale papucilor ei albi.

— Domniță liberă, domniță liberă, domniță liberă! a scandat ea în răspuns. La dracu' cu bogăția!

Înainte ca el să poată răspunde, ea l-a sărutat apăsat pe gură. Brațele lui s-au ridicat s-o prindă de mijloc, însă ea s-a dat în spate înainte s-o poată apuca. S-a întors spre Rommie şi George, care stăteau umăr lângă umăr şi semănau cu nişte tipi dornici să-ți dea explicații amănunțite despre preceptele Bisericii Mormonilor.

Am făcut un pas înainte, dorind să fac prezentările, dar mi-a luat-o John înainte, unul dintre brațele lui reuşind să-şi

îndeplinească în cele din urmă misiunea - i-a încercuit mijlocul, conducând-o în față către cei doi bărbați.

Între timp, o mână micuță s-a strecurat într-a mea. M-am uitat în jos şi am văzut-o pe Ki uitându-se în sus la mine. Fața ei era gravă şi palidă şi la fel de frumoasă în fiecare detaliu ca a mamei sale. Părul ei blond, proaspăt spălat şi strălucitor, era prins la spate cu o bucată de catifea.

— Cre' că oamenii din fligidol nu mă plac acum, a spus ea. Râsetul şi nonşalanța ei dispăruseră, cel puțin pentru moment. Părea pe punctul de a plânge. - Toate litelele mele s-au dus pa-pa.

Am ridicat-o şi am aşezat-o în leagănul brațului meu, aşa cum făcusem în ziua în care o văzusem umblând în mijlocul lui Route 68 în costum de baie. Am sărutat-o pe frunte şi apoi pe vârful nasului. Pielea ei era o mătase perfectă.

— Ştiu că s-au dus, am spus. O să-ți cumpăr altele.

— Plomiți?

Ochii ei albaştri-închis s-au uitat îndoielnici țintă la mine.

— Promit. Şi o să te învăț cuvinte deosebite ca "zigot" şi "spongios". Ştiu o mulțime de cuvinte deosebite.

— Câte?

— O sută optzeci.

Tunetul a huruit în vest. N-a părut puternic, însă, cumva, era mai concentrat. Ochii lui Ki s-au îndreptat într-acolo, apoi s-au întors la mine.

— Mi-e fiică, Mike.

— Frică? De ce?

— De nu ştiu ce. De tanti în lochia lui Mattie. De bălbații pe cale i-am văzut.

Apoi s-a uitat peste umărul meu.

— Uite că vine mami.

Am auzit o mulțime de actrițe debitând replica *Nu în fața copiilor* pe exact acelaşi ton. Kyra s-a răsucit în cercul protector al brațelor mele.

— Lasă-mă jos.

Am aşezat-o. Mattie, John, Rommie şi George au venit lângă noi. Ki a fugit la Mattie, care a ridicat-o şi apoi ne-a aruncat o

privire ca un general supraveghindu-şi trupele.

— Ai adus berea? m-a întrebat.

— Da, doamnă. O ladă de Bud şi o duzină de sucuri de tot soiul. Plus limonade.

— Minunat. Domnule Kennedy...

— George, doamnă.

— George, atunci. Şi dacă-mi mai spui încă o dată doamnă, o să te pocnesc în nas. Sunt Mattie. Vrei să mergi până la magazinul general Lakeview - a arătat cu degetul spre magazinul de pe Route 68, aflat la vreo opt sute de metri distanță de noi - şi să cumperi nişte gheață?

— Sigur că da.

— Domnul Bissonette...

— Rommie.

— În spatele rulotei e-o grădină mică, Rommie. Poți găsi vreo două lăptuci frumoase?

— Cred că mă descurc.

— John, hai să punem carnea în frigider. Cât despre tine, Michael...

A arătat spre grătar.

— Cărbunii sunt d-ăia care se aprind singuri - aruncă doar un chibrit între ei şi dă-te mai departe. Fă-ți datoria.

— Cum ziceți, bună doamnă, am spus, şi m-am lăsat în genunchi în fața ei. Gestul ăsta a scos într-un sfârşit un chicot de la Ki.

Râzând, Mattie m-a luat de mână şi m-a ajutat să mă ridic în picioare.

— Haide, sir Galahad, a spus. O să plouă. Vreau să fiu la adăpost în casă şi prea sătulă să mai pot sări atunci când o să înceapă.

La oraş, toate petrecerile încep cu salutări la uşă, cu strângerea hainelor şi cu acele ciudate sărutări de la distanță (când a început, mai exact, bizareria *asta* socială?). La țară, acestea încep cu diverse îndatoriri. Aduci, cari, scormoneşti după diverse lucruri, cum ar fi cleştii pentru grătar şi mănuşile pentru gătit. Gazda pune doi bărbați să mişte din

loc masa pentru picnic, apoi se hotărăşte că a fost de fapt mai bine acolo de unde o luaseră şi-i roagă s-o pună la loc. Şi, la un moment dat, descoperi că te distrezi.

Am pus cărbuni unul peste altul până ce au început să semene cu piramida de pe săculeț, apoi i-am atins cu flacăra de la un chibrit. S-au aprins destul de satisfăcător şi m-am dat în spate, ştergându-mă cu antebraţul la frunte. Poate că urma să vină răcoarea şi aerul curat, dar cu siguranță acestea nu erau încă destul de aproape. Soarele răzbătuse printre nori şi lumina zilei trecuse de la fadă la orbitoare, şi totuşi înspre vest continuau să se adune nori de furtună, negri şi netezi ca satinul. Parcă i s-ar fi spart o venă a nopții în cerul de acolo.

— Mike?

M-am uitat în spate la Kyra.

— Ce e, iubire?

— O să ai glijă de mine?

— Da, am spus, absolut fără nici o ezitare.

Preț de o clipă, ceva în legătură cu răspunsul meu - poate doar viteza cu care a venit - a părut s-o neliniştească pe fetiță. Apoi a zâmbit.

— Bine, a spus. Uite că vine omu' cu gheața!

George se întorcea de la magazin. A parcat maşina şi a coborât. M-am dus într-acolo cu Kyra, ea ținându-mă de mână şi legănând-o posesivă înainte şi înapoi. Rommie a venit cu noi, jonglând în mâini trei căpățâni de lăptuci - nu mi se părea că-i o amenințare prea mare pentru tipul pe care-l urmărise Ki cu fascinație în parc, sâmbătă seara.

George a deschis portiera din spate a Altimei şi a scos două pungi cu gheață.

— Magazinul era închis, a spus. Semnul spunea REDESCHIDEM LA 17. Mi s-a părut că-i cam mult să aştept până atunci, aşa că am luat gheața şi am vârât banii prin deschizătura pentru poştă.

Închiseseră pentru înmormântarea lui Royce Merrill, desigur. Renunțaseră la aproape o zi întreagă de vânzări în plin sezon turistic numai ca să-l conducă pe bătrân pe ultimul

drum. Era într-un fel un gest emoționat. Mi s-a părut că e în acelaşi timp şi un gest înfricoşător.

— Pot să duc nişte gheață? a întrebat Kyra.

— Cred că da, dar să nu te apuce tremuriciul, a spus George şi a aşezat cu grijă o pungă de două kilograme cu gheață în brațele îndreptate înainte ale lui Ki.

— Tlemuliciu', a spus Kyra, chicotind. A pornit spre rulotă tocmai atunci când Mattie ieşea afară. John era în spatele ei şi se uita la ea cu ochii unui câine de vânătoare împuşcat în viscere. - Mami, uite! M-a apucat tlemuliciu'!

Am luat eu cealaltă pungă.

— Ştiu că-i afară lada cu gheață, dar nu o țin cumva închisă cu lacătul?

— Sunt prieten bun cu cele mai multe lacăte, a spus George.

— Oh. Înțeleg.

— Mike! Prinde!

John mi-a aruncat un Frisbee roşu. Acesta a plutit către mine, dar prea sus. Am sărit după el, l-am prins şi, dintr-o dată, Devore mi-a apărut iarăşi în gând: *Ce-ai pățit, Rogette? Niciodată n-ai aruncat ca o fată. Dă în el!*

M-am uitat în jos şi am văzut-o pe Ki uitându-se în sus.

— Nu te gândi la lucluli tliste, a spus.

I-am zâmbit, apoi i-am aruncat Frisbee-ul.

— Bine, fără lucruri triste. Haide, scumpete. Aruncă-l lui mami. Hai să vedem dacă poți.

Mi-a zâmbit înapoi, s-a întors şi a executat o aruncare rapidă, perfectă către mama ei - aruncarea a fost atât de viguroasă, că Mattie aproape n-a fost în stare să-l prindă. Indiferent de ce altceva mai era Kyra Devore, era campioană în devenire la Frisbee.

Mattie i-a aruncat Frisbee-ul lui George, care s-a întors, poalele absurdului său veston maroniu fluturând, şi l-a prins expert cu spatele. Mattie a râs şi a aplaudat, tivul bluzei flirtând cu buricul ei.

— Te dai în spectacol! a strigat John de pe scări.

— Gelozia-i un sentiment atât de urât, i-a spus George lui Rommie Bissonette, şi i-a aruncat Frisbee-ul. Rommie i l-a proiectat înapoi lui John, dar a făcut o burtă mare şi s-a izbit sec de peretele rulotei. În timp ce se grăbea John pe scări în jos să-l prindă, Mattie s-a întors spre mine.

— Combina muzicală e pe măsuța pentru cafea din sufragerie, lângă un teanc de CD-uri. Majoritatea dintre ele sunt cam vechi, dar cel puțin sunt cu muzică. Vrei să le aduci afară?

— Sigur.

Am intrat în rulotă, unde era cald în pofida ventilatoarelor montate strategic, care făceau ore suplimentare. M-am uitat la mobila sumbră, de serie, şi la încercarea destul de nobilă a lui Mattie de a-i conferi o anume personalitate: reproducerea aceea după van Gogh care ar fi trebuit să pară nelalocul ei în chicinetă, dar nu părea, stampa lui Edward Hopper, *Vulturii de noapte,* de deasupra sofalei, perdelele vopsite în fâşii care ar fi făcut-o pe Jo să râdă. Exista o temeritate aici, care m-a făcut din nou să-mi pară rău pentru ea şi să fiu iarăşi furios pe Max Devore. Mort sau în viață, voiam să-i trag un şut în fund.

M-am dus în sufragerie şi am văzut noul roman de Mary Higgins Clark pe măsuța de la capătul sofalei, cu semnul de carte care ieşea dintre paginile lui. Zăcând lângă el într-un mic morman erau câteva bentițe de prins părul pentru fetițe - ceva mi se părea familiar la ele, deşi nu-mi aminteam să o fi văzut pe Ki purtând vreodată aşa ceva. Am rămas acolo încă o clipă, încruntându-mă, apoi am apucat combina muzicală şi CD-urile şi am ieşit afară.

— Hei, băieți, am spus. Ce mai aşteptați, să pornească distracția.

Până să danseze ea, am fost bine. Nu ştiu dacă are vreo importanță pentru voi, dar pentru mine are. N-am avut nimic până să danseze. După aceea, am fost pierdut.

Am mers cu Frisbee-ul în spatele casei, în parte pentru a nu scoate din sărite vreun localnic pornit spre înmormântare cu

gălăgia şi buna noastră dispoziție, în mare parte pentru că spatele casei lui Mattie era un loc de joacă mai bun - pământ drept şi iarbă joasă. După vreo două prinderi eşuate, Mattie şi-a aruncat pantofii de dans, s-a avântat desculță în casă şi a ieşit încălțată în tenişi. După asta, s-a descurcat mult mai bine.

Am aruncat Frisbee-ul, ne-am strigat insulte unul altuia, am băut bere, am râs mult. Ki nu s-a prea omorât cu prinsul, dar avea un braț fantastic pentru un copil de trei ani şi a jucat cu stil. Rommie pusese combina muzicală pe scările din spate ale rulotei şi aceasta emitea o ceață de muzică de la sfârşitul anilor optzeci şi începutul anilor nouăzeci: U2, Tears for Fears, the Eurythmics, Crowded House, A Flock of Seagulls, Ah-Hah, the Bangles, Melissa Etheridge, Huey Lewis and the News. Mi se părea că ştiu fiecare cântec, fiecare solo de chitară.

Am transpirat şi am alergat în lumina de după-amiază. Am urmărit picioarele lungi şi bronzate ale lui Mattie cum aleargă şi am ascultat izbucnirile vesele de râs ale Kyrei. La un moment dat, Rommie Bissonette a căzut lat la pământ, tot mărunțişul căzându-i din buzunare, iar John a râs până ce a trebuit să se aşeze undeva. Lacrimile îi curgeau din ochi. Ki a fugit la el şi i-a sărit în poala lipsită de apărare. "Uuuf!" a strigat, uitându-se la mine cu nişte ochi sclipitori, răniți, în vreme ce, fără îndoială, boaşele lui lovite încercau să i se cațere înapoi în corp.

— Kyra *Devore!* a strigat Mattie, uitându-se înțelegătoare la John.

— L-am ghidilat pe plopliu' meu fundaş, a spus Ki cu mândrie.

John i-a zâmbit şters şi s-a ridicat anevoie în picioare.

— Da, a spus. Asta ai făcut. Iar arbitrul cere o aruncare de la unsprezece metri pentru fault.

— Eşti bine, omule? l-a întrebat George.

Părea îngrijorat, însă vocea lui zâmbea.

— Sunt bine, a spus John şi i-a aruncat Frisbee-ul. Acesta s-a rotit ezitant de-a lungul curții. - Haide, aruncă. Hai să vedem ce poți.

Tunetul a huruit şi mai tare, însă norii negri se aflau încă la vest de noi; cerul de deasupra rămânea de-un albastru-jilav. Păsările încă mai cântau şi greierii încă mai zumzăiau în iarbă. Deasupra grătarului se vedeau valuri de căldură şi curând trebuia să punem la prăjit cotletele de New York ale lui John. Frisbee-ul încă zbura, roşu pe fundalul verde al ierbii şi al copacilor, pe fundalul albastru al cerului. Eu încă eram stăpânit de pofta carnală, însă toate celelalte senzaţii erau încă normale - bărbaţii sunt stăpâniţi de pofta carnală pe tot întinsul lumii şi tot timpul, iar podul de gheaţă tot nu se topeşte. Însă ea a dansat, a dansat şi totul s-a schimbat.

Era o melodie veche de-a lui Don Henley, una pigmentată de un solo de chitară cu adevărat nebunesc.

— O, Doamne, ador piesa asta, a strigat Mattie.

Frisbee-ul a venit în direcţia ei. L-a prins, l-a lăsat să cadă din mână, a păşit pe el ca şi când era un spot de lumină roşie încinsă aruncat pe-o scenă de discotecă, şi a început să se scuture. Şi-a pus mâinile mai întâi în spatele capului şi apoi pe şolduri şi apoi la spate. A dansat stând cu vârful tenişilor pe discul de Frisbee. A dansat fără să se mişte. A dansat aşa cum se spune în cântecul ăla - ca un val pe un ocean.

"*Guvernul a pus sub supraveghere toaleta bărbaţilor de la discoteca din localitate,*

Şi tot ce vrea ea să facă e să danseze, să danseze...

Să-i facă pe băieţi să nu mai vândă

toate armele ce le cad în mâini,

Tot ce vrea ea să facă, tot ce vrea ea să facă e să danseze."

Femeile sunt sexy când dansează - incredibil de sexy - dar nu la asta am reacţionat eu şi nu din cauza asta am reacţionat cum am reacţionat. Cu pofta carnală mă puteam descurca, dar asta era mai mult decât o simplă poftă carnală, şi cu asta nu mă puteam descurca. Era ceva ce mi-a furat aerul din plămâni şi m-a făcut să mă simt complet la voia ei. În acea clipă, ea era cea mai frumoasă fiinţă pe care o

văzusem vreodată, nu doar o femeie frumoasă în pantaloni scurți şi bustieră, care dansa pe loc pe un Frisbee, ci însăşi Venus adusă la viață. Era tot ce-mi lipsise în ultimii patru ani, atunci când fusesem atât de complet de debusolat, că nu-mi dădusem seama că-mi lipsea ceva. Mă furase de ultimele bariere de apărare pe care le mai avusesem. Diferența de vârstă nu conta. Dacă aveam să par în ochii oamenilor că-mi atârnă limba din gură chiar dacă țin gura închisă, atunci aşa să fie. Dacă-mi pierdeam demnitatea, mândria, conştiința de sine, atunci aşa să fie. Patru ani de singurătate mă învățaseră că sunt alte lucruri şi mai grave de pierdut.

Cât de mult a stat acolo, dansând? Nu ştiu. Probabil că nu mult, nici măcar un minut, şi apoi şi-a dat seama că ne uităm vrăjiți la ea - fiindcă, la un anumit nivel, toți au văzut ce am văzut eu şi au simțit ce am simțit eu. Pentru acel minut sau cât de mult o fi fost, nu cred că vreunul dintre noi am consumat prea mult oxigen.

A coborât de pe discul de Frisbee, râzând şi roşindu-se în obraji în acelaşi timp, confuză, dar nu chiar incomodată.

— Îmi pare rău, a spus. Pur şi simplu... ador piesa asta.

— Tot ce vrea ea să facă e să danseze, a spus Rommie.

— Da, uneori asta-i tot ce vrea ea să facă, a spus Mattie, şi s-a înroşit şi mai tare în obraji. Vă rog să mă scuzați, trebuie să folosesc toaleta.

Mi-a aruncat Frisbee-ul şi apoi a luat-o la fugă spre rulotă.

Am inspirat adânc, încercând să-mi revin înapoi la realitate şi am observat că şi John făcea acelaşi lucru. George Kennedy purta o mină uşor uluită, de parcă-i dăduse cineva un sedativ uşor şi acesta în sfârşit îşi făcea efectul.

Tunetul a bubuit. De data aceasta, *chiar* a părut mai aproape.

Am trimis Frisbee-ul spre Rommie.

— Ce crezi?

— Cred că-s îndrăgostit, a spus, şi-apoi a părut că-şi administrează singur o scuturătură mentală - era un lucru pe care i-l puteai citi în ochi. Mai cred şi că ar trebui să ne

ocupăm de cotletele alea dacă vrem să mâncăm afară. Vrei să mă ajuți?

— Sigur.

— Te ajut şi eu, a spus John.

Ne-am dus înapoi la rulotă, lăsându-i pe George şi pe Kyra să se joace singuri. Kyra îl întreba pe George dacă prinsese vreodată vreun criminal. În bucătărie, Mattie stătea lângă frigiderul deschis şi aşeza cotletele pe-un platou.

— Slavă Domnului că ați venit. Tocmai eram pe cale să mă abandonez instinctelor şi să înfulec una dintre astea aşa cum e. Sunt cele mai frumoase lucruri pe care le-am văzut vreodată.

— Tu eşti cel mai frumos lucru pe care *eu* l-am văzut vreodată, a spus John.

Era de-o sinceritate desăvârşită, însă zâmbetul pe care i l-a oferit ea era distras şi puțin năucit. Mi-am făcut o însemnare mentală: să nu complimentezi niciodată o femeie pentru frumusețea ei când are în mâini două bucăți de cotlet crude. Cumva, pur şi simplu nu face moara să producă.

— Cum te pricepi să prăjeşti carne? m-a întrebat. Spune-mi adevărul, fiindcă astea-s mult prea bune să le distrugi.

— Am tactica mea.

— Bine, eşti angajat. John, tu eşti asistentul. Rommie, ajută-mă să fac salatele.

— Cu plăcere.

George şi Ki veniseră în fața rulotei şi şedeau acum în şezlonguri ca doi vechi camarazi la clubul lor londonez. George îi povestea lui Ki cum îi prinsese pe Rolfe Neadau şi pe Adevărata Gaşcă Rea din Lisbon Street în 1993.

— George, ce ai pățit la *nas?* a întrebat John. Ți s-a *lungit* atât de tare.

— Vrei să ne laşi? a spus George. Sunt în mijlocul unei discuții.

— Domnul Kennedy a plins o dloaie de climinali peliculoşi, a spus Kyra. A plins Adevălata Gaşcă Lea şi a închis-o în magazinul Supelmax.

— Da, am spus. Domnul Kennedy a câştigat şi premiul Oscar pentru rolul principal din *Luke, mână rece.*

— Ai absolută dreptate, a spus George. Şi-a ridicat mâna dreaptă şi şi-a încrucişat două degete. - Eu şi cu Paul Newman. Cât se poate de simplu.

— Avem sos de pusgete, a spus Ki serioasă, iar asta l-a făcut pe John să izbucnească iarăşi în râs. Pe mine nu m-a afectat în acelaşi fel, dar râsul e contagios; doar să-l văd pe John m-a făcut să izbucnesc şi eu după câteva secunde. Hohoteam ca doi nebuni în vreme ce trânteam cotletele pe grătar. E-o minune că nu ne-am ars complet mâinile.

— De ce lâd ei? l-a întrebat Ki pe George.

— Fiindcă-s nişte nesăbuiți cu creiere foarte mici, a spus George. Ascultă, acum, Ki - i-am prins pe toți, mai puțin pe Nebun. El a sărit în maşina lui şi eu am sărit într-a mea. Detaliile acelei curse nu sunt pentru urechile unei fetițe...

George a cadorisit-o totuşi cu ele, în vreme ce John şi cu mine ne surâdeam unul altuia peste grătarul lui Mattie.

— E minunat, nu-i aşa? a spus John, iar eu am aprobat cu o plecăciune a capului.

Mattie a ieşit în curte cu nişte porumb înfăşurat în folie de aluminiu, urmată de Rommie, care cobora scările ținând în brațe un bol mare cu salată şi făcând fiecare pas cu mare grijă, încercând să se uite la scări peste marginea castronului.

Ne-am aşezat la masa pentru picnic, George şi cu Rommie pe o parte, John şi cu mine flancând-o pe Mattie pe cealaltă. Ki şedea în capul mesei, călare pe un teanc de reviste vechi aşezate pe-un scaun pentru peluză. Mattie i-a prins la gât un prosop pentru vase, Ki, indignată, acceptând asta doar fiindcă (a) purta haine noi şi (b) prosopul pentru vase nu era o bavețică, cel puțin la nivelul aparențelor.

Am mâncat enorm de mult - salată, cotlete (John avusese dreptate, chiar erau cele mai bune pe care le mâncasem vreodată), porumb fript pe cocean, "tolt clocant cu flăguțe" la desert. Pe când am ajuns la tort, norii de furtună erau vizibil mai aproape şi un vânt cald şi agitat sufla prin curte.

— Mattie, n-o să fiu surprins dacă niciodată în viața mea n-o să mai mănânc ceva mai bun ca acum, a spus Rommie. Mulțumesc infinit că m-ai poftit la masă.

— *Eu* îți mulțumesc, a spus.

În ochi îi apăruseră lacrimile. Pe o parte m-a prins pe mine de mână, pe cealaltă l-a prins pe John. Ne-a strâns pe amândoi.

— Vă mulțumesc tuturor. Dacă ați şti cum stăteau lucrurile pentru Ki şi pentru mine înainte de săptămâna asta...

A scuturat din cap, ne-a mai strâns mie şi lui John o ultimă dată mâinile, şi ne-a dat drumul.

— Dar s-a terminat cu asta.

— Uitați-vă la copil, a spus George, amuzat.

Ki se tolănise în scaunul ei şi se uita la noi cu ochi scânteietori. Aproape tot părul îi ieşise din bucata de catifea şi-i atârna în şuvițe pe obraji. Pe nas avea un puf de frişcă şi în mijlocul bărbiei se vedea un bob de porumb.

— Am aluncat Flisbee-u' de şase mii de oli, a spus ea. A vorbit pe-un ton distant, declamator. - Eu obosită.

Mattie a dat să se ridice. Mi-am pus mâna pe brațul ei.

— Îmi dai voie mie?

A aprobat din cap, zâmbind.

— Dacă vrei.

Am ridicat-o pe Kyra şi am dus-o către scări. Tunetul a bubuit din nou, un sunet prelung, gros, care semăna cu mârâitul unui câine uriaş. M-am uitat în sus la norii îngrămădiți şi, făcând asta, am prins cu coada ochiului o mişcare. Era o maşină veche, albastră, îndreptându-se spre vest pe Wasp Hill Road către lac. Singurul motiv pentru care am observat-o a fost pentru că purta unul dintre abțibildurile alea prosteşti de la Village Cafe: CLAXON STRICAT - ATENȚIE LA DEGET.

Am urcat scările cu Ki şi am intrat pe uşă, schimbându-i poziția ca să n-o lovesc la cap.

— Ai glijă de mine, a spus ea în somn.

Am auzit în vocea ei o tristețe care m-a crispat. Era ca şi când ştia că cere imposibilul.

— Ai glijă de mine, sunt micuță, mama zice că-s o puştoaică mică.

— O să am grijă de tine, am spus şi am sărutat-o iarăşi în locul acela mătăsos dintre ochi. Nu-ți face griji, Ki, dormi.

Am dus-o în camera ei şi am aşezat-o pe pat. Până atunci dormea deja dusă. I-am şters frişca de pe nas şi i-am luat bobul de porumb de pe bărbie. M-am uitat la ceasul de la mână şi am văzut că mai erau zece minute până la două. Probabil că oamenii se adunau deja la Îndurarea Baptistă. Bill Dean purta o cravată gri. Buddy Jellison avea o pălărie pe cap. Stătea în spatele bisericii cu alți bărbați care fumau înainte să intre.

M-am întors pe călcâie. Mattie era în cadrul uşii.

— Mike, a spus. Vino aici, te rog.

M-am dus la ea. Nu era nici un material între mijlocul ei şi mâinile mele de data asta. Pielea ei era caldă şi la fel de mătăsoasă ca a fiicei ei. S-a uitat în sus la mine, cu buzele desfăcute. Şoldurile ei au venit mai aproape de mine şi, când a simțit ceea ce era tare acolo jos, s-a apăsat şi mai mult.

— Mike, a spus din nou.

Am închis ochii. Mă simțeam ca o persoană care tocmai a venit până la intrarea într-o cameră puternic luminată, plină de oameni care râd şi vorbesc. Şi dansează. Fiindcă uneori, asta *este* tot ceea ce vrem să facem.

Vreau să intru, mi-am spus. *Asta este ceea ce vreau* eu *să fac, asta e tot ceea ce vreau să fac. Lasă-mă să fac ce vreau. Lasă-mă…*

Mi-am dat seama că vorbesc cu voce tare, şoptind repede cuvintele în urechea ei în vreme ce o țineam în brațe şi o mângâiam pe spate, degetele simțindu-i coloana vertebrală, atingându-i omoplații, apoi ajungând în față şi prinzându-i sânii mici.

— Da, a spus. Ceea ce vrem amândoi. Da. E bine.

Încet, şi-a ridicat degetele mari şi a şters locurile ude de sub ochii mei. M-am îndepărtat de ea.

— Cheia...

A zâmbit uşor.

— Ştii unde este.

— Vin la noapte.

— Bine.

— M-am simțit...

A trebuit să-mi curăț gâtul. M-am uitat la Kyra, care dormea profund.

— M-am simțit singur. Nu cred că mi-am dat seama, dar aşa m-am simțit.

— Şi eu. Iar eu mi-am dat seama pentru amândoi. Un sărut, te rog.

Am sărutat-o. Cred că ni s-au întâlnit limbile, dar nu sunt sigur. Ce-mi amintesc cel mai limpede e *vivacitatea* ei. Era ca un titirez care se învârtea încet în brațele mele.

— Hei! a strigat John de afară şi ne-am depărtat unul de celălalt cu viteză. Vreți să ne dați o mână de ajutor? O să plouă!

— Mulțumesc că te-ai hotărât în sfârşit, mi-a spus pe o voce joasă.

S-a întors şi a mers grăbită înapoi pe coridorul rulotei duble. Când mi-a vorbit data următoare, nu cred că ştia cui îi vorbeşte sau unde se află. Data următoare când mi-a vorbit, era pe moarte.

— Nu trezi copilul, am auzit-o spunându-i lui John, iar răspunsul lui a fost:

— Oh, scuze, scuze.

Am rămas în loc încă o clipă, recăpătându-mi răsuflarea, apoi am intrat în baie şi mi-am aruncat din abundență apă rece pe față. Mi-amintesc că, întorcându-mă să iau prosopul de pe stativ, am văzut în cadă o balenă din plastic de culoare albastră. Mi-amintesc că mi-am spus că probabil suflă baloane prin gaura de la ceafă şi-mi amintesc chiar ca am avut o idee de-o clipă - o poveste pentru copii despre o balenă. Să-i spunem Willie? Na, era prea banal. Wilhelm, însă - *ăsta*

chiar avea o sonoritate frumoasă, rotundă, în acelaşi timp măreaţă şi amuzantă. Balena Wilhelm.

Mi-amintesc bubuitul tunetului de deasupra. Mi-amintesc cât de fericit eram, acum că luase în sfârşit hotărârea şi că de-abia aşteptam să vină noaptea. Mi-amintesc murmurul de voci masculine şi murmurul răspunsurilor lui Mattie spunându-le unde să pună fiecare lucru. Apoi le-am auzit pe toate acestea dispărând din nou.

M-am uitat în jos la mine şi am văzut că umflătura aceea se micşora. Mi-amintesc că mi-am spus că nimic nu are un aspect mai absurd decât un bărbat excitat şi că am ştiut că mai gândisem asta înainte, poate într-un vis. Am ieşit din baie, m-am mai uitat o dată la Kyra - era întoarsă pe-o parte, dormind profund - şi apoi am pornit pe coridor spre ieşire.

Tocmai ajunsesem la sufragerie, când afară au erupt focurile de armă. Nici o clipă nu am confundat sunetul acesta cu bubuitul tunetelor. A existat un moment în care mintea mea a cochetat cu ideea unor bubuituri de ţeava de eşapament - cine ştie ce maşină modificată a unui puşti - şi apoi am ştiut. O parte din mine se aşteptase să se întâmple ceva... dar se aşteptase la fantome mai degrabă decât la focuri de armă. O greşeală fatală.

Era *pac! pac! pac!*-ul rapid al unei arme automate - un Glock de nouă milimetri, după cum s-a dovedit. Mattie a ţipat - un strigăt ascuţit, sfredelitor, care mi-a îngheţat sângele. L-am auzit pe John strigând de durere şi pe George Kennedy urlând:

— Jos! Jos! Pentru numele lui Christos, *trage-o jos!*

Ceva ca o bucată dură de grindină a lovit rulota - un ropot de sunete perforante pornind dinspre vest către est. Ceva a despicat aerul în faţa ochilor mei - am auzit-o. În jur se auzea un *spaing* aproape muzical, asemănător cu sunetul unei corzi de chitară care plesneşte. Pe masa din bucătărie, bolul cu salată tocmai adus înăuntru de unul dintre ei s-a spart.

Am fugit către uşă şi aproape că am aterizat cu capul în jos pe scările din zgură presată. Am văzut grătarul răsturnat, cărbunii scânteietori începând deja să aprindă petice din

ierburile sălbatice care creşteau în curtea din față. L-am văzut pe Rommie Bissonette şezând cu piciorul întins, uitându-se tâmp la gleznă, care era înmuiată în sânge. Mattie stătea în genunchi şi în mâini lângă grătarul răsturnat, cu părul atârnându-i în ochi - arăta ca şi când încerca să culeagă tăciunii încinşi înainte să apuce să producă daune serioase. John s-a împleticit spre mine, întinzând o palmă. Brațul din continuarea ei era îmbibat în sânge.

Şi am văzut maşina pe care o văzusem înainte - maşina albastră cu abțibildul acela lipit pe ea. Mersese pe drum în sus - bărbații dinăuntru trecând prima dată pe lângă noi doar ca să ne verifice —, apoi virase şi venise înapoi. Trăgătorul încă mai stătea ieşit pe geamul portierei din dreapta şoferului. Vedeam vârful fumegând al armei din mâinile lui. Avea magazie în serie. Trăsăturile lui erau o masă uniformă şi albastră, spartă doar de două găvane largi - o mască de schi.

Pe cer, tunetul a bubuit prelung, amenințător.

George Kennedy merse către maşină fără a se grăbi, lovind cărbunii încinşi din drumul lui, nepăsându-i de pata de-un roşu-întunecat ce i se întindea pe pantaloni, pe coapsa piciorului drept, ducând mâna la spate, fără să se grăbească chiar şi atunci când trăgătorul a intrat la loc în maşină şi a strigat "Du-te du-te du-te!" la şofer, care purta şi el o mască albastră, George nu se grăbea, nu, nu se grăbea deloc şi, chiar înainte să văd pistolul din mâna lui, am ştiut de ce nu-şi dăduse jos vestonul ăla absurd Pa Kettle, de ce jucase până şi Frisbee îmbrăcat în el.

Maşina albastră (s-a dovedit a fi un Ford model 1987 înmatriculat pe numele doamnei Sonia Belliveau din Auburn şi declarat furat cu o zi în urmă) trăsese pe marginea drumului şi nu se oprise cu adevărat nici o clipă. Acum, a accelerat, a scuipat praf maroniu şi uscat de sub roțile din spate, derapând, doborând de pe stâlpul ei cutia poştală a lui Mattie cu inițialele RFD inscripționate pe ea şi aruncând-o prin aer pe drum.

George tot nu se grăbea. Şi-a împreunat mâinile, ținând pistolul în mâna dreaptă şi susținându-l cu cea stângă. A tras

încet cinci gloanțe. Primele două au nimerit în portbagaj - am văzut găurile apărând în tabla lui. Al treilea a spulberat luneta Ford-ului care se îndepărta şi am auzit pe cineva strigând de durere. Al patrulea nu ştiu unde s-a dus. Al cincilea a spart cauciucul din spate stânga. Ford-ul a virat în acea parte. Şoferul aproape că l-a redresat, apoi a pierdut complet controlul. Maşina a plonjat în şanț la douăzeci şi şapte de metri depărtare de rulota lui Mattie şi s-a răsturnat într-o rână. S-a auzit un *vumpf!* Şi partea din spate a fost cuprinsă de flăcări. Unul dintre gloanțele lui George trebuie sa fi lovit rezervorul de benzină. Trăgătorul a încercat să iasă pe geamul portierei pasagerului.

— Ki... du-o pe Ki... de aici...

O voce răguşită, şoptită.

Mattie se târa spre mine. O parte a capului ei - partea dreaptă - încă arăta bine, dar partea stângă era o ruină. Un ochi albastru uimit se uita țintă dintre şuvițe de păr însângerat. Bucăți de craniu îi împodobeau umărul bronzat ca nişte bucăți de biscuit. Cât de mult mi-ar plăcea să vă pot spune că nu-mi amintesc nimic despre asta, cât de mult mi-ar plăcea să vă poată spune altcineva că Michael Noonan a murit înainte să *vadă* asta, dar nu pot. *Vai* e cuvântul pentru aşa ceva în rebusuri, un cuvânt din trei litere dorind să exprime o durere fără margini.

— Ki... Mike, du-o pe Ki...

Am îngenuncheat şi mi-am petrecut brațele în jurul ei. S-a luptat la pieptul meu. Era tânără şi puternică şi, chiar dacă materia cenuşie a creierului i se întrevedea prin peretele spart al craniului, s-a luptat la pieptul meu, a strigat după fiica ei, vrând să ajungă la ea şi s-o protejeze şi s-o ducă într-un loc sigur.

— Mattie, e în regulă, am spus.

La Biserica Îndurării Baptiste, la celălalt capăt al zonei în care mă aflam, oamenii cântau "Blessed Assurance"... Însă ochii celor mai mulți erau la fel de goi ca şi ochii care se uitau la mine prin perdeaua de păr însângerat.

— Mattie, opreşte-te, odihneşte-te, e în regulă.

— Ki... du-o pe Ki... nu-i lăsa...

— N-o să-i facă nici un rău, Mattie, îți promit asta.

Mi-a alunecat în brațe ca un peşte şi a strigat numele fiicei sale, ținând mâinile însângerate întinse către rulotă. Pantalonii scurți trandafirii şi bluza se înroşiseră puternic. Sângele împroşca iarba când ea se smucea şi se agita. Din josul dealului s-a auzit o bubuitură guturală când a explodat rezervorul Ford-ului. Tunetul a huruit prelung şi puternic, ca şi când cerul ar fi spus: *Vreți gălăgie? Mda? Vă dau eu gălăgie.*

— Spune-mi că-i bine Mattie, Mike! a strigat John cu o voce vălurită. Oh, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi că...

S-a prăbuşit în genunchi lângă mine, ochii dându-i-se peste cap până ce nu s-a mai văzut altceva decât albul lor. A întins mâna după mine, m-a prins de umăr, apoi aproape că mi-a sfâşiat jumătate din cămaşă când, pierzând lupta, şi-a pierdut cunoştința şi a căzut pe-o parte lângă Mattie. O materie lăptoasă, închegată, a început să-i bulbucească la colțul gurii. Trei metri şi jumătate mai departe, lângă grătarul răsturnat, Rommie încerca să se ridice în picioare, strângând din dinți de durere. George stătea în mijlocul lui Wasp Hill Road, încărcându-şi pistolul cu gloanțele dintr-un săculeț pe care se pare că-l avusese în buzunarul vestonului şi uitându-se cum trăgătorul se muncea să ajungă cât mai departe de maşina răsturnată înainte s-o fure flăcările. Întregul crac stâng al pantalonilor lui George era acum roşu. *Poate că o să supraviețuiască, dar n-o să mai poarte niciodată costumul ăla,* mi-am spus.

Am ținut-o pe Mattie. Mi-am apropiat fața de a ei, mi-am apropiat gura de urechea care mai era la locul ei şi am spus:

— Kyra e bine. Doarme. E bine, promit.

Mattie a părut că înțelege. A încetat să mai strige şi s-a prăbuşit pe iarbă, tremurând puternic din tot corpul.

— Ki...Ki...

Acestea au fost ultimele ei vorbe. Una dintre mâinile ei s-a întins orbeşte, a apucat un smoc de iarbă şi l-a rupt.

— Aici l-am auzit pe George spunând. Vino aici, în morții mă-tii, nici să nu te *gândeşti* să-mi întorci spatele.

— Cât de grav e rănită? a întrebat Rommie. Fața lui era albă ca varul. Şi înainte să-i pot răspunde: Oh, Iisuse. Sfântă Maria, Mama lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi, păcătoşii, acum şi-n ora morții noastre. Binecuvântat fie rodul pântecelui tău, Iisus. O, Maria, care a născut fără păcat, roagă-te pentru noi, cei care ne aflăm în Tine scăparea. Oh, nu, oh, Mike, nu.

A luat-o de la capăt, de data aceasta căzând în franceza de stradă din Lewiston, ceea ce bătrânii numesc La Parle.

— Încetează, am spus, iar el s-a executat. Parca n-ar fi aşteptat decât să i se spună. - Du-te înăuntru şi vezi cum e Kyra. Poți face asta?

— Da.

A pornit către rulotă, ținându-şi piciorul cu o mână şi înaintând şchiopătat. La fiecare pas scotea câte un țiuit de durere, dar cumva, a continuat să meargă. Simțeam în aer mirosul puternic de iarbă arsă. Simțeam mirosul de ploaie cu fulgere în vântul întețit. Şi, sub mâini, simțeam uşoara rotație a titirezului încetinind, pe măsură ce pe Mattie o părăsea viața.

Am întors-o invers, am ținut-o în brațe şi am legănat-o. La Îndurarea Baptistă, preotul citea acum Psalmul 139 pentru Royce: Dacă voi zice: "Cel puțin întunericul mă va acoperi, şi se va face noapte lumina dimprejurul meu!" Preotul citea şi marțienii ascultau. Am legănat-o înainte şi înapoi în brațe sub norii negri de furtună. Ar fi trebuit să vin la ea în noaptea aceea, să folosesc cheia de sub ghiveci şi să vin la ea. Dansase cu vârfurile tenişilor ei albi pe Frisbee-ul roşu, dansase ca un val pe ocean, iar acum îmi murea în brațe în vreme ce iarba ardea pe porțiuni mici şi bărbatul care o îndrăgise la fel de mult ca mine zăcea inconştient lângă ea, cu brațul drept înroşit de la mâneca scurtă a tricoului cu WE ARE THE CHAMPIONS şi până la încheietura lui osoasă şi pistruiată.

— Mattie, am spus. Mattie, Mattie, Mattie.

Am legănat-o şi am mângâiat-o pe frunte, care era pe partea dreaptă ca prin miracol nepătată de sângele ce se scursese din corpul ei. Părul îi cădea peste partea stângă a feței, cea distrusă.

— Mattie, am spus. Mattie, Mattie, oh, Mattie.

Fulgerul a luminat cerul - prima fulgerare pe care o vedeam. A luminat cerul dinspre vest într-un arc de-un albastru puternic. Mattie a tremurat puternic în brațele mele - a tremurat de la gât şi până la degetele de la picioare. Buzele i s-au strâns. Sprânceana i s-a crispat, ca şi când s-ar fi concentrat. Mâna i s-a ridicat şi a părut că încearcă să mă prindă de ceafa, aşa cum încearcă o persoană care cade de pe-un pisc de munte să se prindă orbeşte de orice, numai să întârzie căderea încă puțin. Apoi a căzut şi a rămas inertă în iarbă, cu palma în sus. A mai tremurat o dată - întreaga ei greutate delicată a tremurat în brațele mele - şi apoi a rămas nemişcată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

După aceea, m-am aflat aproape mereu numai în zonă. Am ieşit de câteva ori - când a căzut bucățica aceea cu genealogia din unul dintre vechile mele carnețele pentru notițe, de exemplu —, însă acele interludii au fost scurte. Într-un fel, a fost ca şi visul cu Mattie, Jo şi Sara; într-un fel a fost ca starea aceea îngrozitoare de febrilitate din copilărie, când aproape era să mor de pojar; în mare parte n-a fost nimic altceva decât ceea ce-a fost. Simțeam energia. Îmi doresc pe Dumnezeu să n-o fi simțit.

A venit George, împingând de la spate bărbatul cu mască albastră. Şchiopăta acum şi şchiopăta rău. Simțeam miros de ulei încins şi de benzină şi de cauciucuri arse.

— A murit? m-a întrebat George. Mattie?

— Da.

— John?

— Nu ştiu, am spus, apoi John a tresărit şi a mormăit. Era în viață, dar pierduse mult sânge.

— Mike, ascultă, a început George, dar înainte să poată spune altceva, a început un îngrozitor strigăt lichid dinspre maşina arzând în şanţ. Era şoferul. Se cocea de viu. Puşcaşul a dat să se întoarcă într-acolo, iar George a ridicat pistolul. - Fă o mişcare şi te-am omorât.

— Nu-l poţi lăsa să moară în felul ăla, a spus puşcaşul din spatele măştii. N-ai putea lăsa nici un câine să moară aşa.

— E deja mort, a spus George. Nu te-ai putea apropia nici la trei metri de maşina aia decât într-un costum de azbest.

A sărit pe un picior. Faţa lui era la fel de albă ca şi frişca pe care o ştersesem de pe nasul lui Ki. Puşcaşul a schiţat un gest c-ar vrea să sară la el, iar George a ridicat pistolul mai sus.

— Data viitoare când faci o mişcare, nu te opri, a spus acesta, fiindcă eu n-o să mă opresc. Asta-i garantat. Scoate-ţi, acum, masca aia.

— Nu.

— N-am de gând să mai stau la taclale cu tine, Jesse. Salută-l pe Dumnezeu.

George a tras cocoşul revolverului.

Puşcaşul a spus "Iisuse Christoase" şi şi-a scos masca. Era George Footman. Nu era cine ştie ce surpriză. Din spatele lui, şoferul a mai scos un ţipăt din Ford-ul transformat într-un bulgăre de flăcări şi apoi a tăcut. Fumul se ridica în vălătuci negri. A bubuit încă un tunet.

— Mike, du-te înăuntru şi caută ceva cu care să-l legăm, a spus George Kennedy. Îl mai pot ţine un minut - două, dacă e nevoie —, dar sângerez ca un porc înjunghiat. Caută nişte bandă izolantă. Chestia aia l-ar ţine prizonier şi pe Houdini.

Footman a rămas locului, uitându-se de la Kennedy la mine şi iarăşi înapoi la Kennedy. Apoi s-a uitat de-a lungul şoselei 68, care era ciudat de pustie. Sau poate că, totuşi, nu era chiar atât de ciudat - furtunile care veneau fuseseră bine prognosticate. Turiştii şi rezidenţii de vară erau acum la adăpost. Cât despre localnici...

Localnicii... ascultau, într-un fel. Asta era cel puţin aproape de adevăr. Preotul vorbea despre Royce Merrill, o viaţă care fusese lungă şi roditoare, un om care-şi servise patria în vreme

de pace şi de război, însă bătrânii nu-l ascultau pe el. Ei ne ascultau pe *noi,* ne ascultau aşa cum se adunau odinioară în jurul butoiului cu murături de la magazinul general Lakeview şi ascultau la radio meciurile de box profesionist pe bani.

Bill Dean o ținea de mijloc pe Yvette atât de strâns, că i se albiseră unghiile. O rănea... Însă ea nu se plângea. Ea *voia* ca el să se țină de ea. De ce?

— Mike! vocea lui George era perceptibil slăbită. Te rog, omule, ajută-mă. Tipul ăsta-i periculos.

— Dă-mi drumu', a spus Footman. Ai face bine, nu crezi?

— Numa'-n visele tale cele mai ude, nemernicule, a spus George.

M-am ridicat, am trecut pe lângă ghiveciul sub care se afla cheia, am urcat scările. Fulgerul a crăpat cerul, urmat de o răbufnire a tunetului.

Înăuntru, Rommie şedea într-un scaun la masa din bucătărie. Fața lui era chiar mai albă ca a lui George.

— Puştoaica-i bine, a spus, scremând cuvintele. Dar pare că e pe cale să se trezească... nu mai pot umbla. Glezna mi-e distrusă complet.

M-am dus spre telefon.

— Nu te deranja, a spus Rommie. Vocea lui era aspră şi tremura. - L-am încercat deja. Mort. Tre' să fi lovit deja furtuna celelalte oraşe. Tre' să fi distrus o parte din echipament. Christoase, niciodată nu m-a durut ceva atât de tare în viață.

M-am dus la sertarele din bucătărie şi am început să le scot unul după altul, căutând bandă izolantă, căutând sfoară, căutând orice blestemat de lucru. Dacă leşina Kennedy din cauza hemoragiei câtă vreme eu eram înăuntru, celălalt George îi va lua pistolul, îl va omorî şi apoi îl va omorî pe John, care zăcea inconştient în iarba fumegândă. O dată ce se va fi ocupat de ei, va intra înăuntru şi ne va împuşca, pe Rommie şi pe mine. De încheiat, va încheia cu Kyra.

— Nici pomeneală, am spus. Pe ea o s-o lase în viață.

Iar asta s-ar putea să fie chiar mai rău.

În primul sertar, tacâmurile. În al doilea, pungi pentru sandvişuri, saci menajeri şi pungi pentru cumpărături frumos aranjate. În al treilea, mănuşi pentru gătit şi funduri de lemn...

— Mike, unde-i Mattie?

M-am întors, simțindu-mă la fel de vinovat ca o persoană surprinsă amestecând droguri ilegale. Kyra stătea la capătul dinspre sufragerie al holului, cu părul căzându-i în jurul obrajilor umflați de somn, bucata de catifea elastică de prins părul atârnându-i la încheietura mâinii ca o brățară. Avea ochii larg deschişi şi plini de panică. Nu împuşcăturile o treziseră, probabil nici chiar strigătele mamei ei. Eu o trezisem. Gândurile mele o treziseră.

În clipa când mi-am dat seama de asta, am încercat să o protejez cumva, dar era deja prea târziu. Mă citise despre Devore destul de bine să-mi spună să nu mă gândesc la lucruri triste, iar acum citise ce i se întâmplase mamei ei înainte s-o pot împiedica să-mi pătrundă în minte.

Gura i s-a deschis. Ochii i s-au căscat. A țipat ca şi când i-ar fi fost prinsă mâna într-o menghină şi a fugit spre uşă.

— Nu, Kyra, nu!

Am fugit prin bucătărie, împiedicându-mă de Rommie (s-a uitat la mine cu privirea înceţoşată de neînțelegere a cuiva care nu mai e în totalitate conştient) şi am prins-o tocmai la timp. Făcând asta, l-am văzut pe Buddy Jellison ieşind din Îndurarea Baptistă pe o uşă laterală. Doi dintre bărbații cu care fumase au ieşit o dată cu el. Acum am înțeles de ce o ținea Bill atât de strâns pe Yvette şi l-am iubit pentru asta - i-am iubit pe amândoi. Cineva voia ca el să plece împreună cu Buddy şi cu ceilalți... Însă Bill nu s-a lăsat.

Kyra s-a luptat în brațele mele, făcând salturi mari, convulsive, către uşă, trăgând luctuos aer în plămâni şi apoi scoțându-l pe tot în țipete.

— Dă-mi dlumu', vleau s-o văd pe mami, dă-mi dlumu', vleau s-o văd pe mami, dă-mi dlumu'...

Am strigat-o pe nume cu singura voce pe care ştiam c-o va auzi cu adevărat, cea pe care o puteam folosi doar cu ea. S-a

relaxat în brațele mele puțin câte puțin, şi s-a întors spre mine. Ochii ei erau imenşi şi confuzi şi strălucind de lacrimi. S-a uitat la mine încă o clipă şi apoi a părut să înțeleagă că nu trebuie să iasă afară. Am aşezat-o jos. A rămas doar acolo pentru o clipă, apoi a păşit în spate până ce a dat cu fundul de maşina de spălat vase. S-a prelins pe suprafața lui albă şi netedă până la podea. Apoi a început să jelească - cele mai groaznice sunete de durere pe care le-am auzit vreodată înțelegea complet, vedeți voi. A trebuit să-i arăt destul cât s-o fac să rămână înăuntru, a trebuit să... şi, fiindcă ne aflam împreună în zonă, am putut. Buddy şi prietenii lui se aflau într-o camionetă şi se îndreptau încoace, CONSTRUCȚII BAMM, scria pe o parte a ei.

— Mike! a strigat George. Părea panicat. - Trebuie să te grăbeşti!

— Rezistă! am strigat înapoi. Rezistă, George!

Mattie şi cu ceilalți începuseră să stivuiască ustensilele pentru picnic lângă chiuvetă, dar sunt aproape sigur că suprafața tejghelei Formica de deasupra sertarelor fusese curată şi goală când mă avântasem după Kyra. Nu şi acum. Recipientul galben pentru zahăr fusese răsturnat. În zahărul împrăştiat stătea scris:

du-te acum

— Nu mai spune, am bodogănit, şi am verificat şi celelalte sertare. Nici urmă de bandă, nici urmă de sfoară. Nici măcar un nenorocit de set de cătuşe şi, în cele mai multe bucătării bine utilate, poți fi sigur că găseşti trei sau patru. Apoi mi-a venit o idee şi m-am uitat în sertarul de sub chiuvetă. Când am ieşit înapoi afară, George al nostru se legăna pe picior şi Footman se uita la el cu un fel de concentrare prădătoare.

— Ai găsit banda? a întrebat George Kennedy.

— Nu, altceva mai bun, am răspuns. Spune-mi, Footman, cine te-a plătit de fapt? Devore sau Whitmore? Sau nu ştii?

— Să te fut, a spus.

Țineam mâna dreaptă la spate. Acum am arătat în josul dealului cu stânga şi m-am străduit să par mirat.

— Ce dracu caută Osgood aici? Spune-i să plece!

Footman s-a uitat în direcția aceea - a fost un gest instinctual —, iar eu l-am lovit în moalele capului cu ciocanul pe care-l găsisem în cutia cu scule de sub chiuveta lui Mattie. Sunetul a fost oribil, ploaia de sânge care a țâşnit din părul lui zburlit a fost oribilă, dar mai crunt ca orice a fost să simt craniul lui cum cedează - o cedare spongioasă care s-a propagat în sus prin mâner şi mi-a intrat în degete. A căzut la pământ ca un sac cu nisip, iar eu am aruncat ciocanul, gâfâind.

— Bun, a spus George. Puțin cam urât, dar probabil cel mai bun lucru pe care-l puteai face în aceste...în aceste...

N-a căzut precum Footman - a fost o cădere mai înceată şi mai controlată, aproape grațioasă —, însă era la fel de leşinat. Am ridicat revolverul, m-am uitat la el, apoi l-am aruncat în pădurea din cealaltă parte a drumului. Nu-mi trebuia un pistol acum; nu putea decât să mă vâre în şi mai multe belele.

Vreo doi din ceilalți bărbați părăsiseră şi ei biserica; la fel şi o maşină plină de doamne în rochii negre şi văluri. Trebuia să mă grăbesc şi mai tare. Am desfăcut catarama pantalonilor lui George şi i-am tras jos de pe el. Glonțul care-l nimerise în picior îi rămăsese în coapsă, însă rana părea că se încheagă. Brațul lui John era însă o cu totul altă poveste - încă mai pompa afară sânge în cantități înspăimântătoare. I-am desfăcut cureaua şi i-am prins-o în jurul brațului cât de strâns am putut. Apoi l-am pălmuit peste față. I s-au deschis ochii şi s-au uitat fix la mine cu o lipsă de recunoaştere sumbră.

— Deschide gura, John!

N-a făcut decât să se uite țintă la mine. M-am aplecat până ce aproape că ni se atingeau nasurile şi am țipat:

— *DESCHIDE GURA! FĂ-O ACUM!*

A deschis-o ca un copil atunci când îi zice asistenta să spună aaaa. I-am îndesat capătul curelei între dinți.

— Închide!

A închis-o.

— Nu-i da drumul, am spus. Chiar dacă leşini, să nu-i dai drumul.

N-am avut timp să văd dacă îmi acordă atenție. M-am ridicat în picioare şi m-am uitat spre cer la cum se transforma întreaga lume într-un albastru-lucios. Preț de-o secundă m-am simțit parcă într-un tub cu neon. Deasupra mea se vedea un râu negru, suspendat, susurând şi încolăcindu-se asemenea unui coş cu şerpi. Niciodată nu mai văzusem un cer atât de mânios.

M-am grăbit pe scări în sus şi am intrat înapoi în rulotă. Rommie se prăbuşise în față pe masă, cu fața îngropată în brațele încrucişate. Ar fi arătat ca un copil de grădiniță odihnindu-se, dacă n-ar fi fost bolul de salată spart şi bucățile de lăptuci din părul lui. Kyra încă şedea cu spatele rezemat de maşina de spălat vase, plângând isteric.

Am ridicat-o şi mi-am dat seama că se udase.

— Trebuie să mergem acum, Ki.

— Vleau pe Mattie! Vleau pe Mattie! *Vleau pe Mattie, fă-o să nu mai fie lănită! Fă-o să nu mai fie moaltă!*

M-am grăbit de partea cealaltă a rulotei. În drum spre uşă am trecut pe lângă măsuța de la capătul sofalei pe care se afla romanul lui Mary Higgins Clark. Am observat iarăşi grămăjoara de panglici pentru păr - panglici care, probabil, fuseseră încercate înainte de petrecere şi apoi abandonate în favoarea materialului elastic. Erau albe, cu margini de-un roşu-intens. Frumoase. Le-am luat fără să mă opresc, le-am îndesat în buzunarul de la pantaloni, apoi am mutat-o pe Ki pe celălalt braț.

— Vleau pe Mattie! Vleau pe Mattie! *Fă-o să vină înapoi!*

M-a lovit, încercând să mă facă să mă opresc, apoi a început iarăşi să se zbată şi să dea din picioare în brațele mele. A lovit cu pumnii în obrazul meu.

— Pune-mă jos! Lasă-mă! Lasă-mă!

— Nu, Kyra.

— *Pune-mă jos! Lasă-mă! Lasă-mă! PUNE-MĂ JOS!*

Îmi scăpa. Apoi, când am ieşit în capul scărilor, a încetat brusc să se mai lupte.

— Dă-mi-l pe Stricken! Îl vleau pe Stricken!

La început habar n-am avut despre ce vorbeşte, dar, când m-am uitat încotro arăta cu degetul, am înțeles. Zăcând pe cărare, nu departe de unde se afla ghiveciul sub care era cheia, am văzut zăcând jucăria de pluş din Happy Meal-ul lui Ki. Strickland petrecuse destul timp de joacă prin curte, după cum arăta - blana de-un cenuşiu-deschis era acum de-un cenuşiu-

-închis din cauza prafului —, dar dacă jucăria avea s-o calmeze, voiam s-o aibă. Acum chiar nu era momentul să mă îngrijoreze mizeria şi microbii.

— Ți-l dau pe Strickland dacă promiți să închizi ochii şi să nu-i deschizi până nu-ți zic eu. Promiți?

— Promit, a spus ea.

Tremura în brațele mele şi lacrimi mari, globulare - de genul celor pe care te aştepți să le vezi în cărțile cu basme, niciodată în viața de zi cu zi —i-au apărut în ochi şi s-au rostogolit pe obraji în jos. Simțeam miros de iarbă arsă şi de cotlet de vită carbonizat. Mi-a venit să vomit, dar am reuşit să mă stăpânesc.

Ki şi-a închis ochii. Încă două lacrimi i-au mai curs din ei şi au căzut pe brațul meu. Erau calde. A întins o mână, dibuind. Am coborât scările, am luat cățelul, apoi am ezitat. Mai întâi panglicile, acum cățelul. Panglicile probabil că nu însemnau nimic, dar mi se părea un gest greşit să-i dau cățelul şi s-o las să-l ia cu ea. Mi se părea un gest greşit, dar...

E gri, irlandezule, mi-a şoptit vocea aceea extraterestră. *Nu trebuie să-ți faci probleme din cauza cățelului, fiindcă-i gri. Jucăria de pluş din visul tău era neagră.*

Nu ştiam bine despre ce vorbea vocea şi nu aveam timp să mă dumiresc. Am aşezat cățelul din pluş în mâna întinsă a Kyrei. Ea l-a dus la față şi i-a sărutat blana prăfoasă, ținând ochii încă închişi. - Poate că Stricken o poate face pe mami bine, Mike. Stricken e cățeluş magic.

— Ține-ți doar ochii închişi. Nu-i deschide până nu-ți zic eu.

Şi-a lipit faţa de gâtul meu. Am dus-o astfel în braţe prin curte, până la maşină. Am aşezat-o în scaunul de lângă şofer. A rămas acolo cu braţele peste cap, strângând animalul din pluş într-o mână grăsulie. I-am spus să stea aşa, întinsă pe scaun. N-a schiţat nici un gest că m-ar fi auzit, dar ştiam că mă auzise.

Trebuia să ne grăbim, fiindcă veneau bătrânii. Bătrânii voiau să încheie conturile cu afacerea asta, voiau ca râul ăsta să se verse în mare. Şi nu era decât un singur loc unde puteam merge, numai un singur loc unde să fim în siguranţă, iar acesta era Sara Laughs. Însă trebuia să fac ceva înainte.

În portbagaj ţineam o pătură veche, dar curată. Am scos-o de acolo, am străbătut curtea şi am întins-o peste Mattie Devore. Umflătura pe care a făcut-o aşezându-se peste corpul ei era îngrozitor de mică. M-am uitat în jur şi l-am văzut pe John holbându-se la mine. Ochii lui erau sticloşi din cauza şocului, dar mi-am spus că poate îşi revine în simţiri. Încă ţinea cureaua strâns între dinţi; semăna cu un drogat gata să se injecteze.

— Uu ee oa'e, a spus - *Nu se poate.* Ştiam cu precizie cum se simţea.

— O să vină ajutoare în doar câteva minute. Rezistă. Eu trebuie să plec.

— Eci u'e?

Nu i-am răspuns. Nu era timp. M-am oprit şi i-am luat pulsul lui George Kennedy. Mic, dar puternic. Lângă el, Footman era adânc scufundat în inconştienţă, dar bombănea gutural. Nu era nici pe departe mort. Un tati nu moare aşa uşor. Vântul agitat sufla fumul maşinii răsturnate în direcţia mea şi acum am simţit mirosul de carne prăjită la fel de bine ca şi cel al cotletelor la grătar. Stomacul mi s-a crispat din nou.

Am fugit spre Chevy, am sărit în spatele volanului şi am ieşit din curte cu spatele. Am mai aruncat o privire - la corpul acoperit cu pătură, la cei trei bărbaţi leşinaţi, la rulota cu şirul vălurit de găuri de gloanţe pe perete şi la uşa ei deschisă. John reuşise să se ridice într-un cot, încă ţinând strâns între

dinți capătul curelei, şi se uita la mine cu ochi neînțelegători. Fulgerul a scânteiat atât de puternic că am încercat să-mi protejez ochii de el, chiar dacă, atunci când mâna mi-a ajuns sus, sclipirea lui se stinsese şi ziua era la fel de întunecată ca la un amurg târziu.

— Stai jos, Ki, am spus. Stai exact cum eşti acum.

— Nu te aud, a spus ea pe o voce atât de răguşită şi de gâtuită de lacrimi, că de-abia am înțeles cuvintele. Ki tlage-un pui de somn cu Stricken.

— Bine, am spus. Asta-i bine.

Am trecut pe lângă Ford-ul arzând şi am coborât spre poalele dealului, unde am oprit la semnul ruginit de oprire obligatorie plin de găuri de gloanțe. M-am uitat spre dreapta şi am văzut camioneta parcată pe marginea drumului, CONSTRUCȚII BAMM scria pe-o parte. În cabina ei stăteau înghesuiți trei bărbați. Se uitau la mine. Cel de lângă geamul din dreapta era Buddy Jellison; îl distingeam după pălărie. Încet şi calculat, am ridicat mâna dreaptă şi le-am arătat degetul mijlociu. Nici unul n-a răspuns, iar fețele lor de piatră nu şi-au schimbat expresiile, însă camioneta a început să ruleze încet către mine.

Am virat la stânga pe 68, îndreptându-mă spre Sara Laughs sub un cer negru.

La trei kilometri de locul unde Stradela Patruzeci şi doi se naşte din şoseaua principală şi o ia şerpuit înspre vest, către lac, se afla un vechi şopron abandonat pe care încă se mai puteau distinge nişte litere spălăcite, formând PRODUSE LACTATE DONCASTER. Apropiindu-ne de el, întreaga parte estică de cer s-a aprins într-o băşică purpurie-albicioasă. Am strigat, iar claxonul Chevy-ului a țipat - singur, sunt aproape sigur. Un ghimpe de fulger s-a iscat din josul acelei băşici alburii şi a lovit şopronul. Preț de-o clipă, acesta încă a mai fost acolo, strălucind aidoma unui lucru radioactiv, apoi s-a spulberat în toate direcțiile. N-am mai văzut niciodată nici pe departe ceva asemănător, dincolo de filme. Tunetul care a urmat parcă ar fi fost sunetul unei explozii de proporții. Kyra a țipat şi s-a lăsat pe podeaua locului de lângă şofer,

acoperindu-şi urechile cu mâinile. Într-una dintre ele încă mai ținea strâns cățelul de pluş.

Un minut mai târziu a trecut peste Sugar Ridge. Stradela Patruzeci şi doi o ia la stânga din şosea la poalele pantei de nord a deluşorului. Din vârful lui am putut vedea o porțiune întinsă din TR-90 - păduri şi câmpii şi şoproane şi ferme, până şi o strălucire întunecată dinspre lac. Cerul era negru ca praful de cărbuni, era luminat aproape constant de fulgere de înălțime. Aerul avea o strălucire distinctă, de culoarea ocru. Fiecare gură de aer pe care o luam avea gust de iască. Topografia de dincolo de creasta dealului mi se înfățişa cu o limpezime suprareală pe care n-o pot uita. Sentimentul misterului îmi învăluia inima şi mintea, senzația aceea că lumea e un tegument subțire acoperind oase şi adâncituri neştiute.

Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare şi am văzut că se alăturaseră alte două maşini camionetei, una cu numărul de înmatriculare conținând un V, ceea ce înseamnă că autovehiculul e înregistrat pe numele unui veteran de război. Când am încetinit eu, au încetinit şi ei. Când am accelerat, au accelerat şi ei. Mă îndoiam totuşi că ne vor urmări în continuare şi după ce urma să întorc pe Stradela Patruzeci şi doi.

— Ki? Te simți bine?

— Dolm, a spus ea de pe covoraşul maşinii.

— Bine, am spus şi am început să cobor panta dealului.

Cotind pe Patruzeci şi doi, am văzut lumina farurilor reflectată ca nişte ochi de pisică în bucățile de gheață atunci când a început să plouă cu grindină - calupuri mari şi albicioase care cădeau din cer, ropoteau pe capota de sus asemenea unor degete grele şi ricoşau în capota de la motor. Începeau să se adune în şănțulețele în care stăteau ştergătoarele de parbriz.

— Ce se-ntâmplă? a strigat Kyra.

— Nu-i decât grindină, am spus. Nu ne poate face nimic.

De-abia mi-au ieşit cuvintele astea pe gură, când o bucată de gheață de dimensiunea unei lămâi mici a izbit partea mea

de parbriz şi a ricoşat sus în aer, lăsând o urmă albicioasă de la care radiau mai multe crăpături scurte. Zăceau cumva John şi cu George neajutoraţi în infernul ăsta? Mi-am întors mintea înspre direcţia aceea, dar n-am putut vedea nimic.

Când am cotit la stânga pe Stradela Patruzeci şi doi, grindina cădea aproape prea deasă să mai pot vedea ceva. Făgaşele croite de roţi în drum erau pline cu gheaţă. Albul dispărea, însă, printre copaci. M-am îndreptat în acel refugiu, aprinzând farurile. Acestea au brăzdat conuri puternice de lumină prin căderea de gheaţă.

Intrând printre copaci, băşica aceea purpurie-albicioasă a strălucit din nou, iar oglinda retrovizoare a sclipit prea tare s-o pot folosi atunci. S-a auzit un bubuit sfâşietor, pârâitor. Kyra a strigat din nou. M-am uitat în jur şi am văzut un molid căzând încet de-a curmezişul stradelei, trunchiul lui neregulat fiind cuprins de flăcări. În căderea lui, rupea şi firele de electricitate.

Suntem blocaţi, mi-am spus. *La capătul ăsta, probabil şi la celălalt. Suntem aici. La bine şi la rău, suntem aici.*

Copacii creşteau într-o boltă deasupra Stradelei Patruzeci şi doi, cu excepţia locului unde drumul trecea pe lângă Pajiştea Tidwell. Sunetul produs de grindină în pădure era un pârâit aşchios incomensurabil. Desigur, copacii *chiar* se rupeau în aşchii; era cea mai dăunătoare grindină ce căzuse vreodată în partea asta de lume şi, chiar dacă s-a consumat în cincisprezece minute, a fost destul să distrugă toate recoltele din acel an.

Fulgerul a izbucnit deasupra noastră. M-am uitat în sus şi am văzut o minge mare de foc portocalie fiind urmărită de o minge mai mică. Se mişcau în grabă printre copacii de la stânga noastră, aprinzând unele dintre crengile mai înalte. La scurt timp am ajuns în luminişul Pajiştii Tidwell şi, chiar atunci, grindina s-a transformat într-o ploaie torenţială. N-aş mai fi putut continua să conduc dacă n-am fi intrat aproape imediat înapoi în pădure şi, astfel, bolta de copaci să ne ofere suficient adăpost ca să pot avansa anevoie, încovoiat peste volan şi uitându-mă cu ochii mijiţi în perdeaua argintie ce

cădea prin evantaiul farurilor mele. Tunetul bubuia fără încetare, iar acum vântul începuse să se întețească, grăbindu-se printre copaci asemenea unei voci neîntrerupte. Înainte, o creangă grea de frunze a căzut în mijlocul drumului. Am trecut peste ea şi am auzit-o cum plesneşte şi pârâie şi se freacă de dedesubtul Chevy-ului.

Te rog să nu fie ceva mare, mi-am spus... sau poate m-am rugat. *Te rog, lasă-mă să ajung la casă. Te rog, lasă-ne să ajungem la casă.*

Când am ajuns la drumul de acces, vântul şuiera ca un uragan. Copacii fremătând şi ploaia biciuitoare făceau întreaga lume să pară pe punctul de a se văluri într-o fiertură lipsită de substanță. Panta drumului de acces se transformase într-un râu, însă eu am avântat Chevy-ul cu botul înainte fără nici o ezitare - nu puteam rămâne aici; dacă pica un copac mare pe maşină, ne stâlcea ca pe-o muscă într-un pahar de unică folosință.

Ştiam că nu trebuie să folosesc frâna - maşina ar fi început să se legene când într-o parte, când în alta, şi poate ar fi alunecat pe pantă în jos până în lac, rostogolindu-se tot drumul până acolo. În loc de asta, am introdus schimbătorul de viteze într-o treaptă mică, am tras frâna de mână cât să păcănească de două ori şi i-am dat voie motorului să ne ducă în jos, în vreme ce ploaia lovea în rafale năprasnice parbrizul şi transforma ghemotocul din lemn al casei într-o fantomă. Incredibil, câteva dintre becuri încă erau aprinse, strălucind ca hublourile unui batiscaf aflat la trei metri sub apă. Funcționa, deci, generatorul... cel puțin pentru moment.

Fulgerul a aruncat o lance de lumină deasupra lacului, un foc verde- -albăstrui luminând o întindere neagră de apă cu suprafața brăzdată de valuri mici şi înspumate. Unul dintre pinii bătrâni de o sută de ani care se aflase la stânga de scările din traverse de cale ferată zăcea acum pe jumătate scufundat în apă. Undeva în spatele nostru, un alt copac s-a prăbuşit cu un scrâşnet atotcuprinzător. Kyra şi-a acoperit urechile.

— E-n regulă, iubire, am liniştit-o eu. Am ajuns, am reuşit.

Am oprit motorul şi am stins farurile. Fără ele vedeam foarte puțin; aproape toată lumina părăsise cerul. Am încercat să-mi deschid portiera şi n-am reuşit la început. Am împins mai tare şi nu numai că s-a deschis, ci mi-a zburat de-a dreptul din mână. Am coborât şi, într-o sclipire puternică de fulger, am văzut-o pe Kyra târându-se peste scaun către mine, chipul ei fiind alb de panică, ochii, imenşi şi tiviți de teroare. Portiera a dat să se închidă şi m-a lovit în fund destul de tare să mă doară. Am ignorat-o, am luat-o pe Ki în brațe şi m-am întors pe călcâie. Ploaia rece ne-a udat până la piele. Numai că nu mi s-a părut deloc a fi ploaie; parcă aş fi păşit sub o cascadă.

— Cățeluşu' meu! a urlat Ki. Urlet sau nu, de-abia l-am auzit. I-am văzut fața însă şi i-am văzut mâinile goale. - Stricken! L-am scăpat pe Stricken!

M-am uitat în jur şi da, acolo era, plutea în jos pe macadamul parcării, pe lângă verandă. Puțin mai departe, scurgerea grăbită de apă părăsea pavajul şi o lua în jos pe pantă; dacă Strickland era dus de val, probabil că urma să ajungă prin pădure pe undeva. Sau chiar până în lac.

— Stricken! plângea Ki. *CĂȚELUŞU'* meu!

Dintr-o dată, nimic nu mai conta pentru nici unul dintre noi în afară de jucăria aia prostească din pluş. Am alergat după ea în josul parcării cu Ki în brațe, nepăsându-mi de ploaie şi de vânt şi de sclipirile puternice ale fulgerelor. Şi, totuşi, urma să alunece pe pantă în jos înainte să-l pot prinde - apa de care fusese luat curgea mult prea repede să-l pot eu prinde din urmă.

Ce l-a făcut să se oprească la marginea pavajului a fost un trio de floarea-soarelui scuturându-se sălbatice în bătaia vântului. Semănau cu nişte adulatori furați de spiritul lui Dumnezeu la o întrunire religioasă: *Da, Iisuse! Te slăvim, Domnul nostru!* Mi se păreau, de asemenea, familiare. Desigur, era imposibil să fie aceleaşi trei fire de floarea-soarelui care crescuseră prin scândurile verandei în visul meu (şi în fotografia pe care o făcuse Bill Dean înainte să mă întorc aici) şi totuşi acelea erau; fără urmă de îndoială, acelea *erau.*

Trei fire de floarea-soarelui semănând cu cele trei surori bizare din *Macbeth,* trei fire de floarea-soarelui cu fețe ca nişte reflectoare. Mă întorsesem la Sara Laughs; mă aflam în zonă; mă întorsesem în vis şi de data aceasta visul mă posedase.

— Stricken!

Ki, zvârcolindu-se şi îndoindu-se în brațele mele, amândoi fiind prea alunecoşi să ne oferim reciproc siguranță.

— Te log, Mike, *te log!*

Tunetul a explodat deasupra capetelor noastre asemenea unui coş cu nitroglicerină. Am strigat amândoi. M-am lăsat pe un genunchi şi am apucat cățeluşul din pluş. Kyra l-a prins cu ambele mâini şi l-a acoperit cu sărutări frenetice. M-am opintit în picioare, în vreme ce un alt tunet a răsunat, de data aceasta părând că străbate aerul asemenea unui nebunesc bici lichid pentru tauri. M-am uitat la firele de floarea-soarelui, iar ele au părut că se uită înapoi la mine - *Salut, irlandezule, a trecut multă vreme, nu crezi?* Apoi, reaşezând-o pe Ki în brațe cât de bine am putut, m-am întors în loc şi am pornit cu paşi grei către casă. Nu era uşor; apa din parcare îmi ajungea până la glezne şi era plină cu bucăți de grindină ce se topeau. O creangă de copac a zburat pe lângă noi şi a aterizat cam în locul unde îngenuncheasem eu să-l iau pe Strickland. S-au auzit un pârâit şi o serie de bubuituri când o creangă a lovit acoperişul şi s-a rostogolit pe el în jos.

Am fugit spre veranda din spate, aşteptându-mă parcă să iasă Arătarea în fugă dinăuntru, să ne salute, ridicându-şi non-brațele buhăite într-un gest oribil de prietenie, însă n-a fost nici o Arătare. Nu era decât furtuna, şi asta era de ajuns.

Ki strângea puternic cățelul la piept, iar eu am observat fără urmă de mirare că apa, în combinație cu praful acumulat de la toate orele acelea de joacă afară, îl înnegrise pe Strickland. La urma urmelor, chiar era ceea ce văzusem eu în vis.

Era prea târziu acum. Nu mai aveam unde merge, nu aveam alt adăpost în calea furtunii. Am deschis uşa şi am dus-o pe Kyra Devore înăuntrul Sarei Laughs.

Partea principală a Sarei - inima casei - exista de aproape o sută de ani şi avusese parte de multe furtuni. Poate că aceea care a căzut asupra regiunii lacurilor în după-amiaza aceea de iulie a fost cea mai grea dintre toate, însă am ştiut imediat ce-am ajuns înăuntru, amândoi gâfâind asemeni unor oameni care de-abia au scăpat de la înec, că va rezista aproape sigur şi acesteia. Pereții din buşteni erau atât de groşi că aproape am avut impresia că păşesc într-un soi de cavou. Zgomotele furtunii au devenit un fel de tărăgăneală gălăgioasă, punctată de tunete şi de bufnetul ocazional al unei crengi căzând pe acoperiş. Undeva - în beci, bănuiesc - se deschisese o uşă şi se tot lovea de canaturi. Semăna cu sunetul unui pistol de semnalizare. Fereastra bucătăriei fusese spartă de-un copac mic, răsturnat. Vârful lui ca de ac se afla deasupra aragazului, legănându-se, aruncându-şi umbra pe tejghea şi pe ochiuri. M-am gândit să-l rup şi m-am hotărât să nu. Cel puțin astupa gaura din geam.

Am dus-o pe Ki în sufragerie şi ne-am uitat afară către lac, la apa lui neagră cu reflexii ireale, stând sub un cer negru. Fulgerul izbucnea aproape constant, scoțând la iveală un cerc de pădure care dansa şi se legăna frenetic împrejurul lacului. Indiferent de cât era casa de solidă, gemea profund în interior când o izbea vântul şi încerca s-o împingă pe deal în jos.

Se auzea un clinchet blând, egal. Kyra şi-a ridicat capul de pe umărul meu şi s-a uitat împrejur.

— Ai un elan, a spus.

— Da, acela e Bunter.

— Muşcă?

— Nu, iubire, nu poate muşca. E un fel de... un fel de păpuşă, presupun.

— De ce-i sună clopoțelul?

— E bucuros că suntem aici. E bucuros că am reuşit să ajungem.

I-am văzut dorința de-a fi fericită, apoi am văzut-o cum îşi dă seama că Mattie nu e aici să fie fericită cu ea. Am văzut sclipindu-i în minte ideea că Mattie nu va mai fi niciodată aici să fie fericită cu ea... şi am simțit cum o îndepărtează.

Deasupra capetelor noastre, ceva imens s-a prăbuşit pe acoperiş, lumina a pâlpâit şi Ki a început din nou să lăcrimeze.

— Nu, iubire, am spus, şi am început să o plimb în braţe. Nu, iubire, nu, Ki, nu face asta. Nu face asta, iubire, n-o face.

— O vleau pe mami! *O vleau pe Mattie!*

Am plimbat-o aşa cum cred că trebuie plimbaţi copiii care fac crize. Înţelegea prea multe pentru un copil de trei ani, iar suferinţa prin care trecea era, prin urmare, mai cruntă decât trebuie să fie suferinţa oricărui copil de trei ani. Aşa că am ţinut-o în braţe şi am plimbat-o, simţindu-i în mâini pantalonii scurţi uzi de urină şi apă de ploaie, braţele ei calde ca de-o febră ţinându-mă de după gât, obrajii ei fiind mânjiţi de mucozităţi şi lacrimi, părul ei - doar un mănunchi de fire ude leoarcă de la fuga scurtă prin ploaia torenţială —, respiraţia ei grea, jucăria - un ghemotoc strangulat care picura apă murdară printre degetele ei. Înainte şi-napoi ne-am plimbat prin sufrageria Sarei, înainte şi-napoi prin lumina difuză aruncată de becul din tavan, singurul. Lumina produsă de generator nu e niciodată tocmai uniformă, niciodată tocmai stabilă - pare să respire şi să suspine. Înainte şi-napoi prin clinchetul slab, neîncetat, al clopoţelului lui Bunter, asemeni muzicii venind din acea lume pe care o putem atinge, dar niciodată n-o putem vedea cu adevărat. Înainte şi-napoi sub sunetul furtunii. Cred că i-am cântat şi ştiu sigur că am atins-o cu mintea şi că am pătruns din ce în ce mai adânc în zonă împreună. Deasupra noastră, norii alergau şi ploaia răpăia, stingând focurile pe care le aprinseseră fulgerele în pădure. Casa gemea şi aerul dinăuntru se învârtejea din cauza rafalelor ce intrau prin fereastra spartă de la bucătărie, dar în pofida tuturor acestora, exista un sentiment de siguranţă jalnică. Un sentiment de întoarcere acasă.

Într-un sfârşit, lacrimile ei au început să sece. Şi-a aşezat obrazul şi greutatea mare a capului ei pe umărul meu şi, când am trecut pe lângă ferestrele ce dau spre lac, i-am văzut ochii larg deschişi uitându-se afară în furtuna argintie-întunecată, fără să clipească. Cel care o purta în braţe era un bărbat înalt

cu părul rărit. Mi-am dat seama că pot vedea masa din sufragerie chiar prin noi. *Reflexiile noastre deja sunt nişte fantome,* mi-am spus.

— Ki? Poți mânca ceva?

— Nu foame.

— Poți bea un pahar cu lapte?

— Nu, cacao. Mi-e flig.

— Da, sigur că ți-este. Şi am cacao.

Am încercat s-o aşez jos şi s-a ținut de mine cu o forță disperată, agățându-se de mine cu coapsele ei mici şi rotofeie. Am aranjat-o la loc în brațe, de data asta proptind-o în şold, iar ea s-a potolit.

— Cine-i aici? a întrebat. Începuse să tremure. - Cine-i aici pe lângă noi?

— Nu ştiu.

— E-un băiat, a spus. L-am văzut acolo.

A arătat cu Strickland către uşa glisantă din sticlă ce dădea pe estacadă (toate scaunele de acolo de afară fuseseră răsturnate şi aruncate în colțuri; unul dintre ele dispăruse, fiind aparent aruncat direct peste balustradă).

— Ela neglu ca-n filmu' ăla comic pe cale-l vedeam cu Mattie. Mai sunt şi alți negii aici. O tanti cu pălălie male. Un nene în pantaloni albaştli. Ceilalți sunt gleu de văzut. Da' ei se uită. Se uită la noi. Nu-i vezi?

— Nu ne pot face nimic.

— Eşti sigul? Eşti, eşti?

N-am răspuns.

Am găsit o cutie de cacao Swiss Miss ascunsă în spatele recipientului pentru fainã, am desfăcut un pliculeț şi am aruncat conținutul într-o cană. Tunetul a explodat pe cer. Ki a tresărit în brațele mele şi a scos un strigăt prelung, plângăcios. Am îmbrățişat-o, am sărutat-o pe obraz.

— Nu mă pune jos, Mike, mi-e flică.

— Stai liniştită, n-o să te pun jos. Tu eşti fetița mea cea cuminte.

— Mi-e flică de băiat şi de nenea în pantaloni albaştli şi de tanti. Cled că-i tanti cale pulta lochia lui Mattie. Astea-s

fantomele?

— Da.

— Sunt lele, ca oamenii cale au fugit după noi la bâlci? Sunt?

— Nu ştiu precis, Ki, şi nu te mint cu asta.

— Da' o să aflăm.

— Hă?

— La asta te-ai gândit: "Da' o să aflăm."

— Da, am spus. Cred că la asta mă gândeam. Ceva de genul ăsta.

Cât se încălzea apa în ibric, am dus-o în dormitorul principal, spunându-mi că trebuie să fi rămas *ceva* de la Jo în care s-o îmbrac, însă toate sertarele din servanta lui Jo erau goale. La fel era şi partea ei de dulap. Am aşezat-o pe Ki pe patul mare, dublu, în care nici măcar un pui de somn nu trăsesem de când mă întorsesem, am dezbrăcat-o, am dus-o în baie şi am înfăşurat-o într-un prosop. Şi l-a strâns în jurul corpului, tremurând şi cu buzele albăstrite. Am folosit alt prosop să-i şterg părul cât de bine am putut. În tot acest timp, ea n-a lăsat din mână nici măcar o clipă cățelul din pluş, care începea acum să sângereze vatelină pe la cusături.

Am deschis dulapul cu medicamente, am scotocit prin el şi am găsit ce căutam pe raftul de sus: Benadryl-ul pe care-l ținea Jo pentru alergia ei la plantele de pipirig. M-am gândit să verific data de expirare de pe fundul cutiei, apoi aproape că am râs cu voce tare. Ce importanță mai avea *asta* acum? Am aşezat-o pe Ki pe capacul de la toaletă şi am lăsat-o să mă țină pe după gât cât am scuturat eu din recipientul protejat împotriva copiilor patru drajeuri mici roz cu alb. Apoi am clătit paharul pentru spălatul dinților şi l-am umplut cu apă rece. Făcând asta, am observat o mişcare în oglinda care reflecta uşa băii şi dormitorul principal de dincolo de ea. Mi-am spus că nu văd decât umbrele copacilor suflați de vânt. I-am dat lui Ki drajeurile.

A întins mâna după ele, apoi a ezitat.

— Haide, am spus. Sunt medicamente.

— Ce fel? a întrebat.

Mâna ei mică era încă deasupra micuțului morman de drajeuri.

— Tablete pentru tristețe, am spus. Ştii să înghiți tablete, Ki?

— Sigul. Am învățat la doi ani.

A mai ezitat o clipă - uitându-se la mine şi uitându-se *în* mine, cred, asigurându-se că-i spun ceva ce cred cu adevărat. Trebuie s-o fi mulțumit ceea ce-a văzut sau simțit, fiindcă a luat drajeurile şi le-a pus în gură, unul după altul. Le-a înghițit sorbind ca o păsărică din pahar, apoi a spus:

— Tot mă simt tlistă, Mike.

— Au nevoie de-un timp să-şi facă efectul.

Am scotocit în sertarul cu tricouri şi am găsit unul inscripționat cu Harley-Davidson care intrase la apă. Tot era cu mult prea mare pentru ea, dar după ce i-am făcut un nod într-o parte, s-a transformat într-un fel de sarong care-i tot aluneca de pe un umăr. Aproape că era simpatic.

În buzunarul de la spate al pantalonilor am totdeauna un pieptene. L-am scos şi i-am dat la o parte părul de pe frunte şi de pe tâmple. Începea să arate iarăşi normal, însă tot îi mai lipsea ceva. Ceva ce în mintea mea era legat de Royce Merrill. Asta era o nebunie, însă... nu-i aşa?

— Mike? Ce baston? La ce baston te gândeşti?

Apoi mi-am dat seama.

— Un baston de zahăr, o acadea, am spus. Din aceea cu dungi.

Am scos cele două panglici din buzunar. Marginile lor roşii păreau aproape crude în lumina nesigură.

— Ca astea.

I-am prins părul la spate în două codițe mici. Acum avea şi panglicile; avea şi cățelul negru; firele de floarea-soarelui se mutaseră cu câțiva metri mai la nord, însă acolo erau. Totul era mai mult sau mai puțin aşa cum trebuia să fie.

Tunetul a duduit, undeva aproape a căzut un copac şi luminile s-au stins. După cinci secunde de umbre gri-întunecate, s-au aprins la loc. Am dus-o pe Ki înapoi în

bucătărie şi, trecând pe lângă uşa pivniței, cineva a râs în spatele ei. Am auzit-o eu; a auzit-o şi Ki. Am văzut asta în ochii ei.

— Ai glijă de mine, a spus. Ai glijă de mine pentlu că nu-s decât o puştoaică mică. Ai plomis.

— Aşa o să fac.

— Te iubesc, Mike.

— Şi eu te iubesc, Ki.

Ibricul şuiera. Am umplut cana până la semnul de mijloc cu apă caldă, apoi am completat cu lapte, răcind-o şi îmbogățind-o. Am dus-o pe Kyra înapoi la canapea. Trecând pe lângă masa din sufragerie, am aruncat o privire la maşina de scris IBM şi la manuscrisul peste care zăcea colecția de rebusuri. Lucrurile astea mi se păreau vag prosteşti şi cumva triste, asemenea unor mecanisme care n-au funcționat niciodată foarte bine şi care acum nu mai funcționează deloc.

Fulgerul a luminat tot cerul, îmbăind încăperea în lumină purpurie. În strălucirea aceasta, copacii agonici au părut nişte degete strigând după ajutor şi, când lumina a străbătut uşile glisante din sticlă ce dau spre estacadă, am văzut o femeie stând în spatele nostru, lângă soba cu lemne. Într-adevăr purta o pălărie de pai cu boruri de dimensiunea unei roți de căruță.

— Cum adică, lâul aploape a ajuns să se velse-n male? a întrebat Ki.

M-am aşezat şi i-am dat cana.

— Bea asta.

— De ce-au lănit-o oamenii ăia pe mami? Nu voiau să se simtă bine?

— Cred că nu, am spus.

Am început să plâng. Am ținut-o în poală, ştergându-mi lacrimile cu dosul palmelor.

— Al fi tlebuit să iei şi tu nişte tablete pentlu tlistețe, a spus Ki.

Mi-a întins cacaua ei. Panglicile din părul ei, cele pe care le legasem în nişte funde mari şi neîndemânatice, au săltat.

— Aici. Bea un pic.

Am băut un pic. Din partea de nord a casei s-a mai auzit un bubuit pârâit şi scrâşnit. Generatorul s-a bâlbâit şi casa s-a cufundat iarăşi în obscuritate. Umbrele fugeau pe chipul mic al lui Ki.

— Rezistă, i-am spus. Încearcă să nu te sperii. Poate c-o să revină lumina.

O clipă mai târziu a revenit, chiar dacă acum auzeam o notă răguşită, inegală în huruitul generatorului, iar lumina pâlpâia mult mai evident.

— Spune-mi o poveste, a zis ea. Spune-mi despre Cenuşilbeasa.

— Cenuşăreasa.

— Mda, ea.

— Bine, dar cei care spun poveşti trebuie plătiți.

Mi-am pungit buzele şi-am făcut un sunet de sorbit.

A ridicat cana. Cacaua era dulce şi bună. Senzația că suntem priviți era puternică şi deloc dulce, însă lasă-i să se uite. Lasă-i să se uite cât mai pot.

— Exista o fetiță frumoasă pe nume Cenuşăreasa...

— A fost odată ca niciodată! Aşa începe! Aşa încep toate!

— Ai dreptate, am uitat. A fost odată ca niciodată o fetiță frumoasă pe nume Cenuşăreasa, care avea două surori vitrege rele. Numele lor erau... ți le aminteşti?

— Tammy Faye şi Vanna.

— Mda, reginele Fixativului pentru Păr. Şi o puneau pe Cenuşăreasa să facă toate treburile neplăcute, cum ar fi să mături în şemineu şi să adune caca de câine din curtea din spate. Acum, se face că tocmai urma să susțină un concert la palat formația rock Oasis şi, chiar dacă fuseseră invitate toate fetele...

Am ajuns doar până la partea în care zâna cea bună prinde şoarecii şi-i transformă într-o limuzină Mercedes, înainte ca Benadryl-ul să-şi facă efectul. Chiar că era un medicament pentru tristețe; când m-am uitat în jos, Ki dormea dusă în leagănul brațului meu, cu cana de cacao înclinându-se amenințător într-o parte. I-am luat-o dintre degete şi am

aşezat-o pe măsuța pentru cafea, apoi i-am dat la o parte de pe frunte părul aproape uscat.

— Ki?

Nimic. Se dusese pe tărâmul lui Nuclipeşte-Nimeni. Probabil că de vină pentru asta era şi faptul că somnul din acea după-amiază se sfârşise aproape înainte să înceapă.

Am ridicat-o şi am dus-o în dormitorul din aripa de nord, picioarele legănându-i-se moi în aer şi poalele tricoului cu Harley fluturându-i în jurul genunchilor. Am aşezat-o pe pat şi i-am tras cuvertura până sub bărbie. Tunetul a bubuit ca un foc de artilerie, însă ea nici măcar nu s-a mişcat. Epuizare, mâhnire, Benadryl... o purtaseră toate departe, o purtaseră dincolo de fantome şi durere, iar asta era bine.

M-am aplecat şi am sărutat-o pe obraz, care începuse în sfârşit să se mai răcească.

— O să am grijă de tine, am spus. Ți-am promis şi aşa o să fac.

Ca şi când m-ar fi auzit, Ki s-a întors pe-o parte, şi-a aşezat sub bărbie mâna în care-l ținea pe Strickland şi a scos un suspin moale. Genele ei erau nişte bucăți de funingine pe obraji, într-un contrast uimitor cu părul deschis la culoare. Uitându-mă la ea, m-am simțit năpădit de dragoste, zguduit de ea aşa cum e zguduit cineva de-o boală.

Ai glijă de mine, nu-s decât o puştoaică mică.

— O să am, Ki-iubire, am spus.

Am intrat în baie şi am început să umplu cada, aşa cum o umplusem cândva în somn. Avea să doarmă tot timpul dacă reuşeam să adun destulă apă caldă înainte să cedeze complet generatorul. Mi-am dorit să am o jucărie pentru baie pe care să i-o dau în caz că se trezeşte, ceva de genul Balenei Wilhelm, însă îşi va avea cățelul şi probabil că oricum nu se va trezi. Pentru Kyra nu urma un botez sub apa rece a unei pompe. Nu eram o persoană crudă şi nu eram nebun.

Nu aveam decât lame de ras de unică folosință în dulapul pentru medicamente, nu erau bune pentru cealaltă treabă care mă aştepta. Nu erau destul de eficiente. Însă unul dintre cuțitele de măcelărie din bucătărie ar fi bun. Dacă umpleam

chiuveta cu o apă într-adevăr caldă, nici măcar n-aş simți nimic. O literă *T* pe fiecare mână, linia de sus trasată de-a curmezişul încheieturilor...

Pentru o clipă, am ieşit din zonă. O voce - propria mea voce vorbind ca o combinație a lui Jo şi Mattie - a strigat: *La ce te gândeşti? Oh, Mike, pentru numele lui Dumnezeu, la ce te gândeşti?*

Apoi a bubuit tunetul, luminile au pâlpâit şi ploaia a început iarăşi să cadă, suflată de vânt. M-am dus înapoi în locul unde totul era limpede, unde calea pe care o aveam de urmat era gata trasată. Fă cumva te rog ca totul să se încheie - durerea psihică, cea fizică, teama. Nu mai voiam să mă gândesc nici o clipă la cum dansase Mattie cu degetele pe frisbee, ca şi când acesta ar fi fost un spot luminos. Nu voiam să fiu prezent când se trezea Kyra, nu voiam să văd suferința umplându-i ochii. Nu voiam să trec prin noaptea care urma, prin ziua care venea după ea sau prin ziua care o urma pe aceasta. Toate nu erau decât vagoane ale aceluiaşi bătrân tren al misterelor. Viața era o boală. Urma să-i fac o baie frumoasă şi caldă şi s-o vindec de ea. Am ridicat brațele în aer. În oglinda de pe dulapul pentru medicamente, o figură obscură - o Arătare - şi le ridica şi ea într-un soi de salut vesel. Eu eram. Eu fusesem tot timpul, iar asta era bine. Asta era cât se poate de bine.

M-am lăsat pe un genunchi şi am verificat apa. Curgea aşa cum trebuia, caldă. Bun. Chiar dacă ceda acum generatorul, era bine. Cada era de model vechi, din aceea adâncă. Mergând jos la bucătărie să iau un cuțit, m-am gândit să intru şi eu în apă cu ea după ce aş fi terminat să-mi tai venele în apa mai caldă din chiuvetă. Nu, m-am hotărât. Gestul ar putea fi prost interpretat de către oamenii care vor veni aici mai târziu, oameni cu minți perverse şi cu presupuneri şi mai perverse. Cei care vor veni când se va opri furtuna şi copacii de pe drum vor fi îndepărtați. Nu, după baie o voi usca şi-o voi aşeza înapoi în pat cu Strickland în mână. Eu voi şedea de partea cealaltă a dormitorului în şezlongul de lângă ferestre. Îmi voi

întinde câteva prosoape în poală pentru a opri cât mai mult sânge posibil să se scurgă pe pantaloni şi, în cele din urmă, voi adormi şi eu.

Clopoțelul lui Bunter încă mai cânta. Mult mai tare acum. Începea să mă calce pe nervi şi, dacă urma să continue în ritmul ăsta, avea să o trezească pe copilă. Am hotărât să-l iau de acolo şi să-l reduc la tăcere pentru totdeauna. Am traversat încăperea şi, făcând asta, o pală puternică de aer a trecut pe lângă mine. Nu era un curent venit prin fereastra spartă a bucătăriei; acesta a fost iarăşi aerul acela cald de metrou. A împrăştiat colecția de rebusuri *Chestii grele* pe podea, însă press-papier-ul de pe manuscris a împiedicat paginile lui să zboare. Când m-am uitat în direcția aceea, clopoțelul lui Bunter a tăcut.

O voce a suspinat în camera difuză. Cuvinte pe care nu le-am putut înțelege. Şi ce importanță aveau? Ce importanță mai avea încă o manifestare spiritistă - încă un suflu de aer cald din Marele Tărâm de Dincolo?

Tunetul a huruit şi suspinul s-a auzit din nou. De data asta, când generatorul a murit şi s-au stins luminile, aruncând încăperea într-o umbră cenuşie, am înțeles cu claritate un cuvânt:

Nouăsprezece.

M-am întors pe călcâie, făcând un cerc aproape complet. L-am încheiat uitându-mă de partea cealaltă a camerei umbroase la manuscrisul *Prietenului meu din copilărie.* Dintr-o dată, lumina a răzbătut. Înțelegerea a venit.

Nu colecția de rebusuri. Şi nici cartea de telefon.

Ci cartea *mea.* Manuscrisul meu.

Am mers până la el, vag conştient că apa a încetat să mai curgă în cada din baia din aripa de nord. Când a murit generatorul, s-a oprit şi pompa. Nu era nici o problemă, deja era suficient de adâncă apa. Şi de caldă. Urma să-i fac Kyrei baie, însă mai întâi trebuia să fac altceva. Trebuia să merg pe verticală la nouăsprezece şi, după asta, trebuia neapărat să

merg pe verticală şi la nouăzeci şi doi. Şi puteam face asta. Scrisesem cu puțin peste o sută douăzeci de pagini de manuscris, aşa că puteam face asta. Am apucat lanterna cu baterii de deasupra dulapului în care încă mai țineam câteva sute de discuri de vinii adevărate, am aprins-o şi am aşezat-o pe masă. Arunca un cerc alb radiant pe manuscris - în obscuritatea acelei după-amiezi, era la fel de luminos ca şi spotul unui reflector.

La pagina nouăsprezece a *Prietenului meu din copilărie,* Tiffi Taylor - o damă de companie care se reinventase sub numele de Regina Whiting - şedea în studioul ei împreună cu Andy Drake, rememorând ziua în care John Sanborn (numele sub care se prezentase atunci John Shackleford) i-a salvat viața fiicei sale de trei ani, Karen. Acesta era pasajul pe care l-am citit în timp ce fulgerul duduia şi ploaia răpăia în uşa glisantă care se deschidea spre estacadă.

PRIETENUL, de Noonan/Pag. 19

ba acolo, eram sigură de asta, spuse ea,
uitându-se în gol; dar când nu mi-am văzut
fetița nicăieri, m-am îndreptat spre piscina
nouă. (Trase un fum din țigară.)
Iar când am văzut ce se întâmplă, am
țipat - fetița mea, Karen, se afla sub apă.

Era aproape moartă, în aer era mâna ei, iar
sub apă zăcea corpul ei inert.
Unghiile erau albastre. Nu-mi amintesc
bine ce s-a întâmplat după aceea.
Sanborn, grădinarul, a sărit în bazin,
trăgând-o pe Karen de braţ şi de
umăr, până ce a reuşit să o scoată
din apă. A scos-o din întunecime,
iar eu stăteam pe margine şi plângeam.
Oh, Dumnezeule, am crezut că murise.

Am ştiut pe dată, însă am aşezat carnețelul pentru notițe pe marginea stângă a manuscrisului ca să văd mai bine. Citind în jos, aşa cum ai citi răspunsul unui rebus vertical, prima literă a fiecărui rând alcătuia un mesaj care fusese acolo aproape de când am început să scriu cartea:

bufniţE sUb StudO

Apoi, făcând micile modificări evidente:

bufnlţE sUb Studio

Bill Dean, îngrijitorul meu, şade la volanul camionetei lui. Şi-a îndeplinit cele două scopuri pentru care a venit aici - să mă salute că m-am întors pe TR şi să mă avertizeze în privința lui Mattie Devore. Acum e gata de plecare. Îmi zâmbeşte, arătându-mi dinții ăia mari şi falşi, Roebucker-ii ăia. "Dacă ai ocazia, ar trebui să cauți bufnițele ", îmi spune. Eu îl întreb la ce i-ar fi trebuit lui Jo două bufnițe din plastic şi el îmi răspunde că le fac pe ciori să nu se mai cace pe podele. Mă mulțumesc cu asta, am alte lucruri la care să mă gândesc, însă totuşi... "A fost de parc-ar fi venit tocmai pentru-a face treaba asta", spune el. Nici nu mi-a trecut prin gând - nu atunci, cel puțin - că, în folclorul indian, bufnițele mai au o semnificație: se spune că te feresc de spiritele rele. Dacă Jo ştia că bufnițele de plastic

sperie ciorile, trebuie să fi ştiut şi asta. Pur şi simplu era genul de informaţie pe care o culegea şi o punea la păstrare. Soţia mea curioasă. Sclipitoarea mea dezordonată.

Tunetul a bubuit. Fulgerul a ros din nori asemenea unei vărsări de acid luminos. Am rămas lângă masa din sufragerie cu manuscrisul în mâinile care-mi tremurau.

— Christoase, Jo, am şoptit. Ce ai aflat?

Şi de ce nu mi-ai spus şi mie?

Dar bănuiam că ştiu răspunsul la întrebarea asta. Nu-mi spusese fiindcă, într-un fel, semănam cu Max Devore; străbunicul lui şi cu al meu se căcaseră în aceeaşi hazna. Nu avea nici o logică, dar asta era. Nu-i spusese nici măcar propriului ei frate. Am găsit în asta un soi ciudat de confort.

Am început să frunzăresc manuscrisul, simţindu-mi pielea de găină.

Andy Drake se încrunta foarte rar în *Prietenul meu din copilărie* al lui Michael Noonan. I se buhăia faţa însă, fiindcă în fiecare buhăială există câte o buhă. Înainte să vină în Florida, John Shackleford locuise în Studio City, California. Prima întâlnire al lui Drake cu Regina Whiting a avut loc în studioul ei. Ultima adresă cunoscută a iui Ray Garraty a fost cea a Apartamentelor Studio din Key Largo. Cea mai bună prietenă a Reginei Whiting era Steffie Underwood. Soţul lui Steffie se numea Towle Underwood - asta era o reuşită, două la preţul de una.

Bufniţe sub studio.

Era peste tot, pe fiecare pagină, exact ca şi numele cu *K* din cartea de telefon. Un soi de monument, numai că acesta fusese construit - eram sigur de asta - nu de Sara Tidwell, ci de Johanna Arlen Noonan. De soţia mea, care-mi trimitea necontenit mesaje prin spatele gardianului, rugându-se din toată inima ei mărinimoasă ca eu să le văd şi să le înţeleg.

La pagina nouăzeci şi doi, Shackleford discuta cu Drake în camera pentru vizite de la închisoare - şedea cu încheieturile mâinilor între genunchi, uitându-se în jos la lanţul dintre gleznele lui, refuzând să se uite în ochii lui Drake.

baliverne doar. Orice altceva, pe dracu'
uns, la ce mi-ar fi de
folos? viața-i un joc, un joc
nenorocit, pe care l-am pierdut.
Iar tu crezi că-s
țicnit să spun că am să cred un
erou sau poate chiar un
sfânt, venit de
undeva de departe...

Textul continua, dar nu mai avea sens să-l citesc. Mesajul, *bufnițe sub studio,* curgea pe marginea paginii ăsteia aşa cum se întâmplase şi la nouăsprezece. Aşa cum probabil se întâmpla şi pe oricare dintre toate celelalte pagini. Îmi amintesc cât de aiuritor de fericit fusesem să descopăr că scăpasem de criză şi că puteam scrie din nou. Scăpasem de criză, sigur că da, dar nu fiindcă reuşisem în sfârşit s-o înfrâng sau găsisem o cale de-a o ocoli. *Jo* mă scăpase de ea. *Jo* o înfrânsese, iar continuarea carierei mele de scriitor de thriller-uri de mâna a doua fusese ultimul gând al ei când făcuse asta. Stând acolo în lumina intermitentă a fulgerelor, simțind fantomele nevăzute dându-mi târcoale prin aerul agitat, mi-am amintit de doamna Moran, profesoara mea din clasa întâi. Când încercările tale de a copia literele alfabetului din cartea de citire începeau să nască forme vălurite, ea îşi aşeza mâna mare şi sigură peste a ta şi te îndruma.

Aşa cum mă îndrumase şi Jo.

Am frunzărit paginile manuscrisului şi am observat cuvintele-cheie peste tot, uneori poziționate în aşa fel încât să le poți citi aglomerate pe diferite rânduri, unul deasupra celuilalt. Cât de tare încercase să-mi spună asta... iar eu nu aveam nici o intenție de a mai face ceva până nu aflam care fusese motivul.

Am aruncat manuscrisul înapoi pe masă, dar înainte să apuc să-l reasigur cu prespapierul, o suflare furioasă de aer

îngheţat a trecut pe lângă mine, ridicând paginile şi împrăştiindu-le peste tot într-un ciclon. Dacă forţa aceea le-ar fi putut rupe în fâşii, sunt convins că asta ar fi făcut.

Nu! a strigat când am apucat mânerul lanternei. *Nu, termină-ţi treaba!*

Vântul îmi sufla în faţă în pale răcoroase - era ca şi când ar fi stat cineva pe care nu reuşeam să-l văd în faţa mea şi-mi respira în nas, retrăgându-se pe măsură ce eu avansam, suflând şi tot suflând, asemenea lupului cel mare şi rău din faţa caselor celor trei purceluşi.

Mi-am agăţat lanterna pe braţ, am întins mâinile în faţă şi le-am lovit puternic una de cealaltă. Aerul rece care-mi suflase în faţă s-a oprit. Nu mai rămăsese acum decât pala vârtejită ce intra prin gaura parţial astupată din geamul bucătăriei.

— Ea doarme, am spus prezenţei care ştiam că încă mai e acolo, uitându-se în tăcere. Mai e timp.

Am ieşit în grabă pe uşa din spate şi vântul m-a învăluit pe dată, făcându-mă să mă legăn pe picioare, aproape trântindu-mă pământ. Iar în copacii fremătători am văzut feţe verzi, feţele celor morţi. Acolo era şi faţa lui Devore, şi a lui Royce, şi a lui Son Tidwell. Cel mai des am văzut faţa Sarei.

Sara era pretutindeni.

Nu! Du-te înapoi! N-ai de ce să-ţi faci de lucru cu nici o bufniţă, dulceaţă! Du-te înapoi! Termină-ţi treaba! Fă ceea ce ai venit să faci!

— Nu *ştiu* ce am venit să fac, am spus. Şi, până nu aflu, nu fac *nimic.*

Vântul a şuierat ca ofensat şi o creangă imensă s-a rupt din pinul de la dreapta casei. A căzut pe capota Chevrolet-ului meu într-o împroşcare de apă, îndoind tabla înainte să se rostogolească la pământ pe partea şoferului.

Să bat din palme aici afară mi-ar fi ajutat exact cât i-ar fi ajutat regelui Canute dacă ar fi comandat fluxului să se retragă. Aceasta era lumea ei, nu a mea... şi nu era decât graniţa ei, la o adică. Fiecare pas făcut mai aproape de Stradă şi de lac m-ar fi adus mai aproape de inima acelei lumi, unde

timpul era subțire şi spiritele dominau totul. Oh, scumpule Dumnezeu, ce putuse produce asta?

Poteca spre studioul lui Jo se transformase într-un pârâu. Am făcut doisprezece paşi prin el înainte să mi se mişte o piatră sub picior şi să cad cu greutate pe-o parte. Fulgerul a făcut un zigzag pe cer, s-a auzit zgomotul unei crengi rupându-se şi apoi am văzut ceva căzând spre mine. Am ridicat brațele să-mi protejez fața şi m-am rostogolit spre dreapta, ieşind de pe potecă. Creanga a atins pământul chiar în spatele meu, iar eu m-am dat de-a dura pe-o pantă alunecoasă din cauza acelor de brad. Am reuşit într-un sfârşit să mă ridic în picioare. Creanga de pe potecă era şi mai mare decât cea care aterizase pe capota maşinii. Dacă m-ar fi lovit, e foarte probabil că mi-ar fi spart capul.

Du-te înapoi!

Vântul sâsâit, pizmaş, suflând printre copaci.

Termină treaba!

Vocea gâlgâită, guturală a lacului, lovindu-se pe stânci şi de terasamentul de la baza Străzii.

Vezi-ți de treabă!

Aceasta a fost chiar casa însăşi, gemând pe fundație.

Vezi-ți de treabă şi lasă-mă pe mine să-mi văd de-a mea!

Însă Kyra *era* treaba mea. Kyra era fiica mea.

Am luat lanterna de jos. Carcasa era crăpată, însă becul strălucea puternic şi hotărât - ăsta era un punct marcat pentru echipa gazdă. Aplecat înainte împotriva vântului şuierător, cu mâna ridicată să mă feresc de alte crengi în cădere, am alunecat şi m-am împleticit în josul dealului către studioul defunctei mele soții.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

La început, uşa n-a vrut să se deschidă. Clanța mi s-a răsucit în mână, aşa că am ştiut că nu e încuiată, însă părea că ploaia umflase lemnul... sau o proptea cineva de partea cealaltă? M-am tras în spate, m-am ghemuit uşor şi am lovit-o cu umărul. De data aceasta a cedat puțin.

Ea era. Sara. Se afla de partea cealaltă a uşii şi încerca să mă împiedice s-o deschid. Cum de putea face asta? Cum, pentru numele lui Dumnezeu? Era o afurisită de fantomă!

M-am gândit la camioneta CONSTRUCȚII BAMM... şi, ca şi când gândul ar fi invocat-o, aproape că am putut-o vedea acolo, la capătul Stradelei Patruzeci şi doi, parcată lângă şosea. Maşina doamnelor bătrâne era în spatele ei şi alte trei sau patru maşini se aflau acum în spatele lor. Toate cu ştergătoarele de parbriz legănându-se stânga-dreapta, cu farurile tăind conuri slabe de lumină prin ploaie. Erau aliniate pe marginea drumului ca pentru vânzare. Numai că aici nu se vindea nimic, nu erau decât nişte bătrâni care şedeau în tăcere în maşinile lor. Bătrâni care se aflau în zonă exact ca mine. Bătrâni trimițând spre mine tot soiul de vibrații.

Ea se hrănea cu ei. *Fura* de la ei. La fel făcuse şi cu Devore - şi cu mine, desigur. Multe dintre manifestările paranormale pe care le experimentasem de la întoarcere e foarte probabil că fuseseră create folosind propria mea energie psihică. Era chiar comic dacă stăteai să te gândeşti la asta.

Sau poate că "terifiant" era cuvântul pe care-l căutam de fapt.

— Jo, ajută-mă, am spus în ploaia biciuitoare.

Fulgerul a luminat cerul, conferind pentru scurtă vreme torentelor de apă un argintiu-deschis.

— Dacă m-ai iubit vreodată, ajută-mă acum.

M-am dat în spate şi am lovit iarăşi uşa. De data asta n-am simțit opoziția nici unei rezistențe şi am pătruns înăuntru val vârtej, lovindu-mă cu tibia de canat şi căzând în genunchi. N-am dat drumul lanternei, însă.

A urmat o clipă de tăcere. Cât a durat, am simțit forțe şi prezențe adunându-se la un loc. În clipa aceea nimic n-a părut să mişte, chiar dacă, în spatele meu, în pădurea în care îi plăcea lui Jo să hoinărească - însoțită sau nu de mine —, ploaia continua să cadă şi vântul continua să şuiere, un grădinar nemilos secerând copacii morți sau aproape morți, făcând treaba a zece ani amărâți într-o singură oră turbulentă. Apoi uşa s-a trântit şi a început. Am văzut totul

în lumina lanternei, pe care o aprinsesem fără să-mi dau seama măcar, însă la început, n-am ştiut cu precizie ce văd, în afară de distrugerea de către o forță nevăzută a manufacturilor şi comorilor mult-iubite ale soției mele.

Bucata de covor înrămată s-a smuls singură de pe perete şi a zburat dintr-o parte a studioului în cealaltă, cadrul negru din lemne de stejar făcându-se bucăți. Capetele au sărit de pe corpurile păpuşilor din aranja-mentul făcut de Jo, asemeni unor dopuri de şampanie la o petrecere. Becul din tavan s-a făcut țăndări, presărând deasupra mea bucăți de sticlă. A început să sufle un vânt - unul rece —, căruia i s-a alăturat imediat altul mai cald, aproape încins, cu care s-a rotit într-un ciclon. S-au învârtit în jurul meu, imitând parcă furtuna mai mare de afară.

Macheta Sarei Laughs din bibliotecă, cea care părea construită din scobitori şi bețe de acadele, a explodat într-un nor de aşchii. Lopata de caiac sprijinită de perete s-a ridicat în aer, a vâslit furioasă în gol, apoi s-a avântat asupra mea aidoma unei sulițe. M-am trântit pe burtă pe covorul verde ca să mă feresc şi, căzând, am simțit cioburile globului spart tăindu-mă în palmă. Am mai simțit încă ceva - o umflătură sub covor. Lopata s-a izbit de peretele din spate destul de tare să se rupă în două.

Acum, banjoul la care soția mea nu reuşise niciodată să învețe să cânte s-a ridicat în aer, s-a rotit de două ori şi a scos o serie de note dezacordate, însă totuşi inconfundabile - mi-aş dori să fi fost demult, vechile vremuri încă le-ascult. Suita s-a încheiat printr-un BLONG! spart, care a rupt toate cele cinci corzi. Banjoul s-a mai rotit a treia oară, fierul sclipitor de pe gâtul lui aruncând dâre de lumină pe pereți, după care s-a lovit serios de podea, burduful spărgându-se şi cheile rupându-se asemenea unor dinți.

Sunetul aerului mişcându-se a început iarăşi să —cum altfel să exprim asta? - să se *focalizeze* cumva, până ce n-a mai fost sunetul aerului, ci sunet de voci - voci gâfâite, nepământene, pline de furie. Ar fi strigat dacă ar fi avut corzi vocale cu care să strige. Aerul prăfos se învârtejea în fasciculul

lanternei mele, alcătuind forme spiralate care dansau împreună, apoi se separau din nou. Pentru doar o singură clipă, am auzit vocea mârâită, spartă de fumat a Sarei:

— *Pleac' d-aci, curvă! Să pleci d-aci! Aiasta nu-i treaba...*

Apoi o bufnitură fără substanță, ciudată, de parcă s-ar fi lovit aerul de aer. Aceasta a fost urmată de-un țipăt grăbit ca printr-un tunel de vânt pe care l-am recunoscut: îl mai auzisem în toiul nopții. Striga Jo. Sara îi făcea rău, Sara o împingea pentru că încerca să intervină, iar Jo striga.

— Nu! am urlat eu, ridicându-mă în picioare. Las-o în pace! Las-o în pace!

Am înaintat în încăpere, legănând lanterna înaintea ochilor, ca şi când aş fi putut-o alunga cu ea. Sticle sigilate au început să zboare pe lângă mine - unele conținând flori uscate, unele, ciuperci segmentate cu grijă, unele, plante de pădure. S-au spart de peretele din spate cu un sunet fragil de xilofon. Nici una nu m-a nimerit; a fost ca şi când o mână nevăzută le-ar fi ghidat într-o altă parte.

Apoi s-a ridicat în aer pupitrul lui Jo. Trebuie să fi cântărit cel puțin o sută optzeci de kilograme cu sertarele atât de pline cum erau, însă a plutit ca o pană, înclinându-se mai întâi într-o parte şi apoi în cealaltă, contra curenților de aer.

Jo a strigat din nou, de data aceasta de mânie mai degrabă decât de durere, iar eu m-am împleticit în spate spre uşa închisă, încercat de sentimentul că fusesem golit pe dinăuntru. Sara nu era singura care putea fura energia celor vii, se părea. O materie albă, spermoasă - ectoplasmă, bănuiesc - s-a vărsat din sertăraşele pupitrului într-o duzină de pârâiaşe mici, iar pupitrul s-a avântat brusc spre celălalt capăt al încăperii. A zburat aproape prea repede ca ochii mei să-l poată urmări. Oricine ar fi stat în calea lui ar fi fost stâlcit de-a binelea. S-a auzit un țipăt pătrunzător de protest şi agonie - Sara de data asta, ştiam sigur că ea era - şi apoi pupitrul s-a izbit de perete, spărgându-l şi lăsând ploaia şi vântul să intre înăuntru. Partea mobilă de deasupra se desprinsese din balamale şi atârna asemenea unei limbi rupte. Toate sertarele au țâşnit afară. Mosoare de ață, scuturi cu fire

de tors, cărți de identificare a florei/faunei şi ghiduri forestiere, degetare, carnețele, andrele, Magic Markere uscate - lânăşițele pământeşti ale lui Jo, le-ar fi numit Ki. Au zburat în toate direcțiile asemeni unor oase şi a unor bucăți de păr împrăştiate cu cruzime dintr-un sicriu deshumat.

— Opreşte-te, am croncănit. Opriți-vă amândouă. Ajunge.

Însă nu era nevoia să le spun asta. Cu excepția răpăitului furios al furtunii, eram singur în ruinele studioului soției mele. Bătălia se încheiase. Cel puțin pentru moment.

Am îngenuncheat şi am îndoit în două covorul verde de iută, ascunzând cu grijă în pliu cât de mult am putut din cioburile becului. Sub el se afla un chepeng ce dădea într-o zonă de depozitare triunghiulară creată de terenul ce cobora în pantă către lac. Umflătura pe care o simțisem era una dintre balamalele chepengului. Ştiam de spațiul acesta şi voisem să caut în el bufnițele. Apoi începuseră lucrurile să evolueze şi uitasem.

În chepeng era montat un inel. L-am apucat, aşteptându-mă şi de data asta la o forță de rezistență, însă acesta s-a dat cu uşurință pe spate. Mirosul care a exalat dinăuntru m-a împietrit în mişcare. Nu era miros fetid de putrefacție, cel puțin nu la început, ci de Red - parfumul preferat al lui Jo. A plutit în jurul meu preț de-o clipă şi apoi a dispărut. Ce l-a înlocuit a fost mirosul de ploaie, de rădăcini şi de pământ ud. Nu era plăcut, dar simțisem mirosuri cu mult mai rele lângă lac, în apropierea mesteacănului ăluia blestemat.

Am îndreptat fascicolul lanternei în josul celor trei trepte abrupte. Am întrevăzut o formă pătrată care s-a dovedit a fi o toaletă veche - îmi aminteam vag că Bill şi cu Kenny Auster o puseseră acolo jos prin 1990 sau '91. Erau câteva cutii din fier - sertare de fişier, de fapt - înfăşurate în folie de plastic şi stivuite direct pe podea. Discuri vechi şi hârtii. Un casetofon cu opt capete de înregistrare într-o pungă din plastic. Lângă el, într-o altă pungă, un aparat video vechi. Şi într-un colț...

M-am aşezat jos, mi-am întins picioarele şi am simțit ceva atingându-mă la glezna pe care o sucisem în lac. Am îndreptat

lanterna între genunchi şi, pentru o clipă, am văzut un puşti negru. Nu acela care se înecase în lac însă - acesta era mai în vârstă şi apreciabil mai înalt. Doisprezece ani, poate paisprezece. Băiatul înecat nu avusese mai mult de opt ani.

Acesta şi-a dezgolit spre mine dinții şi a sâsâit ca o pisică. În ochi nu avea pupile; asemeni celor ai băiatului din lac, ochii lui erau în întregime albi, aidoma ochilor unei statui. Şi scutura din cap. *Nu veni aici jos, omule alb. Lasă morții să se odihnească în pace.*

— Dar tu nu eşti în pace, am spus şi i-am îndreptat lanterna direct spre față. Am văzut pentru o clipă o arătare cu adevărat hidoasă. Am văzut prin el, dar am putut vedea şi *în* el: rămăşițele putrede ale limbii în gură, ochii din orbite, creierul fermentând asemenea unui ou stricat în coaja craniului lui. Apoi a dispărut şi n-a mai rămas altceva decât una dintre spiralele acelea de praf stârnit.

Am coborât, ținând lanterna ridicată. Sub ea, năvoade de umbre se legănau şi păreau că se întind spre mine.

Spațiul de depozitare (nu era de fapt decât o strâmtoare prin care puteai doar să te târăşti) fusese podit cu bucăți de lemn, doar ca lucrurile să nu stea direct pe pământ. Apa curgea acum într-un râu continuu şi se erodase destul pământ să facă şi din înaintarea târâş o treabă nesigură. Mirosul de parfum dispăruse complet. Ce-l înlocuise era mirosul greu de mâl şi - deşi greu de explicat, cred, însă era prezent - izul palid, înăbuşit de cenuşă şi foc. Am văzut aproape imediat ceea ce căutam. Bufnițele comandate prin poştă de Jo, cele a căror livrare o supraveghease ea însăşi în noiembrie a lui 1993, se aflau în colțul nordic, unde mai erau doar vreo şaizeci de centimetri între podea şi tavan. *Oribile, da' păreau adevărate,* spusese Bill, şi chiar aşa era: în lumina sclipitoare a lanternei arătau ca nişte păsări mai întâi strânse în cârpe, apoi sufocate în pungi de plastic. Ochii lor erau două verighete sclipitoare încercuind două pupile mari şi negre. Penele lor din plastic erau vopsite în verdele întunecat al acelor de pin, pântecele într-o nuanță de alb-portocaliu

murdar. M-am târât către ele peste bucățile de lemn lipăitoare, schimbătoare, de pe jos, strălucirea lanternei săltând înainte şi înapoi între ele, încercând să nu mă-ntreb dacă nu cumva era în spatele meu băiatul, urmărindu-mă şontâcăit. Când am ajuns la bufnițe, am ridicat capul fără să mă gândesc şi m-am lovit de izolația de sub podeaua studioului. *Bate o dată pentru da, de două ori pentru nu, cretinule,* mi-am spus.

Mi-am înfundat degetele în plasticul în care erau înfăşurate bufnițele şi le-am tras către mine. Voiam să ies de acolo. Senzația apei care curgea chiar pe sub mine era bizară şi neplăcută. La fel era şi mirosul de foc, care părea acum mai puternic, în pofida umezelii. Dacă ardea studioul? Dacă-i dăduse Sara cumva foc? Urma să mă prăjesc aici jos chiar în vreme ce scurgerea mâloasă a furtunii îmi înmuia picioarele şi burta.

Una dintre bufnițe era pusă pe-un stativ din plastic, am observat - ca să o poți aşeza bine pe estacadă sau pe verandă, iubire - dar stativul pe care ar fi trebuit să stea cealaltă dispăruse. Am mers cu spatele către chepeng, ținând lanterna într-o mână şi trăgând sacul din plastic cu bufnițe cu cealaltă, crispându-mă de fiecare dată când tunetul bubuia deasupra mea. Am reuşit să parcurg doar puțin drum înainte ca banda adezivă udă să cedeze. Bufnița fără stativ s-a înclinat încet către mine, ochii ei negri-aurii uitându-se țintă, voraci, într-ai mei.

Un vârtej de aer. O suflare vagă, confortantă, de parfum Red. Am tras bufnița afară de moțul sub formă de corn ce-i creştea din frunte şi am întors-o cu susul în jos. Unde fusese cândva lipită de stativul din plastic erau acum doar două icuri între care era un spațiu gol. În gaura aceea se afla o cutie mică din tinichea, o cutie pe care am recunoscut-o chiar înainte să întind mâna în burta bufniței şi s-o scot afară. Am îndreptat lanterna spre capacul ei, ştiind ce urma să văd: NIMICURILE LUI JO, imprimat cu un scris învechit, aurit. Găsise cutia într-un anticariat de țară pe undeva.

M-am uitat la ea, inima bătându-mi tare în piept. Tunetul bubuia pe cer. Chepengul stătea deschis, însă uitasem să mai urc prin el. Uitasem de toate în afară de cutia din tinichea pe care o țineam în mâini, o cutie cam de mărimea unei cutii pentru trabucuri, însă nu chiar atât de adâncă. Mi-am întins palma peste capac şi i l-am scos.

Înăuntru era un amestec de hârtii împăturite deasupra a două carnețele de genul celor cu spirală, de care folosesc şi eu pentru notițe şi liste cu personaje. Acestea fuseseră strânse la un loc cu o bandă elastică. Deasupra de tot se afla un pătrat negru, sclipitor. Până să-l ridic şi să-l apropii de lanternă, nu mi-am dat seama că e negativul unui instantaneu fotografic.

Ca o fantomă, inversată şi vag portocalie, am văzut-o pe Jo în costumul ei de baie gri din două piese. Stătea pe plută cu mâinile după cap.

— Jo, am spus, şi apoi n-am mai putut spune nimic. Gâtul mi se închisese din cauza lacrimilor. Am ținut negativul în mână pentru o clipă, nevrând să pierd contactul cu el, apoi l-am aşezat la loc în cutie, alături de hârtii şi de carnețele. Din cauza acestor lucruri se întorsese ea la Sara în iulie 1994; să le adune la un loc şi să le ascundă cât de bine posibil. Luase bufnițele de pe estacadă (Frank auzise uşa de acolo lovindu-se de canaturi) şi le adusese aici. Aproape că o puteam vedea rupând stativul uneia dintre ele şi îndesându-i cutia din tinichea pe curul ei din plastic în sus, înfăşurându-le pe amândouă în folie, apoi târându-le aici jos, şi toate astea în vreme ce fratele ei o aştepta fumând țigări Marlboro şi simțind vibrațiile. Vibrațiile negative. Mă îndoiam că voi şti vreodată toate motivele pentru care făcuse ea asta sau care fusese starea ei mentală... Însă aproape sigur crezuse că, într-un sfârşit, voi ajunge şi eu aici jos. Altfel de ce să fi lăsat negativul?

Hârtiile erau în mare parte fotocopii ale unor articole din *Castle Rock Call* şi din *Weekly News,* ziarul care-l precedase pe *Call.* Data era însemnată pe fiecare de mâna fermă şi ordonată a soției mele. Cel mai vechi articol era din 1865 şi purta titlul ÎNCĂ UNUL ÎNTORS CU BINE ACASĂ. Cel care se

întorsese fusese Jared Devore, în vârstă de treizeci şi doi de ani. Am înțeles dintr-o dată unul dintre lucrurile care mă neliniştiseră: generațiile care nu păreau să se potrivească. Un cântec de-al Sarei Tidwell mi-a venit în minte pe când stăteam acolo pe podea cu lanterna îndreptată înspre articolul ăla bătrân. Era cântecelul care spunea: *O fac bătrânii şi-o fac şi tinerii/ Iar bătrânii le-arată tinerilor ce trebuie să facă...*

Pe când apăreau Sara and the Red-Tops în Districtul Castle şi se stabileau în ceea ce a ajuns să fie cunoscută ca Pajiştea Tidwell, Jared Devore trebuie să fi avut şaizeci şi şapte sau opt. Bătrân, dar încă în putere. Veteran al Războiului Civil. Genul de bătrân de la care tinerii să aibă ce învăța. Iar cântecul Sarei avea dreptate - bătrânii le-arată tinerilor ce trebuie să facă.

Ce făcuseră ei, mai exact?

Articolele despre Sara and the Red-Tops nu spuneau nimic. Le-am scanat doar cu privirea, oricum, însă tonul general m-a frapat, chiar şi aşa. L-aş descrie ca un inepuizabil dispreț nativ. Cei de la Red-Tops erau "ciorile noastre din Sud" şi "negroteii noştri cântători". Sara însăşi era "un exemplar minunat de negroteie cu nas lat, buze pline şi sprâncene nobile", care îi "fascina pe localnici, bărbați şi femei deopotrivă, cu buna ei dispoziție animalică, zâmbetul luminos şi râsetul răguşit".

Acestea erau, Dumnezeu să ne aibă-n pază şi să ne salveze, cronici muzicale. Cronici din acelea bune, dacă nu vă deranjează să vi se spună că dețineți un gust artistic prăfuit.

Le-am frunzărit în grabă, căutând orice despre circumstanțele în care plecaseră "ciorile noastre din Sud". Nu am găsit nimic. Ce am găsit în schimb a fost un articol din *Call* marcat 19 iulie *(du-te în jos la nouăsprezece,* mi-am spus) 1933. Titlul spunea UN ÎNGRIJITOR ŞI GHID VETERAN NU ŞI-A PUTUT SALVA FIICA. Potrivit articolului, Fred Dean se lupta cu focurile în partea de est a TR-ului împreună cu alți două sute de bărbați când vântul s-a schimbat brusc, amenințând capătul nordic al lacului, care fusese până atunci considerat dincolo de orice pericol. La vremea aceea, o mulțime

de localnici întrețineau acolo refugii pentru pescuit şi vânat (atâta lucru ştiam şi eu). Aşezarea avea un magazin general şi chiar un nume, Halo Bay. Soția lui Fred, Hilda, se afla acolo cu gemenii lor, William şi Carla, în vârstă de trei ani, atunci când soțul ei era plecat să înghită fum. Destul de multe alte soții şi copii se mai aflau şi ei în Halo Bay.

Focul se răspândise repede când se schimbase vântul, spunea ziarul - "asemenea unor explozii în lanț". A trecut de singura barieră construită de oameni împotriva lui în direcția aceea şi s-a îndreptat spre capătul celălalt al lacului. În Halo Bay nu se afla nici un bărbat care să preia conducerea şi aparent nici o femeie capabilă sau dornică s-o facă ea. Au intrat în panică în schimb, alergând să-şi umple maşinile cu copii şi lucruri din case, gâtuind cu maşinile singurul drum de ieşire. Într-un târziu, una dintre maşinile sau camionetele vechi s-a stricat şi, când focul duduia tot mai aproape, alergând prin pădurea ce nu mai văzuse ploaia de la sfârşitul lui aprilie, femeile care aşteptaseră descoperiseră că le e blocată calea de ieşire.

Pompierii voluntari veniseră la timp în ajutor, însă când a ajuns Fred Dean la soția sa, care făcea parte dintr-o echipă de femei ce încercau să scoată din drum un Ford înțesat ochi cu lucruri, a descoperit un lucru îngrozitor. Billy zăcea pe podeaua de la picioarele banchetei din spate a maşinii, dormea dus, însă Carla lipsea. Hilda îi pusese pe amândoi înăuntru, sigur că da - se aflau pe bancheta din spate, ținându-se de mână aşa cum făceau mereu. Dar la un moment dat, după ce fratele ei se târâse pe podea şi ațipise, şi în vreme ce Hilda mai îndesa câteva lucruri în portbagaj, Carla trebuie să-şi fi amintit de o jucărie sau de o păpuşă şi să se fi întors la căsuță să o ia. Atunci când făcea asta, mama urcase în bătrânul lor DeSoto şi plecase fără să se mai uite în spate la copii. Carla Dean se afla fie încă în căsuța din Halo Bay, fie o luase pe jos de-a lungul drumului. În ambele cazuri, focul avea s-o doboare.

Drumul era prea îngust să întorci maşina şi prea aglomerat să pleci la drum cu una dintre cele îndreptate în direcția bună

din cauza unor accidente. Aşa că Fred Dean, cât era el de erou, a luat-o la fugă spre orizontul înnegrit de fum, unde începuseră deja să se întrevadă panglici de-un portocaliu-luminos. Focul purtat de vânt se opintise şi o luase la goană în întâmpinarea lui ca o iubită.

Am îngenuncheat pe podea, citind acestea la lumina lanternei şi, dintr-o dată, mirosul de foc şi de ars s-a intensificat. Am tuşit... apoi tusea mi-a fost înecată de gustul feros al apei de lac pe care l-am simțit în gură şi în gât. Încă o dată, de data aceasta stând îngenuncheat în spațiul pentru depozitare de sub studioul soției mele, m-am simțit ca şi când tocmai mă înecam. Încă o dată, m-am aplecat înainte şi am vomitat, nimic altceva decât puțină salivă. M-am întors şi am văzut lacul. Cufundarii țipau pe suprafața lui cețoasă, croindu-şi drum către mine în şir indian, lovind apa cu aripile. Albastrul cerului fusese maculat. In aer mirosea a cenuşă şi a praf de puşcă. Funinginea începuse să cadă alene din cer. Latura estică a lui Dark Score era cuprinsă de flăcări, iar eu auzeam din când în când trosnete înfundate când explodau copacii putrezi. Sunau ca nişte detonări la adâncime.

M-am uitat în jos, vrând să scap din viziunea aceasta, ştiind că într-o clipă sau două nu va mai fi doar o viziune depărtată, ci un lucru real, cum fusese excursia mea cu Kyra la Bâlciul Fryeburg. În loc de o bufniță din plastic cu ochi împrejmuiți de un cerc auriu, mă uitam la o fetiță cu ochi de-un albastru-deschis. Şedea pe o masă pentru picnic, întinzând brațele ei grăsulii şi plângând. Am văzut-o la fel de limpede cum îmi vedeam propria față în oglindă, în fiecare dimineață când mă bărbieream. Am observat că avea cam

vârsta lui Kyra, dar e mult mai rotofeie, iar părul i-e negru în loc de blond. Părul ei are nuanța pe care o va avea părul fratelui ei înainte să înceapă să încărunțească în vara imposibil de îndepărtată a anului 1998, un an pe care ea nu-l va vedea dacă n-o scoate nimeni din infernul ăsta. E îmbrăcată într-o rochiță albă şi poartă şosete roşii şi-şi ține brațele ridicate înainte, strigând tati, tati.

Dau să pornesc spre ea şi mă izbeşte un val compact de căldură care mă dezintegrează pentru o clipă - eu sunt fantoma aici, îmi dau seama, iar Fred Dean tocmai a fugit prin mine. Tati, *strigă ea, dar spre el, nu spre mine.* Tati! *şi-l îmbrăţişează, nepăsându-i de funinginea care-i murdăreşte rochiţa şi faţa grăsulie atunci când el o sărută şi începe să cadă şi mai multă funingine, iar cufundarii îşi croiesc drum către mal lovind apa cu aripile, părând că plâng într-un ţipăt ascuţit de lamentare.*

Tati vine focu'! *strigă ea, pe când el o aşază în braţe.*

Ştiu, fii curajoasă, *spune el.* O să fie bine, scumpete, dar trebuie să fii curajoasă.

Focul nu mai vine; a venit deja. Întreaga parte de est a Halo Bay e cuprinsă de flăcări, iar acum acestea se îndreptă pe direcţia lor, înghiţind una câte una micile cabane în care bărbaţilor le plăcea să zacă beţi în timpul sezonului de vânătoare sau al celui de pescuit. În spatele casei lui Al LeRoux, rufele pe care Marguerit le-a atârnat la uscat în acea dimineaţă ard în flăcări, pantaloni şi rochii şi lenjerie intimă arzând pe fire care ele însele sunt acum dâre de foc. Frunze şi bucăţi de coajă de copac cad ca o ploaie; un tăciune aprins o atinge pe Carla pe gât şi ea strigă de durere. Fred îl înlătură cu o lovitură de palmă în timp ce o duce în braţe în josul pantei către apă.

N-o face! *strig eu. Ştiu că tot ce se întâmplă e dincolo de puterile mele de intervenţie, însă eu tot strig la el, tot încerc să intervin cumva.* Luptă-te cu impulsul! Pentru numele lui Christos, luptă-te cu el!

Tati, cine e nenea? *întreabă Carla şi arată spre mine chiar atunci când acoperişul cu şindrilă verde al casei Dean ia foc.*

Fred se uită spre locul pe care-l arată ea şi pe chipul lui citesc un spasm de vinovăţie. Ştie ce face, ăsta-i cel mai cumplit lucru - adânc înlăuntrul lui ştie cu precizie ce are de făcut aici în Halo Bay unde se termină Strada. Ştie şi se teme că-l va vedea cineva făcând-o. Însă nu observă pe nimeni.

Sau poate că observă? Pentru o clipă, ochii i se lărgesc ca şi când chiar *întrevede ceva - o spirală dansantă de aer, poate. Sau să mă simtă oare? Asta să fie? Simte el cumva o boare răcoroasă în toată căldura asta? O boare care seamănă cu nişte mâini ce protestează, nişte mâini ce l-ar opri dacă ar avea doar substanță? Apoi întoarce capul; apoi intră anevoie în apă lângă ciontul de estacadă al casei Dean.*

Fred! *strig eu.* Pentru numele lui Dumnezeu, omule, uită-te la ea! Crezi că soția ta a îmbrăcat-o din greşeală într-o rochiță din mătase albă? Ți se pare că-i o rochie în care-ți trimiți copilul la joacă? Tati, de ce intlăm în apă? *întreabă ea.*

Ca să scăpăm de foc, scumpete.

Tati, nu ştiu să înot!

Nici n-o să trebuiască să înoți, *îi răspunde el şi ce mai fior mă străbate la auzul acestor vorbe. Fiindcă nu-i o minciună - nu va fi nevoie să înoate, nici acum, şi niciodată. Şi, într-un sfârşit, metoda lui Fred va fi mult mai milostivă decât a lui Normal Auster atunci când îi vine lui rândul - mai milostivă decât pompa rapace, decât zecile de litri de apă înghețată.*

Rochița albă pluteşte în jurul ei aidoma unei flori de crin. Şosetele ei roşii tremură în apă. Se prinde puternic cu brațele de gâtul lui şi acum se află între cufundarii puşi pe goană; cufundarii plesnesc apa cu aripile lor puternice, iscând valuri groase de spumă şi holbându-se la bărbat şi la fetiță cu ochii lor roşii, aiuritori. Aerul e plin de fum şi cerul nu se mai vede. Mă împleticesc pe urmele lor, păşind în lac - simt răceala apei, chiar dacă trecerea mea nu ridică nici un val şi nici nu stropesc în jur. Marginile de est şi de nord ale lacului sunt acum amândouă cuprinse de foc - ne înconjoară acum o semilună arzândă, iar Fred Dean calcă mai departe apa împreună cu fiica lui, ducând-o în brațe parcă pentru un ritual de botez. Şi totuşi îşi spune că încearcă să o salveze, doar să o salveze, exact aşa cum tot restul vieții Hilda îşi va spune că fetița s-a aventurat înapoi în cabană să-şi ia o jucărie, că n-a fost lăsată intenționat în

urmă, lăsată îmbrăcată în rochița albă şi şosetele roşii să fie găsită de tatăl ei, care a făcut cândva ceva abominabil. Acesta e trecutul, acesta e Tărâmul de Odinioară, iar aici, păcatele taților sunt transmise copiilor, chiar şi până la a şaptea generație, care încă n-a sosit.

O duce la apă şi mai adâncă şi ea începe să strige. Strigătele ei se împletesc cu strigătele cufundarilor până ce el le pune capăt cu un sărut pe gura ei înspăimântată.

Te iubesc, tati o iubeşte pe scumpetea lui, *spune el, şi apoi o coboară. Este, deci, un botez cu scufundare completă, doar că nu se aude nici un cor cântând de pe mal "Hai să ne adunăm la rău" şi nimeni nu strigă* Aleluia! *şi el nu-i dă voie să iasă la suprafață. Fetița se luptă furios în floarea albă-deschis a rochiței sale de sacrificiu şi, după o clipă, el nu mai suportă s-o vadă; se uită de-a lungul lacului, în schimb, către vest, acolo unde focul încă n-a ajuns (şi nu va ajunge niciodată), către vest, unde cerul încă e albastru. Funinginea se cerne în jurul lui asemenea unei ploi negre şi lacrimile îi curg din ochi şi, în timp ce ea se luptă furios sub apăsarea mâinilor lui, încercând să scape de priza lui sufocantă, el îşi spune:* A fost un accident, doar un accident îngrozitor, am dus-o la lac pentru ca era singurul loc unde o *puteam* duce, singurul loc rămas sigur, iar ea a intrat în panică, a început să se agite, era toată udă şi alunecoasă şi am scăpat-o şi n-am mai putut-o prinde *deloc* şi apoi...

Uit că sunt o fantomă. Strig: "Kia! Rezistă, Ki!" şi intru sub apă. Mă întind după ea, îi văd fața îngrozită, ochii ei albaştri holbați, bobocul ei de gură care lasă să iasă un şirag de bule spre suprafață, unde Fred stă în apă până la gât, ținând-o dedesubt în vreme ce-şi spune întruna că încearcă să o salveze, că e singura cale, că încearcă să o salveze, că e singura cale. Mă întind după ea, iarăşi şi iarăşi mă întind după ea, după copilul meu, după fiica mea, după Kia a mea (toți sunt Kia, băieții la fel ca şi fetele, toți sunt fiica mea) şi de fiecare dată brațele mele trec prin ea. Mai rău - oh, cu mult mai rău - e că acum şi ea se întinde către "mine", *brațele ei cu pielea încrețită plutind înainte,*

implorând să fie salvată. Mâinile ei apucătoare se topesc prin mine. Nu ne putem atinge, fiindcă acum eu sunt fantoma. Eu sunt fantoma şi, pe măsură ce zbaterile ei slăbesc, îmi dau seama că nu pot nu pot oh nu

puteam respira - mă înecam.

M-am îndoit de spate, am deschis gura şi de data aceasta a curs un şuvoi mare de apă de lac, îmbăind bufnițele din plastic care zăceau pe podea lângă genunchii mei. Am strâns cutia cu NIMICURILE LUI JO la piept, nedorind să se ude conținutul ei şi mişcarea mi-a mai declanşat un acces de vomă. De data aceasta mi-a curs apă rece şi pe nas, nu numai pe gură. Am inspirat o dată profund, apoi am expirat, tuşind.

— Trebuie să se termine odată, am spus, dar desigur că acesta *era* sfârşitul, într-un fel sau altul. Fiindcă Kyra era ultima rămasă.

Am urcat scările către studio şi m-am aşezat pe podeaua acoperită cu de toate ca să-mi recapăt suflul. Afară, tunetul a bubuit şi ploaia a continuat să cadă, însă eu credeam că punctul culminant de furie al furtunii trecuse. Sau poate că nu făceam decât să sper asta.

M-am odihnit cu picioarele atârnând prin gaura chepengului - nu mai era nici o fantomă aici care să mă atingă pe glezne, nu ştiu de unde ştiam asta, dar o ştiam - şi am desfăcut banda elastică ce ținea carnețelele la un loc. L-am deschis pe primul, l-am frunzărit şi am observat că era aproape plin cu scrisul de mână al lui Jo şi cu câteva pagini dactilografiate împăturite (corp de literă Courier, desigur), la un singur spațiu: roadele tuturor acelor drumuri clandestine spre TR între anii 1993 şi 1994. Notații fragmentare, în mare parte, şi transcrieri de pe nişte casete care s-ar putea să mai fie încă pe undeva pe sub mine, în spațiul pentru depozitare. Puse bine la păstrare împreună cu aparatul video sau cu casetofonul cu opt capete de înregistrare, poate. Însă nu aveam nevoie de ele. Când avea să vină momentul - *dacă* avea să vină momentul - eram convins că voi găsi mare parte din poveste în aceste pagini. Ce se întâmplase, cine o făcuse, cum fusese muşamalizată. Chiar acum, nu-mi păsa de asta. Acum

nu voiam decât să mă asigur că Kyra era în siguranță şi că avea să rămână aşa. Şi nu era decât un singur fel de-a face asta.

Zaci în pace.

Am încercat să pun banda elastică înapoi peste carnețele şi acela pe care nu-l inspectasem încă mi-a scăpat din mâna udă şi a căzut pe jos. Din el a ieşit o bucată de hârtie verde. Am ridicat-o şi am văzut acestea:

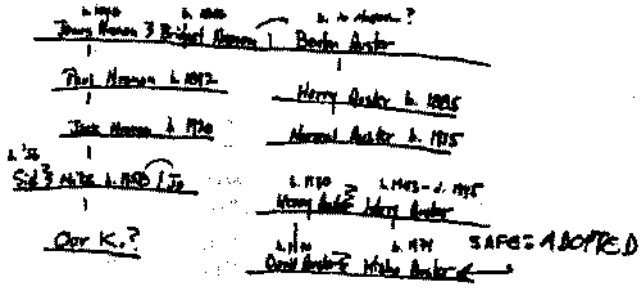

Pentru un moment am ieşit din starea aceea ciudată şi ascuțită de conştientizare în care mă aflasem; lumea a căzut la loc în matricea ei obişnuită. Însă culorile erau încă tot prea puternice, cumva, obiectele erau tot prea apăsat de *prezente.* M-am simțit ca un infanterist, iluminat brusc de-o sclipire albă, atotcuprinzătoare, din aceea care scoate totul la iveală.

Strămoşii din partea tatălui se trăgeau din The Neck, măcar în privința asta avusesem dreptate; străbunicul, potrivit celor scrise aici, era James Noonan şi nu s-a căcat niciodată în aceeaşi hazna cu Jared Devore. Max Devore fie mințea când i-a spus asta lui Mattie... fie era prost informat... fie era pur şi simplu confuz, aşa cum devin deseori confuzi cei care ajung să treacă de optzeci de ani. Până şi un tip ca Devore, care-şi păstrase în mare parte luciditatea, nu avea de ce să fie exceptat din când în când de la această regulă. Şi nici măcar nu dăduse cu bățul atât de tare în baltă. Fiindcă, potrivit acestei micuțe schițe, străbunicul meu avusese o soră mai în vârstă, Bridget. Iar Bridget se căsătorise cu... Benton Auster.

Degetul mi-a coborât cu un rând, la Harry Auster. Născut ca fiu al lui Benton şi al lui Bridget Noonan Auster, în anul 1885.

— Iisuse Christoase, am şoptit. Bunicul lui Kenny Auster a fost fiul surorii străbunicului meu. Iar el a fost unul dintre ei. Orice ar fi făcut ei, Harry Auster a fost unul dintre ei. Asta e legătura.

M-am gândit la Kyra cu o teroare bruscă şi acută. Se afla singură în casă de aproape o oră. Cum de putusem fi atât de prost? Oricine ar fi putut veni cât am stat eu sub studio. Sara s-ar fi putut folosi de oricine să...

Mi-am dat seama că asta nu era adevărat. Ucigaşii şi victimele-copii fuseseră toți legați prin sânge, iar acum acest sânge se subțiase, râul acela aproape ajunsese să se verse în mare. Mai era Bill Dean, însă el păstra bine distanța față de Sara Laughs. Mai era Kenny Auster, însă Kenny plecase împreună cu toată familia în Taxachusetts. Iar cele mai apropiate rude de sânge ale lui Ki - mamă, tată, bunic - muriseră toate.

Numai eu mai rămăsesem. Numai eu eram sânge din sângele lor. Numai eu o puteam face. Doar dacă nu cumva...

M-am avântat înapoi spre casă cât de repede am putut, alunecând pe tot parcursul potecii îmbibate cu apă, disperat fiind să mă asigur că era bine. Nu credeam că Sara o poate răni singură pe Kyra, indiferent de cât de mult absorbise din forța bătrânilor... ce se întâmpla însă dacă mă înşelam?

Ce se întâmpla dacă mă înşelam?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Ki dormea profund, aşa cum o lăsasem, pe-o parte, cu cățelușul ei din pluş cuibărit sub bărbie. O pătase pe gât, însă eu nu aveam inima să i-l iau. În spatele ei, la stânga, prin uşa deschisă de la baie, auzeam *pic-poc- -pic*-ul egal al apei căzând din robinet în cadă. Aerul rece sufla în jurul meu într-un vârtej mătăsos, mângâindu-mă pe obraji, iscându-mi un fior deloc neplăcut pe şira spinării. În sufragerie, clopoțelul lui Bunter a sunat o dată, vag.

Încă-i caldă apa, dulceață, a şoptit Sara. *Fii prietenul ei, fii tăticul ei. Dă-i drumul, acum. Fă ce vreau să faci. Fă ce*

vrem amândoi să faci.

Şi *chiar* voiam s-o fac, ceea ce trebuie să fi fost motivul pentru care încercase Jo la început să mă țină departe de TR şi de Sara Laughs. Motivul pentru care făcuse un secret din posibila ei sarcină, de asemenea. Era ca şi când aş fi descoperit în interiorul meu un vampir, o creatură ce nu manifestă absolut nici un interes în ceea ce ea numeşte conştiință de talk- -show şi moralitate de pagină cu opinii la un ziar. O parte care nu voia decât s-o ducă pe Ki în baie şi s-o scufunde în cada plină cu apă caldă şi s-o țină acolo, urmărind cum panglicile albe cu margini roşii tremură aşa cum tremuraseră sub apă şi rochița albă şi şosetele roşii ale Carlei Dean, în vreme ce pădurea ardea de jur împrejurul ei şi a tatălui ei. O parte din mine ar fi fost foarte fericită să plătească şi această ultimă rată a facturii ăsteia vechi.

— Dumnezeule scump, am murmurat, şi mi-am şters fața cu o mână tremurândă. Ştie atâtea trucuri. Şi e atât de a dracu' de *puternică.*

Uşa de la baie a încercat să se închidă în fața mea înainte să pot trece prin ea, însă am împins-o de perete întâmpinând aproape nici o rezistență. Uşa dulapului pentru medicamente s-a deschis cu forță, iar sticla lui s-a spart de perete. Lucrurile dinăuntru au început să zboare către mine, însă nu era un atac foarte periculos; de data aceasta, proiectilele consistau în mare parte din tuburi cu pastă de dinți, periuțe pentru dinți, sticle din plastic şi câteva inhalatoare Vick vechi. Vag, foarte vag, o auzeam strigând de frustrare când am scos dopul de pe fundul căzii şi am lăsat apa să înceapă să se scurgă, gâlgâind. Avuseseră loc destule înecuri pe TR pentru un singur secol, pentru Dumnezeu. Şi totuşi, preț de-o clipă, am simțit o pornire incredibilă de-a pune dopul la loc cât apa era încă destul de adâncă să-mi servească scopului. În loc de asta, l-am smuls de pe lanț şi l-am aruncat în josul holului. Uşa dulapului pentru medicamente s-a închis la loc şi tot ce mai rămăsese din sticlă a căzut la podea.

— Câți ai luat? am întrebat-o. Câți, pe lângă Carla Dean şi Kenny Auster şi Kia a noastră? Doi? Trei? Cinci? De câți ai

nevoie ca să te simți împăcată?

De toți! a țâşnit răspunsul înapoi. Şi nici nu era doar vocea Sarei; era şi vocea mea. Intrase în mine, se furişase înăuntru prin beci ca un hoț... şi deja îmi spuneam că, chiar dacă era goală cada şi pompa de apă era pentru moment moartă, tot mai aveam la îndemână lacul.

De toți! a strigat iarăşi vocea. *De toți, dulceață!*

Desigur - numai toți i-ar fi ajuns. Până atunci, Sara Laughs nu avea să-şi afle pacea.

— O să te ajut să-ți găseşti liniştea, am spus. Îți promit asta.

S-a scurs şi ultima picătură de apă din cadă... Însă mai era lacul, lacul era acolo dacă mă răzgândeam. Am ieşit din baie şi m-am uitat iarăşi la Ki. Nu se mişcase, sentimentul că se afla Sara aici cu mine dispăruse, clopoțelul lui Bunter tăcea... şi, totuşi, mă simțeam neliniştit, nu voiam s-o las singură. Trebuia s-o fac, însă, dacă voiam să-mi termin treaba, şi ar fi fost bine să nu mai preget mult. Într-un sfârşit, aveau să ajungă aici şi polițiştii districtuali şi cei statali, furtună sau nu, copaci doborâți sau nu.

Da, dar...

Am intrat pe hol m-am uitat neliniştit în jur. Tunetul a bubuit, însă îşi mai pierduse din tonul ultimativ. La fel şi vântul. Ce nu se reducea era senzația că mă urmăreşte cineva, cineva care nu era Sara. Am rămas în loc încă o clipă sau două, încercând să-mi spun că nu e altceva decât sfârâitul creierului meu supraîncins, apoi am păşit pe hol către ieşirea din casă.

Am deschis uşa de la verandă... apoi m-am uitat iarăşi atent în jur, ca şi când m-aş fi aşteptat să văd ceva sau pe cineva pândind de dincolo de bibliotecă. O Arătare, poate. Ceva ce încă-şi voia înapoi cartea de omorât timpul. Însă eram ultima Arătare rămasă, cel puțin în partea asta de lume, şi singura mişcare pe care am văzut-o a fost a umbrelor vălurite ale şiroaielor de apă ce se scurgeau pe ferestre. Ploua încă destul de tare să mă ude leoarcă din nou când am traversat veranda către parcare, însă eu n-am băgat de seamă asta.

Tocmai fusesem alături de-o fetiță când aceasta se înecase, aproape că mă înecasem şi eu nu cu mult timp în urmă, iar ploaia nu avea să mă oprească să fac ce aveam de făcut. Am ridicat creanga ce-mi îndoise capota maşinii, am aruncat-o, şi am deschis portiera din spate a Chevy-ului.

Lucrurile pe care le cumpărasem de la Slips 'n Greens se aflau încă pe bancheta din spate, se aflau încă în plasa din pânză pe care mi-o dăduse Lila Proulx. Mistria şi cuțitul de grădinărit erau vizibile, însă al treilea obiect se afla într-o pungă din plastic. *Vrei să-ți pun asta într-o altă pungă?* mă întrebase Lila. *Mereu precaut, niciodată neplăcut, ăsta-i motou' meu.* Şi, mai târziu, pe când dădeam să plec, îmi vorbise despre câinele lui Kenny, Afină, care fugea după pescăruşi şi izbucnise într-un râset sănătos, din tot sufletul. Ochii nu-i râseseră, însă. Poate că aşa-i diferențiezi pe marțieni de pământeni - marțienii nu pot niciodată să râdă cu ochii.

Am văzut cadoul de la Rommie şi George zăcând pe scaunul din față: Stenomask-ul pe care-l confundasem la început cu masca de oxigen a lui Devore. Atunci şi-au deschis gurile şi băieții din subsol - au murmurat, cel puțin - şi m-am aplecat înainte să apuc masca de cureluşa ei elastică, fără să am cea mai mică idee de ce făceam asta. Am aruncat-o în plasă, am trântit portiera, apoi am pornit în jos pe scările din traverse de cale ferată către lac. Pe drum, m-am oprit să mă uit sub estacadă, unde ținuserăm mereu câteva unelte. Nu era nici un târnăcop, dar am luat o sapă care părea în stare să reziste la puțină muncă. Apoi, pentru ceea ce am crezut că va fi ultima dată, mi-am urmat cursul visului în josul Străzii. Nu aveam nevoie să-mi arate Jo locul; Doamna Verde mi-l arătase în tot acest timp. Şi chiar dacă nu mi l-ar fi arătat, chiar dacă Sara Tidwell n-ar fi puțit de să-ți cadă nasul, cred că tot aş fi ştiut unde e. Cred că aş fi fost condus într-acolo de propria mea inimă bântuită.

Între mine şi locul unde fruntea cenuşie a stâncii păzea poteca se afla un bărbat şi, oprindu-mă pe ultima traversă, m-

a salutat pe-o voce aspră ce-o cunoşteam mult prea bine.

— Ia zi-mi, codoşule, unde ți-e curva?

Stătea pe Stradă în ploaia grea, însă echipamentul lui de tăietor de lemne - pantaloni verzi din flanelă, cămaşă cadrilată din lână - şi cascheta sa de un albastru-spălăcit de la un costum al Armatei Unioniste erau uscate, fiindcă ploaia cădea prin el şi nu pe el. Părea consistent, însă nu era mai real ca Sara însăşi. Păşind în jos pe potecă să-l înfrunt, mi-am reamintit de lucrul asta, însă inima continua să-mi alerge din ce în ce mai repede, bubuindu-mi în piept asemeni unui ciocan învelit în cârpe.

Era îmbrăcat în hainele lui Jared Devore, însă nu era Jared Devore. Era strănepotul lui Jared, Max, cel care-şi începuse cariera furând o sanie şi şi-o sfârşise sinucigându-se... dar nu înainte să pună la cale crima nurorii sale, cea care avusese temeritatea de a-i refuza ce-şi dorise atât de tare.

Am pornit către el şi el s-a mutat pe mijlocul potecii să-mi taie drumul. Simțeam răceala emanând din el. Ştiu exact ceea ce spun, exprim cât mai clar posibil ceea ce-mi amintesc: simțeam răceala emanând din el. Şi da, era Max Devore, sigur că da, dar deghizat parcă în tăietor de lemne, participa la o petrecere mascată şi arăta aşa cum trebuie să fi arătat când se născuse fiul lui, Lance. Bătrân, dar în puteri. Genul acela de bărbat pe care tinerii să-l ia de exemplu. Iar acum, ca şi când gândul i-ar fi chemat, i-am văzut şi pe ceilalți prinzând viață în spatele lui, stând în şir indian de-a latul potecii. Aceştia erau cei care-i stătuseră alături lui Jared la Bâlciul Fryeburg, iar acum ştiam cine erau unii dintre ei. Fred Dean, desigur, în vârstă de doar nouăsprezece ani în '01, înecul fiicei lui aflându-se încă la peste treizeci de ani în viitor. Iar cel care-mi amintise de mine era Harry Auster, primul născut al surorii străbunicului meu. Trebuie să fi avut şaisprezece ani, o vârstă la care de-abia dacă putea bea o bere, dar destul de mare să lucreze în pădure cu Jared. Destul de mare să se cace în aceeaşi hazna cu Jared. Destul de mare să creadă că veninul lui Jared e înțelepciune. Unul dintre ceilalți şi-a întors capul şi s-a uitat în acelaşi timp răuvoitor la mine —mai

văzusem înainte ticul acela. Unde? Apoi mi-am dat seama: în Magazinul Universal Lakeview. Tânărul acesta era tatăl răposatului Royce Merrill. Pe ceilalți nu-i cunoşteam. Şi nici nu-mi păsa de ei.

— De noi n-o să treci, a spus Devore. Şi-a ridicat în aer ambele mâini. - Nici să nu te gândeşti să-ncerci. Am dreptate, băieți?

Au mârâit tăcut ceva aprobator - genul acela de murmur pe care-l auzi de la orice bandă de rockeri sau punkeri din zilele noastre - îmi închipui —, însă vocile lor erau îndepărtate; mai mult triste, de fapt, decât amenințătoare. Bărbatul îmbrăcat în hainele lui Jared Devore avea oarecare substanță, poate fiindcă în timpul vieții fusese un bărbat de-o vitalitate incredibilă, poate fiindcă era mort atât de recent, însă ceilalți nu erau mai mult de nişte imagini proiectate.

Am pornit înainte, mişcându-mă prin răceala pe care o emana el, mişcându-mă prin mirosul lui - aceleaşi odoruri stătute care-l învăluiseră când îl întâlnisem înainte aici.

— Unde crezi că mergi? a strigat.

— Într-o plimbare, am spus. Nu mi-o interzice nici o lege. Strada-i locul unde cățeluşii blânzi şi câinii răi umblă umăr la umăr. Chiar tu ai spus-o.

— Nu înțelegi, a spus Max-Jared. N-o să înțelegi niciodată. Nu aparții lumii ăleia. Aia a fost lumea noastră.

M-am oprit, m-am uitat interesat la el. Timpul era scurt, voiam să închei cu asta... dar trebuia să ştiu şi mi se părea că Devore e pregătit să-mi spună totul.

— *Fă-mă* să înțeleg, am spus. Convinge-mă că a fost vreo lume a voastră.

M-am uitat la el, apoi la siluetele pâlpâinde, translucide de lângă el, hălci cețoase de carne îngrămădite pe nişte oase strălucitoare.

— Spune-mi ce ați făcut.

— Pe atunci totul era altfel, a spus Devore. Când ai venit *tu* aici, Noonan, puteai merge toți cei cinci kilometri spre nord către Halo Bay şi să vezi doar o duzină de oameni pe Stradă. După Ziua Muncii se putea să nici nu vezi pe nimeni. Pe

partea asta de lac trebuie să mergi prin tufişurile care cresc sălbatice şi să ocoleşti copacii căzuți la pământ - o să fie şi mai mulți după furtuna asta - şi să ai grijă la o alunecare sau două de teren, fiindcă în ziua de astăzi, localnicii nu mai sunt uniți să țină curățenia cum erau înainte. Dar pe vremea noastră...! Pădurea era mai mare pe atunci, Noonan, distanțele erau mai lungi şi vecinătatea însemna ceva. Chiar şi viața însăşi, destul de des. Pe atunci asta chiar *era* o stradă. Înțelegi ce zic?

Înțelegeam. Dacă mă uitam prin siluetele fantomatice ale lui Fred Dean şi Harry Auster şi ale celorlalți, înțelegeam. Aceştia nu erau doar fantome; erau nişte ferestre din sticlă semiopacă, ce dau spre o altă epocă. Am văzut

o după-amiază de vară din anul... 1898? Poate 1902? 1907? Nu contează. Acum e o perioadă a anului când toate timpurile par identice, ca şi când s-ar fi oprit scurgerea vremii. Este Tărâmul de Odinioară, împărăția lui Când-Eram-Eu-Copil Soarele îmbăiază totul în lumina limpede şi aurie a unui infinit sfârşit de iulie; lacul e la fel de albastru ca un vis, e brodat cu un bilion de scânteieri ale luminii reflectate. Iar Strada! Iarba creşte la fel de egal pe ea ca şi pe-o peluză şi e la fel de largă ca şi un bulevard. Chiar este *un bulevard, observ eu, este un loc unde comunitatea are în totalitate conştiința propriei existențe. Este principala cale de comunicare, este cablul principal al unei aşezări străbătută în lung şi-n lat de cabluri. Am simțit existența acestora încă de la început - chiar şi atunci când trăia Jo le-am simțit sub suprafața lucrurilor, iar aici e punctul lor de pornire. Oamenii ies la promenadă pe Stradă, se plimbă în susul şi-n josul părții de est a lacului Dark Score în grupuri mici, râzând şi conversând sub un cer de vară acoperit de nori, iar aici e locul de unde se ramifică toate cablurile. Mă uit şi-mi dau seama cât de tare am greşit gândindu-mă la ei ca la nişte marțieni, ca la nişte extratereştri cruzi şi reci. La est de promenada lor însorită se desfăşoară întunericul pădurii, poieni şi luminişuri în care poate să te aştepte orice lucru îngrozitor, de la un picior retezat într-un accident*

forestier şi până la o naştere eşuată şi la o mamă tânără, moartă înainte ca doctorul să poată ajunge de la Castle Rock în teleguța lui. Aceştia sunt oameni care nu au electricitate, nu au telefon, nu au echipă de intervenție rapidă, nu au pe cine altcineva să se bazeze decât unul pe celălalt şi pe un Dumnezeu de care unii dintre ei au început deja să se îndoiască. Trăiesc în pădure şi în umbra pădurii, dar în după-amiezile frumoase de vară, ies pe marginea lacului. Ies pe Stradă şi se uită unul la celălalt şi râd împreună şi apoi sunt cu adevărat pe TR - în ceea ce eu am ajuns să numesc zona. Nu sunt marțieni; sunt nişte ființe mărunte care locuiesc la granița întunericului, doar atât.

Văd câțiva oameni de la Warrington, bărbați îmbrăcați în flanele albe, două femei în rochii lungi de tenis ducând încă în mână rachetele. Un tip mergând pe-o bicicletă cu roata din față enormă face slalom printre ei. Grupul de rezidenți din timpul verii s-a oprit să discute cu un grup de bărbați din oraş; bărbații de departe vor să ştie dacă pot juca în meciul de base-ball al localnicilor de la Warrington de marți seara. Ben Merrill, viitorul tată al lui Royce, spune: Aha, da' n-o să vă scutim de nimic doar pen'că sunteți de la N'Yawk. *Tinerii râd; la fel şi tenismenele.*

Puțin mai departe, doi băieți se joacă de-a prinsa cu o minge de base-ball făcută de ei şi care e cunoscută sub numele de legătură. În spatele lor se află o adunare de mame tinere, care discută zeloase despre copiii lor, toți aşezați în siguranță în cărucioare şi adunați în propriul lor grup. Bărbații în halate discută despre vreme şi recolte, despre politică şi recolte, despre taxe şi recolte. Un profesor de la Liceul Unit şade pe fruntea cenuşie de stâncă pe care-o cunosc atât de bine, ținându-i răbdător o lecție unui băiat care vrea să se afle altundeva şi să facă altceva. Cred că băiatul va ajunge să fie la maturitate tatăl lui Buddy Jellison. Claxon stricat - atenție la deget, *îmi spun.*

Pe toată lungimea Străzii, oamenii pescuiesc, şi prind destul de mult peşte; lacul aproape că forfoteşte de bibani şi de păstrăvi şi de ştiuci mici. Un artist - tot un rezident de

vară, judecând după salopeta şi bereta lui oacheşă - şi-a instalat şevaletul şi pictează munții, în vreme ce două doamne se uită respectuos la el. Trece pe lângă mine un chicotit de fete, vorbind şoptit între ele despre băieți şi despre haine şi despre şcoală. Aici se află frumusețea şi pacea. Devore are dreptate să-mi spună că asta e o lume pe care n-am cunoscut-o niciodată. Este

— Frumoasă, am spus, retrăgându-mă cu greutate. Da, văd asta. Dar care-i ideea la care bați?

— Ideea?

Devore părea aproape comic surprins.

— Credea că poate umbla şi ea pe-acolo ca toți ceilalți, asta-i nenorocita aia de *idee!* Credea că poate umbla pe-acolo ca o puicuță albă! Ea şi dinții ei mari şi țâțele ei mari şi privirea ei de mucoasă. Se credea ceva deosebit, dar i-am arătat noi. A încercat să mă doboare şi când a văzut că n-o poate face, şi-a pus mâinile ei murdare pe mine şi m-a aruncat pe spate. Da' asta n-a făcut absolut nimic; am învățat-o noi pe urmă cum tre' să se poarte. Nu-i aşa, băieți?

Au mârâit aprobator, dar mie mi se părea că unii dintre ei - tânărul Harry Auster, de exemplu - păreau bolnavi.

— I-am arătat noi unde-i e locul, a spus Devore. I-am arătat noi că nu-i decât o

negresă. Asta-i cuvântul pe care-l foloseşte el mereu şi mereu în vara aceea când sunt în pădure, în vara lui 1901, vara când Sara and the Red-Tops au devenit cel mai celebru grup muzical din această parte de lume. Ea şi fratele ei, împreună cu toată familia lor de negri au fost invitați la Warrington să cânte pentru rezidenții de vară; le-au fost servite şampanie şi stradii... sau aşa le spune Jared Devore celor care formează această mică şcoală de ciraci devotați când ei îşi mănâncă prânzurile lor sărace formate din pâine şi carne şi castraveți sărați, le mănâncă direct din gălețile pentru untură pe care le-au primit de la mamele lor (nici unul dintre tineri nu e căsătorit, chiar dacă Oren Peebles e logodit).

Totuşi, nu recunoaşterea ei din ce în ce mai largă îl deranjează pe Jared Devore. Nu faptul că ea a fost la Warrington; nu vede negru în faţa ochilor nici pentru că ea şi cu fratele ăla al ei au stat de-a dreptul la masă şi au mâncat cu oamenii albi, că au luat pâine din acelaşi coş cu ei, apucând feliile cu degetele lor de negrotei. Oamenii de la Warrington sunt câmpeni, la urma urmei, iar Devore le spune tinerilor tăcuţi şi atenţi că a auzit el că în oraşe ca New York şi Chicago femeile albe chiar se fut *uneori cu negrotei.*

No! *spune Harry Auster, uitându-se agitat în jur, de parcă se aşteaptă să iasă tropotind din pădure câteva femei albe.* Nici o fomeie albă nu s-ar fute c-un negrotei! Pă numele mieu!

Devore nu-i oferă decât o privire grăitoare, de genul celor care spun La vârsta mea ştii ce vorbeşti. *Pe lângă asta, lui nu-i pasă ce se petrece le New York sau la Chicago; a văzut câtă câmpie a vrut în timpul Războiului Civil... şi, ţi-ar spune el, el n-a luptat în războiul ăla ca să elibereze blestemaţii ăia de sclavi. Cât îl priveşte pe Jared Lancelot Devore, n-au decât să-i ţină pe sclavi până la capătul eternităţii, acolo jos în ţinutul bumbacului. Nu, el a luptat în război să-i înveţe pe mincinoşii ăia de fii de curve de la sud de Mason şi Dixon că nu te retragi din joc doar fiindcă nu-ţi plac unele dintre reguli. S-a dus acolo-n sud să-i cureţe lui Johnny Reb scabia de pe nas. Au încercat să părăsească Statele Unite ale Americii, ast-au făcut! Dumnezeule!*

Nu, lui nu-i pasă de sclavi şi nu-i pasă de ţinutul bumbacului şi nici de negroteii care cântă cântece porcoase şi care apoi sunt trataţi cu şampanie şi stradii (Jared întotdeauna pronunţă stridii *în felul acela sarcastic) ca răsplată pentru mizeriile lor. Lui nu-i pasă de nimic atâta vreme cât ei stau la locul lor şi-l lasă şi pe el să stea-n locul lui.*

Dar ea nu vrea să facă asta. Curva asta înţepată nu vrea s-o facă. A fost prevenită să nu calce pe Stradă, dar ea pur şi simplu nu vrea să asculte. Ea calcă oricum, se plimbă în rochia ei albă ca şi când pe sub ea ar fi o persoană albă, se

plimbă uneori împreună cu fiul ei, care are un nume de negrotei african şi nu are tată - taică-său probabil că n-a petrecut decât o noapte cu maică-sa într-o căpiță pe-undeva prin Alabama, iar ea acum se plimbă cu rodul acelei nopți la fel de îndrăzneață ca o maimuță cu cheie. Se plimbă pe Stradă ca şi când ar avea dreptul s-o facă, chiar dacă nici dracu' nu vorbeşte cu ea...

— Dar asta nu-i adevărat, nu-i aşa? l-am întrebat pe Devore. Tocmai asta l-a împuns în guşă pe străbunicuțu', nu-i aşa? Oamenii *vorbeau* cu ea. Avea ceva al ei - râsetul ăla, poate. Bărbații vorbeau cu ea despre recolte şi femeile îi arătau copiii lor. De fapt, îi dădeau copiii să-i țină în brațe şi, când râdea către ei, aceştia râdeau înapoi. Fetele îi cereau sfaturi despre băieți. Băieții... ei nu făceau decât să se uite. Dar *cum* se mai uitau, hă? Îşi umpleau ochii, şi cred că majoritatea dintre ei la ea se gândeau când mergeau afară la closet şi-şi umpleau palmele.

Devore s-a întunecat la față. Îmbătrânea în fața mea, ridurile adâncindu-i-se din ce în ce mai tare pe față; devenea bărbatul care mă aruncase în lac fiindcă nu suporta să fie contrazis. Şi pe măsură ce îmbătrânea, imaginea lui începea să se şteargă.

— Asta ura Jared mai mult ca orice, nu-i aşa? Că oamenii nu se dădeau la o parte, că nu-i întorceau spatele. Ea se plimba pe Stradă şi nimeni n-o trata ca pe-o negresă. O tratau ca pe-o vecină.

Eram în zonă, mai adânc cufundat decât fusesem vreodată, până acolo unde inconştientul oraşului curgea parcă asemenea unui râu subteran. Puteam să beau apa râului atunci când mă aflam în zonă, îmi puteam umple gura şi gâtul şi burta cu gustul ei rece, mineral.

Toată vara aceea, Devore vorbise cu ei. Ei erau mai mult decât doar echipa lui, ei erau băieții lui; Fred şi Harry şi Ben şi Oren şi George Armbruster şi Draper Finney, care avea să-şi rupă gâtul încercând să sară ca în apă, beat fiind, în puțul carierei de piatră Eades. Doar că fusese genul de accident care-ntr-un fel e intenționat. Draper Finney băuse mult între

iulie a anului 1901 şi august a lui 1902, fiindcă era singurul mod în care putea dormi. Singurul mod în care-şi putea alunga mâna din minte, mâna aceea ieşind drept din apă, încleştându-se şi descleştându-se până ce-ți venea să strigi: *Nu încetează, nu încetează odată să facă asta?*

Cât a fost vara de lungă, Jared Devore le-a umplut urechile cu curva negroteie şi cu curva înțepată. Cât a fost vara de lungă, le-a spus care sunt responsabilitățile lor de bărbați, că datoria lor este de a păstra comunitatea pură şi că trebuie să vadă ce toți ceilalți nu văd şi că trebuie să facă ce toți ceilalți nu vor să facă.

Era o duminică după-amiaza în luna august, o vreme când circulația de-a lungul Străzii scădea brusc. Mai târziu, cam pe la ora cinci, lucrurile aveau să se accelereze iarăşi şi, de la şase până la apus, poteca cea largă de lângă lac avea să fie plină ochi. Dar la ora trei după-amiaza era linişte. Metodiştii erau plecați în grup la Harlow pentru Serviciul Cântării de după-amiază; la Warrington, câmpenii adunați în păr şedeau la masa lor sabatică, grea, de la jumătatea amiezii, constând din pui fript sau şuncă; pe tot cuprinsul oraşului, familiile îşi începeau şi ele propriile prânzuri de duminică. Cei care terminaseră deja, moțăiau acum în căldura zilei - într-un hamac, pe unde dădea Domnul. Sarei îi plăcea perioada asta de linişte. O adora, de fapt. Îşi petrecuse mare parte din viață în buricul bâlciurilor şi în spelunci afumate, strigându-şi cântecele ca să se facă auzită peste vocile băutorilor gălăgioşi cu fețe rumene şi, chiar dacă o parte din ea adora distracțiile şi neprevăzutul acelei vieți, o altă parte din ea adora în acelaşi timp calmul acesteia. Pacea acestor plimbări. La urma urmei, mai tânără nu devenea; avea un copil care lăsase acum în urmă vârsta copilăriei. În acea duminică anume trebuie să i se fi părut că Strada e aproape prea tăcută. A parcurs aproape un kilometru şi jumătate spre sud de pajişte, fără să vadă pe nimeni - chiar şi Kito dispăruse pe atunci, rămas în urmă pe undeva să culeagă frăguțe. Era ca şi când întregul oraş ar fi fost părăsit. Ştie desigur că în Kashwakamak se pregăteşte o cină colectivă Eastern Star, a făcut chiar şi o plăcintă cu

ciuperci pentru asta, fiindcă s-a împrietenit cu câteva dintre doamnele din organizația Eastern Star. Toți trebuie să fie acolo, gata să înceapă. Ce nu ştie e că astăzi e şi Ziua Comemorativă a noii Biserici a Îndurării Baptiste, prima biserică adevărată care se construise vreodată pe TR. O ceată de localnici s-a dus acolo, păgâni şi baptişti deopotrivă. Vag, venind din cealaltă parte a lacului, îi aude pe metodişti cum cântă. Sunetul e dulce şi vag şi frumos; distanța şi ecoul a cizelat fiecare voce aspră.

De bărbați nu ştie - cei mai mulți dintre ei foarte tineri, de genul celor care în circumstanțe normale îndrăznesc să se uite la ea doar cu coada ochilor - până ce nu vorbeşte cel mai bătrân dintre ei.

— Ei acu', o curvă neagră într-o rochie albă şi-o curea roşie! Blestemat să fiu dacă asta nu-i puțin prea multă culoare pentru o plimbare pe malu' lacului. Ce-i cu tine, curvă? Nu ştii să pricepi o sugestie?

Se întoarce către el, temându-se, dar fără s-o arate. Se află pe lume de treizeci şi şase de ani, ştie ce are un bărbat şi unde vrea să şi-o pună, încă de la unsprezece ani şi înțelege că, atunci când bărbații sunt împreună ca acum şi au ochii roşii (simte mirosul băuturii), nu mai gândesc singuri şi se transformă într-o haită de câini. Dacă dai semne de teamă, se năpustesc asupra ta asemeni câinilor şi e foarte probabil să te sfâşie asemeni câinilor.

În plus de asta, o aşteptaseră. Altă explicație nu poate fi pentru cât de repede au apărut.

— Ce sugestie-i aia, dulceață? întreabă ea, fermă pe poziție.

Unde-i toată lumea? Unde să fie cu toții? Blestemăție! Dincolo de lac, metodiştii au trecut la "Crede şi supune-te", poate cel mai tărăgănat cântec din toate timpurile.

— Că n-ai nici un drept să umbli p-unde umblă albii, spune Harry Auster.

Vocea lui de adolescent se sparge la ultimul cuvânt într-un soi de chițăit şi ea râde. Ştie cât de greşit e asta, dar nu se poate abține - niciodată nu s-a putut abține de la râs,

aşa cum niciodată bărbaţii nu se puteau abţine să se uite în felul acesta la sânii şi la fundul ei. Dă vina pe Dumnezeu.

— Păi, umblu pe unde vreau, spune ea. Mi s-a spus că ăsta-i pământu' tuturor, că nimeni n-are dreptu' să mă oprească să umblu pe-aici. Şi nimeni n-afăcut-o. I-ai văzut făcând-o?

— Ne vezi pe noi acum, spune George Armbruster, încercând să pară dur.

Sara se uită la el cu un soi de dispreţ blând care-l face pe George să tremure pe dinăuntru. Obrajii i se înroşesc puternic.

— Fiule, spune ea, vii doar acum fiindcă toţi oamenii cuminţi e plecaţi altundeva. De ce-l laşi pe tipu' ăsta bătrân să-ţi zică ce să faci? Fii cuminte şi lasă o doamnă să se plimbe.

Eu văd totul. Pe măsură ce Devore continuă să se şteargă, devenind într-un sfârşit nimic altceva decât doi ochi sub un chipiu în după-amiaza ploioasă (prin el văd rămăşiţele spulberate ale plutei mele lovindu-se de terasament), văd totul. O văd pe ea când

porneşte înainte, păşind direct spre Devore. Dacă rămâne pe loc şi se ia în gură cu ei, se va întâmpla ceva râu. Simte asta, iar ea nu se îndoieşte niciodată de ceea ce simte. Şi dacă merge spre oricare dintre ceilalţi, şefu' ăl bătrân o s-o atace dintr-o parte, trăgându-i după el pe ceilalţi. Şefu' ăl bătrân în cascheta aia mică ş-albastră-i câinele-şef cel pe care trebuie ea să-l înfrunte. Şi asta poate să facă. El e puternic, destul de puternic să-i transforme pe băieţii ăştia într-o singură creatură, în creatura lui, cel puţin pentru moment, dar nu are forţa ei, hotărârea ei, energia ei. Într-un fel, ea se bucură de confruntarea asta. Reg o avertizase să aibă grijă, să nu se mişte prea repede sau să încerce să-şi facă vreun prieten adevărat până ce nu se arată ţărănoii (numai că Reggie le spune " taurogatori") - cât de mulţi şi cât de nebuni —, dar ea face cum o taie capul, are

încredere în instinctele ei profunde. Şi uite-i aici, numa' şapte de toți, şi doar un singur taurogator.

Îs mai puternică decât tine, şef bătrân, îşi spune ea, mergând spre el. Îşi fixează ochii asupra ochilor lui şi nu-i coboară; ai lui sunt cei care coboară, a lui e gura care tremură nesigură la colțuri, a lui e limba care iese la fel de repede ca limba unei reptile să-şi umezească buzele, şi toate astea-s semne bune... dar şi mai bine e când el face un pas în spate. Când face asta, ceilalți se adună în trei grupuri de câte trei, şi uite-o c-a apărut, calea ei de trecere. Vagi şi dulci sunt metodiştii, muzica evlavioasă alunecând peste suprafața nemişcată a lacului. Un imn tărăgănat, da, dar dulce auzit de la kilometri depărtare.

Când umblăm alături de Domnul
În lumina vorbei Sale,
ce mai slavă revarsă El în calea noastră...

Îs mai tare ca tine, dulceață, trimite ea, îs mai rea ca tine, poate că tu eşti tauro-gatorul, da' io-s regina-albină şi, dacă nu vrei să te-mpung, ai face bine să-mi eliberezi şi cât mai e blocat din cale.

— Cățea, spune el, dar vocea lui e slabă; deja începe să-şi spună că nu asta-i ziua, că e ceva cu ea ce n-a văzut până n-a întâlnit-o de-aproape, o vibrație pe care n-a simțit-o până acum, mai bine să aştepte o altă zi, mai bine...

Apoi se împiedică de o rădăcină sau de o piatră (poate că e tocmai piatra în spatele căreia va ajunge ea să se odihnească în cele din urmă) şi cade la pământ. Cascheta îi cade din cap, scoțând la iveală locul mare şi chel din creştetul său. Pantalonii i se crapă dintr-o parte în cealaltă a cusăturii. Iar Sara face o greşeală crucială. Poate că subestimează considerabila forță personală a lui Jared Devore sau poate că pur şi simplu nu se poate abține - sunetul pantalonilor lui rupându-se seamănă cu o beşină puternică. În orice caz, Sara râde - râsetul acela răguşit, spart de fumat, care-i e caracteristic. Iar râsetul îi pecetluieşte soarta.

Devore nu stă pe gânduri. O loveşte de unde se află, picioarele lui mari, încălțate în bocanci țintați de tăietor de lemne, țâşnind ca nişte pistoane. O loveşte acolo unde e mai slabă şi mai vulnerabilă, în glezne. Sara urlă de durere şi mirare când glezna stângă i se rupe; cade la pământ dintr-o dată, pierzându-şi din mână umbrela pentru soare. Trage aer în plămâni să mai strige o dată şi Jared spune de unde zace:

— N-o lăsați! Nu tre' s-o lăsați să urle!

Ben Merrill cade peste ea cât e de lung, cu toate cele optzeci şi şase de kilograme ale lui. Aerul pe care l-a inspirat pentru a striga îi iese în schimb din plămâni într-un suspin vâjâit, aproape tăcut. Ben, care nici măcar n-a dansat vreodată cu o femeie, darămite să mai fi stat peste una în felul acesta, e pe dată excitat s-o simtă cum se zvârcoleşte sub el. Se freacă de corpul ei râzând şi, când ea-l greblează cu unghiile pe obraz, de-abia dacă simte. După cum i se pare lui, întreaga ființă i s-a redus la un penis lung de-un metru. Când ea încearcă să se rostogolească deasupra şi astfel să scape de sub greutatea lui, el se rostogoleşte o dată cu ea, o lasă să stea deasupra şi rămâne complet surprins când ea-şi avântă fruntea în jos spre a lui. Vede stele verzi, însă are optsprezece ani, are cea mai mare forță pe care-o va avea vreodată şi nu-şi pierde nici conştiința, nici erecția.

Oren Peebles îi sfâşie râzând spatele rochiei.

— Grămada cere vârf! strigă el într-o şoaptă gâjâită şi se aruncă peste ea.

Acum, el o ciocăneşte sec pe deasupra şi Ben o ciocăneşte sec, la fel de entuziasmat, pe dedesubt, o ciocăneşte sec ca un țap tânăr, sângele curgându-i pe-o parte a feței de la crăpătura din mijlocul sprâncenei, iar ea ştie că, dacă nu reuşeşte să strige, e pierdută. Dacă reuşeşte să strige şi o aude Kito, o să fugă şi-o să vină cu ajutor, o să fugă şi-o să-l aducă pe Reg...

Dar înainte să poată încerca din nou, şefu' ăla bătrân se lasă pe vine lângă ea şi îi arată un cuțit cu lamă lungă.

— Scoate-un sunet şi-ți tai nasu' jos, spune el, şi-n momentul acela renunță ea.

Au reuşit în cele din urmă s-o doboare, în parte pentru c-a râs la momentul nepotrivit, dar mai mult dintr-un ghinion nenorocit. Acum nu vor mai putea fi opriți, şi-i mai bine dacă nu intervine Kito - te rog, Doamne, ține-l acolo unde-i, fă să fie-o tufă mare de mure, una care-ar trebui să-l țină ocupat o oră sau mai mult. Îi place să culeagă mure, iar oamenilor ăstora n-o să le ia o oră să termine. Harry Auster o trage de păr înapoi, îi rupe rochia de pe un umăr şi-ncepe s-o molfăie de gât.

Şefu' ăl bătrân e singuru' care n-a tăbărât pe ea. Şefu' ăl bătrân stă la distanță, se uită-n ambele direcții ale Străzii, ochii lui sunt îngustați şi precauți; şefu' ăl bătrân arată ca un lup cu blana sură şi roasă care-a terminat de mâncat o generație întreagă de pui de casă, după ce-a reuşit să evite fiecare cursă şi fiecare laț.

— Hei, irlandezule, las-o o clipă-n pace, îi spune lui Harry, apoi îşi lărgeşte privirea înțeleaptă şi asupra celorlalți. Duceți-o-n boscheți, proşti ce sunteți. Duceți-o la fereală.

Ei n-o fac. Nu pot. Sunt prea dornici s-o aibă. O trag de brațe în spatele frunții cenuşii de stâncă şi-şi zic că ajunge. Ea nu se roagă uşor, dar acum se roagă. Se roagă ca ei s-o lase în viață. Se roagă să nu vină Kito, să continue să-şi umple găletuşa încet, mâncând fiecare al treilea pumn de mure. Se roagă ca, dacă el se gândeşte s-o prindă din urmă, să vadă ce se întâmplă şi să fugă în direcția opusă cât de repede poate, să fugă în tăcere şi să-l aducă pe Reg.

— Bagă asta în gură, gâfâie George Armbruster. Şi să nu mă muşti, curvă ce eşti.

O iau de sus şi de jos, din spate şi din față, câte doi şi câte trei o dată. O iau acolo unde oricine-ar trece nu are cum să nu-i vadă, iar şefu' ăl bătrân păstrează puțin distanța; la început se uită la grupul de tineri care gâfâie şi stau grupați în jurul ei, îngenuncheați, cu pantalonii traşi în vine şi cu coapsele zgâriate de la tufele în care stau

îngenuncheați, apoi se uită prelung în susul şi-n josul potecii cu ochii lui sălbatici şi precauți. Incredibil, unul dintre ei - e vorba de Fred Dean - spune: "Scuze, doamnă ", după ce-a scăpat de povară şi se simte pe la jumătatea drumului spre rai. Ca şi când ar fi lovit-o din greşeală în bărbie când îşi încrucişa picioarele.

Dar nu se încheie aici. Are spermă în gât, spermă în despicătura fundului, cel mai tânăr dintre ei a muşcat-o până la sânge de sânul stâng, dar nu se încheie aici. Sunt tineri şi, când a terminat ultimul dintre ei, primul, oh, Dumnezeule, primul e deja gata s-o ia de la capăt. Dincolo de râu, metodiştii cântă acum "Blessed Assurance, Jesus Is Mine" şi, când şefu' ăl bătrân se apropie, ea gândeşte: Aproape că s-a terminat, femeie, el îi ultimu', rezistă, nu te mişca şi-o să se termine. Bătrânul se uită la roşcatul cel slab şi la cel care îşi tot dă ochii peste cap şi le spune să vegheze poteca, le spune că i-a venit şi lui rândul, acum că negroteia-i spartă.

Îşi desface cureaua, se descheie la prohab, îşi trage chiloții în jos - de-un negru de mizerie la craci şi de-un galben de mizerie în dreptul zonei inghinale - şi, când se lasă cu câte un genunchi pe-o parte şi pe cealaltă a ei, ea vede că şefu' ăl mic al şefului ăl mare e la fel de filasc ca un şarpe cu gâtul frânt şi, înainte să-l poată înfrâna, râsetul ăla răguşit izbucneşte din ea absolut pe neaşteptate - chiar şi zăcând aici acoperită cu vâscozitățile calde ale violatorilor ei, ea nu se poate abține să nu vadă partea comică a lucrurilor.

— Taci! mârâie Devore la ea, şi-o izbeşte cu podul unei palme peste față, spărgându-i pometele şi nasul. Termină cu urletu' ăla!

— Crezi c-ar fi mai tare de-ar fi aci jos cu gaura rozalie a curului ridicată-n aer de unu' din băieții tăi, dulceață? întreabă ea şi apoi, pentru ultima dată, Sara râde.

Devore îşi ridică mâna s-o lovească din nou, pelvisul lui gol stând lipit de pelvisul ei gol, penisul lui fiind doar un

vierme flasc între ele. Înainte să poată coborî mâna, o voce de copil se auzi strigând:

— Mami! Ce-ți fac, mami? Dați-vă jos de pe mama mea, bastarzilor!

Sara se ridică în capul oaselor în pofida greutății lui Devore, râsetul murindu-i pe buze, ochii larg deschişi căutându-l pe Kito şi găsindu-l, un băiețel subțirel de opt ani stând pe Stradă, îmbrăcat în salopetă şi purtând o pălărie de pai şi încălțat într-o pereche nou-nouță de papuci din pânză, ducând într-o mână o găletuşă de tinichea. Buzele lui sunt albastre de la sucul de mure. Ochii lui sunt larg deschişi de zăpăceală şi teamă.

— Fugi, Kito! strigă ea. Fugi înapoi aca...

Un foc roşu îi explodează în cap; se prăbuşeşte înapoi în tufişuri, auzindu-l pe şefu' ăl bătrân ca de la mare depărtare:

— Prindeți-l. Nu-l lăsați acu' să vă scape.

Apoi alunecă pe-o pantă lungă şi întunecată, e pierdută într-un coridor de Casă a Fantomelor care duce doar mai adânc şi mai adânc în propriile ei măruntaie îngălate; din locul acela adânc ea-l aude, îl aude pe scumpul ei, băiatul

striga. L-am auzit strigând când am îngenuncheat lângă stânca cenuşie cu plasa aşezată lângă mine şi absolut fără vreo bănuială cum am ajuns unde mă aflam - în mod sigur nu-mi aminteam să fi mers până acolo. Plângeam din cauza şocului, a ororii şi a milei. Era nebună? Ei bine, nu-i de mirare. Nu-i de-a dracu' de mirare. Ploaia cădea constant, dar nu mai era apocaliptică. M-am uitat țintă pentru puține clipe la mâinile mele albe ca burta unui peşte stând pe stânca cenuşie. Devore şi cu ceilalți dispăruseră.

Duhoarea coaptă şi gazoasă a descompunerii mi-a umplut nările - a fost ca un atac fizic. Am dibuit în plasă, am găsit Stenomask-ul pe care mi-l dăduseră Rommie şi cu George ca glumă şi l-am pus peste gură şi nas cu nişte degete care mi se păreau amorțite şi depărtate. Am respirat slab, de încercare. Era mai bine. Nu cu mult, dar destul cât să nu o iau la fugă, ceea ce fără îndoială era ce voia Sara să fac.

— Nu! a strigat de undeva din spatele meu când am apucat sapa şi am început să sap. La prima despicătură am lăsat în pământ o gură mare şi, cu fiecare nouă lovitură de sapă, aceasta s-a adâncit şi s-a lărgit. Pământul era moale şi ceda uşor, străbătut de-o împletire de rădăcini subțiri care se rupeau cu uşurință sub lama tăioasă.

— Nu! Nici să nu încerci!

Nu voiam să mă uit înapoi, nu voiam să-i ofer ocazia să mă îndepărteze. Era mai puternică aici, poate pentru că aici se întâmplase. Era posibil aşa ceva? Nu ştiam şi nu-mi păsa. Nu-mi păsa decât să termin treaba asta. Unde erau mai groase rădăcinile, le-am tăiat cu cuțitul de grădinărit.

— *Lasă-mă-n pace!*

Acum *chiar* m-am uitat în spate, am riscat o ocheadă rapidă din cauza pârâiturilor nenaturale care-i însoțiseră vocea - care acum păreau *să fie* vocea ei. Doamna Verde dispăruse. Mesteacănul devenise cumva Sara Tidwell: din crengile zigzagate şi din frunzele lucioase, răsărea fața Sarei. Fața aceea alunecoasă din cauza apei de ploaie se legăna, se dizolva, reapărea, se topea, apărea din nou. Pentru o clipă, întregul mister pe care-l simțisem aici a fost scos la iveală. Ochii ei uzi, sclipitori, erau incredibil de umani. Se uitau țintă la mine cu ură şi cerere de îndurare.

— N-am terminat! a strigat pe-o voce spartă, întreruptă. El o fo' ăl mai rău, nu-nțelegi? El o fo' ăl mai rău şi-n ea-i sângele lui şi io n-o să mă odihnesc până nu *l-am curățat definitiv!*

S-a auzit un sunet îngrozitor de rupere. Animase mesteacănul, îl transformase într-un soi de corp fizic şi intenționa să-l scoată din pământ. Ar fi venit să mă prindă cu el dacă ar fi putut; m-ar fi omorât cu el dacă ar fi putut. M-ar fi strangulat cu crengile lui mlădioase. Mi-ar fi vârât frunze pe gât până ce aş fi arătat ca o decorațiune pentru pomul de Crăciun.

— Indiferent de cât era el de monstru, Kyra nu are nici o legătură cu ce-a făcut el, am spus. Şi n-o să te las s-o ai.

— Ba o s-o *am!* a urlat Doamna Verde.

Sunetele de rupere şi despicare erau mai puternice acum. Acestora li s-a alăturat un pârâit şuierat, tremurat. Nu m-am mai uitat încă o dată în spate. Nu am mai *îndrăznit* să mă uit în spate. Am săpat mai repede, în schimb.

— Da, o s-o *am!* a strigat ea, iar acum vocea se auzea mai aproape. Venea după mine, dar eu refuzam s-o văd; când vine vorba de copaci şi tufişuri umblătoare, îmi ajunge *Macbeth,* mulțumesc mult. O s-o *am!* Devore mi l-a luat pe-al meu şi *eu o s-o iau pe-a lui!*

— Dispari, a spus o voce nouă.

Mâna mi s-a desprins de pe sapă, care aproape că a căzut la pământ. M-am întors şi am văzut-o pe Jo stând mai jos de mine, la dreapta. Se uita la Sara, care se materializase într-o halucinație de lunatic - o arătare monstruoasă, neagră-verzuie, care aluneca la orice pas încerca să facă de-a lungul Străzii. Lăsase mesteacănul în urmă şi, totuşi, îşi asumase vitalitatea lui cumva - copacul propriu-zis stătea chircit în spatele ei, negru şi scofâlcit şi mort. Creatura născută din el semăna cu Mireasa lui Frankenstein, aşa cum o pictase Picasso. În ea, fața Sarei apărea şi dispărea, apărea şi dispărea neîncetat.

Arătarea, mi-am spus cu răceală. Î*ntotdeauna a fost adevărată... şi, dacă aceasta am fost mereu eu, mereu a fost şi ea.*

Jo era îmbrăcată în tricoul alb şi pantalonii galbeni subțiri pe care-i avea pe ea în ziua în care murise. Nu puteam vedea lacul prin ea aşa cum îl văzusem prin Devore şi prin prietenii mai tineri ai lui Devore; se materializase complet. Am încercat o ciudată senzație de *golire* în spatele craniului şi am crezut că ştiu cum.

— Pleacă d-aci, curvă! a mârâit arătarea-Sara. Şi-a ridicat brațele spre Jo aşa cum şi le ridica spre mine în cele mai cumplite coşmaruri.

— Nici gând.

Vocea lui Jo a rămasă la fel de calmă. S-a întors către mine.

— Grăbeşte-te, Mike. Trebuie să te mişti repede. Nu mai e de fapt ea. A lăsat pe unul dintre Străini s-o posede, iar ei sunt

foarte periculoşi.

— Jo, te iubesc.

— Şi eu te iube...

Sara a țipat şi apoi a început să se răsucească. Frunzele şi crengile s-au amestecat la un loc şi şi-au pierdut coerența; parcă aş fi urmărit ceva lichefiindu-se într-un mixer. Entitatea care nu semănase încă de la început cu o femeie decât foarte puțin a renunțat acum complet la mascaradă. Din maelstrom a început să se formeze ceva inuman de grotesc. A țâşnit asupra soției mele. Când a lovit-o, culoarea şi consistența au părăsit-o pe Jo ca înlăturate de-o palmă imensă. A devenit o fantomă, o fantomă care se lupta cu arătarea ce şuiera şi țipa şi încerca s-o zgârie cu ghearele.

— *Grăbeşte-te, Mike!* a strigat ea. *Grăbeşte-te!*

Am purces să termin treaba.

Sapa a lovit ceva ce nu era pământ, nu era stâncă, nu era lemn. Am frecat cu lama obiectul, scoțând la iveală o bucată murdară de canava brodată pe margini. Acum săpam ca un descreierat, vrând să curăț obiectul îngropat acolo cât mai mult puteam, vrând să-mi îmbunătățesc şansele de succes cât mai mult posibil. În spatele meu, Arătarea a strigat de furie şi soția mea a strigat de durere. Sara renunțase la o parte din sinele ei acorporal pentru a-şi lua revanşa; lăsase s-o posede ceea ce Jo numise un Străin. Habar nu aveam cine putea fi acesta şi nici nu *voiam* să am. Sara era mijlocul lui de comunicare, atâta lucru ştiam. Iar dacă reuşeam să am grijă de ea la timp să...

Am întins mâinile în groapa precară, curățând pământul ud de pe canavaua ancestrală. Făcând asta, au apărut nişte litere subțiri şi şterse: CROITORIA J.M. MCCURDIE. Ştiam că afacerea lui McCurdie arsese în incendiul din '33. Văzusem pe undeva o fotografie a clădirii arzând în flăcări. Apucând canavaua, buricele degetelor mele străpungând-o şi lăsând să iasă dinăuntru o nouă duhoare verde şi gazoasă, am auzit un grohăit. L-am auzit

pe Devore. Zace peste ea şi grohăie ca un porc. Sara e semiconştientă, murmură ceva neinteligibil printre buzele

umflate, sclipind de sânge. Devore se uită în spate peste umăr la Draper Finney şi la Fred Dean. Aceştia alergaseră după băiat şi-l aduseseră înapoi, dar băiatul nu voia să înceteze cu ţipetele, ţipă de acoperă formaţia, ţipă de-i trezeşte pe morţi, iar dacă ei îi aud pe metodişti cum cântă dincolo de lac "How I Love to Tell the Story", atunci şi ei *trebuie să-l poată auzi pe negroteiul ăsta ţipând de partea astalaltă. Devore spune:*

— Băgaţi-l în apă, faceţi-l să tacă.

În clipa în care-o spune, de parcă acestea ar fi nişte cuvinte magice, mădularul începe să i se întărească.

— Ce vrei să zici? întreabă Ben Merrill.

— Ştii a dracu' de bine ce, spune Jared.

Gâfâie cuvintele, rotind din şolduri în vreme ce vorbeşte. Fundul lui mic sclipeşte în lumina după-amiezii.

— Puştiu' ne vede! Vrei să-i tai gâtu', să te mânjeşti tot de sângele lui? N-am nimic împotrivă. Ţine aici. Ia cuţitu' meu, te rog!

— N-nu, Jared! strigă Ben de oroare, părând că se crispează de-a dreptul la vederea cuţitului.

În sfârşit, e gata. Îi ia puţin mai mult, atâta tot, nu mai e puşti ca ăştialalţi. Dar acum...! Lasă naibii gura ei spurcată, lasă naibii râsetul ăla insolent, lasă naibii întregul oraş. N-au decât să apară toţi şi să se uite dacă vor. I-o bagă, asta şi-a dorit ea de la început, asta-şi doresc toţi de soiul ei. I-o bagă şi-o îndeasă adânc. Continuă să dea ordine chiar în timp ce o violează. Sus-jos se mişcă fundul lui, tic-tac, exact ca şi coada unei pisici.

— Să se-ocupe cineva de el! Sau vreţi să putreziţi următorii patruzeci de ani în Shawshank din cauza trăncănelilor unui pui de negrotei?

Ben apucă unul dintre braţele lui Kito Tidwell, Oren Peebles apucă de celălalt, dar până când au reuşit să-l târască până la terasament, şi-au pierdut deja curajul. Să violeze o negresă înţepată care-a îndrăznit să râdă de Jared că a căzut şi şi-a rupt pantalonii e una. Să înece un puşti

speriat cum îneci un pui de pisică într-o baltă cu noroi... asta-i cu totul alt lucru.

Îşi slăbesc priza, uitându-se fix unul în ochii speriați ai celuilalt, iar Kito se eliberează.

— Fugi, iubire! strigă Sara. Fugi şi-adu-l...

Jared o prinde cu forță de gâtlej şi începe s-o sufoce.

Băiatul se împiedică de propria lui găletuşă pentru mure şi cade adunat la pământ. Harry şi cu Draper îl recapturează cu uşurință.

— Ce-ai de gând să faci? îl întreabă Draper într-un fel de scâncet disperat, iar Harry îi răspunde

— Ce trebuie.

Asta i-a răspuns el, iar eu acum urma să fac ce trebuia să fac - în pofida duhorii, în pofida Sarei, în pofida țipetelor defunctei mele soții. Am scos sulul de canava din pământ. Funiile cu care fusese legată la ambele capete erau întregi, dar sulul însuşi s-a rupt pe mijloc cu un sunet hidos de râgâit.

— *Grăbeşte-te!* a strigat Jo. *N-o mai pot ține multă vreme!*

Arătarea a mârâit; a lătrat ca un câine. S-a auzit un pârâit lemnos, ca o uşă dată de perete suficient de tare să se crape, iar Jo a țipat amarnic. M-am întins după plasa pe care scria Slips 'n Greens şi-am deschis-o în timp ce

Harry - ceilalți îi spun irlandezul din cauza părului de culoarea morcovului - îl apucă pe puşti într-un fel de îmbrățişare de urs şi sare cu el în lac. Puştiul se zbate mai tare ca niciodată; pălăria lui din pai îi cade din cap şi pluteşte pe apă.

— Ia-o! gâfăie Harry.

Fred Dean îngenunchează şi pescuieşte pălăria udă. Ochii lui Fred sunt împăienjeniți; seamănă cu un boxer care mai are o rundă înainte să cadă la podea. În spatele lor, Sara Tidwell a început să scoată hârâituri profunde din piept şi din gât - asemenea imaginii mâinilor încleştate ale băiatului, şi sunetele acestea îl vor bântui pe Draper Finney până la ultimul lui salt, în cariera de piatră Eades. Jared îşi înfige degetele şi mai adânc, pompând şi strangulând-o în acelaşi timp, transpirația curgând pe el în şiroaie. Oricât de

mult le va spăla, hainele pe care le poartă acum tot nu vor scăpa de mirosul de transpirație şi, când va începe să se gândească la aceasta ca la o "transpirație a crimei ", ca să scape de ele, le va arde.

Harry Auster vrea să scape de tot ce se întâmplă - să se scape şi să nu-i mai vadă niciodată pe nici unul dintre oamenii ăştia, mai cu seamă pe Jared Devore, despre care crede acum că e întunecatul Satan în persoană. Harry nu se poate duce acasă să dea ochii cu tatăl lui până ce coşmarul acesta nu se încheie, până ce nu-l înmormântează. Iar mama lui! Cum va mai putea da ochii cu mama lui mult-iubită, cu Bridget Auster cea cu fața ei dulce şi rotundă de irlandeză, cea cu părul încărunțit şi cu pieptul considerabil aducător de alinare, cu Bridget care a avut întotdeauna un cuvânt de blândețe şi o mână alinătoare pentru el, cu Bridget Auster cea care a fost Salvată, Spălată în Sângele Mielului, cu Bridget Auster care serveşte chiar în acest moment plăcinte la picnicul de la noua biserică, cu Bridget Auster care este mami; cu ce ochi se va mai putea uita la ea vreodată - sau ea la el —dacă va trebui să apară la tribunal sub acuzația c-a violat şi bătut o femeie, chiar şi o femeie de culoare?

Aşa că îl apucă zdravăn pe băiatul zbuciumat - Kito îl zgârie o dată, doar o urmă slabă pe-o parte a gâtului, iar în seara aceea Harry îi va spune mamei sale că o are de la o crenguță pe care n-a observat-o şi o va lăsa să i-o sărute - şi apoi îl scufundă pe copil sub apă. Kito se uită în sus la el cu fața licărind, iar Harry vede un peşte mic trecând pe lângă ei. Un biban, crede el. Pentru o clipă, se întreabă ce vede copilul uitându-se în sus prin scutul argintiu al apei la chipul celui care-l ține scufundat, la cel care-l îneacă, după care Harry înlătură gândul. Numa' un negrotei, *îşi reaminteşte cu disperare.* Numa' asta-i, numa' un negrotei. Nu-ți seamănă defel.

Brațul lui Kito iese de sub apă - brațul lui negru-maroniu de pe care picură apa. Harry se fereşte, nedorind să fie zgâriat, dar mâna nu după el se întinde, se ridică doar

drept spre cer. Degetele se adună într-un pumn. Se deschid. Se închid în pumn. Se deschid. Se închid în pumn. Zbaterile băiatului încep să înceteze, zbuciumul picioarelor începe să slăbească, ochii ce se uită în sus în ochii lui Harry prind o privire curios de visătoare, iar brațul acela maroniu tot drept spre cer stă, palma continuă să se deschidă şi să se închidă, să se deschidă şi să se închidă. Draper Finney stă pe mal şi plânge, convins că acum *va veni cineva, că* acum *va vedea cineva grozăvia pe care au făcut-o - grozăvia pe care, de fapt, încă o mai fac.* Fii convins că păcatul te va da de gol, *se spune în Cartea cea Sfântă. Deschide gura să-i spună lui Harry să înceteze, că poate încă nu-i prea târziu să dea înapoi, să-l lase pe băiat să se ridice, să-l lase să trăiască, dar nici un sunet nu iese. În spatele lui, Sara moare sugrumată. Înaintea lui, mâna fiului ei care se îneca se deschide şi se închide, se deschide şi se închide, reflexia ei tremurând pe oglinda apei, iar Draper îşi spune:* Nu se opreşte, nu se opreşte odată să facă asta? *Şi, ca şi când ar fi fost o rugăciune la care cineva răspunde acum, cotul înțepenit al băiatului se îndoaie şi brațul începe să intre în apă; degetele încep să se închidă iarăşi într-un pumn şi apoi se opresc. Pentru o clipă, mâna şovăie şi apoi*

m-am izbit cu podul palmei în mijlocul frunții să alung aceste fantome. În spatele meu s-au auzit un pocnet şi-un foşnet frenetice de crengi ude când Jo şi ceea ce reținea ea continuau să se lupte. Am vârât mâinile în crăpătura din canava asemenea unui doctor care lărgeşte o rană. Am tras cu forță. S-a auzit un pârâit surd când sulul s-a rupt complet dintr-un capăt în altul.

Înăuntru se aflau rămăşițele lor - două cranii îngălbenite, frunte lângă frunte ca prinse într-o conversație intimă, o curea din piele roşie, ştearsă, pentru femei, un maldăr de haine putrede... şi un mănunchi de oase. Două cutii toracice, una mare şi una mică. Două perechi de picioare, una lungă şi alta scurtă. Rămşițele pământeşti ale Sarei şi ale lui Kito Tidwell, îngropate aici lângă lac de aproape o sută de ani.

Craniul mai mare s-a întors. S-a uitat fix la mine cu găvanele lui goale. Dinții i-au clănțănit ca şi când ar fi vrut să mă muşte, iar oasele de sub el au început să tremure agitat, tenebros. Unele s-au rupt imediat; toate erau moi şi perforate. Cureaua roşie se mişca întruna şi catarama ei ruginită s-a ridicat în aer asemenea capului unui şarpe.

— *Mike!* a strigat Jo. *Repede, repede!*

Am scos punga din plasa pentru cumpărături şi am apucat sticla de plastic dinăuntru. Zaci în pace[52], spuseseră literele Magnabet; încă un joc de cuvinte. Încă un mesaj trimis prin spatele gardianului. Sara Tidwell era o creatură înfricoşătoare, însă o subestimase pe Jo... şi subestimase şi puterea telepatică a asocierilor la distanță. Mă dusesem la Slips 'n Greens, cumpărasem o sticlă de leşie, iar acum am deschis-o şi am turnat-o, fumegând, peste oasele Sarei şi ale fiului ei.

S-a auzit un sfârâit aşa cum auzi când deschizi o sticlă de bere sau de suc carbogazos. Catarama s-a topit. Oasele s-au albit şi s-au scofâlcit asemenea unor lucruri făcute din zahăr - am avut o viziune de coşmar cu copii mexicani mâncând cadavre din zahăr topit pe băț, de Ziua Morților. Găvanele craniului Sarei s-au lărgit când leşia a umplut spațiul gol şi întunecat unde sălăşluise cândva mintea ei, talentul ei prodigios şi sufletul ei râzător. A dat naştere unei expresii de mirare la început şi apoi de durere.

Maxilarul i-a căzut; cioturile dinților au sfârâit şi au dispărut.

Creştetul craniului s-a năruit înăuntru.

Falangele împrăştiate au tremurat, iar apoi s-au topit.

— *Ohhhhhh...*

A şoptit printre copacii îmbibați cu apă asemenea unui vânt întețit... numai că vântul murise atunci când îi furase răsuflarea aerul jilav de dinaintea următorului atac. A fost un sunet născut dintr-o durere şi-o tânjire şi-un abandon inefabile. N-am simțit nici urmă de ură în el; ura ei dispăruse, arsese sub atacul corosiv al lichidului pe care-l cumpărasem din magazinul lui Helen Auster. Sunetul plecării Sarei a fost înlocuit de strigătul tânguitor, aproape uman al unei păsări,

care m-a trezit din locul unde mă aflasem, m-a scos complet şi definitiv din zonă. M-am ridicat tremurat în picioare, m-am întors pe călcâie şi m-am uitat la Stradă.

Jo încă era acolo, o siluetă difuză prin care vedeam acum lacul şi norii negri ai următoarei furtuni care veneau de dincolo de munți. Ceva a pâlpâit în spatele ei - pasărea aceea, aventurându-se afară din ascunziş pentru a arunca o privire rapidă asupra naturii schimbate, poate - dar de-abia dacă am băgat de seamă. Pe Jo voiam eu s-o văd, pe Jo care venise Dumnezeu ştie de cât de departe şi care suferise Dumnezeu ştie cât de mult ca să mă ajute. Părea istovită, rănită, într-un anume fel fundamental împuținată. Dar cealaltă prezență - Străinul - dispăruse. Jo, stând în cercul unor frunze de mesteacăn atât de moarte că păreau carbonizate, s-a întors spre mine şi a zâmbit.

— Jo! Am reuşit s-o facem!

Buzele i s-au mişcat. Am auzit sunetul, dar cuvintele au fost prea îndepărtate să le înțeleg. Stătea chiar acolo lângă mine, dar la fel de bine ar fi putut să strige de pe celălalt versant al unui canion larg. Şi totuşi am înțeles-o. I-am citit cuvintele de pe buze dacă preferați explicația rațională, i le-am citit direct din minte dacă o preferați pe cea romantică. Eu o prefer pe ultima. Căsătoria e şi ea o zonă, să ştiți. Căsătoria e o zonă.

"— Atunci, asta-i *de bine, nu?"*

Am aruncat o privire în sulul de canava desfăcut şi n-am văzut altceva decât nişte cioturi şi nişte aşchii ieşind dintr-o materie păstoasă nesănătoasă, neliniştitoare. Am simțit respirația unui iz, care, chiar şi prin Stenomask, m-a făcut să tuşesc şi să mă dau în spate. Nu era miros de descompunere; de leşie. Când am întors capul spre Jo, de-abia dacă mai era acolo.

— Jo! Aşteaptă!

"— *Nu te pot ajuta. Nu pot rămâne."*

Cuvinte dintr-un alt sistem stelar, de-abia intuite pe buzele ei diafane. Acum nu prea mai era altceva decât nişte ochi

plutind în după-amiaza întunecată, nişte ochi ce păreau făcuți din lacul din spatele lor.

"— *Grăbeşte-te..."*

A dispărut. Am alunecat şi m-am împiedicat spre locul unde fusese ea, călcând peste frunzele moarte de mesteacăn, şi-am dat să prind nimicul în brațe. Cât de caraghios trebuie să fi arătat, ud până la piele, purtând strâmb peste gură şi nas un Stenomask, încercând să îmbrățişez aerul jilav şi cenuşiu.

Am simțit cea mai slabă suflare de parfum Red..., apoi am simțit doar mirosul de pământ ud, de apă de lac şi duhoarea înțepătoare de leşie care le străbătea pe toate. Cel puțin dispăruse mirosul de putrefacție; acela nu fusese mai real decât...

Decât ce? Decât ce? Fie era totul real, fie nimic nu era. Dacă nu era nimic real, îmi ieşisem din minți şi eram numai bun pentru Aripa Albastră de la Juniper Hill. M-am uitat spre stânca cenuşie şi am văzut mâna de oase pe care o scosesem din pământul ud asemenea unui dinte copt. Fuioare leneşe de fum încă se mai ridicau dinspre marginile sfâşiate ale canavalei. *Asta* măcar ținea de realitate. La fel şi Doamna Verde, care acum era o Doamnă Neagră din cauza funinginii - era la fel de moartă ca şi creanga din spatele ei, cea care părea că indică o direcție ca un braț.

Nu te pot ajuta... nu pot rămâne... grăbeşte-te.

Nu mă putea ajuta la ce? La ce-mi mai trebuia ajutor? Arătarea dispăruse, nu-i aşa? Sara dispăruse: spiritul ia urma oaselor, noapte bună, domnițe scumpe, dea Domnul să zacă în pace.

Şi, totuşi, un fel de teroare duhnitoare, nu foarte diferită de mirosul de putrefacție care ieşise din pământ, părea să transpire din aer; numele lui Kyra a început să mi se zbată în cap, *Ki-Ki, Ki-Ki, Ki-Ki,* asemenea cântecului unei păsări exotice. Am pornit în sus pe scările din traverse de cale ferată către casă şi, chiar dacă eram epuizat, când am ajuns la jumătatea distanței începusem deja să fug.

Am urcat scările spre estacadă şi am intrat pe acolo. Casa părea aceeaşi - cu excepția copacului doborât care intrase prin fereastra de la bucătărie, Sara Laughs rezistase foarte bine furtunii —, însă ceva nu era bine. Era ceva ce aproape că puteam mirosi... şi poate că *într-adevăr* am mirosit-o, amară şi ştearsă. Poate că nebunia are propria ei aromă sălbatică. Nu-i oricum genul de lucru despre care să vreau vreodată să mă documentez.

M-am oprit în holul din față, uitându-mă în jos la mormanul de cărți în ediție de masă, romane de Elmore Leonard şi de Ed McBain, care zăcea pe podea. Ca şi când fuseseră doborâte de pe raft de-o mână grăbită. De-o mână stângace, poate. Aproape că-mi puteam vedea urma paşilor pe acolo, mergând în ambele direcții. Începuseră deja să se usuce. Ar fi trebuit să fie singurele urme; pe Ki o duceam în brațe când am intrat în casă. Aşa ar fi trebuit să fie, dar nu erau. Celelalte erau mai mici, dar nu atât de mici, încât să le confund cu urmele unor paşi de copil.

Am fugit de-a lungul coridorului către dormitorul din aripa de vest strigându-i numele şi la fel de bine aş fi putut striga *Mattie* sau *Jo* sau *Sara.* Ieşind din gura mea, numele lui Kyra părea a fi numele unui cadavru. Cuvertura fusese aruncată pe podea. Cu excepția cățelului negru din pluş, care zăcea acolo unde zăcuse şi-n visul meu, patul era gol. Iar Ki dispăruse.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

M-am întins după Ki cu partea aceea de minte care ştiuse în ultimele câteva săptămâni cu ce era îmbrăcată, în care încăpere a rulotei se află şi ce făcea acolo. Nu s-a întâmplat nimic, desigur - legătura aceea se dizolvase şi ea.

Am strigat-o pe Jo - cred că am făcut-o —, dar Jo dispăruse şi ea. Eram singur. Domnul să m-ajute. Domnul să ne-ajute pe amândoi. Am simțit panica încercând să coboare asupra mea şi am alungat-o. Trebuia să-mi păstrez mintea limpede. Dacă nu puteam gândi, orice şansă ar fi avut Ki s-ar fi pierdut. Am străbătut coridorul în grabă, înapoi spre foaier,

încercând să nu aud vocea bolnăvicioasă din spatele minții mele, cea care spunea că deja era pierdută Ki, că deja era moartă. Nu aveam de unde şti un asemenea lucru, nu-l puteam şti, acum că se rupsese legătura dintre noi.

M-am uitat la mormanul de cărți de pe jos, apoi am ridicat ochii spre uşă. Urmele cele noi intraseră pe aici şi ieşiseră tot pe aici. Fulgerul a luminat cerul şi tunetul a bubuit. Vântul se întețea din nou. M-am dus spre uşă, am întins mâna după clanță, apoi m-am oprit. Era ceva prins în despicătura dintre uşă şi canat, ceva la fel de mătăsos şi de unduitor ca şi un fuior de pânză de păianjen.

Un singur fir de păr cărunt.

M-am uitat la el cu o lipsă bolnăvicioasă de uimire. Ar fi trebuit să ştiu, desigur, şi de n-ar fi fost presiunea sub care mă aflasem şi şocurile succesive ale acestei zile îngrozitoare, *aş fi ştiut*. Totul se aflase pe caseta pe care mi-o pusese John s-o ascult în acea dimineață... un spațiu temporal care deja părea că face parte din viața altui om.

Pentru început, era înregistrarea orei la care îi închisese John telefonul. *Nouă patruzeci* A.M., *ora Americii,* spusese vocea de robot, ceea ce însemna că Rogette sunase la ora şase patruzeci dimineața... asta, desigur, dacă sunase cu adevărat din Palm Springs. Asta era cel puțin o posibilitate; dacă mi-aş fi dat seama de ciudățenia acestui lucru atunci când conduceam de la aeroport spre rulota lui Mattie, mi-aş fi spus că fără-ndoială sunt mulți insomniaci pe tot cuprinsul Californiei care-şi încheiau afacerile de pe Coasta de Est înainte ca soarele să apară complet de după linia orizontului, şi bravo lor pentru asta. Însă mai era ceva ce nu putea fi explicat chiar atât de uşor.

La un moment dat, John scosese caseta. O făcuse pentru că, spusese el, mă albisem ca varul în loc să par amuzat. Îi spusesem să-i dea drumul şi să pună şi restul; pur şi simplu mă surprinsese s-o aud vorbind iarăşi. *Tonul vocii ei. Christoase, e bună înregistrarea.* Numai că aceia care reacționaseră la caseta lui John fuseseră băieții din subsol; co-conspiratorii mei din subconştient. Şi nu *vocea* ei îi

speriase destul de tare să-mi albească mie fața. Zumzetul de fundal făcuse asta. Zumzetul de fundal caracteristic apelurilor telefonice din TR, atât cele pe care le dai, cât şi cele pe care le primeşti.

Rogette Whitmore nu plecase nici o clipă de pe TR-90. Dacă faptul că n-am observat asta în acea dimineață o costase viața pe Ki Devore în această după-amiază, nu aveam să mă pot ierta toată viața. I-am spus asta lui Dumnezeu mereu şi mereu în vreme ce am coborât în goană scările din traverse de cale ferată, fugind în întâmpinarea unei furtuni revitalizate.

***

Mare minune că, în goana mea, n-am căzut de pe terasament. Jumătate din pluta mea se adăpostise acolo şi poate că m-aş fi înfipt în scândurile ei rupte şi aş fi murit ca un vampir zvârcolindu-se într-o țeapă. Ce gând plăcut mai era şi *ăsta.*

Fuga nu face bine oamenilor aproape cuprinşi de panică; e ca şi când te-ai freca de o urzică. Când mi-am aruncat brațul în jurul unuia dintre pinii de la baza scărilor să-mi temperez progresul, eram pe punctul de a-mi pierde orice coerență a gândurilor. Numele lui Ki mi se zbătea iarăşi în minte atât de puternic că nu mai era loc pentru nimic altceva.

Apoi, la dreapta mea, a țâşnit o limbă de fulger din cer şi a lovit baza trunchiului unui molid imens care probabil că exista şi când trăiau Sara şi Kito. Dacă m-aş fi uitat direct spre el, aş fi fost orbit; chiar şi cu capul întors pe trei sferturi, lovitura de fulger mi-a lăsat în fața ochilor o imensă pată albastră ca de la blițul unui aparat de fotografiat gigantic. S-a auzit un scrâşnet vibrant când şaizeci şi unu de metri de molid albastru s-a răsturnat în lac, iscând o perdea prelungă de picături, care au părut că plutesc între cerul cenuşiu şi apa cenuşie. Buşteanul ardea sub ploaie, ardea precum pălăria unei vrăjitoare.

A avut efectul unei palme peste obraz, limpezidu-mi gândurile şi oferindu-mi o ultimă şansă de a-mi folosi creierul.

Am inspirat şi m-am forțat să fac asta. De ce venisem tocmai aici? De ce mă gândisem că Rogette o adusese pe Kyra la lac, unde tocmai fusesem, în loc s-o ducă departe de mine, în susul drumului de acces către Stradela Patruzeci şi doi?

Nu fi prost. A venit aici fiindcă Strada duce la Warrington, iar la Warrington a stat ea tot timpul, singură-singurică, încă de când a trimis cadavrul şefului său înapoi în California cu avionul Impersonal.

Se furişase în casă cât stătusem eu sub studioul lui Jo, găsind cutia de tinichea în burta unei bufnițe şi studiind bucata de hârtie cu genealogia familiei. Ar fi luat-o atunci pe Ki dacă i-aş fi dat ocazia, dar nu i-am dat-o. M-am întors degrabă înapoi, temător că ceva era rău, temător că cineva s-ar putea să încerce să pună mâna pe copilă...

O trezise oare Rogette? O văzuse oare Ki şi încercase cumva să mă avertizeze înainte să ațipească la loc? Asta mă făcuse să merg înapoi atât de grăbit? Poate. Atunci încă mă aflam în zonă, atunci încă eram uniți. Rogette în mod sigur se afla în casă atunci când m-am întors eu. S-ar putea să fi fost chiar în dulapul dormitorului din aripa de nord, uitându-se pe furiş la mine prin crăpătura uşii. O parte din mine chiar ştiuse asta. O parte din mine o simțise, simțise ceva ce nu era Sara.

Apoi plecasem. Apucasem plasa de la Slips 'n Greens şi venisem aici. Cotisem la dreapta, cotisem spre nord. Spre mesteacăn, spre stâncă, spre mâna de oase. Făcusem ceea ce trebuia să fac şi, cât o făcusem, Rogette coborâse cu Kyra în brațe scările din traverse de cale ferată prin spatele meu şi cotise la stânga spre Stradă. Cotise spre sud către Warrington. Cu o senzație grea în stomac, mi-am dat seama că probabil o auzisem pe Ki... că poate chiar o văzusem. Pasărea aceea ieşind timidă din adăpost în timpul acalmiei nu fusese o pasăre. Ki era trează atunci, Ki mă văzuse - poate că o văzuse şi pe Jo - şi încercase să mă strige. Reuşise să scoată doar acel piuit scurt înainte ca Rogette să-i acopere gura.

Cât să fi trecut de atunci? Părea că o eternitate, dar aveam o bănuială că nu trecuse deloc mult - poate chiar mai puțin de cinci minute. Dar nu-ți ia mult să înec un copil. Imaginea

brațului lui Kito ieşind din apă şi stând ridicat spre cer a încercat să-mi revină în minte - palma de la capătul lui deschizându-se şi închizându-se, deschizându-se şi închizându-se, ca şi când ar fi încercat să respire în locul plămânilor care n-o puteau face - şi am îndepărtat-o. Am reprimat, de asemenea, şi pornirea de a o lua pur şi simplu la fugă în direcția Warrington-ului. Dacă aş fi făcut asta, cu siguranță m-ar fi cuprins panica.

Niciodată în anii scurşi de la moartea ei nu tânjisem după Jo cu intensitatea amară pe care am simțit-o atunci. Însă ea dispăruse; nu mai rămăsese din ea nici măcar o şoaptă. Neavând pe cine altcineva să mă sprijin decât pe mine, am pornit spre sud, de-a lungul Străzii mărginite de copaci, ocolindu-i pe cei doborâți de furtună când puteam, târându-mă pe sub ei dacă-mi barau complet calea, alegând să-i escaladez, producând gălăgie de la crengile pe care le rupeam, doar într-o ultimă instanță. Croindu-mi drum, am debitat ceea ce cred că au fost toate rugăciunile standard pentru o asemenea situație, însă nici una dintre ele n-a părut să treacă de chipul lui Rogette Whitmore ce se ridica în mintea mea. Chipul ei țipător, nemilos.

Mi-amintesc că mi-am spus: *Asta-i versiunea în aer liber a Casei Fantomelor.* În mod sigur, în timp ce mă luptam să înaintez, pădurea mi se părea bântuită: copacii doar zdruncinați puțin de prima mare suflare a furtunii cădeau acum pe capete sub această nouă răbufnire de vânt şi ploaie. Zgomotul pe care-l făceau se asemăna cu nişte paşi zdrobitori şi nu trebuia să-mi fac probleme de sunetele pe care le scoteau propriii mei paşi. Când am trecut pe lângă cabana Batchelders, o construcție circulară din prefabricate, aşezată pe-o fundație de piatră asemenea unei pălării pe-un taburet, am observat că întregul acoperiş fusese zdrobit de-un brad argintiu.

La opt sute de metri sud de Sara am văzut una dintre panglicile lui Ki zăcând pe potecă. Am ridicat-o, minunându-

mă cât de tare semăna roşul acela de pe margini cu sângele. Apoi am îndesat-o în buzunar şi mi-am continuat drumul.

Cinci minute mai târziu am ajuns lângă un pin cu trunchiul acoperit de muşchi, ce căzuse de-a latul potecii; încă mai era legat de butucul cu rădăcina printr-o rețea întinsă şi îndoită de fibre şi se văita asemenea unor balamale ruginite când apa nestatornică îi ridica şi-i cobora la loc ceea ce fuseseră cei şase sau şapte metri din tulpina dinspre vârf, care plutea acum pe lac. Aveam pe unde să mă târâi pe dedesubt şi, când m-am lăsat în genunchi, am văzut alte urme lăsate de genunchi, urme ce tocmai începeau să se umple cu apă. Şi am mai văzut ceva: a doua panglică pentru păr. Am vârât-o în buzunar, alături de prima.

Eram pe jumătate sub pin când am auzit un alt copac cedând, acesta fiind mult mai aproape de mine. Sunetul a fost urmat de-un țipăt - nu de durere sau teamă, ci de-o mânie neaşteptată. Apoi, chiar şi peste şuieratul ploii şi al vântului, am auzit vocea lui Rogette:

— *Vino-napoi! Nu te duce-acolo,-i periculos!*

M-am târât pe sub copac restul drumului, de-abia simțind înțepătura unei crengi care mi-a săpat o dâră pe spate, m-am ridicat în picioare şi-am pornit în goană pe potecă. Dacă erau mici copacii la care ajungeam, săream peste ei fără să încetinesc. Dacă erau mai mari, mă cățăram peste ei fără să mă gândesc unde mă vor zgâria sau unde mă vor înțepa. Tunetul a biciuit. S-a văzut o dâră sclipitoare de fulger şi, la lumina ei, am văzut printre copaci scândurile cenuşii ale unui şopron. În ziua în care o văzusem pentru prima dată pe Rogette nu reuşisem să observ decât frânturi din cabana Warrington, dar acum pădurea fusese sfâşiată asemenea unei haine vechi - zonei ăsteia-i vor trebui ani de zile să-şi revină. Jumătatea din spate a cabanei fusese aproape în întregime demolată de-o pereche de copaci imenşi care păreau că se prăbuşiseră deodată. Se încrucişaseră precum cuțitul cu furculița pe farfuria de la cină şi zăceau pe ruine într-un *X* hirsut.

Vocea lui Ki, ridicându-se deasupra furtunii doar fiindcă era ascuțită de teroare:

— *Pleacă! Nu te vleau, buni a'bă! Pleacă!*

Era oribil să auzi teroarea din vocea ei, dar era minunat să-i auzi şi numai vocea.

La vreo doisprezece metri de locul unde mă înghețase strigătul lui Rogette, încă un copac zăcea prăbuşit de-a curmezişul poeticii. Rogette însăşi stătea de partea cealaltă a lui, ținând o mână întinsă către Ki. De pe mână-i picura sângele, dar de-abia am observat asta. Am observat-o în schimb pe Kyra.

Docul care făcea legătura dintre Stradă şi barul Apusului de Soare era lung - douăzeci şi unu de metri cel puțin, poate chiar treizeci. Destul de lung ca, într-o seară frumoasă de vară, să te poți plimba pe el mână în mână cu prietena sau cu iubita şi să rămâi cu o amintire frumoasă. Furtuna nu îl rupsese - nu încă - însă vântul îl răsucise ca pe-o panglică. Mi-am amintit de-un material informativ prezentat la începutul unui spectacol duminical de matineu din copilărie, un film despre un pod suspendat ce dansa în mijlocul uraganului, şi întocmai aşa arăta şi docul dintre Warrington şi barul Apusului de Soare. Sălta în sus şi-n jos în apa tălăzuită, tânguindu-se din toate încheieturile lui înțepenite asemeni unui acordeon din lemn. Avusese şi o balustradă - probabil pentru cei care-l străbăteau cu greu înapoi spre mal după o noapte zbuciumată —, dar acum dispăruse. Kyra se afla la jumătatea acestei punți legănătoare, scufundătoare, din lemn. Puteam vedea cel puțin trei dreptunghiuri negre între mal şi locul unde se afla ea, locuri de unde se desprinsesem plăcile. De sub doc se auzea *clung-clung-clung*-ul rău-prevestitor al pontoanelor goale din oțel care-o susțineau. Mai multe dintre aceste pontoane se dezancoraseră şi pluteau în derivă. Ki îşi întinsese brațele în lături pentru echilibru, asemenea unui circar care umblă pe sârmă. Tricoul negru Harley-Davidson îi flutura în jurul genunchilor şi al umerilor arşi de soare.

— *Întoarce-te!* a strigat Rogette. Părul ei rar îi zbura în jurul capului; impermeabilul negru, lucios, pe care-l purta, se ondula. Întindea ambele mâini înainte, una însângerată şi alta nu. Aveam o bănuială că e posibil s-o fi muşcat Ki.

— *Nu, buni a 'bă!* Ki a scuturat din cap într-o negare sălbatică, iar eu mi-am dorit să-i spun nu face asta, Ki-iubire, nu scutura din cap în felul ăla, e-o idee proastă. S-a clătinat, un braț arătând în sus către cer şi celălalt în jos către apă, astfel încât a semănat pentru o clipă cu un avion în picaj brusc. Dacă docul şi-ar fi ales momentul acela să facă un salt mare sub ea, Ki ar fi căzut în apă. Şi-a recăpătat în schimb un oarecare echilibru precar, chiar dacă mi s-a părut că-i văd picioarele goale alunecând puțin pe scândurile ude. *Pleacă, buni a'bă, nu te vleau! Du-te... du-te să dolmi puțin, pali tale obosită!*

Ki nu m-a văzut; întreaga ei atenție era îndreptată asupra lui buni a'bă. Nici buni a'bă nu m-a văzut. M-am lăsat pe burtă şi m-am târât sub pom, trăgându-mă cu mâinile făcute gheare. Tunetul s-a rostogolit deasupra lacului asemenea unei mingi de mahon, sunetul lovindu-se de munți şi stârnind ecouri. Când m-am ridicat iarăşi în genunchi, am observat că Rogette înainta încet către capătul dinspre mal al docului. Cu fiecare pas pe care-l făcea înainte, Kyra făcea un pas tremurat, periculos în spate. Rogette întindea înainte mâna cea sănătoasă, chiar dacă, pentru o clipă, mi s-a părut că şi aceasta a început să sângereze. Materia care-i curgea printre degetele chircite era totuşi prea întunecată să fie sânge şi, când a început să vorbească, articulând cuvintele pe-o voce hidos de linguşitoare care mi-a făcut pielea de găină, mi-am dat seama că era vorba de ciocolată topită.

— Hai să ne jucăm, Ki-iubire, a gângurit Rogette. Vrei să începi tu?

A făcut un pas. Ki a făcut un pas compensatoriu în spate, s-a clătinat, şi şi-a recăpătat echilibrul. Inima mi s-a oprit, apoi şi-a reluat cursa. Am scurtat distanța dintre mine şi femeie cât de repede am putut, dar nu am fugit; nu voiam să ştie nimic până ce se trezea. *Dacă* se trezea. Nu-mi păsa dac-o

făcea sau nu. La dracu', dacă-i puteam sparge craniul lui George Footman cu ciocanul, în mod sigur puteam să-i produc şi ororii ăsteia ceva pagube. Păşind spre ea, mi-am îmbinat mâinile într-un singur pumn mare.

— Nu? Nu vrei să începi? Eşti prea timidă?

Rogette a vorbit pe-o voce mieroasă, demnă de emisiunea *Romper Room,* care m-a făcut să-mi vină să scrâşnesc din dinți.

— Bine-atunci, încep *eu.* Lăptic! Ce rimează cu lăptic, Ki-iubire? Pupic... şi somnic... trăgeai un somnic, nu-i aşa, când am venit şi te-am trezit. Şi botic... nu vrei să stai la mine-n brațe, Ki-botic? O să ne dăm una alteia ciocolată cum făceam înainte... O să-ți zic un banc nou...

Încă un pas. Ajunsese la marginea docului. Dacă i-ar fi venit ideea, ar fi putut arunca după Kyra cu pietre cum aruncase după mine, ar fi aruncat până ar fi nimerit-o şi-ar fi făcut-o să cadă în lac. Dar cred că nici nu i-a trecut prin gând un asemenea lucru. O dată ce nebunia trece de-un anumit punct, te afli pe-o autostradă fără rampe de ieşire. Rogette avea alte planuri cu Kyra.

— Haide, Ki-Ki, joacă-te cu buni a'bă.

A întins iarăşi ciocolata spre ea, materia vâscoasă a batonului Hershey's Kisses picurând prin staniolul mototolit. Ochii Kyrei şi-au schimbat traiectoria şi în sfârşit m-a văzut. Am scuturat din cap, încercând să-i transmit să nu spună nimic, dar spre nici un folos - pe față i-a apărut o expresie de uşurare voioasă. Mi-a strigat numele şi am văzut umerii lui Rogette ridicându-se de mirare.

Am alergat şi ultimii trei metri şi jumătate, ridicând mâinile unite deasupra capului asemenea unei bâte, dar am alunecat puțin pe pământul ud la momentul crucial şi Rogette a făcut un soi de eschivă ploconită. În loc s-o nimeresc la baza gâtului cum voisem, mâinile mele îmbinate au atins-o doar uşor peste umăr. S-a clătinat, a căzut pe un genunchi şi s-a ridicat la loc aproape imediat. Ochii ei semănau cu nişte becuri mici şi albastre, hrănindu-se cu furie în loc de electricitate.

— *Tu!* a spus, şuierând cuvântul din vârful limbii, transformându-l în sunetul unui blestem străvechi: *Tiiiuuuu!*

În spatele nostru, Kyra mi-a strigat numele, dansând clătinat pe lemnul ud şi fluturând din braţe în încercarea de-a nu cădea în lac. Apa a sărit pe doc şi i-a trecut peste picioarele mici şi desculţe.

— Rezistă, Ki! am strigat eu ca răspuns.

Rogette a observat că-mi schimb atenţia şi-a profitat de ocazie - s-a răsucit pe călcâie şi-a pornit în fugă spre doc. M-am întins după ea, prinzând-o de păr, dar am rămas cu el în mână. Cu tot părul. Am rămas acolo pe marginea lacului agitat cu ciuful ei de păr cărunt legănându-se din pumnul meu asemenea unui scalp.

Rogette s-a uitat peste umăr, mârâind, un gnom ancestral chel în ploaie, şi mi-am spus: *El e, e Devore, n-a murit, a reuşit cumva să-şi schimbe identitatea cu femeia,* ea *s-a sinucis, cadavrul* ei *s-a dus înapoi spre California cu avio...*

Chiar atunci când s-a întors înapoi şi a început să fugă spre Ki, am ştiut că greşesc. Rogette era, sigur că da, dar ajunsese să-i semene atât de hidos fără subterfugii. Orice ar fi fost ceea ce nu era sănătos la ea, făcuse mult mai mult decât să-i cadă tot părul; o şi îmbătrânise. Şaptezeci de ani, aş fi zis eu, însă asta trebuia să fie cu cel puţin zece ani mai mult decât adevărata ei vârstă.

Am cunoscut mulţi oameni care-şi botează copiii la fel, îmi spusese doamna M. *Li se pare că-i drăguţ.* Probabil că şi lui Max Devore i se părea aşa, fiindcă-şi numise un fiu Roger şi pe fiică Rogette. Poate că ajunsese la Whitmore pe căi oneste - e posibil să fi fost căsătorită în tinereţe - dar, o dată ce a dispărut peruca, antecedentele ei erau dincolo de orice argument. Femeia care se clătina de-a lungul docului să termine treaba era mătuşa Kyrei.

Ki a început să se dea în spate repede, fără nici un pic de grijă să ridice picioarele mai sus. Avea să cadă în apă; nu avea cum să stea în picioare. Dar înainte să cadă, un val a lovit între ele docul într-un loc unde câteva dintre pontoane se

rupseseră şi unde puntea era deja parțial scufundată. Apa înspumată s-a ridicat în aer şi a început să se rotească într-o spirală din aceea de care mai văzusem înainte. Rogette s-a oprit în apa până la glezne care clipocea peste doc, iar eu m-am oprit cam la trei metri în spatele ei.

Spirala s-a solidificat şi, chiar înainte să pot intui fața, am recunoscut pantalonii scurți bufanți cu petele acelea şterse de culoare şi bluza largă. Numai la Kmart se vând bluze largi de-un amorf atât de perfect; cred că există o lege federală în privința asta.

Era Mattie. O Mattie gravă, cenuşie, care se uita la Rogette cu nişte ochi gravi, cenuşii. Rogette şi-a ridicat mâinile, s-a clătinat, a încercat să se întoarcă. În clipa aceea un val s-a iscat de sub doc, făcându-l să se ridice şi apoi să cadă asemenea unei maşinuțe de la parcul de distracții. Rogette a căzut în apă. Dincolo de ea, dincolo de silueta iscată sub ploaia de apă, am văzut-o pe Ki căzând lată pe veranda barului Apusului de Soare. Acea ultimă ridicare a punții a aruncat-o într-un loc temporar sigur, asemenea unei fise umane la jocul de-a arunca banul.

Mattie se uita la ea, şoldurile ei mişcându-se, ochii ei fixați asupra ochilor mei. Putusem intui ce spusese Jo, dar de data asta habar nu aveam. Am încercat cu toată forța, dar nu am reuşit să înțeleg.

— *Mami! Mami!*

Silueta nu s-a întors, cât mai degrabă s-a rotit în jurul unui ax; nu părea să aibă nimic mai jos de tivul pantalonilor scurți. S-a mişcat de-a lungul docului către bar, unde Ki stătea acum în picioare cu brațele întinse înainte.

Ceva m-a apucat de picior.

M-am uitat în jos şi am văzut o apariție înecată în apa zbuciumată. Ochi întunecați s-au holbat la mine din spatele unui craniu chel. Rogette tuşea apă printre buzele la fel de vineții ca prunele. Mâna ei liberă s-a ridicat slabă către mine. Degetele s-au desfăcut... şi s-au închis. Desfăcut... şi închis. M-am lăsat pe un genunchi şi am apucat-o. S-a închis peste mâna mea asemenea unei gheare din oțel şi a smucit,

încercând să mă tragă în apă după ea. Buzele ei vineții s-au întins peste cioturile galbene de dinți asemănători cu cei din craniul Sarei. Şi da, mi s-a părut că, de data asta, Rogette e cea care râde. M-am legănat pe picioare şi am smucit-o în sus. Nu m-am gândit la asta; a fost ceva absolut instinctual. O depăşeam cu cel puțin patruzeci şi cinci de kilograme şi corpul ei a ieşit pe trei sferturi din apă asemenea unui păstrăv gigantic, înspăimântător. A strigat, şi-a avântat capul în față şi şi-a îngropat dinții în încheietura mâinii mele. Durerea a fost urgentă şi enormă. Mi-am smucit mâna chiar şi mai sus şi apoi am năpustit-o înapoi jos, negândindu-mă s-o rănesc, vrând doar să scap de gura aceea de nevăstuică. Docul pe jumătate scufundat a fost lovit de un alt val. Marginea lui aşchiată, ridicându-se, i-a străpuns lui Rogette fața ce cobora. Un ochi i-a sărit din orbită; o aşchie galbenă, de pe care picura apa, i-a intrat prin nas asemenea unui pumnal; pielea subțire de pe frunte i s-a despicat, îndepărtându-se de pe os la fel ca două parasolare de geam desfăcute dintr-o dată. Apoi lacul a tras-o în larg. I-am mai văzut topografia sfărâmată a feței încă o clipă, plutind în sus către ploaia torențială, udă şi palidă, asemenea luminii unui tub cu neon. Apoi s-a rostogolit pe burtă, impermeabilul ei negru din vinilin înfăşurându-se în jurul ei ca un lințoliu.

Ce am văzut când m-am uitat înapoi spre barul Apusului de Soare a fost o altă imagine de sub pielea acestei lumi, însă una cu mult diferită de fața Sarei în Doamna Verde sau de arătarea mârâitoare, pe jumătate întrezărită, a Străinului. Kyra se afla pe veranda largă din lemn din fața barului, în mijlocul unui maldăr de mobilă din răchită răsturnată. În fața ei se afla o trâmbă de apă în care încă mai puteam vedea - foarte vag - silueta ştearsă a unei femei. Aceasta stătea în genunchi, ținând brațele întinse înainte.

Au încercat să se îmbrățişeze. Brațele lui Ki au trecut prin Mattie şi au ieşit pe partea cealaltă picurând.

— Mami, nu te pot plinde!

Femeia din apă vorbea - îi vedeam buzele mişcându-se. Ki se uita vrăjită la ea. Apoi, preț de numai o clipă, Mattie s-a întors

către mine. Ochii ni s-au întâlnit, iar ai ei erau alcătuiți din lac. Erau Dark Score, care a fost aici cu mult înainte să vin eu şi care va rămâne mult după ce eu voi pleca. Mi-am dus mâinile la gură, mi-am sărutat palmele şi le-am întins către ea. Nişte mâini spectrale s-au ridicat, ca pentru a prinde aceste sărutări.

— *Mami, nu pleca!* a strigat Kyra şi şi-a aruncat brațele în jurul siluetei. A fost imediat udată leoarcă şi s-a retras cu ochii închişi, tuşind. Nu mai era nici o femeie alături de ea; nu mai era decât apa ce uda scândurile şi se scurgea printre îmbinări să reintre în lacul ce izvorăşte de la mare adâncime, dintre fisurile stâncilor ce susțin TR-ul şi toată partea asta de lume.

Mişcându-mă cu grijă, căutându-mi la rândul meu echilibrul, mi-am croit drum peste docul legănător spre barul Apusului de Soare. Când am ajuns acolo, am luat-o pe Kyra în brațe. M-a îmbrățişat cu putere, tremurând crunt din tot corpul. Îi auzeam clănțănitul mărunt al dinților şi îi simțeam mirosul lacului din păr.

— A venit Mattie, a spus ea.

— Ştiu. Am văzut-o.

— Mattie a făcut-o pe buni a'bă să plece.

— Am văzut şi asta. Să nu te mişti acum, Ki. Ne întoarcem pe pământ stabil, dar să nu te mişti prea mult. Dacă faci asta, o s-ajungem în apă.

A fost cât se poate de cuminte. Când ne-am văzut iarăşi pe Stradă şi când am încercat s-o aşez jos, s-a ținut puternic de gâtul meu. Nu mă deranja. M-am gândit s-o duc în cabana Warrington, dar n-am făcut-o. Înăuntru erau prosoape, probabil şi haine uscate, dar aveam o bănuială că trebuie să fie şi o cadă plină cu apă caldă care să ne aştepte. Pe lângă asta, ploaia înceta din nou şi de data asta cerul părea mai luminos înspre vest.

— Ce ți-a spus Mattie, iubire? am întrebat în timp ce mergeam spre nod de-a lungul Străzii. Mă lăsa s-o aşez jos ca să ne putem târî pe sub copacii doborâți la care ajungeam, dar

întindea mâinile s-o iau iarăşi în braţe de fiecare dată după ce ajungeam de cealaltă parte.

— Să fiu fetiţă cuminte şi să nu fiu tlistă. Da' sunt tlistă. Sunt *foalte* tlistă.

A început să plângă, şi eu am mângâiat-o pe părul ud.

Până când am ajuns la scările din traverse de cale ferată plânsese deja toate lacrimile... şi, deasupra munţilor dinspre vest, am văzut o singură bucată mică şi foarte puternică de albastru.

— S-au dălâmat toţi copacii, a spus Ki, uitându-se în jur.

Ochii ei erau foarte larg deschişi.

— Ei bine... nu toţi, dar foarte mulţi, cred.

La jumătatea scărilor m-am oprit, gâfâind şi cu respiraţia tăiată. N-am întrebat-o însă pe Ki dac-o pot lăsa jos. Nu *voiam* s-o las jos. Voiam doar să-mi recapăt răsuflarea.

— Mike?

— Ce-i, păpuşă?

— Mattie mi-a mai spus ceva.

— Ce?

— Pot şopti?

— Dacă vrei, sigur.

Ki s-a aplecat mai aproape, şi-a pus buzele lângă urechea mea şi a şoptit.

Eu am ascultat-o. Când a terminat, am încuviinţat din cap, am sărutat-o pe obraz, am mutat-o pe celălalt şold şi am dus-o restul drumului până la casă.

Nu fu furtuna secolului, băieţaş, să n-ai impresia că fu. Nu, dom 'le.

Aşa au spus bătrânii care au stat în faţa cortului mare al infirmeriei de campanie care-a ţinut locul Magazinului Universal Lakeview în acel sfârşit de vară şi în acea toamnă. Un ulm enorm se prăbuşise peste Route 68 şi stâlcise magazinul ca pe-o cutie de Saltines. Punând la socoteală şi daunele fizice pe lângă cele morale, ulmul trăsese cu el şi câteva cabluri de înaltă tensiune. Acestea au aprins propanul scurs dintr-un rezervor spart şi întregul edificiu a făcut *ka-*

bum. Cortul a fost, însă, un substitut bunicel pentru vremea caldă, iar oamenii de pe TR şi-au format un fel de-a zice că se duc la MASH după nişte pâine şi câteva beri - asta pentru că încă se mai vedea câte o cruce roşie spălăcită pe ambele laturi ale acoperişului de la cort.

Bătrânii au şezut de-a lungul peretelui de pânză groasă în scaune pliante, făcându-le cu mâna celorlalți bătrâni când treceau pe acolo cu maşinile lor ruginite, de bătrâni (toți bătrânii cu patalama dețin fie Ford-uri, fie Chevy-uri, aşa că în privința asta mă aflu pe drumul cel bun), schimbându-şi maiourile cu cămăşi de flanelă când zilele au început să se răcească spre sezonul cidrului şi al plivitului, privind cum comunitatea începe să se reclădească în jurul lor. Şi, în timp ce priveau, au discutat despre furtuna cu gheață din iarna trecută, cea care a rupt cablurile de curent şi a doborât milioane de copaci între Kittery şi Fort Kent; au discutat despre ciclonii care au apărut în august 1985; au discutat apoi despre uraganul cu măzăriche din anul 1927. Ei, *fost-au* nişte furtuni, sigur că da. *Fost-au* nişte furtuni, pe Dumnezău.

Sunt convins că au dreptatea lor, şi nu-i contrazic - rareori câştigi o controversă cu un yankeu bătrân adevărat, şi nu câştigi niciodată dacă-i vorba despre vreme - dar pentru mine, furtuna din 21 iulie 1998 va fi întotdeauna *Furtuna.* Şi cunosc o fetiță care gândeşte la fel. Poate că va trăi până prin 2100, date fiind beneficiile medicinii moderne, dar cred că pentru Kyra Elizabeth Devore aceea va fi întotdeauna *Furtuna.* Cea în care mama ei moartă a venit îmbrăcată în lac să-i vorbească.

Primul vehicul a venit pe drumul de acces spre casă numai pe la ora şase. S-a dovedit a fi nu o maşină de patrulă a poliției districtului Castle, ci o autoutilitară galbenă cu lumini galbene montate pe cabină şi cu un tip îmbrăcat în salopeta Companiei de Electricitate Central Maine, aflat la comenzi. Tipul din celălalt scaun era un polițist, însă - era de fapt Norris Ridgewick, şeriful districtual în persoană. Şi a venit la uşa casei mele, având pistolul scos din toc.

Schimbarea de vreme promisă de tipul de la televizor sosise deja, norii şi centrii furtunii fiind alungați spre est de-un vânt răcoros suflând puțin mai slab ca pentru o vijelie. Copacii continuaseră să cadă în pădurea udă preț de cel puțin o oră după ce se oprise ploaia. În jurul orei cinci am pregătit pentru amândoi sandvişuri cu pâine prăjită şi brânză şi supă de roşii... mâncare amăgitoare, i-ar fi spus Jo. Kyra a mâncat fără tragere de inimă, dar a mâncat, şi a băut mult lapte. O înfăşurasem într-un alt tricou de-al meu şi ea şi-a prins singură părul la spate. I-am oferit panglicile albe, dar a scuturat hotărâtă din cap şi a optat în schimb pentru o bandă elastică.

— Nu-mi mai plac panglicuțele alea, a spus.

Am hotărât că nici mie nu-mi mai plac şi le-am aruncat la gunoi. Ki m-a urmărit cum fac asta şi nu s-a opus deloc. Apoi am traversat sufrageria către soba cu lemne.

— Ce faci?

Şi-a terminat al doilea pahar cu lapte, a coborât anevoie din scaun şi a venit la mine.

— Fac focul. Poate că toate zilele alea călduroase mi-au subțiat sângele. Asta ar fi spus mama, în orice caz.

S-a uitat în tăcere cum scot foaie după foaie dintr-un morman de hârtii pe care-l luasem de pe masă, cum le strâng în pumn şi le arunc prin uşa sobei. Când mi-am spus că pusesem destule, am început să aşez peste ele surcele.

— Ce sclie pe paginile alea? a întrebat Ki.

— Nimic important.

— E-o poveste?

— Nu chiar. E mai degrabă un fel de... oh, nu ştiu. Un rebus. Sau o scrisoare.

— E-o sclisoale destul de lungă, a spus, apoi şi-a aşezat capul pe piciorul meu, ca şi când ar fi fost obosită.

— Mda, am spus. Aşa-s de obicei scrisorile de dragoste, dar nu face bine să le păstrezi.

— De ce?

— Fiindcă se...

Pot întoarce să te bântuie, a fost ce mi-a venit în minte, dar nu puteam spune asta.

— Fiindcă te pot face să-ți fie ruşine mai târziu.

— Oh.

— Pe lângă asta, am spus. Hârtiile astea sunt ca şi panglicile tale..., într-un fel.

— Nu-ți mai place de ele.

— Corect.

Atunci a văzut cutia - cutia din tinichea pe capacul căreia scria NIMICURILE LUI JO. Se afla pe tejgheaua dintre sufragerie şi chiuvetă, nu departe de locul unde atârnase pe perete bătrâna Pisică Nebună. Nu-mi aminteam să fi adus cu mine cutia din studio, dar presupun că nu era nevoie s-o fi adus; eram destul speriat. Şi mai cred că ar fi putut veni... Într-un fel şi singură. Acum *chiar* cred astfel de lucruri; am motive s-o fac.

Ochii Kyrei s-au luminat într-un fel în care nu se mai luminaseră de când se trezise din somnul ei scurt să descopere că îi murise mama. S-a ridicat pe vârfurile degetelor de la picioare să apuce cutia, apoi şi-a trecut degetele peste literele încrustate pe capac. M-am gândit ce important e pentru un copil să aibă o cutie de tinichea. Trebuia să ai una în care să-ți ții lucrurile secrete - cea mai bună jucărie, cea mai frumoasă bucată de şnur, prima bijuterie. Sau o fotografie de-a mamei tale, poate.

— E atât de... *flumoasă,* a spus pe-o voce moale, admirativă.

— Poți s-o păstrezi dacă nu te deranjează că scrie NIMICURILE LUI JO pe ea şi nu NIMICURILE LUI KI. Sunt înăuntru câteva hârtii pe care vreau să le citesc, dar le pot găsi alt loc.

S-a uitat la mine să vadă dacă nu glumesc, a văzut că nu glumesc.

— Mi-al plăcea, a spus pe acea voce moale, admirativă.

I-am luat cutia din mâini, am scos dinăuntru carnețelele, notițele şi tăieturile din ziare, apoi i-am dat-o înapoi. A deschis şi a închis de mai multe ori capacul, ca exercițiu.

— Ghici ce-o să pun în ea, a spus.

— Comori secrete?

— Da! a spus, şi chiar a râs pentru o clipă. Cine a fost Jo, Mike? O cunosc? O cunosc, nu-i aşa? A fost unul dintle oamenii din fligidol.

— Ea...

Mi-a venit o idee. Am frunzărit printre tăieturile îngălbenite din ziare. Nimic. Mi-am spus c-o pierdusem pe undeva pe drum, apoi am văzut un colț din ceea ce căutam ieşind din mijlocul unuia dintre carnețele. Am scos-o de acolo şi i-am dat-o lui Ki.

— Ce-i asta?

— O fotografie pe invers. Ține-o ridicată spre lumină.

A făcut asta şi s-a uitat vrăjită la ea preț de multă vreme. Vag, ca-ntr-un vis, am văzut-o pe soția mea în mâna ei, soția mea stând pe plută în costumul ei de baie din două piese.

— Ea e Jo, am spus.

— E flumoasă. Mă bucul să-mi pot ține luclulile în cutia ei.

— Şi eu mă bucur, Ki.

Am sărutat-o pe creştetul capului.

Când a bătut şeriful Ridgewick în uşă, mi-am spus că e mai bine să deschid cu brațele ridicate în aer. Arăta ciudat. Ce-a părut să detensioneze situația a fost o întrebare simplă, nepremeditată.

— Pe unde stă Alan Pangborn în ultima vreme, domnule şerif?

— E-n New Hampshire, a spus Ridgewick, coborând puțin pistolul (după un minut sau două şi l-a pus la loc în toc fără să pară că-şi dă seama ce face). El şi cu Polly sunt foarte bine. Mai puțin artrita ei. Aia-i nasoală, cred, da' încă mai are zile bune. O persoană poa' să reziste destul de mult dacă are parte de câte-o zi bună din când în când, aşa cred eu. Domnule Noonan, am o mulțime de întrebări pentru dumneavoastră. Ştiți asta, nu-i aşa?

— Da.

— Prima şi cea mai importantă, e la dumneavoastră copilul? Kyra Devore?

— Da.

— Unde e?

— Aş fi bucuros să vă arăt.

Am străbătut coridorul din aripa de nord a casei şi am rămas în faţa uşii dormitorului, uitându-ne înăuntru. Cuvertura era trasă până sub bărbia copilei care dormea profund. Ţinea câinele din pluş într-o mână - vedeam doar coada lui mizerabilă ieşindu-i dintr-un capăt al pumnului şi nasul din celălalt. Am rămas acolo multă vreme, fără ca vreunul dintre noi să spună ceva, uitându-ne la ea cum doarme în lumina unei seri de vară. În pădure, copacii încetaseră să mai cadă, dar vântul încă mai sufla. Pe la streşinile Sarei Laughs, acesta scotea un sunet ca o muzică străveche.

EPILOG

De Crăciun a nins - un strat politicos de cincisprezece centimetri care i-a făcut pe colindătorii ce umblau pe străzile Sanford-ului să pară ieşiţi din *It's a Wonderful Life.* Când m-am întors, după ce am verificat-o pe Kyra pentru a treia oară, era unu şi un sfert în dimineaţa zilei de douăzeci şi şase, iar ninsoarea se oprise. O lună întârziată, rotofeie, dar palidă, se uita pe furiş prin puful compact de nori.

Îmi făceam iarăşi Crăciunul cu Frank şi numai noi mai rămăseserăm treji. Copiii, inclusiv Ki, căzuseră la datorie, răpuşi de bacanala anuală a mâncărurilor şi-a cadourilor. Frank era la al treilea scotch - dacă exista o poveste demnă de al treilea scotch, aceasta fusese, cred —, însă eu de-abia sorbisem câteva guri din primul. Cred că m-aş fi avântat mai serios asupra sticlei dacă n-ar fi fost Ki. În zilele când sunt cu ea nu beau de obicei nici măcar un pahar cu bere. Iar s-o am în grijă trei zile la rând... dar la dracu', *kemo sabe,* dacă nici Crăciunul nu ţi-l poţi petrece cu copilul tău, la ce dracu' mai e bun şi ăsta?

— Eşti bine? m-a întrebat Frank când m-am aşezat la loc şi-am mai sorbit o gură din pahar.

Am surâs la asta. Nu e bine *ea,* ci eşti bine *tu.* Păi, nimeni n-a spus vreodată c-ar fi prost Frank.

— Ar fi trebuit să mă fi văzut când m-a lăsat Departamentul Protecției Sociale să am grijă de ea pentru o săptămână în luna octombrie. Trebuie s-o fi verificat de douăsprezece ori înainte să mă pun în pat... şi apoi *tot* am verificat-o. Mă ridicam şi mă uitam pe furiş la ea, îi ascultam răsuflarea. N-am dormit nici o clipă vineri noaptea, iar sâmbătă am ațipit poate trei ore. Aşa că acum dau dovadă de-un mare pas înainte. Dar dacă sufli o vorbă despre ce ți-am spus, Frank - dacă aud cei de la Protecție că am umplut cada înainte să fie distrus generatorul de furtună - pot să-mi iau adio de la şansele pe care le am s-o adopt. Probabil că va trebui să completez un formular în trei exemplare înainte să-mi dea voie să particip măcar la ceremonia ei de absolvire a liceului.

Nu avusesem de gând să-i spun lui Frank despre partea cu umplutul căzii, dar o dată ce-am început să vorbesc, mi-a ieşit aproape totul pe gură. Presupun că trebuia să fac asta cu cineva dacă voiam să-mi continui vreodată viața. Am crezut că atunci când avea să vină timpul, John Storrow se va afla de partea cealaltă a confesionalului, însă John nu vrea să vorbească despre nici unul dintre lucrurile întâmplate atunci dacă nu e absolut necesar pentru procesul aflat în derulare, care acum o are în cauză în întregime pe Kyra Elizabeth Devore.

— O să-mi țin gura, nu-ți face griji. Cum merge lupta aia cu adopția?

— Încet. Am ajuns să disprețuiesc sistemul juridic al statului Maine, la fel şi DPS-ul. Dacă-i iei separat pe cei care lucrează în birocrațiile astea, totu-i bine, dar când îi pui la un loc...

— E rău, hă?

— Mă simt uneori ca un personaj din *Bleak House.* Asta-i cea în care Dickens spune că nimeni nu câştigă la un proces

în afară de avocați. John îmi spune să am răbdare şi să mă consider norocos, că *facem* progrese uimitoare, având în vedere faptul că sunt creatura cea mai de neîncredere, bărbat alb necăsătorit de vârstă mijlocie, însă Ki a stat în grija a două familii de când a murit Mattie şi...

— Nu are nici o rudă printr-unul din oraşele învecinate?

— Mătuşa lui Mattie. N-a vrut să aibă nimic de-a face cu Ki când trăia Mattie şi acum manifestă un interes chiar şi mai scăzut. Mai cu seamă de când a aflat că...

— ... că n-o să fie bogată Ki.

— Mda.

— Whitmore a mințit în legătură cu testamentul lui Devore.

— Categoric. A lăsat totul unei fundații care trebuie să finanțeze răspândirea calculatoarelor la nivel planetar. Cu tot respectul pentru măcinătoarele de numere ale lumii, nu-mi pot închipui o operă de caritate mai lipsită de inimă.

— Cum e John?

— Îşi revine destul de bine, dar n-o să-şi recapete niciodată complet funcțiile brațului drept. Aproape că era să moară din cauza pierderii de sânge.

Frank mă îndepărtase de subiectele îngemănate legate de Ki şi de custodie destul de bine pentru un om bine intrat în al treilea pahar de scotch, iar eu mă arătasem cât se poate de dornic să-l urmez. De-abia suportam să mă gândesc la lungile zile şi la şi mai lungile nopți pe care le petrecea în casele alea în care-i pune la păstrare Departamentul Protecției Sociale pe copii aşa cum ai pune-un bibelou pe care nimeni nu-l mai vrea. Ki nu trăia, ci doar exista în casele ei, palidă şi apatică, asemenea unui iepure bine hrănit, ținut într-o cuşcă. De fiecare dată când îmi vedea maşina oprită în fața casei revenea la viață, fluturând din brațe şi dansând cum dansează Snoopy pe cuşcă. Week-endul nostru din octombrie fusese minunat (în pofida necesității mele obsesive de a o verifica la fiecare aproximativ jumătate de oră după ce adormea), iar sărbătoarea de Crăciun fusese chiar şi mai bună. Dorința ei nețărmurită de-a fi cu mine era de folos în sala de judecată

mai mult ca orice altceva... şi, totuşi, roţile tot încet se învârteau.

Poate la primăvară, Mike, îmi spusese John. Era un alt John în zilele de-acum, palid şi serios. Temerarul puţin arogant care nu voise altceva decât să se ia în coarne cu domnul Maxwell "Bani Căcălău" Devore nu se mai vedea nicăieri. John învăţase ceva despre moralitate în ziua de douăzeci şi unu iulie şi învăţase ceva şi despre cruzimea idioată a lumii. Bărbatul care se instruise să salute cu mâna stângă, nu cu dreapta, nu mai era interesat să petreacă până să-i vină rău. Se întâlnea cu o fată din Philly, fiica uneia dintre prietenele mamei sale. Habar nu aveam dacă era sau nu ceva serios; "Uncu John" a lui Ki îşi ţine gura despre partea asta a vieţii lui, dar când un bărbat tânăr acceptă singur şi nesilit de nimeni să se întâlnească cu fiica unei prietene de-a mamei lui, de obicei e ceva serios.

Poate la primăvară: asta a fost mantra lui la sfârşitul acela de toamnă şi la începutul iernii. *Ce nu facem bine?* l-am întrebat odată - asta se întâmpla chiar după Ziua Recunoştinţei şi după o altă amânare la proces.

Nimic, a replicat. *Adopţiile părinţilor unici merg întotdeauna încet, iar când pretendentul la adopţie e bărbat, merg şi mai rău.* În acel moment al discuţiei, John a făcut un gest discret şi urât, ridicând indexul de la mâna stângă ale cărei celelalte degete erau uşor strânse în pumn.

Asta-i discriminare sexuală pe faţă, John.

Mda, dar de-obicei se justifică. Dă vina pe fiecare nemernic dezaxat care-a avut vreodată de gând să-i dea jos chiloţeii unui copil, dacă vrei; dă vina pe birocraţie, dacă vrei; la dracu', dă vina pe razele cosmice, dacă vrei. E-un proces lent, dar o să-l câştigi la capăt. Ai un dosar curat, o ai pe Kyra care spune: "Vreau să fiu cu Mike" fiecărui judecător şi lucrător de la DPS pe care-l întâlneşte, ai destui bani să te ţii de capul lor indiferent de cât o tărăgănează şi indiferent de câte formulare-ţi aruncă sub nas... şi, mai mult ca orice, amice, mă ai pe mine.

Dar mai aveam ceva - ce-mi şoptise Ki în ureche când m-am oprit să-mi recapăt suflul pe scări. Nu-i spusesem nimic lui John despre aia, şi-a fost unul dintre puținele lucruri despre care nu i-am spus nici lui Frank.

Mattie spune că-s puştoaica ta cea mică acum, îmi şoptise ea. *Mattie spune c-o să ai meleu glijă de mine.*

Asta încercam să fac - atât cât mă lăsau nenorociții ăia leneşi de la Protecția Socială, dar era greu să aştept.

Frank a ridicat sticla de scotch şi a îndreptat-o spre mine. Ki voia neapărat să facă un om de zăpadă, iar eu voiam să pot da ochii cu sclipirea soarelui pe zăpadă fără să mă deranjeze migrenele.

— Frank, cât crezi de fapt din tot ce ți-am povestit până acum?

Şi-a turnat singur în pahar, apoi n-a făcut decât să tacă o vreme, uitându-se în jos la masă şi gândindu-se. Când şi-a ridicat iarăşi privirea, avea un zâmbet pe față. Semăna atât de tare cu al lui Jo, că mi-a frânt inima. Iar când a vorbit, a făcut-o cu obişnuitul lui accent irlandez vag de Boston.

— Sigur, iar io-s un irlandez pă jumătate bat ce tocma-a terminat d-ascultat babacu' tuturor poveştilor cu fantome dă noaptea dă Crăciun, a spus. Cred fiecare cuvințel, fricosule.

Am râs şi a râs şi el. Am râs amândoi mai mult pe nas, aşa cum fac bărbații când stau treji până târziu, când poate au luat la bord câte ceva, şi nu vor să trezească toată casa.

— Haide-acu' - cât crezi cu adevărat?

— Totul, a repetat, renunțând la accent. Fiindcă a crezut şi Jo. Şi din cauza ei. (A arătat cu capul în direcția scărilor, ca să ştiu la care se referea ea.) Nu seamănă cu nici o fetiță pe care-am văzut-o vreodată. Sigur, e dulcică, dar are ceva în ochi. La început am crezut că-i pentru că şi-a pierdut mama aşa cum şi-a pierdut-o, dar nu-i asta. E mai mult de-atât, nu-i aşa?

— Da, am spus.

— Se simte şi la tine. V-a atins pe amândoi.

M-am gândit la arătarea urlătoare pe care reuşise Jo s-o țină cât am turnat eu leşie în sulul putred de canava. Un

Străin, îi spusese ea. Nu reuşisem să mă uit bine la ea, şi probabil că asta era bine. Probabil că asta era foarte bine.

— Mike?

Frank părea îngrijorat.

— Tremuri.

— Sunt bine, am spus. Serios.

— Cum e acum în casă? m-a întrebat.

Încă mai locuiam în Sara Laughs. Amânasem plecarea până la sfârşitul lui noiembrie, când aveam să scot la vânzare casa din Derry.

— Tăcută.

— Complet tăcută?

Am încuviințat din cap, dar asta nu era în întregime adevărat. De vreo două ori mă trezisem stăpânit de senzația de care pomenise Mattie odată - că mai era cineva în pat cu mine. Dar nu era vorba de-o prezență periculoasă. De vreo două ori simțisem miros (sau crezusem că simt) de parfum Red. Şi uneori, chiar şi atunci când nu e absolut nici un curent de aer, clopoțelul lui Bunter mai scutură câteva note muzicale. E ca şi când cineva care se simte singur vrea să spună salut.

Frank a aruncat o privire asupra ceasului, apoi s-a uitat înapoi la mine, cerând parcă îngăduință.

— Mai am câteva întrebări - pot?

— Dacă nu poți sta treaz până la cele mai târzii ore măcar în dimineața Zilei Ochilor Vineți, am spus, bănuiesc că n-o poți face niciodată. Spune.

— Ce ai spus poliției?

— N-a trebuit să le spun prea multe lucruri. Footman a vorbit destul să le ajungă - prea mult pentru gustul lui Norris Ridgewick. Footman a spus că el şi cu Osgood - Osgood conducea maşina, agentul comercial de curte al lui Devore - au trecut pe acolo pentru că-i amenințase Devore că vor păți multe rele dacă n-o vor face. Poliția statală a mai găsit printre obiectele personale ale lui Devore de la Warrington şi o copie a unei chitanțe. Două milioane de dolari transferați într-un cont din Grand Caymans. Numele mâzgălit pe copia după chitanță

e Randolph Footman. Randolph e numele mijlociu al lui George. Reşedința actuală a domnului Footman e închisoarea Statală Shawshank.

— Cu Rogette cum stau lucrurile?

— Ei bine, Whitmore a fost numele de fată al mamei ei, dar cred că nu greşesc dacă spun că sufletul lui Rogette i-a aparținut lui Tati. Suferea de leucemie, a fost diagnosticată în 1996. La oamenii de vârsta ei - n-a avut decât cincizeci şi şapte când a murit, apropo - e o boală fatală în două din fiecare trei cazuri, dar făcea chemoterapie. De aici şi peruca.

— De ce a încercat s-o omoare pe Kyra? Nu înțeleg asta. Dacă ai îndepărtat dominația pe care Sara Tidwell o exercita asupra planului nostru pământesc când i-ai dizolvat oasele, blestemul ar fi trebuit să se fi... de ce te uiți la mine în felul ăla?

— Ai fi înțeles dacă l-ai fi întâlnit măcar o dată pe Devore, am spus. Ăsta-i bărbatul care-a dat foc întregului TR ca mod de a-şi lua rămas bun când s-a dus în vest către însorita Californie. La el m-am gândit chiar în clipa când i-am scos femeii peruca, m-am gândit că au făcut cumva schimb de identitate. Apoi mi-am spus: *Oh, nu, ea e, sigur că da, Rogette e, pur şi simplu şi-a pierdut cumva părul.*

— Şi ai avut dreptate. Chemoterapia.

— Dar mă şi înşelam. Ştiu mai multe despre fantome decât ştiam înainte, Frank. Poate că cel mai important lucru e că ceea ce vezi prima dată, ceea ce gândeşti prima dată... de obicei aia-i adevărat. El a fost în ziua aceea. Devore. A revenit la sfârşit. Sunt sigur de asta. La sfârşit n-a mai fost vorba de Sara, nu pentru el. La sfârşit n-a mai fost vorba nici de Kyra. La sfârşit a fost vorba de sania lui Scooter Larribee.

Tăcere între noi. Preț de câteva clipe, a fost atât de profundă, că am auzit chiar şi casa cum respiră. Poți auzi asta, să ştiți. Dacă asculți cu mare atenție. Ăsta-i un alt lucru pe care-l ştiu acum.

— Christoase, a spus într-un sfârşit.

— Nu cred că Devore a venit spre est din California s-o omoare, am spus. Nu ăsta a fost planul original.

— Atunci care a fost? Să-şi cunoască nepoata? Să-şi revadă vecinii?

— Dumnezeule, nu. Tot nu înțelegi ce-a fost el.

— Spune-mi tu, atunci.

— Un monstru uman. A venit înapoi ca s-o *cumpere,* dar Mattie n-a vrut s-o vândă. Apoi, când a pus Sara stăpânire pe el, a început să pună la cale moartea lui Ki. Cred că Sara n-a putut găsit o unealtă mai potrivită.

— Câți a omorât ea în total? a întrebat Frank.

— Nu ştiu sigur. Cred că nici nu vreau să ştiu. Judecând după notițele şi tăieturile din ziare ale lui Jo, aş spune că au mai fost poate patru alte... crime dirijate, le putem spune aşa?... Între anii 1901 şi 1998. Toți au fost copii, toți cu nume începând cu *K,* toți rude foarte apropiate ale celor care i-au omorât.

— Dumnezeule.

— Nu cred că Dumnezeu a avut prea mult de-a face cu asta... dar Sara i-a făcut să plătească, asta-i sigur.

— Îți pare rău pentru ea, nu-i aşa?

— Da. Aş fi sfâşiat-o în bucăți înainte să-i dau voie să pună şi numai un deget pe Ki, dar sigur că-mi pare rău. A fost violată şi ucisă. Copilul ei a fost înecat în vreme ce ea însăşi trăgea să moară. Dumnezeule, *ție* nu-ți pare rău pentru ea?

— Presupun că da. Mike, ştii cine-a fost celălalt băiat? Băiatul care plângea? A fost cel care a murit de septicemie?

— Majoritatea însemnărilor lui Jo se concentrează pe partea asta - de la ea a pornit. Royce Merrill cunoştea bine povestea. Copilul care plângea a fost Reg Tidwell junior. Trebuie să înțelegi că, până în septembrie 1901, când Red-Tops au susținut ultimul spectacol în Districtul Castle, aproape toți cei de pe TR ştiau că Sara şi cu băiatul ei fuseseră ucişi şi aproape toți cam bănuiau cine o făcuse.

Reg Tidwell şi-a petrecut mare parte din luna august ținându-se de capul şerifului districtual Nehemiah Bannerman. La început a fost în speranța de a-i găsi în viață - Tidwell voia să se organizeze o echipă de căutare - şi apoi a fost pentru a le găsi cadavrele, după care a fost pentru a-i

prinde pe ucigaşi... fiindcă, de-ndată ce-a acceptat ideea că muriseră, n-a avut nici urmă de îndoială că fuseseră ucişi.

Bannerman s-a arătat înțelegător la început. Cu *toții* s-au arătat înțelegători la început. Cei din Red-Tops fuseseră tratați minunat în timpul şederii lor pe TR - asta-l înfuriase cel mai tare pe Jared - şi cred că-l putem ierta pe Don Tidwell că a făcut o greşeală crucială.

— Despre ce greşeală vorbeşti?

Păi, a ajuns la convingerea că Marte e raiul, mi-am spus. *TR-ul trebuie să li se fi părul raiul, chiar până în clipa când Sara şi cu Kito au plecat să facă o plimbare - băiatul ducând cu el o găletuşă pentru mure - şi nu s-au mai întors. Trebuie să li se fi părut că au găsit în sfârşit un loc unde să fie negri şi să li se permită, totuşi, să respire.*

— Să creadă că vor fi tratați ca nişte oameni normali când lucrurile se înrăutățeau, doar fiindcă fuseseră tratați astfel când lucrurile mergeau bine. În loc de asta, cei de pe TR s-au adunat toți împotriva lor. Nici unul dintre cei care bănuiau ce făcuse Jared şi cu protejații lui nu le-au *iertat-o* de-a dreptul, dar când au sărit deja aşchiile....

— Le iei apărarea alor tăi, îți speli rufele murdare cu uşa închisă, a murmurat Frank şi şi-a terminat băutura din pahar.

— Mda. Când cei de la Red-Tops au cântat la Bâlciul Districtului Castle, micuța lor comunitate de lângă lac începuse deja să se despartă - toate astea, înțelegi, le ştiu din însemnările lui Jo; nu se suflă nici o vorbă despre astea în nici una dintre monografiile oraşului.

Până la Ziua Muncii, hărțuirea fățişă începuse - aşa i-a spus Royce lui Jo. Cu fiecare zi, situația devenea din ce în ce mai urâtă - din ce în ce mai înfricoşătoare —, dar Son Tidwell era hotărât să nu plece, nu până nu va afla ce li se întâmplase surorii şi nepotului lui. Se pare că şi-a ținut rudele de sânge acolo în pajişte, chiar şi după ce toți ceilalți plecaseră spre nişte locuri mai prietenoase.

Apoi a întins cineva cursa. Cam la un kilometru şi jumătate distanță de ceea ce acum se cheamă Pajiştea Tidwell se afla un

luminiş în pădure; în mijlocul lui se afla o cruce mare făcută din lemn de mesteacăn. Jo avea în studio o fotografie cu ea. Acolo şi-a celebrat comunitatea negrilor serviciul religios după ce le-au fost închise uşile bisericilor din localitate. Băiatul - Junior - obişnuia să meargă deseori acolo să se roage sau doar să şadă şi să mediteze. Erau mulți cei din oraş care-i cunoşteau rutina. Cineva a montat o capcană pe micuța potecă din pădure pe care o folosea băiatul. A acoperit-o cu frunze şi cu ace de brad.

— Iisuse, a spus Frank.

Părea că-i e rău.

— Probabil că nici n-a făcut-o Jared Devore sau băieții lui, tăietorii de lemne - ei nu mai voiau să aibă de-a face cu oamenii Sarei şi-ai lui Son după crime, au păstrat distanța față de ei. S-ar putea să nu fi fost nici măcar vreun prieten de-al băieților ăia. Însă ei nici nu *aveau* prea mulți prieteni. Dar asta nu schimba faptul că oamenii ăia de lângă lac nu stăteau cuminți la locul lor, că zgândăreau lucruri care-ar fi fost mai bine dacă le-ar fi lăsat în pace, că refuzau să accepte un răspuns negativ. Aşa că a întins cineva capcana. Nu cred c-a existat intenția de-a omorî băiatul, ci doar de a-l schilodi. Poate de a-l vedea cu piciorul tăiat, condamnat la o viață întreagă de mers cu cârje. Cred că e posibil să fi mers atât de departe cu gândul.

În orice caz, a funcționat. Băiatul a călcat în capcană... şi, pentru destul de multă vreme, nimeni nu l-a găsit. Durerea trebuie să fi fost îngrozitoare. Apoi septicemia. A murit. Son a renunțat. Trebuia să se gândească şi la alți copii, ca să nu mai spun de cei care rămăseseră alături de el. Şi-au împachetat hainele şi chitarele şi au plecat. Jo a reuşit să le dea de urmă undeva prin Carolina de Nord, unde încă mai trăiesc mulți dintre urmaşii lor. Şi, în timpul incendiului din 1933, cel pornit de odată tânărul Max Devore, cabanele lor au ars din temelii.

— Nu înțeleg de ce n-au fost descoperite cadavrele Sarei şi al fiului ei, a spus Frank. Înțeleg că ceea ce ai mirosit tu - putrefacția - nu exista într-un mod fizic. Dar cu siguranță că

la vremea aceea... dacă ceea ce numeşti tu Stradă era atât de populată...

— Devore şi cu ceilalți *nu* i-au îngropat acolo unde i-am găsit eu, nu de la început. Trebuie să fi târât cadavrele adânc în pădure întâi - poate chiar în locul unde se află acum aripa de nord a Sarei Laughs. Le-au acoperit cu ierburi şi s-au întors în acea noapte. Trebuie s-o fi făcut în noaptea aceea; să le fi lăsat mai multă vreme, ar fi atras toate animalele carnivore din pădure. Le-au dus altundeva şi le-au îngropat în sulul de canava. Jo n-a ştiut unde, dar bănuiala mea e Bowie Ridge, unde-şi petrecuseră ei majoritatea verii tăind lemne. La dracu', Bowie Ridge şi acum e un loc destul de izolat. Au dus cadavrele undeva; am putea la fel de bine să spunem doar atât.

— Atunci cum... de ce...

— Nu numai Draper Finney a fost bântuit de ceea ce făcuseră, Frank - cu toții au fost. De-a dreptul *bântuiți.* Cu posibila excepție a lui Jared Devore, bănuiesc. El a mai trăit zece ani şi se pare că n-a ratat nici o masă din cauza greții. Însă băieții aveau vise urâte, beau prea mult, se luau la harță prea mult, se certau... se zbârleau şi numai dacă pomenea cineva de Red-Tops...

— La fel de bine ar fi putut umbla pe stradă purtând pancarte pe care să scrie TRAGEȚI-NE UN ŞUT, SUNTEM VINOVAȚI, a adăugat Frank.

— Da. Probabil că nu-i ajuta cu nimic că majoritatea oamenilor de pe TR le ofereau tratamentul tăcerii. Apoi Finney a murit la cariera de piatră - s-a sinucis la cariera de piatră - cred eu - iar băieților tăietori de lemne ai lui Jared le-a venit o idee. S-au molipsit de ea ca de-o răceală. Doar c-a fost mai degrabă ceva condiționat. Ideea lor era că, dacă vor dezgropa cadavrele şi le vor înmormânta la locul unde avusese loc crima, lucrurile vor reveni din nou la normal pentru ei.

— A dat şi Jared curs ideii?

— Potrivit însemnărilor lui Jo, pe atunci nici nu se mai apropiau de el. Au înmormântat mâna de oase - fără ajutorul lui Jared Devore - acolo de unde, într-un sfârşit, am

dezgropat-o eu. Au făcut-o la sfârşitul toamnei sau la începutul iernii lui 1902, cred.

— *Voia* să vină înapoi, nu-i aşa? Sara. Înapoi de unde să poată să-i lucreze cu adevărat.

— De unde să lucreze întregul oraş. Da. Aşa credea şi Jo. Îndeajuns ca să nu mai vrea să se întoarcă la Sara Laughs o dată ce-a descoperit o parte din lucrurile astea. Mai ales când a început să creadă că e însărcinată. Cât de tare trebuie s-o fi speriat când am început să încercăm să facem un copil şi eu am propus numele Kia! Iar eu n-am observat nimic.

— Sara credea că se poate folosi de tine s-o ucidă pe Kyra dacă Devore ieşea din joc înainte să poată termina treaba - la urma urmei, era bătrân şi avea sănătatea şubredă. Jo a pariat pe faptul că, în schimb, tu o vei salva. Asta crezi tu, nu-i aşa?

— Da.

— Şi a avut dreptate.

— N-aş fi reuşit singur. Din noaptea când am visat-o pe Sara cântând, Jo a fost alături de mine la fiecare pas. Sara n-a putut-o face să tacă.

— Nu, Jo nu se lăsa cu una, cu două, a fost Frank de acord, şi s-a şters la un ochi. Ce ştii despre de două ori stră-mătuşa ta? Cea care s-a căsătorit cu Auster?

— Bridget Noonan Auster, am spus. Bridey, pentru prietenele ei. Am întrebat-o pe mama şi jură pe tot ce poate că nu ştie nimic, că Jo n-a întrebat-o niciodată de Bridey, dar cred că e posibil să mintă. Tânăra femeie a fost în mod sigur oaia neagră a familiei - îmi dau seama de asta numai după sunetul vocii mamei când se pomeneşte numele ei. Habar nu am cum de l-a întâlnit pe Benton Auster. Să zicem că venise în partea de lume unde se află Prout's Neck să-şi viziteze nişte prieteni şi că începuse să flirteze cu ea la un picnic public cu scoici prăjite. Asta-i o ipoteză la fel de bună ca oricare alta. Se întâmpla în 1884. Ea avea optsprezece ani, el douăzeci şi trei. S-au căsătorit, o slujbă din aceea oficiată pe fugă. Fiul lor, Harry, cel care l-a înecat de fapt pe Kito Tidwell, a venit pe lume şase luni mai târziu.

— Aşa că el avea doar şaptesprezece ani când s-a întâmplat, a spus Frank. Dumnezeule mare.

— Iar pe atunci mama lui devenise mare credincioasă. Spaima lui despre ce ar gândi ea dacă ar afla a fost o parte a motivului pentru care a făcut-o. Mai ai vreo întrebare, Frank? Fiindcă încep să-mi cadă ochii-n gură.

Mai multe minute, n-a spus nimic - începeam să cred că terminase, când a spus:

— Încă două. Te deranjează?

— Cred că-i prea târziu să dau acum înapoi. Care-s întrebările?

— Arătarea de care ai vorbit. Străinul. Asta mă nedumereşte.

N-am spus nimic. Şi pe mine mă nedumerea.

— Crezi că există posibilitatea să se întoarcă?

— Întotdeauna vine, am spus. Cu riscul de a suna pompos, Străinul se întoarce în cele din urmă după fiecare dintre noi, nu-i aşa? Fiindcă suntem cu toţii doar nişte mâini de oase. Iar Străinul... Frank, Străinul vrea să aibă ce-i dincolo de oase.

A reflectat la cuvintele astea, apoi a înghiţit şi restul scotch-ului dintr-un singur gât.

— Mai aveai o întrebare?

— Da, a spus. Ai început să scrii din nou?

Câteva minute mai târziu, am urcat scările, am verificat-o pe Ki, m-am spălat pe dinţi, am verificat-o iarăşi pe Ki, apoi m-am urcat în pat. De unde mă aflam, puteam să mă uit prin fereastră la luna palidă care strălucea pe zăpadă.

Ai început să scrii din nou?

Nu. În afară de-un eseu cam lunguţ despre cum mi-am petrecut vacanţa de vară pe care poate o să i-l arăt Kyrei peste câţiva ani, n-am mai scris nimic. Ştiu că Harold e agitat şi, mai devreme sau mai târziu, cred că va trebui să-l sun şi să-i spun ceea ce deja bănuieşte: că maşina care a funcţionat atât de bine atât de multă vreme s-a oprit. Nu e stricată - mărturia asta a ieşit fără nici o clipă de respiraţie tăiată şi fără vreo pauză în bătăile inimii —, dar, chiar şi aşa, maşina s-a oprit.

În rezervor este benzină, bujiile scânteiază şi bateria dă curent, dar cuvântomotorul nu zice nimic acolo în mijlocul inimii mele. L-am acoperit cu o prelată. M-a servit cu conştiinciozitate, vedeți voi, şi nu-mi place gândul că se depune praful pe el.

În parte, de vină e felul în care a murit Mattie. Mi-a trecut prin minte cândva în toamna asta că am descris morți asemănătoare în cel puțin două dintre cărțile mele, iar literatura populară de ficțiune e plină ochi cu alte exemple ale aceluiaşi lucru. Ai ajuns la o dilemă morală pe care nu ştii cum s-o rezolvi? E protagonistul atras sexual de o femeie prea tânără pentru el, să zicem? Ai nevoie de-o soluție rapidă? Nimic mai uşor. "Când povestea începe să lâncezească, scoate-l din dulap pe tipul cu pistolul." Raymond Chandler a spus asta, sau ceva de genul ăsta - destul de bine zis, *kemo sabe.*

Crima e cel mai cumplit fel de pornografie, crima înseamnă lasă-mă să fac ce vreau, dus până la extrema absolută. Cred că până şi crimele inventate trebuie luate în serios; poate că asta-i o altă idee pe care mi-am format-o vara trecută. Poate că mi-a venit când se zbătea Mattie în brațele mele, sângele curgându-i în valuri din capul spulberat şi murind oarbă, continuând să-şi strige fiica şi când părăsea lumea asta. Să mă gândesc că e posibil să fi scris o moarte atât de malefic de convenabilă într-o carte, *indiferent când,* mă scârbeşte.

Sau poate că nu-mi doresc decât să mai fi avut puțin timp la dispoziție.

Mi-amintesc că i-am spus lui Ki că e mai bine să nu păstrezi scrisorile de dragoste; ce-am gândit, dar nu am spus, e că se pot întoarce să te bântuie. Eu oricum sunt bântuit... dar nu vreau să mă bântui cu bună ştiință, iar când am închis cartea mea cu vise, am făcut-o nesilit de nimeni. Cred că aş fi putut turna şi leşie peste visele alea, dar de la asta mi-am oprit mâna.

Am văzut lucruri pe care nu m-am aşteptat niciodată să le văd şi am simțit lucruri pe care nu m-am aşteptat niciodată să le simt - cel mai puțin neînsemnat fiind ceea ce am simțit şi încă mai simt pentru copilul care doarme într-o cameră mai în

josul coridorului de-a mea. Ea e puştoaica mea cea mică acum, iar eu sunt puştiul ei cel mare, şi ăsta e lucrul cel mai important. Nimic altceva nu mi se pare că are măcar jumătate din importanța acestuia.

Thomas Hardy, care se presupune că a spus că cel mai meşteşugit trasat personaj dintr-un roman nu e altceva decât o mână de oase, n-a mai scris romane după ce-a terminat *Jude neştiutul,* şi asta când se afla în culmea geniului său narativ. A continuat să scrie poezie pentru încă douăzeci de ani, iar, când l-a întrebat cineva de ce a renunțat la proza de ficțiune, a spus că nu poate înțelege nici de ce a tras-o după el atât de multă vreme. Privind retrospectiv, i se părea o prostie, a spus el. N-avea sens. Înțeleg foarte bine la ce se referea. În timpul dintre acum şi oricând îşi aminteşte Străinul de mine şi se hotărăşte să se întoarcă, trebuie să fie şi alte lucruri de făcut, lucruri care să însemne mai mult decât umbrele alea. Cred că aş putea să mă întorc să zdrăngăn din lanțuri în spatele peretelui Casei Fantomelor, dar gândul nu mă atrage. Mi-am pierdut apetitul pentru sperietori. Îmi place să cred că pe Mattie ar duce-o gândul la Bartleby din povestea lui Melville.

Am pus deoparte tocul de scrib. În ultima vreme prefer să nu.

Center Lovell, Maine: 25 mai 1997 - 6 februarie 1998

NOTA AUTORULUI

Într-un anumit sens, romanul de față pune în discuție aspectele legale ale custodiei copiilor în statul Maine. Pentru înțelegerea acestui subiect, am cerut ajutorul prietenului meu, Warren Silver, un avocat excelent. Warren m-a călăuzit cu grijă şi, de-a lungul drumului, mi-a mai spus şi de existența unui dispozitiv vechi şi ciudat, numit Stenomask, pe care l-am preluat şi modificat imediat, ca să servească ingratelor mele scopuri. Dacă am făcut greşeli de procedură în povestea care urmează, dați vina pe mine, nu pe consultantul meu legal. Warren m-a rugat - destul de franc - să introduc în carte un avocat "bun". Tot ce pot spune e că am făcut ce-am putut în privința asta.

Îi mulțumesc şi fiului meu, Owen, pentru suportul tehnic oferit în Woodstock, New York, şi prietenului meu (şi coleg în formația Rock Bottom Remainder), Ridley Pearson, pentru suportul tehnic oferit în Ketchum, Idaho. Îi mulțumesc lui Pam Dorman pentru lectura ei înțelegătoare şi pătrunzătoare a primei variante a manuscrisului. Îi mulțumesc lui Chuck Verrill pentru că a editat cartea într-un fel monumental - numai bine, Chuck. Îi mulțumesc lui Susan Moldow, lui Nan Graham, lui Jack Romanos şi lui Carolyn Reidy de la Scribner, pentru grija pe care mi-au purtat-o şi pentru încurajare. Şi îi mulțumesc lui Tabby, care a fost iarăşi alături de mine când am avut greutăți. Te iubesc, draga mea.

S.K.

{1} aprox. *Împrăştie vorba, Dă-o mai departe*

{2} Priveşte, înger, către casă

{3} vezi *The Dark Half (Jumătatea întunecată)* de Stephen King, unde Thad Beaumont e personajul principal.

{4} Thomas Wolfe (n. 1931) - scriitor american, exponent marcant al Noului Jurnalism, a scris pe larg despre cultura populară; dintre operele lui: *The Electric Kool-Aid Acid Test* (1968) şi *The Right Stuff* (1979).

{5} Thomas Clayton Wolfe (1900-1938) - scriitor american cunoscut în special pentru cele două romane autobiografice ale sale: *Look Homeward, Angel* (1929) şi *You Can 't Go Home Again* (1940).

{6} Tobias Wolff (n. 1945) - scriitor american contemporan, maestru al genului scurt.

{7} Vezi *It (Oraşul bântuit)* de Stephen King, în care William Benbrough este unul dintre personajele principale.

{8} Herman Wouk (n. 1915) - scriitor american, autor al romanului *The Caine Mutiny - Revolta de pe Caine*(1951), pentru care a primit şi premiul Pulitzer.

{9} James Albert Michener (n. 1907) - scriitor american de romane istorice, cum ar fi *Tales of the South Pacific* (1947), pentru care a primit şi premiul Pulitzer.

{10} Norman Mailer (n. 1923) - scriitor american, apreciat pentru romanul său *The Naked and the Dead* (1948), care se petrece în cel de-al doilea război mondial; a pus bazele Noului Jurnalism cu relatările pe care le-a făcut despre evenimentele politice din anii '60.

{11} Personajele principale din doă serii diferite de romane scrise de Patricia Cornwell.

{12} Celebră formaţie de muzică rock din anii '60

{13} vezi *Insomnia* de Stephen King, unde Ralph Roberts e personajul principal.

{14} Oraş din sud-vestul Franţei, la poalele Munţilor Pirinei. E celebru pentru altarul romano-catolic ridicat pentru a celebra locul unde se presupune că Fecioara Maria i-a apărut Sfintei Bernadette (Marie Bernarde Soubirous, 1844-1879) în 1858.

{15} Ambrose Gwinett Bierce (1842-1914?) - scriitor american al cărui sarcasm şi simţ realist al groazei i-au caracterizat opera, printre care şi *In the Midst of Life* (1891-1892) şi *The Devil's Dictionary* (1906).

{16} Cole Porter - compozitor american din secolul XX; cântecele lui Porter, dintre care *Anything Goes, I Get a Kick out of You,* şi *I've Got You under My Skin,* sunt bine cunoscute pentru versurile lor inteligente şi sofisticate.

{17} Dorothy Leigh Sayers (1893-1957) - scriitoare britanică, celebră pentru povestirile sale poliţiste, avându-l în general ca personaj principal pe investigatorul Lord Peter Wimsey.

{18} Trimitere la serialul TV cu tentă moralizatoare "MisteRogers' Neighborhood" (1967).

{19} Trimitere la concursurile de frumuseţe în care se pot înscrie în fiecare an doar majoretele echipei de base-ball BoSox (Boston Red Sox).

{20} Magazin cu articole ieftine, destinat în special celor cu venituri foarte mici

{21} Grace Patricia Kelly (1929-1982), Prinţesa Grace - actriţă americană care a jucat printre altele în *High Noon* (1952) şi *Country Girl* (1945), pentru care a primit şi premiul Oscar; în 1956, s-a căsătorit cu prinţul Rainier al III-lea de Monaco.

{22} Acronim pentru *National Association of Stock Car Auto Racing* (Asociaţia Naţională a Curselor pentru Maşini de Mare Viteză).

{23} Acronim pentru *Universal Automatic Computer* (Computer universal automat).

{24} Acronim pentru *Common Business-Oriented Language* (Limbaj standardizat pentru afaceri)

{25} Acronim pentru *Formula Translation* (Limbaj de programare în domeniul calculatoarelor)

{26} În dialectul Yavapai, vorbit în Arizona de către vechii indieni, înseamnă "cel cu pielea albă"; a apărut des ca expresie în serialul de televiziune western din anii '30 "Love Ranger".

{27} Robert Edward "Ted" Turner al IlI-lea - magnat media şi filantrop, cunoscut pentru intransigența lui în afaceri.

{28} De la verbul "to laugh" = a râde

{29} Rudolf Nureyev (n. 1938) - balerin şi coreograf de origine rusească, recunoscut pentru grația sa atletică, pentru prezență scenică şi pentru echipa pe care a făcut-o cu Margot Fonteyn.

{30} Aprox - Băieții cu păr roşcat

{31} Donald J. Trump - om de afaceri prosper, întruchipează visul american de îmbogățire.

{32} Daisy Mae (Scragg) - cățel, personaj care dă numele unei serii de benzi desenate, întruchipând înaltele virtuți "feminine", în pofida greutăților la care este supusă de rudele apropiate.

{33} *viewing* (în original) - priveghiul la americani este mai degrabă o [ctl]vitate ce ține puternic de simțul vizual.

{34} raga - o formă tradițională de muzică hindusă, bazându-se foarte mult pe ritm, păstrând însă mesajul religios.

{35} În engleză, la "detectiv particular" se spune şi "private dick", - *dick* are şi, colocvial, sensul de penis.

{36} 'Persoană străină care se ocupă de treburile domestice ale unei familii în schimbul unei camere de locuit şi a meselor, având ocazia să învețe limba vorbită de familia respectivă.

{37} Norman Rockwell (1894-1978) - ilustrator american ale cărui desene, dintre care multe au apărut pe coperta revistei Sunday Evening Post, oferă o imagine nostalgică, idealizată a vieții americane de zi cu zi.

{38} Willie Howard Mays Jr (n. 1931) - cunoscut şi sub numele de "Say Hey Kid", jucător american de base-ball, excelent fundaş, alergător şi marcator în principal pentru echipele New York şi San Francisco Giants (1951-1972); a înregistrat 660 de tururi complete.

{39} Personaj de desen animat

{40} Storyville - oraşul poveştilor

{41} Grant Wood (1892-1942) - artist american cunoscut pentru tablourile sale inspirate din viața locuitorilor din vestul mijlociu, mai ales Goticul american (1930).

{42} Personaj de film, interpretat de Vivien Leigh, care a jucat şi rolul lui Scarlett O'Hara în pelicula *Pe aripile vântului.*

{43} Pistă de agrement pentru motocicliştii amatori şi profesionişti, situată în nord-estul statului Ohio şi având o lungime de o sută de kilometri.

{44} Melodie din coloana sonoră a filmului "Vrăjitorul din Oz"

{45} Blues pescăresc

{46} Personaj de desen animat (un bob de fasole), cel mai bun jucător în campionatul dintre echipa Legumelor şi cea a Morcovilor.

{47} Femeie americană tânără din jurul anilor 1890, idealizată de desenatorul american Charles Dana Gibson (1867-1944); stilul de îmbrăcăminte al acelor

vremuri.

{48} Bulevard care desparte partea de est a Manhattan-ului de partea de vest, cunoscut pentru magazinele sale luxoase.

{49} Narnia - lume magică închipuită de scriitorul american C. S. Lewis în seria sa de romane fantasy intitulate *Cronicile din Narnia.*

{50} *I Heard the Owl Call My Name* (1973) - primul roman al scriitoarei americane Margaret Craven, scris la vârsta de 69 de ani.

{51} În englezi, "testament" (will) are aceeaşi grafie cu "voință".

{52} Lye stille, în original, ortografie viciată de la lie still (= stai nemişcat), unde "lye" înseamnă de fapt "leşie".